

PURCHASED

MANUSMṚTI

With the 'Manubhāṣya' of Medhātithi

MANUSMṚTI

With the 'Manubhāṣya' of Medhātithi

Text, Translation and Notes

VOLUME 1

Sanskrit Text

Part I: Adhyāyas 1-6

VOLUME 2

Sanskrit Text

Part II: Adhyāyas 7-12

VOLUME 3

English Translation

Part I: Discourses I & II

VOLUME 4

English Translation

Part II: Discourses III & IV

VOLUME 5

English Translation

Part III: Discourses V, VI & VII

VOLUME 6

English Translation

Part IV: Discourse VIII

VOLUME 7

English Translation

Part V: Discourses IX, X, XI & XII

VOLUME 8

Notes

Part I: Textual

VOLUME 9

Notes

Part II: Explanatory

VOLUME 10

Notes

Part III: Comparative

PURCHASED

MANUSMṚTI

With the 'Manubhāṣya' of Medhātithi

Volume 1
SANSKRIT TEXT
PART I
ADHYĀYAS 1-6

Edited by
GANGANATH JHA

MOTILAL BANARSIDASS PUBLISHERS
PRIVATE LIMITED • DELHI

First Edition: 1920-39

© MOTILAL BANARSIDASS PUBLISHERS PRIVATE LIMITED
All Rights reserved.

ISBN: 81-208-1155-0 (Set)

Also available at:

MOTILAL BANARSIDASS

41 U.A. Bungalow Road, Jawahar Nagar, Delhi 110 007
8 Mahalaxmi Chamber, Warden Road, Mumbai 400 026
120 Royapettah High Road, Mylapore, Chennai 600 004
Sanas Plaza, 1302, Baji Rao Road, Pune 411 002
16 St. Mark's Road, Bangalore 560 001
8 Camac Street, Calcutta 700 017
Ashok Rajpath, Patna 800 004
Chowk, Varanasi 221 001

S

294.5926

M 294 S.9

V.1

SL NO. 075892

PRINTED IN INDIA
BY JAINENDRA PRAKASH JAIN AT SHRI JAINENDRA PRESS,
A-45 NARAINA, PHASE I, NEW DELHI 110 028
AND PUBLISHED BY NARENDRA PRAKASH JAIN FOR
MOTILAL BANARSIDASS PUBLISHERS PRIVATE LIMITED,
BUNGALOW ROAD, DELHI 110 007

FOREWORD

Ganganātha Jhā's multi-volumed "Manusmṛti", originally published by the University of Calcutta between 1920 and 1929, is, as indicated by its subtitle "The Law of Manu with the Bhāṣya of Medhātithi" mainly an edition and translation of the *mūla* text together with the 'explanation' of its most celebrated commentator. Medhātithi's Manubhāṣya has justly been characterized by one of the leading scholars on Dharmaśāstra, J. Duncan M. Derrett, as "a large repertory of opinion on the meaning of the smṛti and on some fundamental questions of *dharma* and law" (*Dharmaśāstra and Juridical Literature* [A History of Indian Literature, ed. by J. Gonda, Vol. V, 1], Wiesbaden 1973, p. 48).¹ Though the other parts of Jhā's ambitious and comprehensive work, viz. "Comparative" and "Explanatory Notes", etc., contain much useful information, it is above all the edition and the translation of Medhātithi's commentary which justify the reprint. Medhātithi's Manubhāṣya is by far the most extensive and learned commentary on the Manusmṛti and in fact one of the most important works of Dharmaśāstra literature as such. Unfortunately, the transmission of the text has not been as good as one might have wished, and thus the tradition about the text having been the object of a *jīrṇoddhāra* can only be styled as trustworthy. Jhā's edition is, strictly speaking, not what we direly need, viz. a really critical one, but is by far the best one made to-date; the translation adds, of course, considerably to the extraordinary usefulness of Jhā's work in that it not only makes explicit his reconstruction and interpretation of the text, but also renders his fellow researchers an assistance most welcome in understanding Medhātithi's often rather complicated arguments. Like any other translation of a Sanskrit text, Jhā's ought to be used not without some critical reservation, but it should, no doubt, be used—and when it is not,

1. Cf. also Derrett's two studies, "A jurist and his sources: Medhātithi's use of Bhāruci", ALB XXX, 1967, pp. 1-22, and "The concept of law according to Medhātithi, a pre-Islamic Indian jurist" in: *Der Orient in der Forschung. Festschrift Otto Spies*, ed. by W. Hoenerbach, Wiesbaden 1967, pp. 18-41 = *Essays in Classical and Modern Hindu Law*, by J.D.M. Derrett, Vol. I, Leiden 1976, pp. 151-173 and 174-197, respectively.

as obviously e.g. by J.H. Dave in preparing his own edition of the Manusmṛti with nine commentaries, it is much to one's disadvantage.

I am most grateful to Mr. N.P. Jain of Motilal Banarsidass for unhesitatingly agreeing to my proposal to reprint and thus to again make available Jhā's pioneering, today already classical work. It will keep Indologists in general, and not only those interested in Dharmaśāstra, fully occupied with a remarkable stopgap until a really critical edition (hopefully) appears.

ALBRECHT WEZLER

॥ श्रीः ॥

मेधातिथिरचितमनुभाष्यसहितमनुस्मृतेरूपोद्घातः

मेधातिथेर्ग्रन्थोऽद्भुतदुर्दैववशं गतोऽस्ति । ग्रन्थनिर्माणानन्तरं प्रायशः शताब्दद्वय-
मध्य एवास्य पुस्तकं दुष्प्रापमिव बभूव । पश्चात् कश्चिन्मदननामा भूपतिरस्य जीर्णोद्धारं
कारयामास । तथा च पुस्तकान्तेऽयं श्लोक उपलभ्यते—

मान्या काऽपि मनुस्मृतिस्तदुचिता व्याख्याऽपि मेधातिथेः

सा लुप्तैव विधेर्वशात् क्वचिदपि प्राप्यं न तत्पुस्तकम् ।

क्षोणीन्द्रो मदनः सहारणसुतो देशान्तरादाहूतै-

जीर्णोद्धारमचीकरत्तत इतिपुस्तकैर्लेखितैः ॥ इति

किन्त्वनया जीर्णोद्धारप्रक्रियया ग्रन्थस्य संहारः कृत इव प्रतिभाति । समुपलब्धा-
नाम्पया द्वादशदर्शपुस्तकानामेकैव मातृका इति स्पष्टम् । अतोऽधुनोक्तजीर्णोद्धारविषय-
भूतमेवग्रन्थस्वरूपं समुपलभ्यत इत्यपि प्रतिभाति । जीर्णोद्धारकर्ता च स्वकार्ये नातीव
पटुरासीदथवा न समीचोनयन्नपरो बभूवेत्यपि समुपलब्धपुस्तकेषु सर्वेषु ग्रन्थांशानां
बहुत्रेतस्ततः समुचितादन्यत्र प्रदेशेषु समावेशेन सूचितम् ।

कृतेपि मुद्रणे वारद्वयमस्य ग्रन्थस्य दुरवस्था तदवस्थैवासीदित्यपि दुनोति चेतः ।

दुर्दैवहतस्यास्य पुनर्मुद्रणे यत् साहसं कृतं तत्समर्थनाय यत्नो विधेयो भवति ।

अस्य भाष्यस्याङ्गलभाषयाऽनुवादे नियुक्तोऽहं श्रद्धास्पदविद्वज्जनजीवातुश्रीमदाशुतोष-
मुखोपाध्यायाधिष्ठितेन कलकत्ताविश्वविद्यालयेन । अनुवादसम्पादनात् प्राक् च
ग्रन्थस्वरूपनिर्धारणमावश्यकमासीत् । बहुनायासेन कथंकथमपि ग्रन्थो यथाकथञ्चिद्
बोद्धार्हपाठः कृत । अनुवादप्रकाशनानन्तरं तेनैव महाशयेनादिष्टं यदेतावता प्रयासेन यद्
बोद्धार्हरूपं ग्रन्थस्य सम्पादितं तस्य प्रकाशनं मूलमात्राध्यायिनामुपकारकं भविष्यतीति ।
एतन्मुद्रणस्यापि प्रबन्धस्तेनैव महात्मना ‘एशियाटिक सोसाइटी’-नास्याः परिषदः सकाशात्
कृतः ।

एवं कृतेऽपि यत्ने ग्रन्थस्तत्त्वतः स्वनैसर्गिकं रूपं प्राप्त इति सन्दिग्धमेव वर्तते ।
किन्तु प्राक्तनयोः संस्करणयोरपेक्षया सुबोधतरमिदं सम्पन्नमिति सन्तोषकारणम् । अत्र च

विद्वांस एव प्रमाणम्!

मनुभाष्य एव समुपलब्धानामक्षराणामाधारेण मेधातिथिविषये यत् किञ्चज्ज्ञायते तद्विस्तरशः सङ्कलितमाङ्गलभाषानुवादभूमिकायाम्। अत्र केवलं तन्निष्कर्षमात्रं प्रदर्शयते। तद्यथा—

अस्य समयः—ऐशवीया नवमी शताब्दी।

जन्मभूमिः—काश्मीरो बाह्लीको वा।

ग्रन्थान्तरम्—स्मृतिविवेकः।

कृतेऽपि यत्ने मया तथा च श्रीमता उमेशमिश्रेण—अयं ग्रन्थः सर्वाङ्गसुबोधो न बभूवेति दूयत एव चेतः। अतो विद्वांसः कृपाकटाक्षक्षेपेणैवावलोकयन्त्वमुमित्यपि प्रार्थनीयम्भवति—इति।

विदुषां वशंवदः

गङ्गानाथ झा

EDITOR'S APOLOGIA

A few words are needed for explaining the genesis of this edition of Medhātithi's *Manubhāṣya*.

The vicissitudes undergone by this *Bhāṣya* would appear to be unique in the history of Sanskrit Literature. The work was written, probably, in the 9th century, and yet as early as the 14th century, manuscripts of it were 'not to be found'—*कचिदपि प्राप्यं न तत्पुस्तकम्* ; and it was restored by a king named Madana, who has been identified with the king under whose patronage the *Madanapūrjāta* and *Madanavinoda* were written. This King was at Dīgh, who is believed to have lived in the 14th century. Not finding any manuscripts of the *Manubhāṣya*,—that is, apparently, not having got any complete or reliable manuscripts of it,—he got done by his court Pandits, what is called its *Jirṇoddhāra*,—as stated by Buhler in his Introduction to *Manu* (in the *Sacred Books of the East Series*). Curiously enough, though he lived in India for some time, Buhler did not know what the term '*Jirṇoddhāra*' stood for in this country. He says (on p. CXXV of the Introduction to his translation of *Manu*) : "I can only agree with Prof. Jolly that Madanapāla did not cause the *Bhāṣya* to be recomposed, but merely completed the defective MSS. of his library from a copy purchased in some other part of India." All this about the *Jirṇoddhāra*, we learn only from the following verse which is found at the end of some chapters of some manuscripts of the work now available ; but a little pondering over this verse will show that what was done to the text at the court of Madana was something very different from what has been supposed by Jolly and Buhler. The *Shloka* runs as follows :—

मान्या काऽपि मनुस्मृतिस्तदुचिता व्याख्याऽपि मेधातिथेः
सा लुप्तैव विधेर्वशात् कचिदपि प्राप्यं न तत्पुस्तकम् ।
क्षोणीन्द्रो यदनः सहारणसुतो देशान्तरादाहूतै-
र्जीर्णोद्धारमचीकरत् तत इतस्तत्पुस्तकैर्लेखितैः ॥

The statements contained herein are the following :—

(1) 'The Smṛiti of Manu is a revered work' ; (2) 'The commentary on it by Medhātithi is right and proper' ; (3) 'Through fate, it has become lost' ; (4) 'Its manuscript is nowhere to be found' ; (5) 'King Madana has got the *jīṇoddhāra* of it done with the help of manuscripts collected from another place.'

This would be very different from 'merely completing the defective manuscripts of his library from a copy purchased in some other part of India'. It would be clear to every manuscripts-collector in India that (1) the King wished to have a copy of the *Bhāṣya* ; (2) he did not find anywhere a complete copy—*कश्चिदपि प्राप्यं न तत्पुस्तकम्* ; (3) from various parts of the country, he got what were mere fragments—some odd stray leaves, *patrās*, it would seem of the work ; (4) these fragments he got collated into what he believed to be a complete whole. This would be the '*uddhāra*'—Saving from destruction,—of what was '*jīṇa*', decayed *dilapidated* ; by which term is clearly meant, *torn edges* of the leaves, and the consequent disappearance of the leaf-numberings and such other damages as all who deal with old MSS. are conversant with. This would be very different from the *completing* of a copy wanting in certain parts. Curiously enough, Buhler himself has used the correct term on page CXXV—'restoration'.

This 'restored text' is what has come down to us ; all the manuscripts that have been found so far are found to have their source in this 'restored' text ; and they are all corrupt, in places very nearly unintelligible, specially where the *Bhāṣya* is a long one. As all the manuscripts suffer from these defects, it would seem that the 'restoration' was done either carelessly or by incompetent hands. The work has suffered most in its longer parts, and this leads to the conclusion that the older leaves of which the numbering had disappeared were, in restoration, placed in wrong places. In several places, this is quite clear ; what appears under one text should have appeared under a text several steps lower down. Buhler has justly described the condition of the MSS. in the following words :—

"All the copies of Medhātithi which I have seen or used are throughout more or less corrupt, in some parts, specially in chapters VIII and IX, as well as at the end of chapter XII, in a desperate condition. The latter portion is, in fact confusion, some pieces being missing and others being given twice over. In chapters VIII and IX, many verses are left out, though it is evident from cross-references and from remarks made by Kulluka that they must have been explained by Medhātithi. In the parts of the commentary still extant, the corruptions are often very bad and the sense frequently doubtful, or only to be made out conjecturally."

I know from bitter experience that this is too true. I have been compelled to rectify some of the most glaring defects, specially the one relating to the misplacing of portions of the *Bhāṣya*, and it is hoped that the text presented here is more understandable than that presented by the manuscripts or even by the two printed editions.

The *Bhāṣya* was printed for the first time under the supervision of Rao Sahib Vishvanath Narayan Mandlik, along with several other commentaries on Manu, all that could be got at the time. A second edition was brought out by Professor Gharpure of Poona ; and the ill-luck of the work seems to have pursued it there, and we are told the entire stock of his publications was consumed by fire.

Some sort of an edition therefore appeared to be called for ; and as I had done the English translation of the *Bhāṣya* for the Calcutta University, which has been published in eight volumes, 5 volumes of *Text* and three volumes of *Notes*. The late Sir Ashutosh Mukherji suggested it to the Bengal Asiatic Society that as some sort of a readable and understandable text had been evolved in course of the translation, and as copies of this text were not accessible, it would be well to publish the text as prepared by me, which would appear to be the best way of preserving the text of the *Bhāṣya*. I may mention here that the more important of the emendations accepted by me mostly on the strength of manuscripts, have been noted in Part I of the Notes appended to my English Translation.

Though the present edition is an improvement upon King Madana's 'Restoration' and Mandlik's 'Edition,' yet it is far from satisfactory : and if MS hunters will bear this work in mind in course of their 'hunts,' we may yet hope to secure a reliable manuscript which may be prior to the 'restoration' by King Madana.

"MITHILA" }

ALLAHABAD

July 25, 1935 }

GANGANATH JHA

PUBLISHERS' NOTE

It is with great pleasure that we are offering a new edition of Gaṅganatha Jha's translation of the *Manusmṛti* to our readers. The first edition of the great work appeared long ago in the twenties-thirties and was almost forgotten during the intervening long gap.

We are very much grateful to Prof. Dr. Albrecht Wezler of the Hamburg University (Germany) for making the suggestion to reprint this outstanding work and thus giving us the initiative and also for making available to us copies of the original edition.

In the present edition the whole material of the work has been rearranged into three sets, namely, Sanskrit Text, English Translation and Notes comprising respectively two, five and three parts—in all ten volumes. We have also tried to remove some discrepancies that had inadvertently crept into the work due to the handling of the huge material most likely by several scholars.

विषय-सूची

	पृष्ठ
Foreword	v
मेधातिथिरचितमनुभाष्यसहितमनुस्मृतेरुपोद्घातः	vi
Editor's Apologia	ix
Publisher's Note	xiii
अध्यायाः	
प्रथमः	१
द्वितीयः	५१
तृतीयः	१९९
चतुर्थः	३२७
पञ्चमः	४१८
षष्ठः	४९६

॥ श्रीः ॥

मनुस्मृतिः

मेधातिथिकृतमनुभाष्यसहिता ।

मनुमेकाग्रमासीनमभिगम्य महर्षयः ॥

प्रतिपूज्य यथान्यायमिदं वचनमब्रुवन् ॥ १ ॥

वेदान्तवेद्यतत्त्वाय जगत्प्रितयहेतवे ।

प्रध्वस्ताशेषदोषाय परस्मै ब्रह्मणे नमः ॥ १ ॥

चतुर्भिः पदश्लोकैर्विशिष्टकर्तृत्वमनन्यप्रमाणवेद्यपुरुषार्थोपदेशकत्वं चास्य शास्त्रस्य प्रतिपाद्यते प्रतिष्ठार्थम् । प्रतिष्ठिते हि शास्त्रे कर्तृभिः स्वर्गयशसी प्राप्येते यावत्संसारमनपायिनी च भवतः । शास्त्रं च प्रतिष्ठां लभते यदि तत्र केचिदध्ययन-श्रवणचिन्तनादिषु प्रवर्तन्ते । न च बुद्धिपूर्वव्यवहारिणोऽध्ययनादिष्वनवधृतप्रयोजनाः प्रवर्तितुमर्हन्ति । अतः पुरुषार्थसिद्धानुपायपरिज्ञानार्थमिदं शास्त्रमारभ्यते इत्येतत्प्रतिपादनार्थं श्लोकचतुष्टयमाचार्यः पपाठ ।

न च वाच्यम्—“अन्तरेणैवादितः प्रयोजनवचनं वक्ष्यमाणशास्त्रपौर्वापर्यपर्यालोचनयैवेदं पर्यवस्यामः किं तत्प्रतिपादनार्थेन यत्नेनेति । किंच । उक्तमपि प्रयोजनं यावत्परस्ताम्नावमृष्टं तावन्न निश्चीयते । न हि सर्वाणि पुरुषवचांस्यर्थे निश्चयनिमित्तम् । न चैष नियमः सर्वत्र प्रयोजनपरिज्ञानपूर्विकैव प्रवृत्तिः स्वाध्यायाध्ययनेऽतन्निबन्धनायाः प्रवृत्तेर्दर्शनात् । पौरुषेयेष्वपि ग्रन्थेषु नैव सर्वेषु प्रयोजनाभिधानमाद्रियते । तथाहि । भगवान्पाणिनिरनुक्त्वैव प्रयोजनम् ‘अथ शब्दानुशासनमिति’ सूत्रसंदर्भमारभते” ।

अत्रोच्यते । आरम्भेऽनवधृतप्रयोजना नैव प्रथमतो ग्रन्थमुपाददीरन् । अनुपादानाच्च कुतः शास्त्रं कात्स्न्येन पर्यालोचयेयुः । किंच पौर्वापर्यपर्यालोचनया योऽर्थो बुद्धिगोचरतामावहति स एव त्वादितः संक्षेपेणोच्यमानः सुग्रहो भवति । तदुक्तम् “इष्टं हि विदुषां लोके समासव्यासधारणमिति” ।

यत्तु—“उक्तमपि न निश्चीयते, पौरुषेयेभ्यो वाक्येभ्योऽर्थनिश्चयाभावात् । एवमेवायं पुरुषो वेदेति प्रत्ययो न त्वेवमर्थ इति”—नात्र विवदामहे निश्चयोऽस्ति नास्तीति, ग्रन्थगौरवप्रसंगात् । अर्थसंशयेऽपि प्रवृत्तिसिद्धौ नियतविषयसंशयो-त्पत्तिर्नान्तरेण प्रयोजनवचनम् । अनुक्ते हि किमिदं धर्मशास्त्रमर्थशास्त्रं काकदन्त-

परीक्षादिलक्षणरूपं वेत्यपि संशयः स्यात् । अभिहिते तु प्रयोजनेऽयं तावदेवमाह नः श्रेयसः पन्थानं दर्शयामीति न च मे प्रवृत्तस्य काचित्त्वतिरस्ति । भवतु, पर्यालोचयामीति प्रवृत्तिसिद्धिः ।

या तु स्वाध्यायाध्ययने प्रवृत्तिः साऽऽचार्यप्रयुक्तस्य, न स्वाधिकारप्रतिपत्त्या । नहि तदानीं बालत्वात्स्वाधिकारं प्रतिपत्तुमुत्सहते । परप्रयुक्त्यैव च प्रवृत्तिसिद्धिः । नाधिकारप्रतिपादनेनापि चावेद्यते । अतस्तत्र प्रवृत्तस्य प्रयोजनमर्थावबोधोऽतश्च प्रवृत्तिः । इह तु “योऽनधीत्य द्विजो वेदमन्यत्र कुरुते श्रममिति” गृहीतवेदस्याध्ययनाधिकारः । तदानीं चाभ्युत्पन्नबुद्धित्वात्प्रयोजनमन्विच्छति । भगवतः पुनः पाणिनेरतिसंक्षिप्तानि सूत्राणि । नैवार्थान्तराभिधानपरत्वाशङ्का । तत्र आकुमारं च यशः पाणिनेः प्रख्यातमिति सुप्रसिद्धप्रयोजनत्वादनुपन्यासः । अयं तु विततो ग्रन्थोऽनेकार्थवादबहुलः सर्वपुरुषार्थोपयोगी । तत्र सुखावबोधार्थं प्रयोजनाभिधाने न किञ्चित्परिहीणम् ।

द्वये च प्रतिपत्तारः—न्यायप्रतिसरणाः प्रसिद्धिप्रतिसरणाश्च । तत्र “मनुर्वै यत्किञ्चावदत्तद्भेषजमिति”—“ऋचो यजूंषि सामानि मन्त्रा आथर्वणाश्च ये सप्तर्षिभिस्तु यत्प्रोक्तं तत्सर्वं मनुर्ब्रवीदि ” त्याद्यर्थवादेतिहासपुराणादिभ्यः प्रख्यातप्रभावः—लोके तत्प्रसिद्ध्यैव वा निरूपितमूलपातेन प्रजापतिनैतत्प्रणीतमित्येतावतैव—श्रोत्रियाः प्रवर्तन्त इति । तान्प्रति कर्तृविशेषसंबन्धोऽपि प्रवृत्त्यङ्गम् । अत एव च प्रभप्रतिवचनभङ्गना प्रयोजनोपन्यासः । महर्षयः प्रष्टारः प्रजाप्रतिर्वक्ता, धर्मलक्षणार्थो न लोकावगम्यः, शास्त्रैकगोचरोऽयम् यत्र महर्षयोऽपि संशेरत इति एवंपर आदेशोऽपि—स तैः पृष्ट इति, नाहं पृष्ट इति—तथाऽऽत्मनो ब्रह्मणोऽकृत्रिमप्रतिमत्वं चेत्येवमादिः । तद्व्युत्पादनार्थो युक्तः शास्त्रारम्भ इति श्लोकचतुष्टयस्य तात्पर्यम् ।

यथा चानेन पुरुषार्थोपदेशपरता शास्त्रस्योच्यते तथा पदार्थप्रयोजनात्प्रतिपादयिष्यामः ।

तत्र मनुमभिगम्य महर्षय इदं वचनमब्रुवन् ‘धर्मज्ञो वक्तुमर्हसीति’ । स पृष्टः प्रत्युवाच ‘श्रूयतामिति’ । एवं प्रभप्रतिवचने एकार्थप्रतिपादके तात्पर्येण भवतः । अतो धर्मा अत्र प्रतिपाद्यन्त इत्युक्तं भवति । धर्मशब्दश्च लोके श्रेयःसाधने प्रत्यक्षादिभिल्लौकिकैः प्रमाणैः शब्दादितरैरविहिते प्रयुज्यते । अतः स श्रूयतामिति संबन्धे विशिष्टपुरुषार्थसाधनत्वमुक्तं भवति ।

मनुनाम कश्चित्पुरुषविशेषोऽनेकवेदशाखाध्ययनविज्ञानानुष्ठानसम्पन्नः स्मृतिपरम्पराप्रसिद्धः । तमभिगम्याभिमुख्येन तत्समीपं गत्वा, व्यापारान्तरत्यागेन, न

यदृच्छया, संगम्य । अनेन चाभिगमनप्रयत्नेन पृच्छ्यमानवस्तुगौरवं वक्तुश्च प्रामाण्यं
ख्याप्यते । न ह्यकुशलः प्रतिवचने यत्नेन पृच्छ्यते आगत्य ।

एकाग्रमासीनमेकाग्रं स्थितमेकाग्रं सन्तम् । न त्वत्र वृत्त्याद्युपवेशनमासनम् ,
अनुपयोगात् । आसनेन स्वस्थवृत्तिता लक्ष्यते । तथाभूतः प्रतिवचनसमर्थो भवति ।
'अभिगम्येति' केवल एव मनुः कर्म । प्रभक्रियायास्त्वेकाग्रमासीनमिति विशेषणम् ।
कुशलप्रभानुरूपकथाप्रवृत्त्यादिनैकाग्रमवित्तिप्रमनस्कं ज्ञात्वा प्रभश्रवणे दत्तावधानमिदं
वचनमब्रुवन् । एकाग्रशब्दो रूढ्या निश्चलतामाह । प्रत्याहारेण परिहृतरागादिदोषसं-
सर्गस्य विकल्पनिवृत्तौ तत्त्वावबोधचिन्तायां मनसः स्थैर्यमेकाग्रता । तथाभूत एव च
संनिहितरूपशब्दादिविषयावधारणे योग्यो भवति, न सदसद्विकल्पयुक्तः । अथवा
योगतोऽग्रशब्दो मनसि वर्तते, अर्थग्रहणे चक्षुरादिभ्योऽग्रगमित्वात् । प्रथमप्रवृत्ति-
युक्तः पुरःसरो लोकेऽग्र उच्यते । एकस्मिन् ध्येये ग्राह्ये वाऽग्रमस्येति विग्रहः, व्यधि-
करणानामपि बहुव्रीहिर्गमकत्वात् । अत्रापि व्याचष्टेन निवृत्तिरेवैकाग्रता ।

प्रतिपूज्य यथान्यायम् । न्यायः शास्त्रविहिता मर्यादा—तामनतिक्रम्य—
यादृशी शास्त्रेणाभिवादनोपासनादिका गुरोः प्रथमोपसर्पणे पूजा विहिता तथा
पूजयित्वा, भक्त्यादरौ दर्शयित्वा ।

महर्षयः । ऋषिवेदः, तदध्ययनविज्ञानतदर्थानुष्ठानातिशययोगात् पुरुषे-
ऽप्यृषिशब्दः । महान्तश्च ते ऋषयश्च—तेषामेव गुणानामत्यन्तातिशयेन महान्तो
भवन्ति । यथा “युधिष्ठिरः श्रेष्ठतमः कुरुणामिति” । अथवा तपोविशेषात् पूजाख्याति-
विशेषाद्वा महान्तः ।

इदं वचनमब्रुवन् । उच्यतेऽनेनेति वचनम्—वक्ष्यमाणं द्वितीयश्लोकप्रभ-
वाक्यमिति । तदेव प्रत्यासन्नत्वादिति प्रतिनिर्दिशति । येषामपि प्रत्यक्षवस्तुप्रति-
निर्देशक इदंशब्दस्तेषामपि बुद्धिस्थत्वात् प्रभस्य प्रत्यक्षता । अथवोच्यत इति वचनं
पृच्छ्यमानं वस्तुब्रुवन् । वाक्यपक्ष इदं वाक्यमुच्चारितवन्तः । कर्मसाधने तु वचन-
शब्द इदमपृच्छन् । द्विकर्मकश्च तदा ब्रूव् अकथितकर्मणा मनुना । तिसृणां
क्रियाणां मनुः कर्म ॥ १ ॥

अभिगम्य प्रतिपूज्य किमब्रुवन्भित्त्यपेक्षायां द्वितीयः श्लोकः—

भगवन् सर्ववर्णानां यथावदनुपूर्वशः ॥

अन्तरप्रभवानां च धर्माभ्यो वक्तुमर्हसि ॥ २ ॥

ऐश्वर्यौदार्यशोवीर्यादौ भगशब्दः । सोऽस्यास्तीति, मनुः । तेन संबोधनं
भगवन्निति । वर्णशब्दश्च तिसृषु ब्राह्मणादिजातिषु वर्तते । सर्वग्रहणं शूद्रावरो-

धार्थ्यम् । इतरथा महर्षीणां प्रवृत्त्यात् त्रैविर्णिकविषये प्रभः कृतः स्यात् । अन्तरं तन्मध्यम् । द्वयोर्जात्याः सङ्करादेकाऽप्यपरिपूर्णा जातिः । अन्तरे प्रभव उत्पत्तिर्येषां तेऽन्तरप्रभवाः अनुलोमप्रतिजोमा मूर्धावसिक्ताम्बष्ठचतृवैदेहकादयः । न हि ते माता-पित्रोरन्यतरयाऽपि जात्या व्यपदेष्टुं युज्यन्ते । यथा रासभःश्वसंयोगजः खरो न रासभो नाश्वो, जात्यन्तरमेव । अतः वर्णग्रहणेनाग्रहणात्पृथगुपादीयन्ते ।

“नन्वनुलोमा मातृजातीया इष्यन्ते” । नेति ब्रूमः । सदृशानेव तानाहुरिति मातृजातिसदृशास्ते न तज्जातीया एव । सोऽप्येषां धर्मो वाचनिको न वस्तुस्वभाव-सिद्धः । अतः प्रमाणांतरागोचरत्वाद्वर्मपक्षपतितत्वे शास्त्रोपदेशार्हा एव । प्रतिलोमा-नामप्यहिंसादयो धर्मा वक्ष्यन्ते । यत्तु धर्महीना इति तद्व्रतोपवासादिधर्माभा-वाभिप्रायेण । सर्वपुरुषोपकारिता चानेन शास्त्रस्य प्रदर्श्यते ।

यथावत् । ‘अर्हत्यर्थे वतिः’—येन प्रकारेणानुष्ठानमर्हति । इदं नित्यमिदं कान्यमिदमङ्गमिदं प्रधानम् । द्रव्यदेशकालकर्त्रादिनियमश्च प्रकारोऽर्हतेर्विषयः । अनु-पूर्वशः । अनुपूर्वः क्रमः । येन क्रमेणानुष्ठेयानि सोऽप्युच्यताम् । “जातकर्मानन्तरं चौढमौजीनिबन्धनेत्यादि” । यथावदित्यत्र पदार्थविषयं कार्त्स्न्यमुपात्तम् । क्रमस्तु पदार्थो न भवत्यतः पृथगनुपूर्वश इत्युपात्तम् ।

धर्मशब्दः कर्तव्याकर्तव्ययोर्विधिप्रतिषेधयोरदृष्टार्थयोस्तद्विषयायां च क्रियायां दृष्टप्रयोगः । तस्य तु किमुभयं पदार्थ उतान्यतरत्र गौण इति नायं विचारः क्रियते, ग्रंथातरे विस्तरेण कृतत्वादिहानुपयोगाच्च । सर्वथा तावत् ‘अष्टकाः कर्तव्याः’ ‘न कलञ्जं भक्षयेत्’ इत्यादावष्टका विषया कर्तव्यता प्रतीयते, कलञ्जभक्षणविषयश्च प्रतिषेधः । तदष्टकाख्यं कर्म धर्मस्तद्विषया वा कर्तव्यतेति फले न विशेषः । धर्मरूपो-पदेशाच्च यत्तद्विपरीतमधर्मोऽसावित्यर्थात्सिध्यति । अतो धर्माधर्मावुभावपि शास्त्रस्य विषय इत्युक्तं भवति । तत्राष्टकाकरणं धर्मो ब्रह्महत्यादिवर्जनं च धर्मः, अष्टकानाम-करणमधर्मो ब्रह्महत्यायाश्च करणमधर्मः—अयं धर्माधर्मयोर्विवेकः ।

अर्हसीति सामर्थ्यलक्षणया योग्यतया प्रवचनाधिकारमाचार्यस्याहुः—यतस्त्वं समर्थो धर्मान्वक्तुमतोऽधिकृतः सन्नध्येष्यसे ब्रूहीति । यो यत्राधिकृतस्तत्तेन कर्तव्यमिति सामर्थ्यगम्यं ब्रूहीत्यध्येषणापदमध्याहियते ॥ २ ॥

त्वमेको ह्यस्य सर्वस्य विधानस्य स्वयम्भुवः ॥

अचिन्त्यस्याप्रमेयस्य कार्यतत्त्वार्थवित्प्रभो ॥ ३ ॥

“उक्तमदृष्टार्थे व्यापारमात्रे धर्मशब्दो वर्तते । तत्र यथाऽष्टकादौ तस्य प्रयोग

एवं चैत्यवन्दनादावपीति । तत्र कतमे धर्मा अत्रोच्यन्तः इति संशये धर्मविशेषप्रतिपादनार्थमुक्तसामर्थ्यप्रतिपादनार्थं च 'त्वमेक इति' । त्वमेवैकोऽसहायोऽद्वितीयः । सर्वस्य विधानस्य कार्यतत्त्वार्थवित् । विधानं शास्त्रं विधीयन्तेऽनेन कर्माणीति । तस्य स्वयम्भुवो नित्यस्याकृतकस्यापौरुषेयस्य वेदाख्यस्य । सर्वस्य प्रत्यक्षाक्षरस्यानुमेयाक्षरस्य च । 'अग्निहोत्रं जुहुयादयं सहस्रमानव' इत्येतया आहवनीयमुपतिष्ठते इति प्रत्यक्ष एव वेदोऽयं होमं विधत्ते । एतयेति च तृतीयया प्रत्यक्षस्यैव मन्त्रस्याहवनीयोपस्थाने विनियोगः । 'अष्टकाः कर्तव्या' इत्यत्र तु स्मृत्याऽनुमीयते वेदः । 'बर्हिर्देवसदनं दामीति' लिङ्गादनेन बर्हिर्लुनातीति' श्रुतेरनुमानम् । अयं हि मन्त्रो दर्शपूर्णमासप्रकरणे पठितो बर्हिर्लवनं च तत्राभ्रातम् । अनेन मन्त्रेण लुनीयात् इत्येतत् नस्ति । मन्त्रः पुनः रूपाद्बर्हिर्लवनप्रकाशनसमर्थः । प्रकरणात्सामान्यतः सिद्धो दर्शपूर्णमाससंबन्धः । स्वसामर्थ्येन तु बर्हिर्लवने प्रयुज्यते । एषा ह्यत्र प्रतीतिः । प्रकरणादर्शपूर्णमासावनेन मन्त्रेण कुर्यात्—कथमिति—यथा शक्नुयादित्यनुक्ताऽपि शक्तिः सर्वत्र सहकारिणी । किं च शक्नोति मन्त्रः कर्तुम् । बर्हिर्लवनं प्रकाशयितुम् । ततः प्रकरणात् स्वसामर्थ्याच्चा नेन मन्त्रेण 'बर्हिर्लुनातीति' बुद्धौ शब्द आगच्छति । सविकल्पकविज्ञानैः पूर्व शब्दः प्रतीयत इति । स बुद्धिस्थः शब्दोऽनुमेयो वेद उच्यते । वेदत्वं च तस्य दर्शपूर्णमासवाक्यमन्त्रवाक्याभ्यां श्रुत्यन्तराभ्यां स्वसामर्थ्येनोत्थापितत्वादितिकुमारिलपक्षः ।

अथवा विधिर्विधानमनुष्ठानं प्रयोजनसंपत्तिः । तस्य स्वयम्भुवो नित्यस्यानादिपरम्परायातस्य, स्वयम्भुवा वेदेन वा प्रतिपाद्यस्य, सर्वस्य श्रूयमाणाक्षरप्रतिपाद्यस्य प्रतिपन्नार्थसामर्थ्यगम्यस्य च । द्विविधो हि वैदिको विधिः । कश्चित्साक्षाच्छब्दप्रतिपाद्यः । यथा 'सौर्यं चरुं गिर्वपेत् ब्रह्मवर्चसकाम' इति सौर्यचरौ ब्रह्मवर्चसकामोऽधिक्रियते । तस्य चरोर्ब्रह्मवर्चसं साधयत इयमितिकर्तव्यता आग्नेयवदित्यवगम्यते । उभयत्रापि चेयं प्रतीतिः शब्दावगममूलत्वात् शब्द एव । उभावपि शब्दादभिधानतः प्रतीयेते, तथा चाभिधेयप्रतिपत्तितः । विशेषस्तु व्यवधानादिकृतो न शब्दतां विहन्ति । यथा बापीस्थमुदकं हस्तेनाभिहतं प्रदेशान्तरमभिहन्ति तदपि हस्तसंयोगेनैवाभिहतं भवति, न तु साक्षात् । शर्कराणां रेचककर्मण्याद्यप्रयत्नकृता एवोत्प्लुत्योत्प्लुत्य पाताः । तादृशमेतत् । वैकृते कर्मणि विशिष्टेति कर्तव्यतासम्बन्धः । एवं विश्वजिता यजेतेत्युत्पत्तिर्नाधिकारशून्याऽस्तीति स्वर्गकाम इत्यधिकारावगतिः प्रतिपन्नार्थसामर्थ्यगम्या । अतो द्वैरूप्ये विधानस्य सर्वस्येतिपदम् । सर्वस्य तात्पर्यमेवं रूपम्—वेदमूलाः स्मृतय इति ज्ञापयितुम् । द्वितीये चैतदर्थयिष्यामः ।

“ननु लिङादिप्रतिपाद्योऽर्थः कर्तव्यतारूपो विधिः । स च सर्वत्र प्रत्यक्षशब्द-
प्रतिपाद्य एव । तत्र किमुच्यते द्विविधो हि वैदिको विधिरिति । निर्वपेदिति कर्तव्यताऽ
वगम्यते । इतिकर्तव्यताऽर्थसामर्थ्यगम्या उक्तेन प्रकारेण” ।

नैष दोषः । निर्वपेद्यजेतेति न केवले धात्वर्थविषयत्वेऽवगते परिपूर्णा कर्तव्यता
भवति यावदंशान्तराण्यधिकारेतिकर्तव्यताप्रयोगरूपाणि नावगतानि । एतैरंशैर्विवेकितरूपो
विधिः प्रतीयते । अतोऽप्रारूपाण्यपि विधिशब्दाभिलष्यतया न विरुद्धानि ।

एतदेवाह अचिन्त्यस्येति । अप्रत्यक्षस्येत्यर्थः । प्रत्यक्षं ह्यनुभूयत इत्यु-
च्यते, न चिन्त्यते इति, न स्मर्यत इति । अप्रमेयस्य कल्प्यस्य, प्रायशः स्मृतिवाक्य-
मूलस्य । न हि प्रत्यक्षेण प्रमीयते । अतोऽप्रमेयस्येत्युच्यते । अथवाऽप्रमेयस्येत्यतया
परिमातुमशक्यस्यातिमहत्त्वात् । अनेकशाखाभेदभिन्नो वेदो न शक्यते सर्वैः
प्रमातुम् । अत एवाचिन्त्यस्य । यदतिबहु तदुर्ग्रहत्वादचिन्त्यमित्युच्यते । यथा च
लोके वक्तारो भवन्ति, ‘अन्येषां का गतिः ? चिन्तयितुमप्येतन्न युज्यत’ इति । मनः
किञ्च सर्वविषयम्, अयं चातिमहत्त्वात्तस्यापि न विषय इति । पदद्वयेन बाह्यान्तः-
करणाविषयतया महत्त्वस्य ख्यापनेनाचार्यः प्रोत्साह्यते । त्वयैव केवलेनैवविधो वेद
आगमितोऽतस्तस्य यः कार्यरूपस्तत्त्वार्थस्तं वेत्सि जानीषे ।

कार्यमनुष्ठेयमुच्यते । यत्र पुरुषोऽनुष्ठानवृत्तेन विनियुज्यते—इदं त्वया कर्तव्यमिदं
त्वया न कर्तव्यमिति-अग्निहोत्रादि कर्तव्यम् कलत्रभक्षणं च न कर्तव्यम् । प्रतिषे-
धोऽप्यनुष्ठानमेव । यद्वाङ्मणवधस्याननुष्ठानं तदेव प्रतिषेधस्यानुष्ठानम् । प्रवृत्तिश्च
क्रियानिवृत्तिश्च क्रियेति । न हि परिस्पन्दमानसाधनसाध्यमेवानुष्ठानमुच्यते, किं
तर्हि प्राप्ते तद्रूपे तन्निवृत्तिरपि । यथा ‘हितसेवी चिरायुरिति’ यः प्राप्ते काले
भुङ्क्तेप्राप्ते न भुङ्क्ते । अभोजनमपि हितमेव ।

अथवा कार्यशब्दः प्रदर्शनार्थो विधेः प्रतिषेधस्य च । एतावदेव वेदस्य तत्त्वरूपः
पारमार्थिकोऽर्थः । यस्त्वितिवृत्तसंवरणरूपः “सोऽरोदीद्यदरोदीत्तद्गुद्रस्य रुद्रत्वमिति” स
न तत्त्वार्थः, विध्यन्तरेणैकवाक्यत्वात्प्रशंसापरत्वेन स्वार्थनिष्ठत्वाभावात् । अस्ति ह्यत्र
विध्यन्तरम् ‘तस्माद्वर्हिषि रजतं न देयमिति’ । ‘सोऽरोदीदि’ त्यादीनि ‘पुराऽस्य संवत्स-
राद्गृहे रोदनं भवती’ त्यन्तानि तदेकवाक्यतापन्नानि बर्हिषि रजतदाननिन्दयां तत्प्रति-
षेधं स्तुवन्ति । तदुक्तं ‘साध्येऽर्थे वेदः प्रमाणं, न सिद्धरूपे’ । अर्थवादानां हि सिद्ध-
रूपोऽर्थः । न हि तदर्थस्य कर्तव्यता प्रतीयते । विध्युपदेशपरत्वं च प्रतीयते । यदि च
स्वार्थपरा अपि स्युस्तदा विधिपरत्वं व्याहन्येत । ततश्च प्रतीयमानैकवाक्यता बाध्येत ।
न च सम्भवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदो न्याय्यः । न च साध्यस्य सिद्धार्थपरत्वेनैक-

वाक्यता घटते । तथाहि न किञ्चिद्देवेनोपदिश्यते कर्तव्यम् । अतश्चाप्रमाणमेव वेदः स्यात् । विध्यर्थता चावगम्यमाना लिङादीनां त्यक्ता स्यात् । तस्मात्कार्यरूपो वेदस्य तत्त्वार्थ इति मनुर्भगवानाह । जैमिनिनाऽप्युक्तम् कार्येऽर्थे वेदः प्रमाणम् 'चोदना-लक्षणेऽर्थो धर्म' इति ।

अतश्च निरवशेषपदार्थपरिज्ञानातिशययोगाद्धर्मप्रवचनसामर्थ्यं सिद्धबहुपादाय प्रभो इत्यामन्त्रणम्—हे प्रभो धर्माभिधानशक्त त्वमनुब्रूहि धर्मानिति । एवमनया त्रिलोक्या धर्मान् पृष्ट उत्तरेण श्लोकेन प्रतिजज्ञे ॥ ३ ॥

स तैः पृष्टस्तथा सम्यगमितौजा महात्मभिः ॥

प्रत्युवाचार्य तान्सर्वान्महर्षींश्छयतामिति ॥ ४ ॥

स मनुर्मितौजास्तैर्महर्षिभिर्महात्मभिः पृष्टस्तथा तान् प्रत्युवाच श्रूयतामिति । तथा तेन प्रागुक्तेन प्रकारेण । पृच्छ्यमानवस्तु प्रश्नविधिरच प्रकारवचने तथाशब्देऽन्तर्भूतः । तेनायमर्थस्तथापृष्टस्तान् धर्मान् पृष्टः प्रत्युवाच । अथवा तथेति प्रकारमात्रमाचष्टे । पृष्ट इति पूर्वश्लोकात्पृच्छ्यमानविशेषो बुद्धौ विपरिवर्तत एव । तेन यत्पृष्टस्तत्प्रत्युवाच 'श्रूयतामिति' प्रश्नप्रतिवचन-योरेककर्मता सिद्धा भवति । तदा च तथाशब्दः श्लोकपूरणार्थः । आद्ये तु व्याख्याने तथाशब्दोपात्तैव प्रश्नप्रतिवचनयोरेककर्मता । सम्यक्शब्दः प्रतिवचनविशेषणम् । सम्यक् प्रत्युवाच । प्रसन्नेन मनसा न क्रोधादियोगेन । अमितौजा अक्षीणवा-ग्विभवः । अमितमनन्तमोजो वीर्यमभिधानसामर्थ्यमस्येति । महात्मतया महर्षीणां धर्मप्रवृत्तं महर्षित्वं चाविरुद्धमित्याह महर्षीनिति । 'परार्थकारी सततं महात्मे' त्युच्यते । तेन यद्यपि स्वयं विद्वांसोऽधिगतयाथातथ्याः—अन्यथा महर्षित्वानुपपत्तेः— तथाऽपि परार्थमपृच्छन् । मनुः प्रख्याततरप्रमाणभावः । एतेन यदुच्यते तल्लोके-नाद्रियते । प्रत्ययतोऽयं समुपास्यतेऽतः शास्त्रावतारार्थमुपाध्यायीकुर्मः । अस्माभिश्च पृच्छ्यमानः प्रमाणतरीकरिष्यते जनेनेति । अत एवाचार्य तान् सर्वानित्यर्चनम-विरुद्धम् । अन्यथा शिष्यस्योपाध्यायात्कीदृश्यचेति । अर्चयतेराहुर्पूर्वस्य स्वबन्तस्य रूपमाच्येति । पाठान्तरम् 'अर्चयित्वा तानिति' ।

अत्र यदुच्यते "यदि मनुनाऽयं ग्रन्थः कृतः परापदेशो न युक्तः—स तैः पृष्टः प्रत्युवाचेति । 'अहं पृष्टः प्रत्यब्रवमिति' न्याय्यम् । अथान्यतर एव ग्रन्थस्य कर्ता मानवव्यपदेशः कथमिति"—तदचोद्यम् । प्रायेण ग्रन्थकाराः स्वमतं परापदेशेन ब्रुवते—'अत्राह' 'अत्र परिहरन्तीति' नैवम'हं तैः पृष्ट इति । यो यः पूर्वतरः स स प्रमाणतरो लोकेनाभ्युपगम्यते—'तत्प्रमाणं बादरायणस्येति' । अथवा शृगुप्रोक्ता

संहितेयम् । मानवी तु स्मृतिरुपनिबद्धेति मानवव्यपदेशः । प्रत्युवाच तान् महर्षीन् । किं तन् । यदहं पृष्टस्तत् श्रूयतामिति ॥ ४ ॥

आसीदिदं तमोभूतमप्रज्ञातमलक्षणम् ॥

अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रसुप्तमिव सर्वतः ॥ ५ ॥

“क अस्ताः क निपतिताः । शास्त्रोक्तनिपतितधर्मान् पृष्टस्तानेव वक्तव्यतया प्रतिज्ञाय जगतोऽव्याकृतावस्थावर्णनमप्रकृतमपुरुषार्थं च । सोऽयं सत्यो जनप्रवादः ‘आम्रान् पृष्टः कोविदारानाचष्ट’ इति । न चास्मिन् वस्तुनि प्रमाणं न च प्रयोजनमित्यतः सर्व एवायमध्यायो नाध्येतव्यः” ।

उच्यते । शास्त्रस्य महाप्रयोजनत्वमनेन सर्वेण प्रतिपाद्यते । ब्रह्माद्याः स्थावर-पर्यन्ताः संसारगतयो धर्माधर्मनिमित्ता अत्र प्रतिपाद्यन्ते । ‘तमसा बहुरूपेण वेष्टिताः कर्महेतुनेति’ (श्लो० ४६) । वक्ष्यति च—‘एता दृष्टा तु जीवस्य गतीः स्वेनैव चेतसा । धर्मतोऽधर्मतश्चैव धर्मे दध्यात्सदा मनः’ इति (अ० १२ श्लो० २३) ॥ ततश्च निरतिशयैश्वर्यहेतुर्धर्मस्तद्विपरीतश्चाधर्मस्तद्रूपपरिज्ञानार्थमिदं शास्त्रं महाप्रयोजनमध्येतव्यमित्यध्यायतात्पर्यम् ।

मूलं त्वत्र मन्त्रार्थवादाः सामान्यतो दृष्टं च । तथा च मन्त्रः । “तम आसीत्तमसा गूढमग्रेऽप्रकृतं सलिलं सर्वमा इदम् तुच्छेनाभवपिहितं यदासीत्तपसस्तन्महिनाऽजायतैकम्” । (ऋग्वेद १० । १२६ । ३) । चन्द्रार्कान्यादिषु बाह्याध्यात्मिकेषु महाप्रलये प्रकाशकेषु नष्टेषु तम एव केवलमासीत् । तदपि तमः स्थूलरूपतमसा गूढं संवृत्तम् । न हि तदानीं कश्चिदपि ज्ञाताऽस्ति । अतो ज्ञातुरभावान्न कस्यचित् ज्ञानमस्तीति तमसा गूढमुच्यते । अग्रे भूतसृष्टेः प्राक् अप्रकृतमज्ञातं सर्वं आः आसीत् । इदं सलिलं सरणधर्मकम्, क्रियावत् यत्किञ्चिद्वेष्टावत्तत्सर्वं निश्चेष्टमासीत् । तुच्छेन सूक्ष्मेषामु स्थूलमपिहितं प्रकृत्यात्मनि विशेषरूपं लीनमित्यर्थः । एतावताऽव्याकृतावस्था जगतो द्योतिता ! चतुर्थेन पादेनाद्या सृष्ट्यवस्थोच्यते । तपसस्तन्महिना महत्त्वेन एकं यदासीत्तदजायत विशेषात्मनाऽभिव्यज्यते स्म । कर्मवशात्पुनः प्रादुर्बभूवेत्यर्थः । अथवा तस्यामवस्थायां तपःकर्मणा महत्त्वेन हिरण्यगर्भ आत्मनाऽजायत प्रादुरासीत् । यथा वक्ष्यति ‘ततः स्वयंभूरिति’ (श्लो० ६) ।

सामान्यतो दृष्टेन महाप्रलयोऽपि संभाव्यते । यस्य ह्येकदेशे नाशो दृष्टस्तस्य सर्वस्यापि नाशो दृश्यते । यथा शालाऽपि कचिद्दह्यमाना दृष्टा कदाचित्सर्वो प्राप्नो दह्यते । ये च कर्तृपूर्वा भावास्ते सर्वे विनश्वरा गृहप्रासादादयः । कर्तृपूर्वं चेदं जगत्सरित्समुद्रशैलाद्यात्मकम् । अतो गृहादिवन्नङ्क्ष्यतीति संभाव्यते ।

“कर्तृपूर्वतैव न मिद्वेति” चेत्तन्निवेशविशेषवच्चादिना गृहादिवत्साऽपि साध्यत इत्यादि सामान्यतो दृष्टम् ।

न च प्रमाणशुद्धौ तद्दूषणे वा प्रयतामहेऽनिदं परत्वाच्छास्त्रस्य । एतद्वि यावन्न विचार्य निरूपितं तावन्न मन्यगवधार्यते । तथानिरूपणं च तर्कशास्त्रता स्यान्न धर्मशास्त्रता ग्रन्थविस्तरश्च प्रसज्यते ।

प्रक्रियाबहुलं चेदं सर्वमुपन्यसिष्यते । कचित्पौराणी प्रक्रिया, कचित्सांख्यानाम् । न तथा ज्ञातयाऽज्ञातया वा कश्चिद्धर्माधर्मयोर्विशेष इति निपुणतया न निरूप्यते । अर्थिता चेत्तत् एवान्वेष्या । पदार्थयोजनाव्याख्यानमात्रं त्वध्यायस्योपदिश्यते तदेव कर्गव्यामः । तात्पर्यमुपदर्शितमेव ।

आसीदिदं जगत्तमोभूतं तम इव । भूतशब्दोऽनेकार्थोऽह्युपमायां प्रयुक्तः । यथा ‘यत्तद्भिन्नेष्वभिन्नं छिन्नेष्वच्छिन्नं सामान्यभूतं स शब्द इति’ सामान्यभूत इति सामान्यमिवेत्यर्थः । किं तमसा जगतः सादृश्यमत आह **अप्रज्ञातम्** । विशेषाणां स्वभावानां विकाराणां प्रकृतावुपलयनादतः प्रत्यक्षेणाज्ञातम् । अनुमानात्तर्हि ज्ञायेत, तदपि **चालणक्षम्** । लक्षणं लिङ्गं चिदं, तदपि तस्यामवस्थायां प्रलीनमेव, सर्वविकाराणां विशेषात्मना विनष्टत्वात् । **अप्रतक्यम्** । यद्रूपमासीत्तर्कयितुमपि न तद्रूपतया शक्यम् । सर्वप्रकारमनुमानं निषेधति । न सामान्यतो दृष्टमनुमानमस्ति । तद्रूपकावेदकं न विशेषतो दृष्टमतश्चाविज्ञेयम् । नैव तर्ह्यासीदमदंवाजायतेति प्राप्तेतन्निषेधति **प्रसुप्तमिव सर्वतः** । नामतः सत उत्पत्तिः । उक्तं च ‘मदेव सोम्येदमग्र आसीत् कथमसतः सज्जायते’ त्याद्युपनिषत्सु । अतश्चाविज्ञेयमवच्छेदविपर्ययः प्रमाणैः । आगमात्तादृशादेव गम्यते । प्रसुप्तमिव जाग्रत्स्वप्नवृत्तां परित्यज्य संप्रसादावस्था सुषुप्तिर्गृह्यन्तत्वेनापात्ता । यथा अयमात्मा सुषुप्त्यवस्थायां निःसंबोधकलेशप्रध्वस्ताशेषविकल्प आस्ते, न च नास्तीति शक्यते वक्तुं, प्रबुद्धस्य सुखमन्यासमिति प्रत्यभिज्ञानदर्शनान्, एवं जगदागमात्सिद्धार्थरूपादाभासानुमानेभ्यश्च तार्किकाणामवसीयते । **आसीदिति** । वर्तमाना तु साऽवस्था न कस्यचिन् विज्ञेयं त्यत उक्तमविज्ञेयम् । सर्वतो नैकदेशप्रलय इत्यर्थः ॥ ५ ॥

ततः स्वयम्भूर्भगवानव्यक्तो व्यञ्जयन्निदम् ॥

महाभूतादिवृत्तांजाः प्रादुरासीत्तमोनुदः ॥ ६ ॥

तस्या महारात्र्या अनन्तरम् । स्वयं भवतीति **स्वयंभूः** । स्वेच्छया कृतशरीरपरिग्रहो, न संसार्यात्मवत्कर्मपरतन्त्रं शरीरग्रहणमस्य । **अव्यक्तो** ध्यानयोगाभ्यामभावनावर्जितानामप्रकाशः । अथवा ‘अव्यक्तमिदमित्येवं पठितव्यम् । इदमव्यक्तावस्थम्

व्यञ्जयन् स्थूलरूपैर्विकारैः प्रकाशमानयन् । यदिच्छया पुनर्जगत्प्रादुर्भवति । प्रादुरा-
सीत् । प्रादुःशब्दः प्राकाशये । तमोनुदः । तमो महाप्रलयावस्था तां नुदति विनाशयति
पुनर्जगत्सृजत्यतस्तमोनुदः । महाभूतानि पृथिव्यादीनि । आदिग्रहणात्तद्गुणः । शब्दा-
दयो गृह्यन्ते । तेषु वृत्तं प्राप्तमोजो वीर्यं मृष्टिसामर्थ्यं यस्य स एवमुक्तः । स्वयमस-
मर्थानि महाभूतानि जगन्निर्वर्तयितुम् । यदा तु तेन तत्र शक्तिराधीयते तदा वृत्ताद्यात्मना
विक्रियन्ते । न तु प्रकृतिशक्त्यवस्थानि प्रकृतिरूपापन्नानि महाभूतानि जगत्सर्गादौ
महाभूतशब्देनाभिप्रेतानि । पाठान्तरं 'महाभूतानुवृत्तौजा' इति । अनुवृत्तमनुगतमिति
प्रागुक्त एवार्थः ॥ ६ ॥

योऽसावतीन्द्रियग्राहः मूक्ष्मोऽप्युक्तः सनातनः ॥

सर्वभूतमयोऽचिन्त्यः स एष स्वयमुद्भूतः ॥ ७ ॥

योऽसाविति सर्वनामभ्यां सामान्यतः प्रसिद्धमिव परं ब्रह्मोद्दिशति । योऽसौ
वेदान्तेष्वन्यासु चाध्यात्मविद्यास्वतिहासपुराणेषु च प्रसिद्धो वक्ष्यमाणैर्धर्मैः स एष
प्रादुरासीदित्यत्रोक्तः । स्वयमुद्भूतावुद्भूतः शरीरग्रहणं कृतवान् । भातिरनेकार्थत्वादुद्भवे
वर्तते । अथवा दीप्यर्थ एव । स्वयम्प्रकाश आसीन्नादित्याद्यालोकापेक्षः । इन्द्रियाणामती-
तोऽतीन्द्रियम् । अव्ययोभावः । अतीन्द्रियग्राहः सुषुप्तेतिसमासः । इन्द्रियाण्यति-
क्रम्य गृह्यते, न कदाचिदिन्द्रियस्य गोचरः । अन्यदेव तद्योगजज्ञानं येन गृह्यते । अथवेन्द्रि-
याण्यतिक्रान्तमतीन्द्रियं मन उच्यते । परोक्षत्वादिन्द्रियाणामविषयः । तथा च वैशेषिका
'युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसो लिङ्गमि'त्यानुमानिकत्वं मनसः प्रतिपन्नाः । (न्यायसूत्र
१।१।१६) । तेन गृह्यते । तथा च भगवान्छ्यासः — 'नैवासौ चक्षुषा ग्राह्यो न तु शिष्टैर-
ीन्द्रियैः । मनसा तु प्रसन्नेन गृह्यते सूक्ष्मदर्शिभिरिति' ॥ 'प्रसन्नेन' रागादिदोषैरक-
मुषितेन, तदुपासनापरत्वेन लब्धसूक्ष्मदर्शनशक्तिभिः ।

सूक्ष्म इव सूक्ष्मोऽणुः । न ह्यसावणुस्थूलादिविकल्पानामाश्रयः । सर्वविकल्पातीतो
ह्यसौ । उक्तं च —

'यः सर्वपरिकल्पानामाभासेऽप्यनवस्थितः ।

तर्कागमानुमानेन बहुधा परिकल्पितः ।

व्यतीतो भेदसंसर्गाद्वाभावौ क्रमाक्रमौ ।

सत्यानृते च विश्वात्मा स विवेकात्प्रकाशत इति' ।

सूक्ष्मत्वाद्दृश्यक्तः सनातनोऽव्यक्तत्वाभावि केनानादिनिधनेनैश्वर्येण युक्तः । येषा-
मपि कर्मप्राप्यं हैरण्यगर्भं पदं तन्मतेऽपि सनातनत्वं सत्यप्यादिमत्त्वे ऽन्तत्वाभावात् ।
न हि सर्गादिकलभोक्तृत्वावस्था कदाचिदपैति ।

सर्वाणि भूतानि मया स्रष्टव्यानीत्येवंभावितचित्तो भूतात्मा एवं सम्पन्नः सर्वभूत-
मय इत्युच्यते । यथा मृण्मयो घटो मृद्विकारत्वान्मृद्विरारब्धशरीर एवं यः कश्चित्कि-
ञ्चिदत्यन्तं भावयति स तन्मय इत्युपचारादुच्यते । यथा स्त्रोमयोऽयं पुरुषः, ऋङ्मयो,
यजुर्मय इति । अथवाऽद्वैतदर्शने—नैव चेतनाचेतनानि भूतानि पृथक्त्वेन सन्ति,
तस्यैवायं विवर्तः, अतो विवर्तानां भूतमयत्वात्तैश्च तस्याभेदाद्युक्तमेव तन्मयत्वम् । “कथं
पुनरेकस्य नानारूपविवर्तितापपत्तिरेकत्वाद्विरोधिनी उच्यते” । एवमाहुर्विवर्तवादिनः—यथा
समुद्राद्वायुनाऽभिहता ऊर्मयः समुत्तिष्ठन्ति, ते च न ततो भिद्यन्ते नापि लिप्यन्तं,
सर्वथा भेदाभेदाभ्यामनिर्वाच्याः, एवमयं ब्रह्मणो विश्वविवर्तः ।

अपिशब्दश्चात्र द्रष्टव्यः । स्वरूपे स्थितोऽप्राप्तो विवर्तवस्थायामिन्द्रियमाह्वः । एवं
सूक्ष्मः, अपिशब्दात् स्थूलावस्थायां स्थूलः । अव्यक्तो व्यक्तश्च । शाश्वतोऽशाश्वतश्च ।
भूतमयस्तद्रूपरहितश्च । विवर्तवस्थाभेदेनैव व्याख्येयम् ।

अचिन्त्यः आश्चर्यरूपः, सर्वविलक्षणया शक्त्या योगात् ॥ ७ ॥

सोऽभिध्याय शरीरात्स्वात्सिद्धुर्विविधाः प्रजाः ॥

अप एव ससर्जार्दो तासु वीर्यमवासजत् ॥ ८ ॥

स पूर्वनिर्दिष्टविशेषणैः “हिरण्यगर्भः समवर्ततामे” (ऋग्वेद १०।१२।१) इत्यादि-
भिर्मन्त्रैर्लब्धहिरण्यगर्भाभिधानः । प्रजाः विविधा नानारूपाः सिद्धुः स्रष्टुमिच्छन्
अपः उदकम् आदौ प्रथमं ससर्जोत्पादितवान् । शरीरात् स्वात्-यत्नेन गृहीतं
शरीरम् । अद्वैतदर्शने प्रधानमेव तस्येदं शरीरं, तदिच्छानुवर्तित्वात्, स्वतः शरीरनिर्माण-
हेतुत्वाच्च । सर्वलोकाणां शरीरं किं भौतिकेन व्यापारेण कुहालखननादिना ससर्ज ।
नेत्याह । कथं तर्हि । अभिध्याय । ‘आप उत्पद्यन्ताम्’ एवमिच्छामात्रेण । अत्रेत्यं
चोक्तं—“पृथिव्यादीनां तदानीमभावादपां सृष्ट्यानां क आधारः ।” अन्येभ्य इदमुच्यते ।
स्रष्टुरपि परमेश्वरस्य गृहीतशरीरस्य क आधार इत्यपि वाक्यम् । अथ विलक्षणैश्वर्या-
तिशययोगादन्यैव सा कर्तृशक्तिरसंचाया, प्रकृतधर्मसामान्येनैवमपि द्रष्टव्यम् । तासु-
वीर्यं शुक्रमवासजत् न्यपि चत् ॥ ८ ॥

तदण्डमभवद्दमं सहस्रांशुसमप्रभम् ॥

तस्मिञ्जज्ञे स्वयं ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः ॥ ९ ॥

प्रथमं प्रधानं सर्वतोभवं मृद्रूपं सम्पद्यते । हिरण्यगर्भवीर्यसंयोगात्काठिन्यं
प्राप्तिपद्यते । तदण्डं समभवदित्युच्यते । हं प्र इदं हैमं स्वर्गमयमित्यर्थः । अंशुसामान्या-
त्तस्य सुवर्गमयस्य । “ननु चागमिकाऽयमर्थः, न चात्र इवशब्दः श्रूयते, तत्र कश्चमुप-

चारतो व्याख्यानमसति प्रमाणान्तरं' । उच्यते । वक्ष्यति—'ताभ्यां स शकलाभ्यां तु दिवं भूमिं च निर्ममे' इति । इयं च भूमिर्मृण्मयी न सर्वतः सुवर्णमयीत्यत उपचार आश्रितः । सहस्रांगुरादित्य इत्यर्थः । अंशवो रश्मयस्तत्तुल्या प्रभा दीप्तिस्तस्याण्डस्य । तस्मिन्नण्डे स्वयं ब्रह्मा जज्ञे जातः संभूतः । ब्रह्मा हिरण्यगर्भ एव । स्वयमिति उक्तार्थम् । योगशक्त्या प्राग्गृहीतं शरीरं परित्यज्यान्तरण्डमनुप्राविशत् । अथवाऽशरीर एवापः ससर्ज ततोऽन्तरण्डं स्वशरीरं जग्राह ।

अथवाऽन्यो 'योऽसावित्य' न निर्दिष्टः (श्लो० ७) अन्यश्चायमण्डजो ब्रह्मंति । तथा च वक्ष्यति (श्लो० ११) 'तद्विसृष्ट' इति । तेनैश्वरेण सृष्टः । 'कथं तर्हि स्वयं जज्ञे, स्वयंभूतश्च तत्र ब्रह्मोच्यते ।' नैष दोषः । पितृनाम्ना पुत्रो व्यपदिश्यते । 'आत्मा हि जज्ञ आत्मन' इति । अनिदम्परिभ्य आगमेभ्यां लिखितमाचार्येण, नचात्राभिनिवेश्यम् । 'स एव स्वयं जायतामन्यो वा तेन सृज्यतामिति' न धर्माभिधान उपयुज्यत इत्युक्तम् । सर्वलोकानां पितामह इति संज्ञा । तस्योपचारतोऽवास्तवदृष्टत्वात्, पितुरपि सकाशादधिकः पितामहः पूज्यः ॥ ६ ॥

आपो नरा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः ॥

ता यदस्यायनं पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः ॥ १० ॥

यः कुत्रचिन्नारायणशब्देन कर्तृज्ञातृशक्त्यतिशययोगेन जगत्कारणपुरुषतयाऽऽगमेष्वा-
भ्रातः, सोऽयमेव । न शब्दभेदादर्थभेदः । ब्रह्मा नारायणो महेश्वर इत्येक एवार्थो नापा-
सना कर्मतया भिद्यते । तथा च द्वादशे दर्शयिष्यामः । यथा चैतत्तथोच्यते । आपो नरा
इत्यनेन शब्देन प्रोक्ताः । ननु नायं वृद्धव्यवहारोऽथ च न तथा प्रसिद्धोऽत आह
आपो वै नरसूनवः । स तावद् भगवान्नरः पुरुष इति प्रसिद्धः । आपश्च तस्य सूनवो-
ऽपत्यानि । अतस्ता नरशब्देनाच्यन्ते । दृष्टो हि पितृशब्दोऽपत्यं, वसिष्ठस्यापत्यानि
वसिष्ठा भृगोरपत्यानि भृगवः तथा वश्रुमण्डुलोमक इत्याद्यभेदोपचारेण । ता आपो नर-
शब्दवाच्याः । यत् येन प्रकारेण अस्म्य प्रजापतेः पूर्वमयनं प्रथमसर्ग आश्रयो वा गर्भ-
स्थस्य, तेन हेतुना नारायणः स्मृतः । नरा अयनमस्यन्ति नारायण इति प्राप्ते 'अन्ये-
पामपि दृश्यते' (पा० सू० ६।३।१३४) इति दीर्घः । 'पुरुष इति' यथा । अथवा सामूहि-
कोऽण् ॥ १० ॥

यत्तत्कारणमव्यक्तं नित्यं सदसदात्मकम् ॥

तद्विसृष्टः स पुरुषो लोके ब्रह्मेति कीर्त्यते ॥ ११ ॥

कारणमेव न कार्यो न परं क्त्वाविधेयशरीरः, स्वाभाविकं न महिम्ना युक्तम् अद्वयत्तं

नित्यमुक्तमित्युक्तार्थम् । **सदसदात्मकम्** । सचासच्च सदसती । ते आत्मा स्वभावा यस्य तदेवमुच्यते । कथमुपनरेकस्य विरुद्धभावाभावरूपधर्मद्वयस्य योगः ॥ उच्यते । अर्वा-
गदर्शनानां तद्विषयाया उपलब्धेरभावात्सत्ताव्यवहारयोग्यत्वादसदात्मेत्युच्यते । आग-
मेभ्यः सर्वस्यास्य तत्कारणत्वावगमात्सदात्मकम् । अतः प्रतिपत्तृभेदादुभयतोऽपि
व्यवहारो ब्रह्मण्यविरुद्धः ।

“ननु च सर्व एव भावा एव रूपाः स्वेन रूपेण सदात्मकाः पररूपेणासन्तः ।
किमुच्यते ब्रह्मण्यविरुद्ध इति ।” उच्यते । अद्वैतदर्शने नैवान्यद्ब्रह्मणः किञ्चिदस्तीति किं तन्
परं यत् तद्रूपतयाऽभाव इत्युच्यते ।

तेन विसृष्ट उत्पादितोऽन्तरण्डं निर्मितः **पुरुषो लोके ब्रह्मेति कीर्त्यते** ।
याऽसावुपतपसां देवासुरमहर्षीणां वरदानार्थं तत्र तत्रोपविष्ट इति महाभारतादौ श्रूयते स
एष तेन महापुरुषेण परेण ब्रह्मणा प्रथमं विसृष्टः ।

अन्यं तु ‘त्वमेवैक’ इत्याद्यन्यथा धर्णयन्ति । अस्येति प्रत्यक्षाभिनयेन जगन्नि-
र्दिश्यते । सर्वस्यास्य जगतो यद्विधानं निर्माणं तत्स्वयम्भुवः संवन्धि । अचिन्त्यमद्भुतरूपं
विचित्रमतिमहदप्रमेयं न शक्यं सर्वेण ज्ञातुम् । तथा ऋषिः । ‘कां अद्धा वेद क इह
प्रवोचत् कुत आज्ञाता कुत इयं विभृष्टिरिति ।’ किमिदं जगत्सर्वमुपादानमपेक्ष्य जायत
उत नैर्माणि कुमारम्, यथा ब्रुद्धस्य दर्शनम् । किमीश्वरच्छाधीनमुत केवलकर्मवशजमुत स्वाभा-
विकमप्रमेयम् । तथा किं महदादिकमेणात्पद्यत उत द्रव्यणुकादिकमेण । अस्य त्वं कार्यं
तत्त्वमर्थं च वेत्सि । ‘कार्यं’ महतोऽहङ्कारोऽविशेषास्तन्मात्राण्यहङ्कारस्य, तन्मात्राणां
विशेषाः पञ्चमहाभूतानि, अहङ्कारस्येन्द्रियाण्येकादश । विशेषाणामपि पिण्डः कार्यं
ब्रह्मादिस्तन्मपर्यन्ताः । तेषामपि प्रत्ययान् तत्त्वं स्वभावा, यथा महतो मूर्तिमात्रत्वम् । प्रधान-
स्य सर्वस्य विकारावस्था महदित्युच्यते । प्रकृतं महानिति । प्रकृतिः प्रधानमित्येकोऽर्थः ।
अहङ्कारस्य तत्त्वमस्मिप्रत्ययमात्रत्वम् । अविशेषाणामविशेषप्रत्ययसंवेगत्वमिति । ‘अर्थः’—
प्रयोजनम् । पुरुषार्थमिदं वस्त्वनेन प्रकारेण पुरुषायेप्युच्यते इमं चार्थं साधयति ।
यद्यपि धर्मं जिज्ञासमानस्य जगन्निर्माणज्ञता आचार्यसंवेधिनी न कचिदुपकारिणी, न
च प्रष्टव्या, तथाऽप्यन्यतो दुर्विज्ञानं महर्षीणां वैपम्याजगन्निर्माणमादौ प्रभार्हं भवति
मनोऽत्र वचनीयम् । यद्वस्तु प्रमाणषट्कस्याप्यविषयस्तदपि त्वमपेण चक्षुषा वेत्सि । धर्मः
पुनर्वेदगां चरः साऽवश्यं त्वया विज्ञात इत्येवं प्रकृतविषयैव प्रवक्तृप्रशंसा ।

एवं स्तुत्या प्रोत्साहितो जगन्निर्माणमेव तावद्वक्ति ‘आसीदिदमिति’ ।

‘ततः स्वयम्भूरिति’ (श्लो. ६) । प्रधानमेवैतैः शब्दैरभिधीयते । स्वयं भवति परिणमति विक्रियामेति महदादितत्त्वभावेन । न कश्चिदीश्वरः स्वभावसिद्धोऽस्ति, यस्येच्छा-मचेतनं प्रधानमनुवर्तते । वस्तुस्वभाव एवायं यदुत प्रकृतिरूपं प्रधानं पुनर्विक्रियते । यथा चोरमचेतनं मण्डकावस्थाभिर्दधीभवति । **भगवानिति** । स्वव्यापार ईश्वरः । महाभूतादि-द्वारेण प्रवृत्तः स्वकार्यात्साह ‘भोजः’ सामर्थ्यम् । आदिशब्दः प्रकारे व्यवस्थायाम् । तेन महदादिकारणमव्यक्तं भवति । विकारावस्थायां प्रच्युतं प्राप्नोतात्सुचमभावात् प्रकाश-मयं ‘तमो नुदती’त्युच्यते । अर्थं शब्दाध्याहारेण वा प्रधाने पुञ्जिनिर्देशः । पुरुषशब्दश्च प्रधानादिषु दृष्टः, ‘तेषामिदं तु सप्तानां पुरुषाणामिति’ (मनु. १।१८) ।

योऽसाविति (श्लो. ७) पूर्ववत् । **योऽभिध्यायेति** (श्लो. ८) । अभिध्यानं गुणतः, अचेतनत्वात्प्रधानस्याभिध्यानासंभवात् । यथा कश्चिदभिध्यायैव कार्यं निर्वर्तयेत् । अन्यकार्यनिरपेक्षमेव वस्तु स्वाभाव्येन परिणममानमीश्वरं च्छानपेक्षतयाऽभिध्यायेत्युच्यते । **अप आदौ ससर्ज** । महाभूतान्तरापेक्षया तासामादित्वं, न तु महदादितत्त्वोत्पत्तेः । वक्ष्यति हि ‘तेषामिदं तु सप्तानामिति’ । प्रथमं तत्त्वोत्पत्तिस्ततो भूतानाम् । **तासु वीर्य-मिति** । वीर्यं शक्तिमवासृजत् । प्रधानमेव कर्तृ भवति ।

सर्वतः प्रधानं पृथिव्यादिभूतोत्पत्तौ काठिन्यमेति, अण्डरूपं सम्पद्यते । **तदण्ड-मिति** (श्लो. ९) । यथा तत्त्वानि स्रोपुरुषसंयोगं विनोत्पन्नानि प्रथममेवं पूर्वकर्मवशेन ब्रह्माऽपि स्वमहिम्नैव । अयोनिजं तस्य शरीरं दंशमशकादिवत् ।

तद्विसृष्टः (श्लो. ११) । तेन प्रधानेन विसृष्टः । तन्मयत्वात्तच्छरीरस्य तद्विसृष्ट इत्युच्यते । शेषं पूर्ववत् ।

यदत्रार्थतत्त्वं तदस्माभिरुक्तमेव । अर्थवादा एते यथाकथंचिद्गुणवादेन नीयन्ते ॥ ११ ॥

तस्मिन्नण्डे स भगवानुपित्वा परिवन्सरम् ॥

स्वयमेवात्मनो ध्यानात्तदण्डमकरोद्विधा ॥ १२ ॥

स भगवान् ब्रह्मा परिवत्सरं संवत्सरमुपित्वा तदण्डमकरोद्विधा । तावता कालेन गर्भः परिपच्यत । तस्मिन्नण्डे स्थित उत्पन्नः सर्वज्ञः कथं निर्गच्छंयमिति ध्यात-वान् । अण्डमपि तावत्कालेन भेदजातं परिपाकात् । अतः काकतालीयन्यायेन तदण्डम-करोद्विधेयं इत्युच्यते ॥ १२ ॥

ताभ्यां स शकलाभ्यां च दिवं भूमिं च निर्ममे ॥

मध्ये व्योम दिशश्चाष्टावपां स्थानं च शाश्वतम् ॥ १३ ॥

शकलम् अण्डकपालम् । ताभ्यामण्डकपालाभ्यामुत्तरेण दिवं निर्ममे निर्मितवान्,

अधरेण पृथिवीं, मध्ये व्योमाकाशं दिशोऽष्टौ च प्रागाद्याः, अवान्तरदिग्भिर्दक्षिणपूर्वादिभिः सह । अर्पां स्थानमन्तरिक्षे, समुद्रमाकाशं च पृथिवीपातालगतम् ॥ १३ ॥

उद्भवहान्मनश्चैव मनः सदसदात्मकम् ॥

मनसश्चाप्यहङ्कारमभिमन्तारमीश्वरम् ॥ १४ ॥

तत्त्वसृष्टिरिदानीमुच्यते । या च यथावयवा पञ्चादुक्ताऽर्थाद्वा पूर्वमिति तथोक्तवत् । प्रधानात् स्वप्नाद्रूपान्मन उद्धृतवान् । प्रातिलोभ्येनेयं तत्त्वोत्पत्तिरिहोच्यते । मनसः पूर्वमहङ्कारमभिमन्तारम् । अहमित्यभिमानिताऽहङ्कारस्य वृत्तिः । ईश्वरं कार्यनिर्वर्तनसमर्थम् ॥ १४ ॥

महान्तमेव चात्मानं सर्वाणि त्रिगुणानि च ॥

विषयाणां ग्रहीतृणि ज्ञेयः पञ्चेन्द्रियाणि च ॥ १५ ॥

महानिति संज्ञया साङ्ख्यानं तत्त्वं प्रसिद्धम् । आत्मानमिति महता मामानाधिकरण्यम् । सर्वपिण्डसृष्टौ च महत्तयाऽनुस्यूतमत आत्मव्यवहारः । अहङ्कारात्पूर्वं पूर्वेण न्यायेन मसर्ज । सर्वाणि त्रिगुणानि च । यथानुक्रान्तं यथानुक्रम्यते तत्सर्वं त्रिगुणम् । मत्स्वरजस्तमांसि गुणाः । चेतज्ञाः केवलं निर्गुणाः । प्राकृतो भागः सर्वः सत्स्वरजस्तमोमयः । पञ्चेन्द्रियाणि, तेषां निर्देशविषयाणां रूपरसादीनां यथात्वं ग्रहीतृणि विज्ञानजनकानि । पञ्च 'श्रोत्रं त्वगित्यादिना' वक्ष्यन्ते विशेषनामानि । चशब्देन विषयाश्च शब्दस्पर्शरूपरसगन्धान् पृथिव्यादीनि च ॥ १५ ॥

तेषां त्ववयवान्मूक्ष्मान् पण्णामप्यमितौजसाम् ॥

सन्निवेश्यात्ममात्रासु सर्वभूतानि निर्ममे ॥ १६ ॥

तेषां पण्णां या आत्ममात्रास्तासु सूक्ष्मानवयवान् सन्निवेश्य सर्वभूतानि निर्ममे । तत्र षट्सङ्ख्यया वक्ष्यमाणानि पञ्च तन्मात्राणि अतिक्रान्तश्चाहङ्कारः प्रतिनिर्दिश्यते । आत्ममात्रास्तेषां स्वविकाराः—तन्मात्राणां भूतानि, अहङ्कारस्येन्द्रियाणि । पृथिव्यादिषु भूतेषु शरीररूपतया तिष्ठसु सूक्ष्मानवयवास्तन्मात्राहङ्कारान् सन्निवेश्य—यथास्थानं योजनं कृत्वा—सर्वभूतानि देवमनुष्यतिर्यक्पक्षिस्थावरादीनि निर्ममे । एतदुक्तं भवति । षड्विशेषा अवयवा एकदेशारम्भकाः सर्वस्य जगतस्तस्य तदारब्धत्वात् । सूक्ष्मत्वं तन्मात्रसंज्ञयैव सिद्धम् । तानि सन्निवेश्य संहृत्य तेषामेवात्ममात्रास्तद्विकारान् भूतेन्द्रियाणि निर्ममे । तैश्च पिण्डसृष्टिम् चकारात् । 'मात्रास्त्रि' त्यत्र 'मात्राभि'रिति युक्तः पाठः ॥ १६ ॥

यन्मूर्त्यवयवाः सूक्ष्मास्तानीमान्याश्रयन्ति षट् ॥

तस्माच्छरीरमित्याहुस्तस्य मूर्तिं मनीषिणः ॥ १७ ॥

‘मूर्तिः’ शरीरम् । तदर्थास्तत्संपादका अवयवाः । सूक्ष्माः षडुक्तस्वरूपाश्च अविशेषाख्याः । तानीमान्निन्द्रियाणि वक्ष्यमाणानि च भूतान्याश्रयन्ति । तस्योत्पत्तेर्भूतान्याश्रयन्तीत्युच्यते । तदाश्रयोत्पत्तिस्तेषाम् । पठितं च, ‘पञ्चभ्यः पञ्चभूतानी’ति (साङ्ख्यकारिका २२) । येन कारणेनाश्रयन्ति तस्मात् कारणात् ‘शरीरम् तस्य’ प्रधानस्य येयं मूर्तिः, शरीरमित्युच्यते । मनीषिणः । मनीषा बुद्धिस्तद्वन्तः पण्डिताः ।

अथवा विपरीतः कर्तृभावः । ‘सूक्ष्माः’ कर्तार ‘इन्द्रियाणि’ कर्म । अवयवाश्चेन्द्रियाणामाश्रयभावं प्रतिपद्यमाना ‘आश्रयन्ती’त्युच्यते । यथा ‘बहुभिर्भुक्त’इति, भोजयन् ‘भुक्त’ इत्युच्यते । अथवाऽनेकार्थत्वाद्भूतानामाश्रयन्ति जनयन्तीत्यर्थः ॥ १७ ॥

तदाविशन्ति भूतानि महान्ति सह कर्मभिः ॥

मनश्चावयवैः सूक्ष्मैः सर्वभूतकृदव्ययम् ॥ १८ ॥

तदेतत्प्रधानं सर्वभूतकृद्भवति । अंध्ययमविनाशं कारणात्मना । कथं सर्वाणि भूतानि करोति ? यतस्तदाविशन्तोमानि । कानि पुनस्तानि । मनः सूक्ष्मैरवयवैः सह तन्मात्रैर्बुद्धरहंकारेन्द्रियलक्षणैः । अनन्तरं महान्ति भूतानि पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशाख्यानि । सह कर्मभिः । धृतिसंहननपक्तिव्यूहावकाशाः पृथिव्यादीनां यथाक्रमं कर्माणि । तत्र धृतिः धारणं सरणपतनधर्मकस्य एकत्रावस्थानम् । संप्राहकाद्विकीर्णस्य संहननम् । यथा पांसवो विकीर्णा उड्केन संहन्यन्ते पिण्डीक्रियन्ते । पक्तिरग्नौषधवृणादेस्तेजसः कार्यतया प्रसिद्धा । व्यूहो विन्यासः सन्निवेशः । अवकाशो मूर्त्यन्तरेणाप्रतिबन्धः । न हि यस्मिन्देहे मूर्तिरेका स्थिता तत्र मूर्त्यन्तरस्य स्थानम् । सुवर्णपिण्डं न कस्यचिदन्तः संभवः ।

मनोप्रहृणं सर्वेन्द्रियप्रदर्शनार्थम् ।

कर्मप्रहणेन च कर्मेन्द्रियाणि वा गृह्यन्ते ।

अथवा तत्कार्यं सूक्ष्मैरवयवैर्युक्तं महान्ति भूतान्यधितिष्ठति पश्चादित्येवं योजना । इन्द्रियाणि च, मनःशब्दस्य प्रदर्शनार्थत्वात् ॥ १८ ॥

तेषामिदं तु सप्तानां पुरुषाणां महौजसाम् ॥

सूक्ष्माभ्यो मूर्तिमात्राभ्यः संभवत्यव्ययादव्ययम् ॥ १९ ॥

सूक्ष्मात्स्थूलमुत्पद्यते सम्भवति अव्ययाद् व्ययमित्येतावति तात्पर्यम्, न तु षण्णां सप्तानां वा तत्त्वानां मात्राभ्य इति । चतुर्विंशतितत्त्वानि । तानि सृष्टौ सर्वेषां निमित्तम् । अथवा पिण्डसृष्टौ सप्तैव प्रधानं कारणम्, षडविशेषाः सप्तमो महान् । तेभ्यो भूतेन्द्रियाप्युत्पद्यन्ते । तेषु चेत्पञ्चेषु पिण्डीभवति शरीरम् ।

अथ्ययात् प्रधानादुपसंभृतमर्वविकारादेकीभूतादिदं बहुधा विप्रकीर्णं विश्वरूपं जगदुत्पद्यते । किं युगपदेव समस्तैर्विकारैः स्थूलरूपैः प्रधानं विक्रियते ? नत्याह तेषामिदमिति । यादृशः प्रागुक्तः क्रमस्तेनैव । प्रकृतेर्महोस्ततोऽहंकारस्तस्माद्गुणस्तु पांडशक इति (माङ्ग्यका-२२) । पुरुषशब्दस्तत्त्वे पुरुषार्थत्वात्प्रयुक्तः । महौजसां स्वकार्ये वीर्यवताम् । अपरिमितविकाराहेतुत्वान्महत्त्वम् । तेषां याः सूक्ष्मा सूर्तिमात्राः — सूर्तिः शरीरं, तदर्था मात्राः, ताभ्य इदं भवति । अत उच्यते अथ्ययाद्वयमिति ।

काः पुनस्तेषां सूक्ष्मा मात्राः । न हि तन्मात्राणामन्या मात्राः संभवन्ति यंन तेषां सूक्ष्मा मात्रा इति व्यतिरेक उपपद्यते ।

न तेषां स्वगतमात्रापेक्षत्वम् किं तर्हि तन्मात्रेभ्यः सूक्ष्मो महान्महतः प्रकृतिरिति ॥ १६ ॥

आद्याद्यस्य गुणं त्वेषामवाप्नोति परः परः ॥

यो यो यावत्तिथश्चेषां स स तावद्गुणः स्मृतः ॥ २० ॥

पूर्वश्लोके कंचिदन्यथा सप्तसङ्ख्यां परिकल्पयन्ति । पञ्चेन्द्रियाणि चक्षुरादीनि वर्गीकृतान्येकीभवन्ति बोधहेतुतयैकेन धर्मेण योगादेकत्वेन निर्दिश्यन्ते । एवं कर्मेन्द्रियाणि । तौ च वर्गद्वित्वाद्द्वौ पुरुषौ भवतः । पञ्चभूतानि भेदेनैव निर्दिष्टानि कार्य-वैलक्षण्यात् । तदेवं सप्तपुरुषास्तेषां या सूर्यर्थाः सूक्ष्मा मात्राः निर्माणकार्याणि तन्मात्राण्यहङ्कारश्च । अन्यत्समानम् ।

अतश्च भूतानां पूर्वश्लोके संनिधानादेवामिति तेषां प्रतिनिर्देशः । यद्यपि च व्यवहिते बहूनि वचनानि संनिहितानि तथापि य इहार्थः प्रतिपाद्यते विशिष्टसंख्याकर्तृ-गुणवत्त्वं तद् भूतानामेव संभवति नान्येषां, प्रकृतत्वे सत्यपि ।

अतोऽयं श्लोकार्थः । एषां भूतानां यद्यत आद्यतस्य यद्रूपं ततोऽनन्तरं पठितं तत्पूर्वस्य संबन्धेन गुणं गृह्णाति । गुणशब्देन शब्दादयः पञ्चोच्यन्ते । आद्यत्वं चात्र वक्ष्यमाणया व्यवस्थयाऽऽकाशं जायत इति । गुणत्वं च शब्दादीनां तत्रैव वक्ष्यति । यो य आकाशादिलक्षणेऽर्थो यावत्तिथः यावतां पूरणः । 'वतेरिथुक्' । द्वितीये तृतीयेऽवस्थाने स्थितः स तावद्गुणः । तावन्तो गुणास्तस्य भवन्ति । द्वितीयस्थाने स्थितो

इत्यादि । परस्पराद्याद्यगुणसम्बन्धित्वं प्रथमेऽर्धश्लोके उक्तम् । तत्र यः स्वशब्देन यन्म्व यं गुणोऽभिहितः 'तस्य शब्दगुणं विदुः' (श्लो. १।७५) 'तद्रूपगुणमुच्यते' (श्लो. १।७७) इत्यादि, ततश्च पूर्वगुणावाप्तौ द्वैगुण्यम् आकाशं वर्जयित्वा भूतानां प्राप्तम् । अत उक्तं यो यो यावत्तिथ इति । तेन द्विगुणो वायुर्निगुणं तेजश्चतुर्गुणा आपः पञ्चगुणा भूमिरिति ।

आद्याद्यस्येति कथम् ? आद्यस्याद्यस्येह भवितव्यम् नित्यवीक्षणयोरिति द्विर्वचनेन । यथा परः पर इति ।

छन्दोभिरविशेषान् स्मृतीनां लुग्वृत्तानुरोधाच्चैवं पठितम् ॥ २० ॥

सर्वेषां तु स नामानि कर्माणि च पृथक् पृथक् ॥

वेदशब्देभ्य एवादौ पृथक् संस्थाश्च निर्ममे ॥ २१ ॥

स प्रजापतिः सर्वेषामर्थानां नामानि चक्रे । यथा कश्चित् पुत्राणां जातानामन्वेषां वा संव्यवहारार्थं करोति, 'वृद्धिरादैच्', 'धीश्रांस्त्री' मिति । शब्दार्थसंबन्धं कृतवान्, 'गौरश्वः पुरुष' इति । कर्माणि च निर्ममे, धर्माधर्मालयान्यदृष्टार्थान्यग्निहोत्रादीनि च । सृष्ट्या च कर्माणि तत्र संस्था व्यवस्थाश्चकार, 'इदं कर्म ब्राह्मणेनैव कर्तव्यं, कालेऽमुष्मै च फलाय' । अथवा दृष्टार्था मर्यादा संस्था । 'गोप्रचार इह च प्रदेशे न कर्तव्यः', 'इदं उदकं सस्यवेकार्थममुष्मिन् ग्रामे न देयं यावत्तस्माद्ग्रामादस्माभिरयमुपकारो न लब्धः' । दृष्टार्थानि च कर्माणि निर्ममे । तत्र यान्यदृष्टार्थानि तानि वेदशब्देभ्यो वैदिकेभ्यो वाक्येभ्यः ।

ननु सर्वस्य तेनैव सृष्टत्वात्तस्यैव स्वातन्त्र्याद्वेदं ससर्ज कर्मानुष्ठानपरिपालनार्थमित्येवं वक्तव्यम् । वेदसृष्टिश्च वक्ष्यते 'अग्निवायुरविभ्यश्चेत्यत्रान्तरे (श्लो. १।२३)

वक्ष्यते । भिन्नमत्र दर्शनम् । केचिदाहुरन्यस्मिन्कल्पे वेदास्तेनाधीतास्ते च महाप्रलयेन प्रलीनाः पुनरन्यस्मिन् कल्पे सुप्तप्रतिबुद्धवत्सर्वं प्रथमं प्रतिभाति, स्वप्नपठितो यथा कस्यचिच्छ्लोकः प्रतिभाति । भाति च वेदे 'गौरनुवन्धो' ५ 'श्वस्तूपरोगोमृग' (यजुर्वेद २४।१) इत्यादिवाक्येभ्यः शब्दानुस्मृतिपूर्वकं भटिति तानर्थान् स्मृत्वोत्पशमानांश्च पदार्थान् दृष्ट्वा तस्यार्थस्यायं शब्दः कल्पान्तरे नामासीत्संप्रत्यस्यैव क्रियतामित्युभयं वेदशब्देभ्य एव नामानि कर्माणि च सृष्टवान् । अथवा नैव वेदाः प्रलीयन्ते महाप्रलयेऽपि । योऽसौ पुरुषः केषांचिदिष्टस्तथा वेदा आसते । स एवान्तरणं ब्रह्माख्यं पुरुषं निर्माय वेदानध्यापयामास । एवं स ब्रह्मा वेदशब्देभ्यः सर्वं निर्मितवान् ।

यदत्र तत्त्वं तदस्माभिरुक्तमेव । अथ पौराणिकी प्रक्रिया प्रयुज्यते साऽस्माभिः प्रदर्श्यत एव ।

आदौ जगत्सर्गे इत्यर्थः । अथवाऽऽदौ यानि नामान्यनपञ्चानि न पुनरिदानीन्तनान्यशक्तिजानि गाव्यादीनि । पृथक् । न यथाशरीरं तत्त्वसमुदायरूपमेवं निर्ममे—किं तर्हि—पृथक् ॥ २१ ॥

कर्मात्मनां च देवानां सोऽमृजत्प्राणिनां प्रभुः ॥

साध्यानां च गणं भूक्ष्मं यज्ञं चैव सनाननम् ॥ २२ ॥

कर्मात्मनः शरीरिणः प्राणिनः कर्मसु तत्परा मनुष्या उच्यन्ते । तेषामर्थसिद्धये यज्ञमसृजत् । ये ब्रह्मोपासनास्वनाभिरताः पुत्रपश्चादिकलार्थिनो द्वैतपक्षाश्रितास्तं कर्मानुष्ठान-परत्वात्कर्मात्मान उच्यन्ते । षष्ठ्यपि तादर्थ्यं ब्रूत इति तदर्थं यज्ञमसृजदिति गम्यते । **देवानां च गणं** तदर्थमेवामृजत् ।

कर्मात्मनां च इत्ययमदेशे चः पठितः । तस्य देशो देवानामित्यतोऽनन्तरम् ।

यज्ञं समर्ज । अग्निरग्नोपांमाविन्द्राग्नौ इत्यादि यज्ञमिद्वयर्थं देवानां गणमसृजत् । तथा **साध्यानां** देवानां गणमित्यनुपज्यते । भेदेनोपादानमहविर्भाक्त्वात्तेषाम्, स्तुतिभाज एव ते केवलम् । 'यत्र पूर्वं साध्याः सन्ति देवाः' इति—'साध्या वै नाम देवा' इति—'साध्या वै नाम देवा आसन्' इति । अथवा ब्राह्मणपरित्राजकवत् । **सूक्ष्मम्** मरुतां रुद्राङ्गिरस इत्येतदपेक्षया साध्यगणः सूक्ष्मः । साध्यग्रहणं चान्यामामप्यहविःसंबन्धिनीनां देवतानां वेनांस्तुनीतिरित्यादीनां प्रदर्शनार्थम् ।

अन्ये तु **कर्मात्मनां देवानां प्राणिनामिति** समानाधिकरणानि मन्यन्ते । कर्माणि आत्मा स्वभावप्रतिमो येषां तं कर्मात्मानः । यागादिकर्मनिर्वर्तनपरत्वात् प्रधानतया वा कर्मात्मानः ।

काश्चिद्देवता यागादिकर्मण्येव स्वरूपत इतिहासे श्रूयन्ते । यथेन्द्रो रुद्रो विष्णुरिति । अन्यासां तु याग एव देवतात्वं न स्वरूपतः । अक्षा प्रावाणां रथाङ्गानि । न हि यथा भारते इन्द्रादीनां वृत्रादिभिरसुरैर्युद्धादि कर्म श्रूयते तथाऽक्षादीनां वर्ण्यते । अस्ति च सूक्ते हविःसंबन्धं तेषामपि देवतात्वम् । अक्षाणाम्—'प्रावेपामा' इति (ऋग्वेद. १०।३४।१) । प्रावणाम्—'प्रैतं वदन्त्विति' (ऋग्वेद १०।६४।१) । 'वनस्पतें वीड्वङ्ग' इति (ऋग्वेद ६।४७।२६) रथाङ्गानाम् । अत एव **प्राणिनामिति** । द्विविधा हि देवताः—प्राणवत्यस्तद्रहिताश्च । यथेन्द्रादयः पुरुषविग्रहाः प्राणवन्तः पुराणं वर्ण्यन्ते नाक्षादयः । इति-हासदर्शनाश्रयश्चायं सर्वः सर्गादिप्रपञ्चः । चशब्दश्चात्र द्रष्टव्यः, प्राणिनामप्राणिनामपि । निरुक्तदर्शनेऽपि द्विविधा देवता । अथाः—'मानोमित्र' इति (ऋग्वेद १।१६२।१), शकुनिः—'कनिकददिति' (ऋग्वेद ५।८३।१), गावः—'आगावो अगमन्निति' (ऋग्वेद ६।२८।१) । एताः प्राणवत्यः । अप्राणा उक्ताः ।

सनातनग्रहणं यज्ञविशेषणम् । पूर्वकल्पेऽपि यज्ञस्य भावात्प्रवाहनित्यतया नित्य-त्वम् ॥ २२ ॥

अग्निवायुरविभ्यस्तु त्रयं ब्रह्म सनातनम् ॥

दुदोह यज्ञमिद्वयर्थमृग्यजुःसामलक्षणम् ॥ २३ ॥

तिस्र एव देवता अग्निप्रभृतय इति नैरुक्ताः; सत्यप्यभिधाननानात्वे । अतस्तत्र दर्शनं-

नोच्यते । एताभ्यस्तिसृभ्यो यज्ञसिद्ध्यर्थम् यागसंप्रदानत्वात्तासां चतुर्थी । त्रयमृग्यजुःसा-
मलक्षणं ब्रह्म वेदाख्यं दुदोह ।

द्विकर्मकोऽयं धातुः । प्रधानं कर्म 'त्रयम्' । अप्रधानेन द्वितीयेन कर्मणा भवितव्यम् ।
न च तदस्ति । अतः पञ्चम्येयमिति मन्यामहे । अग्न्यादिभ्यो दुदोहाच्चारयदभावयत् ।

“कथं पुनरग्न्यादिभ्यो वर्णात्मा शब्दो मन्त्रवाक्यानि ब्राह्मणवाक्यानि च भवेयुः” ।

किं नोपपद्यते ? कः शक्तीरदृष्टा असतीर्वक्तुमर्हति ।

“नाख्यातार्थो विकल्पयितुं युक्तः । पञ्चमी तर्हि किमर्थ ? 'दुहि याचीति' द्वितीयया
भवितव्यम् । किंच दृष्टप्रमाणविरोधी प्राग्वृत्तोऽर्थ उच्यमानो न मनः परितोषमापत्ते
प्रामाणिकानाम् ।”

परितृप्तो विरोधः स्वरूपपरत्वाश्रयणेनैषामागमानाम् ऋग्वेद एवाग्नेरजायत, यजुर्वेदो
वायोः, सामवेद आदित्यादिति । अग्न्यादयोऽपि देवता ऐश्वर्यभाजो निरतिशयशक्तिश्च
प्रजापतिस्तत्र का नामानुपपत्तिः ? अस्मिन् दर्शने पञ्चम्यपि विवक्ष्या । अतः कारकाणि
कथितान्यत्रापादानसंज्ञेत्यपादानविवक्षायां भाष्ये समर्थितानि ।

“अन्यदर्शने कथम् ।”

चतुर्थी तावद्युक्तैव ।

अर्थवादाश्चैते । तत्र द्वितीयं कर्मात्मैव-प्रजापतिरात्मानं दुदोह । दोहनं चाध्यापनं
परसङ्क्रान्तिसामान्येन ।

अथापि पञ्चमी, तत्राप्याग्नेया मन्त्रा आदावृग्वेदे—‘अतोऽग्नेरजायते’ त्युच्यते ।
यजुर्वेदेऽपि “इषेत्वोर्जेत्वेति”—‘इट्’ अन्नं तत् म व्यस्थानत्वाद्वायुना वर्षदानेन क्रियते ।
'उर्क' प्राणः, स वायुरेव । अत आदितो वायुकार्यसम्बन्धाद्वायोरित्युपमा । अथवाऽऽध्वर्य-
वमात्विज्यं बहुप्रकाराश्चेष्टाश्च सर्वा वायोरित्यनेन सामान्येन वायोर्जन्म यजुर्वेदस्य ।
अनधिकारस्य सामगीत्ययोग्यत्वादुत्तमाध्ययनानि समान्युत्तमस्थानाश्चादित्य इति ॥ २३ ॥

कालं कालविभक्तीश्च नक्षत्राणि ग्रहांस्तथा ॥

सरितः सागरान्छैलान् समानि विषमाणि च ॥ २४ ॥

धर्मसामान्यादाह । द्रव्यात्मा कालो वैशेषिकाणां, कियारूपोऽन्येषाम् । आदित्यादि-
गतिप्रदानाद्वावृत्तिमान् । कालविभक्तयो विभागा मासवर्त्यनसंवत्सराद्याः । नक्षत्राणि
कृत्तिकारोहिण्यादीनि । ग्रहा आदित्यादयः । सरितो नद्यः । सागराः समुद्राः । शैलाः
पर्वताः । समानि स्थलान्येकरूपा भूभागाः खातप्रदरवर्जिताः । विषमाणि आरोहाव-
रोहवन्ति ॥ २४ ॥

तपो वाचं रतिं चैव कामं च क्रोधमेव च ॥

सृष्टिं ससर्जं चैवेमां स्रष्टुमिच्छन्निमाः प्रजाः ॥ २५ ॥

रतिर्मनसः परितोषः । कामोऽभिलाषो मन्मथो वा । अन्यत्रसिद्धम् । एवमादिकां
सृष्टिं ससर्जं इमाम् । अत्रश्लोके पूर्वा च या सृष्टिरुक्ता । इमाः प्रजाः स्रष्टुमिच्छन् ।
देवासुरा यच्चराक्षसगन्धर्वाशास्तदुपकरणं तदात्मधर्मवच्छरीरं धर्मं चादावसृजदित्यर्थः ।

“अथ केयं वाचोयुक्तिः सृष्टिं ससर्जंति” ।

य एवार्थः सृष्टिं कृतवानिति । सर्वे धातवः करोत्यर्थस्य विशेषावच्छिन्ने वर्तन्ते ।
पचति—पाकं करोति, यजति—यागं करोति । तत्र कृदन्ताद्विशेषेऽवगत आख्यातगता
धातुः करोत्यर्थमात्रप्रतिपादनपरो भवति । तस्मिन्नपि कुतश्चित्प्रतिपन्ने पुनःप्रतिपादनेऽनुवा-
ददोषो मा भूदिति कालकारकादिषु तात्पर्यम् । अथवा सृज्यमानविशेषा प्रमाणावच्छिन्ना
‘सृष्टिः’ सामान्यसृष्टेः कर्म; यथा स्वपोषं पुष्ट इति ॥ २५ ॥

कर्मणां च विवेकाय धर्माधर्मौ व्यवेचयत् ॥

द्वन्द्वैरयोजयन्नेमाः सुखदुःखादिभिः प्रजाः ॥ २६ ॥

धर्माधर्मौ व्यवेचयद्-विवेकेन पृथग्भावेन व्यवस्थापितवान् । अयं धर्म एवायम-
धर्म एव ।

“ननु च नैवायं विवेकोऽस्ति । सन्ति हि कर्माण्युभयरूपाणि धर्माधर्मात्मकानि ।
यथाहुः-शबलानि वैदिकानि कर्माणि हिंसासाधनकत्वात् । यथा ज्योतिष्टोमः स्वरूपेण धर्मो
हिंसाङ्गत्वाच्चधर्मः” इति अत आह । कर्मणां तु विवेकाय । कर्मशब्देनात्र प्रयोगः
कर्मेणामनुष्ठानमुच्यते । स एव पदार्थोऽन्यथा प्रयुज्यमानो विपरीतस्वभावो भवति । धर्मः
सन्नधर्मरूपतामापद्यते ऽधर्मो धर्मत्वम् । तथा हिंसैव । हिंसा बहिःप्रयुज्यमाना अधर्मः सः;
‘न हिंस्यात्सर्वभूतानीति’ प्रतिषेधगात्रत्वात् । अन्तर्वेदिकृता अग्नीषोमीये धर्मः, विधिल-
क्षणत्वात् । एवं तपो धर्मः, तदेव तु दम्भेनासामर्थ्यादिना वा क्रियमाणमधर्मः । एवं देव-
रगमनं स्त्रीणामधर्मः, गुरुनियुक्तानां पुत्रार्थिनीनां घृताक्ताद्यनुपदेष्टव्यं धर्मः । अतः स्वरूपै-
कत्वेऽपि प्रयोगभेदाद्धर्माधर्मव्यवस्था । एकत्वेऽपि प्रमाणान्तरदृष्ट्या स्वरूपभेद एव ।

अथ च कर्मफलेषु कर्मशब्दः, कारणे कार्योपचारात् । तेनैतदुक्तं भवति । कर्माणि
व्यवेचयत् कर्मफलविभागाय । कः पुनः कर्मणां फलविभागोऽत उक्तं द्वन्द्वैरयोजयत्
सुख दुःखादिभिः । धर्मस्य फलं सुखमधर्मस्य दुःखम् । अत उभयकारिणो द्वन्द्वैर्योज्यन्ते,
धर्मकारित्वात्सुखेनाधर्मकारित्वाद्दुःखेन । द्वन्द्वशब्दोऽयं रूढ्या परस्परविरुद्धेषु पीडाकरेषु
वर्तते शीतोष्णवृष्ट्यातपञ्चुत्सौहित्यादिषु । आदिप्रहणं सामान्यविशेषभावेन ज्ञेयम् ।

केवलौ सुखदुःखशब्दौ स्वर्गनरकयोर्वाचकौ निरतिशयानन्दपरितापवचनौ वा ।
विशेषः स्वर्गग्रामपुत्रपश्वादिलाभस्तदपहारश्चादिशब्दस्य विषयः ।

कर्मणां पूर्वमुत्पत्तिरुक्ता ! अनेन तेषामेव प्रयोगविभागः फलविभागश्च प्रजापतिना
कृत इति प्रतिपाद्यविवेकः ॥ २६ ॥

अण्व्यो मात्रा विनाशिन्यो दशार्थानां तु याः स्मृताः ॥

ताभिः सार्धमिदं सर्वं सम्भवत्यनुपूर्वशः ॥ २७ ॥

उपसंहारोऽयम् । दशार्थानां पञ्चानां महाभूतानां या अण्व्यः सूक्ष्मा मात्रा
अवयवास्तन्मात्रास्ता विनाशिन्यः । परिणामधर्मित्वात् स्थूल्यप्रतिपत्त्या विनाशिन्य
उच्यन्ते । ताभिः सार्धमिदं जगत्सर्वं सम्भवत्युत्पद्यते । अनुपूर्वशः क्रमेण ।
सूक्ष्मात्स्थूलं स्थूलात्स्थूलतरम् । यादृशो वा क्रम उक्तः प्राक् ॥ २७ ॥

यं तु कर्मणि यस्मिन्स न्ययुङ्क्त प्रथमं प्रभुः ॥

स तदेव स्वयं भेजे सृज्यमानः पुनः पुनः ॥ २८ ॥

अस्यायमर्थः । यद्यपि प्रजापतिरीश्वरो भूतसृष्टौ शक्नोति यथेच्छं प्राणिनः स्रष्टुं तथापि
न पूर्वकल्पकृतानि कर्माण्यनपेक्ष्य प्राणिनः सृजति । येन यादृशं पुराकल्पे कर्म कृतं तत्क-
र्माक्षिप्तायां जातौ तं जनयति, न जात्यन्तरे । शुभेन कर्मणा तत्फलोपभोग्यायां देवमनु-
ष्यादिजातौ जनयति, विपरीतेन तिर्यक्प्रेतादिषु । यथैव भूतेन्द्रियगुणाः कल्पादौ प्रकृति-
स्था उद्भवन्ति एवं कर्माण्यपि प्रलये स्वप्रकृतिस्थानि पुनरुद्भवन्ति सर्गादौ । 'ततः शेषेण'-
च्येष न्यायस्तत्राप्यस्त्येव ।

“यदि तर्हि कर्मापेक्षोत्पत्तिः, क प्रजापतेरैश्वर्यमुपयोगि कीदृशं वा सापेक्षमैश्वर्यम्” ।

तस्मिन् सति जगत् उत्पत्तेः कथमनुपयोगः । न तमन्तरेण स्थित्युत्पत्तिप्रलयाः सन्ति ।
नेत्यत्वात्तस्य स्वकृतान्यपि कर्माणि कारणं तदिच्छाऽपि प्रकृतिपरिणामश्च । एतस्याः
कारणसामग्र्या इदं जगदुत्पद्यते तिष्ठति प्रलीयते च । सापेक्षस्याप्यैश्वर्यं न विहन्यते । यथेह
राजादिरीश्वरो भृत्यादीन् फलेन योजयद्देवमेवादिकर्मानुरूपेणैव योजयति । न चानीश्वरः ।

“ननु नास्य श्लोकस्यायमर्थः प्रतीयते । किं तर्हि प्रतीयते ? विधातुरेव प्राणिनां
कर्मविनियोगे स्वातन्त्र्यम् । स यं प्राणिनं प्रथमं सर्गादौ यस्मिन् कर्मणि हिंसात्मकं
तद्विपरीते वा न्ययुङ्क्त स तदेव कर्म भजते करोति । न पित्रादेरनुशासनमपेक्ष्य स्वेच्छया-
ऽन्यथा प्रवर्तते, किं तर्हि, प्राक्प्रजापतिनियोगवशात्साध्वसाधु वा स्वयमन्यानुशासन-
निरपेक्षोऽनुतिष्ठति । सृज्यमानः पुनर्जायमानः । कल्पान्तरेऽस्मिन्नेव वा कल्पे प्रजाप-
तिरेव क्षेत्रज्ञास्तत्कर्तृत्वेन नियुङ्क्ते । अतस्तन्नियोगमेवानुवर्तमानाः प्राचीनं शुभमशुभं वा
कर्म कुर्वन्ति । तदुक्तम् ।

‘कर्तृत्वं प्रतिपद्यन्ते अनीशाः स्वेषु कर्मसु ।
महेश्वरेण प्रेर्यन्ते शुभे वा यदि वाऽशुभे’ इति ।
‘अज्ञो जन्तुरनीशोऽयमात्मनः सुखदुःखयोः ।
ईश्वरप्रेरितो गच्छेत्स्वर्गं वा श्वभ्रमेव वा’ ।”

उच्यते । एवं सति कर्मफलसम्बन्धस्यक्तः स्यात् पुरुषकारानर्थक्यं च स्यात् । अग्नि-
होत्रादिकर्माद्युपदेशो ब्रह्मोपासनाश्च व्यर्थाः प्रसज्येरन् । य एवेश्वरस्वरूपानभिज्ञास्त एव
दृष्टादृष्टार्थेषु कर्मसु प्रवर्तेरन् । यं तु तदधीनं कर्तृत्वं भोक्तृत्वं च मन्यन्ते तेषां सर्वत्रा-
प्रवृत्तिप्रसङ्गः । कृतमपि न तत्कर्म फलति-अकर्तारोऽपि भोक्ष्यामह इति मन्यमाना उदा-
सीरन् । न च व्याघ्रिवापथ्याद्विदुषां बलादिच्छोपजायते कर्तृत्वं ईश्वरप्रेरणया । अथ
कर्मफलं सृष्ट्या तदिच्छा निश्चिता अस्मात्कर्मण इदं कर्तृत्वं भवतीति, न तर्हि ‘यं तु
कर्मणी’ त्येतदस्ति । शास्त्रादेव नियोगः प्रतिपत्तव्यः । तस्माद्यं पुरुषं स प्रभुः प्रथमं
न्ययुङ्क्त—अनादौ संसारे ‘प्रथमं’ वर्तमानापेक्षम्, नियोक्तृत्वं चास्य सर्वभावेषु,
दिक्कालनिमित्तकारणत्वात् ।

अन्ये तु व्याचक्षते । जात्यन्तरापन्नस्यात्मनो न पूर्वं जातिसंस्कारापेक्षा । अतः स्वभा-
वानुवृत्तिः । यं जातिविशेषं यस्मिन्कर्मणि नियुक्तवान् परवधादौ स सिंहादिजातीय
आत्मा सम्पन्नो मनुष्यत्वे मार्दवमभ्यस्तमपि हित्वा जातिधर्मं प्रतिपद्यते अन्येनानुपदिष्टमपि ।
स्वाभाव्यात्प्रजापतिकृतत्वात् कर्माणि बलवन्ति प्रागभ्यासं जात्यन्तरगतस्य विस्मारयन्तीति
प्रदर्शितं भवति ॥ २८ ॥

एतदेव विस्तारयति

हिंसाहिंसे मृदुक्रूरे धर्माधर्मावृतानृते ॥

यद्यस्य सोऽद्भ्यात्सर्गे तत्तस्य स्वयमाविशत् ॥ २९ ॥

हिंस्रं परप्राणिवियोगकरं सर्पसिंहहस्तादि । तद्विपरीतमहिंस्रं रुद्रपृषतादि ।
मृदु पेशलमनायासकम् । क्रूरं कठिनं परदुःखात्पादनात्मकम् । अन्यत्प्रसिद्धम् । यदेतद्
द्विशः प्रसिद्धं कर्म जातं ततो यस्य यदेव अदधाद्भवान् कल्पितवान् स प्रजापतिः सर्गे
सृष्ट्यादौ पूर्वकर्मानुरूप्यमवेक्ष्य, तत्कर्म स सृष्टः प्राणी स्वयमाविशत् प्रतिपद्यते । भूत-
कालता न विवक्षिता । अद्यत्वेऽपि जातिधर्मस्यानुपदिष्टस्य स्वयम्प्रतिपत्तिदर्शनात् ॥ २८ ॥

यथर्तुलिङ्गान्यृतवः स्वयमेवतुपर्यये ॥

स्वानि स्वान्यभिपद्यन्ते तथा कर्माणि देहिनः ॥ ३० ॥

अत्र दृष्टान्तः । अचेतना अपि यथा भावास्तन्मर्यादयैव व्यवस्थितस्वभावाः एवं

चेतना अपि पुरुषकृतकर्मसहायेन प्रजापतिना कृतां मर्यादां नातिक्रामन्ति, यस्यां जातौ जातास्तदेव कुर्वन्ति नान्यदिच्छन्तोऽपि शक्नुवन्ति कर्तुम् ।

ऋतवो वसन्तादयः । स्वलिङ्गानि चिह्नानि पत्रफलकुसुमशीतोष्णवर्षादीनि । पर्याये । यस्यर्तेर्यः पर्यायः स्वकार्यावसरः तस्मिन् स ऋतुस्तं धर्मं स्वयमेव प्रतिपद्यते, न पुरुषप्रयत्नमपेक्षते । चूतमञ्जर्यां वसन्ते स्वयमेव पुष्यन्ति, न मूले सलिलसेकमपेक्षन्ते । एवं पुरुषकर्माण्यदृष्टानि । नास्ति स पदार्थो यो न कर्मापेक्षते । तथाहि । वर्षाणां स्वस्वभावो यो वृष्टिप्रदः—भवति च राजदोषाद्राष्ट्रदोषाद्वा कदाचिदवग्रहः । तस्मात्कर्म-शक्तिरेवानपसार्या ।

वृत्तानुरोधादसकृदनुग्रहणम् ।

अन्ये तु श्लोकत्रयमप्यन्यथा व्याचक्षते । कर्मशक्तीनां स्वभावनियमोऽनेनोच्यत इत्याहुः ।

(२८) यत्फलं यस्मिन्कर्मण्याहितं प्रजापतिना स कर्मविशेषः पुनः पुनः सृज्यमानोऽनुष्ठो यमानः स्वयं तत्फलं भजते ददातीत्यर्थः । तेन यागः कृतो यदा फलिष्यति न तदा किञ्चिदन्यदपेक्षत इति प्रतिपादितं भवति । सेवा हि स्वकृताऽपि मन्त्रिपुरोहितादिवाक्य-मपेक्षते । नैवं यागः । दृष्टस्तु व्यापारस्तेनापेक्ष्यते । दृष्टादृष्टकारणद्वयजन्यत्वात्सर्वस्य कार्यस्यादृष्टान्तरापेक्षा निषिध्यते तदानीम् ।

(२९) कर्माणीष्टानिष्टफलप्रदानि विधिप्रतिषेधविषयाणि । कर्माणि द्विंश उदाहरति । हिंसाहिंसे इति । हिंसा प्रतिषिद्धा । तस्या नरकादिफलप्रदानं नियमितम्, यो ब्राह्मणाया-वगुरेत् यो मामकायावगुरेत् शतेन यातयादिति वाक्यशेषेभ्यः । सा ततः स्वभावान्न च्यवते । प्रायश्चित्तेषु विशेषं वक्ष्यामः । अहिंसं विहितम् । तस्यापि नेष्टफलदानात् स्वभा-वच्युत्तिरस्ति । धर्माधर्मयोरेव विशेषायते । विहितं कर्म धर्मः, प्रतिषिद्धमधर्मः, तयोर्विशेषाः सत्याऽनृतादयः । सत्यं विहितमनृतं प्रतिषिद्धम् । एवं सर्वाणि पूर्वोत्तरपदानि विहितप्रति-षिद्धविशेषप्रदर्शनानि ।

(३०) अव्यभिचरितदृष्टकार्यकारणसंबन्धीनि कर्माणि । दृष्टान्तः यद्यतुलिङ्गानीति । शेषं समानम् ॥ ३० ॥

लोकानां तु विवृद्धयर्थं मुखबाहूरूपादतः ॥

ब्राह्मणं सत्रियं वैश्यं शूद्रं च निरवर्तयत् ॥ ३१ ॥

पृथिव्यादीनां लोकानां विवृद्धयर्थम् । 'वृद्धिः' पुष्टिर्बाहुल्यं वा । ब्राह्मणादिषु चतुर्षु वर्णेषु सत्सु त्रयाणां लोकानां वृद्धिः । इतः प्रदानं देवा उपजीवन्ति । ते च यागाद्यधिकृताः ।

अतस्तैः कर्म कृतमुभौ लोकौ वर्धयति । पुरुषकर्मप्रचोदिता देवाः । आदित्याज्जायते वृष्टि-
रिति । अस्यापिलोकस्य सृष्टिवृद्धिः । ब्राह्मणादीन् वर्णाद्विरर्त्तयन्निर्वर्तितवान् असृजत् ।
मुखबाहुरूपादतः । यथाक्रमम्, मुखाद्ब्राह्मणं, बाहुभ्यां राजन्यम्, ऊरुभ्यां वैश्यम्,
शूद्रं पादत इति । तसिः अपादाने । कारणात्कार्यं निष्कृष्यत इवति भवति अपाये सति
अपादानत्वम् ।

आद्यं कश्चिद्ब्राह्मणं स्वमुखावयवेभ्यो दैव्या शक्त्या निर्मितवान्—अद्यतनानां
सर्वेषां मिथुनसम्प्रयोगद्वारेण तत्त्वेभ्य उत्पत्तिदर्शनात् ।

परमार्थतः स्तुतिरेषा वर्णानामुत्कर्षापकर्षप्रदर्शनार्थम् । सर्वेषां भूतानां प्रजापतिः
श्रेष्ठः । तस्यापि सर्वेषामङ्गानां मुखम् । ब्राह्मणोऽपि सर्वेषां वर्णानां प्रशस्यतमः । एतेन
सामान्येन ब्रह्ममुखादुत्पन्न इत्युच्यते । मुखकर्माध्यापनाद्यतिशयाद्वा मुखत इत्युच्यते ।
क्षत्रियस्यापि बाहुकर्म युद्धम् । वैश्यस्याप्यूरुकर्म पशून् रक्षतो गोभिश्चरन्तीभिर्भ्रमणं
स्थलपथवारिपथादिषु वाणिज्यायै गमनम् । शूद्रस्य पादकर्म शुश्रूषा ॥ ३१ ॥

द्विधा कृत्वाऽऽत्मनो देहमर्थेन पुरुषोऽभवत् ॥

अर्थेन नारी तस्यां स विराजमसृजत्पशुः ॥ ३२ ॥

एषा सृष्टिः साक्षात्परस्य पुरुषस्य । इयं तु ब्रह्मणस्तस्यैवेत्यन्ये । यत्तदन्तरण्डं समु-
द्रतं शरीरं तद् द्विधा कृत्वाऽर्थेन पुरुषोऽभवत् पुमान् सम्पन्नः शुक्रसेकसमर्थः । अर्थेन
नारी गौरीश्वरभङ्गा । अथवा पृथगेव तां निर्मितवान् । तां निर्माय तस्यां मैथुनेन धर्मेण
विराडिति यस्य नाम प्रसिद्धं तं जनितवान् । एतदुच्यते—प्रजापतिः स्वां दुहितरमगच्छत् ।
इदमपि जायापत्योः शरीरमात्रभेदात् सर्वत्र कार्येष्वविभागात् तदालम्बनं द्वैधङ्कार-
वचनम् ॥ ३२ ॥

तपस्तप्त्वाऽसृजयं तु स स्वयं पुरुषो विराट् ॥

तं मां वित्तास्य सर्वस्य स्रष्टारं द्विजसत्तमाः ॥ ३३ ॥

स विराट् तपस्तप्त्वा यं पुरुषमसृजत् तं मां वित्त जानीध्वम् । एवं स्मृति-
परम्परया नात्र वः किञ्चिद्विदितं मम वर्णयितव्यमस्ति । तन्मध्ये शुद्धिमात्मन आचष्टे ।
अस्य सर्वस्य स्रष्टारम् । अनेन सर्वशक्तिमाह । जन्मकर्मातिशयवन्तं मां प्रत्ययितरी-
करिष्यतीत्यभिप्रायः निश्चयेत्येत्यर्थं च, अन्यतोऽवगतेऽपि मनुजन्मनि स्वयमभिधानात् ।
यथाऽन्यतः श्रुतोऽपि कश्चित् पृच्छते, 'देवदत्तस्य त्वं पुत्र' इति, 'बाढमिति' तेनाक्ते
निश्चय उपजायते । अभिजनवर्णेन कवीनामत्रपाकरं सत्यामपि पारम्पर्येणात्मस्तुतौ ।
द्विजसत्तमा इत्यामन्त्रणम् । 'सत्तमाः' साधुतमाः श्रेष्ठा इति यावन् ॥ ३३ ॥

अहं प्रजाः सिद्धुस्तु तपस्तप्त्वा सुदुश्चरम् ॥
 पतीन्प्रजानामसृजं महर्षीनादितो दश ॥ ३४ ॥
 मरीचिमत्र्यङ्गिरसौ पुलस्त्यं पुलहं क्रतुम् ॥
 प्रचेतसं वसिष्ठं च भृगुं नारदमेव च ॥ ३५ ॥

अहमसृजमुत्पादितवान् । दश प्रजापतीन्महर्षीन् । आदितः सुदुश्चरं तपः
 कृत्वा । सुष्टु दुःखेन तपश्चर्यतेऽतिपीडाकरं बहुकालं च ॥ ३४ ॥
 तान्महर्षीन्नामते निर्दिशति मरीचिमिति ॥ ३५ ॥

एते मनूस्तु सप्तान्यानसृजन् भूरितेजसः ।
 देवान् देवनिकायांश्च महर्षींश्चामितौजसः ॥ ३६ ॥

एते महर्षयः सप्तान्यानमनूनसृजन् । अधिकारशब्दोऽयं मनु रिति । मन्वन्तरे
 यस्य प्रजामर्गे तस्मिन्वा वाऽधिकार उक्तेन प्रकारेण स मनु रित्युच्यते । भूरितेजस
 अमितौजस इति चैक एवार्थः । एकं प्रथमान्तं सष्टुर्विशेषणम्, द्वितीयं द्वितीयान्तं
 सष्टव्यानां मन्वादीनां विशेषणम् ।

“ननु देवा ब्रह्मणैव सृष्टाः” ।

सत्यम्, न सर्वे । अपरिमिता हि देवसङ्ख्याताः । देवनिकाया हि देवस्थानानि
 स्वर्गलोकब्रह्मलोकादीनि ॥ ३६ ॥

यक्षरक्षःपिशाचांश्च गन्धर्वाप्सरसोऽमुरान् ॥
 नागान् सर्पान् सुपर्णांश्च पितॄणां च पृथग्गणान् ॥ ३७ ॥

यक्षादीनां स्वरूपभेदश्चेतिहासादिप्रमाणक एव, न प्रत्यक्षादीनामन्यतमेन प्रमाणेन परि-
 च्छिद्यते । तत्र वैश्रवणानुचरा यक्षाः । रक्षांसि विभीषणादयः । तेभ्यः क्रूरतराः
 पिशाचाः अशुचिमरुदेशादिवासिनां, निष्ठुष्टा यक्षराक्षसेभ्यः । हिंसास्तु सर्व एव ।
 छद्मना केचित् प्राणिनां जीवमाकर्षन्त्यदृष्टया शक्त्या व्याधींश्च जनयन्तीत्यैतिहासिका
 मन्त्रवादिनश्च । गन्धर्वा देवानुचरा गीतनृत्तप्रधानाः । अप्सरसो देवगणिका
 उर्वश्याद्याः । असुरा देवशत्रवो वृत्रविराचनहिरण्याक्षप्रभृतयः । नागा वासुकितक्षका-
 दयः । सर्पाः प्रसिद्धाः । सुपर्णाः पक्षिविशेषा गरुत्मत्प्रभृतयः । पितरः सोमपाज्य-
 पादिनामानः स्वस्थाने देववद्भर्तन्ते । तेषां गणमसृजन् ॥ ३७ ॥

विद्युतोऽशनिमेघांश्च रोहितेन्द्रधनुंषि च ॥

उत्कानिर्घातकेतूँश्च ज्योतींष्युच्चावचानि च ॥ ३८ ॥

मेघोदरदृश्यं मध्यमं ज्योतिर्विद्युदुच्यते । यस्यास्तडित्सौदामिनीत्यादयः पर्याया
विशेषाश्रयाः । **अशनिः** शिलाभूता हिमकणिकाः सुक्ष्मदृश्याश्च वर्षधारादिवत्पतन्त्यो
वेगवद्वातप्रेरिताः सस्यादिविनाशिन्य उच्यन्ते । **मेघा** अश्रोदकमरुज्ज्योतिःसंघाता अान्त-
रिक्ताः । **रोहितं** दण्डाकारमन्तरिक्षे नीललोहितरूपं कदाचित् दृश्यते । आदित्यमण्डल
लग्नं कदाचित् कदाचित्प्रदेशान्तरेऽपि । तस्यैव विशेष **इन्द्रधनुः** । वक्रत्वं धनुराकारता-
ऽधिकाऽस्य । **उल्का** संध्याप्रदोषादौ विसारिप्रभाण्युत्पाते दिक्षु पतन्ति यानि ज्योतींषि
दृश्यन्ते । **निर्घातः** भूम्यन्तरिक्ष उत्पातशब्दः । **केतव** उत्पाते दृश्यमानानि शिखावन्ति
ज्योतींषि प्रसिद्धानि । अन्यान्यपि ध्रुवागस्त्यारुन्धतीप्रभृतीनि नानाप्रकाराणि ॥ ३८ ॥

किन्नरान्धनरान्मत्स्यान् विविधांश्च विहङ्गमान् ॥

पशून् मृगान्मनुष्यांश्च व्यालांश्चोभयतोदतः ॥ ३९ ॥

अश्वमुखाः प्राणिनो हिमवदादिपर्वतेषु भवन्ति ते **किन्नराः** । **धनरा** मर्कटमुखा
पुरुषविप्रहाः । **विहङ्गमाः** पक्षिणः । अजाविकोऽष्टगर्भादयः **पशवः** । **मृगा** रुक्पृष-
तादयः । **व्यालाः** सिंहव्याघ्रादयः । द्वे दन्तपंक्ती उत्तराधरे येषां भवतस्तं **उभय-
तोदतः** ॥ ३९ ॥

कृमिकीटपतङ्गांश्च यूकामक्षिकमत्स्युणम् ॥

सर्वं च दंशमशकं स्थावरं च पृथग्विधम् ॥ ४० ॥

कृमयोऽत्यन्तसूक्ष्मा प्राणिनः । **कीटास्तेभ्य** ईषत्स्थूला भूमिचराः । **पतङ्गाः**
शलभादयः । **स्थावरं** वृक्षपर्वतादि । **पृथग्विधं** नानाप्रकारम् । 'क्षुद्रजन्तव'
इत्येकवद्भावः ॥ ४० ॥

एवमेतैरिदं सर्वं मन्त्रियोगान्महान्मभिः ॥

यथाकर्म तपोयोगात् सृष्टं स्थावरजङ्गमम् ॥ ४१ ॥

एवमिति प्रक्रान्तप्रकारपरामर्शः । **एतैर्महात्मभिर्मरीच्यादिभिः** । इदं
सर्वस्थावरजंगमं सृष्टम् । यथाकर्म यस्य जन्मान्तरे यादृशं कर्म तदपेक्षम् । यस्यां
जातौ यस्य तु युक्तमुत्पत्तुं कर्मवशात्स तस्यामेवोत्पादितः । **मन्त्रियोगान्मदाज्ञया** । **तपो-**
योगान्महत्कृत्वा तपः । यावत्किञ्चिन्महदैश्वर्यं तत्सर्वं तपसा प्राप्यमित्येतदनेनाह ॥ ४१ ॥

येषां तु यादृशं कर्म भूतानामिह कीर्तितम् ॥

तत्तथा बोधिधास्यामि क्रमयोगं च जन्मनि ॥ ४२ ॥

येषां भूतानां यादृशं कर्म स्वभावतो हिंस्रमहिंस्रं वा तद्वत्तथैव कीर्तितम् ।
इदानीं जन्मक्रमयोगमभिधास्यामि ।

“क पुनः कर्म कीर्तितम् । यत्रेदं यच्चरच्च इत्यादि नामनिर्देशो न कर्मनिर्देशः” ।

उच्यते । नामनिर्देशादेव कर्मावगतिः, कर्मनिमित्तत्वादेशां नामप्रतिलम्भस्य । तथाहि यच्छणाद्भक्षणादशनाद्वा ‘यक्षाः’ । रक्षसि चक्षणाद् रक्षणाद्वा ‘रक्षांसि’ । पिशिताशनात् ‘पिशाचाः’ । अद्भ्यः सृता इति ‘अप्सरसः’ । अमृताख्यायाः सुराया अलाभादसुरा । इत्याद्यप्युल्लम् । जन्मनि क्रमयोगो जरायुजाण्डजा इत्यादि वच्यते ॥ ४२ ॥

पशवश्च मृगाश्चैव व्यालाश्चोभयतोदतः ॥

रक्षांसि च पिशाचाश्च मानुषाश्च जरायुजाः ॥ ४३ ॥

एते जरायुजाः । जरायुरुक्त्वं गर्भशय्या । तत्र प्रथमं ते सम्भवन्ति । ततो मुक्ता जायन्ते । एष एतेषां जन्मक्रमः । दन्तशब्दसमानार्थो दत्तशब्दोऽन्योऽस्तीत्युभयतोदत इति प्रथमाबहुवचने रूपं युज्यते ॥ ४३ ॥

अण्डजाः पक्षिणः सर्पा नक्रा मत्स्याश्च कच्छपाः ॥

यानि चैवम्प्रकाराणि स्थलजान्यौदकानि च ॥ ४४ ॥

नक्राः शिशुमारादयः । कच्छपः कूर्मः । यानि चैवम्प्रकाराणि कृकलासादीनि स्थलजानि । एवरूपाण्यौदकानि जलजानि शङ्खादीनि ॥ ४४ ॥

स्वेदजं दंशमशकं यूकामक्षिकमत्कुणम् ॥

ऊष्मणश्चोपजायन्ते यच्चान्यत्किञ्चिदीदृशम् ॥ ४५ ॥

स्वेदः पार्थिवानां द्रव्याणामग्न्यादित्यादितापसंबन्धादन्तः क्लेदस्ततो जायते दंशमशकादि । अन्यदपि यदीदृशमत्यन्तसूक्ष्मं पुत्तिकापिपीलिकादि यदूष्मण उपजायते । ‘ऊष्मा’ स्वेद एव, तद्धेतुर्वा तापः । ‘उपजायन्ते’ इति पाठे ‘ये चान्ये किञ्चिदीदृशा’ इति पठितव्यम् ॥ ४५ ॥

उद्भिज्जाः स्थावराः सर्वे बीजकाण्डप्ररोहिणः ॥

ओषध्यः फलपाकान्ता बहुपुष्पफलोपगाः ॥ ४६ ॥

उद्भेदनमुद्भिद् । भावे किप् । ततो जायन्त इति उद्भिज्जाः । उप्तं बीजं भूमिं च भित्वा विदार्य जायन्ते वृक्षाः । सर्वे बीजात्काण्डाश्च प्ररोहन्ति जायन्ते मूलस्कन्धादिना दृढीभवन्ति । तथौषध्यः । ओषधय इति युक्तम् । ईकारः कृदिकारादिति, छान्दसो

वा । इदं तासां स्वाभाविकं कर्म । पाकान्ताः फलपाकः अन्तो नाश आसामिति । पक्वेफले ग्रीष्मादयो नश्यन्ति बहुना च पुष्पफलेनोपगताः युक्ता भवन्ति । औषधीनां वृक्षाणां च यथासम्भवमेतद्विशेषणम् ॥ ४६ ॥

अपुष्पाः फलवन्तो ये ते वनस्पतयः स्मृताः ॥

पुष्पिणः फलिनश्चैव वृक्षास्तूभयतः स्मृताः ॥ ४७ ॥

विना पुष्पेण फलं जायते येषां ते वनस्पतयः कथ्यन्ते, न वृक्षाः । पुष्पिणः फलिनश्च वृक्षा उभययोगात् । क्वचिद्वनस्पतयो वृक्षा अपि उच्यन्ते, वृक्षाश्च वनस्पतयोऽपि । तत्र विशेषहेतुं दर्शयिष्यामः ।

वयं तु ब्रूमः । नायं शब्दार्थसम्बन्धविधिव्याकरणस्मृतिवत् । तेन नायमर्थो य एवंस्व-
भावास्ते वनस्पत्यादिशब्दवाच्याः, किं तर्हि पुष्पफलानां जन्मोच्यते । तस्य वक्तव्यतया प्रकृतत्वात् 'क्रमयोगं तु जन्मनीति' । द्विधा फलानामुत्पत्तिः । अन्तरेण पुष्पाणि जायन्ते पुष्पेभ्यश्च । एवं पुष्पाणि वृक्षेभ्यश्च । तेन यद्यप्येवमभिधानं 'ये फलिनस्तं वनस्पतयो ज्ञेया-
स्तथापि प्रकरणसामर्थ्याद्यत्तदोर्व्यत्ययः कर्तव्यः । 'ये वनस्पतय इति एषं प्रसिद्धास्तेऽपुष्पाः' फलवन्तस्तेभ्यः पुष्पमन्तरेण फलानि जायन्ते इति । सामर्थ्याच्चायं क्रमोऽवतिष्ठते । यथा 'वाससा स्तम्भं परिवेष्टयेति' वाससि परिधातव्येऽयमर्थोऽस्य भवति — 'स्तम्भे निधाय वासः परिधापयेति ।'

प्रसिद्धमप्येतद्वनूद्यते 'तमसा बहुरूपेणेत्यं' तत्प्रतिपादयितुम् ॥ ४७ ॥

गुच्छगुल्मं तु विविधं तथैव तृणजातयः ॥

बीजकाण्डरुहाण्येव प्रताना वल्ल्य एव च ॥ ४८ ॥

याः संहता भूमेर्वद्धाः एकमूला अनेकमूलाश्च ताता उत्तिष्ठन्ति न च वृद्धिं महती प्राप्नुवन्ति तासां सङ्घातो 'गुच्छगुल्म'शब्दवाच्यः । तयोस्तु भेदः पुष्पवदपुष्पकृतो वा । अन्या वा 'तृणजातयः' कुशाशाद्वलशङ्खपुष्पीप्रभृतयः । प्रताना दीर्घा भूमिगतास्तृणप्ररोहाः । 'वल्ल्यो' व्रतत्यः भूमेरुत्पत्य वृक्षमन्यं वा कश्चित्परिवे-
ष्ट्योर्ध्वमारुहन्ति । सर्वमेतन् वृक्षवत् बीजकाण्डरुहम् ॥ ४८ ॥

तमसा बहुरूपेण वेष्टिताः कर्महेतुना ॥

अन्तःसंज्ञा भवन्त्येते सुखदुःखसमन्विताः ॥ ४९ ॥

'कर्म' अधर्माख्यं हेतुर्यस्य तमसस्तेन वेष्टिता व्याप्ताः । बहुरूपेण विचित्र-

दुःखानुभव निमित्तेन । यद्यपि सर्वं त्रिगुणं तथाऽप्येपां तम उद्रिक्तम् अपचिते सत्वरजसी ।
अतस्तमोबाहुल्याश्रित्य निर्वेददुःखादियुक्ता अधर्मफलमनुभवन्तः सुचिरमासते ।

सत्त्वस्यापि तत्र भावात् कस्यांचिदवस्थायां सुखलेशमपि भुञ्जते । तदाह सुखदुःख
समन्विता इति ।

अन्तःसंज्ञेति । 'संज्ञा' बुद्धिस्तल्लिङ्गस्य ग्रहिर्विहारव्याहारादेः कार्यस्य चेष्टारूपस्या
भावादन्तःसंज्ञा उच्यन्ते । अन्यथाऽन्तरं सर्वः पुरुषश्चेतयते । अथवा यथा मनुष्याः
कण्टकादितोदं चेतयन्ते नैवं स्थावराः । ते हि महान्तं प्रतोदं परशुविदारणादि
दुःखसंज्ञायामपेक्षन्ते । यथा स्वापमदमूर्च्छावस्थागताः प्राणिनः ॥ ४६ ॥

एतदन्तास्तु गतयो ब्रह्माद्याः समुदाहृताः ॥

घोरेऽस्मिन् भूतसंसारे नित्यं सततयायिनि ॥ ५० ॥

एषोऽन्तोऽवसानं ब्रह्मगतिर्यासां गतीनां ता एतदन्ताः । कृतकर्मफलोपभोगार्थमा-
त्मनस्तत्तच्छरीरसम्बन्धो गतिरुच्यते । अस्याः स्थावरात्मिकाया गतंरन्या निकृष्टा दुःख
बहुला गतिर्नास्ति । ब्रह्मगतेऽन्याऽऽद्योत्तमा गतिरानन्दरूपा नास्ति । एता गतयः शुभा-
शुभैः कर्मभिर्धर्माधर्मैः प्राप्यन्ते । परब्रह्मावाप्तिस्तु मोक्षलक्षणा केवलानन्दरूपा ज्ञानात्
ज्ञानकर्मसमुच्चयाद्वेति वक्ष्यामः ।

भूतसंसारे 'भूतानां' चेतनानां 'संसारे जन्ममरणप्रवन्धे जात्यन्तरागमने । **घोरे**
प्रमादालस्यवतां भीषणे, इष्टवियोगानिष्टयोगोत्पत्त्या । सततं सर्वकालं गमनशीले विना-
शिन्यसारेऽपि **नित्यं** घोरः । कदाचिदघोरं । देवादिगतिष्वपि सुचिरं स्थित्वा मर्त्यव्यमिति
नित्यं घोरः । तदनेन धर्माधर्मनिमित्तत्वसंवर्णनेन संसारस्य शास्त्रस्य महाप्रयोजनता
प्रतिपदिता भवति । शास्त्राद्धि धर्माधर्मयोर्विवेकज्ञानमित्यध्येतव्यम् ॥ ५० ॥

एवं सर्वं स श्रृण्वेदं मां चाचिन्त्यपराक्रमः ॥

आत्मन्यन्तर्दधे भूयः कालं कालेन पीडयन् ॥ ५१ ॥

एवं किञ्चित्साक्षात्किञ्चित्प्रजापतिनियोगेन स भगवान् सर्वमिदं जगत्सृष्टोत्पाद्य
मां च जगत्स्थितौ नियोज्य । अचिन्त्य आश्चर्यरूपो महान् प्रभावःपराक्रमः सर्वविषया
शक्तिर्यस्य स स्रष्टा **ऽन्तर्दधेऽन्तर्धानं** कृतवानिच्छागृहीतं शरीरं योगशक्त्योष्मत्त्वा
पुनरप्रकाशःसंवृत्तः । **आत्मनीति** । यथाऽन्ये भावाः प्रकृतावन्तर्धीयन्त एवं सोऽन्यत्रेत्येवं
न, किं तर्ह्यात्मन्येव प्रलीनः । न हि तस्यान्या प्रकृतिरस्ति यत्रान्तर्धीयेत, सर्वभूतानां
तत्प्रकृतित्वात् । जगत्सर्वव्यापाराज्जिघृत्तिर्वाऽन्तर्धानम् । **भूयःकालं कालेन पीड-**

यन् । सृष्टेत्येतत्क्रियापेक्षः शता द्रष्टव्यः । प्रलयकालं सर्गस्थितिकालेन विनाशयन् ।
भूयः पुनः पुनरित्यर्थः । वक्ष्यति 'अनन्ताः सर्गसंहारा' इति ॥ ५१ ॥

यदा स देवो जागर्ति तदेवं चेष्टते जगत् ॥

यदा स्वपिति शान्तात्मा तदा सर्वं निमीलति ॥ ५२ ॥

स देवो यदा जागर्ति यदैतदिच्छतीदं जगदुत्पद्यतामेतां स्थितिं च कालमियन्तं लभ-
तामिति तदा चेष्टते । मानमवाचिकभौतिकैर्व्यापारैरान्तरैर्वाह्यैश्च आसप्रश्नामाहारवि-
हारकृषियागादिभिर्युक्तं भवति । यदा स्वपिति यदा निवृत्तेच्छो भवति जगत्सर्ग-
स्थितिभ्यां, तदा सर्वं निमीलति प्रलयं प्राप्नोति । जागर्या स्वापश्च प्रजापतेरिच्छाप्रवृत्तिनि-
वृत्ती उच्येते । शान्तात्मत्वं भेदावस्थोपसंहारः ॥ ५२ ॥

तस्मिन् स्वपति तु स्वस्थे कर्मात्मानः शरीरिणः ॥

स्वकर्मभ्यो निवर्तन्ते मनश्च ग्लानिमृच्छति ॥ ५३ ॥

पूर्वव्याख्यानश्लोकाऽयं विस्मयार्थः । स्वस्थे सुस्थिरे । शान्तात्मवच्छुद्धिरूपे । स्वात्म-
न्यवस्थानमौपाधिकभेदनिवृत्तिः । कर्मात्मानः कर्मप्रधानाः संसारिणः चेन्नृणाः । शरी-
रिणः । कर्मसम्बन्धेन शरीरसवन्धानुभवादेवमुच्यन्ते । तस्मिन्स्वपति शयानं स्वकर्म-
भ्यो निवर्तन्ते । शरीरचेष्टानिवृत्तिरन्तेनोच्यते । मनश्च ग्लानिमृच्छति । एतेनान्तर-
व्यापारनिवृत्तिः । अतो बाह्यान्तरव्यापारनिवृत्त्या प्रलयः प्रतिपादितो भवति । ग्लानि-
निरुत्साहः स्वव्यापारेऽशक्ततामृच्छति प्राप्नोति ॥ ५३ ॥

युगपत्तु प्रलीयन्ते यदा तस्मिन्महात्मनि ॥

तदाऽयं सर्वभूतात्मा सुखं स्वपिति निवृत्तः ॥ ५४ ॥

यत्तदोर्व्यत्ययेनायं श्लोको व्याख्यातव्यः । अन्यथा पूर्वश्लोकापेक्षेतरंतराश्रयः प्रस-
ज्येत । एतदुक्तम्, यदा स्वपिति तदा निमीलति सर्वम् ।

सुखं स्वपिति निवृत्तः । सुखस्वरूपमेव परं ब्रह्म, न तस्य स्वापावस्थायां सुख-
मन्यदा दुःखम् । स्वापश्च तस्य यादृशः । स प्रागुक्त एव । निवृत्तिश्च तस्य सर्वकालम् । न
ह्यसौ परमात्माऽविशेषप्रवृत्तैराभ्युदयैः, केवलसुखमयः । तस्य सर्वस्य कर्तृत्वं उपपद्यते ।
यथाऽयं पुरुष उपरतो गृहकृत्येभ्यः कृतकृत्यतयाऽर्जितं मया धनं गृहोपयोगि निरुपद्रव-
श्चास्मि संवृत्त इत्येवं सुखं स्वपिति निवृत्तो निराशङ्कात्मबाध एवमुपमीयतेऽमावपि ।
तस्यापीदं जगत् कुटुम्बभूतमिति प्रशंसा ।

प्रधानविषयां वाऽयं श्लोको वर्णनीयः । तदा प्रधानं स्वपिति यदा युगपत्सर्वाणि

भूतानि तत्र प्रलीयन्ते तदात्मतां कारणरूपतामापद्यन्ते विकारावस्थामुज्झन्ति युगपद्या-
वन्ति त्रैलोक्योदरवर्तीनि । स्वापश्च परिणामनिवृत्तिर्न पुनर्ज्ञानोपसंहृतिः अचेतनस्य प्रधा-
नस्य । सुखं चोपचारतोऽचेतनत्वादेव ॥ ५४ ॥

तमोऽयं तु समाश्रित्य चिरं तिष्ठति सेन्द्रियः ॥

न च स्वं कुरुते कर्म तदेत्क्रामति मूर्तितः ॥ ५५ ॥

इदानीं संसारिणः पुरुषस्य मरणं देहान्तरप्राप्तिश्चाभ्यां श्लोकाभ्यां कथ्यते । तमो
ज्ञाननिवृत्तिस्तां समाश्रित्य चिरं तिष्ठत्यास्ते सेन्द्रियः । न च स्वं कुरुते कर्म
श्रामप्रथासादिकम् । तदा मूर्तितः शरीरादुत्क्रामति गच्छति ।

ननु च सर्वगतं आत्माऽऽकाशवद्विभुस्तस्य कीदृशमुत्क्रान्तिः ?

कर्मोपार्जितशरीरत्याग एवात्क्रान्तिः, न पुनर्मूर्तस्येवार्थस्य देशादेशान्तरगमनम् ।
अथवा कैश्चिदिष्यते-अस्त्यन्यदन्तराभवं शरीरं सूक्ष्मं यस्येयमुत्क्रान्तिः । अन्यैस्त्वन्त-
राभवदेहो नेष्यते । यथाह भगवान्छासः । “अस्मिन्देहे व्यतीते तु देहमन्यन्नराधिप ।
इन्द्रियाणि वसन्त्येव तस्मान्नास्त्यन्तराभवः ।” साङ्ख्ये अपि केचिन्नान्तराभवमि-
च्छन्ति विन्ध्यवासिप्रभृतयः ।

“कोऽयमन्तराभवो नाम”

अस्मिच्छरीरे नष्टे मातृकुक्ष्यादिस्थानं द्वितीयशरीरग्रहणार्थं यावन्न प्राप्तं, तावदन्तरा
निरूपभोगं शरीरमुपजायते सूक्ष्मं, यस्य न कचित्संयोगो नाग्न्यादिदाहो न महाभूतैः
प्रतिबन्धः ।

अन्ये तु मूर्तिं परमात्मानमाहुः । सर्वात्मरूपः परमात्मा समुद्रस्थानीयस्ततः प्रादुर्भ-
वन्ति जीवा अविद्यावशाद्देमुपयन्ति, महोदधेरिवोर्मयः । तस्य च ततो निष्क्रामतः
पुर्यष्टाकाख्यं लिङ्गमभ्युपगम्यते, पूर्वकृतधर्माधर्मवशात्प्रत्येकस्य जीवस्य वासःस्थानीयं
सूक्ष्मं शरीरम् । यथा पुराण उक्तम् “पुर्यष्टकेन लिङ्गेन प्राणाख्येन स युज्यते । तेन
बद्धस्य वै बन्धो मोक्षो मुक्तस्य तेन तु ॥” ते च प्राणापानव्यानोदानसमानाः पञ्च बुद्धी-
न्द्रियवर्ग एव कर्मेन्द्रियवर्गोऽष्टमं मन इत्येतत्पुर्यष्टकम् । तच्छरीरं न नश्यति आमोक्षाव-
स्थायाः । तदुक्तं “संसरति निरूपभोगं भावैरधिवासितं लिङ्गम्” ॥ ५५ ॥

यदाणुमात्रिको भूत्वा बीजं स्थासु चरिष्णु च ॥

समाविशति संस्पृष्टस्तदा मूर्तिं विमुञ्चति ॥ ५६ ॥

अण्वयः सूक्ष्मा मात्रा अवयवा यस्य सोऽणुमात्रिकः । पुर्यष्टकमन्तराभवदेहो वा,
स्वभावत एव वाऽऽत्मानः सूक्ष्माः । यथोक्तम् । “स एष आत्माऽन्तर्हृदयेऽणीयानित्यादि ।”

बीजं शरीरोत्पत्तिकारणम् । स्थास्नु वृक्षादिजन्महेतुभूतम् । चरिष्णु जङ्गमम् ।
समाविशत्यधितिष्ठति प्रतिनिबध्यते । यदा तेन संसृष्टः प्राणादिभिस्तदा मूर्तिं
विमुञ्चत्यावध्नाति शरीरं गृह्णातीत्यर्थः ॥ ५६ ॥

एवं स जाग्रत्स्वप्नाभ्यामिदं सर्वं चराचरम् ॥

सञ्जीवयति चाजस्रं प्रमापयति चाव्ययः ॥ ५७ ॥

उपसंहारः पूर्वोक्तस्य । आत्मसम्बन्धिभ्यां जाग्रत्स्वप्नाभ्यां चराचरम् स्थावरं
जङ्गमं जीवयति मारयति च जगत् । अठ्ययोऽविनाशी ॥ ५७ ॥

इदं शास्त्रं तु कृत्वाऽसौ मामेवं स्वयमादितः ॥

विधिवद्ग्राहयामास मरीच्यादींस्त्वहं मुनीन् ॥ ५८ ॥

इह शास्त्रशब्देन स्मार्तो विधिप्रतिषेधसमूह उच्यते, न तु ग्रन्थस्तस्य मनुना
कृतत्वात् । तथा हि मानव इति व्यपदेशोऽस्य । इतरथा हि हिरण्यगर्भ इति व्यपदिश्येत ।
केचित्तु हिरण्यगर्भेनापि कृते ग्रन्थे मनुना बहूनां प्रकाशितत्वात्तेन व्यपदेशो युज्यत एव ।
यथा हिमवति प्रथममुपलभ्यमाना गङ्गाऽन्यतोऽप्युत्पन्ना हैमवतीति व्यपदिश्यते, यथा
च नित्यं दर्शनात्काठकं प्रवचनं कठेन व्यपदिश्यते । सत्स्वप्यन्येष्वध्येतृष्वध्यापयितृषु च
प्रवचनप्रकर्षात्कठेन व्यपदेशः । नारदश्च स्मरति—‘शतसाहस्रोऽयं ग्रन्थः प्रजोपतिना
कृतस्ततः स मन्वादिभिः क्रमेण संक्षिप्त’ इति । अतोऽन्यकृतत्वेऽपि मानवव्यपदेशो न
विरुद्धः । शास्त्रशब्देन ग्रन्थाभिधानमपि शासनरूपार्थप्रतिपादकत्वाददृष्टमेव ।

मामेव ग्राहयामासाहं तेनाध्यापित इत्यर्थः । ‘स्वयमादितो’ ‘विधिव’
दित्येभिः पदैरागमस्याविभ्रंश उच्यते । ग्रन्थकारेण हि स्वकृते ग्रन्थो यः स्वयमध्याप्यते
प्रथमं तत्र मात्राऽपि न परिहीयते । अन्यस्य हि तस्मादधिगतवतोऽन्यमध्यापयतो न तद्-
ग्रन्थाविनाशो यत्नो भवति । कर्तुरप्यध्यापितपूर्वस्य प्रतिष्ठापितो मया पूर्वमयं ग्रन्थ इति
द्वितीयवारं प्रमादालस्यादिना भ्रंशः सभाव्यत अत आदित इत्युक्तम् । विधिवच्छि-
ज्योपाध्याययोरनन्यमनस्कतादिगुणोऽवहितचित्तता ‘विधिः’ । अहं वतिः ।

मरीच्यादींस्त्वहं मुनीन् । मरीच्यादयः प्रसिद्धप्रभावास्तैरप्येतन्मत्सकाशादधीत-
मित्यात्मनो विशिष्टशिष्यसम्बन्धेन सिद्धमौपाध्यायिकं दर्शयन्महर्षीणां शास्त्रमाहात्म्येन च
श्रद्धातिशयं जनयत्यध्ययनाविरामाय । एवंविधमेतन्महच्छास्त्रं यन्मरीच्यादिभिरप्यधीतम् ।
एष चेदृशो महात्मा मनुस्तेषामुपाध्याय इति युक्तमेतस्य सकाशादेतद्ग्रन्थाध्ययनमित्या-
शास्त्रपरिसमाप्तेनोपरमन्ते श्रोतार इत्युभयथाऽपि शास्त्रप्रशंसा ॥ ५८ ॥

एतद्वोऽयं भृगुः शास्त्रं श्रावयिष्यत्यशेषतः ॥

एतद्धि मत्तोऽधिजगे सर्वमेषोऽखिलं मुनिः ॥ ५९ ॥

एतच्छास्त्रं यो युष्माकमयं भृगुरशेषतः सर्वं श्रावयिष्यति कर्णपथं नेष्यत्य-
ध्यापयिष्यति व्याख्यास्यति च । एतच्छास्त्रस्यैतदा प्रत्यवमर्शः । एतच्छास्त्रमेव मुनि-
रखिलम् अशेषं मत्तो मत्सकाशादधिजगेऽधिगतवान् ज्ञातवान् । गुरुमुखाद्विद्या
निष्कामतीव शिष्यः प्रतिगृह्णातीवेत्यतः अपादाने तस्मिन्मत् इति युक्तः । भृगुस्तु महर्षीणां
प्रख्याततरप्रभावः । तस्य प्रवक्तृत्वनियोगेनानेकाशेषनिरतिशयविद्याविदामागमपरम्परयाग-
तमेतच्छास्त्रमिति प्रदर्श्यते । अतश्च केषांचिदयमपि प्रवृत्तिप्रकारो दृश्यते, बहुभ्यो महा-
त्मभ्यः शास्त्रमिदमवतीर्णमिति किमिति नाधीमह इत्यध्ययनादिप्रवृत्त्याभिमुख्यं शास्त्रे
जन्यते ॥ ५६ ॥

ततस्तथा स तेनाक्तो महर्षिर्मनुना भृगुः ॥

तानब्रवीदृषीन्सर्वान् प्रीतात्मा श्रूयतामिति ॥ ६० ॥

स महर्षिर्भृगुस्तेन मनुना तथोक्त एव वः श्रावयिष्यतीति नियुक्तस्ततोऽनन्तरं
तानृषीन्ब्रवीच्छ्रूयतामिति । प्रीतात्माऽनेकशिष्यसन्निधावहमत्र नियुक्त इति बहुगानेन
प्रीतात्मत्वं प्रवक्तृत्वयोग्यतयाज्ञाकरोऽहमनेन सम्भावित इत्यात्मनि भृगोर्बहुमानः ॥ ६० ॥

स्वायम्भुवस्यास्य मनोः षड्वंश्या मनवोऽपरे ॥

सृष्टवन्तः प्रजाः स्वाः स्वा महात्मानो महौजसः ॥ ६१ ॥

उपाध्यायो धर्मान्पृष्टो जगदुत्पत्त्यादि वर्णितवान् । तथैव शिष्योऽपि तन्नियुक्तस्तच्छे-
षमेव वर्णयितुमारब्धः । अस्येति साक्षात्कारेण मनुं प्रत्यवमृशति । अस्मदुपाध्यायस्य
स्वायम्भुव इति ख्यातस्य षडन्येऽपरे मनवो वंश्या एकस्मिन्वंशे कुले जाताः सर्वे वंश्याः ।
सर्वे हि साक्षाद्ब्रह्मणा सृष्टा इत्येककुलसम्भवाद्द्वंश्या उच्यन्ते । अथवा एकस्मिन्कार्ये-
ऽधिकृता वंश्या एककर्मान्वयेन प्राणिनां वंशव्यवहारो भवति । 'द्वौ मुनी व्याकरणस्य
वंश्यौ' । तेषां चैकं धर्मं दर्शयति सृष्टवन्तः प्रजाः स्वाः स्वाः इति । मन्वन्तरे
मन्वन्तरे यस्य मनोरधिकारः स एव प्रजानां पूर्वमन्वन्तरविनष्टानां स्रष्टा पालयिता च ।
अतो येन याः प्रजाः सृज्यन्ते तास्तस्य स्वा भवन्ति ॥ ६१ ॥

स्वारोचिषश्चोत्तमश्च तामसो रैवतस्तथा ॥

चाक्षुषश्च महातेजा विवस्वत्सुत एव च ॥ ६२ ॥

तान्मनुष्मान्तो निर्दिशति । महातेजा इति विशेषणम् । अन्यानि नामानि रूढ्या

सबन्धेन वा । विवस्वत्सुत इति समासपदरूपं शब्दान्तरं कृष्णसर्पनरसिंहादिशब्द-
वत् ॥ ६२ ॥

स्वायम्भुवाद्याः सप्त ते मनवो भूरितेजसः ॥

स्वे स्वेऽन्तरे सर्वमिदमुत्पाद्यापुश्चराचरम् ॥ ६३ ॥

अत्र सप्त मनवो मया प्रोक्ताः । अन्यत्र चतुर्दश पश्यन्ते । स्वे स्वेऽन्तरे
ऽवसरे प्राप्तेऽधिकारकालं इवि यावत् । उत्पाद्या प्रजा आपुः पालितवन्तः । स्वे-
स्वेऽन्तरेऽधिकारावसरं, यस्य मनोर्यस्मिन्काले प्राप्तः सर्गस्थितिपालनाधिकारः ।

अन्ये त्वन्तरशब्दं मासादिशब्दवत्कालविशेषवाचिनं मन्यन्ते । तदयुक्तम् । मनुशब्दो-
पसंहितः कालविशेषविषयो 'मन्वन्तरा' नाम कालो, न तु केवल इति ॥ ६३ ॥

निमेषा दश चाष्टौ च काष्ठा, त्रिंशत् तु ताः कला ॥

त्रिंशत्कला मुहूर्तः स्यादहोरात्रं तु तावतः ॥ ६४ ॥

स्थितिप्रलयकालपरिमाणनिरूपणार्थं ज्यातिःशास्त्रगोचरं कालविभागं वक्तुमुपक्रमते ।
अष्टादश निमेषाः काष्ठा नाम कालो भवति । त्रिंशत्काष्ठाः कला । त्रिंशत्कला एको
मुहूर्तः स्यात् । तावतः त्रिंशदित्यर्थः । त्रिंशन्मुहूर्तः अहोरात्रम् । विद्यादिति क्रियापद-
माहृत्य तावतइति द्वितीयावहुवचनम् । अथ काऽयं निमेषा नाम । अक्षिपद्मणोर्नैमार्गक-
कम्प उन्मेषसहचारी । अन्यैस्तु पठितं यावता कालेन व्यक्तमन्तरमुच्चार्यते स निमेषः ॥ ६४ ॥

अहोरात्रे विभजते मूर्यो मानुषदैविके ॥

रात्रिः स्वप्नाय भूतानां चेष्टार्यं कर्मणामहः ॥ ६५ ॥

अहश्च रात्रिश्च ते अहोरात्रे । तयार्विभागं करोति आदित्यः । उदित आदित्वं
यावत्सदीया रश्मयं दृश्यन्ते तावदहर्व्यवहारः । अस्तमितं तु प्रागुदयाद्रात्रिव्यवहारः ।
मनुष्यलोके देवलोके वा ।

यत्र तर्ह्यादित्यो न व्याप्नोति रश्मिभिस्तत्र कथमयमहोरात्रविभागा विज्ञेयाऽत स्वाह ।
रात्रिः स्वप्नायेति । स्वयं प्रभंषु भूतेषु नित्यप्रकाशित्वात्कर्मचेष्टाकार्यारम्भेण स्वापंन
च विभागः । यथैवापधीनां नियतः प्रादुर्भावकालः स्वाभाव्यादेवं कर्मचेष्टास्वापावपि
कालस्वभावत एव नियतौ ॥ ६५ ॥

पित्र्ये राज्यहनी मासः, प्रविभागस्तु पक्षयोः ॥

कर्मचेष्टास्वहः कृष्णः शुक्रः स्वप्नाय शर्वरी ॥ ६६ ॥

यो मनुष्याणां मासः स पितृणामर्हर्निशम् । कतरदहः कतमा च रात्रिरिति प्रविभागः । इहमहरियं रात्रिरित्येष विभागः । पचयोः पञ्चदशरात्रिसम्मतयोरर्द्धमासाख्ययोर्व्यवस्थितः । पचाश्रित इत्यर्थः । एकः पचोऽहरपरां रात्रिस्तयोश्च भिन्नस्वभावत्वान्नियतक्रमत्वाच्च विशेषमाह । अहः कृष्णः पक्षः । शुक्लः पक्षः शर्वरी रात्रिः । 'कर्मचेष्टाभ्य' इति युक्तः पाठः । यथा 'स्वप्नायेति' । तादृश्यमेव विषयभावेन विवक्षितम् । वृत्तानुरोधादतः सप्तमी ॥ ६६ ॥

दैवे रात्र्यहनी वर्षं प्रविभागस्तयोः पुनः ॥

अहस्तत्रादगयनं रात्रिः स्यादक्षिणायनम् ॥ ६७ ॥

वर्षं मनुष्याणां द्वादशमासास्तदेकमहोरात्रं देवानाम् तयोश्च विभाग-उदगयन-दक्षिणायनाभ्याम् । तत्रोदीचीं दिशमभिप्रतिष्ठमानस्यादित्यस्य षण्मासा उदगयनं भवति । 'अयनं' गमनमधिष्ठानं वा । तस्यां दिशि षण्मासानादित्य उदेति । ततः परावृत्तस्य दक्षिणायनम् । तथा हि दक्षिणां दिशमाक्रम्योदीचीं हित्वा ह्युदयं करोति ॥ ६७ ॥

ब्राह्मस्य तु क्षपाहस्य यत्प्रमाणं समासतः ॥

एकैकशो युगानां तु क्रमशस्तन्निबोधत ॥ ६८ ॥

ब्रह्मा प्रजानां स्रष्टा तस्य यो लोकस्तत्र क्षपाहस्याहोरात्रस्य यत्प्रमाणं युगानां चैतत्प्रमाणतः संचेपेण निबोधत मत्सकाशाच्छृणुत । एकैकशः एकैकस्य युगस्य ।

वक्ष्यमाणस्य प्रकरणस्य पिण्डार्थकथानार्थोऽयं श्लोक श्रोतृणामवधानार्थः । तथा च संबुध्यन्ते निबोधतेति । प्रकृते कालविभागं पुनः प्रतिज्ञानं प्रकरणान्तरत्वज्ञापनार्थम् । तेन वक्ष्यमाणोऽर्थो न शास्त्रारम्भशेष एव, अपि तु धर्माद्यापि । तथा च वक्ष्यति 'ब्राह्म' पुण्यमहर्विदुरिति' तद्विज्ञानाच्च पुण्यं भवतीत्यर्थः ॥ ६८ ॥

चत्वार्याहुः सहस्राणि वर्षाणां तत्कृतं युगम् ॥

तस्य तावच्छती सन्ध्या सन्ध्यांशश्च तथाविधः ॥ ६९ ॥

प्रकृतत्वाद्वैकानि वर्षाणि परिगृह्यन्ते । तथा च पुराणकारः "इत्थं तद्विषिभिर्गीतं दिव्यया सङ्ख्याया द्विजाः ॥ दिव्येनैव प्रमाणं युगसङ्ख्या प्रकीर्तिता" । तानि चत्वारि सहस्राणि कृतयुगं नाम कालः । तस्य कृतयुगस्य तावन्त्येव शतानि, चत्वारि, सन्ध्या । सन्ध्यांशस्तस्य तथा विधः तत्परिमाणश्चत्वारिवर्षशतानीत्यर्थः । यत्रातीतस्य कालस्यागामिनश्च स्वभावानुवृत्तिः सा सन्ध्या । उभयकालधर्मानुविधानं सन्ध्यांशः, यत्रेवत्पूर्वधर्मानुवृत्तिर्भूयसी भाविनो युगस्य ॥ ६९ ॥

इतरेषु ससन्ध्येषु ससन्ध्यांशेषु च त्रिषु ॥

एकापायेन वर्तन्ते सहस्राणि शतानि च ॥ ७० ॥

कृतयुगादन्येषु त्रेतादिषु त्रिषु युगेषु सन्ध्यासन्ध्यांशसहितेषु सहस्राण्येकापायेन वर्तन्ते हानिरपायः । एकं सहस्रं हीनं त्रेतायां कृतयुगात् । एवं त्रेतातो द्वापरस्य-द्वापरात्कृतेः । एवं च त्रीणि वर्षसहस्राणि त्रेता, द्वे द्वापरः, एकं कलिरिति भवति । शतानि हीयन्ते सन्ध्यातदंशयोः ।

विशिष्टोऽहःसङ्घातो युगाख्यस्तस्य विशेषाः कृतादयः ।

तावच्छतीति ईकारः स्पर्तव्यः । इह स्मृतिः । तावतां शतानां समाहारः तावच्छब्दस्य 'बहुगणवतुडतीति' वत्वन्तत्वात्संख्यासंज्ञायां सत्यां 'संख्यापूर्वो द्विगुरिति' द्विगुसंज्ञायां सत्यां—'टापोपवादे द्विगां' रिति डोप् । तत् परिमाणमस्य इति । 'यत्तदेतेभ्य' इति वतुप् । 'आ सर्वनाम्न' इत्याकारः । अन्यथा बहुव्रीहौ तावन्ति शतानि यस्याः, शतशब्दस्याकारान्तत्वात् 'अजाद्यतष्टाप्' इति टापा भवितव्यम् । तस्मिन्कृते 'तावच्छता' इति स्यादित्यभिप्रायः ॥ ७० ॥

यदेतत्परिसङ्ख्यातमादावेव चतुर्युगम् ॥

एतद्द्वादशसाहस्रं देवानां युगमुच्यते ॥ ७१ ॥

यदेतदिति लौकिकी वाचो युक्तिः । समुदायेन प्रकान्तोऽर्थः परामृश्यते । यदेतच्चतुर्युगं परिसंख्यातं चत्वारि सहस्राणीत्यादिना निश्चितसंख्यमादौ प्रागस्माच्छलो कान्—एतस्य चतुर्युगस्य द्वादशभिः सहस्रैर्देवानां युगमुच्यते । द्वादशचतुर्युगसहस्राणि 'देवयुगं' नाम काल इत्यर्थः । सहस्रशब्दात्स्वार्थेऽण् । द्वादश सहस्राणि परिमाणं यस्मिन्निति विग्रहः ॥ ७१ ॥

दैविकानां युगानां तु सहस्रं परिसङ्ख्यया ॥

ब्राह्ममेकमहर्ज्ञेयं तावती रात्रिरेव च ॥ ७२ ॥

देवयुगसाहस्रं ब्राह्ममेकमहः । तावती ब्रह्मणोरात्रिर्देवयुगसहस्रमेव । परि सङ्ख्यया सङ्गणनं यत्सहस्रमिति सम्बन्धः । श्लोकपूरणार्थायमनुवादः । न ह्यसङ्ख्यय सहस्रादिव्यवहारः । हेतौ तृतीया ॥ ७२ ॥

तद्वै युगसहस्रान्तं ब्राह्म पुण्यमहर्विदुः ॥

रात्रिं च तावतीमेव तेऽहोरात्रविदो जनाः ॥ ७३ ॥

युगसहस्रमन्तो यस्याहस्रद्वैयुगसहस्रान्तम् । यं मानुष्या एतज्ज्ञानं तेऽहोरात्र

विदुः । किं तेषामित्यपेक्षायां पुण्यं भवतीति सम्बन्धः । ब्राह्मस्याहः परिमाणवेदनं पुण्यमतस्तद्वेदितव्यमिति स्तुत्या विधिप्रतिपत्तिः ॥ ७३ ॥

तस्य सोऽहर्निशस्यान्ते प्रसुप्तः प्रतिबुध्यते ॥

प्रतिबुद्धश्च सृजति मनः सदसदात्मकम् ॥ ७४ ॥

स ब्रह्मा तावतीं दीर्घां निशां निद्रां अनुभूय प्रतिबुध्यते । ततः पुनर्जगत्सृजति । स्वापो ब्रह्मण उक्तरूपः । न ह्यसौ प्राकृतपुरुषवत्स्वपिति, नित्यं प्रतिबोधात् । तत्र सर्गक्रममाह । मनः सदसदात्मकमिति ।

ननु चाप एव ससर्जादावित्युक्तम् ।

केचिदाहुर्द्विविधः प्रलयः महाप्रलयोऽवान्तरप्रलयश्च । अवान्तरप्रलयेऽयं क्रमः । मनश्चात्र न तत्त्वान्तर्गतं, तस्य पूर्वमुत्पन्नत्वात्, किं तर्हि प्रजापतिः प्रबुद्धः सन् 'मनः' सर्गाय 'सृजति' नियुक्ते इत्यर्थः । द्वितीये तु महाप्रलयपक्षे मनःकारणत्वान्महत्तत्त्वमेव मनस्ततश्च न प्रागुक्तक्रमहानिः । पुराणेषु हि 'मनो महान्मतिबुद्धिर्महत्तत्त्वं च कीर्त्यते । पर्यायवाचकाः शब्दा महतः परिकीर्तिता' इति ॥ ७४ ॥

मनः सृष्टिं विकुरुते चोद्यमानं सिसृक्षया ॥

आकाशं जायते तस्मात्तस्य शब्दं गुणं विदुः ॥ ७५ ॥

उक्ताऽप्येषा तत्त्वस्य सृष्टिः । यो विशेषो नेक्तस्तत्प्रतिपादनाय पुनरुच्यते । विकुरुते विशेषतः करोति ब्रह्मणा चोद्यमानम् । तस्माच्चोदितादाकाशं जायते । तस्याकाशस्य शब्दाख्यो गुणो भवति । गुणं आश्रित उच्यते, आकाशं तस्याश्रयः । न ह्याकाशं विना शब्दस्य सम्भवः ॥ ७५ ॥

आकाशात्तु विकुर्वाणात्सर्वगन्धवहः शुचिः ॥

बलवाञ्जायते वायुः, स वै स्पर्शगुणो मतः ॥ ७६ ॥

भूताद्भूतान्तरस्योत्पत्तिर्नेष्यते । महतः सर्वभूतानामुत्पत्त्यभ्युपगमात् । तैर्नैवं व्याख्यायते । आकाशादनन्तरं महतो विकुर्वाणात्स्पर्शमात्रभावं गताद्वायुर्जायते । सर्वगन्धान् शुचीनश्चूर्वाश्च वहति । अथ च शुचिः पवित्रः । बलवान् । यावती काचिद्विकृतिश्चैष्टारूपा सा वायुर्कर्म कम्पाक्षेपोर्ध्वाधस्तिर्यग्गमनादिलक्षणा । यत्किञ्चिच्चलितं स्पन्दितं तत्सर्वं वायवायत्तमित्येतत्प्रदर्शयितुं बलवानित्युक्तम् ।

उत्तरत्रापि याः पञ्चन्यस्ता न जन्यर्वापेक्षाः, किं तर्हि वायोः परतोऽनन्तरमित्येवं योजनीयाः ॥ ७६ ॥

वायोरपि विकुर्वाणाद्विरोचिष्णु तमोनुदम् ॥

ज्योतिरुत्पद्यते भास्वत्तद्रूपगुणमुच्यते ॥ ७७ ॥

विरोचिष्णु भास्वदिति समानार्थेन शब्दद्वयेन स्वपरप्रकाशता प्रतिपाद्यते ।
स्वयं दीप्तिमत्परं च भासयति ॥ ७७ ॥

ज्योतिषश्च विकुर्वाणादापो रसगुणाः स्मृताः ॥

अद्भ्यो गन्धगुणा भूमिरित्येषा सृष्टिरादितः ॥ ७८ ॥

रसो मधुरादि मल्लिगुणः । गन्धः सुरभिरसुरभिश्च । स भूमेर्गुणः । तथा च वैशेषिकाः 'चित्तावेव गन्ध' इति । एते मांसिद्धिका एकैकस्य गुणाः संसर्गात् सङ्कीर्यन्ते । तदुक्तं 'यो यो यावत्तिथ' इति ।

एतच्च गुणानुक्रमेण मध्यात्मचिन्तायामुपयुज्यते । उक्तं हि पुराण-कारेण—“दश-
मन्वन्तराणीह तिष्ठन्तीन्द्रियचिन्तकाः ॥ भौतिकास्तु शतं पूर्णं सहस्रं त्वभिमानिनः” ॥
अहंकारचिन्तकाः । “महात्मकाः सहस्राणि दश तिष्ठन्ति विज्वराः ॥ पूर्णं शतसहस्रं तु
तिष्ठन्त्यव्यक्तचिन्तका ॥ पुरुषं निर्गुणं प्राप्य परिसङ्ख्या न विद्यते” ॥ ७८ ॥

यत्प्राग्द्वादशसाहस्रमुदितं दैविकं युगम् ॥

तदेकसप्ततिगुणं मन्वन्तरमिहोच्यते ॥ ७९ ॥

एकसप्ततिदैविकानि युगानि मन्वन्तरं नाम कालः ॥ ७९ ॥

मन्वन्तराण्यसङ्ख्यानि सर्गः संहार एव च ॥

क्रीडन्निवैतत्कुरुते परमेष्ठी पुनः पुनः ॥ ८० ॥

नैषां सङ्ख्या विद्यत इत्यसङ्ख्यानि ।

“ननु चतुर्दश मन्वन्तराणीति सङ्ख्या श्रूयते ज्योतिःशास्त्रादौ” ।

उच्यते । आवृत्त्या ह्यसङ्ख्यानि । यथा द्वादशमासाः ।

सर्गसंहारयोरप्यावृत्तिरनुपरतैव ।

क्रीडन्निवैतत्कुरुते इति । “सुखार्थितया क्रीडा । तस्य चाप्तकामत्वादानन्दैक-
रूपत्वाच्च न क्रीडाप्रयुक्तौ सर्गसंहारौ” ॥ अत इवशब्दः प्रयुक्तः । अत्र यथा परिहारः स
प्रागुक्त एव । लीलया निष्प्रयोजनापि लोके राजादीनां प्रवृत्तिर्दृश्यते इति ब्रह्मविद् ॥ ८० ॥

चतुष्पात्सकलो धर्मः सत्यं चैव कृते युगे ॥

नाधर्मेणागमः कश्चिन्मनुष्यानुपवर्तते ॥ ८१ ॥

चत्वारः पादा यस्य स चतुष्पाद्गर्भः । यागादेश्च धर्मत्वान्तस्य चानुष्ठेयस्वभावत्वा-
द्विग्रहाभावात् पादशब्दः शरीरावयववचनः, किं तर्हि अंशमात्रवचनः । न हि धर्मस्य
शरीरमस्ति पुरुषविधं पशुपक्ष्यादिविधं वा । तेन स्वांशैश्चतुर्भिरुपेतश्चतुष्पादुच्यते । तेन योऽयं
धर्मः चतुष्पात्सकलः कृतयुगआसीत् । यागस्य तावत्प्रयोगावस्थस्य चत्वारो होतृकाः,
होता ब्रह्मा उद्गाता अध्वर्युरिति । चत्वारो वर्णाः कर्तार आश्रमा वा । सर्वथा यावान्वेदे
धर्म उक्तः स सर्वस्तस्मिन्कालेऽशतोऽपि न हीनः अविगुणः सर्वोऽनुष्ठेयते । बाहुल्येन
चतुःसङ्ख्या । एवं दानादिष्वपि योग्यम् । दाता द्रव्यं पात्रं भावतुष्टिः । अथवा यागदा-
नतपसि ज्ञानं च । तथा वक्ष्यति—‘तपः परमिति’ ।

अथवा धर्मप्रतिपादकं वाक्यं धर्मः । तस्य च चत्वारः पादाः चत्वारि पदजातानि ।
नामाख्याते चोपसर्गनिपाताश्च । तथा चाह । “चत्वारि वाक्परिमिता पदानि ।
तानि विदुर्ब्राह्मणा ये मनीषिणः” [ऋग्वेद १।१६४।४५] । मनस ईषिणः समर्थे
विद्वांसो धार्मिकाः । अथत्वे तु ‘गुहायां त्रीणि निहितानि नेङ्गयन्ति’ । न हि प्रकाशन्ते ।
‘तुरीयं वाचं मनुष्या वदन्ति’ । चतुर्थं भागं वैदिका मनुष्या वदन्ति । एतदुक्तं भवति
आदौ न वेदवाक्यं किंचिदन्तरितम्, न च काचिद्वेदशाखा । अथत्वे तु बहन्तरितम् ।

सत्यं चैवं सकलमित्यनुषङ्गः । सत्यपि सत्यस्य विहितत्वाद्गर्भत्वे प्राधान्यार्थं पृथगु-
पदेशः, हेत्वर्थे वा । सकलस्य धर्मानुष्ठानस्य सत्यं हेतुः । यत्वनृतिनस्ते लोकावर्जनार्थं
किंचिदनुतिष्ठन्त्यन्यत् त्यजन्ति ।

नाधर्मं निषिद्धेन मार्गेण कश्चिदागमो विद्या वाऽर्थो वाऽनुष्ठातुरुपवर्तते आग-
च्छति युगस्वाभाव्यात् । न मनुष्या अधर्मेण विद्यामागमयन्ति नापि धनमर्जयन्ति ।
विद्याधने धर्मानुष्ठानकारणे, तत्परिशुद्धिः सकलधर्मसद्भावस्य हेतुत्वेनानेनोच्यते ॥ ८१ ॥

इतरेष्वागमाद्गर्भः पादशस्त्ववरोपितः ॥

चौरिकानृतमायाभिर्धर्मश्चापैति पादशः ॥ ८२ ॥

कृतयुगादन्येषु युगेष्वागमाद्वेदस्याद्गर्भः पादशः युगेयुगे पादेनावरोपितो
व्यपनीतः । अन्तर्हिता वेदशाखाः, पुरुषाणां ग्रहणावधारणशक्तिवैकल्यात् ।

योऽप्यथत्वे धर्मो ज्योतिष्टोमादिः प्रचरति सोऽपि चौर्यादिभिः पादशो हीयते ।
श्रुतिर्जा यजमानानां दातृणां सम्प्रदानानां चैतैर्देवैर्युक्तत्वात् यथाविधि धर्मो निष्पद्यते ।
फलमतो यथोक्तं न प्राप्यते । तेन धर्मापायहेतूनां चौरिकादीनां न युगैर्यथासङ्ख्यं सम्बन्धः
सर्वेषामथोपलम्भात् ॥ ८२ ॥

अरोगाः सर्वसिद्धार्थाश्चतुर्वर्षशतायुषः ॥

कृते त्रेतादिषु ह्येषां वयो हसति पादशः ॥ ८३ ॥

अधर्मस्य रोगकारणस्याभावादरोगाः । 'रोगो' व्याधिः । सर्व एव चत्वारो वर्षाः सिद्धाभिप्रेतार्थाः । अर्थः प्रयोजनम् । अथवा सर्वेऽर्थाः सिद्धाः येषां काम्यानां कर्मणाम् । प्रतिबन्धकाभावादव्याप्तेपेणाशेषफलसिद्धिः । चतुर्वर्षशतायुष इति ।

“ननु 'स' ह पादशं वर्षशतमजीवदिति' परममायुर्वेदे श्रूयते ।”

अत एवाहुः । वर्षशतशब्दोऽत्र वयोऽवस्थाप्रतिपादकः । चत्वारि वयांसि जीवन्तीति, न पुरायुषः प्रमीयन्ते, नाप्राप्य चतुर्थं वयो म्रियन्ते । अतएव द्वितीये श्लोकार्थे वयो हसतीत्याह । पूर्वत्र वयसो वृद्धावुक्त्यामुत्तरत्र तस्यैवं हामाभिधानोपपत्तिः । पादश इति । न चात्र चतुर्थो भागः पादः, किं तर्हि, भागमात्रमंशत आयुः क्षीयत इत्यर्थः । तथा च केचिद्बाला म्रियन्ते केचित्कृष्णाः केचित्प्राग्जरसः । परिपूर्णमायुर्दुर्लभम् ॥ ८३ ॥

वेदोक्तमायुर्मन्यानामाशिषश्चैव कर्मणाम् ॥

फलन्यनुयुगं लोके प्रभावश्च शरीरिणाम् ॥ ८४ ॥

केचिदाहुर्वैदिकैः कर्मभिः सहस्रसंवत्सरादिभिरपेक्षितमायुः वेदोक्तम्, तत् अनुयुगं फलति, युगानुरूपेण सम्पद्यते, न सर्वेषु युगेषु । नाथ कश्चित्सहस्रसंवत्सरजीवी ; यः सर्वश्चिरञ्जीवति स वर्षशतम् ।

तदपरे नाद्रियन्ते । यतो दीर्घमन्त्रेषु संवत्सरशब्दे दिवसेषु व्यवस्थापिते विधेयान्तरविरोधाद्वाक्यभेदापत्तेः । एष हि तत्र ग्रन्थः । 'पञ्चपञ्चाशतस्मिन्वृतः संवत्सरा' इत्यादि । तत्र त्रीण्यहानि गवामयनप्रकृतित्वात्प्राप्तानि । विशिष्टानुसङ्ग्या पञ्चपञ्चाशत इति । अप्राप्तविधेया यद्यपरा संवत्सरता प्रतीयेत वाक्यं भिद्येत । तत्रावश्यमन्यतरस्यानुवाद आश्रयितव्यः । संवत्सरशब्दः सौरमावनादिमानभेदेन पष्ट्यधिकशतत्रयात्मनोऽहः सङ्घातादन्यत्रापि दृष्टप्रयोग एवेति । तस्यैव लक्षणया दिवसेष्वनुवादो युक्त इति ।

अन्ये तु मन्त्रार्थवादेषु 'शतमिन्नु शरदोऽन्ति देवाः' (ऋग्वेद १।८८।६) 'शतायुर्वै पुरुषः' (काठक ३।४।५) इति शतशब्दश्च बहुनामसु पठितः, बहुत्वं चानवस्थितम् । युगानुरूपेण दीर्घजीविनोऽल्पायुषश्च भवन्ति । यथाश्रुतव्याख्याने तु कलौ सर्वे शतायुषश्च भवन्ति । अथवा आयुःकामस्य यानि कर्माणि, न च तत्र प्रमाणं श्रुतम्, तत्रानुयुगं परिमाणं वेद्यम् ।

आशिषः । अन्या अपि फलविषया वेदशासनाः । काम्यानां कर्मणाम् । आयुषः काम्यत्वेऽपि प्राधान्यात्पृथगुपदेशः । तथा ह्याह "आयुर्वै परमः कामः" ।

प्रभावोऽलौकिकी शक्तिरणिमादिगुणयोगः, अभिशपो, वरदानम् ।

अनुयुगं फलन्तीति सर्वत्र योज्यम् ॥ ८४ ॥

अन्ये कृतयुगे धर्मास्त्रेतायां द्वापरे परे ॥

अन्ये कलियुगे नृणां युगहासानुरूपतः ॥ ८५ ॥

उक्तस्य कालभेदेन पदार्थस्वभावभेदस्योपसंहारः । धर्मशब्दो न यागादिवचन एव, किं तर्हि पदार्थगुणमात्रे वर्तते । अन्ये पदार्थानां धर्माः प्रतियुगं भवन्ति, यथा प्राक् दर्शितम् । यथा वसन्तेऽन्यः पदार्थानां स्वभावोऽन्यो ग्रीष्मेऽन्य एव वर्षास्वेवं युगेष्वपि । अन्यत्वं चात्र न कारणानां दृष्टकार्यत्यागेन कार्यान्तरजनकत्वम्, अपि त्वपरिपूर्णस्य कार्यस्योत्पत्तेः शक्तेरपचयात् । तदाह युगहासानुरूपत इति । हासो न्यूनता ॥ ८५ ॥

तपः परं कृतयुगे त्रेतायां ज्ञानमुच्यते ॥

द्वापरे यज्ञमेवाहुर्दानमेकं कलौ युगे ॥ ८६ ॥

अयमन्यो युगस्वभावभेदः कथ्यते । तपःप्रभृतीनां वेदे युगभेदेन विधानाभावात्सर्वदा सर्वाण्यनुष्ठेयानि । अयं त्वनुवादो यथाकथञ्चिदाख्येयः । इतिहासेषु ह्येवं वर्ण्यते । तपः प्रधानं तच्च महाफलम् । दीर्घायुषो रोगवार्जतास्तपसि समर्था भवन्त्यनेनाभिप्रायेणोच्यते । ज्ञानम् अध्यात्मविषयं; शरीरक्लेशादन्तर्नियमो नातिदुष्करः । यागे तु न महाक्लेश इति द्वापरे यज्ञः प्रधानम् । दाने तु न शरीरक्लेशो नान्तःसंयमो न चातीव विद्वत्तोपयुज्यत इति सुसम्पादता ॥ ८६ ॥

सर्वस्यास्य तु सर्गस्य गुप्त्यर्थं स महाद्युतिः ॥

मुखबाहूरुपज्जानां पृथक्कर्माण्यकल्पयत् ॥ ८७ ॥

उक्तः कालविभागः । ब्राह्मणादीनां गुणा इदानीं कथ्यन्ते । तत्रायमुपक्रमः । सर्वस्य सर्गस्य सर्वेषां लोकानां गुप्त्यर्थं रक्षार्थम् । महातेजाः प्रजापतिः मुखादिजातानां ब्राह्मणादीनां चतुर्णां वर्णानां दृष्टादृष्टार्थानि कर्माण्यकल्पयद् व्यवस्थापितवान् ॥ ८७ ॥

अध्यापनमध्ययनं यजनं याजनं तथा ॥

दानं प्रतिग्रहं चैव ब्राह्मणानामकल्पयत् ॥ ८८ ॥

तानीदानीं कर्माण्युच्यन्ते ॥ ८८ ॥

प्रजानां रक्षणं दानमिज्याऽध्ययनमेव च ॥

विषयेष्वप्रसक्तिश्च क्षत्रियस्य समादिशत् ॥ ८९ ॥

विषयाभिलाषजनका गीतशब्दादयो भावा उच्यन्ते । तत्राप्रसङ्गः पुनः पुनरसेव-
नम् ॥ ८६ ॥

पशूनां रक्षणं दानमिज्याऽध्ययनमेव च ॥

वणिक्पथं कुसीदं च वैश्यस्य कृषिमेव च ॥ ९० ॥

वणिक्पथः वणिक्कर्मणा स्थलपथवारिपथादिना धनार्जनम् उपयुज्यमानदेशान्तरीय-
द्रव्यसन्निधापनं यस्य राज्ञो विषये वसति । **कुसीदं** वृद्धा धनप्रयोगः ॥ ८० ॥

एकमेव तु शूद्रस्य प्रभुः कर्म समादिशत् ॥

एतेषामेव वर्णानां शुश्रूषामनसूयया ॥ ९१ ॥

प्रभुः प्रजापतिरेकं कर्म शूद्रस्यादिष्टवान् । **एतेषां** ब्राह्मणचत्रियवैश्यानां शुश्रूषा
त्वया कर्तव्या । **अनसूययाऽनिन्दया** । चित्तेनापि तदुपरि विषादो न कर्तव्यः । **शुश्रूषा**
परिचर्या तदुपयोगि कर्मकरणं शरीरसंवाहनादि तच्चित्तानुपालनम् ।

एतद्वद्वार्थं शूद्रस्य । अविधायकत्वाच्चैकमेवेति न दानादयो निषिध्यन्ते । विधिरेषां
कर्मणामुत्तरत्र भविष्यति । अतः स्वरूपं विभागेन यागादीनां तत्रैव दर्शयिष्यामः ॥ ८१ ॥

ऊर्ध्वं नाभेर्मेध्यतरः पुरुषः परिकीर्तितः ॥

तस्मान्मेध्यतमं त्वस्य मुखमुक्तं स्वयम्भुवा ॥ ९२ ॥

आपादान्तान्मेध्यः पुरुषः । तस्य नाभेरूर्ध्वमतिशयेन मेध्यम् । ततोऽपि मुखम् । एतच्च
स्वयमेव जगत्कारणपुरुषंणोक्तम् ॥ ८२ ॥

ततः किमत आह—

उत्तमाङ्गोद्भवाज्ज्यैष्ठ्याद्ब्रह्मणश्चैव धारणात् ॥

सर्वस्यैवास्य सर्गस्य धर्मतो ब्राह्मणः प्रभुः ॥ ९३ ॥

‘उत्तमाङ्गः’ मूर्धा तत उद्भव उत्पत्तिर्ब्राह्मणस्य । ज्यैष्ठ्यासावन्येभ्यो ऋग्भ्यः पूर्वं ब्रह्मणा
सृष्टः । ‘ब्रह्मणो’ वेदस्य धारणात्तस्य हि सविशेषं तद्विहितमतः **सर्वस्य जगतोऽस्माद्धे-**
तुत्रयाद् ब्राह्मणः प्रभुः प्रभुरिव । प्रभुर्विनयेनोपसर्पणीयः, तदाज्ञायां च धर्मे स्थातव्यम् ।
धर्मतः प्रभुर्धर्मे प्रभुरित्यर्थः । आद्यादित्वात्तसिः ॥ ८३ ॥

तं हि स्वयम्भूः स्वादास्यात्तपस्तप्त्वाऽऽदितोऽसृजत् ॥

हव्यकव्याभिवाह्याय सर्वस्यास्य च गुप्तये ॥ ९४ ॥

पूर्वस्यैव हंतुत्रयस्य विशेषार्थमिदम् । अन्यस्यापि पुरुषस्योत्तमाङ्गं प्रधानम् । तं पुनर्ब्रा-

क्षणं स्वयम्भूः स्वादास्यान्मुखादसृजत् । तपश्च कृत्वैषोत्तमाङ्गादुत्पत्तिः । ज्यैष्ठ्यमाह
 आदितः । यदेवानुद्दिश्य क्रियते तद्व्ययम् । पितृनुद्दिश्य यत् क्रियते तत्कव्यम् । तयोर-
 भिवहनाय, देवान्पितृंश्च प्रति प्रापणाय । अभिवाह्यायेति भावे कृत्यः कथञ्चिद्-
 द्रष्टव्यः । सकर्मत्वाद्ब्रूतेः । तेन च कर्मणा सर्वस्य त्रैलोक्यस्य गुप्तिः परिपालनं भवति ।
 इतः प्रदानं देवा उपजीवन्ति । ते च शीतोष्णवर्षैरापधीः पचन्ति पाचयन्ति । अतः
 परस्परोपकाराद्गुप्तिः ॥ ६४ ॥

यस्यास्येन सदाऽश्रन्ति हव्यानि त्रिदिवौकसः ॥

कव्यानि चैव पितरः किं भूतमधिकं ततः ॥ ९५ ॥

हव्यादिवहनं पूर्वोक्तं दर्शयति । त्रिदिवमोको गृहं येषां त एवमुच्यन्ते स्वर्गवासिनो
 देवाः । ब्राह्मणेन भुक्तमन्नं देवा उपतिष्ठन्ति । ब्राह्मे पित्र्यस्य कर्मणोऽङ्गभूतं विश्वेदेवानुद्दिश्य
 ब्राह्मणभोजनं विहितम् । तदपेक्ष्यैतदुक्तम् । किं भूतमन्यदधिकं श्रेष्ठं ततस्तस्मादिति
 स्वयं विस्मर्यते । देवाः पितरश्चोत्तमस्थाना मध्यमस्थानाश्चाप्रत्यक्षा न तेषां भोजनोपायो-
 ऽन्योऽस्त्यन्यतो ब्राह्मणभोजनादतो महान्ब्राह्मणः ॥ ६५ ॥

भूतानां प्राणिनः श्रेष्ठाः प्राणिनां बुद्धिजीविनः ॥

बुद्धिमत्सु नराः श्रेष्ठा नरेषु ब्राह्मणाः स्मृताः ॥ ९६ ॥

पृथिव्यां ये भावाः स्थावरा वृक्षादयो जङ्गमाः कृमिकीटादयस्ते भूतशब्देनोच्यन्ते ।
 तेषां ये प्राणिन आहारविहारादिचेष्टासमर्थास्ते श्रेष्ठाः । ते हि पटुतरं सुखमनुभवन्ति ।
 तेषां ये बुद्ध्या जीवन्ति हिताहिते विचिन्वन्ति श्वशृगालादयः । ते हि धर्मेणोपतप्ताः छाया-
 मुपसर्पन्ति, शीतेनार्दिता आतपं; निराहारं स्थानं त्यजन्ति । तेषामधिकतरा मनुष्याः तेषां
 च ब्राह्मणाः । ते हि लोके पूज्यतमाः, न च सर्वेण परिभूयन्ते । जातिमात्राश्रयं हि तद्वधे
 महत्प्रायश्चित्तम् ॥ ६६ ॥

ब्राह्मणेषु च विद्वांसो विद्वत्सु कृतबुद्धयः ॥

कृतबुद्धिषु कर्तारः कर्तृषु ब्रह्मवेदिनः ॥ ९७ ॥

विदुषां श्रेष्ठरं महाफलेषु यागादिष्वधिकारात् । तेषामपि कृतबुद्धयः परिनिष्ठित-
 वेदतत्त्वार्था न बैद्धादिभिः कलुषीक्रियन्ते । तेषामपि कर्तारः कर्मणामनुष्ठितारः । ते हि
 विहितकरणात्प्रतिपिडासेवनाच्च नोपहन्यन्ते । तेषामपि ब्रह्मवादिनः, ब्रह्मस्वरूपत्वात्तत्र
 ह्यज्ञयानन्दः ॥ ६७ ॥

उत्पत्तिरेव विप्रस्य मूर्तिधर्मस्य शाश्वती ॥

स हि धर्मार्थमुत्पन्नो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ९८ ॥

विद्वत्तादिगुणसम्बन्धिनो ब्राह्मणस्य विशेषे दर्शिते जातिमात्रं ब्राह्मणं कश्चिदवमन्येत तन्निवृत्त्यर्थमिदमुच्यते । उत्पत्तिरेव गुणानपहाय जन्मैव, ब्राह्मणस्य जातिरेव शाश्वती धर्मस्य मूर्तिः शरीरम् । धर्मार्थमुत्पन्नो द्वितीयेन जन्मनोपनयनेन संस्कृतः । सा हि तस्य धर्मार्थोत्पत्तिर्ब्रह्मत्वाय कल्पते सम्पद्यते । धर्मशरीरमुन्मिक्त्वा परानन्दभाग्यवतीति स्तुतिः ॥ ९८ ॥

ब्राह्मणो जायमानो हि पृथिव्यामधिजायते ॥

ईश्वरः सर्वभूतानां धर्मकोषस्य गुप्तये ॥ ९९ ॥

सर्वलोकास्त्योपरि भवति । श्रेष्ठगुणपरिभावेनाह । ईश्वरः सर्वभूतानामिति । प्रभुत्वं धर्माख्यस्य कोषस्य गुप्तये जायते । द्रव्यसञ्चयः कोषः । उपमानाद्धर्मसञ्चय उच्यते कोष इति ॥ ९९ ॥

सर्वं स्वं ब्राह्मणस्येदं यत्किञ्चिज्जगतीगतम् ॥

श्रेष्ठ्येनाभिजनेनेदं सर्वं वै ब्राह्मणोऽर्हति ॥ १०० ॥

असन्तुष्टस्य प्रतिग्रहादिषु पुनः प्रवृत्तौ दुष्कृतितामाशङ्क्य समाधत्ते । सर्वमिदं त्रैलोक्यान्तर्वर्ति धनं ब्राह्मणस्य स्वम् । नात्र प्रतिग्रहो विद्यते । प्रभुत्वेनासौ गृह्णाति, न प्रतिग्रहीतृत्वयेति । प्रशंसैषा न विधिरत एवार्हतिशब्दः । अभिजनेऽभिजातता-विशिष्टत्वम् ॥ १०० ॥

स्वमेव ब्राह्मणो भुङ्क्ते स्वं वस्ते स्वं ददाति च ॥

आनृशंस्याद्ब्राह्मणस्य भुञ्जते हीतरे जनाः ॥ १०१ ॥

यत्परगृह आतिथ्यादिरूपेण भुङ्क्ते तदात्मीयमेव । नैवं मन्तव्यं परपाकेनेति । स्वं वस्ते याचित्वाऽयाचित्वा वा वस्त्रं लभते नासौ तस्य लाभाय, अपि तु स्वकस्याच्छादने विनियोगः । तिष्ठतु तावदात्मोपयोगि यद् गृह्णाति तत्र प्रभुत्वम् । यदन्येभ्यो ददाति परकीयं तदपि तस्य नानुचितम् । आनृशं स्वं कारुण्यम् । तदीयया महासत्त्वतया पृथिव्यां राजानः स्थानि धनान्युपयुञ्जते । अन्यथा यद्यसाविच्छेत् 'अहमेतदादाय स्वकार्ये विनियुञ्जीयेति' तदा सर्वे निर्धनाः निरुपभोगाः स्युः ॥ १०१ ॥

तस्य कर्मविवेकार्थं शेषाणां चानुपूर्वशः ॥

स्वायम्भुवो मनुर्धामानिदं शास्त्रमकल्पयत् ॥ १०२ ॥

सर्वस्याः ब्राह्मणस्तुतेः फलप्रदर्शनार्थं श्लोकोऽयम् । एवंविधमिदं महार्थं शास्त्रं यत्तस्य—स्वमहिम्नाऽऽत्यन्तिकेन महत्तमस्य ब्राह्मणस्य—**कर्मविवेकार्थं**—इमानि कर्माणि कर्तव्यानि इमानि वर्ज्याणि—एष **विवेकस्तदर्थम्** । **शेषाणां** च चत्रियादीनाम् । अनुपूर्वशः प्राधान्याद्ब्राह्मणस्यानुषङ्गात्चत्रियादीनामिदं शास्त्रमकल्पयत्कृतवान् ॥ १०२ ॥

विदुषा ब्राह्मणेनेदमध्येतव्यं प्रयत्नतः ॥

शिष्येभ्यश्च प्रवक्तव्यं सम्यङ्नान्येन केनचित् ॥ १०३ ॥

अध्येतव्यं प्रवक्तव्यमित्येह कृत्यो न विधौ । द्वितीयादध्यायात्प्रभृति शास्त्रं प्रवर्तिष्यते । अयं ह्यध्यायोऽर्थवाद एव । नात्र कश्चिद्विधिरस्ति । तेन यथा 'राजभोजनाः शालयः' इति शालिस्तुतिर्न राज्ञोऽन्यस्येति तद्भोजननिषेधः, एवमत्रापि **नान्येन केनचिदिति** नायं निषेधः, केवलं शास्त्रस्तुतिः—'सर्वस्मिन्त्वगति श्रेष्ठो ब्राह्मणः, सर्वशास्त्राणां शास्त्रमिदमतस्तादृशस्य विदुषो ब्राह्मणस्याध्ययनप्रवचनार्हं न सामान्येन शक्यते अध्येतुं प्रवक्तुं वा' । अत एवाह **प्रयत्नतइति** । यावन्न महान्प्रयत्न आस्थितो, यावन्न शास्त्रान्तरैस्तर्कव्याकरणमीमांसादिभिः संस्कृत आत्मा, तावदेतत्प्रवक्तुं न शक्यते । अत एवाध्ययनेन अवश्यं लक्ष्यते । तत्र हि विद्वत्तोपयोगिनी न सम्पाठे । विधौ ह्यध्ययने विद्वत्ताऽदृष्टायैव स्यान्न च "विधौ अवणमध्ययनेन लक्ष्यत" इति युक्तं वक्तुम् । न विधये लक्ष्यार्थता युक्ता । अर्थवादे तु प्रमाणान्तरानुसारेण गुणवादे न दोषाय । तस्मात्त्रैवर्णिकार्थं शास्त्रम् । एतच्च परस्ताद्विशेषतो वक्ष्यते ॥ १०३ ॥

इदं शास्त्रमधीयानो ब्राह्मणः शंसितव्रतः ॥

मनोवाग्देहजैर्नित्यं कर्मदोषैर्न लिप्यते ॥ १०४ ॥

एवं सम्बन्धिद्वारेण ब्राह्मणार्थतया शास्त्रं स्तुत्वाऽधुना साक्षात्तैति । इदं शास्त्रं जानानः **शंसितव्रतो** भवतीति परिपूर्णयमनियमानुष्ठायी भवति । शास्त्रादननुष्ठाने प्रत्यवायं ज्ञात्वा तद्भयाद्भुतिष्ठति सर्वान् यमनियमान् यथाशास्त्रं सर्वमनुतिष्ठति । अनुतिष्ठन्विहितातिक्रमप्रतिषिद्धकर्मजनितैर्दायैः पापैः **न लिप्यते** न सम्बध्यते ॥ १०४ ॥

पुनाति पङ्क्तिं वंश्यांश्च सप्तसप्त परावरान् ॥

पृथिवीमपि चैवेमां कृत्स्नामेकोऽपि सोऽर्हति ॥ १०५ ॥

पङ्क्तिपावनो भवति । विशिष्टानुपूर्वीकः सङ्घातः **पङ्क्तिरुच्यते** । तां **पुनाति** निर्मलीकरोति । सर्वे दुष्टास्तसन्निधानाद्दुष्टाः सम्पद्यन्ते । **वंश्यान्** स्वकुलसम्भूतान् सप्तपरा-नुपरितनान् पित्रादीनागामिनोऽवराञ्जनिष्यमाणान् । समुद्रपर्यन्तां पृथिवीं प्रतिग्रहीतुमर्हति । धर्मज्ञता हि प्रतिग्रहाधिकारे हेतुः, इतश्च सर्वे धर्मा ज्ञायन्ते ॥ १०५ ॥

इदं स्वस्त्ययनं श्रेष्ठमिदं बुद्धिविवर्धनम् ॥

इदं यशस्यं सततमिदं निःश्रेयसं परम् ॥ १०६ ॥

स्वस्त्यभिप्रेतस्वार्थस्याविनाशः । अयनं प्रापणम् । स्वस्ति प्राप्तये येन तत्स्वस्त्ययनम् श्रेष्ठमन्येभ्यो जपहोमादिभ्यः । न हि शास्त्रमन्तरेण तेषामनुष्ठानं सम्भवति, अतस्तदनुष्ठान-हेतुत्वाच्छ्रेष्ठमेतत् । अथवा धर्मज्ञानार्थवाक्यान्येव श्रेयस्यान्यनुष्ठानं तु कुशकरमत उच्यते श्रेष्ठमिति । इदं बुद्धिविवर्धनम् । शास्त्रे शासेव्यमाने तदर्थस्य प्रकाशनाद्भण्य-प्रमोक्षाद्बुद्धिविवृद्धिः प्रसिद्धैव । इदं यशस्यम्, धर्मज्ञः संशयानैः पृच्छ्यमानः व्याप्तिं लभते । यशसो निमित्तं 'यशस्यम्' । विद्वत्तौदार्यादिगुणवत्तया प्रसिद्धिर्यशः । निःश्रेयसं दुःखाननुविद्धाया प्रीतेः स्वर्गापवर्गलक्षणायास्तत्प्राप्तिहेतुकर्मज्ञानहेतुत्वाभिः श्रेयसं परं श्रेष्ठम् ॥ १०६ ॥

अस्मिन् धर्मोऽखिलेनोक्तो गुणदोषौ च कर्मणाम् ॥

चतुर्णामपि वर्णानामाचारश्चैव शाश्वतः ॥ १०७ ॥

इदानीं स्वशास्त्रस्य स्वविषये साकल्येन वृत्तेरन्यनिरपेक्षतामाह । कश्चिद्यो नाम धर्मः स सर्वः शास्त्रेऽस्मिन्कात्स्न्येनाभिहितः । न तस्माद्धर्मज्ञानाय शास्त्रान्तरापेक्षा कर्तव्येत्यति-शयोक्तिः स्तुतिः । अस्मिच्छास्त्रे धर्मः स्मार्तोऽखिलेन निःशेषेणोक्तः । गुणदोषौ च कर्मणाम् । इष्टानिष्टे फले 'गुणदोषौ कर्मणां' यागादिब्रह्महत्यादीनाम् । एवं हि साकल्यं भवति यत् कर्मस्वरूपमितिकर्तव्यताफलविशेषः कर्तृविशेषसम्बन्धो नित्यकाम्यता-विवेकः । एतत्सर्वं गुणदोषपदेन प्रतिज्ञातम् । धर्म इत्युक्ते कर्मग्रहणं वृत्तपूरणार्थम् ।

चतुर्णामपि वर्णानाम् । एतदपि साकल्यार्थम् । यो नाम कश्चिद्धर्मोऽधिकृतस्तस्य सर्वस्येतो धर्मलाभः । आचारश्चैव शाश्वतः । आचारप्रमाणको धर्म 'आचार' इत्युक्तः । द्वितीये चैनं विवेच्यामः । शाश्वतो वृद्धपरम्परया नेदानीन्तनैः प्रवर्तितः ॥ १०७ ॥

आचारः परमो धर्मः श्रुत्युक्तः स्मार्त एव च ॥

तस्मादस्मिन्सदायुक्तो नित्यं स्यादात्मवान् द्विजः ॥ १०८ ॥

परमः प्रकृष्टो धर्म आचारस्तथा श्रुतौ वेदे य उक्तः, स्मार्तः स्मृतिपूतस्तस्मा-दाचारधर्मे नित्यं युक्तः स्यान्नित्यमनुतिष्ठेदात्मवानात्मनो हितमिच्छन् । सर्व-स्याऽऽत्मास्त्येतो मतुपा तद्धितपरत्वमुच्यते ॥ १०८ ॥

आचाराद्विच्युतो विप्रो न वेदफलमश्नुते ॥

आचारेण तु संयुक्तः संपूर्णफलभाक्स्मृतः ॥ १०९ ॥

प्रकारान्तरेण्येमाचारस्तुतिः । आचारात्प्रच्युत आचारहीनो न वेदफलं प्राप्नोति । वेदविहितकर्मनुष्ठानफलं वेदफलमित्युक्तम् । समप्राण्यविकलानि वैदिकानि कर्माण्यनुतिष्ठन्त्येमाचारभ्रष्टो न ततः पुत्रकामादिफलमभुत इति निन्दा । एष एवार्थो विपर्यये-
षोच्यते । आचारेण तु संयुक्तः सकलं फलं प्राप्नोति, काम्यानाम् । अत्र यद्वदन्ति
“सम्पूर्णवचनादाचारहीनस्याप्यस्ति काम्येभ्यः फलसम्बन्धो न वृत्तफललाभः” इति तन्न
किञ्चित्, अर्थवादत्वादस्य ॥ १०६ ॥

एवमाचारतो दृष्ट्वा धर्मस्य मुनयो गतिम् ॥

सर्वस्य तपसो मूलमाचारं जगृहुः परम् ॥ ११० ॥

यावत्किञ्चित्तपः प्राणायाममौनयमनियमकृच्छ्रचान्द्रायणानशनादि तस्य सर्वस्य
फलप्रसवे मूलमाचारोऽतस्तमेव मुनयस्तपःफलार्थिनो मूलत्वेन कारयन्तया जगृहुः
गृहीतवन्तः । आचाराद्दृष्ट्वा धर्मस्य मुनयो गतिं प्राप्तमतिक्रमशकं तपस्तथाप्याचार-
हीनस्य न फलतीति श्रुतिः ॥ ११० ॥

जगतश्च समुत्पत्तिं संस्कारविधिमेव च ॥

व्रतचर्योपचारं च स्नानस्य च परं विधिम् ॥ १११ ॥

उक्ता धर्मा अत्र विशिष्यन्ते । श्रोतृप्रवृत्त्यर्थं चानन्तफलता धर्मस्योक्ता ‘एतदन्ता’-
स्त्वित्यादिना । तत्रातीन्द्रियोऽयमनन्तो दुष्पार इति मन्वाना अवसीदेयुरत उत्साहजननार्थं
शास्त्रार्थसङ्कलनात्मिकामनुक्रमणीं पठति । एतावन्त्यत्र वस्तूनि, नातिबहूनि, शक्यन्ते
अश्वायैः पुरुषैर्ज्ञातुमिति । सङ्क्षेपोपदिष्टमार्ग आक्रम्यमाणो न दुःसहो भवतीति ।

जगतश्च समुत्पत्तिमिति कालपरिमाणं तत्त्वभावभेदो ब्राह्मणस्तुतिरित्यादि सर्वं
जगदुत्पत्तावन्तर्भूतम् । एतदर्थवादतयोक्तं न प्रमेयतया । संस्कारविधिं व्रतचर्यो-
पचारं च । गर्भाधानादयः संस्काराः । तेषां विधिः कर्तव्यता । ब्रह्मचारिणो व्रतचर्याया
उपचारोऽनुष्ठानमिति कर्तव्यता वा । एतद्वितीयाध्यायप्रमेयार्थः । स्नानं गुरुकुलाभिवर्त-
मानस्य संस्कारविशेषः ॥ १११ ॥

दाराधिगमनं चैव विवाहानां च लक्षणम् ॥

महायज्ञविधानं च श्राद्धकल्पं च शाश्वतम् ॥ ११२ ॥

दाराणामधिगमनं भार्यासङ्ग्रहः । विवाहानां ब्राह्मणादीनां तत्प्राप्त्युपायानां च
लक्षणं स्वरूपाधिगमने हेतुम् । महायज्ञाः पञ्च वैश्वदेवादयः । श्राद्धस्य पितृयज्ञस्य

कल्पो विधिरितिकर्तव्यता । 'पर' ग्रहणं 'शाश्वत' ग्रहणं च वृत्तपूरणार्थम् । एष तृतीयाध्यायार्थः ॥११२॥

वृत्तीनां लक्षणं चैव स्नातकस्य व्रतानि च ॥

भक्ष्याभक्ष्यं च शौचं च द्रव्याणां शुद्धिमेव च ॥ ११३ ॥

स्त्रीधर्मयोगं तापस्यं मोक्षं संन्यासमेव च ॥

राज्यं धर्ममग्निलं कार्याणां च विनिर्णयम् ॥ ११४ ॥

साक्षिप्रश्नविधानं च धर्मं स्त्रीपुंसयोरपि ॥

विभागधर्मं द्यूतं च कण्टकानां च शोधनम् ॥ ११५ ॥

वैश्यशूद्रोपचारं च सङ्कीर्णानां च सम्भवम् ॥

आपद्र्वं च वर्णानां प्रायश्चित्तविधिं तथा ॥ ११६ ॥

वृत्तीनां जीवोपायानां धनार्जनात्मकानां श्रुत्यादीनां लक्षणम् । स्नातकस्य समाप्रवेदाध्ययनस्य गुरुकुलान्निवृत्तस्य व्रतानि नेच्छेतायन्तमादित्यमित्यादीनि । एष चतुर्थार्थः ।

भक्ष्याभक्ष्यम् । 'पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या' 'अभक्ष्यं' पलाण्डादि । शौचं कालकृतं जन्मादावुदकादिना च द्रव्यशुद्धिः । स्त्रीधर्मयोगः सम्बन्धो बालयुवेत्यादि । एतत्पञ्चमिकम् ।

तापसाय हितं तापस्यम् । तपःप्रधानस्तापसो वानप्रस्थस्तस्य धर्मस्तापस्यम् । मोक्षः परिव्राजकधर्मः । संन्यासश्च तद्विशेष एव । स च तत्रैव दर्शयिष्यते । षष्ठाध्यायवस्त्वेतत् ।

राज्यः पृथिवीपान्नाधिकृतस्य प्राप्तैश्वर्यस्य धर्मोऽखिलो दृष्टार्थोऽदृष्टार्थश्च । एष सप्तमाध्यायगोचरः ।

कार्याणामृणादानादीनां विनिर्णयो विचार्य संशयच्छेदेनावधारणमनुष्ठेय-
निश्चयः । साक्षिणां च प्रश्ने यो विधिः । प्राधान्यात्पृथङ्निर्देशः । आष्टमिकोऽयमर्थः ।

धर्मः स्त्रीपुंसयोरित्येकदेशे स्थितयोः प्रवासवियुक्तयोश्च परस्परं वृत्तिः । रिक्थ-
विभागधर्मः । द्यूतम् । तद्विषयो विधिः द्यूतशब्देनोक्तः । कण्टकादीनां चोरादविका-
दीनां शोधनं राष्ट्राग्निरसनोपायः । यद्यपि विभागादिरष्टादशपदान्तर्गतत्वात्कार्याणां
चेन्ननेनैवोपादानादृणादानादिवन्न पृथङ्निर्देशः,—अध्यायभेदात् पृथङ्निर्देशः । वैश्य-
शूद्रयोरुपचारः स्वधर्मानुष्ठानम् । एतन्नवमे ।

सङ्कीर्णानां चतुर्वैदेहकादीनां सम्भवमुत्पत्तिम् । आपद्धर्मं च स्ववृत्त्याऽजी-
वतां प्राणालये यो धर्मः । एतद्दशमे ।

प्रायश्चित्तविधिरेकादशे ॥ ११३ ॥ ११४ ॥ ११५ ॥ ११६ ॥

संसारगमनं चैव त्रिविधं कर्मसम्भवम् ॥

निःश्रेयसं कर्मणां च गुणदोषपरीक्षणम् ॥ ११७ ॥

संसारगमनम् । धर्मेण धर्मी लक्ष्यते, संसारी पुरुष आत्मा, तस्य गमनं देहा-
देहान्तरप्राप्तिः । अथवा संसारविषयाः पृथिव्यादयो लोका उच्यन्ते, तत्र गमनम् पूर्ववत् ।
त्रिविधम् उत्तमाधममध्यमम् कर्मसम्भवं शुभाशुभकर्मनिमित्तम् । निःश्रेयसम् न
केवलं कर्मनिमित्ता गतय उक्ताः यावद्यतः परमन्यच्छ्रेयो नास्ति तदुपायोऽप्यध्यात्मज्ञान-
मुक्तम् । कर्मणां च विहितप्रतिषिद्धानां गुणदोषपरीक्षा ॥ ११७ ॥

देशधर्माज्ञातिधर्माङ्गुलधर्माश्च शाश्वतान् ॥

पाषण्डगणधर्माश्च शास्त्रेऽस्मिन्नुक्तवान्मुनः ॥ ११८ ॥

तदेव साकल्याभिधानं द्रढयति । प्रतिनियते देशेऽनुष्ठायमाना न सर्वस्यां पृथिव्यां
ते देशधर्माः । ब्राह्मणादिजात्याश्रया जातिधर्माः । कुलधर्माः प्रख्यातवंशप्रवर्तिता
इति । पाषण्डं प्रतिषिद्धव्रतचर्या बाह्यस्मृतिसमाश्रयास्तत्र ये धर्माः—पाषण्डिनो विकर्म-
स्थानिति । गणाः सङ्घातो, बणिक्कारुकुशीलवादीनाम् । तान्सर्वधर्मान्भगवान्मनुरस्मि-
न्काङ्क्षे उक्तवान् ॥ ११८ ॥

यथेदमुक्तवाञ्छास्त्रं पुरा पृष्ठो मनुर्मया ॥

तथेदं यूयमप्यद्य मत्सकाशाभिबोधत ॥ ११९ ॥

इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुमेक्तायां संहितायां प्रथमोऽध्यायः ॥१॥

अवधानार्थः प्रतिबोधः ॥ ११९ ॥

इति श्रीमद्मेधातिथिविरचिते मनुभाष्ये प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयाध्यायः २ ।

विद्वद्भिः सेवितः सद्भिर्नित्यमद्वेषरागिभिः ॥

हृदयेनाभ्यनुज्ञातो यो धर्मस्तं निबोधत ॥ १ ॥

प्रथमोऽध्यायः शास्त्रप्रतिपाद्यार्थतत्त्वदर्शनार्थोऽनुक्रान्तः । जगत्सृष्ट्यादिवर्णनं च तच्छेषमेव व्याख्यातम् । इदानीं शास्त्रमारभते । तत्र प्रतिज्ञातेऽर्थो जगत्सर्गादिवर्णनेन व्यवस्थाद्विस्मृत इत्यनुसन्धानार्थं पुनः शिष्यान्प्रति बोधयति ।

यो धर्मो भवतां शुश्रूषितस्तमिदानीं मयोच्यमानं **निबोधता**वहिता भूत्वा शृणुत । प्रथमेऽध्याये पञ्चषाः श्लोकाः प्रयोजनादिप्रतिपादनार्थाः । परिशिष्टमर्थवाङ्मूल्यम् । तच्चेन्नातिसम्यगवधारितं न धर्मपरिज्ञाने महती क्षतिः । इह तु साक्षाद्धर्म उपदिश्यते । ततोऽवधानवद्भिरवधारणीयोऽयमर्थ इति पुनरुपन्यासफलम् ।

धर्मशब्द उक्तार्थोऽष्टकाद्यनुष्ठानवचनः । बाह्यदर्शनिनस्तु भस्मकपालादिधारणमपि धर्मं मन्यन्ते । तन्निवृत्त्यर्थं विद्वद्भिरित्यादीनि विशेषणपदानि ।

विद्वान्सः शास्त्रसंस्कृतमतयः प्रमाणप्रमेयस्वरूपविज्ञानकुशलाः । ते च वेदार्थविदे विद्वान्सो नान्ये । यतो वेदादन्यत्र धर्मं प्रति ये गृहीतप्रामाण्यास्ते विपरीतप्रमाणप्रमेयग्रहणादविद्वान्स एव । एतच्च मीमांसातत्त्वत्वतो निश्चीयते ।

सन्तः साधवः प्रमाणपरिच्छिन्नार्थानुष्ठायिनो हिताहितप्राप्तिपरिहारायां यत्नवन्तः । हिताहितं च दृष्टं प्रसिद्धम् । अदृष्टं च विधिप्रतिषेधलक्षणम् । तदनुष्ठानवाद्या असन्त उच्यन्ते । अत उभयमत्रोपात्तं ज्ञानमनुष्ठानं च ।

विद्यमानतावचनः सच्छब्दो न सम्भवति, आनर्थक्यात् । यद्धि येन सेव्यते तत्तेन विद्यमानेनैव ।

सेवाऽनुष्ठानशीलता । भूतप्रत्ययनानादिकालप्रवृत्ततामाह । नायमष्टकादिधर्मोऽश्वत्वे केनचित्प्रवर्तित इतरधर्मवत् । एतदेव **नित्यशब्देन** दर्शयति । यावत्संसारमेष धर्मः । बाह्यधर्मास्तु सर्वे मूर्खदुःशीलपुरुषप्रवर्तिताः कियन्तं कालं लब्धावसरा अपि पुनरन्तर्धीयन्ते । न हि व्यामोहो युगमहसानुवर्ती भवति । सम्यग्ज्ञानमविद्यया सच्छब्दमपि तत्त्वये निर्मलतामेवैति । न हि तस्य निर्मलतया छेदः सम्भव इति ।

अद्वेषरागिभिः । इदं बाह्यधर्मानुष्ठाने द्वितीयं कारणम् । व्यामोहः पूर्वमुक्तः । अनेन लोभादय उच्यन्ते, रागद्वेषग्रहणस्य प्रदर्शनार्थत्वात् । लोभेन मन्त्रतन्त्रादिषु प्रवर्तयन्ति । अथवा रागद्वेषयोर्लोभोऽन्तर्भूतः । न्मात्मनि ये भोगोपायास्तेषु रक्ताः उपायान्तरेण जीवितुमसमर्था लिङ्गधारणादिना जीवति । तदुक्तं 'भस्मकपालादिधारणं, नग्नता, काषाये च वाससी-बुद्धिपौरुषहोनानां जीविकेति' ।

द्वेषो विपरीतानुष्ठानकारणम् । द्वेषप्रधाना हि नातीव तत्त्वावधारणे समर्था भवन्त्यतो ऽधर्ममेव धर्मत्वेनाध्यवस्यन्तीति ।

अथबोभावपि रागद्वेषौ तत्त्वावधारणे प्रतिबन्धकौ । सत्यामपि कस्याञ्चिच्छास्त्रवेदन-मात्रायां लब्धेऽपि विद्वद्भ्रमपदेशे रागद्वेषवत्तया विपरीतानुष्ठानं सम्भवति । जानाना अपि यथावच्छास्त्रं कस्यचिद् द्वेष्यस्यापघाताय प्रियस्य चोपकाराय कौटसाद्याद्यधर्मं सेवन्ते । तेषां वेदमूलमेवानुष्ठानमित्यशक्यनिश्चयं कारणान्तरस्य रागद्वेषलक्षणस्य सम्भवात् । अतस्तत्प्रतिषेधः ।

अत्र चेद्वेत्ते । “**सद्भिरिति** सच्छब्दः साधुतावचनो वर्णितः । कीदृशी च साधुता तस्य यदि रागद्वेषाभ्यामधर्मं प्रवृत्तिः सम्भाव्यते । तस्माद्द्वेषरागिभिरिति न वक्तव्यम् ।”

एवं तर्हि हेतुत्वेनोच्यते । यतो रागादिवर्जिता अतः मन्ता भवन्ति । रागद्वेषप्रधान-त्वाभावश्चात्र प्रतिपाद्यते । न सर्वेण सर्वं तदभावयोग्यावस्थागतस्य हेतोर्निरन्वयमुच्छिद्यते । तथा च श्रुतिः—“ न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्तीति” ।

रागो विषयोपभोगगुण्युता । तत्प्रतिषेधव्यापारो **द्वेषः** । लोभो मात्सर्यमसाधारण्यं-नस्पृहा, परस्य चैतन्माभूद्विभवख्यात्यादि । चित्तधर्मा एत । अथवा चेतनावत्सु स्त्रीसुतसुहृद्धान्धवादिषु स्नेहो रागः; लोभोऽचेतनेष्वपि धनादिषु स्पृहा ।

हृदयेन । हृदयशब्देन चित्तमाचष्टे । **अनुष्ठानं** च हृदयस्य प्रसादः । एषा हि स्थितिः । अन्तर्हृदयवर्तीनि बुद्ध्यादितत्त्वानि । यद्यपि बाह्यहिंसाभक्षभक्षणदिषु मूढा धर्मबुद्ध्या प्रवर्तन्ते, तथाऽपि हृदयाक्रोशने तेषां भवति । वैदिकं त्वनुष्ठाने परिणुष्यति मनः ।

तदस्य सर्वस्यायमर्थः । न मया तादृशो धर्म उच्यते यत्रैनं दोषाः सन्ति । किन्तु य एवंविधैर्महात्मभिरनुष्ठीयते स्वयं च यत्र चित्तं प्रवर्तयति वा । अत आदरातिशय उच्यमानेषु धर्मेषु युक्तः ।

अथवा **हृदयं** वेदः । स ह्यधीतो भावनारूपेण हृदयस्थितो 'हृदयम्' । तत्र च त्रितय-मत्रोपासम् । यदि तावद्विचार्यैव स्वाग्रहात्काचित्प्रवृत्तिः कस्यचित्तथाऽप्यत्रैव युक्ता । एतद्बुद्धयन्ताभ्यनुज्ञात इत्यनेनोच्यते । अथाप्ययं न्यायो 'महाजना येन गतः स पन्थाः' इति, तदप्यत्रैवास्ति । विद्वांसो ह्यत्र निष्कामाः प्रवृत्तपूर्वा अनिन्द्याश्च लोके । अथा-

प्रामाणिकी प्रवृत्तिः, साऽपि वेदप्रामाण्यात्सिद्धैवेति । सर्वप्रकारं प्रवृत्त्याभिमुख्य-
मनेन जन्यते ।

अन्ये त्वेतं श्लोकं सामान्येन धर्मलक्षणार्थं व्याचक्षते । एवंविधैर्यः सेव्यते स
धर्मोऽवगन्तव्यः । प्रत्यक्षवेदविहितस्य स्मार्तस्य वाऽऽचारतः प्राप्तस्य सर्वस्यैतल्लक्षणं विद्यते ।
अत्र तु य एतैः सेव्यते तं धर्मं निबोधतेति पाठो युक्तः ॥ १ ॥

कामात्मता न प्रशस्ता, “न चैवेहास्त्यकामता ॥

काम्यो हि वेदाधिगमः कर्मयोगश्च वैदिकः ॥ २ ॥

फलाभिलाषः कर्मप्रवृत्तेर्हेतुर्यस्य स कामात्मा तद्भावः कामात्मता । तत्प्रधानता
‘आत्म’ शब्देन प्रतिपाद्यते । सा न प्रशस्ता निन्दिता ।

“अतश्च निन्दया प्रतिषेधानुमाने ‘न कर्तव्येति’ प्रतीयते । अर्थात्सौर्यादीनां सर्वेषां
काम्यानां निषेधोऽयम् । अथवा किं विशेषेण ब्रूमः सौर्यादीनामिति, सर्वमेव क्रियानुष्ठानं
फलसिद्धयर्थं, न स्वरूपनिष्पत्तये । न च काचन निष्फला क्रिया । यदपि—‘न कुर्वीत वृथा
चेष्टामिति, भस्मनि हुतं विषयान्तरे देशराजवार्तागन्धेषां’—तत्रापि क्रियाफलं विद्यते ।
किन्तु प्रधानफलं स्वर्गप्राप्तादि पुरुषस्य यद् दृष्टादृष्टयोरुपयुज्यते तदभावाद् वृथा चेष्टेत्युच्यते ।
अथोच्यते—‘भवतु क्रिया फलवती । तद्विषयेऽभिलाषो न कर्तव्यः वस्तुस्वाभाव्यात्फलं
भविष्यति’—अत्रापि सौर्यादीनामफलत्वं, काम्यमानं फलं ज्ञातम् । नानिच्छोस्तद्विषयतीति ।
न च लौकिकी प्रवृत्तिर्दृश्यते फलाभिसन्धिनिरपेक्षा । न चात्र विशेषः श्रुतौ—वैदिकेषु
कर्मसु फलं नाभिसन्धेयमिति । तत्र फलवत्सु श्रुतेषु कामनानिषंभादप्रवृत्तौ श्रुतिविरोधः ।
नित्येषु तु प्राप्तरेव नास्ति । विशेषानुपादानाच्च लौकिकव्यापारनिवृत्तौ दृष्टविरोधः ।
तदिदमापतितम्, न—किञ्चित्कनचित्कर्तव्यं सर्वैस्तूष्णींभूतैः स्थातव्यम्’ ।

उच्यते । यत्तावदुक्तं काम्येषु सौर्यादिषु निषेधप्रसङ्ग इति,—तत्र वक्ष्यति ‘यथासङ्कल्पिता-
श्चेह सर्वान् कामान् समभ्रुत’ इति । निषेधे हि कुतः सङ्कल्पः कुतश्च कामावाप्तिः । यदपि
विशेषानुपादानात्लौकिकेऽपि प्रसक्त इति—तत्रोपात्त एव विशेषः, ‘यो धर्मस्तं निबोधतेति’
धर्मस्य प्रकृतत्वात् । यदप्युक्तं नित्येषु फलाश्रवणात्फलाभिसन्धेः प्राप्तिरेव नास्ति, किं
निषेधेनेति,—तत्राप्युच्यते । फलाभावात्कश्चित्सम्यक्शास्त्रार्थमज्ञानानो न प्रवर्तेत, सौर्या-
दिषु च श्रुतफलेषु फलाभिसन्धिपूर्विकां प्रवृत्तिं दृष्ट्वा सामान्यतोदृष्टेन यत्कर्तव्यं तत्फल-
हेताः क्रियत इत्यश्रुतमपि फलमभिसन्धीत तन्नित्यर्थमिदमारभ्यते । यद्यप्ययं न्यायो-
यत्फलवच्छ्रुतं तत्तथैव कर्तव्यम्, यदापि निष्फलमेव कर्तव्यतया शास्त्रेण यावज्जीवादि-
पदैर्विनैव विश्वजिन्यायेन फलकल्पनयाऽवगमितं तस्यान्यथानुष्ठाने प्रसङ्ग एव नास्ति,

तथापि य येतं न्यायं प्रतिपत्तुमसमर्थः स वचनेन प्रतिपाद्यते । न्यायतः प्रतिपत्तौ हि गौरवम्, वचनात्तु लघोयसी सुखप्रतिपत्तिरिति सुहृद्भूत्वा प्रमाणसिद्धमर्थमुपदिशतिस्म ।

कामशब्दोऽयं यद्यपि तच्छ्रयवचनो दृष्टस्तथाऽपि तस्येहासम्भवात्काम इच्छा ऽभिलाष इत्यनर्थान्तरम् । तत्र वक्ष्यमाणपर्यालोचनया फलाभिलाषेण न सर्वत्र प्रवर्तित-
व्यमित्ययमर्थः स्थस्यति ।

परस्तु कामात्मतामिच्छामात्रसंबधमात्रं पदार्थं मन्वानश्चोदयति । “न चैवेहा-
स्त्यकामतेति । न चेह लोके काचिदकामिनः प्रवृत्तिरस्तीत्यर्थः । आस्तां तावत्क-
षिवाणिज्यादि व्युत्पन्नबुद्धिना क्रियमाणम्, यः स्वयं वेदाधिगमो वेदाध्ययनं
बालः कार्यते पित्रादिना ताड्यमानः सोऽपि न काममन्तरेणोपपद्यते । अध्ययनं
हि शब्दोच्चारणरूपम् । न चोच्चारणमिच्छया विना निर्घातध्वनिवदुत्तिष्ठति । इच्छति
चेत्किमिति ताड्यत इति । सैवतथेच्छोपजन्यते । अभिमते तु विषये स्वयमुपजायत इत्ये-
तावान्विशेषः । यश्चायं वैदिको वेदविहितः कर्मयोगो दर्शपूर्णमासादिकर्मानुष्ठाने
नित्यत्वेनावगतः सोऽपि न प्राप्नोति । न ह्यनिच्छतो देवतोद्देशेन स्वद्रव्यत्यागोपपत्तिः ।
तस्मात्कामात्मतानिषेधे सर्वश्रौतस्मार्तकर्मनिषेधः प्रसक्त इति ॥ २ ॥

“सङ्कल्पमूलः कामो वै यज्ञाः सङ्कल्पसम्भवाः ॥

व्रतानि यमधर्माश्च सर्वे सङ्कल्पजाः स्मृताः ॥ ३ ॥

“ततश्च यदुक्तं यागस्य कामेन विना न स्वरूपनिष्पत्तिरिति, तदनेन विस्पष्टं कृत्वा
कथयति । सङ्कल्पो यागादीनां मूलं, कामस्य च । यागादींश्चिकीर्षन्नवश्यं सङ्कल्पं करोति ।
सङ्कल्पे च क्रियमाणे तत्कारणेन कामेन सभिधातव्यमनिष्टेनापि । यथा पाकार्थिनो अवलनं
कुर्वन्तस्तत्समानकारणो धूमोऽप्यनिष्टो जायते । तत्र न शक्यं यज्ञादयः करिष्यन्ते कामश्च
न भविष्यतीति ।

“अथ कोऽयं सङ्कल्पो नाम यः सर्वक्रियामूलम् ?

“वक्ष्यते । यच्चेतःमन्दर्शनं नाम यदनन्तरं प्रार्थनाध्यवसायौ क्रमेण भवतः । एते हि
मानसा व्यापाराः सर्वक्रियाप्रवृत्तिषु मूलतां प्रतिपद्यन्ते । न हि भौतिका व्यापारास्तमन्त-
रेण सम्भवन्ति । तथाहि प्रथमं पदार्थस्वरूपनिरूपणम् ‘अयं पदार्थ इमामर्थक्रियां साधय-
तीति यज्ज्ञानं स इह सङ्कल्पोऽभिप्रेतः’ । अनन्तरं प्रार्थना भवति इच्छा । सैव कः सः ।
‘कथमहमिदमेतन् साधयामीति’ इच्छायां सत्यामध्यवस्यति करोमीति निश्चिनोति
सोऽध्यवसायः । ततः साधनोपादाने बाह्यव्यापारविषये प्रवर्तते । तथाहि बुभुक्षित आदौ
भुजिक्रियां पश्यति, तत इच्छति भुञ्जीयेति, ततोऽध्यवस्यति ‘व्यापारान्तरेभ्यो विनिवृत्त्य

भोजनं करोमीति,' ततः कर्मकारणस्थानाधिकारिण आह 'सज्जीकुरुत, रसवतीं सञ्चारयतेति' ।

“नन्वेवं सति न यज्ञादयः सङ्कल्पमात्राद्भवन्ति अपि तु सङ्कल्पप्रार्थनाध्यवसायेभ्यः; तत्र किमुच्यते 'यज्ञाः सङ्कल्पसम्भवाः' इति ।”

सङ्कल्पस्याद्यकारणत्वाददोषः । अत एवोत्तरत्र 'नाकामस्य क्रिया काचिद् दृश्यते' इति वक्ष्यति ।

व्रतानि मानसोऽध्यवसायो व्रतम् । 'इदं मया यावज्जीवं कर्तव्यमिति' यद्विहितम् । यथा स्नातकव्रतानि ।

यमधर्माः प्रतिषेधरूपाः अहिंसादयः ।

कर्तव्येषु प्रवृत्तिः निषिद्धेभ्यो निवृत्तिः नान्तरेण सङ्कल्पमस्ति । ३ ॥

“अकामस्य क्रिया काचिद् दृश्यते नेह कर्हिचित् ॥

यद्यदि कुरुते किञ्चित्तत्तत्कामस्य चेष्टितम्” ॥ ४ ॥

“पूर्वेण शास्त्रीये प्रवृत्तिनिवृत्ती संकल्पाधीने व्याख्याते । अनेन लौकिकेषु कर्मसु तदधीनतोच्यते इति विशेषः । नेह लोके कर्हिचित्कदाचिदपि जाग्रदवस्थाया क्रिया काचिद् नुष्ठेयत्वेनानिच्छतः सम्भवति । यत्किञ्चिद्वैदिकं वैदिकं वा कुरुते कर्म विहितं प्रतिषिद्धं च तत्सर्वं कामस्य चेष्टितम् । हेतुत्वाच्चेष्टितं कामस्यैवेत्युक्तम् ।

तदिदमतिसङ्कटम्-कामात्मता न प्रशस्ता, न चानया विना किञ्चिदनुष्ठानमस्ति” ॥४॥

तेषु सम्यग् वर्तमानो गच्छत्यमरलोकताम् ॥

यथा सङ्कल्पितांश्चेह सर्वान्कामान्समश्नुते ॥ ५ ॥

अत्र प्रतिविधत्ते—

तेषु कामेषु सम्यग्वर्तितव्यम् ।

“का पुनः सम्यग्वृत्तिः ?”

यद्यथा श्रुतं तत्तथैवानुष्ठेयम् । नित्येषु फलं नाभिसन्धेयम्, अश्रुतत्वात् । काम्येषु त्वनिषेधः तेषां तथाश्रुतत्वात् । फलसाधनतयैव तानि विधितोऽवगम्यन्ते । फलानिच्छोक्त-दनुष्ठानमश्रुतकरणं स्यात् । नित्येषु फलाभिसन्धिव्यामोह एव । न ह्यभिसन्धिमात्रात्प्रमाणतोऽनवगते फलसाधनत्वे फलमुत्पद्यते ।

एवं कुर्वन् गच्छति प्राप्तेत्यमरलोकताम् । अमराः देवाः तेषां लोकः स्वर्गः । तन्निवासात् अमरेषु लोकशब्दः स्थानस्थानिनोरभेदात् 'मन्त्राः क्रोशन्तीति' वत् । तेनायं समासः । अमराश्च ते लोकाश्च अमरलोकास्तद्भावः अमरलोकता । देवजनत्वं प्राप्नोति

देवत्वं प्राप्नोतीत्यर्थः । वृत्तानुरोधादेवमुक्तम् । अथवाऽमराङ्गोक्तयति पश्यत्यमरलोकः । 'कर्मण्यम्' । तदन्ताद्वावप्रत्ययः । (पाणिनि सू. ३ । २ । १) । देवदर्शी सम्पद्यते । अनेनापि प्रकारेण स्वर्गप्राप्तिरिवोक्ता भवति । अथवाऽमर इव लोच्यते लोके ।

अर्थवादश्चायम् । नात्र स्वर्गः फलत्वेन विधीयते । नित्यानां फलाभावात्काम्यानां च नानाफलश्रवणात् । तेन स्वर्गप्राप्त्या शास्त्रानुष्ठानसम्पत्तिरिवोच्यते । लक्षणया यदर्थं कर्मणां अनुष्ठानं तत्सम्पद्यत इत्यर्थः । तत्र नित्यानां प्रत्ययायानुत्पत्तिर्विध्यर्थसम्पत्तिर्वा प्रयोजनम् । काम्येषु तु यथासङ्कल्पितान् यथाश्रुतं सङ्कल्पितान् । प्रयोगकाले यस्य कर्मणो यत्फलं श्रुतं तत्सङ्कल्प्य अभिन्न्धाय मनसा कामयित्वेदमहमतः फलं प्राप्नुयामिति । ततः सर्वान्कामान् काम्यान्तर्धानं समश्नुते प्राप्नोति ।

अतः परिहृता संकटापत्तिः, यतो न सर्वविषयः कामो निषिध्यते, किं तर्हि, नित्येषु फलाभिलाषलक्षणः । साधनसम्पत्तिस्तु काम्यैव ।

ब्रह्मवादिनस्तु सौर्यादीनां निषेधार्थं कामात्मनेति मन्यन्ते । फलार्थितया क्रियमाणा बन्धात्मका भवन्ति । निष्कामस्तु ब्रह्मार्पणन्यायेन कुर्वन्मुच्यते । तदुक्तं भगवता कृष्णद्वैपायनेन 'मा कर्म फलहेतुभूः' (भ. गी. २. ४७) । तथा "साधनानामकृत्स्नत्वान्मौख्यात्कर्मकृतस्तथा । फलस्य चाभिसन्धानादपवित्रो विधिः स्मृतः" इति ।

बहवश्चात्र व्याख्याविकल्पाः, असारत्वाच्च न प्रदर्शिताः ॥ ५ ॥

वेदोऽखिलो धर्ममूलं स्मृतिशीले च तद्विदाम् ॥

आचारश्चैव साधूनामात्मनस्तुष्टिरेव च ॥ ६ ॥

पूर्वपक्षः—कोऽस्याभिसम्बन्धः । यावता धर्मोऽत्र वक्तव्यतया प्रतिज्ञातः । स च विधिप्रतिषेधलक्षणः । तत्र न वेदस्य धर्ममूलता विधेया—'वेदो धर्ममूलत्वेन ज्ञातव्यो धर्मप्रामाण्य आश्रयणीयः,' अन्तरेणैवोपदेशं तत्सिद्धेः । न हि मन्वाद्युपदेशसमधिगम्य वेदस्य धर्ममूलत्वम् । अपि तु अवाधितविषयप्रतीतिजनकत्वेनापौरुषेयतया च पुरुषसंसर्गदोषैरपि मिथ्याभिधानाशङ्काभावात्, स्वतश्च शब्दस्यादुष्टत्वात्प्रत्यक्षवत्स्वतः प्रामाण्यसिद्धिः । अथोच्यते—'न्यायतः सिद्धं वेदस्य प्रामाण्यमनूद्य मन्वादिस्मृतीनां तन्मूलता वचनेन ज्ञाप्यत इति'—तदपि न । तत्रापि पूर्वज्ञानसापेक्षत्वात्स्मरणस्य भ्रान्तिविप्रलम्भादीनां महाजनपरिग्रहादिना निरस्तत्वाद्दीन्द्रियार्थदर्शनस्याशक्यभावाच्च पुरुषस्य च स्वानुभवसिद्धेर्वेदार्थस्मरणस्य वेदमूलतैवावशिष्यते । न हि वेदविदां कार्यार्थविषयं स्मरणं सम्भवति । वेदस्य च मूलत्वेन मूलान्तरकल्पनाया अनवसरः ।

नाप्येतद्युज्यते वक्तुम्—'स्मृतिशीले च तद्विदामित्येतदप्यनूद्यते, बाह्यस्मृतीनामप्रामाण्याय'—यतस्तासां न्यायत एव सिद्धमप्रामाण्यम् । न हि शाक्यभोजकक्षपणकादीनां

वेदसंयोगसम्भवो येन तन्मूलतया स्वविषये प्रमाणं स्युः, स्वयमनभ्युपगमात्, तैश्च वेदस्या-
प्रामाण्याभिधानात् । प्रत्यक्षवेदविरुद्धार्थोपदेशाच्च तत्रासम्भवः, तासु स्मृतिषु वेदाध्ययननिषे-
धात् । मति हि वेदाध्येतृत्वे बुद्धादीनां तन्मूलता स्यान्न वेति जायते विचारणा । यत्र तु
तत्सम्बन्धे दूरापेतस्तत्र का तन्मूलताशङ्का । स्वयं च मूलान्तरं परम्परायातमभ्युपगच्छन्ति-
'पश्याम्यहं भिक्षुकानां दिव्यं चक्षुषा सुगतिं दुर्गतिं च' । एवं सर्व एव बाह्या भोजक-
पाञ्चरात्रकनिर्णयानार्थवादपाशुपतप्रभृतयः स्वमिद्वान्तानां प्रणेतृपुरुषातिशयान् देवता-
विशेषांश्च प्रत्यक्षतदर्थदर्शिनोऽभ्युपयन्ति, न वेदमूलमपि धर्ममभिमन्यन्ते । प्रत्यक्षेण च
वेदेन विरुद्धास्तत्रार्था उपदिश्यन्ते । तथाहि हिंसा चेद्धर्म उच्यते संसारमोचकादिभिः,
सा चात्र प्रत्यक्षतः प्रतिषिद्धा । तथाऽन्यत्र तीर्थस्नानमधर्माऽभ्युपेयते, इह त्वहरहः स्नाया-
त्तीर्थानि संवेति च विधिः । तथाऽभिष्टोमीयवधः कचिन्त्यापहेतुरिष्यते, स च ज्यातिष्टोम-
विधिना विरुद्धः । तथाऽन्ये सर्वानेव यागहोमानात्मार्यान्सम्मान्यन्ते, देवताभेदविधिभिर्ना-
नादैवत्यास्तेऽवगमिताः । अतो विरोधः ।

यंऽप्याहुः—ग्रहणाग्रहणवदुदितानुदिनहोमकालवत्प्रत्यक्षश्रुतिविरोधदर्शनान् स्यात्स-
म्भवः शाखान्तरम्याच्छिन्नस्यानुच्छिन्नस्य वा तद्विरुद्धार्थविधिपरस्य । अनन्ता हि वेद-
शाखाः । ताः कथमेकस्य प्रत्यक्षाः । उत्मादश्च सम्भवतीति । नत्र स्यात्तादृशी वेदशाखा
यस्यामयं नरास्थिपात्रभोजननग्नचर्मादिरूपदिष्टो भवेत् ।

उच्यते—न वयं ब्रूमः वेदे विरुद्धार्थोपदेशासम्भव इति । किन्तु समकक्षत्वात्तयोर्य-
कल्पितप्रयागयोरव्याघातः । इह तु कल्याणं वेदः । न च प्रत्यक्षविरोधिकल्पनाया अवसरः ।
न च सम्भवमात्रेण तावता निश्चयः । निश्चितस्तु तद्विरुद्धप्रत्यक्षविधिः । अनिश्रितं न वा
निश्चितं बाध्यते । शाखात्मादपक्षं चात्रैव श्लोकं परस्तात्प्रपञ्चयिष्यामः । सर्वत्र च प्रत्यक्ष-
श्रुतिभिर्मन्वादिसंस्मृतीनां व्यतिपङ्गः । कचिन्मन्त्रेण कचिदेवतया कचिद्देव्यविधिभिः । न च
बाह्यासु तत्सम्भवतीति तासामप्रामाण्यम् ।

एवमाचारस्यापि वेदविरुद्धिरदृष्टार्थतयाऽऽचर्यमाणस्य स्मृतिवदेव प्रामाण्यं मूलसम्भ-
वान् । अमाञ्चाचारस्यापि दृष्टकारणादिसम्भवादविदुषां च भ्रान्त्यादिसम्भवादप्रा-
माण्यम् ।

एवमात्मनस्तुष्टेरपि ।

यदि च वेदस्मृत्याचाराणां मन्वाद्युपदेशमधिगम्यं प्रामाण्यं मन्वादीनां कथम् ।
तत्राप्युपदेशान्तरात् स्मार्तश्च मनुजब्रवीदित्यादेः । तत्र कथम् । तस्मादिदं प्रमाणमि-
दमप्रमाणमिति युक्तित एतदवसेयम् नोपदेशतः । तथाचायमनर्थकः श्लोकः । एतत्स-
मानरूपा उत्तरेऽपि ।

सिद्धान्तः। अत्रोच्यते । इह ये धर्मसूत्रकारा मन्व्युत्पन्नपुरुषव्युत्पादनार्थं पदार्थसम्पादनपरतया मन्थसन्दर्भानारभन्ते तत्र यथैवाष्टकादीनां वेदास्त्वयं कर्तव्यतामवगम्य परावबोधनार्थमुपनिबन्धः, एवं प्रमाणान्तरसिद्धस्य वेदप्रामाण्यादेः । सन्ति केचित्प्रतिपत्तारो ये न्यायतस्तत्त्वविवेचनासमर्था ऊहापोहादिरूपबुद्धरभावात् । तान्प्रति न्यायसिद्धोऽप्यर्थः सुहृदुपदेशवदुपदिश्यते । तत्र यन्न्यायतः सिद्धं वेदस्य धर्ममूलत्वं तदेवानेनानुश्रुते । **वेदो धर्मसूत्रम्** । धर्मस्य मूलत्वेन वेदो विचार्य युक्त्या सिद्धो नात्राप्रामाण्यशङ्का कर्तव्या । भवन्ति च लोके शंका प्रमाणान्तरसिद्धानामर्थानामुपदेष्टारः । ‘न त्वयाऽजीर्णं भोक्तव्यमजीर्णप्रभवा हि रोगाः’ । न चैतद्भूक्तव्यम्,—“ये न्यायतो वेदस्य धर्ममूलत्वं न शक्नुवन्ति प्रतिपत्तुं ते वचनादपि न प्रत्यव्यन्ति” । यतो दृश्यते य आमतत्वेन प्रसिद्धास्तदीयं वचनमविचार्यैव केचन प्रमाणाव्यन्ति । तदेवं सर्वमिदं प्रकरणं न्यायमूलं, न वेदमूलम् । अन्यत्रापि व्यवहारमृत्यादौ यत्र न्यायमूलता तत्र यथावसरं दर्शयिष्यामः । अष्टकादीनां यथा वेदमूलता तथाऽत्रैव निर्दिश्यते ।

वेदशब्देनर्गजुःसामानि ब्राह्मणसहितान्युच्यन्ते । तानि चाध्येतॄणां वाक्यान्तरेभ्यः प्रसिद्धभेदानि । उपदेशपरम्परासंस्कृता अध्येतारः श्रुतैव वेदोऽयमिति प्रतिपद्यन्ते यथा ब्राह्मणोऽयमिति । तत्र वाक्यसमूहेऽपि ‘अग्निमीले’ ‘अग्निवै’ देवानामवम’ इत्यादौ ‘संसमिद्युवसे’ ‘अथ महाव्रतमित्यन्ते, वेदशब्दः प्रयुज्यते; तदवयवभूतेषु केवलेषु वाक्येष्वपि । न च प्रामादिशब्दवद्गौणमुख्यता विद्यते । तत्र समुदायेषु हि वृत्ताः शब्दा अवयवेष्वपि वर्तन्ते इत्येष न्यायः । प्रामशब्दो हि प्रसिद्धभूयिष्ठप्रयोगः समुदाय एव, ‘प्रामो दग्ध’ इत्यादिपदसम्बन्धात्तदवयवे वर्तते । कतिपयशालादाहेऽपि लौकिका ‘प्रामो दग्ध’ इति प्रयुज्यते । अथवा तत्रापि समुदायवचन एव । दाहस्त्वे कदेशवर्ती समुदायसम्बन्धितया व्यपदिश्यते । अवयवद्वारक एव समुदायस्य क्रियासम्बन्धः । एष एव समुदायस्य क्रियासम्बन्धो योऽवयवानाम् । न ह्यवयवान्परिहाप्य समुदायो द्रष्टुं शक्नुं वा शक्यते ।

व्युत्पाद्यते च वेदशब्दः । विदन्त्यनन्यप्रमाणवेद्यं धर्मलक्षणमर्थमस्मादिति ‘वेदः’ । तच्च वेदनमेकैकस्माद्वाक्यद्वयति, न यावानुवेदादिशब्दवाच्योऽध्यायानुशाकसमूहः । एवं चोदाहरणे जिह्वाच्छेद इत्येकवाक्यविषयोऽप्ययं दण्डः । कृत्स्नोऽधिगन्तव्य इति कृत्स्नप्रह्वं सकलवेदवाक्याध्ययनप्राप्त्यर्थम् । अन्यथा कतिचिद्वाक्यान्यधीत्य कृती स्यात्, न पुनः कृत्स्नं वेदम् इति । अत्रैतन्निरूपयिष्यामः ।

स च वेदो बहुधा भिन्नः । सहस्रवर्णा सामवेदः सात्यमुगिराणायनीयादिभेदेन; एकशतमध्वर्यूणां, काठकवाजसनेयकादिभेदेन; एकविंशतिवाहृच्या आश्वलायनैतरेयादिभेदेन; नवधा आथर्वणं मोदकपैप्पलादकादिभेदेन ।

“ननु नैव केचिदाथर्वणं वेदं मन्यन्ते यतः ‘त्रयी विद्या ऋचः सामानि यजूंषीति’
‘वेदैरशून्यस्त्रिभिरेति सूर्यः’ । तथा ‘त्रैवेदिकं व्रतं चरेदि’ त्यादौ न कचिदाथर्वणनामा-
प्यस्ति । प्रतिषेधश्च श्रूयते ‘तस्मादाथर्वणेन न शंसेदिति’ । अतस्त्रयीब्राह्मणाथर्वणिका-
न्पाषण्डिनः प्रतिजानते” ।

तद्युक्तम् । अविगानेन शिष्टानां वेदन्यवहारात् । ‘श्रुतीरथर्वाङ्गिरसीरित्यत्रापि व्यव-
हारः । श्रुतिर्वेद इत्येकोऽर्थः । न च वेदशब्दवाच्यताऽभिहित्वादिवाक्यानामपि धर्मप्रमाण्ये
कारणम् । इतिहासायुर्वेदयोरपि वेदव्यवहारदर्शनात् ‘इतिहासपुराणं पञ्चमं वेदानां वेद-
मिति’ । किं तर्हि अपौरुषेयत्वे सत्यनुष्ठेयार्थावबोधकत्वाद् विपर्ययाभावाच्च । तत्राथर्ववेदेऽपि
सर्वमस्ति; उयातिष्टोमादिकर्मणां यजुर्वेदादिष्विव तत्राप्युपदेशात् । अभिचारमूलककर्मणां
बाहुल्येन तत्रोपदेशादवेदत्वमिति विभ्रमः केषांचित् । अभिचारा हि परप्राणविश्रागफलत्वा-
त्प्रतिषिद्धाः; आथर्वणिः कश्च त एव प्राधन्येनानुष्ठेयन्ते राजपुरोहितैरतस्ते निन्द्यन्ते । यत्तु
“वेदैरशून्य” इत्यादावथर्ववेदस्यानिर्देश इति । अर्थवादा एते । किं तत्र निर्देशो न निर्देशेन
वा । मन्त्रभेदाभिप्रायं वैतद्वचनं त्रयो वेदास्त्रयी विद्येत्यादि । न हि चतुर्थं मन्त्रज्ञातमस्ति
ऋग्यजुःसामव्यतिरेकेण । प्रैषनिविज्रिगादेन्द्रगाथादीनामत्रैवान्तर्भावात् । अथर्ववेदे च चर्च-
एव मन्त्रत्वेन समाम्नाताः । अतः ऋग्वेदे एवायं मन्त्राभिप्रायेण । यस्तु प्रतिषेधः स विपरीत-
साधनः प्राप्तौ सत्यां प्रतिषेधोपपत्तेः । अयं वाऽस्यार्थः । अथर्ववेदाधीतैर्मन्त्रैस्त्रैवेदिकं कर्म
न मिश्रयन्त । वाचः स्तोमे सर्वा ऋचः सर्वाणि यजूंषि सर्वाणि सामानि विनियुक्तानि
तत्राथर्ववेदाधीतानां प्रतिषेधः ।

स वेशे विशिष्टः शब्दराशिर्पौरुषेयो मन्त्रब्राह्मणाख्योऽनेकशाखाभेदभिन्नः धर्मस्य
मूलं प्रमाणं परिज्ञाने हंतुः । कारणं मूलम् । तच्च वेदस्मृत्योर्धर्मप्रतिज्ञापकतयैव, न निर्व-
र्तकतया न च स्थितिहेतुतया, वृत्तस्येव ।

धर्मशब्दश्च प्राग् व्याख्यातः । यत्पुरुषस्य कर्तव्यं प्रत्यक्षाद्यवगम्यविलक्षण्येन स्वभावेन
श्रेयःसाधनम् । कृषिसेवादि भवति पुरुषस्य कर्तव्यं, तस्य च तत्साधनत्वस्वभावोऽन्वयव्य-
तिरेकाभ्यामवगम्यते । यादृशेन व्यापारेण कृष्यादेर्ब्रह्मादिसिद्धिः साऽपि प्रत्यक्षाद्यवगम्यैव ।
यागादेस्तु साधनत्वम् येन च रूपेणापूर्वोत्पत्तिर्व्यवधानादिना तन्न प्रत्यक्षाद्यवगम्यम् ।
श्रेयश्चाभिलषितस्वर्गप्राप्तादिकलप्राप्तिः सामान्यतः सुखशब्दवाच्या । व्याधिनिर्धनत्वात्सौ-
ख्यनरकादिकलप्राप्तिः सामान्यतो दुःखशब्दवाच्या तत्परिहारश्च । अन्ये तु परमा-
नन्दादिरूपं ‘श्रेयः’ ।

अयं धर्मो ब्राह्मणशाक्यंभ्योऽवगम्यते लिङ्गादियुक्तेभ्यः । कचिच्च मन्त्रेभ्योऽपि ‘वस-
न्ताय कपिशलानालभत’ इत्येवमादिभ्यः ।

तत्र कामपदयुक्तानि वाक्यानि फलार्थमनुष्ठानमवगमयन्ति । 'सौर्यं' चरुं निर्वपेद्ब्रह्म-
वर्चसकामो 'वैश्वदेवीं साङ्गू हिणीं निर्वपेद्ग्रामकाम' इति । तानि फलमनिच्छता न क्रियन्ते ।
अन्यानि यावज्जीवादिपदैर्नित्यतया समर्पितानि । तानि न फलहेतारनुष्ठेयन्ते, फलस्या-
श्रुतत्वात् । न च "विश्वजिता यजेते" त्यादिवदश्रुतफलत्वेऽपि फलकल्पना । यतो यावज्जी-
वादिपदैर्विनश्य फलेन कर्तव्यतयाऽवगम्यन्ते । तत्राकरणं शास्त्रार्थातिक्रमदोषः । तत्र तत्परि-
हारार्थं तानि क्रियन्ते । प्रतिषेधानामपि, 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः' 'सुरा न पंथा' इत्येव
वार्ता । न हि फलार्थं प्रतिषिद्धवर्जनमपि तु प्रत्यवायपरिहारार्थम् ।

अखिलः कृत्स्नः । न किञ्चित्पदं वर्णा मात्रा वा यज्ञ धर्माय ।

अत्र चोदयन्ति । ननु च विधयर्थवादमन्त्रनामधेयात्मकां वेदः । धर्मश्च कर्तव्यता-
स्वभाव इत्युक्तम् । तत्र युक्तं यद्विधिवान्वाक्यानि धर्मे प्रमाणं स्युः । तभ्यो हि यागादिविषया
कर्तव्यता प्रतीयते । 'अग्निहोत्रं जुहोति' 'दध्ना जुहोति' 'यदग्नये च प्रजापतये च सायं
जुहोति' 'स्वर्गकामो जुहोतीति' । अत्र ह्यग्निहोत्राख्यं कर्म कर्तव्यतया प्रतीयते । 'दध्नेति'
तत्रैव द्रव्यम् । 'यदग्नये चेति' देवता । 'स्वर्गकाम' इत्यधिकारः । यत्तु "अग्निर्वै सर्वा देवता
अग्निरेव दैव्या होता स देवानाह्वयति च जुहोति च" इत्यादयः, तथा "प्रजापतिर्वपामात्मन
उदखिवदत्" इत्यादयः, न तैः किञ्चित्कर्तव्यमुपदिश्यते । केवलं पुरावृत्तमन्यद्वाऽसाम्प्रतिकं
भूतमनुवदन्ति । प्रजापतिना पुरा आत्मनो वपोत्खाता । उत्खिदत्तु—किमस्माकमेतेन ?
तथाऽग्नोरपि सर्वदेवतात्मत्वं नाग्नेयकर्मण्युपयुज्यते । अग्निशब्देनाद्देशार्थनिवृत्तेः । अन्य-
देवत्वेऽन्यत्वादग्नेरुद्देश एव नास्ति । आवाहनस्यापि वचनान्तरं "अग्निमग्न आवाहे"
त्यादिना विहितत्वात् । 'स देवानाह्वयति च जुहोति' चेत्यादिरनर्थकः । मन्त्रा अपि "न
मृत्युरासीदमृतं न तर्हि" "सुदेवो अद्य पतेदनावृत्" इत्यादयो भाववृत्तपरिदेवनादिरु-
र्धाभिधायिनः कं धर्मं प्रमिमते ? तस्मिन्काले न मृत्युर्जातो नाप्यमृतं जीवितं, प्राक् सृष्टे-
र्भूतानामनुत्पन्नत्वान्न कस्यचिज्जीवितमासीन्नपि मृत्युः; प्रत्ययं सर्वेषां मृतत्वाद्भवतु वा मृत्युर्मा
वा; न किञ्चिदन्तेन कर्तव्यमुपदिष्टं भवति । एवं सुदेवोऽर्णो महापुण्या, देवतुन्यो मनुन्यो
याऽग्न प्रपतच्छुभ्र आत्मानं चिपेदनावृदावृत्तिः प्रत्युज्जीवनं यस्मात्प्रपातान्न भवति ।
उर्वश्या विप्रलब्धः पुरुरवाः परिदेवयाञ्चक्रे । तथा नामधेयम् "उद्भिदा यजेत" 'यल-
भिदा यजेत" इत्यादि, न कस्यचिदर्थस्य क्रियाया द्रव्यस्य वा विधायकमाख्यातं क्रियाया
विधानाद्द्रव्यवचनत्वाच्च अलभिदाहः । सामस्य वा व्यक्तचोदनत्वेन प्रकृतितः प्राप्तत्वान्न
क्लेशेन द्रव्यवचनता कल्प्यते । तस्मान्नाम्ना न धर्म उपदिश्यते । अतः कथमुच्यते कृत्स्नो
वेदो धर्ममूलमिति ।

उच्यते । अनर्थवाशाङ्क्याऽखिलग्रहणं कृतम्, यतः सर्वेषामन्तेषां धर्मप्रतिपादनपरत्वम् ।

तथा ह्यर्थवादा नैव विधायकंभ्यां वाक्येभ्यः पृथगर्थाः यं न धर्मं न प्रमिमीन् । विभज्य मानसाकाङ्क्षत्वे विधिपरत्वावगमात्, तत्परत्वे च सिद्धायामेकवाक्यतायां, यथा तदर्थानुगुण्यं प्रतिपद्यन्ते तथा व्याख्येयाः । अतः प्रजापतेर्बपोत्खादनवचनं न स्वार्थनिष्ठम् किं तर्हि विधिशेषम् । न च विधेयं द्रव्यगुणादि अर्थवादेभ्यः प्रतीयत इति प्रकारान्तरं विधेयार्थस्तावकत्वेन तच्छेषतां प्रतिपद्यन्ते । तदपि तत्र प्रतीयत एव । इत्थं नाम पशुयागः कर्तव्यो यदसत्सु पशुषु गत्यन्तराभावात्प्रजापतिनाऽऽत्मैव पशुत्वेन कल्पितो वपा चोत्तिवन्ना । यतस्तत्सहितान्येव विधायकानि यत्रार्थवादाः सन्ति । यद्यपि तैर्विनाऽपि भवति विधेयार्थावगतिः, विध्युद्देशादेव “वसन्ताय कपिञ्जलानालभत” इति, तथापि न तेषामानर्थक्यम् । तेषु हि सत्सु न कंवलादवगतिः । न च केनचित्कृते वेदे येनोच्यते “यथाऽन्यत्र न सन्ति तथात्रापि मा भूवन्” । सत्स्वर्थवादेष्वास्माभिर्गतिर्वक्तव्या । सा चोक्ता । न चायमलौकिकाऽर्थः । लोकेऽपि हि स्तुतिपदानि दृश्यन्ते विधिशेषभूतान्येव । यथा भृतिदानं प्रवृत्तस्य स्वामिनः कश्चिद्भृतकः प्रीत्याऽऽचष्टे साधुर्देवदत्तो नित्यसन्निहितः परिचर्याभूमिज्ञस्तत्परश्चेति । अतो विधेयार्थस्तुतिद्वारेणार्थवादा विधायका एव । तथा कचिदर्थवादादेव विधेयविशेषावगतिः । यथा “अक्ताः शर्करा उपदधाति” । अत्र ह्यञ्जनसाधनं सर्पिस्तैलादि यत्किञ्चिद्विधिनाऽपेक्षितम् । “तेजो वै घृतम्” इत्यर्थवादे घृतस्तुत्या घृतमध्यवसीयते । “एवं प्रतितिष्ठन्ति य एता रात्रोरुपयन्तीति” रात्रिर्वर्थवादादधिकारावगमः । तस्मादर्थवादा अपि धर्ममूलम् ।

मन्त्रास्तु केचिद्विधायका एव । यथा “वसन्ताय कपिञ्जलानिति” । आचारं देवताविधमन्त्रवर्णिक एव । न हि तत्र देवता कर्मोत्पत्तिवाक्ये श्रुता नापि वाक्यान्तरेण विहिता । मन्त्रस्तु विहितो नियुक्तः “इत इन्द्र” इत्यादिः । अतोऽस्मान्मन्त्रवर्णदेवताप्रतिपत्तिः । सहस्रशश्च मान्त्रवर्णिका देवताविधयः सन्ति । येऽप्यन्ये क्रियमाणानुवादिनस्तेऽपि स्मृतिलक्षणं धर्ममेव बुद्धं कुर्वन्तीति भवन्ति धर्ममूलमनुष्ठेयार्थप्रकाशनेन ।

नाम स्वाख्यातार्थादभिन्नार्थमाख्यातार्थवत्सुप्रसिद्धधर्ममूलभावम् । गुणविधयश्च प्रायशो नामाश्रय एव । “शरदि वाजपंयेन यजेत स्वाराज्यकामो वाजपेयेनेति” ।

तस्मात्सिद्धं कृत्स्नस्य वेदस्य धर्ममूलत्वम् ।

अन्ये तु श्येनादिवाक्यानां धर्मोत्पत्तिमत्त्वाभावमाशङ्कमाना निषेधानां व “न लशुनं भक्षयेदिति” त्यादानामखिलग्रहणं मन्यन्ते ।

“अभिचारा हि श्येनादयो मारणात्मानां हिंसारूपाः । क्रूरत्वाच्च हिंसाया अभिचाराणां च प्रतिषेधाद्धर्मत्वम् । अतो न कृत्स्नो वेदे धर्ममूलम् । कर्तव्यश्च धर्म उक्तः । ब्रह्महत्यादिश्च न कर्तव्यः । अतः कथं तद्वाक्यानि धर्ममूलं स्युः ? किञ्च येऽपि पशुयागा

अग्नाधोमीयादयस्तेऽपि हिंसासाधकत्वाद्दूरापेतधर्मभावाः । हिंसा हि पापमिति सर्वप्र-
वादेष्वाभ्युपगमः । उक्तं च 'यत्र प्राणिवधो धर्मअधर्मस्तत्र कीदृशः' ।

कथं पुनरियमाशङ्काऽपनुद्यते ? अखिलग्रहणात् । न ह्यस्यान्यत्प्रयोजनमस्ति ! हेतुर्नोक्त-
इति चेदागमग्रन्थोऽयं सिद्धमर्थमाह । हेत्वर्थिनो मीमांसातां विनीयन्ते । अस्माभिरुक्तं
य आगममात्रेण प्रतीयन्ति तान्प्रत्यंतदुच्यते ।

विवरणकारास्तु युक्तिलेशमात्रं दर्शयन्ति । यदुक्तं श्येनादयः प्रतिषिद्धत्वादधर्म इति-
तत्सत्यम् । तथापि प्रतिषिद्धेष्वापि तेषु योऽत्यन्तप्रवृद्धद्वेषो न हिंस्याद्भूतानीत्यतिक्रान्तनिषे-
धाधिकारस्तस्य ते शत्रुवधलक्षणां प्रीतिमनुष्ठेयमानां निर्वर्तयन्तीत्येतावताऽशेन वेदस्य
धर्ममूलत्वं श्येनादिवाक्येष्वपि न विहन्यते । निषेधेष्वपि यो रागतः प्रवृत्तो हनने स
निषेधे नियुज्यते । एतदेव निषेधस्यानुष्ठानं यन्निषिध्यमानस्याननुष्ठानम् । अग्नीषे मीयादौ
तु नैव हिंसाप्रतिषेधोऽस्ति द्वेषलक्षणाया लौकिक्या हिंसाया निषेधेन निषिद्धत्वात् ।
शास्त्रायां तु विधिलक्षणा न निषेधेन विषयीक्रियतं, लौकिक्यां चरितार्थत्वाग्निषेधस्य ।
नच सामान्यतोद्घटेन हिंसात्वालौकिकहिंसावद्वैदिक्याः पापहेतुत्वमापादयितुं शक्यते ।
यतो न हिंसात्वं पापहेतुत्वे कारणम् अपि तु प्रतिषेधेन विषयीकरणम् । न चात्र प्रतिषे-
धोऽस्तीत्युक्तम् ।

कैश्चित् मूलशब्दः कारणपर्यायो व्याख्यायते । धर्मस्य वेदो मूलं प्रतिष्ठाकारणं
साक्षात्प्रणाड्या च । 'स्वाध्यायमधीयीत' 'ऋग्वेद' धारयन्विप्र' इत्यादि चेदनासु
मात्तात् । अग्निहोत्रादिकर्मस्वरूपज्ञापकतया प्रणाड्या ।

स्मृतिशीले च तद्विदाम् । अनुभूतार्थविषयं विज्ञानं स्मृतिरुच्यते । तच्छ-
ब्देन वेदः प्रत्यवमृश्यते । तं विदन्ति तद्विदः । वेदार्थविदामिदं कर्तव्यमिदं न कर्तव्य-
मिति यत्स्मरणं तदपि प्रमाणम् ।

"ननु च स्मृतिर्न प्रमाणमित्याहुः । सा हि पूर्वप्रमाणावगतप्रमेयानुवादिनी नाधि-
कमर्थं परिच्छिन्नतोति वदन्ति" ।

सत्यम् । ये स्मरन्ति तेषामाद्यमेव तत्र शब्दादि प्रमाणं नात्मीया स्मृतिः । अस्माकं
तु मन्वादिस्मृतिरेव प्रमाणम् । नहि वयं तामन्तरेणान्यतोऽष्टकादिकर्तव्यतामवगच्छामः ।
तच्च मन्वादीनामीदृशं स्मरणं तत्कृतेभ्यो वाक्येभ्यः स्मृतिपरम्परायातेभ्योऽवसीयतं ।
तस्माच्च स्मरणादनुभूतोऽयमर्थः प्रमाणेन मन्वादिभिरिति निश्चिनुमो, यत एते स्मरन्ति,
नह्यननुभूतस्य स्मरणोपपत्तिः ।

"ननु कल्पयित्वा ग्रन्थमुपनिबन्नीयुरननुभूयैव केनचित् प्रमाणेन । यथोत्पाद्य वस्तु
कथानकं केचन कवयः कथयेयुः" ।

अत्रोच्यते । भवेदेवं यद्यत्र कर्तव्यतोपदेशो न स्यात् । कर्तव्यतोपदेशो ह्यनुष्ठानार्थः । न च केचित्स्वेच्छया कल्पिते बुद्धिपूर्वव्यवहारिणोऽनुष्ठानमर्हन्ति ।

“भ्रान्त्याऽप्यनुष्ठानसिद्धिरिति” चेत् । स्यादप्येकस्य भ्रान्तिः, सर्वस्य जगते भ्रान्तिर्यावत्संसारभाविनी चेत्यलौकिकी कल्पना । न च सम्भवति मन्वादीनां वेदमूनत्वे भ्रान्त्यादेरवसरः । अत एव प्रत्यक्षतो मन्वादयो धर्मान्ददृशुरिति नाभ्युपगम्यते । इन्द्रियैरर्थानां सन्निकर्षे यज्ज्ञानं तत्प्रत्यक्षम् । न च धर्मस्येन्द्रियैः सन्निकर्षः सम्भवति, तस्य कर्तव्यतास्वभावत्वात् । असिद्धं च कर्तव्यम् । सिद्धवस्तुविषयश्च सन्निकर्षः । अनुमानादीनि तदात्वे यद्यप्यसन्तमर्थमवगमयन्ति पिपीलिकाण्डासञ्चारेण हि भविष्यन्तीं वृष्टिमनुमिमते तथापि न तेभ्यः कर्तव्यतावगतिः । तस्मात्कर्तव्यतास्मरणस्यानुरूपकारणकल्पनायां वेद एवोपदिश्यते । स च वेदोऽनुमीयमानो मन्वादिभिरुपलब्धः । इदानीमुत्सन्ना सा शाखा यस्याममी स्मार्ता धर्मा आसन् ।

तथा किमेका शाखाऽथ बह्वः तासु च कश्चिदष्टकादिः कस्याञ्चिदित्येतदनुमानं प्रवर्तते । अथाद्यत्वे पठ्यन्त एव ताः शाखाः । किन्तु विप्रकीर्णस्ते धर्माः । कस्याञ्चिच्छाखायामष्टकादीनां कर्मणामुत्पत्तिः, कस्यांचिद्द्वयं, कचिद्देवता, कचिन्मन्त्र इत्येवं विप्रकीर्णानां मन्वादयोऽङ्गोपसंहारं सुखावबोधार्थं चक्रुः ।

अथ मन्त्रार्थवादलिङ्गमात्रप्रभवा एते धर्माः अथायमनादिरनुष्ठेयोऽर्थोऽविच्छिन्नपारम्पर्यमम्प्रदायायातो वेदवन्नित्य उतास्मदादीनामिव मन्वादीनामपि परप्रत्ययानुष्ठानो नित्य नुमेयश्रुतिक इत्यंममादि बहुविकल्पं विचारयन्ति विवरणकाराः ।

एतावास्तु निर्णयः । वैदिकमेतदनुष्ठानं स्मार्तानां वैदिकैर्विधिभिर्व्यतिषङ्गावगमादनुष्ठातृणां च तद्दृष्टानुष्ठानात् । व्यतिषङ्गश्च दर्शितः । कचिद्वैदिकमङ्गम् प्रधानं स्मार्तं कचिदेतदेव विपरीतं कचिदुत्पत्तिः कचिदधिकारः कचिदर्थवाद इति । एवं सर्व एव स्मार्ता वैदिकैर्व्यतिषक्ताः । निपुणतश्चैतन्निर्णीतमस्माभिः स्मृतिविवेके—

स्मार्तवैदिकयोर्नित्यं व्यतिषङ्गात्परस्परम् । कर्तुतः कर्मतो वाऽपि विद्युज्येते न जातु तौ ॥ प्रत्यक्षश्रुतिनिर्दिष्टं येऽनुतिष्ठन्ति केचन । त एव यदि कुर्वन्ति तथा स्याद्वेदमूनता ॥ प्रामाण्यकारणं मुख्यं वेदविद्भिः परिग्रहः । तदुक्तं कर्तुं सामान्यादनुमानं श्रुतीः प्रति ॥

विशेषनिर्धारणे तु न किञ्चित्प्रमाणं न च प्रयोजनम् ।

उत्पादोऽपि सम्भाव्यते । दृश्यन्ते हि प्रविरलाध्यवृत्ता अथत्वेऽपि शाखाः । ताभ्यः सम्भाव्यभाव्युत्सादाभ्यो विधिमात्रमर्थवादविरहितमुद्घृत्योपनिबद्धं स्मृतिकारैरिति कैश्चिदभ्युपगम्यते । “ब्राह्मणोक्ता विधयः तेषामुत्सन्नाः पाठाः प्रयोगादनुमीयन्त” इत्याप-
स्तम्बः (१।४।१०) ।

अत्र तु यैवं महाप्रयोजना शाखा यस्यां सर्वे स्मार्ता गार्ह्याश्च सर्ववर्णाश्रमधर्मा
आज्ञातास्तस्या उपेक्षणमसम्भाव्यम्, सर्वाध्यंतृणां चोत्साद इत्यादि बहुदृष्टं प्रकल्प्यम् ।

विप्रकीर्णानां त्वर्थवादगहनानां ऋत्वर्थपुरुषार्थतया च दुर्विज्ञानानां प्रयोगोऽन्य-
मभियुक्तानां न्यायतो निश्चितार्थानां घटते ।

अस्मिन्स्तु पक्षे विरोधद्वयस्यापि प्रत्यक्षश्रौतत्वाद्विकल्पेन स्मृतेर्वाधः । स च विशिष्टानां
नाभिप्रेतः । स्मृतिकाराश्च बाधमनुमेयश्रुतिमूलत्वं च प्रतिपन्नाः । एवमप्याह गौतमः
(३।३५) — “एकाश्रम्यं त्वाचार्याः प्रत्यक्षविधानाद्गार्हस्थ्यमेति” । यदि हि मन्वादीनां
प्रत्यक्षास्ताः शाखा अभवन्केयं वाचोयुक्ति गार्हस्थ्यस्य प्रत्यक्षविधानादिति । ननु सर्व
एवाश्रमाः प्रत्यक्षविधानाः । स्वमतमेव चैतद्व्रौतमेनाचार्यापदेशेनोपदिष्टम्, ‘तस्याश्रमवि-
कल्पम्’ (३।१) इत्याद्युपक्रम्यानेनोपसंस्कृतत्वात् ।

मन्त्रार्थवादप्रमाणभावोऽप्यविरुद्धः । यद्यप्यर्थवादा विध्युद्देशस्तुतिपरा न स्वार्थस्य
विधायकास्तथापि केषाञ्चिदन्यपरतैत्र नोपपद्यते यावत्स्वार्थविषयो विधिर्नावगमितः । यथा
‘स्तेनो हिरण्यस्य सुरां पिबंश्चे’ त्यादेः पञ्चाभिषिद्धिशेषतैत्रमेतावतैत्र नोपपद्यते यावद्धि-
रण्यस्तेत्यादेः प्रतिषेधो नावगमितः । य एतां विद्यामधीते स हिरण्यस्तेत्याद्यप्याचरंस्तैश्च
सेवसञ्ज पतति, अन्यथा तु पततीत्यवगतिरविरुद्धा ।

“अथ तिथ्युद्देशो विधेः प्रतिपादको, नार्थवाद इति केनैषा परिभाषा कृता । ‘एते
पतन्ति चत्वार’ इत्यत्राप्याख्यातश्रवणमस्ति । ‘लिङ्गादयो न मन्तीति’ चेत् ‘प्रतिषिष्ट-
न्तीति’ रात्रिष्वपि नैव लिङ्गश्रुतिरस्ति । अथ ‘तत्राधिकाराकाङ्क्षायामेकवाक्यतायां सत्यां
पञ्चमल्लकारादिकल्पनया विध्यवसायः’, एवमत्रापि भविष्यति । बहुवश्च द्रव्यदेवतावि-
धयोऽर्थवादावगम्याः सन्ति । तत्र यस्य विधेः शेषा अर्थवादास्तद्विधिनैव द्रव्यदेवतादेर-
पेक्षितत्वाद्विशेषसमर्पणमात्रे व्यापारान्तर्गतविशेषावगतिरर्थवादाधीना न दोषाय । इह तु
तदसम्बद्धस्य विध्यन्तरस्येव्यमाणात्वाद्वैक्यभेदापत्तिरतश्च न प्रकृतिशेषता । तदभावे च
तन्मूला प्रतिषेधावगतिर्न स्यादतश्च ‘अक्ताः शर्करा उपदधाति’ ‘तेजो वै घृतमि’त्यनेन
वैषम्यमित्याहुः ।”

तदसत् । सत्यप्यर्थान्तरत्वे तदेकवाक्यतामूलत्वादस्यावगतेर्नास्ति वाक्यभेदाभि-
षेधापत्तिः ।

मन्त्राः प्रयोगप्रकाशत्वेन रूपादेवावगतास्तस्य प्रयोगस्यान्यतोऽसिद्धेः प्रकाशकत्व-
निर्वहणाय प्रकाश्यं कल्पयन्ति । न वाऽसतोऽस्त्यर्थधिकारयोः प्रकाशनमष्टकायाः
सम्भवतीत्युत्पत्त्यधिकारविनियोगप्रयोगबोधका मन्त्राः । एवं मान्त्रवर्णिकाश्च विधयो-
ऽप्युपगम्यन्ते । यथाऽऽचारे देवताविधिः ।

चतुष्पाद्विधोऽभ्युपगतस्तत्राल्पतरांशः श्रुतः, सकलेतरांशबोधेतुस्तथाविध एव, विधौ सम्बन्धग्रहणादिति । सर्वथा तावत्सम्भवति वेदसंयोगः ।

मनुर्बहुभिर्बहुशाखाध्यायिभिः शिष्यैरन्यैश्च श्रोत्रियैः सङ्गतस्तेभ्यः शाखाः श्रुत्वा ग्रन्थं चकार । ताश्च मूलत्वेन प्रदर्श्य ग्रन्थं प्रमाणीकृतवान् । एवमन्ये तत्प्रत्ययादनुष्ठानमाहतवन्ते न मूलोपलम्भे यत्नं कुर्वन्ति । अस्माकं चैतदनुमानम् ।

अतो विरोधे सत्यपि तुल्ये श्रौतत्वे बाधोपपत्तिः । प्रत्यक्षया श्रुत्या प्रयोगसम्पत्तौ श्रुत्यन्तरं प्रत्याकाङ्क्षैव नास्ति । यथा सामिधेनीषु साप्तदश्यपाश्वदश्ययोः पाश्वदश्यं न प्रकृतिरवरुद्धा साप्तदश्यं प्रत्यक्षश्रुतमपि नाकाङ्क्षति । आभिधानिको ह्यर्थः सन्निकृष्यते-ऽभिहितार्थाकाङ्क्षावगम्यं प्रत्ययं विप्रकर्षादुर्वलं बाधते । न चैतावताऽप्रामाण्यापत्तिः । यथा प्राकृतान्यङ्गानि विकृतिषु चोदकप्राप्तानि वैकृतिकैर्विबुध्यमानानि बाध्यन्ते तद्वदेव द्रष्टव्यम् ।

यत्र सम्प्रदायविच्छेदस्तत्र च परम्परापत्तिः । न हि तत्र कस्यचित्प्रमाणं प्रवृत्तम् । नित्यानुमेयपक्षोऽपि सम्प्रदायपक्षाभातीव भिद्यते । मन्वादिस्मरणस्य वयं मूलं परीक्षितुं प्रवृत्ताः । यदि च तेषामप्यसावनुमेयो वेदो वयमिव न ते स्मर्तारः । नच यः पदार्थो न कस्यचित्प्रत्यक्षस्तस्यानुमेयता सम्भवत्यन्वयासम्भवात् । क्रियादिषु सामान्यतोऽस्त्येव सम्बन्धदर्शनम् । यदि वाऽर्थापत्यवसेयाः क्रियादयो न चेहान्यथाऽनुपपत्तिरस्ति ।

तस्मादस्तिमन्वादीनामस्मिन्नर्थे वेदसम्बन्धो, न पुनरयमेव प्रकार इति निर्धारयितुं शक्यम् । द्रढीयसी कर्तव्यतावगतिर्वेदविदां वेदमूलैव युक्ता कल्पयितुं, न भ्रान्त्यादिमूल-त्यवगत्यनुरूपकारणकल्पना कृता भवति । तत्रोत्सादविप्रकीर्णं मन्त्रार्थवादे प्रत्यक्षवेदानां कारणानां सम्भवात्कल्प्यत्वमुपशेते । प्रत्यक्षोऽपि विधिः कचिन्मूलत्वेन दृश्यते 'न मल्लव-द्वाससा सह संवदेदिति' । स चाध्ययने चोपनयने च पठ्यते ।

तदेतल्लेशतोऽस्माभिरुक्तम् । विस्तरस्तु स्मृतिविवेकाज्ज्ञातव्यः ।

शाखाः काश्चित्समुत्सन्नाः, पक्षो नैव मतो मम । पक्षोऽस्मिन्न प्रमाणं हि बह्वदृष्टं प्रसज्यते ॥ उपपन्नतरः पक्षो विचिन्तानां ततस्ततः । उत्पत्त्यादिसमाहारः प्रायशो दृश्यते ह्यदः ॥ अनेकशिष्योपाध्यायैः श्रोत्रियैराहृतोऽपरैः । शक्तो रचयितुं श्रुत्वा शाखां तां तां कुतश्चन ॥ उपपन्नस्तद्दानं च दृष्टमूलैः परिग्रहः । निश्चयोऽस्माकमप्यद्य यथा सम्भवतः स्थितः ॥ प्रयोगद्योतका मन्त्रा, शीतनं तस्य नामतः । नतऽधिकारोत्पत्तिभ्यां प्रयोगस्यास्ति सम्भवः ॥ विशिष्टदेवतालाभ आचारे मान्त्रवर्णिकः । प्रकाशकत्वान्मन्त्रस्य तन्निर्वहणहेतुकः ॥ या सिद्धरूप एकस्मिन् रूपान्तरगतिर्भवेत् । न सा स्वरूपनाशाय विश्वजित्यधिकारवत् ॥ प्रतिपन्ने विधौ युक्तं तत्सम्बन्धार्थकल्पनम् । गतिर्मन्त्रार्थवादेभ्यो न दृष्टा चेद्विधेः कश्चित् ॥

“लिङ्गादिगम्यं भगवान्विधिं स्मरति पाणिनिः । न शक्तास्ते विधिं वक्तुं सिद्धवस्त्वभिधायिनः ॥
 व्याख्येयो गुणवादेन योऽर्थवादादतत्परात् । अर्थोऽधिगन्तुमिष्येत कथं स्यात्तस्य सत्यता ॥
 भिन्द्याद्वाक्यं न प्रतिष्ठा साकाङ्क्षा रात्रयो यतः । विशेषे तद्गते युक्ता वाक्यशेषावगम्यता ॥
 स्तेयादीनां निषेधेऽपि विध्यन्तरगतिर्ध्रुवा । ततश्च वाक्यभेदः स्यान्नोपन्यासस्ततः समः ॥
 वाचः स्तोमे प्रयुज्यन्ते सर्वे मन्त्रविधिश्रुतेः । नाष्टकादौ विशेषोऽस्ति हेतुर्मन्त्रस्य बोधने ॥
 विना सामान्यसम्बन्धाद्विज्ञं च विनियोजकम् । न च नास्त्यस्य सम्बन्धो विना प्रकरणादिभिः
 परिहारं श्रुवन्त्यत्र केचित्तन्मूलवादिनः । रात्रिषु प्रतितिष्ठन्तीत्यसत्त्वेव लिङ्गादिषु ॥
 पञ्चमेन लकारेण तदर्थगतिरिष्यते । पतन्ति न स्लेछितवा इत्यादिषु तथा भवेत् ॥
 श्रुचां विधिर्वाचिस्तोमे सर्वदाशतयीरिति । दशभ्यो मण्डलेऽभ्यस्ता वार्जताः पठिता बहिः ॥
 सामान्यसम्बन्धकारी समाख्यैवेति गीयते । समाख्या गृह्यमन्त्राणां तेन तेनास्ति कर्मणाम् ॥
 पञ्चाग्निविद्याशेषत्वं हिरण्यस्तेन निन्दया । स्तेनो हिरण्यवाक्यस्य, न विना तन्निषेधतः ॥
 शेषत्वावगमोर्थात्तु तदकर्तव्यता तु या । द्रष्टुमिन् शेषतायाः, सा न पुनस्तद्विरोधिनी ॥
 नित्यानुमेयपक्षो यो वाऽप्यागमपरम्परा । तयोरन्ध्रप्रवाहत्वं न भेदः कश्चिदीक्ष्यते ॥

एवं च सति या गौतमेन प्रत्यक्षविधानता गार्हस्थ्यस्योक्ता सा शब्दस्याव्यवहित-
 व्यापाराभिप्रायेण । श्रवणानन्तरं योऽर्थः प्रतीयते स प्रत्यक्षः । यस्तु प्रतीतेऽर्थे तत्साम-
 मर्थ्यपर्यालोचनया गम्यः २२ विलम्बितत्वात्प्रतिपत्तेर्न प्रत्यक्ष इति सर्वमुपपन्नम् ।

स्मृतिशीले च तद्विदाम् । स्मृतिश्च शीलं च स्मृतिशीले । शीलं रागद्वेषप्रहाण-
 माहुः । तच्च धर्ममूलं वेदस्मृतिवन्न आपकतया किन्तु निर्वर्तकत्वेन । रागद्वेषप्रहाणाद्वि धर्मो
 निर्वर्तते ॥

“ननु च श्रेयःसाधनं धर्म इत्युक्तम् । रागद्वेषप्रहाणमेव च तत्स्वभावम् । तत्रासति
 व्यतिरेके किमुच्यते रागादिप्रहाणाद्धर्मो निर्वर्तत इति ॥”

उक्तमस्माभिर्धर्मशब्दोऽयं स्मृतिकारैः कदाचिद्विधिनियेधविषयभूतायां क्रियायां प्रयु-
 ज्यते, कदाचित्तदनुष्ठानजन्यं आपलप्रदानावस्थायिनि कस्मिंश्चिदर्थे । तस्य च सद्भावे
 शब्द एव प्रमाणम् । यदि हि यागस्तथाविधं बत्त्वनुत्पाद्य विनश्येत्तदा कालान्तरे कुतः
 फलोत्पत्तिः । तदेतद्वस्तु धर्मशब्देनात्राभिप्रेतम् । तस्य शीलं मूलमिति न किञ्चिदनुपपन्नम् ।
 तदभिप्राया एव व्यवहाराः । “एक एव सुहृद्वर्गो निधनेऽप्यनुयाति यः” इति । क्रियाया
 अनुष्ठानसमनन्तरमेव नाशात्कुतः कालान्तरान्वयः ।

अत्र चेद्यते । “ननु सर्व एव श्रुतिस्मृतिविहितोऽर्थो धर्मस्य मूलम् । शीलस्यापि
 तत्रान्तर्भावान्न देनोपादानमनर्थकम् । विधायिष्यते च ‘इन्द्रियाणां जये योगं समातिष्ठे-

दिवानिशम् । यस्मिञ्जिते जितावेतौ भवतः पञ्चकौ गणाविति । अयमेव मनसो जयो यो रागद्वेषयोः परित्याग इति वक्ष्यामः” ।

केचिद्वाहुराद्वार्यः पृथगुपदेशः । एतद्वि सर्वकर्मणामनुष्ठान उपयुज्यते, स्वप्रधानं च अग्निहोत्रादिकर्मवत् । सर्ववर्णधर्मश्चायं सर्वाश्रमधर्मश्च । अतः सामान्यधर्मलक्षणा-
वसरेऽस्मिन्मुच्यते ।

वयं तु ब्रूमः । समाधिः शीलमुच्यते । तथाहि ‘शीलसमाधाविति’ धातुषु पठ्यते । समाधानं च मानसो धर्मः । यच्चेतसोऽन्यविषयव्याप्तेरपरिहारेण शास्त्रार्थनिरूपणप्रव-
णता तच्छीलमुच्यते ।

द्वन्द्वश्चायमितरेतरयोगे । तेन परस्परसापेक्षयोः स्मृतिशीलयोः धर्मप्रति प्रामाण्यमे-
वाभिप्रेतं, न पूर्ववन्निवर्तकत्वम् । एतदुक्तं भवति । समाधानवती या स्मृतिः सा प्रमाणं
न स्मृतिमात्रम् । तेन सत्यपि वेदार्थवित्त्वे यदतत्पराणां स्मरणं न तद्धर्ममूलं भ्रान्त्यादि-
सम्भवाच्छास्त्रार्थविधानशून्यानाम् ।

च शब्द इह पठ्यते । स तद्विदामित्यस्मादनन्तरं द्रष्टव्यः । वृत्तानुरोधाच्चेवं पठितः ।
समुच्चयार्थश्चासी पूर्वप्रकृतस्य च समुच्चेतव्यस्याभावान्तृतीयं पादे यत्साधूनामित्युक्तं
तत्समुच्चिनोति । अतर्ह्याणि विशेषणान्यत्राश्रीयन्ते । विदुषामुपाध्यायादागमितविद्यानां
तथा तदभ्यासपराणामनुष्ठानपराणां च स्मृतिः प्रमाणम् । एतत्सर्वं मन्वादीनामासीदिति
स्मर्यते । नान्यथा तत्कृतेषु ग्रन्थेषु शिष्टानां परिग्रहोपपत्तिः ।

“यद्येवं स्पष्टमेव वक्तव्यम्, ‘मन्वादिव्याक्यानि धर्ममूलमिति ।’ किमेतेन लक्षणेन ।”

सत्यम् । यः कथञ्चित्तत्प्रामाण्यं विप्रतिपद्येत तं प्रति न्यायशास्त्रप्रसिद्धं प्रामाण्य-
हेतुकथनमेतत् । अद्यत्वेऽपि यस्यैतद्धेतुसङ्गावः सोऽपि मन्वादिवद्प्राज्ञवाक्यः स्यात् । तथा
च विदुषां प्रायश्चित्ताद्युपदेशे । तथाभूता एव परिषत्त्वेन प्रमाणीभवन्ति “एकोऽपि वेद-
विद्धर्मं यो व्यवस्येद्विजोत्तम” इति । अत एव स्मृत्युपरिगणना मनुर्विष्णुव्याख्याऽङ्गिरा
इति निर्मूला । तथा हि पैठीनसिबौधायनप्रचेतःप्रभृतयः शिष्टैरैवंरूपाः स्मर्यन्ते ।
न च परिगणनायामन्तर्भाविताः । सर्वथा यमविगानेन शिष्टाः स्मरन्ति वदन्ति वा
एवंविधैर्गुणैर्युक्तम् । तेन चैतत्प्रणीतमिति तस्य वाक्यं सत्यपि पौरुषेयत्वे धर्मे प्रमाणं स्यादिति ।
स्मृतिशीले च तद्विदाम् इत्यस्यार्थः ।

अद्यत्वे य एवंविधैर्गुणैर्युक्त ईदृशेनैव च हेतुना ग्रन्थमुपनिबध्नीयात्स उत्तरेषां मन्वा-
दिवत्प्रमाणीभवेत् । इदानीन्तनानां तु यदेव तत्र तस्य बोधकारणं तदेव तेषामस्तीति न
तद्वाक्याद्वगतिः । इदानीन्तनो हि यावन्मूलं न दर्शयति तावन्न विद्वान्वाक्यं प्रमाणा-

यन्ति । दर्शिते तु मूले प्रमाणीकृते ग्रन्थे कालान्तरे यदि कश्चिच्चदृष्टकादिमूलतुल्यता स्यात्तदा तेषां शिष्टपरिग्रहान्यथानुपपत्त्या तन्मूलानुमानं युक्तम् ।

आचारश्चैव साधूनाम् । चशब्देन वेदविदामिति सम्बध्यते । पदद्वयेन शिष्टत्वं लक्ष्यते । शिष्टानां य आचारः सोऽपि धर्मे मूलम् । आचारो व्यवहारः अनुष्ठानम् । यत्र श्रुतिस्मृतिवाक्यानि न सन्ति शिष्टाश्च धर्मबुद्ध्याऽनुतिष्ठन्ति तदपि वैदिकमेव पूर्ववत्प्रतिपत्तव्यम् । यथा विवाहादौ कङ्कणबन्धनादि माङ्गलिकत्वेन यत्क्रियते, या च कन्यायास्तदहर्विवाहयिष्यमाणायाः प्रख्यातवृत्त्यचचतुष्पथादिपूजा देशभेदेन, तथा चूडासङ्क्रादेशभेदश्च, या चातिथ्यादीनां गुर्वादीनां चानुवृत्तिः प्रियहितवचनाभिवादानभ्युत्थानादिरूपा, तथा पृथिसूक्तं तृणपाणयोऽधीयते अश्वमेधमश्वं यथा समर्पयन्तः । ईदृश आचारः ।

एषोऽपि हि स्वभावभेदेन पुरुषाणां मनःस्वास्थ्यदौःस्थ्यादिभेदेनानेकरूपः प्रतिविशेषमानन्त्यादशक्ये । ग्रन्थेनोपनिबद्धम् । यदेव बहुशः प्रियमस्येत्युपलक्षितं तदेवावसरान्तरे विपरीतं सम्पद्यते । तथा पर्युपासनं गृहस्थेनातिथेः क्रियमाणं कस्यचित्प्रोतिकरं 'ममायं भृत्यवत्तिष्ठति', अन्यस्त्वन्यथा 'निर्यन्त्रणया न लभ्यत आसितुमस्मिन्संनिहित' इति पर्युपासनयैव विरज्यति । न तत्र सामान्यतः शक्यं वेदानुमानं न विशेषतः । अष्टकादीनां तु नियतैकरूपसमस्तप्रयोगस्मरणमित्येष स्मृत्याचाराणां भेदः ।

आत्मनस्तुष्टिरेव च । धर्ममूलमित्यनुषज्यते । वेदविदां साधूनामिति च ।

अस्याश्च धर्ममूलत्वं प्रामाण्यंनैवेत्याहुः । यत्र ह्येवंविधानामनुष्ठेयैर्धर्मैः प्रसीदति द्वेषो न भवति स धर्मः ।

“ननु च यस्य प्रतिषिद्ध एवार्थे मनः प्रसीदेत्त स धर्मः प्राप्नोति । विहिते च किङ्कथिका स्यात् स न धर्म इति ।”

एवमेतदीदृशानां महात्मनां मतिमतां महाप्रभावो मनःप्रसादो येनाधर्मोऽपि धर्मतामेति धर्मश्चाधर्मतां न रोगद्वेषादिदोषवताम् । यथा रुमायां यत्किञ्चिद्द्रव्यं प्रविशति तत्सर्वं लवणसारसम्पद्यते, एवं वेदविदा सहसोत्पन्नेन मनःपरितोषेण सर्वं निर्मलीक्रियते । अतो यथा प्रतिषिद्धमपि ग्रहणं षोडशानि विधिनाऽनुष्ठेयमानं न दोषाय । न चात्र ग्रहणवद्विकल्पः । प्रतिषेधा ह्यात्मतुष्ट्यतिरंकेणान्यत्र विषये व्यवस्थाप्यन्ते । अथवा नैव तेषामधर्मे आत्मा परितुष्यति । यथा विषग्नौमेवौषधौ नकुलो दशति नान्याम् । अत उच्यते “नकुलो यां यां दशति सा सा विषग्नौति” । इह भवन्तआहुः । ये वैकल्पिकाः पदार्थास्तेषु यस्मिन्पक्षे मनः प्रसीदति स पक्ष आश्रयितव्यः । वक्ष्यति च द्रव्यशुद्धौ प्रायश्चित्तेषु च “तस्मिन्लावत्पः कुर्यादावत्पुष्टिकरं भवेत्” । अथवा योऽग्रहणानां नास्ति-

कतया तस्यानधिकारमाह । नास्तिकस्य हि न वैदिकं कर्म कुर्वतोऽप्यात्मा तुष्यति । अतस्तेन क्रियमाणमपि कर्म निष्फलमेव । अथवा सर्वकर्मविषयो भावप्रसाद उपदिश्यते, अनुष्ठानकाले क्रोधमोहशोकादि त्यक्त्वा प्रमुदितेन भाव्यम् । अतश्च शीलवदस्याः सर्वशेषतया धर्ममूलत्वाभिधानम् ॥ ६ ॥

यः कश्चित्कस्यचिद्धर्मो मनुना परिकीर्तितः ॥

स सर्वोऽभिहितो वेदे सर्वज्ञानमयो हि सः ॥ ७ ॥

यदुक्तं वेदविस्मन्बन्धेन स्मृतेः प्रामाण्यं तदनेन प्रकटयति ।

यः कश्चिद्धर्मो वर्णधर्म आश्रमधर्मः संस्कारधर्मः सामान्यरूपो विशेषरूपश्च कस्यचिद्ब्राह्मणादेर्वर्णस्य । मनुना परिकीर्तितः । स सर्वोऽपि वेदेऽभिहितः प्रतिपादितः । यथा चैतत्तथा पूर्वश्लोक उक्तम् । सर्वज्ञानमयो हि सः । सर्वेषां ज्ञानानामदृष्टविषयाणां हेतुनिमित्तं वेदः । सर्वज्ञानैर्निर्मित इवेति ज्ञाने तद्विकारत्वमध्यारोप्य मयट् कृतः । यो हि यद्विकारः स तन्मयस्तत्त्वभाव इत्युच्यते । वेदश्च ज्ञानहेतुत्वात्तन्मय इति । सत्कार्यदर्शने कारणं कार्यस्वभावमिति । अथवा सर्वज्ञानाद्धेतोः आगतः 'हेतुमनुष्येभ्यः' (पा. सु. ४-३-८१) इति मयट् क्रियते ॥ ७ ॥

सर्वं तु समवेक्ष्येदं निखिलं ज्ञानचक्षुषा ॥

श्रुतिप्रामाण्यतो विद्वान् स्वधर्मे निविशेत् वै ॥ ८ ॥

सर्वं ज्ञेयं कृतककृतकम् । शास्त्रगोचरं प्रत्यक्षादिगोचरमप्रत्यक्षादिगोचरम् । समवेक्ष्यैतज्ज्ञानचक्षुषा तर्कव्याकरणनिरुक्तमीमांसादिविद्यास्थानश्रवणचिन्तनात्मकेन । चक्षुरिव चक्षुः शास्त्राभ्यासो, ज्ञानस्य कारणत्वसामान्यात् । यथा चक्षुषा रूपं ज्ञायते एवं शास्त्रेण धर्म इति सामान्यम् । समवेक्ष्य सम्यग्विचारपूर्वकं निरूप्य । श्रुतिप्रामाण्यतो वेदप्रामाण्येन धर्मे निविशेत् । धर्ममनुतिष्ठेत् ।

सर्वेषु हि शास्त्रेषु सम्यग्ज्ञातेषु वेदप्रामाण्यमेवावतिष्ठते । नाज्ञातेषु । तथाहि तानि शास्त्राणि निपुणत्वेन चिन्तयन् न तेषां प्रामाण्ये सम्यग्युक्तिरस्ति, वेदे त्वस्तोति निश्चिनोति । सर्वप्रदृश्यं ज्ञेयविशेषणम् । निखिल शब्दश्च समवेक्ष्येति क्रियाविशेषणम् । निखिलं समवेक्ष्य निःशेषेणपूर्वपक्षेण शास्त्रान्तराणां प्रामाण्ये, वेदस्य वाऽप्रामाण्ये यावन्त्यः काश्चन युक्तयः प्रतिभासन्ते ताः सर्वाः प्रदर्श्य, सिद्धान्तसिद्धैर्हेतुभिर्यथालक्षणलक्षितैर्निराकृत्य स्वपक्षसाधने चोपन्यस्ते वेदप्रामाण्यमवतिष्ठत इति निखिलशब्देन प्रदर्श्यते । तेन तौ निखिलसर्वशब्दौ पर्यायावपि भिन्नविषयत्वात् पुनरुक्तौ । स्वप्रदृश्यमनुवादः । यो ह्यन्यस्य धर्मः सोऽन्यस्याधर्म एव ॥ ८ ॥

श्रुतिस्मृत्युदितं धर्ममनुतिष्ठन् हि मानवः ॥

इह कीर्तिमवाप्नोति प्रेत्य चानुत्तमं सुखम् ॥ ९ ॥

यो नास्तिकतया वैदिकानि निष्फलानि कर्माणीति व्यामुह्य न तदनुष्ठाने प्रवर्तेत तस्य प्रवृत्त्यर्थं सुहृद्भूत्वा दृष्टफलप्रदर्शनं करोति । तिष्ठतु तावदन्यत्फलम् । श्रुतौ स्मृतिषु च यदुदितमुक्तं धर्माख्यं कर्म तदनुतिष्ठन्निहास्मिद्धोके यावज्जीवति तावत्कीर्तिं प्रशस्यतां पूज्यतां सौभाग्यं लभते । न्याय्ये पथि स्थितो महापुण्योऽयमिति सर्वेण पूज्यते, प्रियश्च सर्वस्य भवति । प्रेत्य देहान्तरे । यस्मादन्यदुत्तमं नास्ति तत्सुखं प्राप्नोति । प्रायेण स्वर्गकामस्याधिकारः । निरतिशया च प्रीतिः स्वर्गस्तत उच्यते अनुत्तममिति । तस्मान्नास्ति-कस्यापि दृष्टफलार्थिनोऽत्रैव प्रवृत्तिः प्रयुक्त्येवम्परमेतत् ॥ ६ ॥

श्रुतिस्तु वेदो विज्ञेयो धर्मशास्त्रं तु वै स्मृतिः ॥

ते सर्वार्थेष्वमीमांस्ये ताभ्यां धर्मो हि निर्बभौ ॥ १० ॥

“किमिदं शब्दार्थसम्बन्धस्मरणमभिधानकोशशास्त्रम्--‘आत्मभूः परमेष्ठो’ त्यादिवन्न धर्मशास्त्रं, येनेदमुच्यते ‘श्रुतिस्तु वेदो विज्ञेयो धर्मशास्त्रं तु वै स्मृतिरिति ।’

उच्यते । इह सदाचारो न श्रुतिर्न स्मृतिर्निबन्धाभावात् । निबद्धाचरा हि स्मृतयः प्रसिद्धाः । अतस्तस्य स्मृतित्वमुपपादयति । यत्कार्यधर्मशास्त्र्यर्थं तत् धर्मशास्त्रम् । यत्र धर्मः शिष्यते कर्तव्यतया प्रतीयते सा स्मृतिः । निबन्धानिबन्धावप्रयोजकौ । शिष्ट-समाचारादपि धर्मस्य कर्तव्यतावगतिः । सोऽपि स्मृतिरेव । ततश्च यत्र कस्मैचित्कार्याय स्मृतेरुपादानं तत्र सदाचारोऽपि ग्रहीतव्यः ।

धर्मशास्त्रं चेत्स्मृतिर्वेदोऽपि सर्वमुख्यं धर्मशासनमिति तस्यापि स्मृतित्वप्रसङ्गस्त-न्निवृत्त्यर्थमाह श्रुतिस्तु वेदो विज्ञेयः । यत्र श्रूयते धर्मानुशासनशब्दः सा श्रुतिः । यत्र च स्मर्यते सा स्मृतिः । तच्च समाचारेऽप्यस्तोत्यतः सोऽपि स्मृतिरेव । न हि तत्रा-प्यस्मृतवैदिके शब्दे प्रामाण्यम् । अथवा श्रुतिग्रहणं स्मृतेर्वेदतुल्यत्वार्थम् ।

“किं पुनः श्रुतिस्मृत्याः समानं कार्यं यत्समाचारेऽप्यनेन प्राप्यते” ।

उच्यते । ते सर्वार्थेष्वमीमांस्ये । ‘ते’ श्रुतिस्मृती । सर्वे ध्वर्थेष्वत्यन्तासम्भाव्ये-ष्वपि दृष्टविषयैः प्रमाणीः,—यथा तस्मादेव हिंसा लक्षणात्पदार्थात्कचिदभ्युदयः कचित्प्र-त्यवायः, (२) ‘सुरापानान्नरकः सोमपानात्पापशुद्धिः’ इत्यादौ पक्षप्रतिपक्षगमनेन विचारो न कर्तव्यः । आशङ्कापक्षान्तरसम्भावनं मीमांसनम् । यथा—“हिंसा चेत्पापहेतुः स्वरू-पाविशेषाद्वैदिक्यपि तथा भवितुमर्हति । अथ वैदिक्यभ्युदयहेतुर्लौकिक्यपि तथा स्यात्, तद्वृत्तपसमानत्वात्” । यस्य यद्वृत्तं वेदादवगतं तस्य तद्विपरीतरूपसम्भावनमसत्कर्ताश्रयै-

रसम्यग्धेतुभिर्यद्विचारणं तत्सिद्धान्ताभिनिवेशः स इह प्रतिषिध्यते । न पुनरयमर्थो-
वेदस्याद्यः पूर्वपक्ष उतस्विद्यः सिद्धान्त इत्येषा मीमांसा निषिध्यते । यतो वक्ष्यति
“यस्तर्कैणानुसन्धत्ते स धर्म वेद नेतर” इति ।

“किं पुनरयमदृष्टार्थो मीमांसनप्रतिषेधः ।”

नेति ब्रूमः । ताभ्यां धर्मो हि निर्वर्तौ । अनेन तार्किकप्रमाणाणां वेदार्थवि-
परीतसाधनानामाभासतामाह । ईदृशा हि तेषां हेतवः—“वैदिकी हिंसा पापहेतुः,
हिंसात्वाल्लौकिकहिंसावत्” । तत्र हिंसायां पापहेतुत्वं न कुतश्चिदन्यतः प्रमाणात्सि-
द्धमन्तरेणागमम् । एवं चेन्नास्ति हिंसायाः पापसाधनसिद्धौ हेतुः यावदागमः प्रामा-
ण्येन नाभ्युपगतः । अभ्युपगते चागमप्रामाण्ये तद्विरुद्धो हेतुर्न युज्यते, अप्रामाण्यापत्ते-
रागमस्य । ततश्चेतरेतरव्याघातः । पूर्वं प्रामाण्यानं परिग्रहः पश्चादप्रामाण्यमिति ।
सोऽयं स्ववचनविरुद्धः पक्षः । नैनं तार्किका अनुमन्यन्ते, ‘मम माता बन्धेति’ वत् ।
आगमविरुद्धश्च ।

अथोच्यते—“नैवागमः प्रमाणम् । कथं तद्विरोधाद्भावनं दूषणम् । अनृतव्याघातपुन-
रुक्तदोषेभ्यः । कारीर्यादिकर्मणां तत्समनन्तरं फलार्थितयाऽनुष्ठेयमानानां न नियमतो-
ऽनुष्ठानसमनन्तरं फलप्राप्तिः । कालान्तरे भविष्यतीति चेदुक्तमत्र—‘कृता शरदि कारीरी
भृशं शुष्यत्सु शालिषु । वसन्ते जायते वृष्टिस्तस्या गोमरकः फलमिति’ । यान्यप्य-
न्यत्रभाविकलानि ज्योतिष्टोमादीनि तत्रापि निरन्वयविनाशात्कर्मणो वर्षशते फलं भवि-
ष्यतीति निःसन्दिग्धवैतालिकव्यवहारोपममेतत् । तस्मादनृतम् । व्याघातः—उदिते होत-
व्यमनुदिते जुह्वतो दोषः । “प्रातःप्रातरनृतं ते वदन्ति पुरोदयाज्जुह्वति येऽग्निहोत्रम्” ।
तथाऽनुदिते होतव्यं—“यथा अतिथये प्रदुताय दद्यात्ताहगेतद्यज्जुहुया” इत्येकत्रोदितहोमो
विधीयतेऽनुदितहोमनिन्दया तदेव विपरीतमन्यत् । तत्रैकः पक्ष आश्रीयतामित्यनध्यव-
सायः । यदेवाग्निहोत्राद्ये कस्यां शाखायां विद्यते तदेव शाखान्तरेऽपि । सर्वशाखाप्रत्ययमेकं
कर्मैत्यभ्युपगमः । ततश्च पुनरुक्तम् ।”—

तत्रानृतमेव तत्र भवतीत्येतेनैव पादेन प्रतिपाद्यते । यतो वेदाद्धर्म एव कर्तव्यतामात्रं
यागादिविषयं निर्वर्तौ विभाति गम्यते । न पुनः कालविशेषः फलस्येत्पत्तौ, अधिकार-
वाक्येषु कालविशेषाश्रयणात् । विधितो हि फलं भवतीत्येतावद्गम्यते । कालावच्छेदो न
विधिः । धात्वर्थसम्बन्धिनो हि कालविभागा भूतभविष्यद्वर्तमानाः । न चैतद्धात्वर्थः फलं
किन्तु वैधम् । धात्वर्थफलं हि तदानीमेव निर्वर्तते देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागो हविर्विक्ता-
रादि । यदि कश्चित्कस्यचिदाज्ञाकरो भवति तेन प्रेष्यतं ‘गच्छ याहि ग्राममिति’ स
आज्ञासम्पादने प्रवृत्त कदाचित्प्रारम्भ एव वेतनफलं लभते, कदाचिन्मध्ये, कदाचित्कृत-

आज्ञाविषये; समनन्तरमन्येषु वा कालान्तरेऽथवा । एवमेतच्छास्त्रफलमनियतकालम् ।
विष्यवृष्ट्यावेस्तु स्वाभाव्येन प्रत्यासत्तिमात्रं गम्यते । न तु तदहरेवोत्पत्तिः । प्रतिबन्धकानि
च यथा फलस्यैवंविधस्य लोके भवन्ति तथा वेदेऽपि, पुराकृतं दुष्कृतादि । तथा च वेद
एवैतदर्शयति, 'यदि न वर्षेत्तथैव वसेदिति' । सर्वस्वारे तु विवदन्ते । 'नैतत्कृतुफलम् ।
अङ्गमेतत्समरणम् । ऋतुफलं यः कामयेतानामयः स्वर्गलोकमियामिति' ।

यच्चोक्तं हिंसायां लोकवेदयोर्न विशेष इति तत्र शास्त्रावगम्यो हि तस्या अयं स्वभावो
न प्रत्यक्षादिगोचरः । तत्र च भेदः । रागलक्षणा लौकिकी हिंसा, विधिलक्षणाऽलौकिकी
हिंसा । विधिलक्षणा त्वग्नीषोमीयस्येति महान्भेदः ।

तस्मान्न किञ्चिद्वेदेऽनृतम् । व्याघातं परस्तात्परिहरिष्यति श्लोकेनैव ॥ १० ॥

योऽवमन्येत ते मूले हेतुशास्त्राश्रयाद् द्विजः ॥

स साधुभिर्बहिष्कार्यो नास्तिको वेदनिन्दकः ॥ ११ ॥

असत्याप्रामाण्यहेतोर्वेदस्य यो द्विजो हेतुशास्त्राश्रयाद्धेतुशास्त्रं नास्तिकतर्कशास्त्रं
बौद्धचार्वाकादिशास्त्रम्, यत्र वेदोऽधर्मायेति पुनः पुनरुद्बुध्यते, तादृशं तर्कमाश्रित्य
योऽवज्ञां कुर्यात् । श्रुतौ स्मृतौ च केनचिदकार्याभिवर्त्येत 'मैवं कार्षीः प्रतिषिद्धं वेदेनेति'
तमनादृत्य चिकीर्षेत 'किं नाम यदि वेदे स्मृतिषु वा प्रतिषिद्धं, नहि किञ्चित् तयोः सम्यक्
प्रामाण्यमस्तीति' कथयेत् मनसा वा विचिन्तयेत् । तर्कशास्त्रेषु निबद्धादरो यदि दृश्येत ।
स साधुभिः शिष्टैर्बहिःकार्यस्तिरस्कार्यः तत्तत्कार्येभ्यो याजनाध्यापनातिथि-
सत्कारादिभ्यः । क्रियाविशेषस्यानिर्देशाद्विद्वद्बर्हेभ्य इति गम्यते । यतोऽविद्वान्सम्यगसं-
स्कृतात्मा तार्किकगन्धितयैवं व्यवहरति । आसु च क्रियासु विद्वानधिक्रियते । अत एव
पूर्वश्लोके विचार ईदृशः प्रतिषिध्यते यस्तदवज्ञानपरतया क्रियते, नतु यस्तदर्थविशेष-
जिज्ञासया । एवमर्थमेव हेतुमाह **नास्तिको वेदनिन्दकः** । अतश्च पूर्वपक्षे यो
वेदस्याप्रामाण्यं ब्रूयान्नासौ नास्तिकः स्यात् । सिद्धान्तदाढ्यार्थमेव पूर्वपक्षे हेतुकथनम् ।
वेदनिन्दक इति स्मृतिग्रहणं न कृतम् । तुल्यत्वेनोभयोः प्रकृतत्वादन्यतरनिर्देशेनैव
सिद्धमुभयस्यापि ग्रहणमित्यभिप्रायः ॥ ११ ॥

यस्त्वेतमर्थमविदित्वा वेदशब्दस्य विवक्षितार्थत्वमेव मत्वा स्मृतिनिन्दकस्य न बहिष्कारः,
अनेन वेदनिन्दकस्यैव विहित इति प्रतिपद्येत । तं प्रत्याह —

वेदः स्मृतिः सदाचारः स्वस्य च प्रियमात्मनः ॥

एतच्चतुर्विधं प्राहुः साक्षाद्दर्मस्य लक्षणम् ॥ १२ ॥

नात्र कश्चिद्विशेषः । वेदनिन्दाप्रतिषेधेन स्मृतिसदाचारात्मतुष्टीनामपि निन्दकस्य

बहिष्कारोऽनेन विहितः । तेषामपि वेदमूलधर्माभिधानम् । अतः स्मृत्यादिनिन्दको वेदनिन्दक एव ।

“ननु श्लोकद्वयेन नार्थः । एवं वक्तव्यम् । श्रुत्यादीनात्मतुष्ट्यन्तान्हेतुशास्त्राभ्या-
द्विजः यो निन्देत्स बहिष्कार्यः साधुभिर्नास्तिकत्वतः” ।

उच्यते । नाचार्या ग्रन्थगौरवं मन्यन्ते । बुद्धिगौरवं यत्नेन परिहरन्ति । तस्मिन् हि
सति असम्यगवबोधो धर्मस्य । स च पुरुषार्थं विहन्ति ।

भेदनिर्देशोऽपि हि चोदयंयुर्वेदग्रहणमेव कर्तव्यम् सर्वस्य धर्मस्य वैदिकत्वात् ।
तस्माद्विस्पष्टार्थं भेदेनोभयनिर्देशः, सङ्क्षिप्ररुचीनां पूर्वश्लोकः । अन्येषां श्लोकद्वयम् ।

स्वस्य च प्रियमात्मनः इत्यनेन प्रागुक्ता आत्मतुष्टिरेवोक्ता । स्वप्रदणं वृत्तपूरणार्थम् ।
एतत्साक्षाद्भर्मस्य लक्षणं निमित्तं, ज्ञापकम्, न पुनः प्रत्यक्षम् । यथाऽन्यैरुक्तं
‘साक्षात्कृतधर्माण’ इति ।

विधाशब्दः प्रकारवचनः । एकमेव धर्मं प्रमाणं वेदाख्यम् । तस्य त्वेते भेदाः
स्मृत्यादयः ।

अन्ये तूपसंहारार्थमिमं श्लोकं व्याचक्षते । समाप्तं धर्मलक्षणप्रकरणमिति पुनः
पाठः समाप्तिं सूचयति । यथा द्विरभ्यासो वेदाङ्गेषु ‘संस्थाजपेनोपतिष्ठन्त उपतिष्ठन्त’
इति । तथा च पिण्डीकृत इव प्रागुक्तोऽर्थो हृदि वर्तते । यथा नैयायिका ‘अनित्यः’ शब्द
इति प्रतिज्ञाय साधनोपन्यासं कृत्वा निगमयन्ति ‘तस्मादनित्यः शब्द इति’ । प्रायेण
चैषा ग्रन्थकाराणां रीतिः । तथा महाभाष्यकारोऽपि कचित्सूत्रं वार्तिकं वा पठित्वा
व्याख्याय पुनः पठति ॥ १२ ॥

अर्थकामेष्वसक्तानां धर्मज्ञानं विधीयते ॥

धर्मं जिज्ञासमानानां प्रमाणं परमं श्रुतिः ॥ १३ ॥

गोभूमिहिरण्यादिधनमर्थः । तत्र सक्तिस्तात्पर्येण तदर्जनरक्षणार्थं कृषिसेवादि-
व्यापारकरणम् । कामः स्त्रीमम्भोगः । तत्र सक्तिः नित्यं तदासेवनंतदङ्गानां च गीतवादि-
त्रादीनाम् । तद्वर्जितानां पुरुषाणां धर्मज्ञानं धर्मावबोधो विधीयते विशेषेण धीयते,
व्यवस्थितं भवति । ‘धोङ् आधानं’ इत्ययैतद्रूपम् ।

“किमर्थं पुनस्तत्र सक्तानां न भवति धर्मज्ञानम् । यावता तेषां यथाक्षयं तदवि-
रोधिन्यवसरे भोजनादावितिहासश्रवणादन्योपदेशात्समाचाराद्वा शक्नुवन्ति ज्ञातुम्”—
इत्यत आह धर्मं जिज्ञासमानानामिति । मुख्यं प्रमाणं धर्मं वेदः, स च तैर्न
शक्यो ज्ञातुम् । अत्यन्तदुर्दिज्ञानां ह्यसौ निगमनिरुक्तव्याकरणतर्कपुराणमीमांसाशास्त्र-
श्रवणमपेक्षते स्वार्थबोधे ।

न चेयान्प्रन्थराशिः सर्वव्यापारपरित्यागेन विना शक्य आसादयितुम् । समाचारे-
तिहायादेः कतिपये धर्मो अवगम्यन्ते, न वेदादिशस्त्रमस्ताङ्गयुक्ता व्योतिष्टोमादिप्रयोगः ।
अत उक्तम्—प्रमाणं परमं श्रुतिः । न तु समाचारादेः प्रामाण्यापकर्षः ।

तदुक्तं “ योऽद्वैतविधनाद्भोता मिष्ट-आश्च विषादिव । राक्षसीभ्य इव स्त्रीभ्यः स
विद्यामधिच्छति” ।

अपरे त्वर्थकामा दृष्टफलैषिण उच्यन्ते । तत्र ‘सक्तानां’ पूजाख्यःत्यादिकामानां दृष्ट-
फलार्थितया लोकपक्तिमात्रप्रयोजनानां ‘न धर्मज्ञानं’ धर्मानुष्ठानं ‘विधीयते’ उपदिश्यते ।
ज्ञायतेऽस्मिन्निति ज्ञानमनुष्ठानमित्युच्यते । अनुष्ठायमानो हि धर्मो व्यक्ततरा भवति
शास्त्रावगमकालतोऽपि । अतोऽनुष्ठानं धर्मज्ञानमुच्यते । अत एतदुक्तं भवति । यद्यपि
धर्मानुष्ठानाज्ज्ञातपक्षे हि दृष्टं प्रयोजनमुपलभ्यते तथापि न तत्सिद्धिपरतया तत्र प्रवर्ति-
तव्यम्, किं तर्हि शास्त्रेण तदोदितमिति कृत्वा । तथा च प्रवृत्तौ यदि दृष्टमपि भवति
भवतु, न विचार्यते । तथा च श्रुतिः स्वाध्यायस्य दृष्टं फलमनुवदति “यथा लोकपक्ति-
रिति” “लोकः पश्यमानश्चतुर्भिर्न भुनक्ति अर्चया दानेनाजेयतया चावध्यतया”
इत्यादि । श्लोकश्चात्र भवति—

“यथेच्छुङ्गेतोरिह सेचितं पयःपृष्ठानि वज्जीरपि च प्रसिञ्चति ।

तथा नरो धर्मपथेन सञ्चरन्त्यशश्च कामांश्च वसुनि चाश्रुते ॥”

“ननु च यस्य यः स्वभावोऽवगतः सोऽन्याद्देशेनाप्यनुष्ठायमानो न स्वभावाच्छयवते
करोत्येव तत्कार्यम् । यथा विस्मैषाद्देशेनापि पीतं हन्येव । अतो दृष्टार्थतयाऽप्य-
नुष्ठायमानानि कर्माणि शास्त्रायाण्यदृष्टार्थान्यपेक्षयन्ति । को भवतो मत्सरो लोका-
वर्जनहेतुतया न प्रवर्तितव्यमिति यन्नात्थ ॥”

अत आह ‘धर्मं’ जेज्ञासमानानां’ देशे धर्मे प्रमाणम् । तेन चैतदुक्तम्—दृष्टफलका-
मार्थानां न दृष्टं भवति । न केवलं अदृष्टं न भवति । यावत्प्रतिषेधसेवनादधर्मेऽपि
भवति ॥ १३ ॥

श्रुतिद्वैधं तु यत्र स्यात्तत्र धर्मास्तु तै स्मृता ॥

उभापि हि तौ धर्मो सम्युक्तौ मनीषिभिः ॥ १४ ॥

प्रागुक्तो व्याघातः परिह्रियते । यत्र श्रुत्याद्वैधं, विरुद्धाभिधानं, यं धर्मोऽयमिति
काचिच्छ्रुतिराह, तमेवाधर्ममित्यन्या—तत्र उभावपि तौ धर्मा नुष्ठेयौ विकल्पेन ।
तुल्यत्वं हि ते श्रुतौ । तत्रेयं प्रमाणमियं नेत्यशक्या विवेकः । अत एकार्थतुल्यवत्प्रतिषेधे
विकल्प इति ।

“उभावपि तौ धर्मावित्युक्तम् । तत्र समुच्चयः प्राप्नोति । एवमुभौ धर्मौ भवतः । अन्यथा एकः स्यात् ।”

नेति ब्रूमः । पर्यायेणापि प्रयोगे नोभयशब्दस्य प्रवृत्तिविरोधः । न ह्ययं सापेक्ष-
द्वयविषय एव ।

न्याय्यश्च विकल्पः । यथाऽग्निहोत्राख्यमेकं कर्म; तस्य कालत्रयमुपदिष्टम् । तत्र
कर्मप्रधानं, कालो गुणः । न चैकस्मिन्प्रयोगे कालत्रयपम्भवः । न च कालानुराधेन
प्रयोगावृत्तिर्युक्ता । नाङ्गानुराधेन प्रधानमावर्तनीयम् । तस्मान्न्याय्योऽयं तुल्यबलविरोधे
विकल्प इति वचनात् ।

“उभावपि हि तौ धर्मौ—ननु च को भेदस्तत्र धर्मावित्यस्मादेतत् ।”

न कश्चित् । पूर्वेण स्वमतमुपन्यस्तमुत्तरेणान्यैरपि मनीषिभिरंतदेवोक्तमिति स्वमतमा-
चार्यान्तरमतसंवादेन द्रढयति ॥ १४ ॥

उदितेऽनुदिते चैव समयाध्युषिते तथा ॥

सर्वथा वर्तते यज्ञ इतीयं वैदिकी श्रुतिः ॥ १५ ॥

उदाहरणमिदं समनन्तरप्रदर्शिते विरोधे । य एते त्रयः काला इतरेतरनिन्दया
होमस्य विहिताः तत्रायमर्थः श्रुतिवाक्यानाम् । सर्वथा वर्तते यज्ञः । सर्वप्रकारो होमः
प्रवर्तते प्रवर्तनीय इत्यर्थः । या उदितहोमनिन्दा सा न तत्प्रतिषेधार्था किं तद्वानुदित-
होमविध्यर्था । एवमितरत्रापि । तेनायमर्थ उक्तो भवति ‘सर्वथा कर्तव्य एतेषां कालाना-
मन्यतमस्मिन्काले’ । तत्र यस्मिन्कृतस्तत्र सम्पूर्णः शास्त्रार्थो भवतीतीयं वैदिकी श्रुतिरे-
वम्परा । अस्मिन्नर्थेऽस्यास्तात्पर्यं न पुनर्निन्द्यमानप्रतिषेधे ।

यज्ञो होमोऽत्राग्निहोत्राख्योऽभिप्रेतः । यागहोमयोर्यतो नात्यन्तं भेदः । देवतामु-
द्दिश्य द्रव्यस्य स्वत्वत्यागा ‘नन्दं मम देवताया इदमिति’ यागः । एतच्च स्वरूपं होमोऽ-
प्यस्ति । अयं तु विशेषो द्रव्यस्य होमे प्रक्षेपः अधिकः ; आरोपणविशेषोऽग्न्यादौ । अतो
यज्ञशब्दनात्र होमस्याभिधानम् । होमे ह्येते कालाः श्रुतावाप्ता न यागमात्रे ।

उदितादिशब्दैश्चोदिते होतव्यमित्यादिका श्रुतिरेकदेशेन लक्ष्यते । येयमुदिते होतव्यं
नोदिते होतव्यमिति श्रुतिः सैवम्परेत्येवं योजना ।

समयाध्युषितशब्देन समुदायनैवेष्टमः काल उच्यते । अन्ये तु पदद्वयमेतदित्याहुः ।
‘समया’शब्दः समीप वचनः समीपिनः पेषते । उदितानुदितयोः सन्निधानात्समीपी
सध्याकालः । ‘अध्युषितं रा’र्धवासकालः, व्युष्टार्था रात्रावित्यर्थः । कामुचिच्छ्रुति-

ज्वेवं पठितं कामुचिदेवमिति श्रुतिवाक्यानुकरणमेषा स्मृतिस्तत्र किं पदद्वयमेतदुतै-
कमिति तत एव निर्णयः ।

अतो विकल्पेनैकं होमाख्यं कर्म, प्रतिकालत्रयविधानाभ्रांति विरोधः । सिद्धरूपे
हि वस्तुनीतरेतरविरुद्धरूपसमावेशसम्भवात्त्याद्विरोधो, न साध्ये । साध्यं ह्यनेनापि
सिध्यत्यनेनापीत्यवगम्यते । तत्र कुतो विरोधः ।

एष एव च स्मृतीनां विरुद्धानां विकल्पो न्याय्यः ॥ १५ ॥

निषेकादिश्मशानान्तो मन्त्रैर्यस्योदितो विधिः ॥

तस्य शास्त्रेऽधिकारोऽस्मिञ्ज्ञेयो नान्यस्य कस्यचित् ॥ १६ ॥

‘विदुषा ब्राह्मणेनेदमध्येतव्यमिति’ पठन्ति । स चार्थवादः । तत्र तव्यप्रत्ययदर्शना-
त्कस्यचिद्विधिभ्रान्तिः स्यात् । तथा च सति क्त्रियवैश्ययोरध्ययनं निवर्तेत इत्यंदाशङ्का-
निवृत्त्यर्थोऽयं श्लोकः क्त्रियवैश्ययोः प्राप्तिं दर्शयति । तथा यथाकामी शूद्रोऽप्यप्रतिषेधा-
दध्यंतुं प्रवर्तेत तन्निवृत्त्यर्थमपीत्येवमिमं श्लोकं पूर्वं व्याचक्षिरे ।

शास्त्रशब्दोऽयं मानवग्रन्थवचनः । अधिकारो मयैतदनुष्ठेयमित्यवगमः । न च
शब्दराशेः सिद्धस्वभावस्यानुष्ठेयत्वावगतिः सम्भवति । न हि द्रव्यमनाश्रित्य क्रियाविशेषं
साध्यतयाऽवगम्यते । अतः शास्त्रविषयायां कस्याञ्चित्क्रियायामधिकार इत्यवगम्यते । तत्र
कुभ्वस्तयस्तावन्न विषयतया प्रतीयन्ते । भ्वस्त्योर्भवत्यर्थत्वात् । भ्वस्तिसम्बन्धे ह्ययमर्थः
प्रतीयते ‘शास्त्रस्य यद्भवनं या च सत्ता तामनुतिष्ठेदिति’ । न चान्यदीयायां सत्तायाम-
न्यस्यानुष्ठानृत्वसम्भवः । करोत्यर्थेऽपि न सम्भवति । पदानां नित्यत्वाद्वाक्यानां चान्यं न
कृतत्वात् । अतः शास्त्रसहचारिण्यध्ययनक्रिया प्रतीयते । अतोऽयमर्थः उक्तो भवति—
‘शास्त्राध्ययनं तस्याधिकारः’ यथैवाध्ययने तथैव श्रवणेऽपि ।

“न न्वादिमत्त्वान्मानवस्य ग्रन्थस्य कथं तद्विषयो विधिरनादिवेदमूल इति शक्यते
वक्तुम् ॥”

उच्यते । यानि कानिचन शास्त्रप्रतिपादकानि वाक्यानि न तानि शूद्रेणाध्ययनीति
शक्यते सामान्यतोऽनुमानम् । यानि वेदवाक्यानि यानि तदर्थं व्याख्यानवाक्यानि व्या-
ख्यातृणां तत्प्रतिरूपकाणि तान्यपि प्रवाहनित्यतया नित्यान्यं च ।

अर्थानुष्ठानं तु शास्त्रविषयः । तत्र चानुर्वर्णस्याधिकारः ।

“नन्वेवं सत्यनुपात्तकर्तृविशेषेषु सामान्यधर्मेषु शूद्रस्याधिकारप्रसङ्गः ॥”

यथा न भवति तथा तत्र तत्र कथयिष्यामः ।

“ननु कथमध्ययनावबोधाधिकारनिषेधे कर्माधिकारः ? न, ह्यविदितकर्मरूपस्य
तदनुष्ठानसम्भवः, न चाध्ययनमन्तरं तदर्थं विबोधसम्भवः, न चावैद्योऽधिक्रियते ॥”

सत्यम् । परोपदेशादपि यावत्तावत्सिद्धयति परिज्ञानम् । यं ब्राह्मणमाश्रितः शूद्रो, यो वाऽर्थतः प्रवृत्तः स एनं शिष्ययिष्यतीदं कृत्वेदं कुर्विति । अतो न कर्मानुष्ठानप्रयुक्ते शूद्रस्याध्ययनवेदने, स्त्रीवत्परप्रत्ययादप्यनुष्ठानसिद्धेः । यथा स्त्रीणां भर्तृविधौ व प्रसङ्गादुप-
करोति न कर्मश्रुतयो विद्यां प्रयुञ्जते । तेषामेव स्वप्रत्ययोऽनुष्ठानहेतुर्येषां 'स्वाध्यायोऽध्ये-
तव्यः' इति विधिरस्ति पुंसाम् । स च पुंसां त्रैवर्णिकानाम् । तेषामपि नार्थज्ञानप्रयुक्तेऽध्य-
यनवेदने, अपि तु विधिद्वयप्रयुक्ते आचार्यकरणविधिना स्वाध्यायाध्ययनविधिना च ।

निषेको गर्भाधानं स आदिर्यस्य संस्कारकलापस्य स **निषेकादिः** । गर्भाधानं च विवाहादनन्तरं प्रथमोपगमे विष्णुर्यानि कल्पयतु इति मन्त्रवत्केवाभिद्विहितम् । परेषामागर्भग्रहणात्प्रत्युतु ।

श्मशानमन्तोऽस्येति **श्मशानान्तः** । श्मशानशब्देन मृतशरीराणि यत्र निधीयन्ते तत्स्थानमुच्यते । तत्र साहचर्यात्प्रेतसंस्कारं पराचीमिष्टिं लक्षयति । सा हि मन्त्रवती, न स्थानम् ।

अनेन च द्विजातयो लक्ष्यन्ते । तेषां हि मन्त्रवन्तः संस्काराः । द्विजातीनामिति नोक्तम् । विचित्रा श्लोकानां कृतिः स्वायम्भुवस्यास्य मनोः ।

मन्त्रैरुदित उक्तो विधिरिति नायं सम्बन्धः । न हि मन्त्रा विधिं वदन्ति । किं तर्हि प्रयोगावस्थस्य विधेयस्य स्मारकाः, न विधायकाः । तस्मादेवं व्याख्येयम्—मन्त्रैर्युक्तः समन्त्रको येषामयं विधिरिति ।

नान्यस्य कस्यचिदित्यनुवादो, द्विजातीनां नियतत्वात् । अथवा कश्चिन्मन्येत—
“द्विजातीनामयं विहितोऽवश्यकर्तव्यः, शूद्राणां त्वशिष्टोऽप्रतिषिद्ध इति” । तदा शङ्का-
निवृत्त्यर्थमिदमुक्तम् ॥ १६ ॥

सरस्वतीद्विषद्वत्योर्देवनद्योर्यदन्तरम् ॥

तं देवनिर्मितं देशं ब्रह्मावर्त्तं प्रचक्षते ॥१७॥

उक्तानि धर्मं प्रमाणानि । विरोधे च विकल्पोऽभिहितः । अधिकारिणश्च सामान्ये-
नोक्ताः । इदानीं येषु योग्यतया धर्मोऽनुष्ठेयतामापद्यते ते देशा वर्ण्यन्ते । **सरस्वती** नाम नदी । अपरा **दूषद्वती** । तयोर्नद्योर्यदन्तरं मध्यं तं देशं ब्रह्मावर्त्तं इत्यनया संज्ञया प्रचक्षते व्यवहरन्ति शिष्टाः ।

देवप्रहणमवध्यवधिमतोः स्तुत्यर्थम् । देवैः स निर्मितोऽतः सर्वेभ्यो देशेभ्यः पाव-
नतर इति ॥ १७ ॥

तस्मिन्देशे य आचारः पारम्पर्यक्रमागतः ॥

वर्णानां सान्तरालानां स सदाचार उच्यते ॥१८॥

“अथास्मिन्देशे य आचारस्तस्य प्रामाण्यं किं विद्वत्ता शिष्टता चोपाधिरङ्गीक्रियते, अथाविदुषामशिष्टानां च देशोपाधिरेव प्रमाणम् । किं चातः । यदि नापेक्ष्यते, यत्तदुक्तं ‘आचारश्चैव साधूनामिति’ विशेषणद्वयमनर्थकम् । न त्वसाध्वाचारस्य धर्ममूलतोपपद्यते, वेदसंयोगासम्भवात् । अथापेक्ष्यते, देशविशेषमम्बन्धानुपकारः । न हि देशान्तरेऽपि शिष्टसमाचारस्याप्रामाण्यं शक्यते वक्तुम्” ।

उच्यते । प्रायिकमेतदभिधानम् । प्रायोवृत्त्याऽस्मिन्देशे शिष्टानां सम्भव इत्युक्तम् तस्मिन्देशे य आचारः स सदाचार इति ।

अन्ये तु देशान्तरे मातुलदुहितुः परिणयनादेशाचारनिषेधार्थमिदमित्याहुः ।

तदयुक्तम् । अविशेषेणैवोक्तं “तद्देशकुलजातीनामविरुद्धं प्रकल्पयन्त” । स च विरुद्ध ‘ऊर्ध्वं’ सप्तमात्पितृवन्धुभ्यां मातृवन्धुभ्यश्च पञ्चमात्’ इत्येतेन । अस्मिन्नपि देशेऽनुपनीतेन सहभोजनादिराचारो नैव धर्मत्वेनेष्यते । न च स्मृतिविरुद्धस्याचारस्य प्रामाण्यसम्भवः, श्रुति विप्रकर्षात् । आचारात्स्मृतिरनुमातव्या, स्मृतेः श्रुतिः । स्मृतिस्त्वव्यवहितामेव श्रुतिमनु-मापयति । किञ्च कारणग्रहाच्चैवमादेराचारस्य रूपवर्ती मातुलकन्यां कामयमाना राज-भयादूढान्तः, कन्यागमनं दण्डे माभूदिति । अन्ये त्वविद्वांसो “येनास्य पितरो याता” इत्यस्य यथाश्रुतमर्थं गृहीत्वा धर्मोऽयमिति प्रतिपन्नाः । अपि च ‘एतास्तिस्वस्तु भार्यायै नोपयच्छेतेति’ प्रायश्चित्तं श्रुतमपि । भ्रान्तिहंतुराभ्यस्तिस्मृत्योऽन्या न प्रतिषिद्धा इति । यथा चास्य नायमर्थस्तथा वक्ष्यामः । न च दृष्टकारणयोः स्मृत्याचारयोः प्रामाण्यम् । उक्तं च भट्टपादैः “विरुद्धा च विगीता च दृष्टार्था दृष्टकारणा । स्मृतिर्न श्रुतिमूला स्यादा चैषा सम्भवश्रुतिः” ॥

तस्मात् ‘एतान्निद्रजातयो देशान्संश्रयेरन्’ इत्येतद्विशेषा देशप्रशंसार्थवादा एते ।

परम्परैव पारम्पर्यम् । अन्यस्मादन्यमुपसंक्रामति, तस्मादन्यं ततोऽप्यन्यमित्येवं-रूपः प्रवाहः परम्परा । ‘क्रमः तद्विच्छेदस्तत आगतः सम्प्राप्तः ।

सङ्कीर्णयोनयः ‘अन्तरालाः’ । तत्सहितानां वर्णानाम् ॥ १८ ॥

कुरुक्षेत्रं च मत्स्याश्च पञ्चालाः शूरसेनकाः ॥

एष ब्रह्मर्षिदेशो वै ब्रह्मावर्तानन्तरः ॥ १९ ॥

देशनामधेयान्येतानि । कुरुक्षेत्रं स्वमन्तपञ्चकं प्रसिद्धम् । कुरवस्तत्र जयं गताः ।

‘कुरु वा सुकृतं क्षिप्रमत्र त्राणं भविष्यतीति’ व्युत्पत्तिः । मत्स्यादयः शब्दा बहुवचनान्ता एव देशवचनाः ।

ब्रह्मर्षिदेश इति समुदायसंज्ञा । देवनिर्मितो देशो ब्रह्मावर्तः । देवेभ्यः किञ्चि-
भ्यूना ब्रह्मर्षय इत्यतोऽयं देशो ब्रह्मर्षिसम्बन्धाद्ब्रह्मावर्तान्न्यूनः । तथा चाह । ब्रह्मा-
वर्तं दिनन्तर ईषद्विभ्रः । नव् ईषदर्थः । यथाऽनुष्णां यवागूं पिबेदामयावीतीषदुष्णामुपदि-
शन्ति । अन्तरशब्दो भेदवचनः । ‘नारीपुरुषतोयानामन्तरं महदन्तरमिति’ यथा ॥ ६॥

एतद्देशप्रसूतस्य सकाशादग्रजन्मनः ॥

स्वं स्वं चरित्रं शिक्षेरन् पृथिव्यां सर्वमानवाः ॥ २० ॥

एतेषु देशेषु कुरुक्षेत्रादिषु प्रसूतस्यऽग्रजन्मनो ब्राह्मणस्य सकाशात्स्वं स्वं
चरित्रमाचारं शिक्षेरजिज्ञासेरन् । ‘तस्मिन्देश’ इत्यननैतद्व्याख्यातम् ॥ २० ॥

हिमवद्विन्ध्ययोर्मध्यं यत्प्राग्विनशनादपि ॥

प्रत्यगेव प्रयागाच्च मध्यदेशः प्रकीर्तितः ॥ २१ ॥

उत्तरस्यां दिशि हिमिशान्पर्वतो दक्षिणस्यां विन्ध्यः । विनग्नं मरुत्तया अन्त-
र्धानदेशः । प्रयागो गङ्गायमुनयोः सङ्गमः । एतान्देशानवधीकृत्य मध्यं मध्यदेशना-
मानं देशं विधात् । नात्युत्कृष्टो नातिनिकृष्ट इत्यतोऽयं मध्यदेशो, न तु पृथिवीमध्यभव-
त्वात् ॥ २१ ॥

आसमुद्रात्तु वै पूर्वादासमुद्राच्च पश्चिमात् ॥

तयोरेवान्तरं गिर्योरार्यावर्तं विदुर्बुधाः ॥ २२ ॥

आपूर्वं समुद्रादापश्चिमसमुद्राद्योऽन्तरालवर्ती देशस्तथा तयोरेव पूर्वश्लोकोपदिष्टयो-
र्गिर्याः पर्वतयोर्हिमवद्विन्ध्ययोर्त्यदन्तरं मध्यं स आर्यावर्तो देशो बुधैः शिष्टैरुच्यते । आर्या-
वर्तन्ते तत्र पुनःपुनरुद्भवन्ति । आक्रम्याक्रम्यापि न चिरं तत्र स्लच्छाः स्थातरां भवन्ति ।
आकृत्र मर्यादायां नाभिविधौ । तेन समुद्रद्वोपानि नार्यावर्तः । एते चतसृषु दिक्षु देशावधय
उपात्ताः । प्राच्यां पूर्वसमुद्रः, प्रतीच्यां पश्चिमः, उदग्दक्षिणयोर्हिमवद्विन्ध्यौ । एतौ
ह्यवधित्वेनोपात्तौ । न तयोरार्यावर्तत्वमस्यतस्तत्र निवासाभावे प्राप्ते इदमाह ॥ २२ ॥

कृष्णसारस्तु चरति मृगो यत्र स्वभावतः ॥

स ज्ञेयो यज्ञियो तेशो म्लेच्छदेशस्त्वत परः ॥ २३ ॥

कृष्णश्वेतः कृष्णपीतो वा कृष्णसारख्यो मृगो यत्र चरति निवसति । सम्भव

उत्पत्तिर्यत्र देशे तस्य स्वभावतो, न पुनर्देशान्तरात्प्राशस्त्योपायनादिना निमित्तनानी-
तस्य कियन्तमपि कालं निवासः । स देशो यज्ञियो यागार्हो बोद्धव्यः । अतः कृष्ण-
मृगचरणात्परोऽन्यो स्लेच्छदेशः । स्लेच्छाः प्रसिद्धाः । चातुर्वर्ण्यजात्यपेताः प्रतिलोम-
जातीयानधिकृता मेढान्ध्रशबरपुलिन्दादयः ।

न चानेन यागाधिकरण्याऽस्य देशस्य विधीयते, 'समे यजेतेति'वत् । चरतीति वर्त-
माननिर्देशात् । न हि यत्रैव चरितुं प्रवृत्तस्तदैव तत्र यागः शक्यः कर्तुम् । यागस्य हि
देशोऽधिकरणं तत्साधनकर्त्रादिकारकाश्रितद्रव्यादिधारणद्वारेण । न च द्वयैर्मूर्त्योरेककाले
एकदेशे स्थानसम्भवः—न च कालान्तरलक्षणा न्याय्या, विधौ लक्षणाया अन्याय्यत्वात् ।
यथोक्तं शूर्पाधिकरणे—'एतद्धि क्रियत इत्युच्यत' इति ।

“ननु च नाभिव्यापक एवाधेयो येन कृत्स्नाधाराभिध्याप्त्यैवाधिकरणार्थनिवृत्तिः
स्यात्, तिलेषु तैलमिति वत् । किंतु हि एकदेशसम्बन्धनाऽप्याधेयेन भवति कृत्स्नस्या-
धारभावः, 'प्रासाद आस्ते रथमधितिष्ठतीति' । एवमिह प्रामनगरसमुदायस्य नदीपर्व-
तान्ताद्यधिकस्य देशस्य प्रकृतत्वादेकदेशोऽपि पर्वतारण्यादौ चरन्सर्वमाधारीकरोति ।
तेनायमदोषः मूर्त्योर्नैकदेशः सम्भवति” ।

उच्यते । नैवात्र यष्टव्यमिति विधिरस्ति । जानातेः परो विधायकः श्रुतो न यजेः ।
यागस्य तत्रार्हता श्रुता, यागार्होऽसौ देश इति । सा च यागार्हताऽसत्यपि विधौ घटते ।
एतेषु देशेषु यागाङ्गानि दर्भपलाशखदिरादीनि प्रायेण च भवन्ति । अधिकारिणश्च त्रैवर्णिका
त्रैविद्याश्च तेष्वेव देशेषु दृश्यन्ते । अत एतदवलम्बेन यागार्हतानुवादः । कृत्योऽपि 'ज्ञेय'
इत्यध्यारोपितविध्यर्थो 'जर्तिलयवाग्वा जुहुयादि' तिवद्विधिविग्नगिदार्थवाद एव ।

यथोक्तं 'स्लेच्छदेशस्त्वतः पर' इत्येषोऽपि प्रायिकोऽनुवाद एव । प्रायेण ह्येषु देशेषु
स्लेच्छा भवन्ति । न त्वनेन देशसम्बन्धेन स्लेच्छा लक्ष्यन्ते, स्वतस्तेषां प्रसिद्धेर्वाङ्मनादि-
जातिवत् । अथार्थद्वारेणायं शब्दः प्रवृत्तो स्लेच्छानां देश इति । तत्र यदि कथञ्चिद्ब्रह्मा-
वर्तादिदेशमपि स्लेच्छा आक्रमेयुः तत्रैवावस्थानं कुर्युर्भवेदेवासौ 'स्लेच्छदेशः' । तथा यदि
कश्चित्त्रियादिजातीयो राजा साध्वाचरणो स्लेच्छान्पराजयं च चातुर्वर्ण्यं वासयेत्
स्लेच्छाश्चायं वर्त इव चाण्डालान्व्यवस्थापयेत्सोऽपि स्याद्यज्ञियः । यतो न भूमिः स्वतो
दुष्टा । संसर्गाद्धि सा दुष्यत्यमेव्योपहृतेव । अत उक्तदेशव्यतिरेकेणापि सति सामग्र्ये
त्रैवर्णिकेनाकृष्णमृगचरणेऽपि देशो यष्टव्यमेव । तस्मादनुवादेऽयम् 'स ज्ञेयो यज्ञियो देशो
स्लेच्छदेशस्त्वतः पर' इत्युत्तरविधिशेषः ॥ २३ ॥

एतान् द्विजातयो देशान्संश्रयेरन्ययन्नतः ॥

शूद्रस्तु यस्मिंस्तस्मिन्वा निवसेद्वृत्तिकर्षितः ॥ २४ ॥

यदर्थं देशसंज्ञाभेदकथनं तमिदानीं विधिमाह । एतान्ब्रह्मावर्तादीन् देशान्द्वि-
जातयो देशान्तरेऽपि जाताः संश्रयेरन् । जन्मदेशं त्यक्त्वा ब्रह्मावर्तादिदेशसंश्रयणं
प्रयत्नेन कर्तव्यम् ।

अत्र केचिदाहुरदृष्टार्थं एवायमेतद्देशसंश्रयणविधिः । सत्यपि देशान्तरेऽधिकार-
सम्भवे एतेषु देशेषु निवासः कर्तव्यः । तत्र कल्याधिकारत्वे, यदि वा गङ्गादितीर्थस्नानव-
देतद्देशनिवासविधिः पावनत्वेन कल्प्यते । यथैव काश्चिदापः पवित्रतरा एवं भूमिभागा
अपि केचिदेव पवित्राः, यथोक्तं पुराणे । यदि वा संश्रयणादेव स्वतन्त्रात्स्वर्गो विश्वजिद्वन् ।

तत्रैतौ द्वावपि पञ्चावप्राप्तौ । यद्यप्राप्तः संश्रयो विधीयते कल्प्येताप्यधिकारः । तत्र
चिन्त्यते कतरः पक्षो युक्त इति । स तु नित्यकाम्यानामुक्तया रीत्या एतद्देश एवानुष्ठान-
सम्भवादिधृतानां प्राप्त एव । न ह्येतद्देशव्यतिरेकेण कृत्स्नधर्मानुष्ठानसम्भवः । तथाहि ।
हिमवति तावत्काश्मीरादौ शीतेनार्दिता न बहिः सन्ध्योपासनेऽधिक्रियन्ते । न च यथाविधि
स्वाध्यायसम्भवः प्राग्बोद्ध्वा ग्रामादुपनिष्क्रम्येति । न हि हेमन्तशिशिरयोरहरहर्नदीक्षा-
नादिसम्भवः ।

इदमेव च द्विजातय इति वचनलिङ्गम् । न कश्चिदेव देशोऽसति श्लेच्छसम्बन्धे स्वतः
एव श्लेच्छदेशः । अन्यथा तद्देशसम्बन्धान्श्लेच्छत्वे कथं द्विजातित्वम् ? अथोच्यते—
“न गमनमात्रान्श्लेच्छताऽपि तु निवासात् । स चानेन प्रतिषिध्यते”—तच्च न । संश्र-
योऽत्र श्रूयते । स च देशान्तरे भवत्स्तस्यागेनान्यदेशसम्बन्धः । न संश्रितस्यैव संश्रयणम् ।
अन्यथा एवमेवावश्यत् ‘एतान्देशां त्यक्त्वा नान्यत्र निवसेत्’ । अथ सिद्धे संश्रयणे तद्व-
चनमन्यनिवृत्त्यर्थमिति—परिसङ्ख्या तथा स्यात् । तस्याश्च त्रयो दोषाः । “अथ हानिर्लक्ष्यते—
एतान्देशान्न जह्यादिति”—न श्रुतार्थसम्भवे लक्षणा युक्ता । अत एव न भूतपूर्वगतिः ।
तस्माच्छङ्कमिदं न देशसम्बन्धेन पुरुषा श्लेच्छाः, किं तर्हि पुरुषसम्बन्धेन श्लेच्छदेशता ।

शूद्रस्य द्विजातिशुश्रूषाया विहितत्वात्तद्देशनिवासे सर्वदा प्राप्ते तत्राजीवतो देशान्तर-
निवासोऽभ्यनुज्ञायते । यदा बहुकुटुम्बतया शुश्रूषाशक्त्या वाऽयं द्विजातिमाश्रितः स
एनं बिभृयात् । तदा देशान्तरे सम्भवति धनार्जने निवसेत् । तत्रापि न श्लेच्छभूयिष्ठे,
किं तर्हि यज्ञिये; श्लेच्छावृते यानासनाशनादिक्रियानिमित्तस्य संसर्गस्यापरिहार्यत्वात्तद्वा-
वापत्तिप्रसङ्गात् ।

वृत्तिकशितो वृत्त्यभावपीडितः । ‘वृत्ति’रात्मकुटुम्बस्थितिसमर्थं धनम् । तद्भावे
यत् ‘कर्शनं’ तत्सम्बन्धितयोच्यते । यथा वर्षाकृते सुभिन्नदुर्भिचं । दुर्भिचं वर्षाभावकृतम् ।
दुर्भिचं वर्षाकृतत्वेन व्यपदिश्यते ।

यस्मिंस्तस्मिन्नित्यनियममाह ॥ २४ ॥

एषा धर्मस्य वे योनिः समासेन प्रकीर्तिता ॥

सम्भवश्चास्य सर्वस्य वर्णधर्माभिवोधत ॥ २५ ॥

अतिक्रान्तस्य सर्वस्य प्रन्थार्थस्य पिण्डार्थकथनमविसरणार्थम् । योनिः कारणम् । समासेन सङ्क्षेपेण । सम्भवश्चेति प्रथमाध्यायार्थावमर्शः । अस्य सर्वस्येति । जगन्निर्माणं बुद्ध्या प्रत्यक्षीकृत्य निर्दिशति । वर्णानुष्ठेया धर्मा वर्णधर्माः । तान्निबोधत । विल्लेखेति शेषः ।

इह पञ्चप्रकारो धर्म इति स्मृतिविवरणकारा प्रपञ्चयन्ति । वर्णधर्म आश्रमधर्मो वर्ण-
श्रमधर्मो नैमित्तिको धर्मो गुणधर्मश्चेति । तत्र यो जातिमात्रमपेक्ष्य प्रवृत्तो न वयाविभागा-
श्रमादिकमाश्रयति स 'वर्णधर्मः' । यथा 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः' । 'ब्राह्मणेन सुरा न पेयेति' जातिमात्रस्याऽऽन्त्यादुच्छ्रामादेश धर्मः । 'आश्रमधर्मो' यत्र जातिर्नापेक्ष्यते केवला, यदाश्रमप्रतिपत्तिराश्रीयते । यथा ब्रह्मचारिणोऽर्मान्धनमिक्षाचरणे । 'वर्णाश्रमधर्म' उभयापेक्षः । यथा मैत्री ज्या क्षत्रियस्येत्यादिः । नाश्रमान्तरे न च जात्यन्तरस्य धारण-
मस्या उदाहरणम् । प्रथमोपादानन्तूपनयनधर्मो नाश्रमधर्मः । उपनयनं चाऽऽश्रमार्थं नाश्र-
मधर्मः । 'नैमित्तिको' द्रव्यशुद्ध्यादिः । गुणमाश्रितो 'गुणधर्मः' । 'षड्भिः परिहा-
र्यश्चे'त्यादिः । बाहुश्रुत्यं गुणेनैते धर्माः । एवमभिपिक्तस्य क्षत्रियस्य ये धर्माः ।

तदेतद्वर्णग्रहणेन सर्वं गृहीतमिति दर्शितम् । अवान्तरभेदस्तु ततएवावतिष्ठते । पुरुषत्वमात्राश्रिता अवर्णधर्मा अपि सन्ति । तेऽपि भेदेन वाच्याः स्युः । एवमन्योऽपि भेदोऽभ्युद्यः । वर्णग्रहणं चात्र प्रदर्शनार्थम्, नान्तरप्रभवव्युदासार्थम् । पूर्वं प्रतिज्ञात-
त्वात् । तदनुवादिनी ह्येषा प्रतिज्ञा ॥ २५ ॥

वैदिकैः कर्मभिः पुण्यैर्निषेकादिर्दिजन्मनाम् ॥

कार्यः शरीरसंस्कारः पावनः प्रेत्य चेह च ॥ २६ ॥

मन्त्रप्रयोगा 'वैदिककर्मणि' । 'वेदा' मन्त्रा इहाभिप्रेताः । तेषां यान्युच्चारणानि तानि तत्र भवानि । अतोऽध्यात्मादित्वाद्गृक् । वेदमूलत्वाद्गोपचरितो वैदिकशब्दः । कर्म-
शब्देन च इतिकर्तव्यतारूपं कर्म गृह्यते । ततश्च कर्मभिर्निषेकादिः संस्कारः कार्य इति साध्यसाधनभेदोपपत्तिः । प्रधानं निषेको, मन्त्रोच्चारणमितिकर्तव्यता ।

'निषेको' योनौ शुक्रनिक्षेपः । स आदिर्यस्य संस्कारकलापस्य वक्ष्यमाणस्योपनयन-
पर्यन्तस्य । एकवचनं शरीरसंस्कार इति समुदायापेक्षम् । संस्कारशब्देन च सगुण-
शरीर निर्वर्तकमुच्यते । तत्र निषेको निर्वर्तकोऽन्यानि विशेषजनकानि ।

एतदेवाह । पावन इति । पावयति अगृह्यतामपृक्वतीति पावनः ।

मेत्य चेह चेति । संस्कृतस्य सर्वत्रात्र दृष्टादृष्टफलेषु कर्मसु कारीरीज्योतिष्टोमा-
दिष्वधिकारादुभयलोकोपकारकत्वमाह ।

पुण्यैः शुभैर्मङ्गलैरिति यावत् । सौभाग्यमावहन्ति दौर्भाग्यं चापनुदन्तीति पुण्य-
पावनशब्दयोरर्थभेदः ।

द्विजन्मनामिति शुद्रपर्युदासार्थम् । संस्कार्यनिर्देशश्चायम् । लक्षणया च त्रैव-
र्षिकाः प्रतीयन्ते । न हि तदानीं द्विजन्मानो भवन्ति ॥ २६ ॥

गार्भेर्हर्मिर्जातकर्मचौडमौञ्जीनिबन्धनैः ॥

वैजिकं गार्भिकं चैनो द्विजानामपमृज्यते ॥ २७ ॥

उक्तं संस्कारप्रयोजनं पावनः शरीरसंस्कारः पुण्यश्च । तत्र पावनत्वमुच्यते दुष्टस्य
दोषापकर्षणम् ।

कुतः पुनः शरीरस्य दुष्टतेत्याशङ्कयामाह । वैजिकं गार्भिकं चैन इति । बीजे
भवं बीजनिमित्तं वा 'वैजिकम्' । एवं 'गार्भिकम्' । 'एनः' पापमदृष्टं दुःस्वकारणम् ।
तस्य बीजगर्भयोरिति मित्तभावादशुचित्वमात्रमिहोच्यते । शुक्रशोणिते पुरुषस्य 'बीजम्' । ते
च स्वभावादशुचिनी । गार्भाधान्यपि दोषसङ्क्रान्त्या दुष्टैव । अतस्तन्निमित्तमशुचित्वं
पुरुषस्य संस्कारैरपमृज्यतेऽपनुद्यते ।

तानिदानीं कांश्चिन्नामधेयेन, कांश्चित्संस्कार्यविशेषोपलक्षितान् कृत्वा निर्दिशति ।
गार्भेर्हर्मिः । गर्भे सम्भूते नार्याः क्रियन्ते । गर्भं वा ग्रहीतुम् गर्भप्रयोजनकत्वा-
द्गार्भाः । नारी तत्र द्वारमात्रम् । प्रयोजकस्तु गर्भ एव । अतस्तत्प्रयुक्तत्वाच्च तदर्थं होमाः
पुंसवन सीमन्तोन्नयनगर्भाधानानि । होमशब्द उपलक्षणार्थः कर्ममात्रस्य । न हि गर्भाधानं
होमः । एतेषां च कर्मणां द्रव्यदेवतादिरूपं गृह्यस्मृतिभ्योऽवसातव्यम् । यथैव गार्भेर्हो-
मैरेवं जातकर्माख्येन संस्कारेण । एवं चौडेन । चूडार्थः 'चौडः' । मौञ्जीनिबन्धन-
मुपनयनम् । तत्र हि मुञ्जविकारो मेखला बध्यते । अतस्तेनोपनयनकर्मोपलक्ष्यते ।
बन्धनमेव निबन्धनम् । निः वृत्तपूरणः । जातकर्मादीनि संस्कारानामधेयानि कृतद्वन्द्वानि
करणविभक्त्या एनोपमार्जनस्य निर्दिश्यन्ते ।

संस्कारश्च सर्वः संस्कार्यं कार्यान्तराधभूतं कृतार्थं करिष्यमाणार्थं वा कश्चिद्दृ-
ष्टमदृष्टं वा विशेषमादधाति । 'ब्रौह्मिणवहन्तीति', 'ब्रौहिर्मियजेते'ति यागं निर्वर्तयिष्यतां
तुषकण्विप्रमोक्षो दृष्टो विशेषः । 'शिरसोऽवतार्य स्रजं शुचौ देशे निदधातीति' उप-
भुक्ताया आकीर्णकारायाः प्रतिपत्तिनियमाददृष्टः स्रजो विशेषः । तत्रेमे संस्काराः शरीर-
शुद्धयर्थाः श्रुताः । न च गन्धाद्यपकर्षणं मृद्धारिसम्बन्धादिव शरीरे दृश्यते । तेनेषं

जन्मादिकालशुद्धिवददृष्टविशेषा शुद्धिर्वेदितव्या । एतया च शुद्ध्या पुनः श्रौतस्मार्तेषु कर्मस्वधिक्रियते । यथा मन्त्रपूतमाज्यं होमे । लौकिके तु कार्यं द्रव्यशुद्धयैव शुद्धिर्यथा-
ऽऽज्यस्य भोजनादौ । स्पृश्यता हि कुमारस्य 'अङ्गिर्गन्नायि शुद्धयन्ती'त्येतावतैव भवति । तथा चाह—'न तदुपस्पर्शनादशौचमिति' ।

“कथं पुनः कर्मार्थत्वमेतेषाम् । युक्तमुत्पवनस्याज्यद्वारकं प्रकरणेन विनियोगात् । अमी तु बाह्या न कस्यचित्कर्माणः प्रकरणे श्रुताः । अतः पुरुषद्वारिका कर्मार्थता दुर्भगा । न चासति कार्योपयोगे स्वरूपतः संस्कार एव निर्वर्त्यः । तथा सति संस्कारतैव हीयेत प्रधानकर्मता स्यात् । अतश्च 'कार्यः शरीरसंस्कार' इति, 'कुमारे जाते पुराऽन्यैरालम्भा-
दिति' च द्वितीया श्रुतिर्बाध्येत । 'सकूञ्जुहोतीति'वद्विनियोगभङ्गः स्यात् । तत्र चाधिकार कल्पनेत्यादिबहुसमञ्जसं प्राप्नोति” ।

उच्यते । न वयं श्रुत्यादिप्रामाण्यापेक्षं तादर्थ्यमङ्गलचक्षुषं ब्रूमः अपि तूपकार-
कत्वम् । तज्ज्ञानङ्गत्वेऽप्युपपद्यते । यथाऽऽधानविधिः स्वाध्यायाध्ययनविधिश्च । न ह्यत्र श्रुत्यादयः सन्ति । यदाहवनीये जुहोतीत्याहवनीयादयो विनियुक्ताः । अलौकिक-
त्वाच्च तत्स्वरूपस्याधानविधिनैव सिद्धिः 'वसन्ते ब्राह्मणोऽग्निना दधीत' इति । अत आह-
वनीयादिनिवृत्तिद्वारेणाधानं क्रतुषूपयुज्यते । न चाङ्गम् । अध्ययनविधिरप्यर्थावबोध-
द्वारेण क्रतूपकारकः । एवममी संस्काराः एतत्संस्कृतस्याध्ययनविधिः, निष्पादिताध्ययन-
विध्यर्थस्य विवाहः, कृतविवाहस्याधानम्, आहितान्नेरधिकार इत्यस्ति संस्कारकार्योपयो-
गिता बाह्यपुरुषसंस्काराणाम् ।

नियेकग्रहाच्च सर्वत्रापि पितुरधिकारः । तथा च जातकर्मणि मन्त्रः 'आत्मा वै पुत्र-
नामासि' इति । तस्य ह्यपत्योत्पादनमपत्यानुशासनं च विहितम् । 'आणानि त्रीण्यपाकृत्य'
(अ. ६।१५) इति । 'तस्मादनुशिष्टं पुत्रं लोक्यमाहुः' इति । अनुशासनं च स्वाधिकार-
प्रतिपादनम्, तच्च वेदाध्यापनेनार्थावबोधपर्यन्तेन भवतीति वक्ष्यामः । अत एवोभयोपका-
रकाः संस्काराः, अपत्योत्पत्तिविधौ पितुर्माणवकस्य च संस्कृतसाध्यासु क्रियासु । तस्मा-
त्पितुरधिकारस्तदभावे तत्स्थानापन्नस्य । तथा चाह 'असंस्कृतास्तु संस्कार्या भ्रातृभिः पूर्व-
संस्कृतैः' इति ॥ २७ ॥

येषु कर्मसु माणवकस्य संस्कारा उपकारकास्तानि दानीमुदाहरणमात्रेण दर्शयति—

स्वाध्यायेन व्रतैर्होमैस्त्रैविध्यं नेज्यया सुतैः ॥

महायज्ञैश्च यज्ञैश्च ब्राह्मीयं क्रियते तनुः ॥ २८ ॥

अध्ययनक्रिया स्वाध्यायशब्देनात्राभिप्रेता । तस्मा एष विषयनिर्देशस्त्रैविद्यैवेति ।

व्यवधानेऽप्यर्थलक्षणः सम्बन्धो, 'यस्य येनार्थसम्बन्ध' इति न्यायेन । अत एव सामानाधिकरण्येऽपि श्रुतेर्विषयविषयिभावो विभक्तिविपरिणामेन, 'त्रयाणां वेदानामध्ययनेनेत्यर्थः । त्रय एव वेदाः त्रैविध्यम् । चातुर्वर्ण्यादिवद्रूपसिद्धिः । अथवा 'स्वाध्यायेनेति' वेदाध्ययनं 'त्रैविध्येनेति' तदर्थवबोधः ।

व्रतैः सावित्रादिभिर्ब्रह्मचारिकर्तृकैः ।

होमैर्त्र्यतादेशनकाले ये क्रियन्ते । यदि वा सायम्प्रातः समिद्धिरग्नौन्धनं ब्रह्मचारिणो होमशब्देनाग्न्याधारसम्बन्धसामान्यादुच्यते ।

“अथ किं समिदाधानं न होमो येनैवमुच्यते सम्बन्धसामान्यादिति” । न भवतीति श्रुवन्ति, अदनीयद्रव्यसाध्यत्वाद्यागहोमयोः ।

“कथं तर्हि 'सायं प्रातश्च जुहुयात्ताभिरग्निमतन्द्रितः' इत्युक्तम्” ।

लक्षणया समिदाधानं होमशब्देनोच्यते । यथैव हूयमानं द्रव्यमग्नौ प्रक्षिप्यते एवं समिन्धनार्थाः समिधोऽपि । अत एतेन सामान्येन समिन्धनमेव होम इत्युच्यते । उत्पत्तिवाक्ये हि 'समिधमादध्याद्' इति श्रुतम् । जुहुयात्ताभिरग्निमित्यनुवादेऽयमन्यार्थ इति परस्ताद्वक्ष्यामः । न चानुवादे लक्षणादोषः ।

इदं तु युक्तं यन्मेध्यमात्रद्रव्यसाध्या यागहोमौ । तथा च सति बह्व्यश्चोदना यथार्था भवन्ति । यथा 'सूक्तवाकेन प्रस्तरं प्रहरतीति' । तत्र हि प्रस्तरं द्रव्यमाहुर्हरति च यजतिम् ।

“अथ वचनादसौ तादृश एव यागः । दर्भाश्चाप्यदनीयाः केषाञ्चित्” ।

कथं शाकलहोमे ।

“तत्रापि हि 'शकलान्यभ्यादधाति' इत्युत्पत्तिरिति” चेद्द्रव्यज्ञे का गतिः । प्रहेभ्य एकैकस्यै समिधो जुहुयादर्कादोनाम् । अतो यत्र जुहुयादिति देवतासम्बन्धश्च काष्ठादेरपि श्रुत उत्पत्तिवाक्ये सोऽपि होम एव ।

हूज्यया देवर्षितर्पणेन । एष तावदुपनीतस्य ब्रह्मचर्ये क्रियाकलापः ।

इदानीं गृहस्थधर्माः । सुतैरपत्योत्पत्तिविधिना । महायज्ञैः पञ्चभिर्ब्रह्मयज्ञादिभिः । यज्ञैः श्रौतैर्योतिष्टोमादिभिः ।

“ननु यथा षां कर्मणां किञ्चित्प्रयोजनं स्यात्तदा तदधिकारयोग्यतोत्पत्त्यर्था बाह्या संस्कारा अर्भवन्तः स्युः” । अत आह । ब्राह्मीयं क्रियते तनुः । 'ब्रह्म' परमात्मा कारणपुरुषः, तस्येयं सम्बन्धिनी 'तनुः' शरीरम्, एतैः श्रौतस्मार्तैः सर्वैः कर्मभिः क्रियते । ब्रह्मसम्बन्धिता च तद्भावापत्तिलक्षणा । स हि परः पुरुषार्थः । सम्बन्धान्तराणि सर्वस्य कस्यचित्कारणत्वेन सिद्धत्वान्नामिल्लषितव्यानि । ततो मोक्षप्राप्तिरुक्ता भवति । ब्राह्मीत्येनम तनुशब्देन च

तद्विष्ठाता पुरुषो लक्ष्यते । तस्य ह्येते शरीरद्वारकाः संस्काराः । तस्यैव च मोक्षप्राप्तिः । शरीरस्य पञ्चतापस्यैः ।

अन्ये त्वाहुर्ब्रह्मत्वप्राप्तौ योग्या क्रियते । न हि कर्मभिरेव केवलैर्ब्रह्मत्वप्राप्तिः, प्रज्ञान-
कर्मसमुच्चयात्किञ्च मोक्षः । एतैस्तु संस्कृत आत्मोपासनास्त्राधिक्रियते । तथा च श्रुतिः ।
'य एतद्वचरं गार्ग्यविदित्वा यजते जुहोति तपस्तप्यते अधीते ददात्यन्तवदेवास्य तद्भवति' इति ।

“ननु च नैतेषां कर्मणां ब्रह्मप्राप्तिः फलं श्रुतम् । तथा हि नित्यानि वाचदश्रुत-
फलान्येव । कल्पनायां च पौरुषेयत्वम् । यावज्जीवादिपदैश्च नित्यताया अवगमितत्वाद्विश्वजि-
भ्यायोऽपि नास्ति । अथास्मादेव वचनादेतत्फलत्वमिति यद्युच्येत, मोक्षार्थिनः तदाधिकारः
स्यात्तथा च नित्यत्वहानिस्ततश्च श्रुतिविरोधः । ‘निष्फलं न कश्चिदनुतिष्ठति तन्नामर्थक्य-
मिति’ चेत् काममननुष्ठानम् । प्रमाणस्य प्रमेयावगतिरर्थः । सा चेत्कृता जातमर्थवत्स्वम् ।
अस्ति चात्र कर्तव्यतावगतिः । सत्यां च तस्यामकरणे शास्त्रार्थातिक्रमस्ततश्च प्रत्यवायः । ईदृश
एवाथे लिङ्गादीनां वृद्धव्यवहारे व्युत्पत्तिः । यो हि भृत्यादिः कर्तव्यं न करोति कस्यचि-
दाज्ञातुः स वेतनार्थी वेतनं न लभते, यदि वा प्रत्यवायेन योज्यते । तत्र फलस्याश्रुतत्वान्न
फलानुत्पत्तिः प्रत्यवायः, अपि तु दुःखेन योजनं नित्येषु । एवं सर्वपुरुषाधिकारो
नित्यः समर्थितो भवति । तस्मान्न नित्यानां किञ्चित्फलम् । काम्यानां त्वन्यदेव फलं,
न मोक्षः, श्रुतत्वात् । तत्र कथमेतत्सर्वकर्मानुष्ठानसाध्यः परः पुरुषार्थ इति ।”

अत एव कैश्चिदर्थवादोऽयमिति व्याख्यायते । संस्कारविधिस्तुत्यर्थः ।

अत्र च ब्राह्मीयमिति यत्किञ्चिदालम्बनमाश्रित्य गुणवादेन नीयते । ‘ब्रह्म’ वेदस्त-
दुच्चारणार्हा तत्कर्माधिकारिणी च ।

“यत्तर्हि गौतमेनोक्तम् (अ. ८ सू. ८) । ‘चत्वारिंशत्संस्काराः’ इति, तत्कथम् । तत्र
हि सोमसंस्थाऽपि संस्कारत्वेनोक्ता । न च प्रधानकर्मणां संस्कारत्वोपपत्तिः । नाप्येतद-
र्थवादतया शक्यं व्याख्यातुमविशेषत्वात् ।”

तत्राप्यात्मगुणशेषसंस्कारत्वाध्यारोपेण स्तुतिः ।

एवमिहाप्यसंस्कारैः संस्कारान् समानीकृत्य तुल्यफलताध्यारोपेण संस्काराणाम-
वश्यकर्तव्यतामाचष्टे । तथा च संस्कारप्रकरणान्नोक्तव्यते ।

स्तुतिः क्रियत इति च वर्तमानापदेशः । न विधिविभक्तिः । तत्र कुतो ब्रह्मप्राप्तेः
फलत्वावगमः । न चात्र कर्माणि विधीयन्ते, येनाधिकाराकाङ्क्षायां सत्यपि वर्तमाननिर्देशो
रात्रिसन्ने प्रतिष्ठावत्फलनिर्देशः स्यात् ।

तस्मात्संस्कारस्तुत्यर्थमेव सर्वमेतदुच्यते ।

येऽपि विभागेन वर्णयन्ति—“नित्यानां ब्रह्मप्राप्तिफलं काम्यानां तु यथाश्रुतमेव” तदप्यप्रमाणं, सर्वस्यास्यार्थवाङ्मत्वात् । अन्तरेण च फलं नित्येष्वनुष्ठानसिद्धेः प्रतिपादितत्वात् । तदुक्तं ‘कामात्मता न प्रशस्तेति’ (अ. २ श्लो. २) ॥ २८ ॥

प्राङ्नाभिवर्धनात्पुंसो जातकर्म विधीयते ॥

मन्त्रवत्प्राशनं चास्य हिरण्यमधुसर्पिषाम् ॥ २९ ॥

वर्धनं छेदनम् । जातकर्मेति कर्मनामधेयमेतत् । रूपं चास्य गृह्यस्मृतिभ्यो ज्ञातव्यम् ।

कस्य पुनः कर्मणो जातकर्मेति नाम ? तदर्थमुक्तं प्राशनं हिरण्यमधुसर्पिषाम् । अस्म्येति दारकं व्यपदिशन्ति, कर्म वा, अस्स्य जातकर्मण इदं प्रधानम् यन्मन्त्रवत्प्राशनमिति ।

समन्त्रकं मन्त्रेण कर्तव्यमित्यर्थः । मन्त्रस्य चेहानुक्तत्वात् सर्वस्मृतीनां चैकार्थ्याद्यदन्यत्रोक्तं तदत्रापि प्रतीयते । तेन गृह्यस्मृतिषु ये मन्त्रा उपात्तास्तैर्मन्त्रवदिति द्रष्टव्यम् ।

“यदि गृह्यस्मृतयोऽपेक्ष्यन्ते द्रव्यनिर्देशोऽपि न कर्तव्यः । एवं हि तत्र पठ्यते— ‘सर्पिर्मधुनी हिरण्यनिकाषं हिरण्येन प्राशयेत्’ ‘प्रते ददामि मधुनो घृतस्य’ इति । किञ्च बह्वो गृह्यस्मृतयो, भिन्नाश्च प्रतिगृह्यं मन्त्राः, अन्याऽपि भिन्नेतिकर्तव्यता, तत्र काऽऽश्रीयतामिति न विद्याः । अथ चरणसमाख्या नियामिका भविष्यति-व्यर्थस्तर्हि जातकर्माद्युपदेशस्तत एव सिद्धेः । कठानां गृह्यं बहुचामाम्बलायनानां च गृह्यमिति यद्येन समाख्यायते स तदुक्तमनुष्ठास्यतीति ।”

उच्यते । द्रव्यादिनिर्देशेन सुस्पष्टं कर्मेकत्वमिति प्रतीयते । तथा हि प्रत्यभिज्ञा-सिद्धिः । तद्द्रव्यमेवेदं तन्नामधेयकं चेदं कर्मातस्तदेवेदमिति, भूयसा दृष्टं तद्गुणयोगेन प्रत्यभिज्ञायते । सति चैकत्वे यदङ्गजातं कचिन्नोक्तं तद्विरुद्धमन्यत आनेतव्यम् । यथा सर्वशाखाप्रत्ययमेकं कर्म, एवं सर्वस्मृतिप्रत्ययमपि । यत्तु बहुत्वाद्गृह्यस्मृतीनां काऽऽश्रीयतामित्यनध्यवसायः—सर्वासां प्रामाण्याविशेषादेकार्थानां च विकल्पः भिन्नार्थानां समुच्चयः । चरणसमाख्या तु नैव नियामिका । यतो न समाख्याया पुरुषस्य नियतः सम्बन्धः गोत्रप्रवरवत् । यैव शाखा येनाधीता स एव तथा समाख्यायते ‘कठो बहु च’ इति न चाध्ययने नियमोऽस्त्यनेनेयं शाखाऽध्येतव्येति । अनेकशाखाध्ययनमप्यस्ति, वेदानधीत्येति । तत्र त्रिवेदाध्यायिनः सर्वे व्यपदेशाः प्रवर्तन्ते । केऽप्युचुः कौशुमाः कठो बहु च इति तत्रावर्यं विकल्प आस्थेयः । एकशाखाध्यायिनस्तु यद्गृह्यं यथा

शास्त्रया समाख्यायते तदुक्तमेव तस्य युक्तं कर्तुम् । एष हि तदुक्तमेव शक्नोति कर्तुं तच्छास्त्रामन्त्रा एव तेनाधीताः, शक्नोति तान्प्रयोक्तुम् । तमेव वा वृत्तं वेद ।

“वेदने च कर्मानुष्ठानार्थं वेदाध्ययनं येन तावतो मन्त्रान्कर्मोपयोगिनोऽध्येयत इति ।”

वक्ष्यते । स्वाध्यायविधिवशेन वेदाध्ययनम् । अनधीतवेदस्य नाधिकारः । न च कर्म-प्रयुक्तमध्ययनम् । अत इयं समाख्या मन्त्रविशेषविनियोगनिमित्तैव ‘कठानां गृह्य’ ‘वाजस-नेयिनां गृह्यमिति’ । यस्यां शास्त्रायां ये मन्त्रा अधीतास्ते यत्र बाहुल्येन विनियुक्तास्तद्गृह्यं तथा समाख्यायते । प्रमाणं गृह्यस्मृतिः । सा कठानामियमिति व्यपदिश्यमाना बह्वृचानामपि स्वार्थावगमनं करोत्येव । कर्तव्यता वेदस्य स्वार्थे स्मृतीनां च । अवगतायां च कर्तव्यतायां कर्तृविशेषाश्रयणे स्वाधिकारो न स्वाध्यायश्च तनूनपाति प्रयाजे वसिष्ठानां, निषेधाद्वा पतितम् । न चेह द्वयमप्यस्ति । न च शक्यं कल्पयितुं न हि कठानां बाह्वृच्यं प्रमाणं, बह्वृचानां वा काठकम् । यतो य एव कठः स एवाकठोऽसति तच्छास्त्राध्ययने । गोत्रं तु नियतमियसमानः ।

एष एवार्थः ‘स्वसूत्रं यः परित्यज्य परसूत्रेण वर्तत’ इति । तदेव स यदधीते तदर्थः शक्योऽनुष्ठानुम् । तेन यः स्वाधीतां शास्त्रामतिक्रम्य पित्राद्यधीतशास्त्रया कर्माणि कुर्यात्-द्गृह्यं च समाश्रयेत् तस्य शास्त्रात्यागदोषः । पित्रादीनां वा शास्त्रात्यागः यैमावकः क्रमाधीतां शास्त्रांनाध्यापितः । माणवकस्यात्र दोषो नास्ति । यदा मृतपितृको जावात्सवदयं बालः स्वयमाचार्यमाश्रयेत्तदा ‘येनास्य पितरो याताः’ इत्यनेन शास्त्रेण सैवाध्येतुं युक्ता स्यात् । अद्यात्मशास्त्राध्ययनं न सम्भवति, तदा स्वशास्त्रात्यागः ।

अतः स्थितमिदं—सर्वं सर्वासु स्मृतिषु जातकर्माद्युपदिश्यते । तत्र भिन्नार्थमङ्गजातं समुच्यीयते, विरुद्धं विकल्प्यते समानार्थं च ।

पुंस इति स्त्रोतपुंसकव्यावृत्त्यर्थम् ।

अन्ये त्वविवक्षितं पुमर्थं मन्यन्ते । द्विजन्मनामिति सामान्येन त्रैवर्णिकानां संस्कार्यत्वेन प्रकृतत्वात् । संस्कार्येभ्य प्रधानमुद्देशो न च प्रधाने लिङ्गसङ्ख्यादिविशेषणं विवक्ष्यते । ‘ग्रहं सम्मार्ष्टीति’ सत्यप्येकवचने सर्वे ग्रहाः सम्मृज्यन्ते । ‘उवरितं उवरमुक्तं च दिवान्ते भोजयेन्नरम्’ इति नार्या अपि उवरिताया एव एव भोजनकाक्षः । तथा च प्राप्तप्रतिषेधः । स्त्रीणां ‘अमन्त्रिका तु कार्येयं स्त्रीणामावृद्’ इति (अ. २ श्लो. ६६) । नपुंसकानां च पाणिग्रहणदर्शने ‘यद्यर्थिता तु दारैः स्यात्स्त्रीबादीनामिति’ (अ. ६ श्लो. २०३) ।

तत्रोच्यते—नार्यं पुंशब्दो मनुष्यजातिवचनो नरशब्दवचनेन विभक्तिवाच्यं लिङ्गं न विवक्ष्येत । एष हि सर्वत्र स्थावरमूर्तामूर्तगतं लिङ्गविशेषं प्रसवरूपमाचष्टे । प्रातिपदिकार्थो ह्यत्र लिङ्गम् । विभक्तिवाच्यस्य ह्यर्थस्य विवक्षाविवक्षे युज्येते । यतो न विभक्तेर्वचनमेवैकं

प्रयोजनं, कर्माद्यर्थान्तराभिधानेनाप्यर्थवत्त्वात् । इह त्वविवक्षायामानर्थक्यमेव प्राप्नोति पुंसपदस्य । यथा तत्रैव ग्रहप्रातिपदिकार्थो विवक्ष्यते वाक्यानर्थक्यपरिहाराय ।

अथोच्येत “न प्रत्ययार्थमात्रस्याविवक्षा । कृत्स्नोऽपि पदार्थ उद्दिश्यमानविशेषणं न विवक्ष्यते । यथा ‘यस्योभयं हविः,’ इति सत्यप्युभयपदश्रवणे दधिपयसोरन्यतरावृत्तावपि तदेव प्रायश्चित्तम् । न विवक्षित उभयशब्दः” ।

अत्र केचित्परिहारमाहुः । नैतत्तेन समानम् । न हि हविरर्थः पञ्चशरावः । हविर्विनाशो हि नैमित्तिकोऽधिकारः । इह तु माणवकार्या एव संस्काराः ।

एष त्वप्रयोजको विशेषः । वाक्यभेदभयाद्विशेषणविवक्षा नेष्यते । तादृश्येऽपि वाक्यभेदो नैवापैति । तस्मादयं परिहारः । एतदेवेत्यत्तिवाक्यं जातकर्मणो वैदिकैः कर्मभिरित्येतदुपक्रमम् । तत्र पुमानेव संस्कार्यतया निर्दिष्टः । तद्विवक्षायां वाक्यानर्थक्यं, यथा तत्रैव हविःपदं विवक्ष्यते ।

“यद्येवं शूद्रस्यापि प्राप्तिः, जातिविशेषानिर्देशात्” ।

न प्राप्स्यति, मन्त्रसाध्यत्वात् । अथवा द्विजन्मनामिति वाक्यशेषको भविष्यति । न च तदानीं विधेयार्थविषयत्वेन निर्दिष्टो देन तत एव संस्कार्यावगतौ पुंस इत्येतदुभयपदवद्विवक्षितमाशङ्क्येत ।

स्त्रीणां त्वप्राप्तेऽपि विधानमुपपद्यते । स्त्रीबस्यापि दारदर्शनम् । वातरेता यः स्त्रीब उभयव्यञ्जनोऽप्रवृत्तेन्द्रियो वा । बहुप्रकारव्यावृत्तिकरं जातकर्मादिसंस्कारकालं परिच्छेद्यत्वाच्छक्यप्रतीकारत्वाच्च । न च यो न नियतो धर्मः सोऽधिकारं व्यावर्तयति, यथाऽद्रव्यत्वं, न ह्यद्रव्यत्वं नियतं जातिवत् । य एवाद्वयः सोऽपि द्रव्यवान्भवति । चिरमघनो भूत्वा भवत्यह्ना महाघनः । ईदृशस्यैव षण्ढस्य धधे पलालभारकशुद्धिः । स ह्यसंस्कृतोऽनुपनीतः शान्त्यै न कस्यचित्तिष्ठति ।

अतः स्थितं पुंसामेवैते संस्कारा एभिर्विधीयन्ते । विध्यन्तरेण स्त्रीणाममन्त्रकाः । नपुंसकस्य नैव सन्तीति ॥ २६ ॥

नामधेयं दशम्यां तु द्वादश्यां वाऽस्य कारयेत् ॥

पुण्ये तिथौ मुहूर्ते वा नक्षत्रे वा गुणान्विते ॥ ३० ॥

दशम्यां तिथौ द्वादश्यां वाऽस्य दारकस्य नामधेयं कुर्वीत । शिजर्थो न विवक्षितः । तथा च गृह्यम् “दशम्यामुत्थाप्य पिता नाम करोति” इति ।

नामैव ‘नामधेयम्’ । येन शब्देन कार्येष्वाहूयते तन्नाम ।

‘प्राङ्नाभिर्वर्धनादिति’ जातकर्मणः प्रकृतत्वाज्जन्मनः प्रभृति दशमीद्वादश्यां गृह्ये ते न चन्द्रतिथी ।

इह कंचिदशमीग्रहणमाशौचनिवृत्तिरित्युपलक्ष्यार्थं वर्णयन्ति । अतीतायामिति चाध्याहारः । दशम्यामतीतार्या ब्राह्मणस्य द्वादश्यां चत्रियस्य पञ्चदश्यां वैश्यस्येत ।

तद्युक्तम् । लक्षणायां प्रमाणभावाज्जातकर्मवदाशौचेऽपि करिष्यत । यदि तु ब्राह्मणभोजनं विहितं कचित्तदा युक्ता लक्षणा ।

यदि दशमीद्वादश्यां वक्ष्यमाणगुणयुक्ते भवतः तदा तयोः कर्तव्यम् । अथ न, तदाऽन्यस्मिन्नपि पुण्येऽहनि । पुण्यान्यहानि द्वितीयापरूचम्यादीनि । ‘पुण्यं’ प्रशस्तं, नवमीचतुर्दश्यादयो रिक्तास्तिथयः अपुण्याः ।

मुहूर्तो लग्नं कुम्भादि । तस्मिन्पुण्ये पापप्रहर्नधिष्ठिते गुरुभ्यां च दृश्यमाने । लग्नशुद्धिर्ज्योतिषादवगम्यते ।

नक्षत्रे च गुणयुक्ते । नक्षत्रं श्रविष्ठादि, तद्यस्मिन्नहनि गुणयुक्तं भवति । नक्षत्रगुणाश्च क्रूरग्रहपापग्रहविष्टिव्यतीपातविवार्जितम् ।

वा शब्दः समुच्चये । तेन प्रशस्तायां तिथौ नक्षत्रे च शुद्धे लग्न इत्युपदिष्टं भवति । समुच्चयश्च ज्योतिषाऽवगम्यः ।

अयं च परमार्थः । दशमीद्वादशीभ्यामर्वाङ् न कर्तव्यम् । उत्तरकालं च यदहर्नक्षत्रं लग्नं परिशुद्धं तदहरेव कर्तव्यम् ॥ ३० ॥

इदानीं यादृशं नाम कर्तव्यं तन्नियमयति स्वरूपतोऽर्थतश्च—

मङ्गल्यं ब्राह्मणस्य स्यात्क्षत्रियस्य बलान्वितम् ॥

वैश्यस्य धनसंयुक्तं शूद्रस्य तु जुगुप्सितम् ॥ ३१ ॥

तत्र स्वरूपमवधारयिष्यन्नाह । मङ्गलाय हितं तत्र वा साधु मङ्गल्यमिति व्युत्पत्तिः । अभिमतस्यार्थस्य चिरजीवित्वबहुधनादेर्दृष्टादृष्टसुखफलस्य सिद्धिर्मङ्गलम् । तदभिधानमेव शब्दस्य हितत्वं साधुत्वं चेति तद्वितसिद्धिः । ‘साधुत्वं’ नामिप्रेतार्थसिद्धि-प्रतिपादनमेव विवक्षितम्, किं तर्हि, य आशास्यते तद्वचनेनैव सिद्धिः ।

समासाद्वायुःसिद्धिः धनसिद्धिः पुत्रलाभ इत्यादिः प्रतीयते । तद्विताद्वा हितनिमित्त-प्रयोजनार्थीयात् । तत्र गृहे तद्वितान्तं प्रतिषिद्धं “कृतं कुर्यान्न तद्वितमिति” । समा-सेऽपि पदद्वयैकार्थीभावस्तत्र बहुचरप्रयोगप्रसङ्गाः । यतो वक्ष्यति ‘शर्मवद्ब्राह्मणस्ये’त्युपपन्ननियमम् । तत्र चतुरक्षरे त्र्यक्षरे वा नास्ति शर्मशब्दे चोपपदे पञ्चाक्षरं षडक्षरं नाम भवति । तच्च प्रतिषिद्धं “द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा कुर्यादिति” । तेन यद्यत्किञ्चित्प्रायेण सर्वस्याभिलषणीयमगर्हितं पुत्रपशुप्रामकन्याधनादि तद्वचनाः शब्दा नामधेयत्वेन विनि-

योक्तव्याः शर्मान्ताः । तेन गोशर्मा धनशर्मा हिरण्यशर्मा कल्याणशर्मा मङ्गलशर्मेत्यादिशब्दपरिग्रहः सिद्धो भवति ।

अथवा 'मङ्गलं' धर्मः तत्साधनं मङ्गल्यं नाम ।

“कतमत्युनर्धर्मसाधनं नाम” । य एते देवताशब्दाः इन्द्रोऽग्निर्वायुः । तथा ऋषिशब्दाः—वसिष्ठो विश्वामित्रो मेधातिथिः । तेषामपि धर्मसाधनत्वमस्ति । ‘ऋषींस्तर्पयेत्युप्यकृतो मनसा ध्यायेदिति’ । “देवतानामृषीणां च द्विजानां पुण्यकर्मणाम् । प्रातः प्रबुद्धः श्रीकामो नरो नामानि कीर्तयेद्” इति ।

मङ्गल्यग्रहणाच्च यदप्रशस्तं यमो मृत्युरित्यादि तन्निरस्यते, यज्ज्ञानार्थकं हित्यादि यदृच्छानिमित्तम् ।

क्षत्रियस्य बलान्वितम् । बलसंयुक्तं बलवाचि । अन्वयः सम्बन्धः । शब्दस्यार्थेन सम्बन्धः प्रतिपादकभाव एव । सामर्थ्यं बलम् तद्येन प्रतिपाद्यते तादृशं भामक्षत्रियस्य कर्तव्यम् । ‘शत्रुन्तपः’ ‘दुर्योधनः’ ‘प्रजापाल’ इत्यादि । येन विभागेन च नामनिर्देशो जातिचिह्नम् ।

एवं वैश्यस्य धनसंयुक्तम् ।

न चात्र पर्याया एव गृह्यन्ते—“धनं वित्तं स्वापतेयमिति” । किं तर्हि येन प्रकारेण तत्प्रतिपत्तिः । यदि वा धनादिशब्दप्रयोगादर्थसम्बन्धाद्वा । धनकर्मा महाधनः गोमान्धान्यग्रह इति ।

एवं सर्वत्र द्रष्टव्यम् । तथा चान्वितादिशब्दप्रयोगो बलान्वितं धनसंयुक्तमिति । इतरथा एवमेवावक्ष्यद्बलनामानि कुर्यादिति । स्वल्पत्वाद्वलाद्यर्थवाचिनामानन्त्याच्च पुरुषव्यक्तीनां दुरवधाने भेदे व्यवहारोच्छेद एव स्यात् ।

शूद्रस्य जुगुप्सितम् । कृपणको दीनः शबरक इत्यादि ॥ ३१ ॥

शर्मवद्ब्राह्मणस्य स्याद्राज्ञा रक्षासमन्वितम् ॥

वैश्यस्य पुष्टिसंयुक्तं शूद्रस्य प्रेक्ष्यसंयुतम् ॥ ३२ ॥

अत्र स्वरूपग्रहणं पाठानुक्रमश्चादौ मङ्गल्यमन्ते शर्मशब्दः । तथा चोदाहृतम् ।

क्षत्रियादिनाम्नां तु नैतत्सम्भवति । रक्षाशब्दस्य लीलिङ्गस्य अवगन्तुं सामानाधिकरण्यानुपपत्तेः । तस्मादेकोपक्रमत्वात्समाचाराच्च सर्वत्रार्थग्रहणम् । वाक्यभेदाच्च समुच्चयः । यन्मङ्गल्यं तच्छर्मार्थवत् । शर्म शरणमाश्रयः सुखं च । अर्थग्रहणात्स्वामिदत्तभवभूत्यादिशब्दपरिग्रहः । इन्द्रस्वामीन्द्राश्रयः इन्द्रवत् । तदाश्रयता प्रतीयते । एवं सर्वत्रोन्नेयम् ।

“ अथ कोऽयं हेतुर्वाक्यभेदात्समुच्चय इति । प्रोहिभिर्यजेत यवैर्यजेतेति किं न समुच्चय इति” ।

उच्यते । लिङ्गदर्शनमात्रमेतत्पौरुषेयत्वान् ग्रन्थस्य । विकल्पेऽभिप्रेते मङ्गल्यं शर्मव-
द्वेति लाघवाद्भवत्यत् । वाक्यभेदे हि द्विराख्यातोच्चारणम् । तद् गुरु भवति ।

रक्षा परिपालनं पुष्टिर्द्विगुणमिह । गोवृद्धो धनगुप्त इति । प्रेक्ष्यो दासः ।
ब्राह्मणदासो देवदासो ब्राह्मणाश्रितो देवताश्रित इति ॥ ३२ ॥

स्त्रीणां सुखोद्यमक्रूरं विस्पष्टाय मनोहरम् ॥

मङ्गल्यं दीर्घवर्णान्तमाशीर्वादाभिधानवत् ॥ ३३ ॥

पुंस इत्यधिकृतत्वास्त्रीणामप्राप्तौ निषम्यते ।

सुखेनोद्यते सुखोद्यम् । स्त्रीबालैरपि यत्सुखेनोच्चारयितुं शक्यते तत्स्त्रीणां नाम कर्त-
व्यम् । बाहुल्येन स्त्रीणां स्त्रीभिर्बालैश्च व्यवहारस्तेषां च स्वरूपसौष्ठवाभावात् सर्वं
संस्कृतं शब्दमुच्चारयितुं शक्तिरस्ति । अतो विशेषेणोपदिश्यते । नतु पुंसामसुखोद्यम-
भ्यनुज्ञायते । उदाहरणं ‘मङ्गलदेवी’ ‘चारुदती’ ‘सुवदनेत्यादि’ । प्रत्युदाहरणं ‘शर्मिष्ठा’
‘सुखिलष्टाङ्गी’ति ।

अक्रूरमक्रूरार्थवाचि । क्रूरार्थवाचि क्रूरार्थं ‘डाकिनी’ ‘परुषेति’ ।

विस्पष्टार्थं यस्यार्थो व्याख्यानगम्यो न भवति, श्रुत एव विदुषामविदुषां वाऽर्थ-
प्रतीतिं करोति । अविस्पष्टार्थं यथा, ‘कामनिधा’ ‘कारीषगन्धेति’ । ‘कामस्य निधेव निधा
तया कामस्तत्रैव तिष्ठतीति’ एवं यावन्न व्याख्यातं तावन्नावगम्यते । एवं करीषगन्धे-
र्दुहिता कारीषगन्धेति व्याख्यानमपेक्ष्यते ।

मनोहरं चित्ताह्लादकरं, ‘श्रेयसी’ । विपरीतं तु ‘कालाक्षी’ ।

शर्मवती मङ्गल्यम् । विपरीतम् ‘अभागा’ ‘मन्दभागेति’ ।

दीर्घो वर्णोऽन्ते यस्य । विपरीतं शरत् ।

आशिषं वदतीत्या‘शीर्वादम्’, ‘अभिधानं’ शब्दः, तयोर्विशेषणसमासः । तद्यस्मि-
न्नस्ति विद्यते तत्तन्नाशीर्वादाभिधानवत् । ‘सपुत्रा’ ‘बहुपुत्रा’ ‘कुलवाहिकेति’ ।
एते ह्यर्था आशीर्विषया । विपरीता ‘अप्रशस्ता’ ‘अलक्षणेति’ ।

“अथ मङ्गल्यस्याशीर्वादस्य च को विशेषः” ।

न कश्चित् । वृत्तपूरणार्थं तु भेदेनोपादानम् ॥ ३३ ॥

चतुर्थे मासि कर्त्तव्यं शिशोर्निष्क्रमणं गृहात् ॥

षष्ठेऽभ्रमाशनं मासि यद्वेष्टं मङ्गलं कुले ॥ ३४ ॥

जन्मचतुर्थमासे गृहाद्बहिर्निष्क्रमणमादित्यदर्शनं शिशोर्बालस्य कर्तव्यम् ।
त्रोन्मासान् गर्भगृह एव वासयेत् । शिशुप्रहणं शूद्रस्यापि प्राप्यर्थम् । एवं बध्ने मास्यप्य-
न्नप्राशनम् । पञ्चमासान्चीराहार एव । यद्वा कुले दारकस्य श्रेयस्यं मङ्गल्यं पुतनाशकुनिकै-
कवृक्षोपहारादि प्रसिद्धम् । कालविशेषे वा तत्कर्तव्यम् । अयं च सर्वसंस्कारशेषः । तेन
नामधेयमुक्तलक्षणव्यतिरेकेणापि यथाकुलधर्मं लभ्यते । 'इन्द्रस्वामी' 'इन्द्रशर्मा' 'इन्द्र
भूमिः' 'इन्द्रघोष' 'इन्द्ररात' 'इन्द्रविष्णुः' 'इन्द्रदेव' 'इन्द्रव्योतिः' 'इन्द्रयशा' इत्यादि
कुलभेदेनोपपन्नं भवति ॥ ३४ ॥

चूडाकर्म द्विजातीनां सर्वेषामेव धर्मतः ॥

प्रथमेऽब्दे तृतीये वा कर्तव्यं श्रुतिनोदनात् ॥ ३५ ॥

'चूडा' शिखा तदर्थं 'कर्म' चूडाकर्म । केषुचिन्मूर्द्धदेशेषु केशानां स्थापनं रचना-
विशेषश्चैतच्चूडाकर्मोच्यते ।

प्रथमवर्षे तृतीये वा । ग्रहसौख्यत्यापेक्षा विकल्पः ।

श्रुतिनोदनादित्यनुवादस्तन्मूलतयैव प्रामाण्यस्योक्तत्वात् । अथवा श्रुतिशब्देन न
विधायकान्येव वाक्यान्युच्यन्ते, किं तर्हि मन्त्राः । ते च रूपात् चूडाकर्म—याज्जना
इतिवददष्टका—प्रकाशयन्ति । 'यत्तुरेण मार्येते'त्यादि (पारस्कर २. १. १६) ।
तेन समन्त्रकमेतत्कर्मेत्युक्तं भवति । विशेषापेक्षायां गार्हो विधिरङ्गीक्रियते । अतः शूद्रस्य
नायं संस्कारः, द्विजातिप्रहणाच्च । अनियतकालं तु केशवपनं शूद्रस्यार्थप्राप्तं न
निवार्यते ॥ ३५ ॥

गर्भाष्टमेऽब्दे कुर्वीत ब्राह्मणस्योपनायनम् ॥

गर्भादेकादशे राज्ञो गर्भात्तु द्वादशे विशः ॥ ३६ ॥

गर्भस्थस्य यः संवत्सरस्तत आरभ्य योऽष्टमोऽब्दः । गर्भशब्देन साहचर्यात्संवत्सरो
लक्ष्यते । न हि मुख्यया घृत्त्या गर्भस्य संवत्सरोऽष्टम इति व्यपदेशं लभते । तस्मि-
न्नूपनायनं ब्राह्मणस्य कुर्वीत । उपनयनमेवोपनायनम् । स्वार्थिकोऽण् ।
'अन्येषामपि दृश्यते' (पा. सु. ६।३।१८७) इत्युत्तरपदस्य दीर्घः । छान्दसत्वाद्भो-
भयपदवृद्धिः । उपनयनमिति हि एष संस्कारो वेदविदां गृह्यस्मृतिषु प्रसिद्धो मौख्यबन्ध-
नापरपर्यायः । उपनीयते समीपं प्राप्यते येनाचार्यस्य स्वाध्यायाध्ययनार्थं न कुड्यं कटं
वा कर्तुं तदुपनयनम् । विशिष्टस्य संस्कारकर्मणो नामधेयमेतत् ।

गर्भादेकादशे राज्ञः । गर्भात्प्रभृति गर्भाद्वा परो य एकादशोऽब्दस्तत्र च त्रियस्य
कर्तव्यम् । राजशब्दोऽयं च त्रियजातिवचनो नामभिर्देकादिगुणयोगमपेक्षते ग्रन्थेषु तथा

प्रयोगदर्शनात्, ब्राह्मणादिजातिशब्दसाहचर्याच्च । गुणविधिषु च क्षत्रियशब्ददर्शनात् 'क्षत्रियस्य तु मौर्वीति' । यस्तु राजशब्दस्य क्षत्रियादन्यत्र जनपदेश्वरे वैश्यादौ प्रयोगः स गौण इति वक्ष्यामः । मुख्ये चासति गौणस्य ग्रहणम् । तथा च गृह्यकारः—“अष्टमे वर्षे ब्राह्मणमुपनयेदेकादशे क्षत्रियं द्वादशे वैश्यमिति” । भगवांश्च पाणिनिः एवमेव प्रतिपन्नो 'राज्ञः कर्म राज्यं' इति राज्यशब्दस्य राजशब्दं प्रकृतिं ब्रुवन्नेव जनपदैश्वर्येण राजशब्दार्थप्रसिद्धिमाह ।

एवं गर्भात्तद्द्वादशेऽब्दे विश्वः वैश्यस्य ॥ ३६ ॥

ब्रह्मवर्चसकामस्य काय विप्रस्य पञ्चमे ॥

राज्ञो बलार्थिनः षष्ठे वैश्यस्येहार्थिनोऽष्टमे ॥ ३७ ॥

पितृधर्मेणापत्यं व्यादिशति 'ब्रह्मवर्चसी मे पुत्रः स्यादिति' पितृकामनया पुत्रो व्यपदिष्टस्तकामस्येति । पुत्रस्य बालत्वान्नैवविधा कामना सम्भवति ।

“ननु चैवमन्यकृतात्कर्मेण अन्यस्य फलेऽभ्युपगम्यमानेऽकृताभ्यागमदोषापत्तिः । अकाम्यमानं च फलं भवत्येतदप्युक्तान्तशब्दप्रमाणन्यायमर्यादयोच्यते” ।

नैष दोषः । श्येनवदेतद्भविष्यति । श्येनमभिवर्त्तकरोत्यभिवर्चमाणाश्च त्रियते । अथोच्यते “कामिन एवैतत्फलम् । शत्रुमरणं हि यजमानः कामयते । तदेव प्राप्नोतीति, नाकर्तृगामिता फलस्य”—अत्रापि विशिष्टपुत्रवत्तालक्षणमुपनेतुरेव फलम् । यथा पुत्रस्या-
रोग्येण पितुः प्रीतिः एवं ब्रह्मवर्चसेनाप्यतोऽधिकृतस्य कर्तुश्च तत्फलमन्वयानुसारी हि शास्त्रार्थावसायः । इह च पुत्रस्य फलकामेनैव कर्तव्यमित्यन्वयः प्रतीयते । न च यथा-
श्रुतान्वयत्यागे किञ्चन प्रमाणमस्ति । एतेन पितुर्धैर्वदेहिहः पुत्रकृत उपकारो व्याख्यातः । तत्रापि हि पुत्रः कर्ता पितृवृत्तिश्च फलम् । तथा च लिङ्गं “आत्मा वै पुत्रनामासीति” । पित्रैव हि तावच्छास्त्रमात्मसम्प्रदानकं वस्तुतः कृतमेव येनापत्योत्पादनमेवमर्थमेव कृतम् । यथा 'सर्वस्वारे मृतस्यार्भवपवमानात् ये पराश्वः पदार्थास्तेष्वपि यजमानस्यैव कर्तृत्वम् । 'ब्राह्मणाः संस्थापयत यज्ञमिति' प्रेषेण, दक्षिणाभिर्वरणेन वा प्रयोगसमाप्तावृत्तिर्जा विनि-
धातृत्वात्—एवमिहापि तादृश्येन पुत्रस्योत्पादनाद्यच्छास्त्रादिकं पितृर्थं क्रियते पित्रैव तत्कृतं भवति ।

अध्ययनविज्ञानसम्पन्नं 'ब्रह्मवर्चसम्' ।

बलं सामर्थ्यम्, आभ्यन्तरं बलं च । वत्साहशक्तिर्महाप्राणता चेत्येतदाभ्य-
न्तरम् । बलं च हस्तश्वरथपदातिकोशसम्पत् । तदुक्तं 'स्वाङ्गाभ्युद्यमं सायौगिकानां चार्थानामिति' ।

ईहा चेष्टा, बहुना धनेन कृषिवाणिज्यादिव्यवहारः ।

सर्वत्र गर्भादिसङ्ख्या वर्षाणाम् । गर्भादिति ह्यनुवर्तते ॥ ३७ ॥

आ षोडशद्ब्राह्मणस्य सावित्री नातिवर्त्तते ॥

आ द्वाविंशत्क्षत्रबन्धोरा चतुर्विंशतेर्विशः ॥ ३८ ॥

एवं तावन्मुख्यकाम्यानुपनयनकालानुक्तौ । इदानीं पितुरभावे व्याध्यादिना वा कथञ्चिदनुपनीते माणवके कालातिपत्तावनुपनेयता प्राप्ता, सत्यपि कालस्याङ्गत्वे तदभावेऽधिकारनिवृत्तेः । यथा सायम्प्रातःकालातिपत्तावग्निहोत्रस्याकरणे । अतो विहितकालव्यतिरेकेण प्रतिप्रसवार्थमिदमारभ्यते ।

यावत्षोडशं वर्षं गर्भादारभ्य तावद्ब्राह्मणस्योपनयनार्हता न निवर्त्तते । सावित्री-शब्देन तदनुवचनसाधनमुपनयनारूपं कर्म लक्ष्यते । नातिवर्त्तते नातिक्रान्तकालं भवतीत्यर्थः ।

एवमा द्वाविंशत्क्षत्रबन्धोः क्षत्रियजातीयस्येत्यर्थः । बन्धुशब्दोऽयं क्वचित्कुत्सायां प्रवर्त्तते, यत्स्वं कथं वेत्स ब्रह्मबन्धविति । ज्ञातिवचनः यथा “ग्रामता जनता चैव बन्धुता च सहायता । महेन्द्रस्याप्यगम्याऽसौ भूमिभागभुजां कुतः ॥” । द्रव्यवचनो “जात्यन्ताच्छ बन्धुनीति” (पा० सू० ५।४।६) । तत्र पूर्वयोरर्थयोरसम्भवान्तृतीयोऽर्थो गृह्यते । द्वाविंशतेः पूरणो द्वाविंशोऽब्दः तद्धितार्थः ।

आ चतुर्विंशतेर्विशः । प्राप्तोऽप्यत्र पूरणप्रत्ययो वृत्तानुरोधान्न कृतः, प्रतीयते तु तदर्थः । न हि समुदायविषयायाश्चतुर्विंशतिसङ्ख्याया अवधित्वेन सम्भवः । तदवयवस्तु चतुर्विंशो भवति संवत्सरोऽवधिः ।

आङ्गमभिविधौ व्याचक्षते ।

लिङ्गदर्शनं चोदाहरन्ति । “गायत्र्या ब्राह्मणमुपनयीत, त्रिष्टुभा राजन्यम्, जगत्या वैश्यम्” इति । एतेषां च छन्दसामियता कालेन द्वौ पादौ पूर्येते । तावन्तं कालं बलवन्ति न त्यजन्ति स्वाश्रयभूतान्वर्णान् । तृतीये तु पादेऽपक्रान्ते गतरसान्यतिवयांसि न्यूनसामर्थ्यानि भवन्ति समाप्तिमुपयान्ति । यथा “पञ्चाशता स्थविरो मनुष्यः” इति । अतश्च नैतेन वयमुपासितानीति त्यजन्ति तं वर्णम् । ततो ‘न गायत्रो ब्राह्मणो, न त्रैष्टुभो राजन्या, न जागतो वैश्य’ इति ।

सविता देवता यस्या ऋचः सा सवित्री; सा च गायत्री द्रष्टव्या प्रदर्शिता, गृह्या । एवं क्षत्रियस्य त्रिष्टुप् सावित्री ‘आकृष्णोनेति’ । वैश्यस्य जगती “विश्वारूपाणीति” ॥ ३८ ॥

अत ऊर्ध्वं त्रयोऽप्येते यथाकालमसंस्कृताः ॥

सावित्रीपतिता ब्राह्म्या भवन्त्यार्यविगर्हिताः ॥ ३९ ॥

अस्मात्कालादूर्ध्वं परेण त्रयोऽप्येते वर्णाः ब्राह्मणादयो यथाकालं यस्यापनयनकालः तत्रानुकल्पिकेऽप्यसंस्कृता अकृतोपनयनाः सावित्रीपतिता उपनयनभ्रष्टा भवन्ति । ब्राह्म्याश्च संज्ञया । ‘आर्यैः’ शिष्टैः ‘विगर्हिताः’ निन्दिताः । ब्राह्म्यसंज्ञाव्यवहारप्रसिद्धार्थोऽयं श्लोकः । अनुपनेयत्वं तु पूर्वेष्वैव सिद्धम् ॥ ३८ ॥

उक्तम् “आर्यैर्निन्दितः” । का पुनरेषा निन्देत्याह ।

नैतैरपूतैर्विधिवदापद्यपि हि कर्हिचित् ॥

ब्राह्मणं यौनांश्च सम्बन्धान्नाचरेद्ब्राह्मणैः सह ॥ ४० ॥

एतैर्ब्राह्मणैरपूतैरकृतप्रायश्चित्तैर्विधिवदादृशो विधिः प्रायश्चित्तशास्त्रेणोपदिष्टः ‘तांश्चारयित्वा त्रीन्कृच्छ्रानिति’—आपद्यपि हि कर्हिचित्कस्याश्चिदप्यापदि न सम्बन्धानाचरेत्कुर्यात्तैः सह ।

किं सर्वसम्बन्धनिषेधो नेत्याह । ब्राह्मण्यौनांश्च । ‘ब्रह्म’ वेदः । तन्निमित्ताः सम्बन्धाः याजनाध्यापनप्रतिग्रहाः । न ते याज्याः न याजकाः कर्तव्याः । एवं नाध्याप्या नैतेभ्योऽध्येतव्यम् । वेदार्थं विदुषः प्रतिग्रहाधिकारादेषोऽपि ब्राह्मणसम्बन्धो भवति । ‘यौनः सम्बन्धः’ कन्याया दानादाने ।

ब्राह्मणग्रहणं प्रदर्शनार्थम् ।

अस्माच्च दोषदर्शनाद्ब्राह्म्यतापरिहारार्थं पितुरभावेऽपि व्युत्पन्नबुद्धिना माणवकेनाप्यात्मनाऽऽत्मोपनाययितव्य इति प्रतीयते । काम्यो ग्रन्थमाचार्यस्य विधिः । तत्राचार्यत्वमकाभ्यमानो यदि कश्चिन्न प्रवर्तते तदा माणवकेन प्रार्थयितव्यो दक्षिणादिना । तथा च श्रुतिः—“सत्यकमो जाबालः हारिद्रुमतं गौतममियाय ब्रह्मचर्यं भवति वक्ष्यामीति,” स्वयमाचार्यमभ्यर्थितवानुपनयनार्थम् ॥ ४० ॥

कार्णवीरववास्तानि चर्माणि ब्रह्मचारिणः ॥

वसीरभानुपूर्व्येण शाणक्षौमाविकानि च ॥ ४१ ॥

कृष्णशब्दो यद्यपि कृष्णगुणयुक्तवस्तुमात्रे वर्तते “कृष्णा गौः, कृष्णः कम्बलः” इति तथापीह स्मृत्यन्तरादौरवसाहचर्याच्च मृग एव प्रतीयते । कृष्णं गजातिविशेषः । वस्तः छागः । सर्वत्रविकारेऽवयवे वा तद्वित्तः । कृष्णाजिनं ब्राह्मणो, रुक्चर्म च त्रियो, वैश्यश्छागचर्म वसीरभ्राच्छादयेयुः । शाणक्षुमोर्णास्तत्र कृतानि च वस्त्राणि । च शब्दः समुच्चये । वस्तुत्तरीयाणि शाणादीनि । चर्माण्युत्तरीयाण्यौचित्यात् कौपीनाच्छादनानि च वस्त्राणि ।

आनुपूर्व्येण नैकैकस्य सर्वैरभिसम्बन्धो नापि व्युत्क्रमेण । प्रथमस्य ब्रह्मचारिणः प्रथमेन चर्मणा वस्त्रेण च सम्बन्धो द्वितीयस्य द्वितीयस्थानस्थेन । तथा च दर्शितम् ।

ननु चान्तरेणापि वचनं लोकोक्त एवैतत्सिद्धं, “चूर्णिताक्षिप्तदग्धानां वज्रानिहनुता-
शनैरिति” यथाक्रमं सम्बन्धप्रतिपत्तिः, चूर्णिता वज्रेणाक्षिप्ताः अग्निहोत्रेण दग्धा अभिनेति ।

वच्यते । भवेदेतदेवं यदि भेदेन निर्देशः स्यात्समसङ्ख्यात्वं च । इह तु ‘ब्रह्मचारिणः’ इत्येकशब्दोपादानात् क्रमोऽवगम्यते । त्रयश्च ब्रह्मचारिणः । षडनुदेशिनः त्रीणि चर्माणि त्रीणि वस्त्राणि । आनुपूर्व्यग्रहणे तु सति वाक्यान्तरोपात्तः क्रम आश्रीयते । तथा च चर्मभिः सम्बन्धः पुनर्ब्रह्मचारिपदमावर्त्य वासोभिः सम्बन्ध्यते । ततः सङ्ख्यासाम्यसिद्धिः । ईदृश एव विषये भगवता पाणिनिना यत्र कृतो “यथासङ्ख्यमनुदेशः समानामिति ” (पा. सू. १।३।१०) ॥ ४१ ॥

मौञ्जी त्रिद्वत्समा श्लक्षणा कार्या विप्रस्य मेखला ॥

क्षत्रियस्य तु मौर्वी ज्या वैश्यस्य शणतान्तवी ॥ ४२ ॥

मुञ्जस्तृणजातिस्तद्विकारो मौञ्जी । सा ब्राह्मणस्य मेखला रशना कर्तव्या मध्य-
बन्धनी । त्रिवृत् त्रिगुणा । समा न कचित्सूक्ष्मा न कचित्सूक्ष्मतरा किं तर्हि सर्वत एव समा । श्लक्षणा तनुत्वगुणयुक्ता परिधृष्टा च ।

क्षत्रियस्य पुनर्ज्या धनुर्गुणः । सा कदाचिच्चर्ममयी भवति, कदाचित्तृणमयी, भङ्गोमादिरञ्जुर्वा । तदर्थमाह मौर्वीति । तथा धनुषोऽवतारितया श्रोणीबन्धः कर्तव्यः । यद्यपि त्रिवृत्तादिर्गुणो मेखलामात्राश्रितो न मौञ्ज्या एव, तथाऽपि व्यायाः स्वरूपनाश-
प्रसङ्गात् भवति ।

शणतन्तुविकारः शणतान्तवी । छान्दसत्वादुत्तरपदवृद्धिः । अथवा केवलान्तन्तु-
शब्दात्तद्धिते कृते तदन्तस्य शणैः सम्बन्धः—शणानां तान्तवीति । प्रकृतेर्विकारः प्रकृतिसम्बन्धितया व्यपदिश्यते । ‘गव्यं घृतं’ ‘देवदत्तस्य पौत्र’ इति । ‘तन्तुः’ सूत्रं शणमौञ्जोवत्कर्तव्या । गृह्यकारैर्वैश्यमेखलायाः त्रिवृत्तादिधर्मः सुस्पष्ट एवाकः ॥ ४२ ॥

मुञ्जालाभे तु कर्तव्याः कुशाश्मन्तकबल्वजैः ॥

त्रिवृत्ता ग्रन्थिनैकेन त्रिभिः पञ्चभिरेव वा ॥ ४३ ॥

आदिशब्दलोपमत्र स्मरन्ति । मुञ्जाद्यलाभ इति । कर्तव्या इति च बहुवचन-
मुपपन्नतरम् । भिन्नजातिसम्बन्धितया सुव्यक्तो मेखलाभेदः । एकजातिसम्बन्धित्वे तु केवलव्यक्तिभेदालम्बनं बहुवचनं स्यात् । विप्रस्येति च प्रकृतस्य बहुवचनेन परिग्रामः कर्तव्यः । विकल्पश्चैकविषयत्वे स्यात् । न च सम्भवत्यां गतौ विकल्पो युक्तः ।

तेन मुञ्जाभावे कौशी । ज्याया अभावेऽश्मन्तकेन । शाणानां बल्वजैः । तृणौषधि-
वचनात्कुशादयः ।

प्रतिनिधिनियमश्चायम् । कुशाद्यभावेऽप्यन्यन्मुञ्जादिसदृशमुपादेयम् ।

त्रिवृत्ता ग्रन्थिनैकेन । नायं ग्रन्थिसङ्ख्याभेदो वर्णभेदेन । अपि तु प्रत्येकं
विकल्पः । कुशादिमेखलास्त्वप्ययं ग्रन्थिभेदो धर्मभेदश्चोद्यमानः स्मृत्यन्तरसमाचारस्यानि-
लत्वेऽपि द्रष्टव्यः ॥ ४३ ॥

कार्पासमुपवीतं स्याद्विप्रस्योर्ध्ववृत्तं त्रिवृत् ॥

शणमूत्रमयं राज्ञो वैश्यस्याविकसौत्रिकम् ॥ ४४ ॥

उपवीतशब्देन वासो विन्यासविशेष उच्यते । वक्ष्यति “उद्धृतं दक्षिणं पाणाविति” ।
तच्च धर्ममात्रम् । तस्य न कार्पासता सम्भवत्यतो धर्मेण धर्मी लक्ष्यते, यस्यासौ विन्यासस्त-
त्कार्पासमुच्यते । अर्श आदित्वाद्वा मत्वर्थीयोऽकारः कर्तव्यः, उपवीतवदुपवीतमिति ।

उर्ध्ववृत्तं ऊर्ध्वा दिशं प्रतिवर्त्यते वेष्टते । **त्रिवृत्** त्रिगुणम् । कर्तनिकाभ्यां लब्ध-
सूत्रभावस्य त्रिगुणीकृतस्येदमूर्ध्वनिवर्तनं विधीयते । संहृत्य तन्तुत्रयं ऊर्ध्ववेष्टनेन रज्ज्वा-
कारं कृत्वा तेनोपवीतं कुर्यात् । सा च रज्जुरेकैव धारयितव्या तिस्रः पञ्च सप्त वा ।
यज्ञसम्बन्धाद्धि तद्यज्ञोपवीताख्यां लभते । यज्ञार्थोऽयमुग्रत इति भक्त्योपचर्यते ।
तत्रेष्टिपशुसोमानां यज्ञरूपतयैकत्वादेकतन्तुकं क्रियते । अग्नित्रयमाध्यत्वादहीनैकाहसत्र-
भेदाद्वा त्रितन्तुकम् । सोमसंस्थानां सप्तसङ्ख्यत्वासप्त वा तन्तवः । “त्रोग्निं सवनानि
त्रिसन्ध्येनेति” पञ्च । सूत्राभावेऽपि पटादिनाऽपि कर्तव्यम् । स्मृत्यन्तर एवमुक्तम् ।

अविः मेषस्तस्य सूत्रं तेन कृतं **आविकसूत्रिकम्** । अध्यात्मादित्वाद्विक् कर्तव्यः ।
‘आविकसूत्रिकमिति’ वा पठितव्यम् । तत्र च मत्वर्थीयेन ठना रूपसिद्धिः ॥ ४४ ॥

ब्राह्मणो वैल्वपालाशौ क्षत्रियो वाटखादिरौ ॥

पैलवौदुम्बरौ वैश्यो दण्डानर्हन्ति धर्मतः ॥ ४५ ॥

सत्यपि द्वन्द्वनिर्देशे गुणविधिवेकत्वश्रवणात्केशान्तिक इति ‘प्रतिगृह्येप्सित’ दण्डम्
इति च विकल्पितं एकदण्डधारणं प्रतीयते । “वैल्वः पालाशो ब्राह्मणस्य दण्डः” इति
गृह्य । **गौतमीये** चैकदण्डग्रहणमेवोक्तम् । इह केवला दण्डसत्ता श्रूयते । ‘दण्डान-
र्हन्ति’ । दण्डा एते ब्राह्मचारिणां योग्याः । कस्यां क्रियायां इत्येतदत्रैवोक्तं उत्तरत्र भवि-
ष्यति ‘प्रतिगृह्येप्सितमिति’ । तस्मिंश्च ग्रहणे दण्डस्योपायत्वाद्विबलितमेकत्वमत इह
द्विवचननिर्देशः—देवश्चेद्वर्षेद्वहवः कृषिं कुर्युरिति यथा—प्राप्तानुवाङ् ।

विल्वपलाशवटखदिरपीलुदुम्बरा वृक्षजातिविशेषनामधेयानि । विल्वस्य विकारो-

ऽवयवो वा 'वैश्वः' । एवं सर्वत्र । प्रदर्शनार्थश्चैते । 'यज्ञिया वा सर्वेषामिति' वचनात् ।

एतान्दण्डान्वक्ष्यमाणे कार्ये अर्हन्ति । धर्मतः शास्त्रतः ॥ ४५ ॥

केशान्तिको ब्राह्मणस्य दण्डः कार्यः प्रमाणतः ॥

ललाटसम्मितो राज्ञः स्यात्तु नासान्तिको विशः ॥ ४६ ॥

आकारविशेषवचनो दण्डशब्दः । दीर्घं काष्ठं सम्मितायाम् 'दण्ड' इत्युच्यते ।

कियत्तस्य दैर्घ्यमित्यपेक्षायामाह । केशान्तं गच्छति प्राप्नोति केशान्तगो मूर्द्धप्रमाणः । पादाप्रादारभ्य मूर्द्धाविधिः केशान्तगः । केशा वाऽन्तोऽस्येति केशान्तकः । समासान्तः ककारः । प्रमाणतः प्रमाणेनानेन युक्तो दण्डः कार्यः कारयितव्यः ब्राह्मणस्याचार्येण । ललाटसम्मितः ललाटान्तमितः ललाटान्तप्रमाणः ललाटमात्रे चतुरंगुलेन मीयमानस्य दण्डशब्दवाच्यत्वाभावादेवं व्याख्यायते— पादाप्रादारभ्य यावच्छलाटान्तं प्राप्तः ।

एवं विशो वैश्यस्य नासान्तग इति ॥ ४६ ॥

ऋजवस्ते तु सर्वे स्युरव्रणाः सौम्यदर्शनाः ॥

अनुद्वेगकरा नृणां मन्वचोऽनग्निदूषिताः ॥ ४७ ॥

ऋजवः अवक्राः । सर्वे इत्यनुवादः । प्रकृतत्वाविशेषात् । अव्रणा अचिह्नद्राः । सौम्यं प्रियकरं दर्शनमेषां ते सौम्यदर्शनाः वर्णपरिशुद्धाः, अकण्टकिताश्च । अनुद्वेगकराः । नैतैः कश्चिदुद्वेजयितव्यः श्वा वा मनुष्यो वा । नृणामिति प्रदर्शनार्थम् । सत्वचः अतृष्टाः । अनग्निदूषिताः वैद्युतेन दावोत्थेन वाऽपृष्टाः ॥ ४७ ॥

प्रतिगृह्ये प्लितं दण्डमुपस्थाय च भास्करम् ॥

प्रदक्षिणं परीत्याग्निं चरेद्भैक्षं यथाविधि ॥ ४८ ॥

प्रावृतेषु चर्मसु मेखलाबन्धनं कर्तव्यम् । आबध्य मेखलामुपनयनं कर्तव्यम् । कृते चोपवीते दण्डप्रहणम् । दण्डं गृहीत्वा भास्कर आदित्य उपस्थेयः । अभिमुखं स्थित्वा ऽऽदित्यदैवतैर्मन्त्रैरुपस्थानमादित्यस्य कर्तव्यम् । गृह्यान्मन्त्रावगमः । अन्या चेति कर्तव्यता तत एव । यत्सर्वमाधारणं तदिहोच्यते । प्रदक्षिणं परीत्य सर्वतो गत्वाऽग्निम् । चरेत्कुर्यात् । भैक्षं भिक्षाणां समूहो भैक्षम् । तच्चरेणाचेत । यथाविधीति वक्ष्यमाणविध्यनुवादः । भिक्षाशब्देन स्वल्पपरिमाणं भक्ताद्युच्यते ॥ ४८ ॥

भवत्पूर्वं चरेद्भैक्षमुपनीतो द्विजोत्तमः ॥

भवन्मध्यं तु राजन्यो वैश्यस्तु भवदुत्तरम् ॥ ४९ ॥

भिच्चाप्रार्थनावाक्यमत्र भैक्षशब्देनोच्यते । तस्य हि भवच्छब्दपूर्वता सम्भवति, न भक्तादेरर्थस्य । स्त्रीणां च प्रथमं भिक्त्यमाणातयोपदेशात्प्रार्थनार्यां च प्रार्थ्यमानस्य सम्बोध्यत्वात्सम्बुद्धिविभक्त्यन्तः स्त्रीलिङ्गो भवच्छब्दः प्रयोक्तव्यः । क्रम एव चात्रादृष्टा-
ऽर्थो नियम्यते । यथार्थं तु शब्दप्रयोगो 'भवति भिच्चां देहीति' ।

“कुतः पुनः संस्कृतशब्दार्थस्त्राभः, यावता स्त्रियः सम्बोध्यन्ते । ताश्च संस्कृतं नाव-
बुद्धयन्ते ।”

नित्यमुपनयनम् । तस्य च शब्दोच्चारणमङ्गत्वेनोक्तमिति । अनित्याश्चापभ्रंशाः । न तैर्नि-
त्यस्य संयोग उपपद्यते । यथैव च शिष्टा असाधूनुपश्रुत्यैकदेशसादृश्येन साधून्संस्मृत्यार्थं
प्रतियन्यसाधुरनुमानेन वाचक इति दर्शनेन गाशब्दो हि सादृश्याद्गोशब्दमनुमापयति ।
ततोऽर्थप्रतिपत्तेः, एवं स्त्रियः सादृश्यात्साधुभ्यः असाधूनुत्पन्नसम्बन्धान् स्मृत्वा तेभ्योऽर्थं
प्रत्येव्यन्ति । स्वल्पाच्चरं चैतत्पदत्रयं सर्वत्र प्रसिद्धं स्त्रीभिरपि सुज्ञानम् ।

एवं भवन्मध्यं चत्रियः 'भिच्चां भवति देहीति' । तथा वैश्यो—भवच्छब्द उत्तरम-
स्येति । भवदुत्तरं वाक्यं समार्थम् ।

उपनीत इति भूतप्रत्ययनिर्देशादान्वहिकेऽपि वृत्त्यर्थं भैक्ष्यचरणेऽयमेव विधिरिति
दर्शयति । 'एष प्रोक्तो द्विजातीनामौपनायनिक' इत्यत्रोपनयनप्रकरणमुपसंहरन्नपनय-
नाङ्गस्यापि भैक्ष्यस्यायमेव विधिरित्याह । अन्यथाकरणानुपनयनाङ्गमेवैतत्स्याद्यदि वा
भूतप्रत्ययसामर्थ्यात्प्रकरणं बाधित्वा वृत्त्यर्थ एव भैक्ष्यं । उपनीयमानस्य तदङ्गं यद्भैक्षं
यच्चाहरह्वृत्त्यर्थं तत्र सर्वत्रार्थं धर्मः ॥ ४६ ॥

मातरं वा स्वसारं वा मातुर्वा भगिनीं निजाम् ॥

भिक्षेत भिक्षां प्रथमं या चैनं नावमानयेत् ॥ ५० ॥

मात्रादयः शब्दाः प्रसिद्धार्थाः । निजा सोदर्या । या चैनं न विमानयेत् ।
विमानना अवज्ञानम्, 'न दीयत' इति प्रत्याख्यानम् । तथा च गृह्यम्—'अप्रत्याख्या-
यिनमग्रे भिक्षेताप्रत्याख्यायिनीं वेति' । तदेव हि मुख्यं प्राथम्यं यदुपनीयमानस्य । अहर-
हस्तु न विमाननाभयमाश्रयणीयम् ॥ ५० ॥

समाहृत्य तु तद्भैक्षं यावदर्थममायया ॥

निवेद्य गुरवेऽश्रीयादाचम्य प्राङ्मुखः शुचिः ॥ ५१ ॥

समाहृत्येति शब्दो बह्विभ्य आहरणं दर्शयति । नैकस्याः सकाशात् बह्व्यो
ग्रहीतव्याः ।

तदिति यस्यानन्तरं शब्दसन्निधिः वृत्त्यर्थस्य, न प्राकरणिकस्योपनयनाङ्गस्य ।

तस्य हि गृह्यकारैः “अनुप्रवचनीयं अपयेदिति” विहितं, न भोजनम् । ‘विष्टेदहः-
शेषमिति’ च कृतप्रातराशस्य चोपनयनम् । अतो नोपनयनाङ्गं भैक्षभोजनम् ।

यावदर्थं यावता भैक्षेण तृप्त्याख्यप्रयोजननिवृत्तिः । न बहु भिक्षितव्यम् ।

अमायया निवेद्य गुरवे, न कदन्नेन संस्कृतमङ्गं प्रच्छाद्य कदन्नं गुरोः प्रकाशयेत्,
कदन्नं किल एष न प्रहीष्यतीत्यनया बुद्ध्या । निवेदनम् ‘इदं प्राप्तमिति’ प्रकटीकरणम् ।
अगृहीते गुरुणा अनुज्ञातो अग्नीयात् ।

“कथं पुनर्निवेदनमदृष्टसंस्कारार्थमेव न भवति” । इतिहासप्रामाण्यात् । तथा च
भगवान् व्यासः । स्त्रितकूपाख्याने ‘गुरुणा गृहीतमिति’ दर्शितवान् । ‘अनुज्ञातो
भुञ्जीतेति’ यत्कचिद्गृह्यं श्रूयते ।

आचम्य प्राङ्मुखः । “आचमने प्राङ्मुखतेयमानन्तर्यादिति” केचित् तदयुक्तम् ।
‘प्रागुदङ्मुख’ इत्याचमने दिङ्नियमो भविष्यति । तस्माद्भोजनेनैव सम्बन्धः ।

शुचिः । चाण्डालादिदर्शनमशुचि देशाक्रमनिष्ठोवनादि कृताचमनस्य भोजन-
कालेऽनेन निषिध्यते ॥ ५१ ॥

आयुष्यं प्राङ्मुखो भुङ्क्ते यशस्यं दक्षिणामुखः ॥

श्रियन् प्रत्यङ्मुखो भुङ्क्ते ऋतं भुङ्क्ते बुदङ्मुखः ॥ ५२ ॥

निष्कामस्य प्राङ्मुखस्य भोजनं विहितं नित्यतया । इदानीं काम्या विधय उच्यन्ते ।

आयुषे हितं आयुष्यं प्राङ्मुखो भुङ्क्ते इति । यदि तद्भोजनादायुः प्राप्यते
तत आयुष्यं तद्भवति, तेनायमर्थः सम्पद्यते ‘आयुष्कामः प्राङ्मुखो भुञ्जीत’ । अधिकारद्वयं
प्राच्यां, नित्यं काम्यं च । आयुष्कामः फलमभिसन्दधीत । इतरस्तु न तथेति । यथा
नित्यमग्निहोत्रम्, स्वर्गकामस्य चासकृत्प्रयोगात्तन्त्रेण फलकामस्य नित्योऽप्यधिकारो
निर्वर्तते ।

एवं यशःकामो दक्षिणामुखः । इमे काम्या एव विधयः ।

श्रियमिच्छन् श्रियन् क्यजन्ताच्छता कृतः । श्रियै हितं वा श्रियमिति मकारान्तः
पाठः, आयुष्यादिबन् । प्राण्यङ्गत्वात्सार्थे भुजिर्वर्तते । तथा ऋतं भुङ्क्ते इति ।
श्रियं भोजनात्प्राप्नोतीति । तथा च द्वितीयान्तः पाठः श्रियमिति । तादर्थ्यं वा चतुर्थी
‘श्रियै प्रत्यगिति’ ।

ऋतं सत्यं यज्ञश्च, तत्फलं वा स्वर्गः । स्वर्गकाम उदङ्मुखो भुञ्जीत ।

अन्तरेणापि विधिप्रत्ययमप्राप्तत्वाद्विध्यर्थवर्गतिः पञ्चमलकारादिकल्पनया । एवमे-
तदिग्विभागेन भोजनं फलविशेषार्थम् ।

विदिग्भोजनं त्वर्थप्राप्तं नित्येन प्राङ्मुखतानियमेनापोद्यते ।

अयं च कान्यो विधिर्न ब्रह्मचारिण एव भैक्ष्यभोजनविषयः, अपि तु गृहस्थादीनामपि भोजनमात्राभितः । तथा चाभोयादिति प्रकृते भुङ्क्ते इत्याख्यातान्तरनिर्देशो लिङ्गम् । इतरथाऽभोयादिति यतो निःसन्दिग्धा प्रकृतविषयता प्रतीयते तदेव निरदैक्ष्यत् । भुङ्क्ते इति तु निर्देशो—किं प्रकृत एवार्थः शब्दान्तरेण निर्दिष्ट, उत शब्दार्थतया भोजनमात्रमिति सन्देहे—आख्यातवृत्तावर्थान्तरावगतिर्न प्रकृतप्रत्यभिज्ञानमेव ।

यत्तु “विधिप्रत्ययाभावादर्थेवाद् एवायं पूर्वशेषः” इति चोक्तः परिहारः ‘वचनानि त्वपूर्वत्वादिति’ । न च पूर्वैकवाक्यताहेतुर्विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वादिरस्ति ।

यद्यप्युत्तरेषां चैतद्वरोधीत्यनेनातिदेशेन ब्रह्मचारिधर्मोऽपि पुरुषमात्रविषयः स्यात्फलं तु न स्यात् । गुणकामनायां हि नातिदेशात्प्रवृत्तिमनुमन्यन्ते । ‘गोदोहनेन पशुकामस्य प्रणयेत्’ ‘स्नादिरं वीर्यकामस्येति’ विकृतिषु नेष्यते कैश्चित् ॥ ५२ ॥

उपस्पृश्य द्विजो नित्यमन्नमद्यात्समाहितः ॥

भुक्त्वा चोपस्पृशेत्सम्यगग्निः खानि च संस्पृशेत् ॥ ५३ ॥

आचमनोपस्पृशतिशब्दौ समानार्थौ शुद्धार्थसंस्कारविशेषवचनौ शिष्टव्यवहारादवगम्येते । यद्यपि स्पृशतिरर्थान्तरे पठितश्चमुरप्यन्नमात्रे तथापि विशेष एव सोपसर्गयोः प्रयोगदर्शनात्तदर्थतैव प्रतीयते । स्पृशेः सामान्यविषयत्वेऽपि प्रयोगो नियामकः । गडिर्वदनैकदेशे पठ्यते । स च कपोल एव गण्ड इति प्रयुज्यते, नैकदेशान्तरे । ‘पुष्यसिद्धरौ’ (पा. सू. ३।१।११६) नक्षत्रमात्रे पठ्यते, विशेषे च वर्तते । धाव्याशब्दः सामिधेनीमात्रे पठ्यते आवापिकीषु च वर्तते । अतोऽप एवाचम्येत्यर्थः । स एवोपस्पृश्येत्यस्यापि । स च परस्त्राद्विधायिष्यते । सामानाधिकरण्यं चानयोर्दृश्यते नित्यकालमुपस्पृशेदित्यभिधाय त्रिराचामेदित्याह । अतः समानार्थः ।

व्रत्तेऽप्याचम्येति भोजनार्थतयाऽऽचमने पुनर्वचनमानन्तर्यार्थम्, अनन्तरमेव भुञ्जीत, न व्यापारान्तरेण व्यववधीत । तथा च भगवान्व्यासः—“पञ्चार्द्रा भुञ्जते नित्यं तेषु वस्त्याम्यहं हरे” ॥ श्रीः किलैवमाह । द्वौ हस्तौ द्वौ च पादावास्यं च एषा पञ्चार्द्रता । सा चोपस्पर्शनानन्तरं भुञ्जानस्य भवति, न विलम्बमानस्य । इहापि वक्ष्यत्यार्द्रपादस्तु भुञ्जीतेति’ स्नातकव्रतेषु । तस्यापीनवृत्त्यं च वक्ष्यामः ।

नित्यग्रहणं प्रकरणाद्ब्रह्मचारीभोजनधर्मो मा विज्ञायि, भोजनमात्रधर्मो यथा स्यादुपदेशत एव ।

अत्र “द्विजग्रहणं भोक्तृमात्रधर्मार्थं बाहुः नित्यग्रहणं चानुवादम्” ।

न ते सम्यङ्मन्यन्ते । यदि द्विजशब्दः प्रकृते ब्रह्मचारिणि न समाविशेत्तदा स्यादपि । यदा तु तस्याप्येतदभिधानं तदा नान्तरेण नित्यग्रहणं प्रकरणाधोपलभ्यते ।

समाहितः । भुज्यमानं द्रव्यं स्वात्मशक्तिं चावेक्षमाणः । अन्यचेतस्कस्य हि गुरुविरुद्धविदाहिवर्जनं सात्त्यभोजनं च न स्यात् ।

भुक्त्वा चोपस्पृशेत् । स्नेहादिलेपापनयनं द्रव्यशुद्धानुक्तम् । कृते तस्मिन्भुक्तवत् इक्ष्माचमनं विधीयते ।

अत्र केचिन्मन्यन्ते --“शुद्ध्यर्थमेकमाचमनम्, ‘सुप्त्वा क्षुत्वा च भुक्त्वा चेति’ अनेनादृष्टार्थं द्वितीयं कर्तव्यम् । एवं च पठ्यते “आचान्तः पुनराचमेदिति” ।

एतत्पञ्चमे स्थापयिष्यामः ।

सम्यगिति वैधतामाचमनपदार्थस्यानुवदति । ‘यादृशो विधिरुक्तस्तं सर्वमनुतिष्ठेत्’ ।

अद्भिः खानि च संस्पृशेत् । खानि छिद्राणि शीर्षण्यानि ।

“ननु चैतदुक्तमेव, ‘खानि चैव स्पृशेतद्विरिति’ ।”

आत्मशिरसोऽव्यावृत्त्यर्थमिति केचित् । यदा शुचिः सन्नभोजनार्थतयैवाचामति । येषां च भोजनोत्तरकालमेकं शुद्ध्यर्थमाचमनमपरमदृष्टार्थं तत्रादृष्टार्थं आत्मशिरसी न स्पृश्यते, शुद्ध्यर्थं तु तादृशमुत्पन्नम् । तस्य सम्पूर्णाङ्गस्य प्रयोगो वक्ष्यते (६१ श्लो.) “शौचेऽप्युः सर्वदाऽऽचामेदिति” । यद्वा विधिप्रत्यभिज्ञानार्थं—शास्त्रीयमेतदाचमनं न लौकिकमिति । ज्ञाताङ्गविशेषमम्बन्धस्य तदङ्गिनिर्देशो तदेवेदमिति प्रत्यभिज्ञानसिद्धिः । अतश्च यत्राचामेदिति श्रुतं तत्र न यस्य कस्यचिद्द्रव्यस्य भक्षणमात्रं प्रतीयते, किं तर्हि शास्त्रीयस्य संस्कारस्य सपरिकरस्येति यदुक्तं तद्वर्शितं भवति ॥ ५३ ॥

पूजयेदशनं नित्यमद्याच्चैतदकुत्सयन् ॥

दृष्ट्वा हृष्येत्यसीदेच्च प्रतिनन्देच्च सर्वशः ॥ ५४ ॥

अश्वयत् इत्यशनं भक्तसत्कृपुपाद्युच्यते । तदशनार्थमानीतं देवतारूपेण पश्येत् । ‘एषा वै परमा देवता यदन्नम्’ । तस्य सर्वेषां भूतानां स्रष्टृत्वेन स्थितिहेतुतया च यदशनं साऽस्य ‘पूजा’ । अथवा प्राणार्थत्वेन भावनम्—‘ध्यायन्मम तदर्थत्वं सम्पूजयति मां सदेति’ । नमस्कारादिना वा प्रणम्य ग्रहणं ‘पूजा’ ।

अद्याञ्चैतदकुत्सयन् । कदन्नतया, दुःसंस्कारोपग्रहणेन वा कुत्साहेतुसम्भवे नात्र कुत्सयेत् । ‘किमिदमश्वयते, अरुचिकरं, धातुवैषम्यजनकमित्येवमादिनाऽभिधानेन नाक्षिपेत् । यदि तु तद्रूपं भवति तदा नाद्यान्न कुत्सयन्नद्यात् ।

दृष्ट्वा हृष्येत् । पुत्रख्यादिसन्दर्शनेन चिरप्रवासप्रत्यागत इव तुष्येत प्रीयेत ।

प्रसीदेच्च । निमित्तान्तरजमपि कालुष्यमन्नदर्शनेन हित्वा मनःप्रसादमाश्रयेत् ।

प्रतिनन्देच्च । समुद्रराशंसनं प्रतिनन्दम् । ‘नित्ययुक्ता एतेन स्याम’ इत्यादरोपदर्शनमभिनन्दनम् ।

सर्वशः सर्वदा । 'अन्यतरस्यामिति' व्यवस्थितविभाषाविकानात्सप्तम्यर्थे शस् कर्तव्यः । सर्वदेति वा पठितव्यम् ॥ ५४ ॥

पूजितं शशनं नित्यं बलमूर्जं च यच्छति ॥

अपूजितं तु तद्भुक्तमुभयं नाशयेद्विदम् ॥ ५५ ॥

पूर्वविधिशेषोऽयमर्थवादः, न तु फलविधिः । फलविधौ हि काम्योऽयं विधिः स्यादूर्ज- कामस्य बलकामस्य च । ततरच नित्यशब्दो नोपपद्येत 'पूजितं शशनं नित्यमिति' । अतोऽयं यावज्जीविकः प्राङ्मुखताववग्नियमः ।

अपूजितं भुक्तं ह्युभयं नाशयेद्वलमूर्जं च ।

बलं सामर्थ्यमनायासेन भारोद्यमनादिशक्तता । कुशस्याप्यूर्जं महाप्राणता । अङ्गो- पचयः महाकायो महाबलश्च भवति ॥ ५५ ॥

नोच्छिष्टं कस्यचिद्दद्यान्नाद्यादेतत्तथान्तरा ॥

न चैवात्यशनं कुर्यान्नचोच्छिष्टः क्वचिद्भजेत् ॥ ५६ ॥

पात्रीत्यमग्नमास्यस्पर्शदूषितमुच्छिष्टमुच्यते । तन्न कस्यचिद्दद्यात् अनेनैव सिद्धे स्नातकव्रतेषु यः शुद्धविषयः प्रतिषेधः स तत्रैव निरूपयिष्यते । चतुर्थ्यां प्राप्तायां षष्ठी सम्बन्धमात्रनिषेधार्था । येऽपि दत्तमिदमस्मभ्यमिति न विदुस्तेषामपि भोजनाय न प्रकल्प्यं श्वविहालादीनाम् । न ह्यत्र ददात्यर्थः परिपूर्णः स्वत्वनिवृत्तिमात्रं दातुः, परस्य सत्त्वापत्तिर्नास्ति ।

अन्तराशब्दो मध्यवचनः । द्वौ भोजनकालौ सायं प्रातश्च । ततोऽन्यस्मिन्काले न भुञ्जीत । अथवा व्यवधाने अन्तराशब्दः । त्यक्तभोजनव्यापारः क्रियान्तरेण व्यवधाय पुनस्तदेव प्राक्पात्रगृहीतं न भुञ्जीत । स्मृत्यन्तरे तु विशेषः पठ्यते 'वस्थानाचभनव्यापेत- मिति' । केचित्तु विच्छेदमन्तरमाचक्षते । 'सव्येन पाणिना पात्रमन्वालाभ्य दक्षिणेनावदाय प्राणायास्ये जुहोतीति' भूयते । तत्र यः सव्येन पात्रस्यानुग्रहस्तदनन्तरम् ।

न चैवात्यशनमतिमात्रमशनं कुर्यात् । एतच्चानारोग्यकारणं गुरुविकृद्धादीनां प्रदर्श- नार्थम् । हेतुपदेशान्मात्राशितायाश्चायुर्वेदादतिमात्रता बोद्धव्या, यावदशितमग्नमुदरपूरं न करोति सम्यगजीर्यति तावदशितव्यम् । त्रयः कुक्षेर्भागाः, अर्धमग्नस्य भागार्धं पानस्य भागो दोषसञ्चाराय । अन्यथाऽनारोग्यम् ।

न चोच्छिष्टः क्वचिद्भजेत् । अतश्चोच्छिष्टमपनीय शुचित्वमापादिते तस्मिन्नेव देशे आपान्तव्यम् ॥ ५६ ॥

अनारोग्यमनायुष्यमस्वर्ग्यं चातिभोजनम् ॥

अपुण्यं लोकविद्विष्टं तस्मात्तत्परिवर्जयेत् ॥ ५७ ॥

दृष्टमूलतामत्यशनप्रतिषेधस्याचष्टे ।

अनारोग्यं व्याध्युत्पत्तिर्ज्वरोदरादिपीडा । विपूचिकादिना जीवितनाशः अनायुष्यम् । सर्वत एवात्मानं गोपायेदिति शरीरपरिरक्षादिव्यतिक्रमादस्वर्ग्यम् । नरकप्राप्तिः स्वर्गाभावेन प्रतिपद्यते । अपुण्यं दौर्भाग्यकरम् । लोकविद्विष्टं बहुभोजितया निन्द्यते ।

तस्मात्कारणादत्यशनं परिवर्जयेन्न कुर्यात् ॥ ५७ ॥

ब्राह्मेण विप्रस्तीर्थेन नित्यकालमुपस्पृशेत् ॥

कायत्रैदशिकाभ्यां वा, न पित्र्येण कदाचन ॥ ५८ ॥

तीर्थशब्देन पवित्रमुदकाधिकरणमुच्यते । तारणाय पापप्रमोचनाय च तिष्ठतीति तीर्थम् । क्वचित्तु तरन्त्यनेनेति तीर्थमुदकावतरणमार्गः । इह तूदकाधारकरतलैकदेश उच्यते । स्तुत्या च तीर्थशब्दप्रयोगः । न हि तत्र नित्यस्या आपः ।

तेन उपस्पृशेदाचामेत् ।

ब्राह्मेणेत्येतदपि स्तुत्यर्थमेव । ब्रह्मा देवताऽस्येति । न हि तीर्थस्य देवता भवत्ययागरूपत्वादमन्त्रत्वाच्च । यागरूपतां च केनचिद्धर्मेण शुद्धिहेतुत्वादिनाऽध्यारोप्य देवतातद्धितः ।

नित्यकालं शौचार्थं कर्माङ्गे च ।

कः प्रजापतिः, स देवताऽस्येति 'कायम्' । एवं त्रिदशा देवता अस्येति 'त्रैदशिकम्' । त्रिदशशब्दादेवताऽधिकृते स्वार्थे 'कः' । देवतात्वं च पूर्ववत् ।

एभिस्तीर्थैरुपस्पृशेत् । विप्रमहणमविवक्षितम् । यतः चत्रियादीनां विशेषं वक्ष्यति । न चासत्यां सामान्यतः प्राप्तौ विशेषविधानमुपपद्यते, 'कण्ठगाभिस्तु भूमिप' इत्यादि ।

न पित्र्येण पितृदैवत्येन कदाचिदपि । स्फोटपिटकादिना ब्राह्मादितीर्थेष्वयोग्यतामायातेष्वपि ।

“ननु चाविधानादेव पित्र्यस्याप्राप्तिः” ।

अस्यत्राशङ्का । पितृतीर्थज्ञापनार्थं तावत्पित्र्यं तयोरथ इत्यवश्यं वक्तव्यम् । न च तस्येह कार्यं निर्दिश्यते । कार्याकाङ्क्षायाम् प्रकृतत्वात्तेन कार्येण सम्बन्ध आशङ्क्येत । अथ पुनः प्रतिषेधे सति 'पित्र्यमिति समाख्ययैव कार्यावगतिः, वदकतर्पणादि पितृकर्म एतेन तीर्थेन कर्तव्यम् । एवं स्तुतिरन्वयिनी भवति । श्रुतिनोदितत्वाच्च ब्राह्मादीनां, तदभावे प्राप्ताशङ्कानिवृत्त्यर्थं युक्तमभ्याभिधानम् ॥ ५८ ॥

अङ्गुष्ठमूलस्य तले ब्राह्मं तीर्थं प्रचक्षते ॥

कायमङ्गुलिमूलेऽग्रे दैवं पित्र्यं तयोरधः ॥ ५९ ॥

अङ्गुष्ठस्य मूलमधोभागः । तस्य तलप्रदेशो ब्राह्मं तीर्थम् । हस्ताभ्यन्तरं तलमाह । महारेखान्तमभिमुखमात्मनो ब्राह्मं हस्तमध्ये । अङ्गुलीनां मूले दण्डरेखाया ऊर्ध्वं 'कायम्' । अग्रे अङ्गुलीनां 'दैवम्' । एवमुपसर्जनीभूतोऽपि मूले अङ्गुलिशब्दः सापेक्षत्वादप्रशब्दे सम्बध्यते । पित्र्यं तयोरधः । अत्रापि गुणीभूतस्याङ्गुलीशब्दस्याङ्गुष्ठस्य च सम्बन्धः । प्रदेशिनी चात्राङ्गुलिर्विवक्षिता । तयोरधः अन्तरं 'पित्र्यम्' ।

स्मृत्यन्तरशिष्टप्रसिद्धिसामर्थ्यादेवं व्याख्यायते । यथाश्रुतान्वयासम्भवात् । तथा च शङ्खः—“अङ्गुष्ठस्याधरतः प्रागप्रायाश्च रेखाया 'ब्राह्मं' तीर्थं, प्रदेशिन्यङ्गुष्ठयोरन्तरा 'पित्र्यं', कनिष्ठातलयोः पूर्वेषां पर्वण 'कायं' अग्रमङ्गुलीनां दैविकमिति” ॥ ५९ ॥

त्रिराचामेदपः पूर्वं द्विः प्रमृज्यात्ततो मुखम् ॥

खानि चैव स्पृशेदद्विरात्मानं शिर एव च ॥ ६० ॥

अन्यतमेन तीर्थेन त्रिरप उदकमाचामेदास्येन जठरं प्रवेशयेत् ।

तत उदकभक्षणादनन्तरं द्विरभ्यासेन मुखम् ओषध्वयं परिमृज्यान् ओषधिश्लिष्टानामुदकावयवानां सोदकेन हस्तेनापनयनं 'प्रमार्जनं' मत्र ।

“कुतः पुनर्हस्तेनेति ।”

समाचारात्तीर्थाधिकाराद्वा । 'तीर्थेनैवाद्विरिति' चोत्तरत्र श्रुतमत्राप्यपकृष्यते । इदार्थत्वाच्च प्रमार्जनस्य मुख्यशब्द एकदेशे यथोक्ते वर्तते ।

खानि छिद्राणि चोपस्पृशेदद्भिर्हस्तगृहीताभिः स्पर्शनमेवोपस्पर्शनम् । मुखस्य च प्रकृतत्वान्मुख्यानामेव खानामेव स्पर्शनविधिः । गौतमश्चाह “खानि चोपस्पृशेच्छीर्षयानि” ।

आत्मानमिति हृदयं नाभिं वा निर्दिशति । उपनिषत्सु हि “अन्तर्हृदयमात्मानं पश्येदिति” कथ्यते । अतो हृदयस्यायं स्पर्शः क्षेत्रज्ञस्यात्मनो विभोः । अमूर्तस्य न स्पर्श-सम्भवः । 'नाभिमाश्रमेतेति' कचित्समर्थते; तेन नाभिं मन्यामहे ।

शिरः प्रसिद्धम् ।

स्मृतीनां चैकार्थ्याद'मखिबन्धात्पाणी प्रक्षालये'त्येवमादि लभ्यते । तथा अशब्दकरणं वाङ्मनियमः पादाभ्युच्चयम् । महाभारते प्रक्षालनमपि पादयोर्दर्शितम् ॥ ६० ॥

अनुष्णाभिरफेनाभिरद्विस्तीर्थेन धर्मवित् ॥

शौचेप्सुः सर्वदाऽऽचामेदेकान्ते प्रागुदङ्मुखः ॥ ६१ ॥

उष्णशब्दः काशोपशान्त्यर्थः । तथा हि पठ्यत 'अश्रुताभिरङ्गिरिति' । एवं च प्रोष्मोष्मत्तप्ताः स्वभावोष्णाश्च न प्रतिषिध्यन्ते । केनप्रहणं बुद्धदानामपि प्रदर्शनार्थम् । पठितं च 'हीनाभिः केनबुद्धदैरिति' ।

तीर्थेन धर्मविदिति वृत्तपूरणमेव ।

शौचमाप्तुमिच्छुः शौचेप्सुः । शुद्धिकाम इत्यर्थः । नान्यथा शुद्धो भवति ।

सर्वदा । न प्रकरणाद्भोजन एव, किं तर्हि रेतोविण्मूत्रादिशुद्धिष्वपि ।

अपां भक्षणे कर्मत्वात्तृतीयानिर्देशो, न भक्षमाणानामेवायं धर्मोऽपि तु कारणभूतानामपि पादाभ्युत्थणादौ । वयं तु ब्रूमो भक्षणेऽपि करणमेवापो, न हि तासामाचमनं संस्कारः ।

एकान्तं शौचं देशे । एकान्तो हि जनैरनाकीर्णः प्रायेण शुचिर्भवति ।

प्रागुदङ्मुखः । मुखशब्दः प्रत्येकमभिसम्बध्यते । "प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा" एवं हि गौतमेन पठितम् । विप्रहरचैवं कर्तव्यः प्रागुदङ्मुखमस्येति । नायं द्वन्द्वगर्भो बहुव्रीहिरपि तु बहुव्रीहिरेव । द्वन्द्वगर्भतायां-समाहारे समासान्तेनाकारेण भवितव्यम् । इतरेतरयोगोऽपि नैव । न हि युगपदुभयदिङ्मुखता सम्भवति । तत्र कश्चिदाचमनभागः प्राङ्मुखेन कर्तव्यः कश्चिदुदङ्मुखेनत्यापतति, न चैकदेशे आचमनम् । न च दिगर्थ उपादेयो येन परस्परपेक्षे सम्बध्यतेयाताम् । नापि दक्षिणपूर्वादिवत्प्रागुदङ्मुखोऽपराजिताया दिशो वाचकत्वेन प्रसिद्धो येन दिक्समासवहुव्रीहिर्ज्ञायेत । तस्मान्नायं वृत्त्यन्तरगर्भो बहुव्रीहिः । अतो विकल्पः । उदाहृतं च स्मृत्यन्तरे "प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा शौचमारभेतेति" । यथा "बृहद्रथन्तरसाम षडहे" इति केषुचिदहःसु बृहत् केषुचिद्रथन्तरम्; न त्वेकस्मिन्नहनि समस्तोभयसामत्वम् ॥ ६१ ॥

उक्तमाचमनं तीर्थेनापां भक्षणम् । परिमाणं तु नाक्तमतस्तदवधारणार्थमाह--

हृद्गाभिः पूयते विप्रः कण्ठगाभिस्तु भूमिपः ॥

वैश्योऽग्निः प्राशिताभिस्तु शूद्रः स्पृष्टाभिरन्ततः ॥ ६२ ॥

हृदयं गच्छन्ति प्राप्नुवन्ति 'हृद्गाः' । 'अन्येष्वपि दृश्यत' (पा. सू. ६।२।१०१) इति गमेर्ङः । 'हृदयस्य हृदिति' (व्या. सू. ६ । ३।५०) योगविभागादुदादेशः ।

पूयते पवित्रतां प्राप्नोत्यशुचित्वं व्यावर्तते । आप ईषदूनचुलुकमात्रप्रमाणाः ।

कण्ठगाभिस्ताभिः कण्ठमात्रव्यापिनीभिः भूमिपः क्षत्रियः । भूमेराधिपत्यं क्षत्रियस्य विहितम् । तेन प्रसिद्धेन कर्मणा क्षत्रियजातिर्लक्ष्यते । आधिपत्यविवक्षायां राजधर्मेऽप्येवावच्यत ।

वैश्यः प्राशिताभिरन्तरास्यप्रवेशिताभिः । कण्ठमप्राप्ता अपि शुद्धिहंतवो वैश्यस्य ।

शूद्रः स्पृष्टाभिरन्ततः अन्तेनेति । आद्यादित्वात्तृतीयार्थं तसिः । अन्तशब्दोऽयं

समीपवचनोऽस्ति । ‘‘इकान्तं गत’ उदकसमीपमिति गम्यते । अस्यवयववचनः । ‘वस्त्रान्तो’ ‘वसनान्त’ इत्युभयत्रापि वर्तमानः सम्बन्धन्तरमपेक्ष्यते, कस्य समीपं कस्य वाऽवयव इति । तत्रेह येन स्थानेन वर्णान्तराणामाचमनं विहितम्, तीर्थैर्जिह्वोष्ठेन च तदन्तेनेति प्रतीयते । समीपवचनस्तु न सम्भाव्यः विधीयमानस्याचमनस्य तत्साध्यत्वासम्भावात् । स्पर्शेऽपि प्राशनमस्ति ।

जिह्वोष्ठेन हि स्पृश्यमानस्य रसास्वादनमवश्यम्भावि । तत्र वैश्यपरिमाणादकिञ्चिन्न्यूनताऽत्र विवक्षिता । जिह्वामूलं यावद्वैश्यस्य; जिह्वाम्रं शुद्रस्य ।

द्रवत्वादुदकस्यापरिहार्योऽवध्यतिक्रमः, अबध्यप्राप्तौ त्वशुद्धिः ।

सर्वश्चायं तीर्थविभागां दक्षिणहस्तस्य उपस्पर्शने हस्तस्योचित्यादक्षिणाचारतायाश्च पुरुषधर्मतया विहितत्वात् । एवमर्थमेव चास्मिन्नवधाविदमुच्यते ॥ ६२ ॥

उद्धृते दक्षिणे पाण्युपवीत्युच्यते द्विजः ॥

सव्ये प्राचीन आवीती निवीती कण्ठसज्जने ॥ ६३ ॥

‘‘ननु च लोकतः सिद्धाः पदार्था धर्मशास्त्रेऽप्याश्रीयन्त । न पदार्थसंविज्ञानार्थानि मन्वादिवाक्यानि, व्याकरणाभिधानकाण्डस्मृतिवत्’’ ।

उक्तमस्माभिर्यो नातिप्रसिद्धोऽर्थस्तं चेन्नक्षयान्त किमुपालम्भमर्हन्ति । अस्ति चात्र किञ्चित्प्रयोजनमन्यदपि । आचमनक्रममुच्यमानमुपसंव्यानादिकमाचमनाङ्गं यथा विज्ञायेत । यद्यप्युपवीतधारणं व्रतार्थतया पुरुषार्थतया वा सर्वदा प्राप्तं तथापि तेन विनाऽऽचमनं कृतमप्यपरिपूर्णमेव स्यात् । अमत्यस्मिन्वचने व्रते वैगुण्यं पुरुषदोषश्च स्यात् । अथ पुनरन्तरेणोपवीतमाचमनं कृतमप्यकृतसमं, दोषश्च स्यादप्यशुचिना कृतमपि भक्षणमिति ।

‘‘कथं पुनः केवलस्योपवीतस्यैवाचमनाङ्गता यावताऽन्यदप्यत्र निर्दिष्टं प्राचीनावीति च ।’’

उच्यते । प्राचीनावीतं स्वशब्देनैव पितृयं कर्मणि विहितं, तत्रार्थवत्तायामुपयातायां नाकृतार्थेनोपवीतेन विकल्पितुमर्हति । निवीतमप्यभिचारेऽर्थवत् । यद्यप्यत्र निवीतस्य विनियोगो नास्ति, तथापि स्मृतीनां चैकार्थ्यादन्यत्र यो विनियोगस्तेनहाप्यर्थवत्ता भवत्येव ।

पाणिग्रहणं बाहूपलक्ष्यार्थमुद्धृतवाहुर्यतां लोका उपवीतीत्युच्यते । सार्वकालिकं चोपवीतं वक्ष्यामः । न च केवलपाण्युद्धृत उपवीती ।

सव्ये उद्धृत प्राचीनावीती । समासपदानामधेयम् । असमासस्तु वृत्तानुरोधितया ।

कण्ठसञ्जने । कण्ठे सज्जनं सङ्गः स्थापनम् । यदा वस्त्रस्य सूत्रस्य नान्यतरोपि बाहुद्विजते तदा निवीती भवति ॥ ६३ ॥

मेखलामाजिनं दण्डमुपवीतं कमण्डलुम् ॥

अप्सु प्रास्य विनष्टानि गृहीतान्यानि मन्त्रवत् ॥ ६४ ॥

विनष्टानामप्सु प्रासनमन्येषां च ग्रहणमत्र विधीयते । प्रासनग्रहणयोः पौर्वापर्यं यथाश्रुतमेव । अस्माच्च पुनरुपादानाग्नौषासुपनयनाङ्गत्वेव । तदङ्गत्वे हि तत्प्रयोगापवर्गितै-
व स्यात् । किं तर्हि ? यावद्ब्रह्मचर्यं धारणम् ।

“अथ किमुपनयनकाल एव प्राक्कर्मनिष्पत्तेः दैवान्मानुषाद्वा प्रतिबल्लाद्विनष्टानां प्रतिपत्तिर्न सम्भवति । प्रयोगसमाप्त्यर्थं च पुनरुपादानं, यथा कपालस्य; येनैवमुच्यते अस्मात् पुनरुपादानाद्वारणमनुमीयते” ।

उच्यते । ग्रहणं तावदण्डस्य चोदितं, मेखलाया बन्धनम् । तत्र सूत्रस्य विन्यासस्ताव-
दुपनयनाङ्गत्वेनावश्यं कर्तव्यम् । कृते तस्मिन्कृतः शास्त्रार्थः । उत्तरकालं किं तैर्नष्टैरनष्टैर्वा ।
अङ्गनाशे च प्रतिपत्तिविशेषः कर्मोपकारको भवति । न च तेषां किञ्चन कार्यमात्रातं येन
तस्मिद्धर्तुं विशिष्टे काले वाचनिकमुपादानम् । अकृतत्वाच्च कार्यस्य तत्प्रयुक्तं पुनरुपादानम-
र्थसिद्धमुच्यते । तस्मात्प्रतिपत्तिविधानादुपादानवचनाच्च धारणमङ्गं, न च प्रयोगापवर्गि ।
यतः कमण्डलुनोपनयनोत्तरकालानुवर्तिना तुल्यवभिर्देशात्तेषामप्युत्तरत्रानुवृत्तिः प्रतीयते ।
सा च व्रताङ्गम् । अत उभयार्था मेखलादयः प्रकरणादुपनयनार्थाः । निवृत्ते चोपनयनं
दर्शनाद्यावद्ब्रह्मचर्यभाविनः । कमण्डलुरचोदकार्थः कर्तव्योऽस्मादेव प्रतिपत्तिविधानात् ।
अन्यथा यदा कमण्डलुस्तदेवं प्रतिपत्तिरिति पात्तिकत्वं स्यात् ।

तत्र दण्डधारणं प्रतिगृह्य दण्डं भिक्षां चरेदिति क्रमाद्भैक्ष्यचर्याङ्गत्वमेव प्राप्तं समा-
चाराद्भैक्षेऽर्थेऽपि भ्रमणे भवत्येव । न तु सर्वदैव करतलधृतदण्डस्य स्थानासनशयन-
भोजनादीनि । तथा च स्वाध्याये ब्रह्माभ्यासं वक्ष्यति ।

मन्त्रावदित्युपनयनविधिना ग्रहणमनुवदति । तत्र च मेखलाया मन्त्रो, न दण्डस्य ॥ ६४ ॥

केशान्तः षोडशे वर्षे ब्राह्मणस्य विधीयते ॥

राजन्यबन्धोर्द्वाविंशे वैश्यस्य द्व्यधिके ततः ॥ ६५ ॥

केशान्तो नाम संस्कारः । स गर्भपादशे वर्षे ब्राह्मणस्य कर्तव्यः । तस्य च
स्वरूपपरिज्ञाने गृहमेव शरणम् ।

द्वे वर्षेऽधिके यस्य द्वाविंशस्य तस्मिन्द्वाधिके द्वाविंशे । अथवा कालमात्रमन्यपदार्थः ।
ततो द्वाविंशाद्द्वर्षाद्द्वाधिके कालं वैश्यस्येति । द्विशब्दस्य च वर्षाण्येव सङ्ख्यायानि ।
प्रकृतानि हि तानि ॥ ६५ ॥

अमन्त्रिका तु कार्येयं स्त्रीणामावृद्धशेषतः ॥

संस्कारार्थं शरीरस्य यथाकालं यथाक्रमम् ॥ ६६ ॥

इयमावृद्धशेषतः स्त्रीणामममन्त्रिका कार्या । जातकर्मण आरभ्येयं संस्कारा-
णाम् आवृत्त् परिपाटी, सेतिकर्तव्यताकः संस्कारकलाप इति यावत् ।

संस्कारार्थं शुद्धार्थं शरीरस्य । पुंसामिव स्त्रीणामपि प्रयोजनमाह ।

यथाकालम् । यस्मिन्काले यः संस्कार उक्तस्तं कालमनतिक्रम्य । पदार्थानतिवृत्तौ
'यथाऽसादृश्ये' अव्ययीभावः ।

एवं क्रमेऽपि द्रष्टव्यम् ।

मन्त्रमात्ररहिताया आवृत्ते विहितत्वादयथाकालक्रमप्राप्तिरेव नास्ति । अत्यतो निषेधो
नित्यानुवादे वृत्तपूरणार्थः । एतावद्विवक्षितं स्त्रीणां चैते अमन्त्रिका इति ॥ ६६ ॥

पूर्वेणावृद्धचनेन जातकर्मादिवदुपनयनंऽप्यमन्त्रके प्राप्ते तन्निवृत्त्यर्थमारभ्यते ।

वैवाहिको विधिः स्त्रीणां संस्कारो वैदिकः स्मृतः ॥

पतिसेवा गुरौ वासो, गृहार्थोऽग्निपरिक्रिया ॥ ६७ ॥

वेदग्रहणार्थो वैदिकः संस्कार उपनयनाख्यो यः स स्त्रीणां वैवाहिको
विधिः । विवाहे भवे विवाहविषयो विवाहसाध्यः । अतो विवाहस्योपनयनस्थाने
विहितत्वात्तदापत्तिवचनं विवाहस्य । तस्यच निवृत्तिर्यदि विवाहस्तत्कार्यकरः ।

हन्त प्राप्तं वेदाध्ययनं, प्राप्ता च व्रतचर्या । उपनयनं नाम मा भूत् । एतदुभयमपि
निवर्तयति पतिसेवा गुरौ वासः । पतिं यत्सेवत उपचरत्याराधयति स एवास्या
गुरौ वसतिः । गुरौ वसत्याऽध्ययनं कर्तव्यम् न चास्त्वं गुरौ वासोऽस्त्यतः कुतोऽध्ययनम् ।
गृहार्थो गृहकृत्यानि रन्धनपारिणाहप्रत्यवेक्षणादीनि यानि नवमे वक्ष्यन्ते (श्लो. ११)
“अर्थस्य संग्रहे चैनाम्” इत्यादि । सायम्प्रातर्ब्रह्मचारिणो यत्समिदाधानं तदेवास्या
गृहकृत्यम् । अग्निक्रियया च यावान्यमनियमसमूहो ब्रह्मचारिणः स सर्वं उपलक्ष्यते ।

एवं चैतदुक्तं विवाहस्योपनयनापक्ष्यम् । यथैव पुरुषस्योपनयनात्प्रभृति श्रौताः स्मार्ता
आचारप्राप्ताश्च विधयो भवन्ति, प्राक्तनं कामचारः कर्माक्षमत्वमेवं स्त्रीणां प्राग्विवाहा-
त्कामचारः, परस्मात् श्रौतस्मार्तैर्वधिकारः ।

एवं वा पदयोजना । विवाह एव स्त्रीणां वैदिकः संस्कार उपनयनम् । अनुपनय-
नेऽपि विवाहे भक्त्योपनयनत्वमुच्यते । किं तदुपनयनेन विवाहस्य साम्यं येनास्य
तद्व्यपदेश अत आह पतिसेवेत्यादि ॥ ६७ ॥

प्रकरणोपसंहारः—

एष प्रोक्तो द्विजातीनामौपनायनिको विधिः ॥

उत्पत्तिव्यञ्जकः पुण्यः, कर्मयोगं निबोधत ॥ ६८ ॥

एतावदुपनयनप्रकरणम् । अत्र यदुक्तं तत्सर्वमुपनयनार्थम् ।

“ननु केशान्तोऽप्येवं प्राप्नोति” ।

न । अतिवृत्ते उपनयने स्वकाले तस्य विधानात् । प्रकरणेऽपि पठितस्य वाक्यादन्यार्थता भवति । तथा च केशान्तः समावृत्तस्यापि कैश्चिद्विष्यते ।

उपनयने भव औपनायनिकः । उत्तरपदस्य दीर्घत्वम् पूर्ववत् ।

उत्पत्तिः मातापित्रोः सकाशाज्जन्म तां व्यनक्ति प्रकाशयति सगुणतां करोतीत्युत्पत्तिव्यञ्जकः । जातोऽप्यजातसमोऽनुपनीतोऽधिकाराभावात् । अतोऽयं विधिरुत्पत्तिव्यञ्जकः ।

पुण्य इत्युक्तार्थः ।

उपनीतस्य येन कर्मणा योगः सम्बन्धोऽधिकारो, यत्तेनोपनीतेन कर्तव्यं, तदिदानीं वक्ष्यमाणं निबोधत ॥ ६८ ॥

उपनीय गुरुः शिष्यं शिक्षयेच्छौचमादितः ॥

आचारमग्निकार्यं च सन्ध्योपासनमेव च ॥ ६९ ॥

शिक्षयेद्गुरुत्पादयेच्छौचमादितः । आदित इति वचनेनाचारादिभ्यः प्रागुपदेशः शौचस्य नेष्यते, किं तच्छौचं नियतक्रमकाः परस्परमेते । केवलमुपनयनानन्तरं व्रतादेशनं वक्ष्यति । आदिष्टवेदव्रतस्य च वेदाध्ययनम् । अतोऽग्नीन्धनसन्ध्योपासनयोः समन्त्रकत्वाद्भक्ते व्रतादेशो मन्त्रोच्चारणमप्राप्तं विधीयते । शौचं चानियतकालं, तद्वश्यं तदहरेषोपदेष्टव्यम् । एवमाचारोऽपि । अत इदमादित इति वचनमादरार्थं न प्रथमोपदेश्यतां शौचस्य विधत्ते ।

शौचम्—‘एका लिङ्गे’ (अ. ५ श्लो. १३६) इत्याद्याचमनान्तम् ।

आचारो गुर्वादीनां प्रत्युत्थानासनदानाभिवाचनादि । अग्निकार्यं मग्न्याधानकार्यं समित्समिन्धनम् ।

सन्ध्यायामादित्यस्योपासनं तत्स्वरूपभावनं सन्ध्याया उपासनम् । एवं वा ‘पूर्वा’ सन्ध्यामित्यादि’ (अग्रे १०१ श्लो.) । एष व्रतधर्मः ॥ ६९ ॥

अध्ययनधर्मानिदानीमाह—

अध्येष्यमाणस्त्वाचान्तो यथाशास्त्रमुदङ्मुखः ॥

ब्रह्माञ्जलिकृतोऽध्याप्यो लघुवासा जितेन्द्रियः ॥ ७० ॥

प्रत्यासन्ने भविष्यति लब्धं द्रष्टव्यः । अध्ययने प्रवर्तमानः अध्ययनमारभमाणः
अध्येतुमिच्छन्निति यावत् ।

उदङ्मुखोऽध्याप्यः । गौतमीये तु “प्राङ्मुखो वा शिष्यः प्रत्यङ्मुख
आचार्य” इति (अ.१ सू.५५) ।

आचान्तो यथाशास्त्रमिति । प्रागुक्तमाचमनविधिं स्मारयति ।

ब्रह्माञ्जलिः कृतो येनेति । आहिताग्न्यादेराकृतिगण्यत्वान्निष्ठान्तस्य परनिपातः ।
ब्रह्माञ्जलिकृदिति वा पाठः ।

लघुवासा धौतवासाः । प्रक्षालनेन लघुनी वाससी भवतः । अतो लघुत्वेन वाससः
युक्तिर्लक्ष्यते । अथवाऽयं रोमादिस्थूलवसनः चित्तव्याप्तेर्यो ताड्यमानो न प्रहारं वेदये-
त्ततश्च न युक्तः पठेत् । अपनीयमाने तु वाससि गुरोः खेदः स्यात् । निरावरणे च काये
रज्ज्वादिना ताड्यमानो महतीं बालो वेदनामनुभवेत् । अतो दृष्टार्थं लघुवासस्त्वम् ।

जितानि नियमितानीन्द्रियाण्युभयान्यपि येन स **जितेन्द्रियः** । न इतस्ततो वीचेत,
यत्किञ्चिन्न शृणुयादध्ययनेऽवहितो भवेदित्युक्तं भवति ॥ ७० ॥

ब्रह्मारम्भेऽवसाने च पादौ ग्राह्यौ गुरोः सदा ॥

संहृत्य हस्तावध्येयं स हि ब्रह्माञ्जलिः स्मृतः ॥ ७१ ॥

ब्रह्मशब्दोऽयमनेकार्थोऽप्यध्ययनाधिकारादत्र वेदवचनः प्रतीयते । तस्यारम्भे । निमि-
त्तसमस्येषा । अध्ययनाधिकारादेव च तद्विषयाऽध्ययनक्रिया, तस्यायमारम्भः, प्रथमा-
वृत्तिः पुरुषस्य । तत्रेदं पादग्रहणम् । वेदस्य तु यान्याद्याचराणि ‘अग्निमीले’ ‘इषेत्वा’ ‘अग्न-
आयाहि’ इति न सोऽत्रारम्भ उच्यते । नहि तस्य निमित्तभावः सम्भावितः, नित्यत्वात् ।
कादाचित्कं हि निमित्तं भवति । तेनैतदुक्तं भवति—वेदाध्ययनमारिप्तमानो गुरोः
पादसङ्ग्रहणं कुर्यात्कृत्वा ततः स्वाध्यायाचराण्युच्चारयेत् पुनः प्रवृत्ताध्ययनक्रियः पादौ
गृह्णीयात् ।

“ननु चाद्यक्रियाश्च आरम्भः, स च निमित्तम् । विद्यमानस्य च निमित्तत्वं युक्तं
जीवनस्येव । अत्र गेहदाहाद्यतीतमपि निमित्तं तत्र तथैव ब्रवणम् । तस्मात्सहप्रयोग
एवाध्ययनपादोपसङ्ग्रहणयोर्युक्तः” ।

उच्यते । अध्यापनाध्यवसाय ‘आरम्भ’ उच्यते, नाद्यः क्रियाश्च । यदैव गुरुरधीष्वे-
त्याह तदैवाध्यवस्यति माणवकः । अतस्तदनन्तरं पादोपग्रहः । उपकारप्रवृत्तस्य गुरोश्चित्त-
प्रसादनमेतत् । यथा लोके कश्चिदुपकारप्रवृत्तं सभाजयति वाचा ‘ननु त्वया वयमस्मा-
त्पापान्मोचिता’ इति । अनक्षरा चेयमध्येषणा ‘उपसन्नोऽस्म्यध्ययनायेति’ । न हि गुरु-

रुपरोध्योऽध्यापयेति । केवलमुपसदनमस्य कर्तव्यं सम्बोधार्थमवमरोऽध्ययनस्येति । अतः
कृतोपसदनस्य वेदाक्षरोच्चारणम् । अपि च संहृत्य हस्तावध्येतव्यमित्युच्यते ।
तत्रार्धाधानः पादोपसङ्ग्रहणविधिमतिक्रमेत् ।

अवसानं समाप्तिरध्ययनादुपरमः । यद्यपि ब्रह्मशब्द प्रारम्भे गुणभूतस्तथाप्यवमा-
नस्य मापेक्षत्वात्सन्निहितत्वाद्ब्रह्मपदेनैव सम्बन्धः प्रतीयते, अन्यस्याश्रुतत्वात् ।

सदाग्रहणमन्वहं भाविप्रयोगारम्भावसानयोरेष विधिर्यथा स्यादितरथा य एव व्रता-
देशानन्तरो मुख्यप्रारम्भः तत्रैव स्यात् । यथाऽन्वारम्भणीया दर्शपूर्णमासारम्भे
चोदिता य एवाधानानन्तरभावी दर्शपूर्णमासप्रयोगारम्भः तत्रैव भवति, न मासिक-
प्रयोगारम्भे ।

प्रातरारभ्य यावदाह्निकं न निवृत्तं प्रपाठकद्वयमात्रपरिमाणं, तावदेकैव साऽध्ययन-
क्रियेति । अन्तरा कथञ्चिद्विच्छेदेऽपि पुनः प्रवृत्तौ नारम्भशब्दवाच्यताऽस्तीति, न पुनः
पादोपसदनं क्रियते । स्मृत्यन्तरे च पठ्यते “पादोपग्रहणं गुरोः प्रातरन्वहमिति” ।

संहृत्य-संलग्नौ संश्लिष्टौ परस्परं कृत्वाऽध्येयम् । कच्छप इव यः संनिवेशो
हस्तयोः प्रसिद्धस्तथा कर्तव्यः । स हि ब्रह्माञ्जलिः । पदार्थकथनमेतत् ॥ ७१ ॥

व्यत्यस्तपाणिना कार्यमुपसङ्ग्रहणं गुरोः ॥

सव्येन सव्यः स्पष्टव्यो दक्षिणेन च दक्षिणः ॥ ७२ ॥

यदुपसङ्ग्रहणं पूर्वश्लोके गुरोरुक्तं तद्व्यत्यस्तपाणिना कार्यम् ।

कीदृशः पुनः पाण्योर्व्यत्यासः कर्तव्य इत्यत आह । सव्येन हस्तेन सव्यः पादः
स्पष्टव्यः स्पर्शः कर्तव्यो, न तु चिरं निपीड्यासितव्यम् । एष च व्यत्यासो युगपदित-
रेतरद्विस्वचारेण हस्तयोर्भवति । अग्रतः स्थितेन सम्मुखेन गुरोरुपसङ्ग्रहणं
कर्तव्यम् । तत्र वामो दक्षिणमार्गं नीयते, दक्षिणो वाममित्येवं सव्येन सव्यः स्पष्टो
भवति, दक्षिणेन च दक्षिण इत्येष पाणिव्यत्यासः ।

अन्ये तु विन्यस्तपाणिनेति पठन्ति । स्पर्शादेव च विन्यासे सिद्धे नाग्नितप्तायः पिण्ड-
स्पर्शनवहाहभयादङ्गुल्यग्रमात्रेण स्पर्शनं कर्तव्यमपि तु हस्तौ विन्यसितव्यौ निधातव्यौ ।
पीडनं तु पीडाकरं निषिद्धमिति वर्णयन्ति ॥ ७२ ॥

अध्येष्यमाणं तु गुरुर्नित्यकालमतन्द्रितः ॥

अग्नीष्व भो इति ब्रूयाद्विरामोऽस्तिवति चारमेत् ॥ ७३ ॥

अध्येष्यमाणमित्यादीनि प्राग्व्याख्यातानि पदानि । गुरोरयं नियोगः । गुरोर्यथा

माद्यवकोऽध्यापयितुमभिलषितस्तदा अधीष्ट भो इत्यामन्त्रयितव्यः । अनामन्त्रितेन न गुरुः खेदयितव्य 'उपदिशानुवाकमिति' । उक्तं च । "आहूतश्चाप्यधीयीतेति" ।

विरामोऽस्त्वित्येतं शब्दं समुच्चार्यमेतु निवर्तेत । कः । गुरुरेव, प्रथमान्त-निर्देशात् । अथवा गुरुणोत्सृष्टो निवर्तेत, न स्वेच्छया । एवं चेदं व्याख्यायते, 'यदा गुरुर्विरामोऽस्त्विति ब्रूयात्तदा विरमेद्ब्रह्मचारी ।'

अन्ये त्वध्येत्तुमात्रस्य-शिष्याणामुपाध्यायस्य च-उपरमणकाले धर्ममिममिच्छन्ति । तथा च स्मृत्यन्तरम् । "स्वाध्यायमधीत्य विरमणकाले प्रदेशिन्या पृथिवीमालभ्य स्वस्तीतियजुर्ब्रूयाद्विस्पष्टमिति सामसु, विरामः परमांश्च, आरमस्त्वध्वंसु" ।

अतन्द्रितः अनलमः । तन्द्राऽऽलस्यम् । तद्योगात्पुरुषस्तन्द्रित इत्युच्यते । त्यक्त्वाऽऽलस्यमतन्द्रितः । अनुवादश्चायम् । नात्र तन्द्रा श्रमः । न त्वियमाशङ्का कर्तव्या "य अतन्द्रितस्तस्यायं विधिः, आलस्यवतस्त्वन्यः" ॥ ७३ ॥

ब्रह्मणः प्रणवं कुर्यादादावन्ते च सर्वदा ॥

स्ववत्यनोङ्कृतं पूर्वं परस्ताच्च विशीर्यति ॥ ७४ ॥

अत्रापि पूर्वोक्तेन न्यायेन ब्रह्मण आदावन्ते च प्रणवं कुर्यात्, ब्रह्मविषयाया अध्ययनक्रियाया इति द्रष्टव्यम् ।

प्रणवशब्द ँकारवचनः । तथा च वक्ष्यति-स्ववत्यनोङ्कृतमिति ।

सर्वदाप्रहणमध्ययनविधिमात्रधर्मो यथा स्यादितरथा प्रकरणाद्ग्रहणार्थ एव ब्रह्म-चारिणः स्यात् । अस्मिन्सु सति योऽप्यविस्मरणार्थो यच्च "अहरहः स्वाध्यायमधीयीत" इति गृहस्थादीनां, तत्र सर्वत्र सिद्धं भवति । सन्ध्याजपादौ तु स्वशब्देन विधास्यति —'एत-द्वर्त्तमेतां चेति' । न चायं वेदधर्मो येन यत्र कुत्रचिद्वैदिकवाक्योच्चारणमारभेत तत्र प्राप्नु-यात् । अतो होम-मन्त्रजप-शास्त्रानुवचन-याज्यादीनामारम्भे नास्ति प्रणवः, अन्यत्राप्युदा-हरणार्थे वैदिकवाक्यव्याहारे । तस्मात्स्थितं प्राकरणिकस्वाध्यायाध्ययनविधिधर्मार्थं सर्वदाग्रहणम् ।

प्रणवप्रयोगस्यान्वाष्टिकारम्भार्थता तु नित्यकालग्रहणानुष्ठस्यैव सिद्धा ।

अस्यार्थवादः स्ववत्यनोङ्कृतम् । पूर्वं प्रारम्भे अनेङ्कृतं ब्रह्म स्रवति । ओमा कृतं ँ शब्देन संस्कृतम् । साधनं कृतेति समासः । अथवा ँ कृत उच्चारितो यस्मिन्ब्रह्मणि तदोङ्कृतं सुखादित्वात्परनिपातः ।

परस्ताच्च समाप्तौ । चकारेणानोङ्कृतमिति सम्बध्यते ।

स्रवति विशीर्यति इत्युभाभ्यामपि नैष्कल्यमध्ययनस्य प्रतिपाद्यते । अधीतं ब्रह्म

यस्मिन्कर्मणि विनियुज्येत तन्निष्फलं भवतीति निन्दार्थवादश्च । पाकार्थं निषिक्तस्याप्राप्त-
पाकचारादेरवच्छिद्विते भाजने य इतस्ततो विक्षेपः प्रचरणं तत् स्रवतीत्युच्यते । लब्ध-
पाकस्य पिण्डीभूतस्य भोग्यतां प्राप्तस्य यो विनाशः स विशरणम् ॥ ७४ ॥

प्राक्कूलान्पयुपासीनः पवित्रैश्चैव पावितः ॥

प्राणायामैस्त्रिभिः पूतस्तत ॐकारमर्हति ॥ ७५ ॥

कूलशब्दे दर्भाप्रवचनः । तान्पयुपासीनः तेषु प्रागमेषु दर्भेषूपविष्ट इत्यर्थः ।
शीङ्स्थासामिति (पा. सू. १।४।४६) स्था आ आसामित्याङा प्रश्लेषात्कर्मत्वम् ।
परि उप आ आसीन इति इहाप्याङा श्लिष्टनिर्दिष्टो द्रष्टव्यः । पयुपशब्दावनर्थकौ ।

पवित्रैर्दर्भैरेव पावितः शुचित्वमापादितः । अघमर्षणादिस्तु मन्त्रो नह पवित्र-
शब्देनेत्यते, ब्रह्मचारिणस्तदानीमनधीतत्वात्तेषाम् । न च दर्भाः स्वसत्तामात्रेण काञ्चित्-
क्रियामकुर्वतः पावनं करणं भवन्तीति । अवान्तरव्यापारापेक्षया स्मृत्यन्तरं प्राणापस्पर्शनं
प्रतीयते । आह च गौतमः । (अ. १ सू. ४६।५०) “प्राणापस्पर्शनं दर्भैः । प्राक्कू-
लैर्वासनं च” ।

प्राणायामैस्त्रिभिः पूतः । मुखनासिकासञ्चारी वायुः प्राणः तस्यायामो निरोधः
शरीरे धारणं, वह्निर्निष्क्रमणनिषेधः, तस्य स्मृत्यन्तरं धारणकालस्य मानं ममाभ्रातम् ।
मन्त्रानुस्मरणं च । “प्रतिप्रणवसंयुक्तां गायत्रीं शिरसा सह । त्रिजपेदायतप्राणः प्राणा-
यामः स उच्यते” । वसिष्ठेन भगवता महाव्याहृतयोऽप्युक्ताः । मन्त्रावमान एव निरो-
धावधिः अन्यस्यानाभ्रातत्वात्मवस्मृतीनां चासति विरोध एकार्यत्वादिहाप्येवमेवानुष्ठानम् ।

“नन्वेवमितरेतराश्रयः स्यात् कृतेषु प्राणायामेषु ओङ्कारा न कर्तव्यो, न चोङ्कारेण
विना प्राणायामो निर्वर्तते” ।

नैप दोषः । त्रिजपेदिति प्राणायामेषु मानसव्यापारोङ्कारस्य स्मरणमुच्यते । न हि
निरुद्धप्राणस्य शब्दोच्चारणं सम्भवति । यद्यपि जपः कश्चिद्वागव्यापारमाध्यां भवति ।
स्वाध्यायाध्ययनं तु पुनरुच्चारणं विवक्षितम् । अध्ययनक्रियाया एव रूपत्वाच्छब्दक्रियायां ह्ययं
धातुः, श्रोत्रप्राह्यश्च शब्दो न केवलेन मनसा गृह्यते ।

न चायमोङ्कारधर्मो यनान्यत्रापि तस्मिन्नुच्चार्यमाणोऽपि प्रसज्येत । उक्तं च “स्वाध्याया-
रम्भे कर्तव्य” इति । ओङ्कारधर्मत्वे हि लौकिकेषु वाक्येष्वमिति ब्रूम इत्यादिषु प्रसज्येत ।

गौतमेन तु पठितम् (अ. १ सू. ४६) — “प्राणायामाख्यः पञ्चदशमात्रा” इति ।
मात्राशब्देन चाविकृतस्य स्वरस्याकारादेर्यावान्कालः स उच्यते । तत्र विरोधात्स्मृत्यन्तरोक्तः
कालो नास्ति, न च मन्त्रस्मरणं, तत्रानाङ्कारा अपि प्राणायामाः सन्तीति नेतरतराश्रय-
दोषापत्तिः ।

ततःकारमर्हति कर्तुमिति शेषः, यदाऽयं समुदाय एव रूढिरूपेण प्रणववचनः ।
यदा तु करणं कारः । अमित्येतस्य 'कार' उच्चारणं 'मोङ्कार'स्तदा नास्ति पदान्तरापेक्षा ।
प्रणवशब्देन कर्तव्यतामुक्त्वाऽत्रोङ्कारमित्यनुवदत्यत एतावेकार्थौ । तथा च
दर्शितम् ॥ ७५ ॥

अकारं चाप्युकारं च मकारं च प्रजापतिः ॥

वेदत्रयाभिरदुहद्भूर्भुवः स्वरिति च ॥ ७६ ॥

पूर्वस्य विधेरर्थवादः । अक्षरत्रयसमाहाररूपं अकारस्तत्रैकैकस्य उत्पत्तिमाह ।

वेदत्रयान्त्रिभ्यो वेदेभ्यः निरदुहदुहदुतवान्यथा दध्नो घृतमुद्ध्रियते । न कंवलमक्षर-
त्रयं यावद्विदम् अपरं भूर्भुवःस्वरिति ॥ ७६ ॥

त्रिभ्य एव तु वेदेभ्यः पादं पादमदुहत् ॥

तदित्यृचोऽस्याः सावित्र्याः परमेष्ठी-प्रजापतिः ॥ ७७ ॥

अयं "तत्सवितुर्वरेण्यम्" इत्येतस्याः गायत्र्या उत्पत्त्यर्थवादे विधानार्थः । पूर्वश्लोके
चार्थवादादेव व्याहृतीनामपि विधानम् । क्रमस्तु पाठावगम्यः । वक्ष्यति च—"एतद-
क्षरमेतां च जपन्व्याहृतिपूर्विकाम्" इति ।

अदुहदुहदुतवानिति । यद्यपि तदित्येतत्प्रतीकेन 'तत्सवितुर्वृणीमह' इति वा शक्यते
लक्षयितुम् । न तु सा त्रिपदेति । त्रिपदा च ग्राह्या । त्रिपदा चैव सावित्रीति ।

कश्यपादयोऽपि प्रजापतयः सन्त्यतां विशिनष्टि परमेष्ठीति हिरण्यगर्भः । स हि
परमे स्थानेऽनावृत्तिलक्षणे स्थितः । आदरातिशयार्थं चैतत्सावित्र्याः । साक्षात्कलेयं सर्व-
मुख्यं प्रजापतिना वेदेभ्यः समुद्धृतेति ॥ ७७ ॥

एतदक्षरमेतां च जपन् व्याहृतिपूर्विकाम् ॥

सन्ध्ययोर्वेदविद्भिर्प्रो वेदपुण्येन युज्यते ॥ ७८ ॥

सत्यपि स्वाध्यायविधिप्रकरणे वाक्यात्सन्ध्याजपविधिरयम् । तत्र गायत्र्या अनुवादः
प्रणवव्याहृतीनामप्राप्तविधिः ।

अत्र कश्चिदाह । "नायं सन्ध्याविधिरप्रकरणात् । विधिर्हि भवन्ब्रह्मचारिणः
स्यात्तस्य प्रकृतत्वात् । न च तस्य सम्भवति । इह हि वेदविदित्युच्यते । न च तस्य प्रथमो-
पनीतस्य वेदविरचनमस्ति । अपि च फलमत्र श्रूयते—वेदपुण्येन युज्यते । नित्यं सन्ध्यो-
पासनविधिः न फलार्थः । न चैतद्विद्यः किमिदं वेदपुण्यं नाम फलं, यं योऽङ्गाऽयं जप
उच्यते । यदि तावद्वेदाध्ययनात्पुण्यमभिप्रेतं तदवाप्तिर्वेदपुण्यं 'याङ्गा'ऽभिप्रेतस्तत्र यस्तावदयं

प्रकृतः स्वाध्यायविधिस्तस्य नार्थावबोधादृते किञ्चित्फलमस्त्यश्रुतत्वात् दृष्टत्वाच्चावबोधस्य कल्पनाऽपि नास्ति । यश्च गृहस्थादीनां विधिः “ग्रहरहः स्वाध्यायमधीयीत” इति सोऽपि नित्य एव । यत्तत्र फलश्रवणं ‘पयो दधि घृतं मधु’ इति सोऽर्थवाद एव । तस्मान्नायं विधिः । विधौ हि सर्वमेतद्विवक्षितव्यम् । यद्वा त्वयमर्थवादस्तद्वा ‘जपन्नि’ति प्रकृतमध्ययनमुच्यते, ‘वेदपुण्येनेत्येतदपि यथाकथञ्चिन्नीयते’ ।

अत्रोच्यते । वाक्येन प्रकरणं बाध्यत इत्युक्तमेव । यत एव वेदवित्पदं सन्ध्यापदं च न प्रकृतविषयतयाऽन्वेति, तत एवान्यत्रायं विधिः । सन्ध्ययोरेतत्त्रयं जपेदित्येतावान्विधिः । वेदवित्पदमनुबदिष्यते । “गृहस्थादीनां वेदविश्वस्य सम्भवात् ब्रह्मचारिणो वेदविश्वं न सम्भवतीति” चेत् किं तदीयेन सम्भवेन । यथा प्राप्तानुवादे हि सर्वाश्रमिणामधिकारः । कर्तृविशेषणे हि वेदवित्पदे ब्रह्मचारिणो नाधिकारः स्यात् । “कथं पुनरस्यानुवादः” । वाक्यभेदप्रसङ्गात् । विधौ सन्ध्याविधौ प्राप्ते प्रणवव्याहृतयस्तावदप्राप्तास्तत्र विधातव्याः । तत्र यद्यपरं वेदविदिति विधीयते तदा वाक्यभेदः स्यात् । प्राप्ते हि कर्मणि नानेकार्थविधानं सम्भवति । प्रणवव्याहृतीनां तु नानुवादः सम्भवति ।

तेनायमत्र वाक्यार्थः ‘सन्ध्ययोर्यत्सावित्रीं जपेदित्युक्तं तत्रायमपरो गुणः प्रणवव्याहृतिपूर्विकां तां जपेत्’ ।

विप्रग्रहणं च तदा प्रदर्शनार्थमेव ।

यदप्युक्तं—“फलमत्र श्रूयते नित्यञ्च विधिः सन्ध्यायाः” । कां नामायं विरोधः ? नित्य एव तस्मिन्गुणे कामो भविष्यति । प्रणवव्याहृतिगुणकात्तस्मादिदं फलमिति । यथा गोदोहनप्रणयनकादग्निहोत्रात्पशवः फलम् “गोदोहनेन पशुकामस्य प्रणयन्” इति । वाक्यसामर्थ्येनाध्याह्न्यैतदुक्तं, न त्वयं काम्यो विधिः । स्मृत्यन्तरे हि नित्य एवायं विधिः स्पष्ट एवेक्तो “गायत्रीं शिरसा सार्धं जपेद् व्याहृतिपूर्विकाम्” इति । फलानवगमो भवतैवेक्तः । अयं ह्यर्थो वेदपुण्येनेति । ‘वेदे यत्सन्ध्योपासनात्पुण्यमुक्तं तेन त्रिक्रमेतज्जपन्पुण्यते, न केवलं गायत्रीम्’ । पुण्यं च धर्मः, वेदमूलत्वात्स्मृतीनां स्मृत्युक्तमपि वेदपुण्यतया व्यपदिश्यते, वेदस्य पुण्यं ‘वेदपुण्यम्’ । किं च वेदस्य पुण्यम् । यत्तेन प्रतिपाद्यते । पठ्यमानाद्वेदाद्यजायते तदपि शक्यते तस्येति वक्तुम्, किंत्वसाधारणत्वात्प्रतिपाद्यमेव युक्तं व्यपदेष्टुं नेत्याद्यम् । यागादयो धर्ममुत्पादयन्ति, प्रतिपादकस्तु वेद एव ।

येऽप्यन्यस्य पादस्य सामर्थ्यमाहुः “यदुक्तं ‘नित्यः स्वाध्याय’ इति तत्र सन्ध्यायां त्रिकजपादेव कृतार्था भवन्तीति”—तदप्यसत् । एवं सति तेन विधिना विकल्पेत । तत्र च पाक्षिकां नित्यस्वाध्यायताया बाधः स्यात् । न चाबाधे सम्भवति बाधोऽभ्युपगन्तव्यः ।

एतदङ्गरमि त्योङ्कारस्य प्रतिनिर्देशः ।

“ननु व नैतदेकमक्षरम् । द्वे वा त्रीणि वा” ।

उच्यते । अक्षरशब्देन केवलं स्वर उच्यते, व्यञ्जनसंयोगश्च । तत्रेह यादृशः प्रकृतः तादृशस्याभिधानम् ।

एतां च “तत्सवितुर्वरेण्यमिति” सावित्रीम् । व्याहृतयः पूर्वाः यस्यास्तां व्याहृति-पूर्विकांम् । तिस्रः प्रकृता एव ता व्याहृतयो गृह्यन्ते, प्रकृतपरत्वादस्य, न सप्त सत्त्वान्ताः ॥ ७८ ॥

सहस्रकृत्वस्त्वभ्यस्य बहिरेतत्रिकं द्विजः ॥

महतोऽप्येनसो मासात् त्वचेवाऽहिर्विमुच्यते ॥ ७९ ॥

बहिरित्यनावृता देश उच्यते । तेनैतदुक्तं भवति, ग्रामनगराभ्यां बहिररण्यं नदी-पुलिनादौ । सहस्रवारान् अभ्यस्य आवर्त्य ।

“ननु कृत्वसुचोऽप्यावृत्तिः प्रतिपाद्यते, अभ्यस्येत्यनेनापि । तत्र पौनरुक्त्यम्” ।

सामान्यविशेषभावाददोषः । अभ्यस्येत्यनेन सामान्यतोऽभ्यास उक्तस्तत्र विशेषा-पेक्षायां सहस्रकृत्वमेति । न च कृत्वसुजन्तादेवोभयाऽवगतिस्तस्य क्रियाविशेषापेक्षत्वात् । न हि देवदत्तः पञ्चकृत्वोऽह्म इत्युक्ते—यावद्भुङ्क्ते इति नोच्यते—तावद्वाक्यार्थः समाप्यते ।

“ननु चाभ्यस्येत्यनेनापि न काचिद्विशिष्टा क्रियोपात्ता” ।

सत्यम् । जपः प्रकृतस्तमभ्यस्येति प्रतीयते । ‘आवृत्तिः’ पौनःपुन्येन सेवा ।

महतोऽप्येनसः । महत्पापं च ब्रह्महत्यादि, ततोऽपि मुच्यते, किं पुनरुपपातकेभ्यः । अपिः सम्भावने, न समुच्चये । भेदोपादानेन समुच्चयावगमो यथा देवदत्तस्यात्र प्रभुत्वं ज्ञादत्तस्यापि । इह न तथा निर्देशः ।

“केभ्यः पुनरुपपातकेभ्योऽयं मोक्ष उच्यते ! गावधादीन्युपपातकानि । तानि च प्रतिपापमात्रात् प्रायश्चित्तानि सरहस्यानि । यानि वा संवेत्ति न कृतान्यनुक्तपरिहाराण्य-वश्यम्भावितया च ज्ञायते कृतानीति, तेषामपि नित्यानि सन्ध्योपासनादीन्यपनोदकानि । यदि चैतत्प्रायश्चित्तस्यात्तदा तत्रैवावच्यत्, “जपेद्वै नियताहारः त्रिवेदेदस्य संहितामिति”—वत् । प्रायश्चित्ते चास्मिन्प्रायश्चित्तप्रकरणमेवानर्थकं स्यात् । को हि दैवशप्तो जपमात्र-साध्यां निष्कृतिं हित्वा कृच्छ्रेषु शरीरप्राणहरेष्वध्यवस्येत् । उक्तं च—“अत्के चेन्मधु विन्देत किमर्थं पर्वतं व्रजेत् । इष्टस्यार्थस्य संप्राप्तौ को विद्वान्यत्नमाचरेत्” । तथा “पण्डितभ्यं हे न प्राज्ञः क्रीणाति दशभिः पणैः” इति । न च प्रकृतेनैकवाक्यताबीजं किञ्चिद्विभज्य-मानसापेक्षत्वाद्यस्ति येन तच्छेषतयाऽर्थवाद उच्येत” ।

अत्रोच्यते । विधिरेवायम् । पापप्रमोचनार्थ एवायं प्रयागः । यत्तु “विषमशिष्टै-

र्विकल्पो न सिध्यतीति”-जपप्रायश्चित्त एवास्मिन्विकल्पाद्यो भविष्यति । अथमर्षणादिभिः सर्वपापापनोदनमुक्तं, तेनास्य विकल्पः । अथमर्षणे हि त्र्यहमुपवास उक्तः । इहाभ्रंशं मासिकेन प्रयोगेण शुध्यति । ततो न दूरविप्रकुष्ठेन तपसा ममीयते, येन विषम-
शिष्टता स्यात् ।

अथवा पूर्वकृतस्यैनसः शुद्धिरेवा ग्रहदैह्यस्यादिसूचिते दैवे दाषे । तस्मान्मोक्षः ।
अनिष्टम् एनं उच्यते । तस्मान्मुच्यते । तत्फलेन न सम्बध्यत इत्यर्थः ।

त्वचेवाहिः । जीर्ण्या त्वचा मुक्तः सर्पो यथा भवति । निरवशेषेण पापनाश एतेन प्रतिपाद्यते । यत्तु दैह्यमादिसूचितं पूर्वकृतमशुभं तत्र स्मृत्यन्तरे प्रायश्चित्तमाज्ञातं बहु । तत्प्रायश्चित्तञ्चैव निदर्शयिष्यामः ।

एतदेवाभिप्रेत्योक्तम्—“जपतां जुह्वातां चैव विनिपातो न दृश्यते” इति ॥ ७६ ॥

एतयर्चा विसंयुक्तः काले च क्रियया स्वया ॥

ब्रह्मक्षत्रियविज्योनिर्गर्हणां याति साधुषु ॥ ८० ॥

एतया सावित्र्या । विसंयुक्तः हीनसन्ध्योपासनस्त्यक्तस्वाध्यायश्च । गर्हणां निन्दां साधुषु विशिष्टेषु याति प्राप्नोति । कीदृशीं गर्हणां प्राप्नोत्यत आह काले च क्रियया स्वया । काल “आषोढशात्” इत्यस्मिन्वियुक्ते गते निन्यते ।

एवमुपनीतोऽपि स्वाध्यायारम्भयोग्यः सावित्रीवर्जितो ब्राह्म्य एव भवति ।

त्रयाणां या साधारणी स्वक्रिया । सेह निर्दिष्टा । सा चोपनयनमेव । कालशब्दश्चैवमर्थवान् । अध्ययनादिस्वकर्मविवक्षायाभेतावदेव वाक्यं स्यात् यत् क्रियया स्वयेति ।

येनिशब्दो जन्मपर्यायो जात्यर्थं गमयति । विप्रादिजातीय इत्यर्थः ।

अर्थवादेऽयं ब्राह्म्यप्रायश्चित्तार्थः ॥ ८० ॥

ओङ्कारपूर्विकास्तिस्रो महाव्याहृतयोऽव्ययाः ॥

त्रिपदा चैव सावित्री विज्ञेयं ब्रह्मणो मुखम् ॥ ८१ ॥

ॐकारः पूर्वं यासां ता ओङ्कारपूर्विकाः । महाव्याहृतयः प्रकृता एव भूर्भुवः स्वरित्येते शब्दा अभिधीयन्ते । अव्यया अविनाशिन्यः । फलस्य दीर्घकाक्षत्वादेवमुच्यते । अन्यथा “सर्व एव शब्दा नित्या” इति विशेषणमनर्थकम् ।

त्रिपदा तत्सवितुरित्येषा सावित्री ब्रह्मणो मुखम् । आद्यत्वान्मुखव्यपदेशः । अतश्चारम्भे अध्ययमेतदित्यस्यैवार्थवादः । अथवा मुखं द्वारमुपायो ब्रह्मप्राप्तिरनेन भवतीत्येतदेवाह ॥ ८१ ॥

योऽधीतेऽहन्यहन्येतां त्रीणि वर्षाण्यतन्द्रितः ॥

स ब्रह्म परमभ्येति वायुभूतः स्वमूर्तिमान् ॥ ८२ ॥

आकाश इव सर्वव्यापी विभुः सम्पद्यते, स्वमूर्तिः स्वस्वभाववान् भवति । न तु 'मूर्तिः' शरीरम्, आकाशस्य शरीराभावात् ।

“अथ किमिदं ब्रह्म, यद्रूपापत्तिरुच्यते” ।

परमात्माऽऽन्दरूपः, यस्येमे चेन्नज्ञा पवनजबोद्धतस्य वारिराशेरिवोर्मयः । ते यथा प्रशान्तावस्थे तस्मिन्तद्रूपा भवन्ति, एवममी तद्रूपा आत्मानः सम्पद्यन्ते । विशेषतश्च सर्वमेतद् द्वादशे वक्ष्यते ।

अध्ययनमिदं गायज्ञाश्रोदितं न जपो, न चात्रावृत्तिगणनाऽस्ति ।

अतन्द्रित इतिवचनाद्बहुकृत्वः करणं प्रतीयते । सकृत्प्रयोगे हि नास्ति तन्द्राशङ्का ।

मोक्षार्थिनोऽयं विधिः ॥ ८२ ॥

एकाक्षरं परं ब्रह्म प्राणायामाः परं तपः ॥

सावित्र्यास्तु परं नास्ति मौनात्सत्यं विशिष्यते ॥ ८३ ॥

ओङ्कार एकाक्षरम् । तत्परं ब्रह्म । ब्रह्मप्राप्तिहेतुत्वात् । “तज्जपस्तदर्थभावना” (योग सू. १।२८) तथा ब्रह्मप्राप्तेरेवमुच्यते । ओमिति ब्रह्माभिधानम् । एवं ह्याहुः ‘तस्य वाचकः प्रणव’ इति । (योग सू. १।२७)

“तत्परं प्रकृष्टं कुतः” ।

अन्याभ्यः ब्रह्मोपासनाभ्यः । “अन्नं ब्रह्मेत्युपासीत,” “आदित्यो ब्रह्मेत्यादेश” इति एब्रमाद्याभ्य उपासनाभ्यः ओङ्कारोपासना प्रकृष्यते । अध्ययमादेव तत्प्राप्त्यभिधानात् । शब्दस्यैव च ब्रह्मत्वेन श्रवणात्—“शब्दब्रह्मणि निष्णातः परं ब्रह्माधिगच्छतीति” । सर्वो ह्यर्षो वाग्व्यवहारानतीतो, वाचश्च सर्वस्या ओङ्कारो मूलम् । तथा च श्रुतिः—“तद्यथा शकुना सर्वाणि पत्राणि सन्तृण्णान्येवमोङ्कारेण सर्वा वाक् सन्तृण्णाः ओङ्कार एवेदं सर्वमिति” । सन्तर्दनमनुसृतिः आश्रयभावापत्तिर्वा ।

“कथं पुनः सर्वा वागोङ्कारेण सन्तृण्णा” ।

वैदिक्यास्तावदोङ्कारपूर्वकत्वमुक्तम् । लौकिक्या अपि, ‘तदादीनि वाक्यानि स्युरि’ त्यापस्तम्बवचनात् ।

उपनिषद्भाष्ये चैतदन्यथा व्याख्यातम् । तच्चिह्नानुपयोगात् प्रदर्शितम् ।

प्राणायामशब्द आचमनवद्विशिष्टेति कर्तव्यताके प्राणनिरोधे वर्तते । 'परं तपः'-
चान्द्रायणादिभ्यः ।

“किं पुनस्तस्य श्रेष्ठम्” ?

भक्तिरेषा ।

सावित्र्याः परं मन्त्रज्ञानं नास्ति ।

एषामिति प्रशंसा । मानात्सत्यं विशिष्यते । मौनं वाङ्मनियम उच्यते ।
तस्य च यत्फलं ततोऽधिकं सत्यवचनात्प्राप्यते । सत्यवचने विध्यर्थोऽपि तथाऽनुष्ठितो
भवति । मौने तु केवलमनृतप्रतिषेधानुष्ठानमेव ।

अर्थवादोऽयं श्लोकः ॥ ८३ ॥

सरन्ति सर्वा वैदिक्यो जुहोतियजतिक्रियाः ॥

अक्षरं त्वक्षरं ज्ञेयं ब्रह्म चैव प्रजापतिः ॥ ८४ ॥

यावन्तः केचन वैदिका 'होमा' अग्निहोत्रादयो, ये च 'यागा' ज्योतिष्टोमादयः, ते
सर्वे क्षरन्ति न परिपूर्णफला भवन्ति, फलं वा तदीयं स्रवत्याशु विनश्यति ।

अक्षरं त्वेतदोङ्काराख्यमक्षरं ज्ञेयमक्षयफलम् । ब्रह्मीभूतस्य न पुनः संसारा-
पत्तिः । अतोऽक्षयफलत्वादक्षरमुच्यते । एकोऽक्षरशब्द उद्देश्यः संज्ञाशब्दो द्वितीयो
यौगिकः क्रियाशब्दः । ब्रह्म च तदेव । प्रजापतिश्चोङ्कार एव ।

स्तुतिरेषा ।

जुहोतियजतीति धातुनिर्देशस्तयोः क्रियाः प्रतिपादार्था यागहोमाः । व्यक्त-
पेक्षं बहुत्वम् । अथवा धात्वर्थनिर्देश एवायं जुहोतियजतीति । 'क्रिया'स्तद्व्यतिरिक्ता
दानाद्याः । द्वन्द्वश्चायम्, 'जुहोतियजतीति च क्रियाश्च' । होमयागौ प्राधान्यात्पृथ-
गुपादीयन्ते ।

अत्रोक्ता ॐकारस्य स्तुतिः केवलस्यापि जपविधानार्थेति केचित् । न हि प्रकृत-
विधिशेषतैवात्र, पुनः परामर्शाभावात् । वैश्वानरे हृष्टत्वादीनां “यदष्टाकपालो भवति,
गायत्र्या चैनं ब्रह्मवर्चसेन पुनाति, यन्नवकपालस्त्रिवृतैवाऽस्मिन्तेजो दधाति” इति । सर्वत्र
वैश्वानरपदापेक्षया तदेकवाक्यत्वे सम्भवति न वाक्यभेदकल्पनया विध्यन्तरसम्भवः ।
इह त्वक्षरं ज्ञेयमिति न पूर्वापेक्षा, नापि सावित्र्यादीनां पुनः परामर्शोऽस्ति । अत्रः
स्वपदार्थैरेव वाक्यार्थपरिसमाप्तौ नान्यशेषता । ज्ञेयमित्यत्र कृत्यो विधायकः ।
ब्रह्मपदेन च सम्बन्धाद्ब्रह्मरूपतया ज्ञेयमुपास्यं भावनीयम् । भान्यमाने च तस्मिन्मान-
भजप उक्तो भवति ॥ ८४ ॥

विधियज्ञाज्जपयज्ञो विशिष्टो दशभिर्गुणैः ॥

उपांशुः स्याच्छतगुणः साहस्रो मानसः स्मृतः ॥ ८५ ॥

विधिविषयो यज्ञो विधियज्ञो ज्योतिष्टोमादिः । यत्कर्म यजेतेति चोदितं, वाद्येन व्यापारेण ऋत्विगादिसर्वाङ्गसम्पन्ना क्रियते स 'विधियज्ञ' इहोच्यते । जपस्तु न यज्ञः, प्रशंसया यज्ञ उपचारेणोच्यते । अतो नासौ विधियज्ञः । स विशिष्टः प्रकृष्टः श्रेष्ठो यज्ञो, ज्योतिष्टोमादेर्दशभिर्गुणैः ।

महाफलत्वमेतेन जपस्योच्यते । यदेव यागात्फलं तदेव बहुतरङ्गपात्रप्राप्यते । न च यागेभ्यः श्रौतेभ्यो जपस्याधिकफलत्वं युक्तम् । तथाहि सति कः शरीरधनपरिचयरूपेषु यागेष्वध्यवस्येत् । तस्मात्प्रशंसैषा । पूर्णाहुत्या सर्वान्कामानवाप्नोतीतिवत् । एतावदम्यार्थः— तदेव स्वर्गादिफलमवाप्यते, किन्तु लोकवत्प्रयत्नविशेषात् । फलपरिमाणविशेषः अविशेषित्वात् यज्ञस्य, स्वर्गप्राप्तपुत्रपञ्चादि यस्य यज्ञस्य यत्फलं तत्तज्जपात्प्राप्यते ।

उपांशुः शतगुणः, यदन्यो न शृणोति समीपस्योऽपि ।

सहस्रगुणः साहस्रो मानसः मनोव्यापारमात्रेण यश्चिन्त्यते ।

जपमात्रविषय उपांशुत्वादिगुणः, प्रकृतस्य योऽधीतेत्यनेन विच्छेदात्, तेन यः प्रायश्चित्तादौ जपो यः शान्तिको यश्चाभ्युदयिकः सर्वत्रैते गुणाः ।

सहस्रमस्यास्तीति साहस्रः । गुणानां प्रकृतत्वात्सहस्रगुणसङ्गावः प्रतीयते । गुण-शब्दश्चावयववचनः । फलभूमा च सम्बन्धादवगम्यते ॥ ८५ ॥

ये पाकयज्ञाश्चत्वारो विधियज्ञसमन्विताः ॥

सर्वे ते जपयज्ञस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ८६ ॥

महायज्ञाः पाकयज्ञा उच्यन्ते, ब्रह्मयज्ञं वर्जयित्वा चत्वारो यज्ञा भवन्ति । 'विधियज्ञा' उक्तास्तैः समन्विताः सहिताः । कलामंशं षोडशीं नार्हन्ति । षोडशेन भागेन न समा भवन्ति । अथवाऽर्हतिः प्राप्त्यङ्गे मूल्यपणने वर्तते । अर्हशब्दात्तिपं कृत्वा अर्हन्तिरूपम् ॥ ८६ ॥

जप्येनैव तु संसिध्येद्ब्राह्मणो नात्र संशयः ॥

कुर्यादन्यन्न वा कुर्यान्मैत्रो ब्राह्मण उच्यते ॥ ८७ ॥

जप्येनैव सिद्धिं काम्यफलावाप्तिं ब्रह्मप्राप्तिं वा प्राप्नुयात् । नात्र हृदि शङ्का कर्तव्या यत् 'ज्योतिष्टोमादिभ्यो महाप्रयासेभ्यो भावनाभ्यश्च यल्लब्धव्यं' तज्जपेन कथं सिध्यतीति । सिद्धयत्येव ।

कुर्यादन्यत् अनित्यं ज्योतिष्टोमादि । अथवा तदपि न कुर्याद्यतो मैत्रो ब्राह्मण उच्यते । मित्रमेव मैत्रम् । सर्वभूतमैत्रीरतेन ब्राह्मणेन भवितव्यम् । अग्निषोमीयपशु-
हिंसायां च कुतो मैत्री ।

अयमर्थवाद् एव, न पुनः पञ्चङ्गकर्मप्रतिषेधः, पूर्वशेषत्वावगतेः । प्रत्यक्षश्रुतिविहि-
तत्वाच्च तेषाम् ।

अतिक्रान्ते जपविधिः ॥ ८७ ॥

इन्द्रियाणां विचरतां विषयेष्वपहारिषु ॥

संयमे यत्नमातिष्ठेद्विद्वान् यन्तेव वाजिनाम् ॥ ८८ ॥

इन्द्रियाणां संयमे यत्नमातिष्ठेदित्येतावाङ्मन्त्रार्थः । परिशिष्टोऽर्थवादः,
आसनान्योपासनविधेः ।

‘संयमः’ प्रतिषिद्धेषु विषयेषु प्रवृत्तिपरिहारोऽप्रतिषिद्धेष्वप्यतिसत्किर्जनम् । तत्र
प्रतिषिद्धपरिहारस्तैरेव प्रतिषेधैः सिद्धः । अप्रतिषिद्धेष्वप्यतिसत्किर्निषेधार्थोऽयं श्लोक-
सङ्घातः । एतदेवाह । विचरतां विषयेषु स्वातन्त्र्येण वस्तुशक्त्या प्रवर्तमानानाम् ।
अपहारिषु विषयेषु-अपहरन्त्याकर्षन्त्यात्मसात्कुर्वन्ति पारतन्त्र्यमापादयन्ति पुरुषं त
अपहारिणो विषया मनोहरा य उच्यन्ते । तत्र विचरतां विविधं विशेषणं चरताम् ।
यदीन्द्रियाणि विशेषणं न चरयुरपरिहारिणोऽपि तदा विषयाः किं कुर्युः । भवन्तु वा
निरङ्कुशानीन्द्रियाणि, यदि विषयाः प्रत्याख्यायिकास्तथाऽपि सुसंयमः पुरुषणात्मा ।
यतस्तूभयं सापराधमतो यत्न आस्थेयो, दुर्नियमानि ह्येतानि ।

यन्तेव वाजिनाम् । यन्ता सारथिरश्वानां यथा रथयुक्तानां स्वभावतो विचलन-
शीलानां संयमे नियमे यत्नं करोति, तं न तदाऽनिच्छया उन्मार्गेण वहन्ति, विधेयतां
तस्य भजन्ते, एवमिन्द्रियाणि विधेयीकर्तव्यानि ॥ ८८ ॥

एकादशेन्द्रियाण्याहुर्यानि पूर्वं मनीषिणः ॥

तानि सम्यक्प्रवक्ष्यामि यथावदनुपूर्वशः ॥ ८९ ॥

सङ्ख्यानिर्देशोऽयं प्रमाणान्तरगम्यो न शास्त्रार्थः, सौहार्देन तु व्युत्पाद्यते । तानि
पूर्वं मनीषिण आहुः । परस्तान्नामतः कर्मतश्च वक्ष्यामि । आनुपूर्व्यमनाकुलता ।
पूर्वग्रहणान्नैवं तार्किकैरेव व्यवस्था कल्पिता, किन्तु पूर्वेषामप्याचार्याणां स्थितैव । एताम-
जानन्तो नागमिका इति लोकैरुपहस्यन्ते, इत्यतोऽयं वेदितव्यः ।

प्रसिद्धाः पदार्था व्याख्याताश्च प्राक् ॥ ८९ ॥

श्रोत्रं त्वक् चक्षुषी जिह्वा नासिका चैव पञ्चमी ॥

पायूपस्थं हस्तपादं वाक्चैव दशमी स्मृता ॥ ९० ॥

श्रोत्रादीनि प्रसिद्धानि । अधिष्ठानभेदाच्चक्षुषी इति द्विवचनम् । अन्यत्र तदाधारायाः शक्तेरेकत्वादेकवचनम् । उपस्थः शुक्रोत्सर्जनः पुंसो रजस्तदाधारश्च स्त्रियाः ।

द्वन्द्वनिर्दिष्टयोः 'प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः' (पा. सु. २।४।२) । वाक् तात्वादिः शब्दाभिध्यञ्जकः शरीरावयवनामनिर्देशोऽयम् ॥ ६० ॥

बुद्धीन्द्रियाणि पञ्चैषां श्रोत्रादीन्यनुपूर्वशः ॥

कर्मेन्द्रियाणि पञ्चैषां पायवादीनि प्रचक्षते ॥ ९१ ॥

कार्यमिदानीमेषामाह स्वरूपावधारणार्थम् । न हि तानि प्रत्यक्षानि । बुद्धीन्द्रियाणि बुद्धेरिन्द्रियाणि जनकानि कार्यकरणानि । कार्यकरणसम्बन्धे षष्ठी ।

श्रोत्रादीन्यनुपूर्वशः । आदिशब्दस्य प्रकारार्थता मा विज्ञायीति अनुपूर्वशः क्रमेणेत्यर्थः । क्रमश्च सन्निवेशापेक्षो भवत्यतः पूर्वशोकोक्ता व्यवस्थाऽऽश्रीयते ।

कर्मेन्द्रियाणि । परिस्पन्दात्मकमत्र कर्म विवक्षितम् ॥ ६१ ॥

एकादशं मनो ज्ञेयं स्वगुणेनोभयात्मकम् ॥

यस्मिन् जिते जितावेतौ भवतः पञ्चकौ गणौ ॥ ९२ ॥

एकादशसङ्ख्यापूरकं मन इन्द्रियाणाम् । स्वो गुणो मनसः सङ्कल्पः । तंनोभयं शुभमशुभं वा सङ्कल्प्यते । अथवा बुद्धीन्द्रियेषु कर्मेन्द्रियेषु स्वविषयप्रवृत्तौ सङ्कल्पमूलत्वात् उभयात्मकमुच्यते ।

यस्मिञ्जिते एतौ बुद्धीन्द्रियवर्गः कर्मेन्द्रियवर्गश्च पञ्चकौ प्राक्प्रदर्शितपरिमाणौ जितौ भवतः । तत्त्वाख्यानमेतत् ॥ ६२ ॥

इन्द्रियाणां प्रसङ्गेन दोषमृच्छत्यसंशयम् ॥

सन्नियम्य तु तान्येव ततः सिद्धिं निगच्छति ॥ ९३ ॥

प्रसङ्गः तत्परता । तेन हेतुभूतेन दोषं दृष्टमदृष्टं च ऋच्छति प्राप्नोति । नात्र संशयो निश्चितमेतत् ।

सन्नियम्य तानीन्द्रियाणि ततः सिद्धिमभिप्रेतार्थावाप्तिं श्रौतस्मार्तकर्मणामनुष्ठानफलं निःशेषं गच्छति प्राप्नोति ॥ ६३ ॥

न जातुं कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ॥

हविषा कृष्णवर्त्मैव भूय एवाभिवर्धते ॥ ९४ ॥

तिष्ठतु तावद्विषयाभिलाषः, शास्त्रोपदेशात् क्रियते । किन्तु दृष्टमेव सुखं तावन्निवृत्ते-
र्भवति । तथाहि सेव्यमाना विषया अपि अधिकं गर्ह्यमुत्पादयन्ति उदरपुरं भुक्तवतस्तृप्तस्याति-
सौहित्यमपि गतवतो भवति हृदयसमीहा 'किमिति न शक्नोमि अन्यद्रोक्तुम्', अशक्त्या तु
न प्रवर्तते । ततो नैषा भोगेन शक्या निवृत्तिर्न कदाचित्कामोऽभिलाषः कामानां
कान्यमानानां स्पृहणीयानामर्थानामुपभोगेन सेवया शाम्यति निवर्तते । भूयोऽधिकतरं
वर्धते । हविषा धृतेन कृष्णवर्माऽग्निरिव ।

दुःखरूपश्चाभिलाषः । अनुपभुक्तसस्य त्वभिलाषानुत्पत्तिः । तत्प्रसङ्गानमेतत् ।
उक्तञ्च "यत्पृथिव्यां ब्रोह्मिवं हिरण्यं पशवः स्त्रियः । नाल्लमेकस्य तत्सर्वमिति मत्वा
शमं ब्रजेत् " ॥ ८४ ॥

यश्चैतान्प्राप्नुयात्सर्वान् यश्चैतान्केवलान्स्त्यजेत् ॥

प्रापणात्सर्वकामानां परित्यागो विशिष्यते ॥ ९५ ॥

पूर्वोक्तं हेतुत्वेनापजीव्यायं निगमश्लोकः पठितः । यदा सेवया वर्धते कामः अतो
य एतान्कामान्कामी सर्वान्प्राप्नुयात्सेवेतानेकमण्डलेश्वर इव तरुणः, यश्चैतान्स्त्यजति
केवलानि ईषदपि न स्पृशति नैष्ठिक एव बालः । तयोर्यः प्रापकां भोक्ता तस्मात्स विशि-
ष्यते । अतिशयेन श्रेष्ठो भवति यः परित्यजेदिति । एतच्चात्मप्रत्यक्षम् ॥ ८५ ॥

न तथैतानि शक्यन्ते सन्नियन्तुमसेवया ॥

विषयेषु प्रजुष्टानि यथा ज्ञानेन नित्यशः ॥ ९६ ॥

यत्र वमरप्यवास एव तर्हि प्राप्तम् । न हि तत्र विषया सन्निधीयन्ते । असन्निहिताश्च
न सेविष्यन्ते । तदर्थमाह—नासेवया इन्द्रियाणि नियन्तव्यानीति । निःसुखः स्यात् ।
अथ च स्मरन्ति न पूर्वाङ्गमध्यन्दिनापराह्णफलान्कुर्याद्यथाशक्ति धर्मार्थकामेभ्यः । न
च शरीरधारणमसेवया भवति । किं तु गर्धनिषेधोऽयमुच्यते । स च गर्हः—सत्यामपि
सेवायां—ज्ञानेन—विषयगतदोषज्ञानेन—अस्थिस्थूणंस्त्रायुयुतमित्यादिशास्त्रोक्तेन, स्वसं-
विदा च विपाकविरसतया, किं विपाकफलमेवादोषभावनया वैराग्याभ्यासेन क्रमशः
स्पृहा निवर्तते । न तु सहसैव त्यक्तुं शक्यते । किन्तु नित्यशः-नित्यकालं, ज्ञानवि-
शेषणमेतत् ।

'प्रदुष्टानि' प्रवृत्तानि । दोषवत्त्वात् प्रवृत्तान्येव प्रदुष्टान्युच्यन्ते ।

अयं शस्त्रं तत्र नित्यशः अनुपूर्वशः सर्वशः पूर्वश इति व्यासमनुप्रश्रुतिभि-
र्महामुनिभिः प्रयुज्यते । तस्य साधुत्वे यन्नः कर्तव्यः । तत्र शस्त्रविधौ । "एकवचनाच्च
वीप्सायामिति" (व्या. सू. ५।४।४३) पठ्यते । तत्र वीप्सार्थः कथञ्चित् द्योतयितव्यः ।

अन्ये तु शस्त्रिष्टत्यर्थस्य किपि रूपं वर्णयन्ति । क्रियाविशेषणं वैतत् नपुंसकम् । नित्यस्थितं न ज्ञानेनेत्यर्थः ॥ ८६ ॥

वेदास्त्यागश्च यज्ञाश्च नियमाश्च तपांसि च ॥

न विप्रदुष्टाविष्य सिद्धिं गच्छन्ति कर्हिचित् ॥ ९७ ॥

अयमत्र विधिरं व । वेदास्तद्विषयमध्ययनजपादि । त्यागो दानं लक्षणाया । अथवाऽप्रतिषिद्धस्यापि मधुमांसभक्षणादेर्निवृत्तिः फलदेत्यनेन वर्जनम् । विप्रदुष्टो भावश्चित्तं यस्य तस्य । सिद्धिं न गच्छन्ति फलसाधकानि न भवन्ति, कस्मिंश्चिदपि काले । अतोऽनुष्ठानकाले नाभिप्रेतादिगतमानसेन भवितव्यम् । शक्यं तर्हि सर्वेतरविकल्पतिर-
स्कारेण कर्मणि मन आधेयम् ।

अङ्गं हि कर्मसु विषयचिन्तात्यागाऽनेन वाक्येन विहितः । तदभावे कर्मनैष्कल्यं स्यात् । एष हि भावदोषो यत्कर्मानुष्ठाने प्रवृत्त्यै तत्परतात्यागेन व्यसनेषु मनोऽवधानम् ॥ ८७ ॥

श्रुत्वा स्पृष्ट्वा च दृष्ट्वा च श्रुत्वा घ्रात्वा च यो नरः ।

न हृष्यति ग्लायति वा स विज्ञेयो जितेन्द्रियः ॥ ९८ ॥

श्रुत्वा वंशगीतादिध्वनिं, 'त्वं बृहस्पतिरित्यादिवचनं श्रुत्वा--न हृष्यति । रुच-
परुषाक्रोशवाचः श्रुत्वा न ग्लायति न मनंदिःखं भजतं । ग्लानिः खेदः । स्पृष्ट्वा
राङ्गवकौशेयादिबन्धं अजलोमकृतञ्च समत्वेनानुभवति । एवं सुवेषतरुणीजननदप्रेक्षासु
शत्रुदर्शने च समः । बहुघृतं क्षीरषट्ठिकां कोद्रवाश्च समं भोजनं । देवदारुतैलं कर्पूरादि
च तुल्यं जिघ्रतः । तथाकर्तव्यं यथा कंचलैर्मानसैः सुखदुःखैर्न स्पृश्यते । एवं तेन
जितानीन्द्रियाणि भवन्ति । न त्वप्रवृत्त्यै च । इत्यपर्यन्तः संयमः आश्रयणीयः ॥ ८८ ॥

“ननु च ब्रह्मचारिणा स्त्रोसम्बन्धो यत्नेन वर्ज्यः, संस्कृतभिचालाभस्तु किमिति निषिध्यते” । अत आह—

इन्द्रियाणां तु सर्वेषां यद्येकं क्षरतीन्द्रियम् ॥

तेनास्य क्षरति प्रज्ञा हतेः पादादिबोदकम् ॥ ९९ ॥

निर्धारणे षष्ठो । एकमेव यदीन्द्रियं क्षरति स्वातन्त्र्येण स्वविषयं वर्तमानं न
निवार्यते । ततोऽस्य क्षरति प्रज्ञा धैर्यमिन्द्रियान्तरविषयमपि । इतिश्चागादिचर्मो-
दकाद्याहरणभाजनं, तस्य संवृतेष्वपीतरेषु यद्येकस्मादुदकं पादास्त्ववति, सर्वं रिन्यते ।
ज्ञानाभ्याससम्भृतं धैर्यं सम्यक्ज्ञानमेव वा । विषयगृह्यतया तद्गतमानसस्य न तत्त्वतो
युक्तिशास्त्रगम्या अर्थाः सम्यक् प्रतिभासन्ते ॥ ८९ ॥

वशे कृत्वेन्द्रियग्रामं संयम्य च मनस्तथा ॥

सर्वान्संसाधयेदर्थानसिष्वन् योगतस्तनुम् ॥ १०० ॥

उपसंहरति । सत्यपीन्द्रियत्वे मनसः प्राधान्यात्पृथगुपादानम् ।

ग्रामः सङ्घातः । विधेयीकृत्येन्द्रियाणि तथा मनः । सर्वानर्थान् श्रौतभूतार्तकर्म-
साध्यान्संसाधयेन्निरुपादयेत् । तनुं शरीरमक्षिणवत्तन्पीडयन् ।

योगतः युक्त्या । सहसा कस्यचित्कठिनासनकृष्णाजिनादिभ्रारणात् पीडा भवति
सुकुमारप्रकृतेः, तदर्थमिदमुच्यते । येषां सुशीलितं सुसंस्कृतं भोजनं मृदुशय्यादि, न तैः
सहसा तस्यक्तव्यमपि तु क्रमेण सात्पयतामानेतव्यं तद्विपरीतम् । 'योगः' क्रमेण
प्रवृत्तिरुच्यते । तत्र च योगतो वशे कृत्वेति सम्बन्धः । यथास्थानमेव वा योगत इति
योजनीयम् । युक्त्या औचित्यतः शरीरं नापनयेत् । यदुचितं शरीरस्य न तज्जटिति
निवर्तयेत् । तात्पर्यं वा 'योगः' । तृतीयार्थे तसिः । तात्पर्येण शरीरं रक्षेत् ॥ १०० ॥

पूर्वां सन्ध्यां जपस्तिष्ठेत्सावित्रीमार्कदर्शनात् ॥

पश्चिमां तु सदाऽऽसीत सम्यगृक्षविभावनात् ॥ १०१ ॥

सम्मुखे प्रातः 'पूर्वा' सन्ध्या । आदित्यास्तमये 'परिचमा' । तां तिष्ठेत् जपन्सा-
वित्रीम् । आसनादुत्थाय निवृत्तगतिरेकत्र देशे स्यात् । सावित्री उक्तैव—'तस्मवितु-
र्वरेण्यमिति' । तस्या ह्यनुवादः । ॐकारादिविधिः श्लोके सन्ध्याजपार्थं 'एतदक्षरमेतां
चेति' । मार्कदर्शनादिति । यावद्भगवानादित्यो दृष्टः । जपस्थानयोरयमेव विनिर्देशः ।

"ननु किमवधिना । अर्कोदय एव सन्ध्या निवर्तते । तथाहि । 'न सर्वं तमः क्षीणं
नापि परिपूर्णः प्रकाश एषा सन्ध्या' । उक्तं च 'दिवि प्रकाशो भुवि चान्धकारः कालः
स सावित्र इति प्रदिष्टः' । निरुक्तेऽप्युक्तं 'अधोभागः सावित्र' इति । पशुसमाभ्याये
विज्ञायते 'कस्मात्सामान्यादधस्ताद्रामोऽधस्तात्कृष्ण' इति । आदित्यादये च सर्वतस्तमो
निवर्तते । उभयधर्मानिवृत्तौ च सन्ध्या—रात्रिधर्मेऽहर्धर्मे च । अत्यन्तसंयोगं चैषा द्वितीया
सन्ध्यामिति । तेन यावत्सन्ध्याकालं तिष्ठेदित्युक्तं भवति । ततः परं स्वातन्त्र्यं
स्थितमेव ॥

केचिदाहुर्नैवेयमत्यन्तसंयोगे द्वितीया, किं तर्हि "कालश्चाकर्मकाणां कर्मसंज्ञो भव-
तीति" वार्तिककारस्तत्र 'कर्मणि द्वितीये' त्येव द्वितीया । यत्तु 'कालाध्वनोरत्यन्त-
संयोग' इति तद्यत्र क्रियावाची शब्दो न प्रयुज्यते । 'कोशं कुटिला नदी' 'सर्वरात्रं
कल्याणी' । यत्र च सकर्मको धातुः, 'मासमधीयत' इति स तस्य विषयः । इह पुनः
'सन्ध्यां' तिष्ठेदिति तिष्ठतिरकर्मकः । अतो विधिनिर्देशः कृत्स्नसन्ध्याप्राप्त्यर्थं स्थाना-

सनयोः कर्तुम् । आरम्भकालस्त्विह नोक्तः, सन्ध्याशब्देनैव समर्पितत्वात् । य एव हि सन्ध्याकालस्यारम्भः स एव तद्विधेः । न हि पूर्णमास्यादिकालवद्दोषः सन्ध्याकालो, यदि विलम्बः स्याद्दुर्लभो ह्यसावतिसूक्ष्मत्वात्तुलान्तरयोरिव नामोन्नामौ । अलक्ष्यपौर्वापर्यौ रात्रेर्विरामोऽहश्च प्रारम्भः । अतिशीघ्रगतिर्भगवान्भास्करस्तस्य यथा निमुक्ते राशौ राश्यन्तरसंक्रमणं त्रुटिमात्रकालमिच्छन्ति ज्योतिषिकाः । एवं दिवसारम्भावसानयोरप्युदयास्तमयौ । प्रागुदयाद्गात्रिरुदितेऽहः । अनेन च नास्ति 'सन्ध्या' । आदित्योदयनैव रात्रिविरामात् । अत एवोदयास्तमयसमीपयोरनुष्ठानप्रवृत्तिः । स्पष्टे च सूर्ये न चन्द्रेषु च निवृत्तिर्यतो य इयन्तं कालमुपास्ते तेनावश्यं मुख्ये काले विधिर्निर्वर्तिता भवति । अत एव च यावान्सावित्रः कालः सेह सन्ध्याऽभिप्रेता न ज्योतिःशास्त्रगणिता । सा चोक्ता पुरस्तात् ।

“यद्येवं, येषामयमेवाग्निहोत्रकालमन्तेषां सन्ध्याविधेरभावः प्रसक्तः” ।

केयं परिचोदना । श्रौतेन स्मार्तस्य बाधो युक्त एव । नैव चात्र विरोधः । तिष्ठताऽपि शक्यं होतुमासीनेन च ।

“ननु च न केवले स्थानासने सन्ध्ययोर्विहिते, किन्तु त्रिकजपोऽपि । तच्च सावित्रीं जपन्कथं होममन्त्रमुच्चारयेत्” ।

अस्तु जपस्य बाधः । प्रधाने तावत्स्थानासने न विरुध्येते । ‘गुणलोपे च मुख्यस्ये’त्यनेन न्यायेन जपस्याङ्गत्वाद्बाधो युक्तः । तयोश्च प्रधानत्वं साक्षाद्विधिसम्बन्धात्तिष्ठेदासीतेति च । जपस्य तु गुणत्वं, शत्रन्तत्वाज्जपतेर्लक्षणावगमात् । अधिकारसम्बन्धश्च स्थानासनयोरेव, “न तिष्ठति तु यः पूर्वा” तथा “तिष्ठन्नैशमेनो व्यपोहतीति” ।

यत्तु केनचिदुक्तं—“तिष्ठतिरत्र गुणः, प्रधानं जपकर्म । ततो हि फलमश्रौष्येति” ।

तत्रोच्यते । नैवायं कामिनोऽधिकारः । कुतः फलश्रवणम् । यत्तु प्रणवादिवाक्ये ‘वेदपुण्येन युज्यत’ इति फलानुवादभ्रमः, स तत्रैव निर्णीतः । तस्मात्स्थानासने प्रधाने ।

अथवा अग्निहोत्रिणः सकृत्सावित्रीं जपिष्यन्ति त्रिरावर्तयिष्यन्ति वा । न तावताऽग्निहोत्रस्य कालातिपत्तिः । अभ्रन् सायं विनिर्मुक्त इति न तावता विहन्यते । अभ्रशब्दः चिरकालवचनः । तावता च कृतः सन्ध्यार्घो भवति । अर्कदर्शनपर्यन्तता ह्यङ्गमेव । उदितहोमिनां कृतसन्ध्यानामेवाग्निहोत्रहोमः ।

गौतमेन तु ‘सज्योतिष्याज्योतिषो दर्शनादिति’ (अ. २ सू. १७) सूत्रस्यार्थः । ‘एतावान्कालः सन्ध्योच्यते’ । न विध्यङ्गम् । तत्रैतावति काले नास्त्यावृत्तिः । यथा ‘पौर्णमास्यां यजेतेति’ न कालानुरोधेन कर्मण आवृत्तिः, तथा ‘पूर्वां सन्ध्यां सनच्छत्रां पश्चिमां सद्विवाकरामिति’ तदपि काललक्षणं ‘एतावान्काल इह सन्ध्याशब्देनोच्यते, तत्र सान्ध्ये

विधिरनुष्ठेयः' । तत्रेयति सन्ध्याशब्दवाच्ये काले च मुहूर्तमात्रे यदि त्रिचतुरासु काल-
कलासु स्थानामनजपान्कुर्यात् सम्पन्न एव विध्यर्थः । न ह्यत्र कृत्स्नकालव्याप्तिः श्रुता
मनोरिव । सर्वथाऽग्निहोत्रमन्ध्याविधी समानकालावपि शक्यावनुष्ठानम् ।

सदाशब्दो नित्यतामाह । उभयसन्ध्याशेषः ।

आसीत् आसनमनूर्ध्वतावस्थानमुपविष्टो भवेत् । 'आ' तद्विभावन-
नात् । आऽर्कदर्शनादिति य आकारः स इहानुषक्तव्यः ।

सम्यक्शब्दो दर्शनविभावनयोर्विशेषणम् । सम्यग्यदा परिपूर्णमण्डल आदित्यो
भवति, नक्षत्राणि च भास्वन्ति स्वभासा युक्तानि नादित्यतेजोभिभूतानि ॥ १०१ ॥

पूर्वां सन्ध्यां जपंस्तिष्ठन्नैशमेनो व्यपोहति ॥

पश्चिमां तु समासीनो मलं हन्ति दिवाकृतम् ॥ १०२ ॥

अयमत्राधिकार उच्यते । सनः प्रतिपिद्धसेवनाज्जाता दोषस्तं व्यपोहत्यपनुदति ।
निशि भवं नैशं रात्रौ कृतम् । एवं मलमेनःशब्देन समानार्थम् ।

न च सर्वस्य दिवाकृतस्य नैशिकस्य चैतत्प्रायश्चित्तम् । तथा सति कृच्छ्राद्युपदेश-
प्रायश्चित्तविशेषोऽनर्थकः स्यात् । "अत्के चेन्मधु विन्देत किमर्थं पर्वतं व्रजेदिति"
लौकिकात्प्रवादात् । किं तर्हि यदनुचितं कृतं अशक्यपरिहारमनाज्ञातप्रायश्चित्तविशे-
लघोय एनस्तदपैति । यथा सुप्तस्य हस्तचारशय्यापरिवर्तनादिना सूक्ष्मप्राणिवधो, गुह्याङ्ग-
कण्डूकर्षणं 'नाकस्मात्प्रशेदिति' प्रतिपिद्धम्, लालास्रवादिना चाशुचित्वमतत्कालकृतशौ-
चस्यावस्थाने प्रतिपिद्धसेवनादि । एतदभिप्रायमेवेदं "सर्वदैवाशुचिर्ज्ञेयः सन्ध्यापासन-
वर्जितः" इति ।

न चानित्यतापत्तिः, एवंविधस्य दोषस्य सर्वदाभावात् ।

दिवा च पथि गच्छन्नन्यस्त्रोमुखसन्धानसम्पन्नं तज्जन्यचित्तविकारोन्मीलने क्रुद्धा-
श्लीलमम्भाषणम् । तत्सन्ध्याविधौ अपनुदतः ॥ १०२ ॥

न तिष्ठति तु यः पूर्वां नोपास्ते यश्च पश्चिमाम् ॥

म शूद्रवद् बहिष्कार्यः सर्वस्मादद्विजकर्मणः ॥ १०३ ॥

अनेनाननुष्ठानप्रत्यवायं वदन्नित्यतामेव समर्थयति ।

यः प्रातः सन्ध्यायां नोर्ध्व आस्ते, न च पश्चिमायामुपविष्टो भवति, स शूद्रतुल्यो
वेदितव्यः । सर्वस्मादद्विजकर्मणः आतिथ्यादिसत्कारसम्प्रदानादितो बहिष्कार्योऽ-
पनोद्यः । अतः शूद्रममानतानिरामार्शं नित्यमनुष्ठेया सन्ध्या ।

इदमधिकारवाक्यम् । अत्र च स्थानासन एवोपात्ते जपे । यस्य चाधिकारसम्बन्ध-
स्तत्प्रधानम्, अन्यत्तत्संबन्धमङ्गम् ॥ १०३ ॥

अपां समीपे नियतो नैन्यकं विधिमास्थितः ॥

सावित्रीमप्यधीयत गत्वाऽरण्यं समाहितः ॥ १०४ ॥

अयमपरः स्वाध्यायविधिः । प्रकरणान्तरेऽश्रुतत्वात्पूर्वस्माद् हणार्थाद्भिद्यते ।

ग्रहिर्ग्रामाग्निर्जने देश अरण्यम् । तद्वत्त्वा प्राप्यापां समीपे नदीवाण्यादिस्थाने ।
तदभावे कमण्डल्वादिभाजनस्थानामपि ।

नियतः शुचिर्यत्नवान्वा । समाहितः परित्यक्तचित्तव्याप्तेपः ।

सावित्रीमप्यधीयत । यदि बहुसूक्तानुवाकाध्यायादि कयाचित्कार्यातिपत्त्या
न शक्यते ।

नैन्यकं विधिमास्थितः । नित्य एव नैत्यकः । नित्योऽयं विधिरित्येवं स्थितप्रज्ञः ।

प्रहणार्थश्च स्वाध्यायाध्ययनविधिः प्रकृतिः, अयं विकारः संस्तदीयान्धर्मान्गृह्णाति ।
तेन 'ब्रह्मणः प्रणवं' "प्राकूलान्" इत्यादिधर्मो भवति ।

अन्ये तु 'विधिर्विधा-प्रकार-इतिकर्तव्यतेत्यादि चक्षते । नित्ये ब्रह्मचारिणाऽवश्यकर्तव्ये
स्वाध्यायाध्ययने विधेतिकर्तव्यता तामाश्रितः । अस्य तु विधेस्तदा नित्यत्वं 'ब्रह्मसत्रं हि
तत्सृजत'मित्यादिवाक्येभ्योऽवमातव्यम् ।

आद्यमेव व्याख्यानं युक्तरूपं दृश्यते । न हि विधिशब्दः प्रकारवचनतया प्रसिद्धः ।
यदि च नैत्यकशब्देन ब्रह्मचारिणो विधिरुच्यते तदा "नैत्यके नास्त्यनध्यायः" इत्यत्रापि
नैत्यकशब्देन तस्यैवाभिधानं स्यात्तत्तत्प्रधानध्ययननिषेधस्तत्रैव प्रसज्येत ॥ १०४ ॥

वेदोपकरणे चैव स्वाध्याये चैव नैत्यके ॥

नानुरोधोऽस्त्यनध्याये होममन्त्रेषु चैव हि ॥ १०५ ॥

उपकरणमुपकारकं वेदाङ्गं कल्पसुत्रनिरुक्ताद्युच्यते । तस्मिन्पुन्यमानेऽनध्यायेऽव-
नुरोध आदरो नास्ति । स्वाध्याये होममन्त्रेषु चैव ह्यनध्याया नादरणीयाः ।
अनध्यायेष्वध्येतव्यम् ।

'न निरोध' इति वा पाठः । निवृत्तिरनध्यायेष्वध्ययनस्य नास्ति ।

यद्यप्यध्ययनविधिधर्मोऽनध्यायेष्वनध्ययनं, अध्ययनविधिश्च स्वाध्यायविषयः,
स्वाध्यायश्च वेदो, न च वेदशब्दवाच्यान्यङ्गानि, तथापि वेदवाक्यमिश्रत्वात् तद्बुद्धिः-
स्यादिति स्पष्टार्थमुच्यते ।

दृष्टान्तो वाऽयम् । वेदाङ्गेष्विव वेदेऽप्यनध्यायो नास्ति ।

होममन्त्रेषु अग्निहोत्रहोमे यं मन्त्रा अन्यस्मिन्वा सावित्रादिशान्तिहोमे । एतच्च प्रदर्श-
नार्थम् । शश्वज्जपप्रैषादिमन्त्राणां कर्माङ्गानां वैदिकवाक्योच्चारणमात्रधर्मोऽनध्यायानध्ययनं
स्वाध्यायाध्ययनविधिप्रयुक्त इति मन्यमानां होमादिमन्त्रेषु चतुर्दश्यादिष्वनुष्कारणं प्रपद्यते
यः, स न्यायसिद्धेनार्थेनानूद्यमानेन प्रतिबोध्यते । स्वाध्यायाध्ययनविधिप्रयुक्तमनध्यायानु-
क्रमणं न वेदधर्मः, ततो नास्ति कर्माङ्गमन्त्रेष्वनध्यायः ।

नैत्यके स्वाध्याये पूर्वेण वाक्येन सर्वाग्रमिणां विहितं नित्यं स्वाध्यायविधौ ॥१०५॥

नैत्यके नास्त्यनध्यायो ब्रह्मसत्रं हि तन्स्मृतम् ॥

ब्रह्माहुतिहुतं पुण्यमनध्यायवपट्कृतम् ॥ १०६ ॥

पूर्वविधिशेषाऽयमर्थवादः ।

एतेन हेतुना नैत्यके नास्त्यनध्यायो यतो ब्रह्मसत्रं तन्स्मृतम् । सततप्रवृत्तं
'सत्रं' यथा सहस्रसंवत्सरादिसत्रं न कदाचिद् विच्छिद्यत इत्यतः सत्रमवमिदमपि ।
ब्रह्माध्ययननिर्वर्त्य 'ब्रह्मसत्रम्', सत्रत्वाच्च न कदाचिद्विच्छेत्तव्यम् । विच्छेदं हि सत्रत्वं
न स्यात् ।

सत्रत्वमिदानीं रूपकभङ्ग्या याजयति । 'ब्रह्म'अध्ययनम्, 'आहुतिहुतम्' अन्यत्सत्रं
सोमाहुत्या हृतं । जुहोतिनिर्वृत्तौ वर्तते । अनेकार्थात्वाद्धातूनाम् । ब्रह्मशब्देन तद्विषया-
ध्ययनक्रिया लक्ष्यते । ब्रह्माध्ययनमाहुतिरिव "उपमितं व्याघ्रादिभिरिति" (व्या. सू.
२।१।५६) समासः । 'अनध्यायं यदध्ययनं' तेन 'वषट्कृतम्' । यथा याज्यान्ते अविच्छेदो
वषट्कारणं क्रियत एवं चतुर्दश्याद्यनध्यायाध्ययनं वपट्कारस्थानीयम् । वषट्शब्देन
वौषट्शब्दो लक्ष्यते । तेन कृतं युक्तं संस्कृतम् । साधनंकृतेति ममासः ॥ १०६ ॥

यः स्वाध्यायमधीतेऽब्दं विधिना नियतः शुचिः ॥

तस्य नित्यं क्षरन्त्येव पयो दधि घृतं मधु ॥ १०७ ॥

प्रकृतविधिशेषाऽयम् । स च नित्यः समधिगतः । नित्यं च फलश्रवणमर्थवादः । न च
विधिविभक्तिर्विद्यतं । येन "एकस्य तूभयत्वे संयोगः पृथक्त्वमि"त्यनेन न्यायनाधिकारा-
न्तरहेतुः पयःप्रभृतिः स्यात् । लब्धे च नित्येऽधिकारे रात्रिसत्रन्यायाऽपि नास्ति, येन पय
आदीनि निष्फलत्वेन कल्पेरन् । तस्मादर्थवाद एवायं अधीयानस्य लोकपक्ष्या प्रति-
महादिना गोलाभात्ययःप्रभृतेः प्रचरणानुवादस्यालम्बनम् ।

स्वाध्यायं वेदमधीतेऽब्दं संवत्सरं विधिना प्राकृताध्यासनेन । नियतः
संयतन्त्रियः । शुचिः स्नानादिना । तस्य पुरुषस्य नित्यं यावज्जीवम् । क्षरति स्रवति
दधाति, एषः स्वाध्यायः । 'पयो दधीति' ।

अन्यं तु धर्मार्थकाममोक्षान् पयःप्रादिभिः शब्दैरभिहितान्मन्यन्त । पयः शुद्धि-
सामान्याद्धर्मः, दधि पुष्टिहेतुत्वादर्थः, स्नेहसामान्यात् घृतं कामः, सर्वरसैक्यान्मधु
मोक्षः । यावान्कश्चन पुरुषार्थः स सर्वो वेदाध्ययनात्संवत्सरेणैव प्राप्यते, किं पुनर्वहुना
कालेन ?

अर्थवादत्वात्पयःप्रादिशब्दानां काऽर्थो युक्त इति नाग्निनिवेष्टव्यम् ॥ १०७ ॥

अग्नीन्धनं भैक्षचर्यामधःशय्यां गुरोर्हितम् ॥

आ समावर्तनात्कुर्यात्कृतोपनयनो द्विजः ॥ १०८ ॥

सायम्प्रातः समिद्धिरग्नेरादीपनमग्नीन्धनम् । अपर्यङ्कारोहणमधःशय्या । न तु
स्थण्डिलशायित्वमेव । गुरवे हितमुदकुम्भाद्याहरणं शुश्रूषणलक्षणम् । यत्तु तदुपकारकरणं
तद्याज्ञजीविकम् । एतत् आ ब्रह्मचर्यसमाप्तेर्गुरुकुलनिवृत्तिलक्षणात् स्नानात्कर्तव्यं,
स्वाध्यायाध्ययनविध्यर्थत्वात् । ब्रह्मचर्यस्य तद्धर्माणां च यावद्ब्रह्मणमनुवृत्तिस्तन्निवृत्त्या च
निवृत्तिः सिद्धैवेति ।

अग्नीन्धनादीनां पुनर्वचनं तद्व्यतिरिक्तस्यातिक्रान्तस्य धर्मकलापस्योत्तरेषामप्याश्रमि-
णामनुष्ठानार्थम् । तथा च गौतमः (अ.३ सू.६) “इतरां चैतदविरोधि” इति ।

“अथैवं कस्मात् भवति—‘एते यावद्ब्रह्मचर्यभाविनः, अन्ये पुनर्वागपि निवर्तन्त’
इति” । स्मृत्यन्तरमत्र दर्शितम् । प्रधानकालानुवर्तिनश्च नियमा इत्येष न्यायः सत्यां गतौ
स्यात् ।

गुरवे हितमिति हितयोगे चतुर्थी (पा.सु.२।१।३६) न्याय्या ॥ १०८ ॥

आचार्यपुत्रः शुश्रूषुर्ज्ञानदो धार्मिकः शुचिः ॥

आप्तः शक्तोऽर्थदः साधुः स्वोऽध्याप्या दश धर्मतः ॥ १०९ ॥

वक्ष्यति (श्लो.२३३) ‘सर्वेषामेव दानानां ब्रह्मदानं विशिष्यते’ इति । तत्र कांश्चि-
दाय विद्या दातव्या इति पात्रलक्षणार्थः श्लोकः । ब्रह्मचारिधर्मप्रसङ्गेनाध्यापनविधिरय-
मुच्यते ।

आचार्यस्य पुत्रः । शुश्रूषा परिचर्या गृहोपयोगि शक्तिः कर्मकरणं शरीरसंवाहनं च ।
ज्ञानदः यः कश्चिद्ब्रह्म आचार्यस्य न विदितः, शिष्येण कथञ्चिच्छिक्षितोऽर्थकामकला-
विषया धर्मविषयो वा । विद्याविनिमयेनैव दमध्यापनम् । धार्मिकः अग्निहोत्रादिकर्मानुष्ठा-
नप्रधानः । शुचिर्द्वारिण्युद्धः अर्थशुद्धश्च । गावलीवर्दवत्पदत्रयमपुनरुक्तं—‘धार्मिकः’
‘शुचिः’ ‘साधुरिति’ । आप्तः सुहृद्ब्रह्मन्धवादिः प्रत्याप्तः । शक्तः प्रहणधारण-
समर्थः । अर्थदः । स्वः पुत्रः उपनीतश्च । पूर्वं अन्योपनीता अप्यध्याप्याः ।

“ननु च धर्मत इत्युच्यते, एतैरध्यापितैर्धर्मो भवति । अर्थदश्च दृष्टेनोपकरोति, तत्र कुताऽदृष्टकल्पना” ?

कोनोक्तं कल्पनेति । श्रुते का कल्पना । साक्षादेव हि श्रुतं अध्याप्या दश धर्मत इति ।

उपाध्यायस्त्वाह धर्मशास्त्रव्यवस्थोच्यते । एतैरध्यापितैर्धर्मातिक्रमो न भवति, न पुनरर्थदे अध्यापिते विद्यादानलक्षणा धर्मो भवति ॥ १०६ ॥

नापृष्टः कस्यचिद्ब्र यात्र चान्यायेन पृच्छतः ॥

जानन्नपि हि, मेधावी जडबल्लोक आचरेत् ॥ ११० ॥

अधीयानेनानुपसन्नेन यदि नाशितमपाञ्चरं विस्तरं वाऽधीतं तदाऽपृष्टेन न वक्तव्यम् ‘नाशितं त्वयैवमेतत्पठितव्यमिति’ । शिष्यस्य त्वपृच्छतोऽपि वक्तव्यम् । पृच्छमानोऽपि यद्यन्यायेन पृच्छति तथापि न वक्तव्यम् । प्रश्नपूर्वकम्, ‘अस्मिन्वस्तुनि मे सन्देहस्तदुप-
देष्टुमर्हसीति’ शिष्यधर्मेण प्रश्नो न्यायेन । अन्यथा तु जानन्नपि जडवत् मूक इव लोके वर्तते आचरेदज्ञ इव तूष्णीमासीत् ।

शास्त्रविषयोऽयमपृष्टसन्देहापनयननिषेधः । व्यवहारे तु वक्ष्यति “नियुक्तो वाऽनि-
युक्तो वा धर्मज्ञो वक्तुमर्हतीति” । अन्यं त्वविशेषेणोच्छान्ति ॥ ११० ॥

अधर्मेण च यः प्राह यश्चाधर्मेण पृच्छति ॥

तयोरन्यतरः प्रैति विद्वेषं वाऽधिगच्छति ॥ १११ ॥

अस्य प्रतिषेधस्यातिक्रमे दोषमाह । अधर्मेण पृष्टोऽन्यायपृष्टश्च यः प्रब्रवीति
‘एवमेतद्युक्तमध्येतुमिति’ । यश्च पृच्छति । तावुभावपि त्रियते अप्राप्तकालौ । अथैको
व्यतिक्रमकारी स एव त्रियते । यद्यन्यायेन पृष्टो न वक्ति तदा प्रष्टैव वाऽत्र प्रतिवक्ति
तदोभावपि । अनन्यान्यायप्रश्ने दोषदर्शनेन प्रष्टुर्न्यायः प्रश्नविधिः ।

विद्वेषं वा द्वेष्यतां लोके प्राप्नोति ॥ १११ ॥

धर्मार्थौ यत्र न स्यातां शुश्रूषा वाऽपि तद्विधा ॥

तत्र विद्या न व्रतव्या शुभं बीजमिवोषरे ॥ ११२ ॥

यदुक्तम् “अध्याप्या दश धर्मत” इति तस्यैवायं प्रकारान्तरं सङ्क्षेपतः प्रतिनिर्देशो,
नापूर्वाभिधानम्, प्रकृतानुवादत्वात् । अर्थशब्द उपकारमात्रलक्षणापरो द्रष्टव्यः,
विशविनिमयेनापि पूर्वमध्ययनस्योक्तत्वात् । तद्विधाऽध्यापनानुरूपा । महति महती

खल्ये खल्येति । तत्र विद्या । विद्यते ज्ञायते यथा सर्वोऽर्थ इति सा 'विद्या' पाठोऽर्था-
वबोधश्च । अनुपकारी नाऽध्याप्यः, न चास्वार्थविवरणं कर्तव्यम् ।

उचरो भूमिभाग उच्यते यस्मिन्नखिलेऽपि मृत्तिकादोषाद्भीजं न प्ररोहति । शुभं
श्रेष्ठं ब्रह्मादिकं लाङ्गलादिनोप्यते । एवं विद्याऽपि क्षेत्रे व्युत्पन्ना महाफला भवति । न चैत-
न्मन्तव्यम्, अर्थमादाय यदध्यापनं सा भृतिः । न हि पणपरिमाणसम्भाषणपूर्विका तत्र
प्रवृत्तिः—'यदेयददासि तदैतदध्यापयामीति' । एतद्भूते रूपम् । न पुनरर्थोपकार-
गन्धमात्रेण ।

यत्तु 'न पूर्वं किञ्चिद्भूत्वे उपकुर्वीतति' नासौ पूर्वोपकारप्रतिबंधः, किन्तु स्नास्यता-
ऽवश्यमाज्ञप्तेन गुर्वर्थो यथाशक्ति सम्पाद्यः, तच्छेष एव प्रतिबंधो न पृथग्वाक्यम् ॥११२॥

विद्ययैव समं कामं मर्तव्यं ब्रह्मवादिना ॥

आपद्यपि हि घोरायां न त्वेनामिरिणे वपेत् ॥ ११३ ॥

समं शब्दः 'सहाय' । अप्रतिपादितया स्वदेह एव जर्जरितया युक्तं ब्रह्मवादिनो
वेदाध्यायिनां मरणं, न पुनरपात्रे प्रतिपादनम् ।

अनेन च ज्ञायते अध्यापनमप्यधीतवेदेनावश्यं कर्तव्यं, न केवलं वृत्त्यर्थम् । नापि
वार्थादिदानवत्फलकामस्यैवाधिकारः । तथा च श्रुतिः "यो हि विद्यामधीत्यार्थिनं न
ब्रूयात्स कार्यहा स्यात् । श्रेयसो द्वारमपावृणुयात् । अध्यापयेन्महदेतन्नशस्यं वाचोऽधि-
कारं कवयो वदन्ति । अस्मिन्योगे सर्वमिदं प्रतिष्ठितम् । य एवं विदुरमृतास्तं भवन्ति ।"
स कार्यहा स्यादित्यनेनानध्यापने दोषमनुवदन्ती श्रुतिरेवावश्यकर्तव्यतां ज्ञापयति ।

इरिणे । पूर्वोक्तप्रयोजनत्रयाभावो यत्र ।

आपद्यपि हि घोरायां कष्टायामपि । कष्टा आपदुक्तशिष्याभावः । एतच्चाव-
श्यकर्तव्यं सत्युपपद्यते । "नित्यत्वे हि मुख्याभावे प्रतिनिधिशिष्योपादानेनाध्यापननि-
वृत्तिः प्राप्ता । ब्रह्मभाववन्नीवारैः" । अतोऽस्यामवस्थायामध्यापनाधिकारनिवृत्तिरेव ।
यथोक्तलक्षणातिथ्यभावेऽतिथिपूजानिवृत्तिः ।

वपेदिति लक्षणया बीजधर्मेणाध्यापनमुच्यते । बीजं किल क्षेत्रोत्पन्नं बहुफलं
भवत्येवं विद्याऽपि ।

अन्ये तु धनाभावनिमित्तामापदमाचक्षते । अत्यन्तदुर्गतेनापि नेरिणं वप्येति वरं
नियताम् । "सर्वत एवात्मानं गोपायेद्" इति नैष विधिरतिक्रान्तो भवति सत्यपि
तथाविधाध्यापनं वृत्त्युपाये ।

तदेतदयुक्तम् । अर्थदो नैवेरिणं, पूर्वोक्तानुवादत्वादिरिणशब्दस्य । यदि चार्थदोऽपि
न भवति कथमापदि तत्र प्रवृत्तिः सम्भाव्यते, या निषिध्यते ॥ ११३ ॥

विद्या ब्राह्मणमेत्याह शेषधिष्टेऽस्मि रक्ष माम् ॥

अमूयकाय मां मादास्तथा स्यां वीर्यवत्तमा ॥ ११४ ॥

अयमप्यर्थवाद एव । विद्या मूर्तिमती कश्चिदुपाध्यायमागत्याह प्रोक्तवती । शेषधिर्निधिस्तवास्मि रक्ष माम् । का पुनस्ते रक्षा ? असूयकाय कुत्साकराय निन्दकाय मां मादाः । निन्दकं माऽध्यापय । तथा चैवमहं वीर्यवत्तमाऽतिशयेन तव कार्यकारिणी भवामि । वीर्यं कार्यनिवृत्तौ सामर्थ्यातिशयः । 'शेषधिष्टेऽस्मीति' कृतपत्वं पठितं तच्छान्दसप्रयोगानुकरणम् ॥ ११४ ॥

यमेव तु शुचिं विद्या नियतं ब्रह्मचारिणम् ॥

तस्मै मां ब्रूहि विप्राय निधिपायाप्रमादिने ॥ ११५ ॥

यं शिष्यं शुचिं जानीयाः निवृतं संयतेन्द्रियं यत्नपरं ब्रह्मचारिणं तस्मै मां ब्रूहि । यो हि निधिं पाति रक्षति । यतोऽसावप्रमादी न प्रमाद्यति न स्खलति, तत्परत्वात् ।

शक्ताप्तार्थदादीनां सर्वशिष्याणामेतद्गुणसंयोगे देयेत्यस्मादर्थवादाद्गम्यते ॥ ११५ ॥

ब्रह्म यस्त्वननुज्ञातमधीयानादवाप्नुयात् ॥

स ब्रह्मस्तेयसंयुक्तो नरकं प्रतिपद्यते ॥ ११६ ॥

योऽध्यानार्थमधीयानस्यान्यं चेद्दिश्यैव व्याचक्षाणस्य तत्प्रेतनिर्कर्मण्य आगत्य तद्ब्रह्मापूर्वं गृह्णीयात्तन्नेहं वाऽपनुदेत्तस्यैष दोष उच्यते । यावदनुज्ञातमसौ न दाप्यते । 'यथैते त्वत्सकाशादधीयत एवमहमप्यधीयीयेत्यनुज्ञातुमर्हसीति' कृत्वानुज्ञां शिञ्चेत् । अन्यथा तु यद्ब्रह्माध्ययनं तस्तेयमिव । सोऽध्येताऽनेन ब्रह्मचैर्येण संयुक्तो नरकं महायातनास्थानं प्राप्नोति ।

अधीयानादिति पञ्चमी "आख्यातोपयोगे" (पा.सू.१।४।२८) इति । अपा-
यस्य वा गम्यमानत्वाद् ब्रह्म हाधेतुर्निष्क्रामतीव । ल्यङ्लोपे वा कर्मणि । अधीयानं श्रुत्वाऽऽप्नोति शिञ्चेत् ॥ ११६ ॥

लौकिकं वैदिकं वाऽपि तथाऽऽध्यात्मिकमेव वा ॥

आददीत यतो ज्ञानं तं पूर्वमभिवादयेत् ॥ ११७ ॥

अतिक्रान्तं प्रासङ्गिकम् । अभिवादनविधिरिदानीं प्रक्रम्यते ।

लोके भवं लौकिकं लोकाचारशिञ्जणम् । अथवा गीतनृत्यवादित्रकलानां ज्ञानं

वात्स्यायनविशाखिकलाविषयग्रन्थज्ञानं वा । वैदिकं विधिनोदितम् । वेदवेदाङ्गस्मृतिविषयम् । आध्यात्मिकविद्याऽऽप्तोपनिषद्विद्या । आत्मोपचाराद्वा शरीरस्य वैयकम् ।

एतच्छ्रानम् यतः शिञ्जेत तं पूर्वमुपदेष्टारं पुरुषमभिवादयेत् । प्रथमसङ्गमे यदाशीःप्रियोगार्थं वक्ष्यमाणस्वरूपेण प्रयोगेण शब्देन सन्मुखीकरणं सोऽभिवादयतेरर्थः ।

पूर्वमिति प्रथमम् । तेनासौ सम्बोध्यो, न पुनस्तदीयं वचनमपेक्षितव्यम् । तदा हि प्रत्यभिवादयिता भवेत् । “अभिवादयेदित्यनेनैव सिद्धत्वात् पूर्वशब्दोऽनर्थकः” इति चेत्तन्न । सति ह्यस्मिन्नयमर्थो लभ्यते । धातूपसर्गार्थपर्यालोचनया ह्याभिमुख्येन वदनमात्रं प्रतीयते । अन्येनापि सम्बोधितस्य भवत्येव ।

ये तु ‘पूर्व’ स्वयानिगुरुभ्य इति व्याचक्षते, तदप्रकृतसंशब्दितमित्युपेक्ष्यम् ॥ ११७ ॥

सावित्रीमात्रसारोऽपि वरं विप्रः सुयन्त्रितः ॥

नायन्त्रितस्त्रिवेदोऽपि सर्वाशी सर्वविक्रयी ॥ ११८ ॥

अभिवादनयाचारविधेः स्तुतिरियम् । सावित्रीमात्रं सारं प्रधानं यस्य स एवमुच्यते, सावित्रीमात्राध्ययनः । वरं श्रेष्ठो विप्रो यदि सुयन्त्रितो भवति शास्त्रनिगृहीतात्मा । अयन्त्रितस्त्रिवेदोऽपि शास्त्रविदपि । सर्वाशी सर्वमश्नान्ति लोकाचारगर्हितं साक्षादप्रतिषिद्धमपि । एवं सर्वविक्रयी । प्रदर्शनार्थावशानविक्रयैः अन्यस्यापि प्रतिषिद्धस्य ।

एतदुक्तं भवति । यथाऽन्यनियमत्यागान्निश्चते एवं प्रत्युत्थानादित्यागादपि ।

“अथ कथं ‘वरं विप्र’ इति, यावता ‘वरो विप्र’ इति भवितव्यम्” ।

केचिदाहुः सामान्योपक्रमस्य विशेषस्याभिधानात्, ‘वरमेतत्’—किं तत्—‘यत्सुयन्त्रितो विप्र’ इति । अन्ये त्वाहुराविष्टलिङ्गो वरशब्दो नपुंसकलिङ्गोऽप्यस्ति ॥ ११८ ॥

शय्यासनेऽध्याचरिते श्रेयसा न समाविशेत् ॥

शय्यासनस्थश्चैर्वनं प्रत्युत्थायाभिवादयेत् ॥ ११९ ॥

शय्या चासनं चेति ‘जातिरप्राणिनामिति’ (व्या.सू.२।४।६) द्वन्द्वैकवद्भावः । तस्मिन् श्रेयसा विद्याद्यधिकेन गुर्वादिना च न समाविशेन्न महासीत । किं सर्वस्मिन्नेव नेत्याह अध्याचरिते कल्पिते शय्यात्वेनासनत्वेन च । यत्तुशिलाफलकादिस्तत्र न दोषः । वक्ष्यति च (श्लो.२०४) “आसीत गुरुणा सार्धमिति”, तस्यैवायमनुवादः ।

अन्ये व्याचक्षत ‘अध्याचरिते’ अपिष्ठित इति । न समाविशेत्तत्रोत्तर कालमपि;

न केवलं सहासनप्रतिषेधः । स हि वक्ष्यमाणेनैव सिद्धः । विधौ च सम्भवति नानु-
वादो युक्तः ।

तत्र केचिदाचारता भेदं व्याचक्षते । यद्गुरोरसाधारण्येन शय्यात्वेनासनत्वेन च
विज्ञातं, यत्र गुरुः शोते आस्ते च, तत्र शिष्यः प्रत्यक्षं परोक्षं च नापविशेत् । यत्र तु
कथञ्चिदन्ते क्रिये गुरुणा कृते तत्र गुराः प्रत्यक्षं प्रतिषेधः । ईदृशमेवाध्याचरितमुच्यते, न
स्वस्वामिसम्बन्धेन यदधिष्ठानम् ।

शय्यासनस्थस्य च यदि श्रेयानागच्छति तदा तत् उत्थायाभिवादनं कर्तव्यम् ।
यत्तु 'यानासनस्थ इति' तद्गुरुदिष्टमवरोहणम् । शय्यासनत्याग एव भूमिष्ठेन कर्तव्य
इति तस्यार्थः । इदं त्वगुरोः श्रेयसः प्रत्युत्थानमासनस्थस्यैव सम्भवति ॥ ११६ ॥

ऊर्ध्वं प्राणा ह्युत्क्रामन्ति युनः स्थविर आयति ॥

प्रत्युत्थानाभिवादाभ्यां पुनस्तान्प्रतिपद्यते ॥ १२० ॥

पूर्वस्यार्थवादः । स्थविरं वृद्धवयस्यायत्यागच्छति, युनस्तरुणस्योर्ध्वं प्राणाः
जीवितहेतवोऽन्तर्मरुत ऊर्ध्वमास्याद्बहिर्निष्क्रामन्ति । अपानवृत्तिं परित्यज्य जीवविच्छेदं
चिकीर्षन्ति । प्रत्युत्थाय यदभिवादनं क्रियते तेन यथापूर्वं जीवितस्थं कल्पन्ते । प्रति-
पद्यते प्रत्युज्जीवति ॥ १२० ॥

अभिवादनशीलस्य नित्यं वृद्धोपसेविनः ॥

चत्वारि सम्प्रवर्धन्ते आयुर्धर्मो यशो बलम् ॥ १२१ ॥

सर्वानेव प्रति पूर्वाभिभाषिता यथार्हाऽभिवादनशीलता न पुनरभिवादनशब्दोच्चा-
रणमेव । शीलशब्देन प्रयोजनापेक्षाभाव उच्यते । नित्यं वृद्धानुपसेवते प्रियवचनादिना,
यथाशक्त्या ह्युपकारेण चाराधयते । तस्य चत्वारि सम्प्रवर्धन्ते । आयुर्धर्मोऽमुत्र
स्वर्गादिकलपादपः । यशोबले च प्रागुक्ते । अर्थवादेऽप्ययं फलावगमहंतुः ॥ १२१ ॥

अभिवादान्परं विप्रो ज्यायांसमभिवादयन् ॥

असौ नामाहमस्मीति स्वं नाम परिकीर्तयेत् ॥ १२२ ॥

येन शब्देन परः सम्बोध्यते, आशिषं प्रति प्रयोज्यते, कुशलप्रश्नं वा कार्यते, सो
'ऽभिवादः' । अस्मादभिवादादभिवादनप्रतिपादकाच्छब्दान्तरसु अव्यवहितपूर्वं इमं
शब्दमुच्चारयेत् असौ नामाहमस्मीति । असाविति सर्वनाम सर्वविशेषप्रतिपादकम् ।
अभिमुखीकरणार्थोऽयमीदृशः शब्दप्रयोगः 'मया त्वमभिवाद्यसे आशीर्वादार्थमभिमुखी-
क्रियसे' । ततोऽप्येवणामवगम्य प्रत्यभिवादमाशीर्दानादि कर्तुमारभते ।

न च सामान्यवाचिना सर्वनाम्ना प्रयुज्यमानेनैतदुक्तं भवतीदं नामधेयेन मयाऽभिवा-
द्यसे इत्यतोऽध्येषणामनवबुध्य कस्याशिषं प्रयुङ्क्ताम् । अपि च स्वं नाम परिकीर्तये-
दिति श्रुतम् । तत्रासौ देवदत्तनामाऽहमि त्युक्तेनाभिवादनं प्रतिपद्येत ।

“असावित्येतस्य पदस्यानर्थक्यादर्शानवसायः” ।

स्मृत्यन्तरतन्त्रेणापि व्यवहरन्ति सूत्रकाराः । यथा पाणिनिः (पा.सु.२।३।२)
कर्मणि द्वितीयेति द्वितीयादिशब्दैः । इहाप्य साविति । ‘स्वं नामातिदेशेनेति’यज्ञसूत्रेऽपि
परिभाषितम् ।

“यद्येवं स्वं नामेत्यनेनैव सिद्धेऽसौ नामेत्यनर्थकम्” ।

नामशब्दप्रयोगार्थम् । कथम् । ‘स्वं नाम कीर्तयेदिदं नामाहमिति । अनेन स्वरूपे-
णाहमस्मीति । समानार्थत्वाद्विकल्पं मन्यन्ते ।

अत्र श्लोकद्वये एतावदभिवादनवाक्यस्य रूपं सिद्धम् । ‘अभिवादये देवदत्तनामाऽहं
भोः’ । उत्तरेण श्लोकेन भोरित्येतद्विधास्यते ।

उयायांसमिति वचनात्समहीनानामप्यभिवादनमस्ति, न त्वयं प्रकारः, उयायां-
विषयत्वादस्य ॥ १२२ ॥

नामधेयस्य ये केचिदभिवादं न जानते ॥

तान्प्राज्ञोऽहमिति ब्रूयात् स्त्रियः सर्वास्तथैव च ॥ १२३ ॥

विष्ठाद्याधिक्येनाविदुषोऽपि यथाविध्यभिवाद्यतायां प्राप्तायां तन्निवृत्त्यर्थमिदम् ।

ये केचिद्विद्वांसो नामधेयस्य संस्कृतस्योच्चारितस्याभिवादमभिवादार्थम् ।
अभिवादिता एतेन वयमित्यवैयाकरणा न जानते—संस्कृतं नावबुध्यन्ते—तान्प्राज्ञः
नारीश्चाभिवाद्याः । एते न संस्कृतमुच्यमानं प्रतिपद्यन्ते, तत्र विध्येकदेशं स्वनामग्रहणं हित्वाऽ
भिवादयेऽहमित्येतावदेव ब्रूयात् तदपि चेन्नावबुध्यन्ते, लौकिकं नापभ्रंशेनाऽप्यभिवाद्या
इत्येवमर्थं प्राज्ञग्रहणम् । तदीयामबोधशक्तिं ह्यात्वेहितव्याऽभिवादप्रयोगो, नापदेश
एवादर्थव्यः ।

स्त्रियोऽप्येवमेव । सर्वग्रहणं गुरुपत्नीनां संस्कृतप्रयोगज्ञानामपि ।

अन्ये तु य उपनामिकया प्रसिद्धो वनमालीवर्ण इति, पितृकृतं यत्तस्य नाम तन्न
प्रसिद्धम्, यत्प्रसिद्धं न तन्नामेत्यतोऽसौ स्वनाम कीर्तयेत् ।

अन्ये तु प्रत्यभिवादं न जानत इति वर्णयन्ति । “प्रत्यभिवादेऽशूद्रे” (व्या. सु.
८।२।८३) इति नामान्ते प्लुतो विहितः । तं ये न विदुस्तेष्वहमित्येव वाच्यम् । व्याकरण-
प्रयोजनोपन्यासप्रसङ्गेन चैतन्महाभाष्यकारेण प्रदर्शितम् ।

“अविद्वांसः प्रत्यभिवादे नाम्नो ये न प्लुतिं विदुः । कामं तेषु तु विप्रोष्य स्त्रीष्वि-
वायमहं वदेत्” ॥

स्मृत्यन्तरसामर्थ्यादेवायमभिवादशब्दः प्रत्यभिवादे वर्तत इत्याहुः । यदि चैतदेवं
न व्याख्यायते तदा ‘नाभिवाद्यः स विदुषेति’ सर्वेण सर्वमभिवादप्रतिषेध आश्रीयमाणे
‘ऽयमहं वदेदिति’ स्मृत्यन्तरविरोधः । अस्मिन्त्वेवं व्याख्याते स प्रतिषेधः स्तुत्यालम्बने
न विधायक एतदर्थानुसारितया नीयते ॥ १२३ ॥

भोःशब्दं कीर्तयेदन्ते स्वस्य नाम्नोऽभिवादाने ॥

नाम्नां स्वरूपभावो हि भोभाव ऋषिभिः स्मृतः ॥ १२४ ॥

स्वस्य नाम्नोऽन्ते भोः शब्दं कीर्तयेत् । स्वग्रहणमभिवाद्यमानप्रतिषेधार्थम् ।
परिशिष्टोऽर्थवादः ।

न च नामाचाराणामेवान्तेऽपि तु ततः परेषाम् अहमस्मोति । एष हि तत्रेति करणं
प्रयोगावधारणार्थम् । एवमेव प्रयोक्तव्यः । अपि च देवदत्तो भो अहमिति दुःशिष्टे प्रयोगे
विलम्बितायां प्रतिपत्तौ सम्मुखीभावश्चिरेण स्यात्तत्र कार्यविरोधः । व्यवहितसम्बन्धे
कश्चिन्नैवावधानवानस्यात् ।

स्वरूपभावः स्वरूपस्य सत्ता । अथवाऽभिवाद्यनाम्नां ‘स्वरूपे’ भवति, तत्स्थाने
भवत्यतस्तन्नामनिवृत्तिः । भावसाधनः कर्तृसाधनो वा भावशब्दः । स्वरूपभाव इति सप्त-
म्यन्तो वा पठितव्यः । भावः । भो इत्येतस्य यद्भवनं यत्स्वरूपं तन्नाम्नां स्वरूपम् ।
यथैव नाम गृहीत्वा कस्यचित्सम्बोधनं क्रियते—‘देवदत्त श्रूयतामि’त्येवं भोः शब्दोऽप्या-
मन्त्रितविभक्त्यन्तः सम्बोधनायैवं ऋषिभिः स्मर्यते ॥ १२४ ॥

आयुष्मान् भव सौम्येति वाच्यो विप्रोऽभिवादाने ॥

अकारश्चास्य नाम्नोऽन्ते वाच्यः पूर्वाक्षरः प्लुतः ॥ १२५ ॥

अभिवादाने कृते प्रत्यभिवादः पित्राऽभिवादयिता एवं वाच्यः आयुष्मान्भव
सौम्येति । इतिशब्दः प्रकारे । आयुष्मानेधि दीर्घायुर्भूयाश्चिरजीवेत्येवमादिशब्दपरिग्रहः
शिष्टाचारप्रसिद्धो भवति ।

अकारश्चास्य प्रत्यभिवाद्यस्य यन्नाम तदन्ते योऽकारः स प्लुतः कर्तव्यः । प्लुत
इति त्रिमात्रस्य संज्ञा । अकारग्रहणमिकारादीनामपि प्रदर्शनार्थम् । अजपेक्षमेव चान्तत्वं
द्रष्टव्यम् । व्यञ्जनान्तस्यापि योऽन्त्यः स्वरस्तस्य भवति । पूर्वाक्षर इति प्लुतभाविनोऽका-
रस्य विशेषणमेतत् । अक्षरमत्र व्यञ्जनम् । तत्र पूर्वशिष्टः स एवमुच्यते ।

एतदुक्तं भवति—पूर्वं एव नागन्तुरकारः प्लुतः कर्तव्यः, किं तर्हि य एव नाम्नि विद्यते स एव प्लुतवितव्यः ।

सर्वं चैतदेवं व्याख्यानं भगवतः पाणिनेः स्मृतिसामर्थ्येन । शब्दार्थप्रयोगे च मन्वादिभ्योऽधिकतरः प्रामाण्ये भगवान्पाणिनिः । स च 'प्रत्यभिवादेऽशूद्रे' (पा. सु. ८।२।८३) टेः प्लुतिं स्मरति । टिशब्देन योऽन्त्योच् तदादिशब्दरूपमुच्यते ।

विप्रमहणमविवक्षितम् । क्षत्रियादीनामप्येष एव विधिः । स्मृत्यन्तरसमाचारेो ह्येवमेव स्थितः । न चैषां विध्यन्तरमस्ति ।

अत्रोदाहरणमायुष्मान् भव देवदत्त ३ । व्यञ्जनान्तस्यायुष्मानेधि सोमशर्म ३ न् ॥ १२५ ॥

यो न वेत्ति प्रत्यभिवादनम् ।

नाभिवाद्यः स विदुषा यथा शूद्रस्तथैव सः ॥ १२६ ॥

“यो न वेत्ति प्रत्यभिवादनमित्येवं वाच्यमरभवादस्येत्यतिरिच्यते, न सङ्गच्छते ।”

नैवम् । अभवादस्यानुरूपं प्रत्यभिवादनमित्येवं योजना क्रियते । येन स्वनामोच्चार्याभिवादनं कृतं तस्य नामान्ते प्लुतिः कर्तव्या । यस्त्वं भो इत्येवमभिवदन्न तस्य नामोच्चारणं नापि प्लुतिरिति ।

नाभिवाद्य इत्यभिवादनशब्दोच्चारणप्रतिषेधः । यथाविहितमभिवादनं कर्तव्यम्, न पुनरहं भो इत्यादि, तस्य प्राग्दर्शितत्वात् । यथा शूद्र इति च दृष्टान्तेनैतदेव ज्ञायते । शूद्रस्यापि वृद्धवयसोऽभिवाद्यत्वं पूर्वाभिभाष्यत्वमिष्यते ।

विदुषेति पादपूरणार्थम् ॥ १२६ ॥

ब्राह्मणं कुशलं पृच्छेत्क्षत्रवन्धुमनामयम् ॥

वैश्यं क्षेमं समागम्य शूद्रमारोग्यमेव च ॥ १२७ ॥

कृताभिवादनप्रत्यभिवादनयोः सौहार्दे प्राप्ते जिज्ञासाप्रभे जातिभेदाश्रयः शब्द-नियमोऽयमिष्यते । प्रष्टव्यानां जातिनियमोऽयं, न प्रष्टव्याम् । नात्यन्तभिन्नार्थत्वाच्च एतेषां स्वरूपनियमोऽयं विधीयते । आरोग्यानामयशब्दौ समानार्थौ । एवं क्षेमकुशलशब्दावपि नात्यन्तभिन्नौ । कुशलशब्दो यद्यपि प्रावीण्यवचनस्तथापीह संयोगिनामर्थानां शरीराणां चानपाये वर्तते । एतेऽवश्यं प्रयोक्तव्याः । अन्येषामपि यथाप्रतिभं विशेषजिज्ञासाया-प्रतिषेधः । तथा महाभारते कस्मिंश्चिदध्याये दर्शितम् ।

केचिदिह 'समागम्येति' लिङ्गात् गुर्वादिविषयोऽयं प्रश्नः, किं तर्हि सव्यसामेव । अभिगमनं हि गुरौ विहितं, न यदृच्छया समागमः ।

अभिगमनेऽपि समागमोऽस्तीति यत्किञ्चिदेतत् ॥ १२७ ॥

अवाच्यो दीक्षितो नाम्ना यवीयानपि यो भवेत् ॥

भो भवत्पूर्वकं त्वेनमभिभाषेत धर्मवित् ॥ १२८ ॥

प्रत्यभिवादनकाले अन्यत्र च दीक्षितो ज्योतिष्टोमादिषु दीक्षणीयातः प्रभृत्या अवभृथान्नाम्ना न वाच्यस्तस्य यन्नामधेयं तन्नोचारयितव्यम् । यवीयान्कनीयानचिर-
कालजातः । अपिशब्दात् ज्येष्ठस्यादीक्षितस्यापि नामग्रहणनिषेधोऽनुमीयते । तथा च
गौतमः (अ. २ सू. २३) “नामगोत्रे गुरोः समानतो निर्दिशेत्” । ‘मानः’ पूजा तत्पूर्वकं
नामः प्रद्वीतव्यं, तत्रेश्वरं जनार्दनमिश्र इति ।

“कथं तर्हि दीक्षितेन कार्यार्थं सम्भाषः कर्तव्यः ?” — भो भवत्पूर्वकम् । भोः
शब्दं पूर्वं प्रयुज्येन दीक्षितमभिभाषेत, दीक्षितयजमानादिशब्दैर्यौगिकैः । न तु भोः
शब्दपूर्वकं नामग्रहणमभ्यनुज्ञायते ।

भो भवच्छब्दः पूर्वो यस्याभिभाषणस्य तदेवमुक्ते द्वयोश्चैतयोः शब्दयोरेकत्र वाक्ये
प्रयोगाभावाद् व्यवस्थां व्याचक्षते । यदा तेन सह सम्भाषणं भवति तदाऽऽमन्त्रित-
विभक्त्यन्तेन भोः शब्देन सम्बोध्यः । यदा तु तदीयगुणाख्याने पराञ्चं करोति, ‘तत्र
भवता दीक्षितेनैवं कृतं’ ‘तत्र भवानेवं करोतीत्येवं प्रयोक्तव्यम् । भवदिति च प्रातिप-
दिकमात्रमुपात्तं, यथा विभक्त्या सम्बन्धमुपैति तदन्तं प्रयोक्तव्यम् ॥ १२८ ॥

परपत्नी तु या स्त्री स्यादसम्बद्धा च योनिः ॥

तां ब्रूयाद्भवतीत्येवं सुभगे भगिनीति च ॥ १२९ ॥

अर्थप्रयुक्तं सम्भाषणं स्त्रिया सह यदा भवति तदैवं कर्तव्यम् ।

या तावत्परस्य पत्नी सा ‘भवति सुभगे’ अथवा ‘भवति भगिनि’ । भवच्छब्दोऽयं
स्त्रीप्रत्ययान्तः सम्बुद्धौ कृतहृत्स्वः । भवतीत्यत्रेति करणं पदार्थविपर्यासकृतस्वरूपं
बोधयति; सुभगे भगिनीत्यत्र प्रकारे ।

ब्रूयादित्यधिकाराच्छब्दस्वरूपग्रहणं सिद्धम् ।

आचार्यतायां च मातर्यशस्त्रिण, कनीयसी च दुहितरायुष्मतीत्येवमादिभिः शब्दैः
सम्भाष्या ।

पत्नीग्रहणात्कन्याया नैष विधिः ।

असम्बद्धा च योनिः । मातृपक्षपितृपक्षाभ्यां या ज्ञातिवं नागता मातुलदुहि-
त्रादिः तासामन्यं विधिं वक्ष्यति (१३२ श्लोके) ‘ज्ञातिसम्बन्धयोषित’ इति ।

“ननु च तेनैव तत्सिद्धम्, अस्योत्सर्गस्यान्यत्र चरितार्थत्वात्किमसम्बद्धा चे-
त्यनेन” ।

नात्र पौनरुक्त्योद्भावेने यतितव्यं, पद्यग्रन्थोऽयम् ॥ १२६ ॥

मातुलांश्च पितृव्यांश्च श्वशुरानृत्विजो गुरून् ॥

असावहमिति ब्रूयात्प्रत्युत्थाय यवीयसः ॥ १३० ॥

गुरुनिति वचननिर्देशात् य एवात्र गुरुक्तः स एव गृह्यते । किं तर्हि गौतमीये
इव सामान्यशब्दो वित्तादिष्वेष्टवचनः । तान्यवीयसो भागिनेयादेः स्ववयोपेक्षया
हीनवयसः । असावहमिति स्वं नाम निर्दिश्यते । तत्परश्चाहंशब्दोऽभ्यनुज्ञायते । एतच्च
प्रत्युत्थायागतानां कर्तव्यम् । अभिवादाने भोःशब्दप्रयोगो निषिध्यते । उक्तं च गौतमीये
“प्रत्युत्थानमनभिवाद्याः” इति ॥ १३० ॥

मातृष्वसा मातुलानी श्वश्रूरथ पितृष्वसा ॥

सम्पूज्या गुरुपत्नीवत्समास्ता गुरुभार्यया ॥ १३१ ॥

एताश्च गुरुपत्नीवत्सम्पूज्याः प्रत्युत्थानाभिवादानासनदानादिभिः ।

गुरुपत्नीवत् इत्यनेनैव सिद्धे समास्ता इति वचनमन्यदप्याज्ञादि गुरुपत्नीकार्यं
कदाचिदनुजानाति । इतरथा प्रकरणात्सम्पूज्या इत्यभिवादनविषयमेव स्यात् । परिवय-
सश्च स्त्रियः स्मर्यन्ते । कनीयसीनामप्येष एवाभिवादनविधिः ॥ १३१ ॥

भ्रातुर्भार्योपसङ्गाद्या सवर्णाऽह्नयहन्यपि ॥

विप्रोष्य तूपसङ्गाद्या ज्ञातिसम्बन्धियोषितः ॥ १३२ ॥

भ्रातुर्भार्योपसङ्गाद्या इत्येष्टव्यम् । उपसङ्गाद्या पादयोरभिवाद्या । सवर्णा समान-
जातीया । चत्रियादिस्त्रीणां तु ज्ञातिसम्बन्धधर्मो भ्रातुर्भार्याणामपि ।

प्रो विप्रोष्य ज्ञातिसम्बन्धियोषितः । ‘विप्रोष्य’ प्रवासात्प्रत्यागतेन । न हि
श्वभितस्योपसङ्गद्वयसम्भवः । ज्ञातयः पितृपत्ताः पितृव्यादयः, सम्बन्धिनो मातृपत्ताः
पूशुरादयश्च, तेषां ज्येष्ठानां याः स्त्रियः । पूजारूपत्वादुपसङ्गद्वयस्य, न कनीयस्यः
जामर्हन्ति ॥ १३२ ॥

पितुर्भगिन्यां मातुश्च ज्यायस्यां च स्वसर्यपि ॥

मातृवद्वृत्तिमातिष्ठेन्माता ताभ्यो गरीयसी ॥ १३३ ॥

पितुश्च या भगिनी मातुश्च या भगिनी तस्यां स्वसरि चात्मीयायां ज्येष्ठयां
भगिन्यां मातृवद्वृत्तिरतिदिश्यते ।

“ननु च मातृष्वसुः पितृष्वसुश्चायमुक्त (श्लो. १३१.) एव धर्मो ‘मातृष्वसा मातुलानी’ इत्यत्र । अथोच्यते । ‘तत्र गुरुपत्नीवदित्युक्तम् । इह तु मातृवद्बृत्तिरित्युच्यते इति ।’ नैष भेदः । तुल्या हि गुरुपत्न्यां मातरि च वृत्तिः ।”

केचिदाहुः माता ताभ्यो गरीयसीत्येतद्वक्तुमनूयते भगिन्याः पितुर्मातुश्च गरीयस्त्वम् । यदा माताऽऽज्ञां ददाति स्वस्त्रादयश्च तदा मातुराज्ञां क्रियते न तासाम् । न चैतद्वाच्यमेतदपि सिद्धं “माता गौरवेणातिरिच्यते” इति । अर्थवादत्वात्तस्य ।

अन्ये तु गुरुपत्न्या मातुश्च वृत्तिभेदं मन्यन्ते । गुरुपत्न्याः पूजाज्ञायावश्यकम् । मातुस्तु शैशवाद्वाल्लभ्येनान्यथात्वमपि । लालनात्तत्रोभयापदेशान्मातृष्वसुः पितृष्वसुश्च व्यवस्था । शैशवे लालनं तुल्यमेव स्वस्यां स्वसरि । अतीतशैशवस्य तु गुरुपत्नीवत्संपूज्यत्वमिति । न चाननैवैतत्सिध्यति । असति हि वाक्यद्वये मातृवद्बृत्तिरित्येतावता प्राकरणिकी अभिवादननिवृत्तिरेव विज्ञायेत ॥ १३३ ॥

अथ पुनः स्नेहवृत्तिरतिदिश्यते

दशाब्दाख्यं पौरसख्यं पञ्चाब्दाख्यं कलाभूताम् ॥

त्र्यब्दपूर्वं श्रोत्रियाणां स्वल्पेनापि स्वयोनिषु ॥ १३४ ॥

उक्तं पूर्वं “प्राणा ह्युत्कामन्ति यूनः स्थविर आयतीति” । तत्र कियद्भिर्वर्षैः स्थाविर्यं भवति । लोकं हि शिरःपालित्ये स्थविरव्यवहारः तन्निरूपणार्थमिदम् ।

दशभिर्वर्षैर्जन्मनोऽधिकैरपि पौराणां सख्यमाख्यायते । तेन दशवर्षाधिको ज्येष्ठो भवति, अपि तु मित्रवद्ब्रह्मवर्तव्यः । यथोक्तं ‘भो भवन्निति वयस्य’ इति । दशभ्यो वर्षेभ्य ऊर्ध्वं ज्येष्ठः ।

आख्यानमाख्या । दशाब्दा आख्या यस्य सख्यस्य । त्रिपदो बहुव्रीहिः । आख्या-निमित्तत्वाद्दर्षाणां सामानाधिकरण्यं, निमित्तनिमित्तिनोर्भेदस्याविवक्षितत्वात् । एतावांश्च समासान्तर्भूतोऽर्थः-‘यः पूर्वजो दशवर्षाणि यावत्स सखैव भवति’ ।

पुरे भवाः ‘पौराः’ तेषाम् । पुरग्रहणं प्रदर्शनार्थं, ग्रामवासिनामपि एष एव न्यायः । ये केचिदेकस्मिन् ग्रामे वसन्ति तावत् यस्मिन् परस्परप्रत्यासत्तिहेतुर्विद्यते ते सखायः ।

ये तु कलां काञ्चन विभ्रति शिल्पगीतवाद्यादिकां, तेषां पञ्चवर्षाणि योऽधिकः स सखा; तत् ऊर्ध्वं ज्येष्ठः ।

त्रयोऽब्दाः पूर्वं यस्य तच्छ्रोत्रियाणां सख्यम् ।

अल्पेनापि कालेन स्वयोनिषु एकवंशेषु कतिचिदहानि योऽधिकः स ज्येष्ठः ।

“कियान्पुनः स्वल्पकालः ।”

न तावत् त्र्यब्दः । त्र्यब्दपूर्वमिति निर्दिश्याल्पेनेत्युच्यमानस्ततो न्यूनः प्रतीयते ।

एकवचननिर्देशाच्च न वर्षद्वयम् । नाप्येकोऽब्दः, स्वरूपेनेति विशेषणानुपपत्तेः । परिच्छिन्नपरिमाणो ह्यब्दवाच्योऽर्थः तस्याहोरात्रमात्रेण न्यूनस्य नाब्दत्वमस्ति । तस्मादल्पे-
नेति कालसामान्यमपेक्षते । संवत्सरादवरश्च तस्य विशेषः ।

अपिशब्दश्चैवशब्दस्यार्थे द्रष्टव्यः । अल्पेनैव कालेन सख्यं, बहुना तु ज्येष्ठत्वमेव ।

एतच्च समानगुणानां समानजातीयानां च द्रष्टव्यम् । एतेन लौकिकं स्थविरलक्षणं निवर्तितमापेक्षिकमाश्रितम् ।

अन्ये तु व्याचक्षते । नानेन स्थविरत्वं लक्ष्यते, किं तर्हि सखित्वमेव । यथाश्रुत-
त्यागेन स्थविरलक्षणं स्यात्, 'इयता कालेन सखा परतस्तु ज्येष्ठ इति' । अयं च
श्लोकार्थः । एकत्र पुरं वसन्ति दशवर्षाणि यावत्तानि मित्राणि । कलाश्चतुःषष्टिस्तद्विद्वां
सङ्गत्या पञ्चभिर्वर्षैः । स्वयेनिषु स्वल्पेनापि च कालेन सह वसतां मित्रत्वमेव ।
अतश्च न सर्वो वयसा तुल्यो वयस्यः, किं तर्हि एतदेव । समानवयस्त्वे चैतल्लक्षणम् ।

युक्तमेतत् । किन्तुत्तरश्लोको विरुध्यते । तत्र हि जातेः प्राधान्यं, न वयसः । यदि
चात्रेयता कालेन ज्येष्ठमुक्तं भवति तदा विजातीयानामप्याशङ्क्यमानं न निवर्त्यते इति
युक्तम् । पूर्वं च व्याख्यातार आद्यमेव व्याख्यानं मन्यन्ते ॥ १३४ ॥

ब्राह्मणं दशवर्षं तु शतवर्षं तु भूमिपम् ॥

पितापुत्रौ विजानीयाद्ब्राह्मणस्तु तयोः पिता ॥ १३५ ॥

दशवर्षाणि जातस्य यस्य स भवति 'दशवर्षः' परिच्छेदकः कालः, तस्य परिच्छेदो
ब्राह्मणः श्रुतः । न च तस्योच्चनीचतादि कार्यादि वा कालेन परिमातुं शक्यम्, किं तर्हि
तदीया काचित्क्रिया । सा च जन्मनः प्रभृति नित्यसमवायिनी प्राणधारणलक्षणशैव ।

एवं शतवर्षमिति ।

पितापुत्रौ तौ द्रष्टव्यौ ।

तयोः सम्प्रार्थ्यमाणयोर्ब्राह्मणः पिता । चिरवृद्धेनापि क्षत्रियेण स्वरूपवर्षोऽपि
ब्राह्मणः प्रत्युत्थायाभिवाद्यश्चेति प्रकरणार्थः ॥ १३५ ॥

वित्तं बन्धुर्वयः कर्म विद्या भवति पञ्चमी ॥

एतानि मानस्थानानि गरीयो यद्यदुत्तरम् ॥ १३६ ॥

उक्तं जातेरुत्कर्षहेतुत्वम् । हीनजातीयेनोत्तमजातीयः पूज्यः । इहानीं समानजातीयानां
य अभिवादानादिपूजाहेतवस्तेषां बल्लालमुच्यते । तत्र वयसः पुनरभिधानं बल्लालार्थम् ।

वित्तादिसम्बन्धोऽत्र सर्वत्र पूजाहेतुः । वित्तवत्त्वं बन्धुमत्त्वं मानस्थानमिति । अयमत्रार्थः ।
न विशिष्टबन्धुतैव पितृव्यमातुल्लादिरूपता मानकारणं, बन्धुमान्यो बहुबन्धुः स पूज्यः ।

वयः प्रकृष्टमिति ज्ञेयम् । ईदृश एव चार्थे प्रायेणायं प्रयुज्यते । “पित्रा पुत्रो वयः-
ल्योऽपि सत्ततं वाच्य एव सः” इति । यावच्च वयः पूजादंतुः तदुक्तमेव ‘दशान्दाख्यमिति ।’

कर्म श्रौतं स्मार्तं तदनुष्ठानपरता । विद्या साङ्गमेपकरणवेदार्थज्ञानम् ।

“ननु विद्वान्यजतं विद्वान्याजयनीत्यविद्यस्य कर्मानुष्ठानानधिकाराद्विद्यया विना कथं
कर्मणां मानहेतुता ?”

नैष दोषः । प्रकर्षोऽत्राभिप्रेतः । अतिशयवती विद्या मानहेतुः । स्वल्पविद्यस्याप्यनुष्ठा-
नोपपत्तिः । यो यावज्ज्ञानाति स तावत्यधिक्रियते । न विद्याया वाचनिकमधिकारहेतुत्वमपि
तु सामर्थ्यलक्षणम् ।

“अविदितकर्मस्वरूपो ह्यवैद्यस्तिर्यक्कर्मा काधिक्रियताम् ?”

शक्यं ह्यनेन कतिचित्स्मृतिवाक्यान्युपश्रुत्य जपतपस्यनुष्ठानम् । अग्निहोत्रादिकर्मणां
तु वेदवाक्यावबोध उपकरोति । तत्रापि यो यावज्ज्ञानाति स तावत्यधिक्रियते । अग्नि-
होत्रवाक्यानां योऽर्थे वेत्ति स तत्राधिक्रियते । क्रत्वन्तरज्ञानं न तत्रोपकारकम् ।

अथोच्यते—“वेदः कृत्स्नोऽधिगन्तव्यः” इति कृत्स्नवेदविषयोऽयं विधिरवबोध-
पर्यन्तः । तत्र कृत्स्नस्य वेदस्यावबोधे कर्तव्ये कुतोऽयं प्रतिभागावबोधसम्भवः । येनोच्यते-
‘योऽग्निहोत्रवाक्यस्यार्थं वेत्ति वाक्यान्तरार्थमविद्वानप्यधिक्रियत’ इति ।”

अत्रोच्यते । एकशाखाध्ययनं तावदवश्यं कर्तव्यम् । तत्र येनैकशाखाऽधीता तस्या-
श्रार्थोऽवधृतः सोऽनवधृतशाखान्तरार्थोऽधिक्रियते ।

“ननु च सर्वत्रैक एव शास्त्रार्थः । यदि नाम पदवर्णानुपूर्वीभेदः, शास्त्ररूपं त्वभिन्नम् ।
पदार्थन्यायव्युत्पत्त्या वाऽवबोधः । न च प्रतिशास्त्रं पदार्था भिद्यन्ते । नाऽपि न्यायः । तत्र
येनैव हेतुनैकस्याः शाखाया अर्थोऽवधार्यते शाखान्तरेऽप्यस्मावस्ति, न व्युत्पत्त्यन्तरम-
पेक्ष्यते । तत्र यद्येका शाखाऽवगता, सर्वा एवावगता भवन्ति ।”

सत्यम् । यान्येकस्यामग्निहोत्रादीन्युपदिष्टानि तेषां शाखान्तरेऽप्युपदिश्यमानानां
मा भूद् भेदः । किन्तु कस्याञ्चिच्छाखायां कानिचित्कर्माणि नैवापदिश्यन्ते । यथा
बाह्वृचे आश्वलायनके दर्शपूर्णमासौ श्येनादिराभिचारिकः, अन्ये च सोमयागवाजपेय-
वृहस्पतिमवाहयः ! तत्र यत्तच्छाखाधीनमग्निहोत्रज्योतिष्टोमादि तत्राधिक्रियते । शाखान्तरं
त्वनधीतमश्रुतं कथं तद्विहितानि कर्माण्यतच्छाखाध्यायी वेत्तु । न चैते सोमयागा नित्या,
येनाननुष्ठानप्रत्ययायभयात्परिज्ञानाय शाखान्तरमन्विष्येत । आधानं तु यद्यपि तत्र न
पठितं तत्रा‘प्युद्वराहवनीयमि’त्याहवनीयस्य विधानम् । लोकात्तदर्थमनवबुध्यमानः कोऽय-
माहवनीयो यस्याधानमिति शाखान्तरमन्विष्यति । ततः शाखान्तरे पठ्यमानमाधान-
प्रकरणं सर्वं पर्यालोचयति । एवमाभावात्स्येन वा हविषेष्टा पौर्णमासेन वेत्ति श्रुत्वा कीदृश-

मनयोः कर्मणो रूपमिति तथैव शास्त्रान्तरं गवेषयते । एवमन्यदपि यस्कास्यं नित्यं चानुष्ठेयं तस्य यत्किञ्चिदङ्गजातं तत्र नास्मात्तमाध्यवर्त्यमौद्गात्रं वा तत्परिज्ञाय तथैव शास्त्रान्तराधिगमः । यस्तु शास्त्रान्तराधीतमनुष्ठेयं तस्य न वेदनमम्भवः । अनेकशास्त्राध्यायिनस्तु तदर्थपरस्य सर्वमेतत्प्रत्यक्षमिति । अस्तीदृशीं विद्यामन्तरेणापि कर्मानुष्ठानम् । अथवा ईषद्व्युत्पत्त्याऽपि सम्भवत्यनुष्ठानम् ।

यस्य तु निर्मला विद्या, व्याख्येयानि विद्यास्थानानि, तस्य विद्या मान्यतास्थानम् । 'गरीय' इति द्वयोर्द्वयोः सम्प्रधारणेऽयमियमुन्प्रत्ययः । चतुर्दशविद्यास्थानज्ञः पञ्चबन्ध-निर्धनादिरनधिकृतोऽपि विनयैव पूज्यते ।

तेषां विरोधे बलाबलमाह । गरीयो यद्युत्तरम् । एकस्य वित्तमन्यस्य बहुबन्धुता, तत्र वित्तवतो बन्धुमान्मान्यः । यस्माच्च यत्पर तत्तत्त्वाद् गुरुतरम् । तथा बन्धोर्वयः ततः पूर्वस्मादपि वित्तात्तद्गुरु सिद्धम् । अत उपपन्नम् "अतं तु सर्वेभ्यो गरीयस्तन्मूलत्वाद्धर्म-स्येति" गौतमवचनम् (अ. ६ सू. १-६२०) ।

"गरीय इति कथं प्रकर्षप्रत्ययो यावता नैव पूर्वस्य गुरुत्वम् । यदि हि द्वे गुरुषु तत्रोत्तरस्य गरीयस्त्वमस्ति । तर्हि पूर्वापेक्षया वित्तस्य नास्तीति" चेत् ।

समुदाये सामान्येन गुरुत्वेऽपेक्षिते अपरस्य प्रकर्षविवक्षायां युज्यत ईयमुन् ।

मानः पूजा तस्य स्थानं कारणम् ।

'मान्यस्थानानीति' वा पाठेऽन्तर्भूतभावार्थो द्रष्टव्यः, 'मान्यत्वस्थानानि' मान्यत्व-कारणानि ॥ १३६ ॥

एकैकगुणसम्बन्धे परस्य ज्यायस्त्वमुक्तम् । यत्रेदानीं द्वौ पूर्वावेकस्य भवतोऽपरस्यैक पर इति तत्र कथमित्यत आह ।

पञ्चानां त्रिषु वर्णेषु भूयांसि गुणवन्ति च ॥

यत्र स्युः सोऽत्र मानार्हः शूद्रोऽपि दशर्मी गतः ॥ १३७ ॥

पञ्चानामेतेषां मानस्थानानां यत्र भूयांसि बह्वन्यमर्वाणि स मान्यः । तत्र परत्व-ज्ञातीबाधर्तव्यम् एकस्य वित्तबन्धू द्वे अन्यो वृद्धवयाः तत्र पूर्वं बाधके । सत्यपि बहुत्वे यदि न श्रेष्ठानि भवन्ति, एकं चैकस्यात्युत्कृष्टं, तदा साम्यम् । न पुनः परबाधकत्वम् । गरीय एकापेक्षया वरिष्ठत्वात् । यदि तु भूयांसि गुणवन्त्यत्युत्कृष्टानि तदा साम्येऽपि सङ्ख्याया परेषां, पूर्वाणि परैश्च समसङ्ख्यानि, तदा न पूर्वपरतया बाध्यबाधकभावः, किं तर्हि सामान्यमेव ।

"ननु च यत्र गुणवन्ति स्युः सोऽत्र मानार्हः इत्यभिधानेन समसङ्ख्यास्यापि पूर्वस्य बाधकत्वमेव युक्तम् ।"

नैवम् । तुल्यत्वे गुणानामेतस्य चरितार्थत्वात् । यथैकोऽपि विद्यावानपरोऽपि, तयोरेकस्य गुणवती प्रकृष्टा विद्या स प्रशस्यते । एवं सर्वत्र ।

त्रिषु वर्णेषु ब्राह्मणचत्रियवैश्येषु । यद्येते गुणा भूयांसः प्रकृष्टाश्च चत्रियस्यापि भवन्ति तदा ह्यनगुणेन ब्राह्मणेन जात्युत्कृष्टेनापि चत्रियः पूज्यः । एवं चत्रियेण वैश्यः । एवं त्रिभिरपि द्विजातिभिः शूद्रोऽपि दशमीमितः । ‘दशमी’ अन्त्यावस्थोच्यते । अत्यन्तवार्धकोपलक्षणमेतत् । एवं च वित्तबन्धू शूद्रस्य मानं न हेतून्वैवर्णिकान्प्रति, दशमी प्रहणात् । कर्मविद्ये तु नैव तस्य सम्भवतोऽनधिकारात् ।

भूयांसीत्याधिक्यमात्रं विवक्षितं न बहुत्वसङ्घर्षैव । तेन द्विविपयताऽपि सिद्धा भवति । न ह्ययं सङ्घर्षावाच्येव बहुशब्द इत्यत्र प्रमाणमस्ति । भूयःशब्दश्चायं न बहुशब्द आधिक्ये च तत्रतत्र दृष्टप्रयोगः । “भूयाश्चात्र परिहारः” “भूयसाऽभ्युदयेन योक्तव्य” इति । प्रत्ययार्थबहुत्वमपि न विवक्षितम् । “जात्याख्यायाम्” ह्येतद्बहुवचनम् । विवक्षायां हि एकस्य गुणता मानहेतुत्वं न स्यात् । ततश्च पूर्वाऽवगतिर्बाध्येत । ‘शूद्रोऽपि दशमी’मित्यत्र च केवलस्यैव वयसः प्रकर्षे मानहेतुत्वं ब्रुवन्नविवक्षां दर्शयति । समाचारश्चैवमेव ॥ १३७ ॥

चक्रिणो दशमीस्थस्य रागिणो भारिणः स्त्रियाः ॥

स्नातकस्य च राज्ञश्च पन्था देया वरस्य च ॥ १३८ ॥

अयमन्यः पूजाप्रकारः प्रासङ्गिक उच्यते ।

चक्री रथिको गन्ध्यादियानाधिरूढः । तस्य पन्था देयः । यंन भूमिभागंन ग्रामादि देशान्तरं गम्यते स पद्धतिः ‘पन्था’ उच्यते । तत्र यदि पृष्ठतः सम्मुखतो वा रथिक आगच्छेत्तदा तद्गमनोपराधिनः पद्माप्रदेशात्पदातिरपक्रामेत् ।

दशमीस्थोऽत्यन्तपरिणतवयाः ।

रोगी व्याधिनाऽत्यन्तपीडितः ।

भारी गृहीतब्रीह्यादिगुरुद्रव्यः । सोऽपि यथापसर्तुमशक्तोऽनुग्रहः ।

स्त्रियाः । अनपेक्ष्य जातिगुणभर्तृसम्बन्धान्स्त्रीत्वमात्रेणैव ।

राजा च विषयेश्वरोऽत्राभिप्रेतः, न चत्रिय एव । तथा चात्तरत्र पार्थिवप्रहणन निगमने, पृथिव्या ईश्वरः पार्थिवः ।

“ननु चापक्रमे राजशब्दश्रवणाद्वाक्यान्तरगतः पार्थिवशब्दस्तत्पर एव युक्तः । राजशब्दा हि चत्रियजातिवचनो विज्ञातः । स तावदनुपजातविरोधित्वादुपक्रमगतो मुख्यार्थो ग्राह्यः । ब्रह्मब्रह्मादिवाक्ये तु तत्सर्पाक्षचत्रियजातिविहितेन धर्मेण पृथिवीपालनाख्येन पार्थिवशब्दस्य प्रयोगसम्भवेन जात्यन्तरविषयत्वमयुक्तम्” ।

अत्रोच्यत । मान्यताऽत्र श्रुता । स्नातको नृपमानभागीति । तत्र चत्रियजातीयमात्रान्मा-

न्यत्वं स्नातकस्य सिद्धमेव, 'ब्राह्मणं दशवर्षमिति' । तत्र हि 'भूमिप'शब्दः क्षत्रिय-
जातिमात्रोपलक्षणार्थ इत्युक्तम् । उपलक्षणत्वाच्च राजजातेः क्षत्रियस्यापि प्रजेश्वरस्यायं
धर्मो विज्ञायते ।

बरो विवाहाय प्रवृत्तः ।

एतेषां पन्था देवः । त्यागमात्रं च ददात्यर्थः । त्यागश्च पथोऽपसरणम् । अतएव
चतुर्थी न कृता ॥ १३८ ॥

तेषां तु समवेतानां मान्यौ स्नातकपार्थिवौ ॥

राजस्नातकयोश्चैव स्नातको नृपमानभाक् ॥ १३९ ॥

तेषां तु समवेतानामेकत्र सन्निपतितानां मान्यौ स्नातकपार्थिवौ प्रकृ-
तेन पथो दानेन ।

नृपमानभाक् नृपस्य सकाशान्मानं भजतं लभतं ।

षष्ठो निर्धारणे (व्या.सू. २।३।४१) ।

चक्ष्यादीनां त्वन्योन्यं विकल्पः । स च शक्यपक्षः ॥ १३९ ॥

उपनीय तु यः शिष्यं वेदमध्यापयेद्द्विजः ॥

सकल्यं सरहस्यं च तमाचार्यं प्रचक्षते ॥ १४० ॥

आचार्यादिशब्दानामेवार्थनिरूपणार्थमिदमारभ्यतं । सोपचारा हि लोकं एषां
प्रयोगः । न च शब्दार्थसम्बन्धस्य स्मर्तृभिराचार्यपाणिनिप्रभृतिभिरतन्निरूपितम् ।
इयं चाचार्यपदार्थस्मृतिर्व्यवहारमूला, न वेदमूला, पाणिन्यादिस्मृतिवत् । न ह्यत्र
किञ्चित् कर्तव्यमुपदिश्यते । अस्य शब्दस्यायमर्थ इति सिद्धरूपाऽयमर्थः, न माध्यमरूपः ।

उपनीयोपनयनं कृत्वा यो वेदमध्यापयति प्राहयति स आचार्यः । ग्रहणं चात्रा-
ध्येत्रन्तरनिरपेक्षं वाक्यानुपूर्वीस्मरणम् ।

कल्पशब्दः सर्वाङ्गप्रदर्शनार्थः ।

रहस्यमुपनिषदः । यद्यपि तेऽपि वेदशब्देनैव गृह्यतास्तथापि "द्वितीयस्तेषां व्यप-
देशोऽस्ति, वेदान्ता इत्यन्तशब्दं समीपवचनं मन्यमानो नैते वेदा इति मन्येत" तदाशङ्का-
निवृत्त्यर्थं रहस्यग्रहणम् ।

अन्यं तु 'रहस्यं' वेदार्थं वर्णयन्ति । तन्न न स्वरूपग्रहणमात्रादाचार्यत्वनिष्पत्तिः,
अपि तु तद्व्याख्यानसहितात् । तथा चाभिधानकोशोऽभिहितम् "विबृणाति च मन्त्रा-
धानाचार्यः सोऽभिधीयते" इति । मन्त्रग्रहणं वेदवाक्यापलक्षणार्थम् ।

अस्मिंश्च व्याख्यानेऽर्थावबोधोऽप्याचार्यकरणविधिप्रयुक्तः स्यान्न कंवलं स्यात्तमात्रम् ।

ततश्च सर्वस्य सर्वः स्वाध्यायविधेरनुष्ठापकः स्यात् । “अस्तु परप्रयुक्तेऽप्यनुष्ठाने स्वाध्यायविधेरर्द्धाचारिणः स्वार्थसिद्धिः ।” यदा तर्हि काम्यत्वाद्वाचार्यकरणविधेराचार्यो न प्रवर्तते, तदा स्वाध्यायविध्यर्धानुष्ठाने न प्राप्नोति । ततश्च न नित्यः स्वाध्यायविधिः स्यात् । न च रहस्यशब्दो वेदार्थवचनतया प्रसिद्धः । तस्मात्पूर्वमेव रहस्यग्रहणस्य प्रयोजनम् । प्राधान्याद्वा पृथगुपादानम् । यत्तु ‘विवृणोति च मन्त्रार्थान्’ इत्यस्मृतिरेवैषा । मन्त्रशब्दस्योपलक्षणत्वे प्रमाणाभावात् । तस्मात्पाठाभिप्रायमस्य विधेः प्रयोजकत्वम् । अतो वेदस्वरूपग्रहणे माणवकस्य जाते आचार्यकरणविधिनिवृत्तिः ॥ १४० ॥

एकदेशं तु वेदस्य वेदाङ्गान्यपि वा पुनः ॥

योऽध्यापयति वृत्त्यर्थमुपाध्यायः स उच्यते ॥ १४१ ॥

वैदस्यैकदेशो मन्त्रः ब्राह्मणं वा । वेदवर्जितानि वा क्वचलान्यङ्गान्येव योऽध्यापयतिः तथा सर्वमपि वेदम् । वृत्त्यर्थं जीविकार्थम्, नाचार्यकरणविधिवशेन, स उपाध्यायो नाचार्यः ।

अन्येनोपनीतं यः कृत्स्नमपि वेदमध्यापयति नासावाचार्यः । उपनीयापि यः कृत्स्नं वेदं नाध्यापयति सोऽपि नाचार्यः ।

“यत्रोवमेकदेशग्रहणमुपाध्यायलक्षणे कृतमाचार्यलक्षणे उपनयनग्रहणम्, यस्तर्ह्युपनेता कृत्स्नवेदाध्यापकश्च, तस्य किं लक्षणम् । नासावाचार्यो नाप्युपाध्यायः । न चापि नामान्तरं तस्य श्रुतम् ।”

उच्यते । ‘अल्पं वा बहु वा यस्य श्रुतस्य’त्यनेन गुरुरसावाचार्यान्वून उपाध्यायादप्यधिकः ।

अपि पुनः शब्दो पादपूरणार्थो ॥ १४१ ॥

निषेकादीनि कर्माणि यः करोति यथाविधि ॥

सम्भावयति चान्नेन स विप्रो गुरुरुच्यते ॥ १४२ ॥

निषेकग्रहणात्पितुरयं गुरुत्वोपदेशः ।

निषेको रेतःसेकः स आदिर्येषां कर्मणाम् । आदिग्रहणात्सर्वे संस्कारा गृह्यन्ते । तानि यः करोत्यग्नेन च यः सम्भावयति संवर्धयति ।

चैवैनमिति वा पाठः । अग्नेस्तु न एव, अग्नेनैव सम्भावनोपपत्तेः । अन्तरनिर्देशः ‘एनं’ कुमारम् ।

“ननु चान्वाहंशः । न चेह कुमारस्य पूर्वमुपदेशः” ।

नैवम् । कस्यान्यस्य निषेकादीनि क्रियन्ते । सामर्थ्यादपि निर्देशो न निर्देशत एव ।

तानि यः करोति । एवमाभ्यां गुणाभ्यां ह्रीनः केवलजनकत्वे पितैव भवति न गुरुः । न चैवंमन्तव्यमसति गुरुत्वे नातौ मान्यः । सर्वप्रथममावेव मान्यः । तथा च भगवान्यासः
 “प्रभुः शरीरप्रभवः प्रियकृत्प्राणदो गुरुः । हितानामुपदेष्टा च प्रत्यक्षं दैवतं पिता” इति ।
 बिम्बमहणं प्रदर्शनार्थम् ॥ १४२ ॥

अग्न्याधेयं पाकयज्ञानग्निष्टोमादिकान्मत्स्वान् ॥

यः करोति वृतो यस्य स तस्यर्त्विगिहोच्यते ॥ १४३ ॥

आहवनीयादीनामग्नौनामुत्पादककर्माग्न्याधेयमुच्यते, ‘वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नादधीत’ इति विहितम् ।

पाकयज्ञा दर्शपूर्णमासादयः ।

अग्निष्टोमादयो मखाः सोमयागः । मखशब्दः क्रतुपर्यायः ।

एतानि कर्माणि यस्य यः करोति स तस्यर्त्विगित्युच्यते । यस्य तस्येतिशब्दो सम्बन्धिता दर्शयतः । यस्यैवैतानि कर्माणि करोति तस्यैवासाधृत्वमुच्यते नान्यस्य ।

सर्व एत आचार्यादयः सम्बन्धिशब्दाः ।

वृतः प्रार्थितः शास्त्रीयेषु विधिना कृतवरणः ।

मान्यताप्रसङ्गादृत्विक्संक्षोपदेशोऽत्र न हि ब्रह्मचारिधर्मेषु ऋत्विजामवसरः । आचार्यादिवत्पूज्य इत्यस्मिन्नवधौ तत्संक्षेपमुच्यते ॥ १४३ ॥

य आबृणोत्यवितथं ब्रह्मणा श्रवणावुर्भा ॥

स माता स पिता ज्ञेयस्तं न द्रुष्टेत्कदाचन ॥ १४४ ॥

य उभौ अब्रूवौ ब्रह्मणा वेदाभ्यापनेनावृणोति स माता स पिता ज्ञेयः । नेदमभ्यापकस्य मातापितृशब्दवाच्यताविधानम् । आचार्यादिशब्दवत्प्रसिद्धार्थौ हि पितृमातृशब्दौ । जनकः ‘पिता’, जननी ‘माता’ । उपचारेणाभ्यापकस्तुयर्थं प्रयुज्येते । यथा गौर्वाहीक इति । लोके ह्यत्यन्तोपकारकौ मातापितरौ प्रथितौ, तौ हितं जनयतो भक्तादिना च पुष्पीतः, स्वशरीरानपेक्षमपि पुत्रहिते प्रवर्तेते । अतो महोपकारकत्वात्ताभ्यामुपाध्यायः स्तूयते । यो विद्यायामुपकरोति स सर्वोपकारकेभ्यः श्रेयान् ।

अवितथं क्रियाविशेषणमेतत् । अवितथेन सत्येन ब्रह्मणाऽनन्तरविस्तरवर्धितेन तन्न द्रुष्येत ।

अपकारो द्रोहस्तनुपरि अब्रह्मानं च । कदाचन निष्पन्नमन्त्रमहते तदुत्तरकालमपि न द्रुष्येत् ।

तथा च निरुक्तकारः “अध्यापिता ये गुरुभ्रात्रियन्तं विप्रा वाचा मनसा कर्मणा

वा” — “नाद्रियन्ते” अवज्ञां कुर्वन्ति — “यथैव ते शिष्या न गुरोर्भोजनीयाः” — न भोगाय कल्पन्ते — “तथैव तान्न भुनक्ति श्रुतं तत्” ।

पाठान्तरमावृणोतीति । अर्थात् कर्णौ भिनत्ति विध्यतीत्युपमयाऽध्यापनमेवोच्यते ।

“अविद्वकर्षः किल स स्मृतो नरः श्रुतं न यस्य श्रुतिगोचरं गतम्” इति ।

सर्वाध्यापकानामाचार्योपाध्यायगुरुणामयं कृतविद्यस्यापि द्रोहप्रतिषेधः ॥ १४४ ॥

उपाध्यायान्दशाचार्य आचार्याणां शतं पिता ॥

सहस्रं तु पितृन्माता गौरवेणातिरिच्यते ॥ १४५ ॥

स्तुत्यक्रमेण प्रकृष्टपूर्वविधानम् । उपाध्यायाच्छ्रेष्ठ आचार्यस्तस्मात्पिता ततोऽपि मातेति । दशादिसङ्ख्यानिर्देशः स्तुतिमात्रम् । पूर्वस्मात् पूर्वस्मात्परस्य परस्यातिशयो विवक्षितः । अत एव सहस्रं पितृनिति वचनम् ।

उपाध्यायान्दशातिरिच्यते । दशभ्य उपाध्यायेभ्योऽधिकः ।

“कथं पुनरत्र द्वितीया” ।

अतिरथं कर्मप्रवचनीयः । उपाध्यायानतिक्रम्यातिक्रम्यातिरिच्यते गौरवेण सातिशयेन युज्यते । अथवाऽऽधिक्यमतिरेकः तद्धेतुकेऽभिभवे धातुर्वर्तते । गौरवाधिक्येनोपाध्यायानभिभवति । अतिरिच्यत इति कर्मकर्तरि द्वितीया चाविरुद्धा ‘दुष्टिपक्षार्थहुलं मकर्मकयोः’ (वार्तिक पा. सू. ३।१।८७) इति बहुलप्रहणात् ।

“ननु चानन्तरमेव वक्ष्यति ‘गरीयान् ब्रह्मदः पिता’ इति, इह चाचार्यात्पितुराधिक्यमुच्यते तदितरेतरव्याहतम्” ।

नैव दोषः । इहाचार्यो नैरुक्तदर्शने नाध्यापकः, संस्कारमात्रेणाचारोपदेशमात्रेण चाभिप्रेतः । ‘आचार्य’ आचारं प्राह्वयतीति । न चैव नियमः स्वशास्त्रसिद्धाभिरेव संज्ञाभिर्व्यवहारः । गुरुशब्दो ह्यत्र पितरि परिभाषितः, आचार्ये च तत्र तत्र प्रयुज्यते । तेन स्वल्पोपकारादुपनयनमात्रकरादाचारमाहकाध्यापनरहितादिदं पितुर्गौरवस्त्वम् ।

अस्मिन्नक्रमे विवक्षिते समवाय एतेषां माता प्रथमं वक्ष्या ततः पिता तत आचार्यस्तत उपाध्यायः ॥ १४५ ॥

“मुख्याचार्यसन्निधौ पितरि च संस्कर्तरि सन्निहिते कः क्रमः ।” अत आह—

उत्पादकब्रह्मदात्रोर्गरीयान् ब्रह्मदः पिता ॥

ब्रह्मजन्म हि विप्रस्य प्रेत्य चेह च शाश्वतम् ॥ १४६ ॥

उत्पादको जनकः ब्रह्मदाताऽध्यापकः तौ द्वावपि पितरौ । तयोः पित्रोर्गरीयान्पिता यो ब्रह्मदः । अतः पित्राचार्यसमवाये आचार्यः प्रथममभिवाद्यः ।

अत्र हेतुरूपमर्थवादमाह ब्रह्मजन्म हि, ब्रह्मग्रहणार्थं जन्म ब्रह्मजन्म । शाक-
पार्थिवादित्वात्समामः । (वार्तिकं पा. सू. २ । १ । ६०) । अस्मिन्समासे उपनयनं
ब्रह्मजन्म । अथवा ब्रह्मग्रहणोव जन्म । तद्विग्रस्य शाश्वतं नित्यं प्रेत्योपकारकमिह
चोपकारकम् ॥ १४६ ॥

कामान्माता पिता चेन्नं यदुत्पादयतो मिथः ॥

सम्भूतिं तस्य तां विद्याद्योनावभिजायते ॥ १४७ ॥

श्लोकद्वयमर्थवादः ।

मातापितरौ यदेनं दारकमुत्पादयतो जनयतो मिथो रहसि परस्परं तत्कामा-
द्येतोर्मन्मथपरवशौ ।

सम्भूतिं तस्य तां विद्यात् तस्य दारकस्य सम्भवोत्पत्तिर्यद्योनौ मातृकुचाव-
भिजायतेऽङ्गप्रत्यङ्गानि लभतं । सम्भवश्च येषां भावानां ते तत्रैव विनश्यन्ति । अतः
किं तेन सम्भवेन यस्यानन्तरभावी विनाशः ॥ १४७ ॥

आचार्यस्त्वस्य यां जातिं विधिवद्वेदपारगः ॥

उत्पादयति सावित्र्या सा सत्या साऽजराऽमरा ॥ १४८ ॥

आचार्यास्तु यत्तस्य जन्म तद्विनाशि । गृहीते वेदेऽवगते च तदर्थं कर्मानुष्ठाना-
त्स्वर्गापवर्गप्राप्तिरित्यस्य सर्वस्याचार्यमूलत्वात्स श्रेष्ठः ।

यां जातिमुत्पादयति यं संस्कारमुपनयनाख्यं द्वितीयं जन्मेति जन्मसंस्तुतिं निर्व-
र्तयति, सावित्र्या तदनुवचनेन सा जातिः सत्या साऽजराऽमरा । यद्यप्येतेऽभिन्नार्थाः
शब्दास्तथापीदोपनयनाख्यस्य जन्मनां मातृजन्मनः सकाशात्कुणातिशयविवक्षायां प्रयुक्ताः ।
न हि जरामृत्यु प्राणिनामिव जातेः सम्भवतः । अविनाशित्वं त्वेकेनैव शब्देन शक्यते
प्रतिपादयितुम् । न च तत्प्रतिपाद्यते । वेदपारग आचार्यो यां जातिं विधिवत्सावित्र्या उप-
नयनाङ्गकलापेन-सावित्रीशब्दस्य तल्लक्षणत्वात्-उत्पादयति सा श्रेयसीति, पदयोजना ।

जातिर्जन्म ॥ १४८ ॥

अल्पं वा बहु वा यस्य श्रुतस्योपकरोति यः ॥

तमपीह गुरुं विद्याच्छ्रुतोपक्रियया तया ॥ १४९ ॥

य उपाध्यायो यस्य मातृवकस्योपकरोति श्रुतस्य श्रुतेनेत्यर्थः । अल्पं वा बहु
वा क्रियाविशेषणमेतत् । तमपि स्वल्पश्रुतोपकारिणं गुरुं विद्यात् ।

एवं तु योजना व्यायसा-यस्य श्रुतस्य-समानाधिकरणं-वेदविषयस्य वेदाङ्गविषयस्य वा शास्त्रान्तरविषयस्य तर्ककलाशास्त्रस्य-यद्वरुणं बहु वा-तेनापकरोतीत्यध्याहारः ।

श्रुतं च तदुपक्रिया चासौ श्रुतोपक्रिया तथा, उपकारक्रियया तद्वेतुत्वाच्चुतमुपक्रियेति समानाधिकरण्यम् ।

गुरुवृत्तिस्तत्र कर्तव्या तद्वरुणदेशो वा तत्राचार्यादिशब्दवत्स्मर्यते ॥ १४६ ॥

ब्राह्मस्य जन्मनः कर्ता स्वधर्मस्य च शासिता ॥

बालोऽपि विप्रो वृद्धस्य पिता भवति धर्मतः ॥ १५० ॥

ब्राह्मग्रहणार्थं जन्म ब्राह्मम् उपनयनम्, तस्य कर्ता । स्वधर्मस्य शासिता उपदेष्टा, वेदार्थव्याख्यानेन । स तादृशो बालोऽपि ब्राह्मणो वृद्धस्य उपेक्ष्य पिता भवति । पितृतुल्या तत्र वृत्तिः कर्तव्या ज्येष्ठेनापि ।

“कथं पुनः कनीयाज्येष्ठमुपनयते । अष्टमे ह्युपनयनम् । यावच्च नाधीतश्रुतवेदस्ता-वज्जाचार्यकरणविधावधिक्रियते ।”

एवं तर्हि नोपनयनमत्र ‘ब्राह्मं जन्म’, किं तर्हि स्वाध्यायग्रहणमेव । तस्य कर्ता-ऽध्यापयिता । स्वधर्मस्य वेदार्थस्य शासिता व्याख्याता पिता भवति ।

धर्मतः पितृधर्मास्तत्र कर्तव्याः । धर्मत इति धर्मनिमित्तं तत्र पितृत्वम् । न च ते धर्मा अध्यापकव्याख्यात्रोः पितृ सम्बन्धिनः सिद्धाः सन्ति, अतो विधीयन्ते-ब्राह्मण-वत्क्षत्रिये वर्तितव्यमिति यथा ॥ १५० ॥

अध्यापयामास पितृन् शिशुराङ्गिरसः कविः ॥

पुत्रका इति होवाच ज्ञानेन परिगृह्य तान् ॥ १५१ ॥

पूर्वस्य पितृवृत्तिविधेरर्थवादेशेऽयं परकृतिनामा । अङ्गिरसः पुत्रः कविर्नाम शिशुर्बालः पितृतुल्यानितृव्यमातुनतत्पुत्रादीनधिक्रियसेऽध्यापयान्वकाराध्यापित-वान् । स चाह्वाननिमित्तेषु तान्पुत्रका आगच्छत इत्याजुहाव । ज्ञानेन परिगृह्य तान्स्वीकृत्य शिष्यान्कृत्वा ॥ १५१ ॥

ने तमर्थमपृच्छन्त देवानागतमन्यवः ॥

देवाश्चैतान् समेन्योचुर्न्याय्यं वः शिशुरुक्तवान् ॥ १५२ ॥

ते पित्रादिस्थानीया पुत्रका इत्याह्वानेनागतमन्यव उत्पन्नकोधास्तमर्थं पुत्रशब्दा-ह्वानं देवान्पृष्टवन्तः । ‘अनेन बालेन वयमेवमाह्वयामहे । किमेतद्युक्तम् ।’

ते देवाः पृष्टाः सन्तः सर्वे समवायं कृतवन्तः 'समेत्य' ऐकमत्यं स्थापयित्वैता-
न्कवेः पितृनृचुरुक्तवन्तो 'न्याय्यं युक्तं वो युष्मान् शिशुस्तवान्' ॥ १५२ ॥

अज्ञो भवति वै बालः पिता भवति मन्त्रदः ॥

अज्ञं हि बाल इत्याहुः पितेन्येव तु मन्त्रदम् ॥ १५३ ॥

न च वयसा स्वल्पेन बालो भवति किं तर्जज्ञो मूर्खो वृद्धोऽपि यः ।

मन्त्रद उपलक्षणम् । मन्त्रान्वेदान्यो ददात्यध्यापयति विवृणोति च स पिता
भवति ।

वै शब्द आगमान्तरसूचकः । देवानामप्येष आगमः पुराण एव । तथा चैतिह्य-
सूचकः परोपदेश आहुरिति । अज्ञं मूर्खं बाल इत्याहुः स्मत्पूर्वेऽपि । पितेति
मन्त्रदम् । इतिकरणं स्वरूपपरतां बोधयति । यतः परतः श्रूयते । बाल इत्येतेन
शब्देनाज्ञमात्रः । अतश्च बालशब्दान्तितीयाया अभावः ।

छान्दोग्ये शैशवं ब्राह्मणमेतद्वस्तुतः स्मृतिकारेण वर्णितम् ॥ १५३ ॥

न हायनैर्न पलितैर्न वित्तेन न बन्धुभिः ॥

ऋषयश्चक्रिरे धर्मं योऽनूचानः स नो महान् ॥ १५४ ॥

इयमपराऽध्यापकप्रशंसा ।

हायनशब्दः संवत्सरपर्यायः । न बहुभिर्वैषैः परिणतवया महान्पूज्यो भवति, न
पलितैः केशश्मश्रुमभिः शुक्लैर्न वित्तेन बहुना, न बन्धुभिः । प्रागुक्तानि मान्यस्था-
नान्यापयन्ते । समुदितैर्न महान्भवति, किं तर्हि एकयैव विद्यया । यस्माद्वृषयश्चक्रिरे ।
ऋषिदर्शनात् । निःशेषवेदार्थदर्शिना निश्चित्यं धर्मं व्यवस्थापितवन्तः । योऽनूचानः,
अनुवचनमध्यापनं कृत्वाङ्गस्य वेदस्य, स नोऽस्माकं महाच्छ्रेष्ठः । करोतिर्व्यवस्थापने
वर्तते, नाभूतजनने ॥ १५४ ॥

विप्राणां ज्ञानतो ज्यैष्ठ्यां क्षत्रियाणां तु वीर्यतः ॥

वैश्यानां धान्यधनतः शूद्राणामेव जन्मतः ॥ १५५ ॥

अयमप्यर्थवाद एव । यदुक्तं 'वित्तादिभ्यः समुदितेभ्यः केवलाऽपि विद्या ज्यायसीति'
तदेव सप्रपञ्चमनेन निर्दिश्यते ।

ब्राह्मणानां ज्ञानेन ज्यैष्ठ्यं, न वित्तादिभिः । क्षत्रियाणां वीर्यतः । वीर्यं द्रव्यस्य
कौशलं, दृढप्राणता च । वैश्यानां धान्यधनतः । धान्यस्य पृथगुपादानाद्धनशब्दो
हिरण्यादिवचनः, ब्राह्मणपरिव्राजकवत् । बहुधनो वैश्यः स ज्यैष्ठ्यः ।

आद्यादित्वात् तृतीयार्थे तसिः, हंतौ तृतीया (पा.सु. २।३।२३) ॥ १५५ ॥

न तेन वृद्धो भवति येनास्य पलितं शिरः ॥

यो वै युवाऽप्यधीयानस्तं देवाः स्थविरं विदुः ॥ १५६ ॥

न तेन वृद्ध उच्यते येनास्य पलितं धवलं शिरः शिरःस्थाः कंशाः । कथं तर्हि यो वै युवाऽपि तरुणोऽपि अथ चाधीते तं देवाः स्थविरं विदुः ब्रुवते । देवाः किल सर्वस्य वेदितार इति प्रशंसा ॥ १५६ ॥

यथा काष्ठमयो हस्ती यथा चर्ममयो मृगः ॥

यश्च विप्रोऽनधीयानस्त्रयस्ते नाम बिभ्रति ॥ १५७ ॥

इयमध्ययनाध्येतृस्तुतिः ।

काष्ठमयः दारुणा यः क्रियते क्रकचादिना हस्त्याकृतः, स यथा निष्फलः, न हर्षित-
कार्यं राज्ञां शत्रुवधादि करोति । एवं यो ब्राह्मणो नार्धते स काष्ठतुल्यः, न कचिदधिकारी ।

चर्ममयो मृगः चर्मविकाराऽन्योऽपि यो मृगः स निष्फलो नाऽऽखेटकादिकार्यं
कराति ।

त्रय एतं नाम मात्रं बिभ्रति, न तस्यार्थम ॥ १५७ ॥

यथा पण्डोऽफलः स्त्रीषु यथा गौर्गवि चाफला ॥

यथा चाङ्गोऽफलं दानं तथा विप्रोऽनृचोऽफलः ॥ १५८ ॥

पण्डो नपुंसक उभयव्यञ्जनोऽशक्तः स्त्रीगमनं, यथा स्त्रीष्वफलः । यथा
गौर्गवि स्त्रीगैः स्त्रीगव्याम् । एवं तथा विप्रोऽनृचोऽनधीयानोऽफलः ।

सप्ताष्टश्लोकाः अध्येतृवेदित्रोः प्रशंसार्था अतिक्रान्ताः ॥ १५८ ॥

अहिंसयैव भूतानां कार्यं श्रेयोऽनुशासनम् ॥

वाक् चैव मधुरा श्रद्धा प्रयोज्या धर्ममिच्छता ॥ १५९ ॥

इदानीमश्रद्धस्य शिष्यस्याधीयानस्येतत्तत्तद्विहितं व्याचिष्यते । अध्यापयितुः क्रोधात्पत्नीं
ताडनपरुषभाषणाद्यमत्यर्थं प्राप्तं निषिध्यते ।

अहिंसया भूतानां भार्यापुत्रदासशिष्यसौदर्याणाम् । श्रेयोऽर्थमनु-
शासनं कार्यम् । भूतग्रहणान्मा शिष्यस्यैव विज्ञाप्य । दृष्टादृष्टफलावाप्तिः श्रेयः
तदर्थमनुशासनम्, अप्रमदको बोपदेशः, शास्त्राध्यापनव्याख्याने वा ।

यथासम्भवमतिताडनं क्रोशनं चात्र प्रतिषिध्यते । ईषत्ताडनं त्वभ्यनुज्ञातमं वा 'दण्ड्य
वैशुद्वलेन' वेति ।

“कथं तर्हि मार्गे स्थाप्याः ।”

वाक् चैव मधुरा सान्त्वपूर्विका । प्रियया वाचा ब्रह्मज्ञया नोक्तैरुद्धतेन
काकरुचेण स्वरेण—प्रियंशाऽपि ‘अधीष्णु पुत्रक मा चित्तमन्यत्रावद्धाः ब्रह्मया समापथ
शीघ्रं प्रपाठकं तत्त्वज्ञं विहरिष्यसि शिशुभिः सवयोभिः’ । यस्तु न तथा ब्रह्माभ्युपैति
तस्योक्तो विधिः ‘वेणुदलेनेति’ ।

प्रयोक्त्या वक्तव्या ।

धर्ममिच्छता । एवं सातिशयाऽध्यापनधर्मो भवति ॥ १५६ ॥

यस्य वाङ्मनसी शुद्धं सम्यग्गुप्ते च सर्वदा ॥

स वै सर्वमवाप्नोति वेदान्तोपगतं फलम् ॥ १६० ॥

यस्याध्यापयितुरन्यस्य वा सङ्क्षोभहेतौ सति वाङ्मनसी शुद्धे न कालुष्यं
गच्छतः । सम्यग्गुप्ते चोत्पन्नेऽपि कालुष्ये न परद्रोहव्यवसायो न च तत्पीडार्थः कर्मा-
रम्भः,—एतत्सम्यग्भाषणं वाङ्मनसयाः ।

सर्वदामहणं पुरुषमात्रधर्मार्थं, नाध्यापयितुरेव अध्यापनकालं ।

स वै सर्वमवाप्नोति । वेदान्ता वेदसिद्धान्ताः । सिद्धशब्दस्यात्यन्तं सिद्ध इति
‘सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे’ इत्यत्रात्यन्तशब्दस्येव लोपः । वैदिकेषु वाक्येषु यः सिद्धान्तो
व्यवस्थितार्थोऽस्य कर्मण इदं फलमित्युपगतः, अभ्युपगतो वेदविद्भिः, तत्फलं सर्वं
प्राप्नोति ।

एवं च वदता वाङ्मनससंयमस्याननं वाक्येन क्रतुषु पुरुषोभयधर्मतोक्ता भवति ।
कंचलपुरुषधर्मातिक्रमं ह्यसति क्रतुवैगुण्येऽसंयतोऽपि वाङ्मनसाभ्यां किमिति कृत्स्नं फलं
न प्राप्नोति, यन्नोच्यते ‘संयमी सर्वमाप्नोति’ इति ।

अन्यं तु वेदान्तान् रहस्यब्राह्मणान्वयाचक्षते । तेषु यदभ्युपगतं फलं, नित्यानां
कर्मणां निष्फलानां च यमनियमानां तत्फलं ब्रह्मप्राप्तिलक्ष्यं सर्वमाप्नोति ।

“कथं पुनर्नित्यानि ब्रह्मप्राप्त्यर्थानीति” चेदस्ति केषांचिदर्शनम् ।

अथवा वेदस्यान्तोऽध्यापनसमाप्तिस्ततो यत्फलमाचार्यकरणविधिस्तत्प्राप्नोति । एवं
तु व्याख्यानेऽध्यापनविध्यर्थैव स्यात् ॥ १६० ॥

नारुन्तुदः स्यादात्तोऽपि न परद्रोहकर्मधीः ॥

ययाज्मोद्विजते वाचा नालोक्यां तामुदीरयेत् ॥ १६१ ॥

अयमपि पुरुषार्थमात्रधर्मः । अर्कवि मर्माणि नृदति व्यथयतीत्यरुन्तुदो मर्मस्प-

शिनीर्वाचोऽत्यन्ताद्वेजनकरीराक्रोशवाचो यो वदति । आर्त्तः पीडितोऽपि परंण न तादृ-
शमप्रियं भाषत ।

तथा परद्रोहः परापकारः तदर्थं कर्म तद्दीश्र न कर्तव्या । अथवा परद्रोहश्चासौ
कर्म च तत्र धीः बुद्धिरपि न कर्तव्या ।

यथा वाचा नर्मप्रयुक्तयाऽपि पर उद्भिजते अथ च तां वाचं नैःदोरयेत् ।
वाक्यैकदेशमपि तादृशं नोच्चारयेद्यत एकदेशादर्थप्रकरणादिनाऽर्चान्तरसूचनं प्रतीयते ।
यतः सा वाक् अलोक्या स्वर्गादिलोकप्राप्तिप्रतिबन्धिनी ॥ १६१ ॥

सम्मानाद्ब्राह्मणो नित्यमुद्भिजेत विषादिव ॥

अमृतम्येव चाकाङ्क्षेदवमानस्य सर्वदा ॥ १६२ ॥

भिक्षमाणस्य ब्रह्मचारिणो गृहे वोपाध्यायस्य जीविकयाऽध्यापयतां यत्र सम्मानं
न स्यान्न तेन चित्तसङ्क्षोभमाददीत, अपि तु सम्मानादेवोद्भिजेत पूजयैव दीयमानं
न बहु मन्येत ।

अमृतमिवाकाङ्क्षेदभिलषेदवमानमवज्ञां सर्वदा । उत्कण्ठासामान्यात् अधी-
रार्थत्वमाकाङ्क्षेरात्राप्य षष्ठी कृता ।

“ननु चानर्चितमभोज्यम् ।”

सत्यं चित्तसङ्क्षोभप्रतिषेधार्थमेतत् । न तु तादृशस्य भोज्यताञ्चयतं । सम्मानावमानयोः
समंन भवितव्यं न पुनरवमानं प्रार्थनीयम् ।

ब्रह्मचारिणस्त्ववमतमपि भिक्षाऽऽदानम् । न चायं प्रतिग्रहो, ‘योऽर्चितं प्रतिगृह्णाती’-
त्येतस्य येन विषयः स्यात् ॥ १६२ ॥

मुखं ह्यवमतः शंतं मुखं च प्रतिबुध्यतं ॥

मुखं चरति लोकेऽस्मिन्नवमन्ता विनश्यति ॥ १६३ ॥

पूर्वस्य विधेरर्थवादाऽयं फलदर्शनार्थः । योऽवमानात् जुग्यति स मुखं शेते ।
अन्यथा द्वेषेण दह्यमानो न कथंचिन्निद्रां लभते । प्रतिबुद्धश्च तच्चिन्तापरो न मुखं विन्दति ।
उत्थितश्च शयनात्कार्येषु मुखं चरति । यस्त्ववमानस्य कर्ता स तेन पापेन
विनश्यति ॥ १६३ ॥

अनेन क्रमयोगेन संस्कृतात्मा द्विजः शनैः ॥

गुरो वसन सञ्चिनुयाद्ब्रह्माधिगमिकं तपः ॥ १६४ ॥

संस्कृतात्मापनीतो द्विजोऽनेन क्रमयोगेन तपः सञ्चिनुयात् । ‘अध्यक्ष्य-

माण' इत्यत आरभ्य यद्वद्व्यचारिणः कर्तव्यमुक्तं तस्यानन्तेति प्रत्यवमर्शः । अनेन विधिसङ्घातेन क्रमयोगेन क्रमेणानुष्ठेयमानेन तप आत्मसंस्कारं निष्कल्मषत्वलक्षणम् । यथा तपसा चान्द्रायणादिना निष्कल्मषत्वं भवत्येवमनेनापि वेदग्रहणार्थेन यमनियम-समूहं । अतः सञ्चिनुयात् शनैरत्वरयाऽर्जयेच्च वर्धयेच्च ।

क्रमः परिपाटी इदं कृत्वेदं कर्तव्यम्, 'ॐकारपूर्विका' इत्यादिः, तेन योगः सम्बन्धो यस्यानुष्ठानस्येति यावत् ।

ब्रह्मणः आधिगमिकमधिगमार्थम् । अध्ययनबोधावधिगमः ॥ १६४ ॥

तपोविशेषैर्विविधैर्ब्रतैश्च विधिचोदितैः ॥

वेदः कृत्स्नोऽधिगन्तव्यः सरहस्यां द्विजन्मना ॥ १६५ ॥

तपोविशेषैः कृच्छ्रचान्द्रायणादिभिर्विविधैर्बहुप्रकारैरेकाहारचतुर्थकालाहारादिभिरभिचिष्वता शरीरम् । ब्रतैश्चोपनिषन्महानाग्निकादिभिः । विधिचोदितैर्गृह्यस्मृतिष्वाम्नातैरनुष्ठेयमार्गैर्वेदः कृत्स्नोऽधिगन्तव्यः ।

यं तु "पूर्वश्लोकं तपःशब्दो ब्रह्मचारिधर्मे प्रयुक्तः, इहापि तपोविशेषास्त एवाभिप्रेताः" इत्याहुर्न ते सम्यङ्मन्यन्ते । ब्रतशब्देनैव तेषां संगृहीतत्वात् । ब्रतमितिहि शास्त्रांता नियम उच्यते । सामान्यशब्दत्वाच्च ब्रतशब्दस्य महानाग्निकादीनामपि ग्रहणसिद्धिः । तस्मात्तपस्युपवासादीन्यभिप्रेतानि ।

इह कंचिद्वेद इत्यत्रैकधचनं विवक्षितं मन्यन्ते । यद्यपि तव्यप्रत्ययनिर्देशाद्विनियोगता वेदस्य प्राधान्यं संस्कार्यतया प्रतीयतं, तथापि विधितो वस्तुतश्चार्थावबोधे गुणभाव एव । गुणे च संविवक्षितेऽर्थावबोधपर्यन्ता ह्ययं वेदविषयो माणवकस्य व्यापारो विधिवृत्तपर्यालाचयनाऽवसीयते । अयं ह्यत्र विध्यर्थोऽधीतेन वेदेनार्थावबोधं कुर्यात्'न संस्कार्यत्वमन्यथा निर्वहति । सर्वो हि कार्यान्तरे शेषभूतः संस्क्रियतं । वेदस्य च दृष्टमेव कार्यमधीतस्य स्वार्थबोधजनकत्वमन्यथा 'सप्तञ्जुहोति' इतिवत्प्राधान्यं श्रुतमप्युत्सृज्यते । धातुरप्यवबोधार्थ एव । 'अधिगमनं' हि ज्ञानमुच्यते । "सर्वे गत्यर्था ज्ञानार्था" इति स्मृतम् । स्वरूपग्रहणं च वेदस्य प्रागेव विहितं 'संहृत्य हस्तावध्ययम्' इत्यादिना । तस्यैवार्थग्रहणपर्यन्तताऽनेन प्रतिपाद्यते । विवक्षामेव मत्वाऽनेकवेदाध्ययनमप्राप्तं प्रतिप्रसविष्यते 'वेदानधीत्येति' । "यद्यनेकवेदाध्ययनमस्ति कैकत्वविवक्षोपयुज्यते" बाढमुपयुज्यते । एकस्यामेव शाखायामधीतायां 'स्वाध्यायोऽध्येतव्यः' इति विध्यर्थनिवृत्तिः । इच्छातस्त्वेकवेदाध्ययनम् । "यदि न विधिचोदितं क उन्मत्तो दन्तकलशिकयाऽऽत्मानं क्लेशयिष्यति ।" अस्त्येवाऽत्र विध्यन्तरं 'वेदानधीत्येति' तत्र फलकामस्य । फलं च स्वर्गः । अज्ञान्य विधेर्वाक्य-

शेषे किञ्चिद्वाभ्यायते, घृतकुल्यादयोऽन्यद्वा, ततस्तद्वै भवितुमर्हति । तत्र चारिणां हि विधिर्यथाबोधविषयो दृष्टप्रयोजनश्च, अथबोधस्य कर्मानुष्ठानोपयोगदर्शनाद्विदुषः कर्मण्यधिकारात् । अनेकवेदाध्ययनमदृष्टायैव । अन्यथैकवेदाध्ययनेनैव स्वाध्यायविधिनितृप्तेरसति धर्माय विधी वेदानधीत्येत्यादिवचनमनर्थकमेव स्यात् ।

तत्रोच्यते । कथमयं पञ्चः सङ्गच्छेत यावतैकोऽयं विधिवेदोऽधिगन्तव्य इति, स चेत्संस्कारविधित्वाददृष्टकर्मानुष्ठानोपयोगाच्च नादृष्टार्थः कल्प्यते, तदनेकवेदाध्ययनेऽपि तुल्यम् । तत्रापि ह्ययं प्रकारोऽस्त्येव । वैरूप्यं च स्यात् । कचिदाधानविधिवदबोधद्वाराण्यनित्यकाम्यकर्मत्वम्बन्धः, कचित्साक्षात्फलार्थेति ।

अथ मतं “वेदानधीत्येति विध्यन्तरमेतत्, न चाचार्यकरणविधिप्रयोज्यम् । तत्फलकाम एवात्राधिक्रियत” इति ।

तदसत् । न वैतद्विध्यन्तरम् । प्रकृतस्यैव विधेरसत्यां सङ्ख्याविवक्षायां पञ्चषट्मसादि-शाखाध्ययनं यावच्छक्ति प्राप्तं त्रयं नियमयति । न चाधीयोतेति विधिरत्र श्रूयते । अपि तु ‘गृहस्थाश्रमावसेदि’त्यमत्र विधिः ।

यदपि सङ्ख्याया विवक्षितत्वमुक्तं तदत्यन्तासम्बद्धम् । विनियोगतो हि सङ्ख्याविवक्षा, नोपपादनतः । स च विनियोगः स्वाध्यायार्थमध्ययनमाह । नार्थेन गुणभावेन द्वितीयान्ताभ्यामवगतं प्राधान्यमपैति । एवं ह्याश्रीयमाणे प्रहेऽप्यंकत्वं विवक्ष्यते ‘प्रहं सम्मर्ष्टीति’ । प्रधानभूतस्यापि हि तस्य सम्मार्गं प्रत्यस्त्येव साधनभावः । न त्वसौ शब्देनाभिधीयते । यथा प्रहेर्जुहेवीति हेमेऽपि गुणभावः । तस्मादभिधानविनियोगाभ्यां प्राधान्यं स्वाध्यायस्य । सति च प्राधान्ये, न विवक्षितमेकत्वम् ।

“हन्त तर्हि” यद्येकेनापि वेदेन गृहीतेन निवर्तेत स्वाध्यायविध्यर्थो, वक्तव्यमनेकवेदाध्ययनप्रयोजनम् ।”

तृतीये वक्ष्यामः ।

“ननु यथबोधपर्यन्तोऽयं विधिस्तदा गृहीतेऽपि स्वरूपतो वेदे यावदर्थविवक्षो न जातस्तावदन्तरा मधुमांसादियमनियमानुष्ठानमध्यावृत्तं स्यात् । ‘तत्र को दोषः’ । शिष्टसमाचारविरोधः । न हि शिष्टा अधीते वेदे तदर्थमुपपृण्वन्तोऽपि मधुमांसादि वर्जयन्ति” ।

नैष दोषः । अस्ति हि स्मृत्यन्तरं ‘वेदमधीत्य स्नायात्’ इति । तत्राधीत्येति पाठमाश्रमुच्यते । ‘स्नायादिति’ च सकलस्वाध्यायविध्यङ्ग्यमनियमनितृप्तिर्लक्ष्यते । यथैव मधुमांसे प्रतिषिद्धे एवं स्नानमपि । तत्र स्नानमनुज्ञायमानं साहचर्यान्मधुमांसादीन्यपि तुल्य-प्रकरणत्वाद्नुजानाति । सोऽसम्प्रयोगस्तु वचनान्तरेणाविप्लुतब्रह्मार्थ इति प्रतिषिद्धः ।

तद्वन्नतिक्रमं च न स्वाध्यायविधेरर्थावबोधकाले किञ्चित्परिहीणम् । न हि तस्यामवस्थायां तदङ्गं, सर्वेषां यमनियमानां ग्रहणान्तत्वात् । पुरुषार्थस्त्वयं प्रतिषेधः । अतएव कश्चिच्च-
द्विप्लवेनावकीर्णः प्रायश्चित्तम् । व्रतस्थस्य हि रेतःसेको विकारः, न च व्रतस्थश्चान्द्रा-
यणादिनाऽनेनोपपातकप्रायश्चित्तेनाधिक्रियते ।

“किं पुनः स्नायादिति लक्षणात्वे कारणम् ?”

उच्यते । न तावदिदं स्नानमद्भिः शरीरचालनरूपमदृष्टार्थत्वप्रसङ्गात् । ब्रह्मचारिनि-
यमानां चावध्यपेक्षत्वादस्य चावधिममर्पकत्वेनापेक्षितार्थविधिनोपपत्तेः ।

“न पुनरेवं तेषामवध्यन्तरापेक्षा । स्वाध्यायविध्यर्था हि तेऽस्तान्निवृत्तिरेव तेषामवधिः ।
तस्य च निवृत्तिर्विषयनिवृत्त्या । अध्ययनं च तस्य विषयः । तन्निवृत्तिः प्रत्यक्षैव ।”

मत्त्यं—यद्यस्य श्रुतविषयनिष्ठतैव स्यात् । अश्रुतोऽन्यस्य विषयः फलभूतोऽर्थाधिगमोऽपि
संस्कारविधित्वान्यथानुपपत्त्या विषयतामापन्नः । यतः श्रुताध्ययननिष्ठत्वे विधित्वमेवास्य
व्याह्रन्येत । विधेर्हि स्वार्थानुष्ठापकत्वं रूपम् । मन्वाश्च कार्यकरणोक्तिकर्तव्यतात्मकः ।
तच्च विध्यर्थव्यतिरेकेण नान्यत्किञ्चित् । न कार्यं करणं विषयः, एकपदोपादानात् । अधी-
यीतेत्यध्ययनादिधात्वर्थावच्छिन्नो भावार्थः । यमनियमानुष्ठानमतिकर्तव्यता । न तत्र
तावदस्य विधेः स्वार्थानुष्ठापकत्वमम्भवः । यतो विषयानुष्ठानद्वारिका सर्वा विधीनां स्वार्था-
नुष्ठानमम्पत्तिः । तस्यास्य विषयानुष्ठानं विध्यन्तरवशादेव सिद्धम् । आचार्यस्य हि विधि-
रस्ति ‘उपनीय शिष्यं वेदमध्यापयेत्’ इति । न चाध्ययनमन्तरेणाध्यागनसिद्धेः । अतः
आचार्यः स्वविधिसम्पत्त्यर्थमध्ययने माणवकं प्रवर्तयति स्वयं च ज्ञात्वा नाचार्येणाप्रवर्ति-
तस्यानुष्ठानसम्भवः । अतोऽवश्यमाचार्यविधिप्रयुक्तता एषितव्या । तत्प्रयुक्तत्वे सति सिद्ध-
मनुष्ठानमिति न स्वाध्यायाध्ययने माणवकस्य विधिना कश्चिदर्थः । अतः प्रयोक्तृत्वासम्भ-
वात्कीदृशी विधिरूपताऽस्य विधेः । स्वरूपनाशे प्रसक्ते स प्रकारोऽन्विव्रियते, यथाऽस्य
प्रयोक्तृत्वं लभ्यते । तत्र निश्चितस्तावदयं संस्कारविधिः । न च निष्फलः संस्कारः ।
अध्ययने सति यादृशस्य तादृशस्यार्थबन्धस्य दर्शनात्तस्य च सकलतत्कर्मानुष्ठानोपयोगि-
त्वात् । अतः श्रुताध्ययनविषयसम्बद्धावबोधकर्तव्यताऽतो विधेः प्रतीयते । यद्यपि च
वस्तुस्वाभावेन वाक्यग्रहणसमनन्तरमवबोधो जायते, न तु निश्चितरूपो भवति । अतो
येन प्रकारेण निश्चयो भवति तस्मिन्नेव विधेः प्रयोक्तृत्वम् । निश्चयो विचार्य संशया-
दिव्युदासेन भवति । न च विचारोऽन्यतः प्राप्तः । नाचार्यविधेः, तस्याध्ययनमात्रेण
निवृत्तेः । नापि दृष्टकार्यप्रयुक्तः, किं विचारमन्तरेण पुरुषस्य न सिद्ध्येद्यदर्थं प्रवर्तेत ।

“यदृच्छया ग्रामादिकामस्यैव विचारोऽपि प्राप्तः” इति चेत्—एवं तद्वन्नियतत्वात्पु-
नरेच्छायाः कश्चिन्न विचारयेत । यदि विचारयेन्नाध्ययनमनन्तरम् । अतोऽस्यांशस्याप्रा-

प्रत्याधावदप्राप्तं विधेर्विषय इत्यस्ति विधेर्व्यापारः । तस्मादध्ययनस्यान्यतः प्राप्त-
त्वात्तात्सम्बन्धस्यावबोधस्यानिश्चितरूपस्य वस्तुस्वाभाव्येनोत्पत्तेस्तादृशस्य न कचिदर्थ-
वत्त्वात्सत्यपि तस्मिन्संस्कारकत्वाभिर्व्यूढे निश्चितस्यैव फलवत्कर्मानुष्ठानोपयोगित्वा-
भिश्चयस्य विचारसाध्यत्वात्तस्य च नियतकालावश्यकर्तव्यताप्राप्तेस्तन्निवृत्त्यर्थं विचार-
पर्यवसायो विधिरयमवतिष्ठते ।

अतो भवत्याकाङ्क्षा नियमानाम्—किं श्रुताध्ययनपर्यवसानावधिरुताऽऽक्षिप्तनि-
श्चितावबोधजननार्थविचारपर्यवसानः । अतोऽस्यामपेक्षायां 'वेदमधीत्य स्नायादि'त्यनेना-
वधिसमर्पणं क्रियते । तत्र प्रकृत्यापेक्षायाश्चाविशेषाद्युक्ता लक्षणा ।

“ननु किमिदमुच्यतेऽश्रुतोऽवबोधः, यावता 'अधिगन्तव्य इति' श्रूयत एव । वेदे स्मृतिषु
चान्यासु 'वेदमधीते' 'स्वाध्यायोऽध्येतव्यः' इति च पठ्यते । मानव्या अपि स्मृतेरेतस्मृति-
मूलत्वादभिन्नार्थतैव ।”

आक्षिप्तावबोधमिप्रायोऽयमधिगमः । यदि वा स्वरूपग्रहणमेवाधिगमः । अवबोधपर्य-
न्तता तु तेनैव न्यायेन लभ्यते । न च विसमञ्जसमेकोऽयं विधिस्तस्य च विषयाशः
कश्चिद्वाच्यार्थविधिना प्रयुज्यते, कस्यचिदंशस्य स एव प्रयोजक इति वैरूप्यम् । किमत्रा-
नुपपन्नम्, अर्थभूतस्यैवावगमान् ।

यत्तुक्तं “अनेकवेदाध्ययनमदृष्टार्थं युक्तमिति” —तस्य ‘षट्त्रिंशदाब्धिकम्’ इत्यत्र
परिहारं वक्ष्यामः ।

वेदशब्दो मन्त्रब्राह्मणवाक्यसमुदायात्मिका शाखामाचष्टे । तदवयवेऽपि वाक्यं
वेदशब्दस्य प्रयोगदर्शनात् तदाशङ्कानिवृत्त्यर्थः कृत्स्नशब्दः । यद्यप्येकस्मिन्वाक्येऽधीते
वाक्यान्तरस्यापि वेदशब्दवाच्यत्वादनिवृत्तमध्ययनं संस्कारकर्मत्वाद्ग्रहवत्तथापि विस्प-
ष्टार्थं कृत्स्नग्रहणम् ।

अन्ये त्वङ्गविषयं कृत्स्नशब्दं वर्णयन्ति । वेदशब्दो ह्युक्तपरिमाणस्य वाक्यसमुदा-
यस्य वाचकः । तत्र शृङ्गात्रेणापि न्यूने न स्वाध्यायोऽधीतो भवति । तस्मात्कृत्स्नशब्दो-
ऽङ्गाध्ययनप्राप्त्यर्थः । तथा च स्मृत्यन्तरम् “ब्राह्मणेन निष्कारणो धर्मः षडङ्गो
वेदोऽध्येयः” इति ।

“ननु यो 'वेदः' स कृत्स्न इत्येतदत्र प्रतीयते । न चाङ्गानि वेदशब्दवाच्यानि ।
तत्र कुतोऽङ्गैः साहित्यम् । या त्वेषा स्मृतिः 'षडङ्गो वेदोऽध्येयः' इति तत्र स्वशब्देनाङ्गा-
न्युपात्तानि । इह तु वेदविशेषणत्वात्कृत्स्नशब्दस्य कथमिवाङ्गानि गृह्येरन् ”

उच्यते । स्वाध्यायोऽध्येतव्य इतिमूलैवैषा स्मृतिः । सा चावबोधपर्यन्ता व्यवस्थापिता ।
अवबोधश्च नान्तरेणाङ्गानि कल्पत इत्यर्थसिद्धमङ्गानामुपादानम् । अतो निगमनिरुक्तव्या-

करणीमीमांसावेदनमपि विध्याक्षिप्तम् । एवमर्थमङ्गानामुपादानमङ्गीकृत्य कृत्स्नशब्दो ग्राह्य-
कत्वेन युक्त उपादातुम् । तत्र यथाऽऽरम्भकाणि पुरुषस्य हस्तपादादीन्यङ्गान्युच्यन्ते,
नैवं वेदस्य निरुक्तादीन्यारम्भकाणि । अथ च भक्त्याऽङ्गत्वेन वेदस्योच्यन्ते । न
किल तैर्विना वेदः स्वार्थाय प्रभवत्यतोऽङ्गानीवाध्यासोऽत्र । एवमध्यारोपितवेदत्वेन
कृत्स्नशब्द उपपद्यते ।

सरहस्य इति रहस्यमुपनिषदः । सत्यपि वेदत्वे प्राधान्यात्पृथगुपादानम् ॥ १६५ ॥

वेदमेव सदाभ्यस्येत्तपस्तप्यन् द्विजोत्तमः ॥

वेदाभ्यासो हि विप्रस्य तपः परमिहोच्यते ॥ १६६ ॥

प्रकृतशेषतया प्राप्त एव ग्रहणार्थोऽभ्यासोऽनूद्यते स्तुत्यर्थम् ; न पुनर्विध्यन्तरम् ।

सदाशब्दो ग्रहणकालापेक्ष एव ।

तपः शब्दः शरीरक्लेशजननेष्वाहारनिरोधादिषु शास्त्रियेषु वर्तते । इह तु तज्ज-
न्यात्मसंस्कारो ब्रह्मिशापादिसामर्थ्यं लक्षण्योच्यते ।

तप्तपस्तपस्यन् तपसाऽर्जयितुमिच्छन्, अर्जनाङ्गे सन्तापे धातुर्वर्तते । कर्मक-
र्तृत्वस्याविवक्षितत्वात्परस्मैपदम् ।

हेतुरूपो द्वितीयश्लोकार्थोऽर्थवादः । वेदाभ्यासो हि यावत्किञ्चित्प्रकृतं तपः,
ततः परं श्रेष्ठम् वेदाभ्यासस्तत्तुल्यफलतामारोप्य स्तूयते ॥ १६६ ॥

आ हँव स नखाग्रंभ्यः परमं तप्यते तपः ॥

यः स्रग्व्यपि द्विजोऽधीते स्वाध्यायं शक्तितोऽन्वहम् ॥ १६७ ॥

अयमपरो वाजसनेयकस्वाध्यायविधिर्ब्राह्मणेऽर्थवादानुवादः ।

आ नखाग्रंभ्य एवेति सम्बन्धः ।

ह्रशब्द ऐतिहासूचकः ।

परमशब्दात्तपसः प्रकर्षे प्रतिपन्ने नखाग्रग्रहणं प्रकृतस्यापि प्रकर्षमाह । नखा-
ग्राणि निर्जीवानि तान्यपि तपसाऽनेन व्याप्यन्ते । तपो हि कृच्छादिकं नखाग्राणाम-
ध्यापकत्वात् निःशेषफलप्रदम्, इदं तु तान्यपि व्याप्नोतीति प्रशंसा ।

तप्यते तप इति । “तपस्तपःकर्मकस्यैव” (पा.सू.१।१।८८) इति यगात्मनेपदे ।

यः स्रग्व्यपि । स्रग्व्यास्तीति स्रग्वी, कृतकुसुमवामा पुरुष उच्यते । अनेन च
ब्रह्मचारिण्यनियमत्यागं दर्शयति । परित्यज्यापि ब्रह्मचारिबर्मान् यदि शक्तितो यावच्छ-
कनोति स्वल्पमप्यन्धं हं प्रत्यहं वेदमधीते सोऽपि प्रकृष्टेन पुरुषार्थेन युज्यते ।

स्तुतिरियं न पुनर्नियमत्यागेऽध्ययनमुच्यते ॥ १६७ ॥

योऽनधीत्य द्विजो वेदमन्यत्र कुरुते श्रमम् ॥

स जीवन्नेव शूद्रत्वमाशु गच्छति सान्वयः ॥ १६८ ॥

येषां तावत्कृत्स्नशब्दोऽङ्गपरिग्रहार्थस्तेषामनियतक्रमेऽध्ययने प्राप्ते क्रमो नियम्यते । प्रथमं वेदोऽध्येत्यस्ततोऽङ्गानि । येषां तु वेदस्यैवासाकल्याणशङ्कानिवृत्त्यर्थं, तेषां त्रैविश्र-
त्रतानन्तरं वेदस्यैव प्राप्तमध्ययनम् । अगृहीते वेदेऽङ्गानामध्ययनत्राभ्यनुज्ञायते ।

यो द्विजो वेदमनधीत्यान्यत्र शास्त्रे अङ्गेषु तर्कशास्त्रग्रन्थेषु वा श्रममभियोगातिशयं कुरुते स जीवन्नेव शूद्रत्वमाप्नोति । आशु क्षिप्रम् । सान्वयः पुत्रपौत्रादिसन्तत्या सह ।

‘श्रमो’ यत्रातिशयस्तन्निर्वायांगात्तत्समाप्तौ यथावसरमन्यान्यपि विद्यास्थानानि पश्यन्ते ।

शूद्रत्वप्राप्तिवचनं निन्दातिशयः ।

द्विज इति वचनादुपनीतस्यायं क्रमनियमः । प्राक्चोपनयनादङ्गाध्ययनमनिषिद्धं शिक्षाव्याकरणादि यद्वेदेवाक्यैर्न मिश्रितम् ।

“ननु च स्वाध्यायविधिनाऽङ्गान्याक्षिप्यन्ते । तं च विधिमाचार्यप्रयुक्तो माणवकोऽनुतिष्ठति । प्रागुपनयनादसत्याचार्ये कुतोऽङ्गाध्ययनसम्भवः ?”

नैष दोषः । ‘तस्मादनुशिष्टं पुत्रं लोक्यमाहुरिति’ (बृहदारण्यक १।५।१७) पित्राऽयं संस्कर्तव्यः । स एनं प्रागुपनयनाद्व्याकरणाद्यध्यापयिष्यति ॥ १६८ ॥

द्विजातीनां तत्र तत्राधिकारः श्रुतः । तत्राचार्यादिशब्दवत्सुहृत्त्वात्तदर्थनिरूपणार्थमाह—

मातुरग्रेऽधिजननं द्वितीयं मौञ्जिबन्धने ॥

तृतीयं यज्ञदीक्षायां द्विजस्य, श्रुतिनादनात् ॥ १६९ ॥

मातुः सकाशादग्रे आदावधिजननं जन्म पुरुषस्य । द्वितीयं मौञ्जिबन्धने उपनयने । ‘ङ्रापोर्वहुत्तम्’ (पा. सू. ६।३।६३) इति ह्रस्वः । तृतीयं ज्योतिष्टोमादियज्ञदीक्षायाम् । दीक्षाऽपि जन्मत्वेन श्रूयते—“पुनर्वारं तद्विवृतो गर्भं कुर्वन्ति यद्वाक्ष्यन्तीति” । त्रीणि जन्मानि द्विजस्य श्रुतिनोदितानि ।

“नन्वेवं सति त्रिजः प्राप्नोति ॥”

अस्तु । द्विजव्यपदेशे तावदुपनयनं निमित्तम् । तद्व्यपदेशनिवन्धश्च श्रौतस्मार्तसामयिकाचारिककर्माधिकारः । प्रथमतृतीयजन्माभिधानं द्वितीयजन्मस्तुत्यर्थम् । सर्वजन्मश्रेष्ठं तत् । अदीक्षितो हि यज्ञ एव नाधिक्रियते, अनुपनीतस्तु न कश्चिदेव ।

अन्ये त्वाणत्वसामान्यादाधानं यज्ञदीक्षां मन्यन्ते । तस्यापि जन्मसम्भवोऽस्ति-
‘अजात एवार्सा योऽप्रोन्नाधत्त’ इति ॥ १६९ ॥

तत्र यद् ब्रह्मजन्मास्य मौञ्जीबन्धनचिह्नितम् ॥

तत्रास्य माता सावित्री पिता त्वाचार्य उच्यते ॥ १७० ॥

तत्र एतेषु त्रिजन्मसु यदेतद्ब्रह्मजन्म उपनयनं मौञ्जीबन्धनचिह्नितं मेखलाबन्धनेनोपलक्षितम् । तत्रास्य माता सावित्री । तथा ह्यनूक्त्या तन्निष्पन्नं भवति । अनेन च सावित्र्यनुवचनमुपनयने प्रधानं दर्शयति तदर्थं ह्यसौ समीपमानीयते । पिताऽऽचार्यः ।

मातापितृनिर्वर्त्य जन्म । अतो रूपकभङ्ग्या तत्राप्याचार्यसावित्र्यौ माता-पितरावुक्तौ ॥ १७० ॥

मौञ्जीबन्धनचिह्नितमित्युक्तम् । तत्र रज्ज्वासज्जनादाचार्यः पितृवन्मान्यः स्यात्तदर्थमुच्यते—

वेदप्रदानादाचार्यं पितरं परिचक्षते ।

न ह्यस्मिन् युज्यते कर्म किञ्चिदामौञ्जिवन्धनात् ॥ १७१ ॥

वेदप्रदानादाचार्यं पितरं परिचक्षते । कृत्स्नवेदाध्यापनाभ्युपनयनाङ्ग-भूतसावित्र्यनुवचनमात्रादेव । प्रदानं माणवकस्य वेदाच्चरोच्चारणे स्वीकारोत्पादनम् ।

“यद्येवं, यावन्नाचार्येण पितृत्वं प्राप्तं तावन्न माणवको द्वितीयं जन्म समभ्रुते । अप्राप्तद्विजभावश्च प्रागिवोपनयनात्कामचारः स्यात्”—अत आह न ह्यस्मिन्प्राङ्मौञ्जिवन्धनादस्य माणवकस्य किञ्चित्कर्म श्रौतस्मार्तमाचारप्रतिष्ठं वाऽदृष्टार्थं प्रयुज्यते—न तत्राधिक्रियते—उपनयनसमनन्तरमेव सर्वे द्विजातिपुरुषधर्मेरधिक्रियते ।

“नन्ववैद्यत्वात्तस्यामवस्थायां कथमधिक्रियताम् ।”

एतदर्थमेवेति “गुरौ शिष्यश्च याज्यश्चेति” । आचार्यशासौ शिष्ययितव्यः । तदुक्तं ‘शौचाचारारश्च शिष्यं न’ (मनु० २।६६) । यथा च गौतमः (अ. २ सू. ६)—‘उपनयनादिर्नियम’ इति । आचार्यस्य तु वेदसमापनान्तो व्यापारः ॥ १७१ ॥

नाभिव्याहारयेद् ब्रह्म स्वभानिनयनादृते ॥

शूद्रेण हि समस्तावद्यावद्वेदे न जायते ॥ १७२ ॥

आमौञ्जिवन्धनादित्यनुवर्तते । यदि वा यावद्वेदे न जायत इत्यर्थवादतोऽ-वधिपरिनिश्चयः ।

ब्रह्म वेदस्तत्रोच्चारयेत् । पितुरयमुपदेशः । यथा मणपानादिभ्यो रक्षेत्तथा वेदाच्चरोच्चारणात् ।

केचिद्विषयमेव ब्रह्माभिध्याहारनिषेधं प्रागुपनयनाद्व्याकरणाद्यङ्गाध्ययने ज्ञापकं वर्णयन्ति, शिजर्थं व्याचक्षते—‘पित्रा न वाचनीयः बाल्यास्तु कानिचिदव्यक्तानि वेदवाक्यानि स्वयं पठतो न दोषः’ । एतत्तु न युक्तम् । स्मृत्यन्तरे हि पठ्यते ‘न ब्रह्माभिध्याहरदिति’ (गौ. अ. २ सू. ५) । अर्थवादे च श्रुतं शूद्रेण हि समस्तावदिति । यथा शूद्रो दुष्यति तद्वक्ष्यमपीत्युक्तं भवति ।

‘स्वधा’शब्देन पितृभ्यः कल्पितमग्नमिहोच्यते । अथवा पित्र्यं कर्म ‘स्वधा’शब्देनोच्यते । तस्मिन्नीयते त्यज्यते प्राप्यते येन मन्त्रेण स ‘स्वधानिनयनः,’ “युन्धन्तां पितरः” इत्यादिः तं वर्जयित्वाऽन्यमन्त्रो नोच्चारयितव्यः । अनुपनीतेनोदकज्ञानवश्राद्धादि पितुः कर्तव्यमित्यस्मादेव प्रतीयते । पार्वणश्राद्धादौ त्वग्निमत्स्वाभावादनधिकारः । पिण्डान्वाहार्यके हि तद्वक्ष्यते । तृतीये चैतन्निपुणमुपपादयिष्यामः ॥ १७२ ॥

कृतोपनयनस्यास्य व्रतादेशनमिष्यते ।

ब्रह्मणो ग्रहणं चैव क्रमेण विधिपूर्वकम् ॥ १७३ ॥

‘उपनीय गुरुः शिष्यम्’ इत्यनेन शौचाचाराध्ययनानां क्रम उक्तः । अतश्च तेनैव क्रमेण पठेत् । उपनयनानन्तरमध्ययने प्राप्ते क्रमान्तरार्थमिदमारभ्यते ।

उपनीतस्य त्रैविद्याभिरतं च कर्तव्यम् । ततः स्वाध्यायोऽध्येतव्यः । कृतोपनयनस्य ब्रह्मचारिणो व्रतादेशनमिष्यते क्रियते चाचार्यैः । शास्त्राशेनैवमिष्यते । अतश्च कर्तव्यतैवैषणा प्रतिपाद्यते । ततो ब्रह्मणो वेदस्य ग्रहणम् । क्रमेणानेन विधिपूर्वकमित्यनुवादः श्लोकपूरणार्थः ॥ १७३ ॥

यद्यस्य विहितं चर्म यत्सूत्रं या च मेखला ॥

यो दण्डो यच्च वसनं तत्तदस्य व्रतेष्वपि ॥ १७४ ॥

गृह्यकारैर्ब्रतनामधेयकानि कर्माण्युपदिष्टानि । ‘संवत्सरं वेदं भागं वा किञ्चिज्जिघृक्षत’ । इयं व्रतचर्चा यो यमनियमसमूहः । तत्र पूर्वव्रतसमाप्तौ व्रतान्तरारम्भे उपनयने ये विधयस्तादृश एव व्रतादेशेषु ।

“अथ प्रागुपात्तानां का प्रतिपत्तिः ?”

अप्सु प्रासनम् ।

“ननु च तदुक्तं प्रागुपात्तानाम् । विनष्टानां का प्रतिपत्तिः ?”

विनाशो शास्त्रेनादितं चैवा कार्यमन्योपादानाच्च तेषां निवृत्तिः ।

यस्मै यस्य ब्रह्मचारिणो विहितं यथा ‘कार्ष्ण ब्राह्मणस्य रौरवं चात्रियस्य’ इति । एवं दण्डादिष्वाप द्रष्टव्यम् । तस्य व्रतेष्वपि । प्रकृतत्वाद् व्रतशब्दो व्रतादेशो वर्तते ॥ १७४ ॥

सेवेतेमांस्तु नियमान् ब्रह्मचारी गुरो वसन् ॥

सन्नियम्येन्द्रियग्रामं तपोवृद्धयर्थमात्मनः ॥ १७५ ॥

वक्ष्यमाणस्य यमनियमसमूहस्य पृथक्प्रकरणत्वेन श्लोकोऽयं गौरवख्यापनार्थः ।
एवं तु यत्पूर्वमुक्तं तदवश्यकर्तव्यम्—इदं तु ततो गुरुतरमनुष्ठेयमानं महते फलाय ।

ब्रह्मचारिग्रहणं प्रकरणान्तरत्वेनातद्धर्माशङ्कयाऽनुसन्धानार्थम् ।

“यदि ब्रह्मचारिधर्म एव आसीत्किंतर्हीदमुच्यते प्रकरणान्तरमिति ?”

पूर्वेभ्य एतेषामतिशयात्समानधर्मत्वादेतावता वैलक्षण्येन प्रकरणान्तरत्वव्यवहारः ।

परिशिष्टानि पदानि श्लोकपूरणार्थतयाऽनूच्यन्ते ।

सेवेत अनुतिष्ठेत् । इमान्वक्ष्यमाणान् । बुद्धौ संनिहितत्वादिदमा निर्दि-
श्यन्ते । गुरौ वसन् गुरुसमीपं विद्याध्ययनार्थम् वसन् इति नियमसन्निधानमाह ।
संनियम्येन्द्रियग्रामं प्रागुक्तेन मार्गेण । तपोवृद्धयर्थम् अध्ययनविध्यनुष्ठान-
जन्यात्मसंस्कारार्थम् ॥ १७५ ॥

तानीदानीं पूर्वेषु प्रतिज्ञातान् नियमानाह—

नित्यं स्नात्वा शुचिः कुर्याद्देवर्षिपितृतर्पणम् ॥

देवताभ्यर्चनं चैव सभिदाधानमेव च ॥ १७६ ॥

प्रत्यहं स्नात्वा शुचिः स्नानेनापनीताशुचिभावो देवर्षिपितृतर्पणं
कुर्यात् । यदि पुनः शुचिः न तदाऽवश्यं स्नायात् । शुचिग्रहणेन शुद्धिहेतुतयाऽत्र
स्नानस्यापदिष्टत्वात् स्नातकव्रतवत्तदनुष्ठेयम् । अत एव स्मृत्यन्तरे च स्नानं प्रतिषि-
द्धम् । स प्रतिषेधो मृदा स्नानस्य प्रसाधनलक्षणस्य । गौतमेन तु स्नानमेव विहि-
तम्—दण्ड इवाप्सु परिप्लवेत्, मलापकर्षणं करनिर्घर्षणादिना कर्तव्यम् । असत्यमेध्यादि-
संसर्गो, यत्स्वेदजं वस्त्ररेणुसंयोगादिसहजं मलं न तदशुचित्वमापादयति । तद्वि नियत-
रूपमेव । तथा च ब्राह्मणं ‘किं नु मलं, किमजिनं, किमु श्मश्रूणि किं तप’ इति धर्म-
साधनतामेवविधस्य मलधारणस्य दर्शयति ।

“कथं पुनः स्नानस्य शौचार्थता प्रतीयते ?”

न पुनः स्नातः शुचिश्चोभयविशिष्टो देवकार्ये विनियुज्यते । स्नातस्याशुचित्वा-
भावात्कृतशौचाचमनादेः स्नानविधानात्, ‘स्नात्वा चाऽऽचान्तः पुनराचामेदिति’ च
स्नातस्यापि शुचिरित्येतावता यादृशी शुद्धिस्तस्यां विज्ञायमानायां स्नानमपि सति
निमित्ते प्राप्तं पुनरुच्यते । स्मृत्यन्तरं चेदमस्यशुचित्वे निमित्ते प्रतिषेधार्थम् ।
तथा च ‘वेदमधीत्य स्नायादिति’ समाप्ते स्वाध्यायविधौ प्रतिप्रसविष्यति ।

कुर्याद्देवर्षिपितृतर्पणम् । उदकदानं देवादिभ्यो गृहस्थधर्मेषु यदुक्तं तादृशमेव प्रतीयते, तर्पणशब्दसाहचर्यात् । ‘यदेव तर्पयत्यद्भिरिति’, तथा “देवतास्तर्पयति” (आश्व गृ. ३ । ४ । ३) इति गृह्यकारैरुदकसाधनोऽयं विधिरुक्तः । उदकतर्पणमिति चैतत्संबिहायते ।

ते ‘देवा’ गृह्यकारैः पठिताः अग्निप्रजापतिब्रह्मेत्यादयः । तेषां च ‘तर्पणं’ न सौहित्योत्पादनं, किं तर्हि तदुद्देशेनोदकाञ्जलिप्रक्षेपः । अतोऽयमुदकद्रव्यको याग एवोक्तो भवति । न ह्यन्यथा देवतात्वं भवति । यागसंप्रदानं हि सेति स्मर्यते, न तृप्तेः कर्त्री । एतावद्धि देवतालक्षणम्—‘सूक्तभाजो हविर्भाजश्च देवताः’ । तत्र सूक्तं स्तुत्यतया भजन्ते, हविः संप्रदानतया । तर्प्यत्वेन चोदकदानसंप्रदानतामेव गुणवृत्त्या वक्ति । गुर्वादिसम्प्रदानं गवादिना तदुद्दिश्यमानस्वाभ्येन प्रतीयते । देवताऽपि सम्प्रदानभूतः । सम्प्रदानत्वसाम्यात् ‘तृप्यन्ति’ इत्युच्यते । यदि देवतातृप्यर्थमेतत्स्यात्तदा संस्कारकर्मोदकतर्पणं स्यात् । न च देवतानां संस्कार्यत्वोपपत्तिः । न हि ताः कचिदुपयुक्ता उपयोच्यन्ते वा । न चाकृताकरिष्यमाणकार्यस्य संस्कारतोपपत्तिः ।

ऋषयो ये यस्यार्षेयाः । यथा पराशराणां वसिष्ठशक्तिपाराशर्या इति । गृह्यकारैस्तु मन्त्रदृश ऋषयस्तर्पणोयत्वेनोक्ताः, मधुच्छन्दो गृत्समदो विश्वामित्र इति । अविशेषाभिधानाद्दोषशब्दस्योभयेऽपि प्राप्ताः । विशेषस्मृतित्वात् गृह्यस्मृतेस्त एव प्रहीतुं न्याय्याः ।

पितरः पूर्वप्रेताः पितृपितामहाः सपिण्डाः समानोदकाश्च । पितृणां तर्पणं तर्पणमेव । एतच्च श्राद्धविधौ प्रत्यक्षेण वक्ष्यते ।

देवताभ्यर्चनम् । अत्र केचिच्चिरन्तना विचारयाचक्रुः—“का एता देवता नाम यासामिदमभ्यर्चनमुच्यते । यदि तावच्चित्रपुस्तकन्यस्तः चतुर्भुजो वज्रहस्त इत्याद्याः—‘प्रतिकृतय’ इति लौकिका व्यवहरन्ति; अतो गौणस्तत्र देवताव्यवहारः । अथ याः सूक्तहविःसम्बन्धिभ्यो वैदिकीभ्यश्चोदनाभ्यो मन्त्रवाक्येभ्यश्चावगम्यन्ते—शब्दार्थसम्बन्धविदश्च स्मरन्ति ‘अग्निः अग्नीषोमौ मित्रावरुणौ इन्द्रो विष्णुः’ इति,—यद्येवं तत्क्रियासम्बन्धितयैव तेषां देवतात्वं नार्थसम्बन्धितया । तत्रापि यस्यैव हविषो या देवता तेन चोदिता तस्यैव सा भवति । तथा हि आग्नेयोऽष्टाकपाल इत्याग्नेये पुरोडाशो देवता, न सौर्ये चरौ ।” अयं च तेषां निर्णयः,—‘मुख्यासम्भवाद्गौणस्यैव ग्रहणं न्याय्यं, समाचाराच्च ।’ अतः प्रतिमानामेवैतत्पूजाविधानम् ।

यश्चात्र तत्त्वं तद् ‘व्रतवद्देवदेवत्य’ (श्लो. १८६) इत्यत्र वक्ष्यामः ।

समिदाधानं सायंप्रातरग्नौ दारुशकलप्रक्षेपणम् ॥ १७६ ॥

वर्जयेन्मधु मांसं च गन्धं माल्यं रसान् स्त्रियः ॥

शुक्तानि यानि सर्वाणि प्राणिनां चैव हिंसनम् ॥ १७७ ॥

मधु सारवम् । माध्वीकस्य तु मद्यत्वात्प्रागप्युपनयनात्प्रतिषेधो 'नित्यं मद्यं ब्राह्मणो वर्जयेत्' इति (गौतम २।२०) ।

मांसं प्रोचिताद्यपि ।

गन्धशब्देन सुरभित्वातिशययुक्तानि कर्पूरागरुप्रभृतीनि द्रव्याणि सम्बन्धिलक्षणाया प्रतिषिध्यन्ते । तेषामनुलेपनाद्युपभोगप्रतिषेधः, गन्धस्तु स्वदेशान्निर्गत आगच्छतीत्यशब्दो निषेद्धम् । तत्राप्याकस्मिकस्याप्यप्रतिषेधात्, भोगेच्छया त्वगरूपपादौ दोष एव । अत उपाध्यायेन चन्दनवृक्षादिच्छेदने नियुक्तस्य तद्रन्धस्याप्राणो वस्तुस्वभावत उत्पद्यमाने न दोषः । माल्यसाहचर्याच्चेदृशो गन्धः प्रतीयते । यस्तु नेदृशो हृदयेन्मादकरः कुष्ठघृतपूतिदार्वादिगन्धस्तस्याप्रतिषेधः ।

माल्यं कुसुमं प्रथितम् ।

रसाः मधुराम्लादयः ।

“ननु च नीरसस्य भोज्यत्वासम्भवात्प्राणवृत्तिरेव न स्यात् ॥”

सत्यम् । उद्विक्तरसाः केवला गुडादयो निषिध्यन्ते । संस्कारकरणे द्रव्यान्तर्गता-
नामपि प्रतिषेधः । अथवाऽत्यन्तरसिनः संस्कृतस्याग्नस्य सक्तिप्रतिषेधोऽयम् । यथोक्तम्—
“योऽहेरिव धनाद्भूतो मिष्टान्नाच्च विषादिव—राक्षसीभ्य इव स्त्रीभ्यः स विद्यामधि-
गच्छति” इति ।

अन्ये तु शृङ्गारादीन्मन्यन्ते । नाटकादिप्रेक्षणं काव्यश्रवणेन वा रसपुष्टिर्न कर्तव्या ।

अन्येषां तु दर्शनम्—इक्ष्वामलकादीनां योऽन्तर्द्रवरूपोदकवत् स रसस्तस्य निष्पी-
डितस्य पृथक् कृतस्य प्रतिषेधो न पुनस्तदन्तर्गतस्य ।

तच्चैतदयुक्तम् । न हि रसशब्दो द्रवपर्यायः प्रसिद्धः ।

यत्र च यस्योचितमुपभोगान्तर्त्वं तदेव तस्य निषिध्यते । तेन मधुमांसयोर्भोजने प्रतिषेधः, न दर्शनस्पर्शनयोः । गन्धमाल्यस्यापि शरीरमण्डनाभिमानतयोपादानं निषि-
ध्यते, न तु कथंचिद्वस्तादिना ग्रहणम् । एवं स्त्रियो मैथुनसम्बन्धेन । तदाशङ्क्यैव च प्रेक्षालम्भौ निषेत्स्यति । तथा च गौतमः (अ. २ सू. १६) ‘स्त्रीप्रेक्षालम्भने मैथुनशङ्कायाम्’ इति ।

शुक्तानि प्राप्ताम्लरसानि केवलात्परिवासाद्द्रव्यान्तरसंसर्गाद्वाऽम्लतामापन्नानि ।
तेषां च द्विजातिधर्मत्वादेव सिद्धः प्रतिषेधः । पुनर्ग्रहणं गौणशुक्लपरिमह्वार्यम् । तेन

रुक्मपुरुषा वाचो निषिद्धा भवन्ति । यदुक्तं गौतमेन (अ. २ सू १६) 'शुक्तावाच' इति । तदिदं 'सर्व' ग्रहणं चास्यैवार्थस्याविष्करणार्थम् । रसशुक्तान्यनूय सर्वाणीति विधीयते । ततो गौणपरिग्रहः सिद्धो भवति ।

ये त्वेवं व्याचक्षते—“शुक्तशब्देन रसप्रतिषेधः सर्वशब्देनामानवानि वचांसि”;—त इदं प्रष्टव्याः । अर्थप्रतिषिद्धानां प्रतिषेधार्थं सर्वग्रहणं कस्मान्न भवति ? तथा सति च दध्यादेः शुक्तोभूतस्य प्रतिषेधः प्राप्नोति । यदि तु प्राप्तिमाश्रित्य पुनः प्रतिषेध उक्तार्थो व्याख्यायते, तथा सति न कश्चिद्विषयः ।

प्राणिनां मशकमच्छिकादीनां बाल्यान् हिंसने प्राप्ते यत्नतः परिहारार्थं पुनः प्रतिषेधः । स्वाध्यायविध्यङ्गत्वार्थो वा । न केवलं हिंसायां पुरुषार्थप्रतिषेधातिक्रमो यावत्स्वाध्यायविध्यार्थातिक्रमोऽपि । “शुक्तादिष्वप्येवं कस्मान्न कल्प्यत” इति चेदस्ति तत्र विषयान्तरं सावकाशम्, एकरूपस्य विषयस्य व्यर्थत्वं सति गत्यन्तरे गरीयः ॥ १७७ ॥

अभ्यङ्गमञ्जनं चाक्ष्णोःरूपानच्छत्रधारणम् ॥

कामं क्रोधं च लोभं च नर्तनं गीतवादनम् ॥ १७८ ॥

घृततैलादीनां स्नेहेन शिरःशरीरम्रक्षणमभ्यङ्गः । अञ्जनं चाक्ष्णोः । अक्षि-ग्रहणं वृत्तपूरणार्थम् । अनयोश्चापि देहमण्डनार्थतया प्रतिषेधो नौषधार्थतया । गन्ध-माल्यादिसाहचर्यात् ।

उपानहौ चर्मपादुके, न केवले ।

क्षत्रधारणं च खड्गस्तेन परहस्तेन वेभ्यस्यापि निषेधः ।

कामो रागः । मन्मथस्य स्त्रीप्रतिषेधादेव सिद्धः ।

क्रोधो रोषः ।

लोभो मोहः । अहंकारममकारौ चित्तधर्मावेते ।

नर्तनं प्राकृतपुरुषाणां हर्षाय गात्रविचेपो भगतादिदृष्टाभिनयप्रयोगश्च ।

गीतं षड्जादिस्वरप्रदर्शनम् । वादनं वीणावशादिभिः स्वरवच्छब्दकरणं, पणवमृदङ्गाद्यभिघातश्च तालानुवृत्त्या ॥ १७८ ॥

घृतं च जनवादनं च परिवानं तथागृतम् ॥

स्त्रीणां च प्रेक्षणालम्भानुपघातं परस्य च ॥ १७९ ॥

द्यूतम् अक्षकीडा समाह्वयः कुकुटादिभिः प्रतिषिद्धः, द्यूतशब्दस्य सामान्य-शब्दत्वात् ।

जनैर्वादः । अकारण्येन लौकिकेष्वर्थेषु वाक्कलहः, देशवार्ताद्यन्वेषणं प्रभो वा ।

परिवादः असूयया परदोषकघनम् ।

अनृतम् अन्यथा दृष्टमन्यथा च श्रुतं यदन्वयश्चाच्यते ।

सर्वत्र वर्जयेदित्यनुपङ्गाद्वितीया ।

स्त्रीणां च प्रेक्षणालम्भौ अवयवसंस्थाननिरूपणम् प्रेक्षणम् इदमस्याः शोभतेऽङ्गमिदं नेति । **आलम्भः** आलिङ्गनम् । मैथुनशङ्कायां चैता प्रतिषिध्यते । बालस्य यथातथम् ।

परस्योपघातोऽपकारः कस्याश्चिदर्थसिद्धौ प्रतिशन्धः । कन्यालाभादौ पृच्छमानेन अयोग्यस्याप्ययोग्यत्वं न वक्तव्यम्, तूष्णोमासितव्यम्, अनृतप्रतिषेधात् ॥ १७६ ॥

एकः शयीत सर्वत्र न रेतः स्कन्दयेत्कचित् ॥

कामाद्धि स्कन्दयन् रेतो हिनस्ति व्रतमात्मनः ॥ १८० ॥

एकः शयीत सर्वत्र न रेतः स्कन्दयेत्कचित्, अयोनावणि । योनौ स्त्रीप्रतिषेधादेव सिद्धत्वात् ।

अत्रार्थवादः कामाद्धि स्कन्दयन् । इच्छाऽत्र 'कामः' । हस्तव्यापारादिना, अयोनौ मैथुनेन च, रेतः शुक्रं स्कन्दयन् चरयन्निहनास्ति नाशयति ब्रह्मचर्यव्रतमात्मनः ॥ १८० ॥

स्वप्ने सिक्त्वा ब्रह्मचारी द्विजः शुक्रमकामतः ॥

स्नात्वाऽर्कमर्चयित्वा त्रिः पुनर्मामित्पृचं जपेत् ॥ १८१ ॥

कामाद्ब्रतलोपेनावकिर्णिप्रायश्चित्तम्, अकामात्विदमाह ।

स्वप्नग्रहणमविवक्षितम्, अकामत इत्येतदेव निमित्तम् । न हि स्वप्ने कामसम्भवः । अतो यद्यमुपस्थायि कश्चिदनिच्छया स्वगलासृगवयवव्यत्यचरति शुक्रं तत्राप्येतदेव प्रायश्चित्तम् । अकामतो रेतः **सिक्त्वेद्** प्रायश्चित्तं कुर्यात्—पुनर्मामिति ऋचं जपेत् ॥ १८१ ॥

उदकुम्भं सुमनसां गोशकुन्मृत्तिकाकुशान् ॥

आहरेद्यावदर्धाणि भैक्षं चाहरहश्चरेत् ॥ १८२ ॥

यावद्भिः ग्रार्थः प्रयोजनमुपाध्यायस्य सिध्यति तावदुदकुम्भादि आहरेत् । प्रदर्शनार्थं चैतन् । अन्यदपि गृहेष्वप्यांगि यद्गर्हितं कर्म तत्कुर्यात् । गर्हितं गुरुव्यतिरेकेणोच्छिष्टापमार्जनादि न कारयितव्य इत्येवमर्थोऽयं श्लोकः । यतः सामान्येन श्रूषा गुरौ विहिता । यावानर्थं पशमिति विग्रहः ।

भैक्षं चाहरहश्चरेत् इति द्वयमन्वयान्तात्पर्यं यात्राविषयं 'भैक्ष'मत्रोच्यते । नैकाङ्गादाति प्रतिषेधेऽग्रशब्दोपादानादन्नं प्रतीयते । 'समाहृत्य भैक्षं निवेशाभ्यान्' इति सामा-

नाधिकरण्यात्सिद्धाभप्रतिपत्तिः । शुष्के ह्यन्ने भिक्षिते कुतस्तस्याशनम् । समाहृतस्य गुरुगृहे पच्यमानस्य भैक्षप्रकृतिता, स्यान्न भैक्षता । प्रसिद्धा चेदृशमेव भैक्षमुच्यते ।

अहरहः । “ननु भैक्षेण वर्तयन्नित्यम् (१८८) इत्येतस्मादेव सिद्धमहरहश्चरणं सिध्यति ।” वृत्तिविधानार्थं ‘नित्य’ग्रहणम् । पर्युषितेनापि घृतादिस्नेहसंयुक्तेन स्याद्वृत्तिस्तदर्थमिदम्—अहरहर्भिक्षित्वाऽशितव्यम्, न पुनरेकस्मिन्नहनि भिक्षितमपरेशुः परिवास्य यत्किञ्चित्स्नेहयुक्तमिति प्रतिप्रसवेन भुञ्जीत ॥ १८२ ॥

येभ्यो भैक्षमासादयितव्यं तान वक्ति—

वेदयज्ञरहीनानां प्रशस्तानां स्वकर्मसु ॥

ब्रह्मचार्याहरद्वैक्षं गृहेभ्यः प्रयतोऽन्वहम् ॥ १८३ ॥

वेदयज्ञैश्च ये गृहीना वेदाध्ययनेन संयुक्ताः, यज्ञानां च सत्यधिकारं कर्तारः । गृहीना अवर्जिताः तदुपेता इति यावत् ।

स्वकर्मसु च प्रशस्ताः । येषां यज्ञेऽधिकारा नास्त्यन्यस्मिन् शस्ते कर्मणि तत्पराः । अथवा स्वकर्मप्रशस्तास्त उच्यन्ते ये स्ववृत्तयेव मन्तुषा न वार्द्धुषिकादिघृत्युपजीविनः । तेषां गृहेभ्यो भैक्षमाहरेद्याचित्वा गृहोयात्प्रपतः शुचिः ।

अन्वहमित्यनुवादः ॥ १८३ ॥

गुरोः कुले न भिक्षेत न ज्ञातिकुलबन्धुषु ॥

अलाभे न्वन्यगेहानां पूर्वं पूर्वं विवर्जयेत् ॥ १८४ ॥

महाप्येतद्गुणयोगे गुरुगृहे न भिक्षेत । पूर्वं कुलं वंशः ततो गुरोर्ये पितृव्या दयस्तेभ्योऽपि न ग्रहीतव्यम् ।

ज्ञातयः । ब्रह्मचारिणः पितृपक्षाः, तेषां कुले । बन्धुषु च मातृपक्षेण मातुलादिषु । नैव भिसम्बन्धः कर्तव्यः—‘गुरुज्ञात्यादिष्विति’ । गुरोः कुल इति कुल शब्देनैव तेषां सङ्गृहीतत्वात् ।

“कुतस्तर्हि भिक्षेत ?”

एतद्व्यतिरेकान्यङ्गहेभ्यः ।

अलाभेऽसम्भवेऽन्यगेहानाम् । सर्व एव यदि ग्रामो गुरुज्ञातिबन्धुभिर्व्याप्तो भवत्यन्ये नैव सन्ति, सन्तो वाऽन्नं न ददति । एतेष्वपि गृहेषु भिक्षितव्यम् । अन्याभावे प्रथमं बन्धुं भिक्षेत, तदभावे ज्ञाति, तदभावे गुरुकुलम् ॥ १८४ ॥

सर्वं वाऽपि चरेद्ग्रामं पूर्वोक्तानामसम्भवे ॥

नियम्य प्रयतो वाचमभिश्चस्तास्तु वर्जयेत् ॥ १८५ ॥

पूर्वोक्तानां वेदयज्ञैरहीनानामसम्भवे सर्वं ग्राममनपेक्षवर्णविभागं विचरेत्
ग्राम्येत् जीवनार्थम् । केवलमभिग्रस्तान्कृतपातकत्वेन प्रसिद्धान् अदृष्टपातकानपि वर्ज-
यित्वा । तथा च गौतमः (अ० २ सू० ३५) “सर्ववर्णिकं भैक्षचरणमभिशास्तपतितवर्जम् ।”

निरूप्य वाचं भिक्षावाक्यं वर्जयित्वा आ भैक्षलाभादन्यां वाचं नोच्यते ॥ १८५ ॥

दूरादाहृत्य समिधः सन्निध्याद्विहायसि ॥

सायंप्रातश्च जुहुयात्ताभिरग्निमतन्द्रितः ॥ १८६ ॥

दूरग्रहणमपरिगृहीतदेशोपलक्षणार्थम् । ग्रामात्किल दूरमरूपं, न च तत्र कस्यचि-
त्परिग्रहः । अनुपलक्षणे हि दूरार्थं कियद्दूरमित्यनवस्थितः शाब्दार्थः स्यात् ।

आहृत्य आनीय ।

संनिध्यात्स्थापयेत् ।

विहायसि गृहस्योपरि । न हि निरालम्बवेऽन्तरिक्षे निधानं सम्भवति ।

ताभिः सायंप्रातर्जुहुयात् ।

आहरणं तु तात्कालिकमन्यदा चेच्छया ।

विहायसि निधानमदृष्टार्थमित्याहुः । अन्ये तु ब्रुवते सम्प्रत्यानीयमानं वृक्षादारु
आर्द्रं भवतीति, गृहस्योपरि अन्यस्य वा प्राकारादेः तन्निधातव्यम् ॥ १८६ ॥

अकृत्वा भैक्षचरणममिध्य च पावकम् ॥

अनातुरः सप्तरात्रमवकीर्णव्रतं चरेत् ॥ १८७ ॥

अग्नीन्धनभैक्षचरणे नैरन्तर्येण सप्तरात्रं सप्ताहमकृत्वा । अनातुरः
अव्याधितः सन् अवकीर्णव्रतं नाम प्रायश्चित्तमेकादशे (श्लो० ११८) वक्ष्यमाण-
स्वरूपं चरेत्कुर्यात् । दोषगुरुत्वख्यापनार्थं, न त्वेतदत्र प्रायश्चित्तमेव । स्मृत्यन्तरं
एत्राप्यभिन्यत्राप्यश्वित्तमुक्तम्, ‘आज्यहोमः सवितुर्वा रंतस्थास्याम्’ इति । इहापि च
लिङ्गं—यदि प्रायश्चित्तमिदमभिव्यक्तदा स्त्रोगमनमिवावकीर्णप्रायश्चित्तप्रकरणे निमित्त-
त्वेनापठिष्यत ।

ये तु व्याचक्षते “सप्तरात्रमेतदुभयमवश्यकर्तव्यम् । अकरणात्तत्र दोषः । कृतसप्-
तरात्रस्य तु परतोऽक्रियायां न दोषः । तानि च सप्ताहानि प्राथम्यादुपनयनात्प्रभृति
गृह्यन्ते”—तदेतदयुक्तम् ‘आ समावर्तनात्कुर्यादिति’ विरोधात्, उपरितनानन्तरश्लोक-
विरोधाच्च ॥ १८७ ॥

भैक्षेण वर्त्तयन्नित्यं नैकान्नादी भवेद्व्रती ॥

भैक्षेण व्रतिनो वृत्तिरूपवाससमा स्मृता ॥ १८८ ॥

“ननु च भैक्षमहरहरचरेदिति श्रुतमेवैतत्” ।

एवं हि भैक्षचर्या दृष्टार्था भवति । उक्तं च “निवेद्य गुरवेऽभ्रीयात्” इति । न च तदशनं भैक्षसंस्कारः येन न वृत्त्यर्थः स्यात् ।

कंचिदाहुः—“अनूयते नैकान्नादी भवेद्व्रतीति वक्तुम् ।”

एतदप्यसत् । भैक्षशब्देनैकान्नादानस्य निषेधात् । भिक्षाणां समूहो भैक्षमुच्यते । ततः कुत एकान्नादनप्राप्तिः ? तस्य पित्र्येभ्योऽनुज्ञानार्थं सर्वमेतद्वनूयते । भैक्षेण वर्तये-
दात्मानं भैक्षभोजनेन पालयेत् । जीवितस्थितिं कुर्यान्नैकस्य सम्बन्धि अन्नमद्यान्नै-
कभिक्षान्नं भुञ्जीत ।

न पुनरियमाशङ्का कर्तव्या “नैकस्वामिकं भुञ्जीत, अपि तु बहुस्वामिकम्, अवि-
भक्तभ्रातृसम्बन्धि” । एकस्यान्नमेकं वाऽन्नमेकान्नं, तदस्ति भुंक्ते एकान्नादी ।

व्रती ब्रह्मचारी । प्रकरणादेव लब्धः, श्लोकपूरणार्थो व्रतीशब्दः ।

अन्नार्थवादः । भैक्षेणैव केवलेन व्रतिनो या वृत्तिः शरीरधारणमुपवासतुल्यफला सा
वृत्तिः स्मर्यते । १८८ ॥

व्रतवद्देवदेवत्ये पित्र्ये कर्मण्यथर्षिवत् ॥

काममभ्यर्थितोऽभ्रीयाद्व्रतमस्य न लुप्यते ॥ १८९ ॥

अयमपवादे निमित्तविशेषं भैक्षवृत्त्युपदेशस्य ।

देवदेवत्ये देवोद्देशेन ब्राह्मणभोजने क्रियमाणं, पित्र्ये च पितृनुद्दिश्याभ्यर्थितोऽ-
ध्येषितः, काममेकान्नमभ्रीयात् । न तु स्वयं याचेत ।

तच्च व्रतवद् व्रताविरुद्धं मधुमांसवर्जितमित्यर्थः । व्रतवद्विषयमिति च शब्द-
द्वयेनैक एवार्थ उच्यते, न पुनर्ग्रामारण्ययोः कर्मभेदेन व्यवस्था । वृत्तानुरोधात्तु द्विरभि-
धानम् । ऋषिर्वैखानसस्तदशनः अभ्यनुज्ञाने मांसमपि ब्रह्मचारिणाऽनुज्ञातं स्यात् । तस्य
हि ‘वैष्णवमप्युपभुञ्जीत’ इति मांसाशनमप्यस्ति ।

देवा देवता यस्य तद् देवदेवत्यम् । तस्माद्भिहोत्रदर्शपूर्णमासादिषु दैवेषु कर्मसु
ब्राह्मणभोजनमाप्नातम्, आप्रहायण्यादिषु चाप्नातं ‘ब्राह्मणान्नभोजयित्वा स्वस्त्ययनं
वाचयंदिति’ । तत्रेयमनुज्ञा ।

अन्ये तु सप्तम्यादावादित्यादिदेवोद्देशेन यत्क्रियते ब्राह्मणभोजनं तद्देवदेवत्यं
मन्यन्ते ।

तदसत् । न हि भुजेर्देवतासम्बन्धोऽस्ति, अयागसाधनत्वात्तस्य । न तूद्देश्यमात्रं
देवता । ‘उपाध्यायाय गां ददाति’, ‘गृहं संमार्ष्टीत्यु’पाध्याये गृहेऽपि प्रसङ्गात् ।

भुजेहिं प्रत्यक्षो भोक्ता सम्बन्धः । आदित्यस्तु न कारकं, न चोद्देश्यो गृहवत्, न तदर्थं भोजनम् । द्वितीया हि भोक्त्रर्थतां, ज्ञापयति, नादित्यार्थताम् । न चैतत्कचिन्नोदितम् 'आदित्यागुद्देशेन ब्राह्मणभोजयेदिति' ।

“समाचाराद्विधिः कल्प्यत” इति चेत् ?

न । तस्योपलभ्यमानमूलत्वात् ।

“अस्ति हि मूलं, बाह्याः स्मृतयः ।”

तत्र तर्हि ब्राह्मणभोजनेन देवताः प्रीणयेदिति शास्त्रार्थः । न चायमर्थः शक्यः कल्पयितुम् । न हि देवताप्रीतिप्रधानः शास्त्रार्थः, किं तर्हि विध्यर्थप्रधानः । न चास्मिन्विध्यर्थे आदित्यादीनां देवताभिमतानां विषयद्वारकः सम्बन्धः, नाप्यधिकारद्वारकः । न हि भेदनादिवन्निमित्तम् । नापि पश्चादिवत्त्वसम्बन्धितया काम्यते । अभोग्यरूपत्वात् । अथ तद्वता तुष्टिः काम्यते । साऽप्यात्मसिद्धौ प्रमाणान्तरमपेक्षते । न च तदस्ति । न ह्यादित्यादितुष्टिः प्रत्यक्षादिसिद्धा पश्चादिवद्येन काम्येत परेष्टिविधिना युज्येत ।

अथ तु 'मत्प्रभुरिति स्वाभिप्रेतेन फलेन योजयिष्यतीति' ।

एतदपि प्रमाणाभावादुपेक्षणीयम् । न चास्मिन्नर्थे विधिः प्रमाणम् । स हि ज्ञातस्यानुष्ठातृविशेषणस्य स्वसम्बन्धितया पुरुषं नियुङ्क्ते, न पुनः काम्यमानस्य सद्भावमवगमति । प्रमाणान्तरावगतं हि काम्यमनुष्ठातृविशेषणम्—अनुष्ठानसाध्यमनुष्ठातृसम्बन्धीति विधिः प्रमाणमिति मीयते ।

“अथायं यागस्तस्य च भोजनं प्रतिपत्तिः,”—भवतु, यदि शिष्टसमाचारः । भोजनं तावन्न देवतासम्बन्धि साक्षादिति न साध्यम् । यागव्यवहितस्तु सम्बन्धो न निवार्यते । न चात्र यागबुद्ध्या प्रवर्तते, किं तर्हि ब्राह्मणेषु भोजितेषु देवता तुष्यतीति । अतो न देवता भोजनकारकं न कारकविशेषणम् । ततो न विषयत्वेन सम्बन्धः । उद्देश्यत्वमप्यादित्यादीनां नास्ति । भोजने हि स उद्दिश्यते यस्मै भोजनं दीयते । तच्च ब्राह्मणेभ्यः । न चोद्देश्यमात्रं देवता उपाध्यायाय गां ददाति गृहं सम्मार्ष्टीति गृहोपाध्याययोरपि प्रसङ्गात् ।

“ननु च पित्र्ये कथं ब्राह्मणभोजनम् ? तत्रापि हि न पितरौ देवताः स्युः । न च होमस्य पित्र्यत्वम्, देवतान्तरश्रवणात् । आदित्यादिप्रातेरिव पितृप्रीतेः प्रमाणान्तरासिद्धत्वाच्च विधेः सम्बन्धः साध्यतया ।”

अत्र वदन्ति । सिद्धा ह्यत्र पितृप्रीतिः । आत्मनामविनाशित्वात् पितरः सिद्धास्तेषां च शरीरसम्बन्धः क्रियते कर्मभ्यः । तद्भोजनं ह्यत्र प्रधानम् । तस्य हि फलं

श्रुतम्—‘भोजयन्पुष्कलं फलमाप्नोति ।’ तच्च फलं पितृणां तस्य वृत्तिः स्यादिति । वृत्तिश्च प्रीतिमात्रम्, न मनुष्याणामिव भुजिक्रियाफलं सौहित्यलक्षणमुत्पद्यते । काचित्पितृणां प्रीतिः स्वकर्मवशतो यत्र तत्र जातावुत्पन्नानाम् । प्रीतिमात्रवचनोऽयं धातुः । सौहित्यं तु विशेषः । स प्रमाणांतरावसेयः ।

न चात्रैतच्चोद्दनीयम्—“पुत्रः कर्ता, पितृषु कथं कर्तृगामिफलम् ? न हीमानि कर्माणि वैदिकानि परस्य फलदानीति न्यायविदो वदन्ति ।”

यतः पितर एवात्राधिकारिणः कर्तारश्च । अपत्योत्पादनेनैव सर्वमेतत्पितृभिः कृतम् । एवमर्थमेवासावुत्पादितो ‘दृष्टादृष्टमुपकारं करिष्यतीति ।’ ततश्च यथा सर्व-स्वारेऽभावाद्वात्तरकालिकेष्वंगेषु ‘ब्राह्मणाः संस्थापयत मे यज्ञमिति’ प्रैष्य मृतस्य कर्तृत्वम् । एवमत्रापि द्रष्टव्यम् । एतावान्विशेषः । तत्राधिकारान्तरप्रयुक्ता जीविकार्थिनो भृति-परिक्रीता ऋत्विजः ‘कर्तारः’ । इह तु तद्विधिप्रयुक्त एव पुत्रः । यथैवापत्योत्पत्ति-विधिप्रयुक्तस्य पुत्रार्थेषु पितुः संस्कारेषु अधिकाराऽनुशासनपर्यन्तत्वात्तस्य विधेः, एवं पितृर्थे आद्यादौ पुत्रस्य । तथैव जीविनः पितुः “वृद्धौ तु मातापितरौ” इत्यवश्यं कर्तव्यम् । एवं दिष्टं गतं तस्यापि ।

न चायं वैश्वानरवत्काम्योधिकारः । “वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् पुत्रे जातं । यस्मिन् जात एतामिष्टि निर्वपति, पूत एव स तेजस्यन्नाद् इन्द्रियवान् न भवति” इति । एवमादिपुत्रफलार्थिनोऽधिकारः पितुर्वैश्वानरे न चूडादिष्विवावश्यकः । इह तु ‘पित्र्यमा निधनात्कार्यमिति’ यावज्जीविकः ।

न कर्तुर्वैदिकं फलमित्येतदन्यथा परिष्कृतं । यथैव वैश्वानरविशिष्टपुत्रवत्तालक्षणं पितुरेव फलं, नाकर्तृगामिता फलस्य, एवमिहापि पुत्रस्यैव तत्फलं या पितुः प्रीतिः । उभयथा पितृकर्तृगामिता फलस्य न विरुध्यते । अपत्योत्पादनेनैवैतादृशस्य फलस्येष्टत्वात् पितृणामपि नाकामितफलापत्तिः ।

“यदि न श्राद्धे पितरं ‘देवताः’ कथं तर्हि पित्र्यमेतत्कमेति देवतातद्धितः ।”

उद्देश्यत्वसामान्यादिति वदामः । ‘युष्मदुपकारार्थमिदं ब्राह्मणभोजनमिति’ पितर उद्दिश्यन्ते । पिण्डपितृयज्ञे तु पितरो ‘देवता’ एव । न श्राद्धे पितृणां देवतात्वं मन्यन्ते । यच्च ब्राह्मणा भोज्यन्ते तद्यथाऽग्नौ होम आज्यपुरोडाशादीनामवदानस्य, तादृशमेतत् । तथा च ब्राह्मणाः पितृत्वमापद्यन्ते । अतोऽन्नपरिवेषणकाले पितर एवाद्देश्याः—‘युष्म-भ्यमिदं न ममेति’ ब्राह्मणास्त्वाहवनीयस्थानीयाः । एतावान्विशेषो यदाहवनीये हविः प्रक्षिप्यते, ब्राह्मणानां तु सन्निधाप्यते, ते तु स्वयमुपाददत इति ।

न च “आद्यं न यागो न तत्र देवतार्थः स्वाहाकारः,” स्विष्टकृदादिषु दर्शनात् । अतो यागोऽपि सन् आद्रकर्म पित्र्यर्थं विध्यति । पितृणां देवतात्वं फलभावित्वं न विरोत्स्यते । तृतीये किञ्चिदनुक्तमेव तत्सम्बद्धं वक्ष्यामः ।

तस्माद्भादित्यादयो ब्राह्मणभोजने देवता इति स्थितम् ।

“ननु चाव्यापकमेतदपि लक्षणम्—‘यागे उद्देश्यः देवतेति’, अन्तरेणापि याग-सम्बन्धं देवताव्यवहारदर्शनात्—‘देवतानां च पूजनम्’ ‘दैवतान्यभिगच्छेदिति’ न पूजा नाप्याभिमुख्येन गमनं पाद्विहारात्मकं देवताः प्रति सम्भवति ।”

नैष दोषः । यत्र देवताचोदना तत्रैतत्पूजाविवर्तनं भवेत्यति, वैश्वदेवदेवतास्वग्नि-होत्रादिसम्बन्धिनीषु वा ।

“ननु चैवमपि नोपपद्यते । न हि देवतायाः पूज्यत्वं सम्भवति, स्वरूपहानिप्रसङ्गात् । पूजाकर्मत्वे हि यागसम्प्रदानता न स्यात् । उक्तम् ‘न क्रियान्तरस्य किञ्चिद्भेदः’ इति । शक्तिर्हि कारकं, सा च प्रतिक्रियं भिद्यते । कार्यावगम्यत्वाच्च तस्या यावत्कार्यं भेदो न्याय्यः । अतो यत्सम्प्रदानं तत्सम्प्रदानमेव न तस्य कर्मापत्तिः । कथं तर्हि ‘पाचकाय देहि’ पचेः कर्ता ददातेः सम्प्रदानम् । ‘शरैः क्षताङ्गः प्रियया कटाक्षैर्निरीक्ष्यमाणो विवशो जगाम ।’ उक्तोऽत्र परिहारः । शक्तिशक्तिमतोर्भेदस्यैवचारिकत्वात्सिद्धं ‘व्रजति भुक्त्वेति’ । तस्माद्यदि पूजाविषयमेतत्, न देवतालाभः अथ देवता आदित्यादयः, न पूजाविधिः । न हि देवता सिद्धा यामुद्दिश्य पूजा विधीयते । न ह्यादित्यादीनां ‘देवता’ सामान्यशब्दः, गोशब्दवच्छागलंयादोनाम् ।”

अत्रोच्यते । मत्स्यं नादित्यादयः स्वरूपतो ‘देवताः’ । सम्बन्धिशब्दोऽयम् । विधित एव देवतार्थोऽवगन्तव्यः—“यस्य हविश्चोद्यते सा तस्य देवता” इति । स एवाग्निरा-ग्नेयादभ्यत्र न देवतेत्युक्तम् । किंतु न पूजाविधिः पूज्यमानमन्तरं सम्भवति । देवताश्च पूज्यत्वेन श्रुताः । तत्र यदि देवतार्थं मुख्येन पूजा सम्भवति तदा याग एव पूजा विज्ञेया । तस्य चारूपत्वादसति द्रव्यदेवताश्रवणे पूर्वाह्नकालविध्यर्थोऽयमनुवादो विज्ञेयः । अतो ‘पूर्वाह्ने देवतानि कर्तव्यानि’त्युक्तं भवति ।

“किमुच्यते देवता न श्रूयते ।”

यावता न आद्यादेवताशब्दोऽस्ति ।

“नायं सामान्यवचनो देवताशब्दः । यासामन्यत्र देवतात्वं दृष्टं तासामेतत्पूजा-विधानम् । तेनाग्निादित्यां रुद्र इन्द्रो विष्णुः सास्वतीत्येवमादयः पूज्याः । पूजार्थं च धूपदीपमाल्योपहारादीनां निषेदनम् । तत्राग्नेस्तावत्साक्षात्सम्बन्धः । आदित्यस्य दूर-देशवर्तित्वाच्छुचौ देशे तदुद्देशेन गन्धादिप्रक्षेपः । इन्द्रादीनां स्वरूपस्याप्रत्यक्षत्वादिन्द्रा-

दिशब्दोद्देशेनैव तथा विधानम् । यद्यपि पूज्यमानप्रधाना पूजा, तथापि हि पूज्यमानानां कार्यान्तरशेषभावं पूजैव कर्तव्यतया विज्ञायते । द्रव्यप्रधाने हि न विधिविषयत्वसम्भवः । “तानि द्वैधं गुणप्रधानभूतानि” इति (मी० सू० २।१।६) “यैस्तु द्रव्यं चिकीर्ष्यते” इति (२।१।७) ।”

न्याय्यं तु स्तुतिशब्दादिवत् । यथा न स्तुतिः स्तुत्यर्था एवमियमपि पूजा न पूज्यार्था । स्तौतिशब्दोर्निर्देशो नास्तौति चेत् ? अत्रोक्तम्—द्वितीया, सङ्ख्यु दर्शनात् ।

एवं ‘मृदं गां दैवतं प्रदक्षिणानि कुर्वीतेति’ दक्षिणाचारता विधीयते । दक्षिणेन दैवानि कर्माणि कर्तव्यानि । न हि मृदादिवद्देवताया दक्षिणेन मार्गेण स्थानमभूत्तत्वात् युज्यते ।

एवं “दैवान्यभिगच्छेदिति” । पादविहारव्यापारेण देवतासमीपमाप्त्यसम्भवाद्विशेषज्ञानार्थत्वाद्भिगमनं स्मरणात्किं विशिष्यते ? देवता अभिगच्छेत्, कर्मकाले मनसा ध्यायेत् चित्तव्याप्तेपतामाकुलताख्यां परिहरेदित्यर्थः । तथा चोपलभ्य मानगूढैवेयं स्मृतिर्भवति । ‘यस्यै देवतायै हविर्गृहीतं स्यात्तां मनसा ध्यायेदिति’ ।

“ननु चैतद्द्रव्यद्रव्यत्वान्यथानुपपत्तेः प्राप्तमेव ।”

सव्याचोपस्याकुलस्य च सम्भवाददोषः ।

एवं ‘देवत्वं’ ‘देवपशवो’ ‘देवद्रव्यमि’त्यादयो व्यवहारास्तादृश्येनैव कल्पितेषु पशवादिषु द्रष्टव्याः ।

दण्डाधिकारे तु प्रतिकृतिविषयमेव देवताव्यवहारमिच्छन्ति । अन्यथा व्यवस्थाभङ्गः स्यात् । कल्पितदेवतारूपाणां प्रतिकृतीनां कल्पितेनैव स्वस्वामिभावेन यत्सम्बन्धि तदेव “देवब्राह्मणराज्ञां तु द्रव्यं विज्ञेयमुत्तमम्” इत्यादिषु ‘देवद्रव्यम्’ । न हि देवतानां स्वस्वामिभावेऽस्ति, मुख्यार्थासम्भवादौ एवार्थो ग्राह्यः ।

“कः पुनरत्र गौणोऽर्थः ? सर्वत्र हि साधारणगुणयोगादौणार्थावगतिः ।”

अभिर्माणवक इत्यादिषु शुद्धे माणवके तद्गुणदर्शनात् । ते च गुणाः प्रत्यक्षाद्यवसेयाः । इह तु देवतार्थस्य कार्यावगम्यत्वात् कार्यतः स्व रूपविशेषानवगमान् कुतः प्रतिकृतिषु साधारणगुणावसायः ।

अत्रोच्यते । मन्त्रार्थवादिषु तथाविधरूपश्रवणात्तेषां च गुणवादेन व्याख्यानम् । तन्मूलमपश्यन्तो यथाश्रुतार्थमहिष्ताद्रूप्यमिन्द्रादिषु प्रतिपन्नमानाः प्रतिकृत्युषु सादृश्यं पश्यन्तीति युक्तैव गौणता ।

ये तु ब्राह्मण एव वैश्वदेवब्राह्मणभोजनं देवदैवतमाचक्षते, तेषां पित्र्याङ्गत्वात् तस्य पित्र्यप्रमाणं गृहीतत्वादनर्थकं पुनर्वचनम् । सामान्यशब्दत्वाच्च कुतो विशेषावगतिः ।

साहचर्यादिति चेत्—यदि न पित्र्यशब्देन ग्रहणं भवेत् । गोबलीवर्दन्यायोऽप्यसति विषयभेदे भवति ॥ १८६ ॥

ब्राह्मणस्यैव कर्मेतदुपदिष्टं मनीषिभिः ॥

राजन्यवैश्ययोस्त्वेवं नैतत्कर्म विधीयते ॥ १९० ॥

यदेतदेकाग्रभोजनकर्मादिष्टमेतद्ब्राह्मणस्यैव मनीषिभिर्विद्वद्भिर्वेदादुपलभ्योपदिष्टम् चत्रियवैश्ययोस्तु नैतदिच्छन्ति । न कदाचित्तयोरभैचभोजनम् ।

‘ननु च श्राद्धभोजने ब्राह्मणानामेवाधिकारः । ‘ये तत्र भोजनीयाः श्युर्ये च वज्या द्विजोत्तमाः । अर्हत्तमाः विप्राय’ इति वचनाद्ब्राह्मणस्यैव प्रतिग्रहाधिकारः । तत्र कुतोऽयं प्रतिषेधा राजन्यवैश्ययोरिति । प्रतिप्रसवश्चायं नापूर्वविधिः । प्रातिसव्यपेक्षाश्च प्रतिषेधा भवन्ति ।’

उच्यते । भुक्तवता ब्राह्मणानामेव शिष्टस्याग्नस्य प्रतिपत्तिराभ्राता—‘ज्ञातिप्रायं प्रकल्पयेत्’ इति । न च तत्र जात्यपेक्षा, यस्य ज्ञातिः स तेन भोजयितव्यः । न च तत्र चत्रियादयः प्रतिग्रहीतृतया सम्बध्यन्ते, अपि तु ज्ञातयः । अतोऽस्याः प्राप्तेः प्रतिषेधः ॥ १८० ॥

चोदितो गुरुणा नित्यमप्रचोदित एव वा ॥

कुर्यादध्ययने योगमाचार्यस्य हितेषु च ॥ १९१ ॥

नोदितो गुरुणाऽनियुक्तोऽपि कुर्यादध्ययने योगं यत्नम् ।

‘ननु चाहूतोऽधीयीत इत्युक्तम् । कथमप्रचोदितस्य योग उच्यते ?’

गृहीतवेदैर्गुरुदेशस्य परिशेषकगुणार्थमेतदुच्यते । न तत्राचार्यनियोगोऽपेक्षितव्यः ।

एवमाचार्याय हितं यदुदकुम्भाहरणादि श्रान्तसंवाहनादि तदप्यनियुक्तेन कर्तव्यम् ॥ १८१ ॥

शरीरं चैव वाचं च बुद्धीन्द्रियमनांसि च ॥

नियम्य प्राञ्जलिस्तिष्ठद्दीक्षमाणो गुरोर्मुखम् ॥ १९२ ॥

कुतश्चिदागतो गुरोर्मुखं वीक्षमाणस्तिष्ठेन्नोपविशेत् ।

नियम्य च शरीरम् । पादहस्तचालनहसितानि न कुर्यात्, न किञ्चिद्भक्षेत्, अनुपयोगि ।

बुद्धीन्द्रियाणि नियच्छेत् । यदाश्चर्यरूपं किञ्चिद्गुरुसकाशे न तत्पुनः पुनर्भाविष्येत् । ओत्रादीन्यपि । चक्षुर्नियमस्तु गुरुवक्तुप्रेक्षणादेव सिद्धः । मनश्च नियच्छेच्छास्त्रोयान्विकल्पान्गृहकुशलाधारम्भान्मनसा वर्जयेत् । उक्तस्तु ‘संयमे यत्नम्’ इति सक्तिप्रतिषेधार्थः स प्रतिषेधः । गुरुसन्निधौ स्वल्पेऽपीन्द्रियाणामप्रतिषिद्धेऽपि विषये प्रसूरो न देयः ।

प्राञ्जलिकूर्ध्वकृतकरकपोतः ॥ १८२ ॥

नित्यमुद्धृतपाणिः स्यात्साध्याचारः सुसंवृतः ॥

आस्यतामिति चेत्तः सन्नासीताभिमुखं गुरोः ॥ १९३ ॥

न केवलं सूत्रकात्पाणिरुद्धर्तव्योऽपितु वासस्योऽपि ।

नित्यप्रह्वं—न तिष्ठत एवायं पाण्युद्धारः, नाप्यध्ययनवेलायाम्, किं तद्धि ततोऽन्यत्रापि ।

साध्याचारः साधुः अनित्यः आचारो वाग्व्यवहारादिः कार्यः । अश्लीलादि-भाषणमसन्निधानेऽपि गुरोर्नित्यप्रह्वान्न कर्तव्यम् ।

सुसंवृतः बाङ्गनश्चक्षुर्भिः नियतात्मा । स्वल्पोऽपि यो दोषस्तं परिहरेत् । अनावृतो लोक उच्यते यो यथाकामी; तद्विपरीतः सुसंवृतः ।

अन्ये तु मन्यन्ते—वस्त्रेणाच्छादितशरीरो गुरुसन्निधौ भवेत् नोत्तरीयमवतारयेत् ।

एवं तिष्ठेत् । यदा तु गुरुणा आस्यतामित्युक्तः—एतेन शब्देन भ्रूविच्छे-पादिना वा—विधेः प्रतिपादनार्थत्वात्, प्रतिपादनं च न शब्दव्यापार एव । तदा आसीत उपविशेत् । अभिमुखं सम्मुखम् ॥ १९३ ॥

हीनान्नवस्त्रवेषः स्यात्सर्वदा गुरुसन्निधौ ॥

उत्तिष्ठेत्प्रथमं चास्य चरमं चैव संविशेत् ॥ १९४ ॥

हीनं न्यूनम् अन्नं भुञ्जीत गुरुसन्निधौ । न्यूनता च परिमाणतः क्वचित्क-चित्संस्कारतः । यदि संस्कृतमाज्यं दधिचौरादिव्यञ्जनं भिन्नातो लब्धं स्यात्तदा, यदि गुरुणा तादृशमन्नं न भुक्तं स्यादेककाले च गुरुणा सह भोजने, यदि गुरोस्तादृश-मन्नं गृहे न सिद्धं स्यात्, तदा तत्तेन नाशितव्यम् । अथ गुरोरपि तादृशमन्नं स्यात्तदाऽ-पचयः कर्तव्यः ।

वस्त्रं यदि गुरोरौर्ध्वं स्यात्तदा न कार्पासादि शिष्येण प्रावरीतव्यम् ।

वेष आभरणमण्डनादिः । सोऽपि हीनः ।

सर्वदा ब्रह्मचर्यात्परेणापि । अतएव वेषप्रह्वम् । न च ब्रह्मचारिणो मण्डनमिष्यते ।

उत्तिष्ठेत् प्रथमं चास्य शय्याया रात्र्युपरमे, आसनाद्वा उत्थानावसरं बुद्ध्वा, प्रथमं पूर्वं गुरोर्नित्तिष्ठेत् ।

चरमं पश्चात्स्वापकाले सुप्ते गुरौ संविशेच्छय्या समाश्रयेद्वासने चोप-विशेत् ॥ १९४ ॥

प्रतिश्रवणसम्भाषे शयानो न समाचरेत् ॥

नासीनो न च भुञ्जानो न तिष्ठन् पराङ्मुखः ॥ १९५ ॥

प्रतिश्रवणमाह्वयमानस्य कार्ये नियुज्यमानस्य गुरुसम्बन्धिवचनाकर्णनम् ।
सम्भाषा गुरुणा सहोक्तप्रत्युक्तिकरणम् । तं प्रतिश्रवणसम्भाषे । शयानः स्वे
स्रस्तरे निक्षिप्तगात्रः । न समाचरेन्न कुर्यात् । नासीन आसने चोपविष्टः । न
भुञ्जानः । न तिष्ठन्नेकस्मिन्नेव देशेऽविचलन्नुर्ध्वं स्थितः । न पुनः पराङ्-
मुखः । यस्यां दिशि गुरुर्दृश्यते ततः परावृत्त्य स्थितिर्न कुर्यात् ॥ १८५ ॥

आसीनस्य स्थितः कुर्यादभिगच्छंस्तु तिष्ठतः ॥

प्रत्युद्गम्य त्वा व्रजतः पश्चाद्भावस्तु धावतः ॥ १९६ ॥

कथं तर्हि । आसीनो यदाऽऽज्ञां ददाति तदा स्थित आसनादुत्थाय प्रति-
श्रवणसम्भाषं कुर्यात् ।

अभिगच्छंस्तु तिष्ठतः । तिष्ठन्गुरुर्यदाऽऽदिशति तदाऽऽभिगच्छंस्तदभिमुखं
कतिचित्पदानि गत्वा ।

आव्रजत आगच्छतः प्रत्युद्गम्याभिमुखमेव गत्वा । प्रतिराभिमुख्ये ।

धावतो वेगेन गच्छतः पश्चाद्भावन् ॥ १८६ ॥

पराङ्मुखस्याभिमुखो दूरस्थस्यैत्य चान्तिकम् ॥

प्रणम्य तु शयानस्य निदेशे चैव तिष्ठतः ॥ १९७ ॥

तथा पराङ्मुखस्य गुरोः सम्मुखोपविष्टः शिष्यः । यदि गुरुः परावृत्त्य कथञ्चि-
तिष्ठतः प्रेक्ष्यति, तां दिशं गत्वाऽभिमुखीभूय पूर्वोक्तं कर्तव्यम् ।

दूरस्थस्य समीपं अन्तिकं एत्यागत्य प्राप्य ।

आसीनस्यापि शयानस्य प्रणम्य प्रह्वो भूत्वा गात्राण्यवनमय्य ।

निदेशे निकटे तिष्ठतोऽपि प्रणम्यैव यत्प्रागुक्तम् 'अभिगच्छन्निति' ॥ १८७ ॥

नीचं शय्यासनं चास्य नित्यं स्याद् गुरुसन्निधौ ॥

गुरोस्तु चक्षुर्विषये न यथेष्टासने भवेत् ॥ १९८ ॥

नीचमनुन्ततम् गुरुशय्याद्यपेक्षया च नीचत्वम् ।

नित्यमपह्णयाद्ब्रह्मचर्यादुत्तरकालमपि ।

गुरोश्च दृष्टिगोचरे, यत्र गुरुः पश्यति, तत्र न यथेष्टमासीत्, पादप्रसारणाङ्गनिप-
ङ्गादिना । आसनमपह्णं चेष्टामात्रोपलक्ष्यार्थम् । यथेष्टचेष्टो न भवेत् ॥ १८८ ॥

नोदाहरेदस्य नाम परोक्षमपि केवलम् ॥

न चैवास्यानुकुर्वीत गतिभाषितचेष्टितम् ॥ १९९ ॥

नोदाहरेन्नोच्चारयेदस्य गुणानाम्, केवलं उपाध्यायाचार्यभट्टाद्युपपदरहितं, परोक्षमपि ।

न चैवास्यानुकुर्वीत सदृशं न कुर्यान्नाट्यकार इव । गतिः—एवमस्मद्गुरुर-
पक्रामति । भाषितं—दुतविलम्बितमध्यमत्वादि । चेष्टितम्—एवं भुङ्क्ते एवमुष्णीषं
बध्नाति एवं परिवर्तत इत्यादि ।

उपहासबुद्ध्याऽयमनुकरणप्रतिषेधः ॥ १८६ ॥

गुरोर्यत्र परीवादे निन्दा वापि प्रवर्तते ॥

कारौ तत्र पिधातव्यौ गन्तव्यं वा ततोऽन्यतः ॥ २०० ॥

यत्र देशे दुर्जनसम्भाते गुरोः परीवादः सम्भूतदोषानुक्षणम् निन्दा अविद्य-
मानानां दोषाणामभिधानम्, प्रवर्तते तत्र कर्णौ पिधातव्यौ अङ्गुल्यादिना
संवरीतव्यौ । ततः प्रदेशाद्वाऽन्यत्र गन्तव्यम् ॥ २०० ॥

परीवादात्त्वरो भवति श्वा वै भवति निन्दकः ॥

परिभोक्ता कृमिर्भवति कीटो भवति मत्सरी ॥ २०१ ॥

पूर्वप्रतिषेधशेषोऽयमर्थवादः ।

अत एवं व्याख्येयम् । परीवादाच्छ्रुत्वा खरो भवति । हेतौ ल्यप्लोपे वा
कर्मणि पञ्चमी—परीवादं श्रुत्वा ।

निन्दकः—निन्दाश्रावी उपचाराभिन्दक उच्यते । तथा संस्कर्ताऽवघातकः ।
श्रवणनिषेधादेव साक्षात्करणनिषेधसिद्धिः ।

परिभोक्ता यो गुरुमुज्जीवति कुसृत्याऽनुवर्तते ।

मत्सरी गुरुसमृद्धिमभ्युक्ष्यं न सहतेऽन्तर्दहते ।

अनयोरप्राप्तत्वादपूर्वो विधिः ।

परीवादपरीवादयोः “अव्यमनुष्ये बहुलमिति” (पा० सू० ६ । ३ । १२२) दीर्घ-
त्वादीर्घत्वे ॥ २०१ ॥

दूरस्थो नार्चयेदेनं न क्रुद्धो नान्तिके स्त्रियाः ॥

यानामनस्थश्चैवैनमवरुहपाभिवादयेत् ॥ २०२ ॥

अत्र परप्रेषणेन गन्धमात्यादेरर्पणं प्रतिषिध्यते । स्वयंकृते परेण च कारिते तुल्यं कर्तृ-
त्वम् । प्रयोजकेऽपि कर्तृत्वस्मरणात्—इत्येतया बुद्ध्या प्राप्तं परमुखेनार्चने प्रतिषेधः
अशक्तौ प्रामान्तरस्थस्य न दोषः । ‘प्रामान्तरं गच्छत्युपाध्याये भवानभिवादयतां’ स
गत्वा तमभिवादयत इत्यादिव्यवहारदर्शनात् ।

न क्रुद्धः । गुरोः क्रांदासम्भवादभ्यनिमित्तेऽपि क्रोधे पूजाकाले तस्यागेन चित्त-
प्रसादोऽभिधीयते । क्रुद्धमित्यन्ये पठन्ति ।

नान्तिके समीपे स्थिताः कामिन्याः स्थितम् । गुर्वाराधनपरत्वाच्छ्रुत्वा कला-
पस्य येन चित्तखेद आशङ्क्यते स निषिध्यते । अतः स्त्रिया इत्येवं व्याख्यातम् ।

यानं गन्ध्यादि । आसनं पीठिकामादि । ततोऽवरुह्यावतीर्य अभिवादेत् ।
'शय्यासनस्थ' (२ । ११६) इत्यत्रासनादुत्थानमुक्तम्, अनेनावरोहणं विधी-
यते । मन्त्राद्वाऽऽसनादुत्थानमनवरोहतोऽपि सम्भवति ।

“अवरोहणं तर्हि अनुत्थितस्य च न सम्भवति । अतोऽनेनैव सिद्धे शय्यासनेत्य-
त्रासनग्रहणमनर्थकम् ।”

नानर्थकम् । यदि शिष्यः पराङ्मुखः प्रत्यग्देशाद्गतं गुरुं मन्येत तदासनस्थ
एव सम्भ्रमपरावृत्तस्तदभिमुखीभूत उपिष्टेन तूत्थायामिपरावर्तेत । तथा ह्युत्थानक्रियया
सम्मुखीभवनं व्यवधीयते । ततः क्रुप्येद्गुरुः । पराङ्मुखस्योत्तिष्ठतो गुरुरेवमपि
मन्येत—‘नाथं ममाभ्युत्थितो निमित्तान्तरकृतमेवास्याभ्युत्थानम् ।’ तस्मादर्धवदुभयत्रा-
प्यासनग्रहणम् ॥ २०२ ॥

प्रतिवातानुवाते च नासीत गुरुणा सह ॥

असंश्रवे चैव गुरोर्न किञ्चिदपि कीर्तयेत् ॥ २०३ ॥

यस्यां दिशि गुरुर्व्यवस्थितस्ततो देशाद्यदा वायुः शिष्यदेशमागच्छति शिष्यदेशाच्च
गुरुदेशं ते प्रतिवातानुवाते । एकं ‘प्रतिवातम्’ अपरम् ‘अनुवातम्’ तदपेक्षया
गुरुणा सह नासीत—अपि तु तिर्यग्वातसेवी गुरोर्भवेत् ।

अविद्यमानः संश्रवो यत्र तस्मिन् असंश्रवे । न किञ्चिदपि गुरुगतमन्यगतं
वा कीर्तयेत् । यत्र गुरुर्व्यक्तं न शृणोति, श्रोष्ठसञ्चलनादिना शिष्यसम्बन्धिना
जानाति किञ्चिद्व्यमेतेन सम्भाषते, तन्न कीर्तयेत् ॥ २०३ ॥

गोश्वोष्ठयानप्रासादप्रस्तरेषु कटेषु च ॥

आसीत गुरुणा सार्धं शिलाफलकनौषु च ॥ २०४ ॥

यानशब्दः प्रत्येकमभिसम्बध्यते । गोश्वोष्ठयुक्तं यानं गोश्वोष्ठयानम् । दधिषटा-
दिवत्समासे युक्तशब्दस्य लोपः । केवलेषु तु अश्वपृष्ठादिष्वारोहणं नास्ति । यदि स्वतन्त्रो
यानशब्दो विज्ञायेत तदा स्यादप्यनुज्ञा । समाचारात्तु कदाचित्कमनुज्ञानं दृश्यते ।

प्रासाद उपरिगृहादीनां वा भूमिस्तस्यां गृहादिभूमिवत्सिद्धं सहासनम् ।

प्रस्तरः दर्भादितृणाकीर्णः आस्तरः । कटस्तु शरवीरणादिकृतः प्रसिद्धः ।

शिला गिरिशिलरादावन्यत्र वा ।

फलकं दारुमयमासनं पोतवर्तादि ।

नौर्जलतरणसंप्लवः । तेन पोतादावपि सिद्धं भवति ॥ २०४ ॥

गुरोगुरौ सन्निहिते गुरुवद्वृत्तिमाचरेत् ॥

न चानिसृष्टो गुरुणा स्वान् गुरुनभिवादयेत् ॥ २०५ ॥

उक्ता गुरुवृत्तिरिदानीमन्यत्रातिदिश्यते ।

अध्ययनधर्मत्वात्सर्वस्यास्य गुरुराचार्या विज्ञेयः । तस्य यो गुरुस्तस्मिन्सन्निहिते गुरुवद्वृत्तित्वव्यम् । सन्निहित इति न तद्गृहगमनमभिवादानाद्यर्थं कर्तव्यम् ।

गुरुगृहे वसन् गुरुणाऽनिसृष्टो अननुज्ञातः स्वान् गुरुन् मातापितृप्रभृतीनामभिवाद्यितुं गच्छन्, न पुनर्गुरुगृहे स्थितस्य यदि स्वे गुरव आगच्छन्ति तदा तदभिवादाने गुर्वज्ञाऽपेक्षितव्या ।

“कृत एतत् ?”

मातापित्रोरत्यन्तमान्यत्वात् । पितृव्यमातुलादीनामप्यभिवादनप्रवृत्तस्य न कश्चिद्गुरुवृत्तेर्विघ्नः । आराधनार्थं एवायं सर्वः प्रयासः ।

मातापितृगुरुसन्निपाते कः क्रमोऽभिवादनस्येत्युक्तं “सर्वमहती माता” । पित्राचार्ययोस्तु विकल्पः । यतः पितृत्वाभ्यारोपेक्षाचार्यस्य गौरवं विहितम् अतः पिता श्रेष्ठः, यतश्चेत् “गरीयान् ब्रह्मादः पिता” (श्लो० १४६) इति तत आचार्यः । अतोऽयं विकल्पः ॥ २०५ ॥

विद्यागुरुष्वेवमेव, नित्या वृत्तिः स्वयोनिषु ॥

प्रतिषेधत्सु चाधर्माद्धितं चोपदिशत्स्वपि ॥ २०६ ॥

अयमप्यतिदेशः ।

आचार्यादन्ये उपाध्यायादयो विद्यागुरवः । तेऽप्येवमेव वर्तितव्यं, ‘शरीरं चैव’ (२ । १६२) इत्यादिकृत्या ।

स्वयोनिषु ज्येष्ठभ्रातृपितृव्यादिषु । नित्या वृत्तिर्गुरुवृत्तिः । विद्यागुरुणा त्वाचार्यव्यतिरेकेण यावद्विद्याग्रहणम् ।

अधर्मात् अकार्यात्परदारगमनादेः प्रतिषेधत्सु वयस्येवंपि । अभ्यन्तरगत्यारूढतयाऽकार्यं चिकीर्षन्यः सुहृदादिस्तम् “आकेशप्रहयान्मित्रमकार्येभ्यो निवर्तयेत्” इति—तस्मिन्समहीनवयस्कोऽपि गुरुवद्वृत्तित्वव्यम् । हितं च विधिरूपमन्यकम् उपदिशत्सु । अथवा हितस्योपदेष्टारोऽभिजना उच्यन्ते ॥ २०६ ॥

श्रेयस्सु गुरुवद्वृत्तिं नित्यमेव समाचरेत् ॥

गुरुपुत्रे तथाऽऽचार्यं गुरोश्चैव स्वबन्धुषु ॥ २०७ ॥

श्रेयांसि आत्मापेक्षया वित्तवयोविद्याद्यतिशययुक्ताः । तेषु गुरुवद्बृत्तिं यथा-
यम्भवमभिशदानप्रत्युत्थानादि समाचरेत् ।

बहवोऽत्र शब्दा गताः प्रयुज्यन्ते । तेषां वृत्तवशात्प्रयोगो न दुष्यति । श्रेय-
स्त्वित्येतावद्वक्तव्यम् । गुरुवदित्याक्षिप्यते । वृत्तिमित्यादि प्राप्तमेव । तदेतत्सर्वस्मि-
न्नेवास्मिन्ग्रन्थे स्वयमुपेक्ष्यम् ।

गुरुपुत्रे तथाचार्ये । आचार्यग्रहणेनाध्यापकत्वं लक्ष्यते । यद्यसन्निहिते गुरौ
तत्पुत्रोऽध्यापयति कतिचिदहानि तदा तस्मिन्गुरुवद्बृत्तिः । पाठान्तरम् 'गुरुपुत्रेष्व-
चार्येषु' । आर्यशब्दे गुणवद्ब्राह्मणजातिवचनः । शूद्राचार्यो ज्यायान् इति प्रयोगदर्श-
नात् । न च सर्वस्मिन्गुरुपुत्रे वृत्तिरेषा विधीयते ।

गुरोश्चैव स्वबन्धुषु । स्वग्रहणं गुरुवंश्यर्थम् । गुरुवंशसम्बन्धितैवान्न निमि-
त्तम्, न वयोविद्याद्यपेक्ष्यते ॥ २०७ ॥

बालः समानजन्मा वा शिष्यो वा यज्ञकर्मणि ॥

अध्यापयन् गुरुसुतो गुरुवन्मानमर्हति ॥ २०८ ॥

ये न पठन्ति गुरुपुत्रविशेषार्थं पूर्वत्राचार्यग्रहणम्, तेषामध्यापयितरि गुणवति
समानजातीये सर्वगुरुवृत्तिः प्राप्ताऽनेन विशेषेणावस्थाप्यते । अध्यापयन्गुरुसुतो
गुरुवन्मानं पूजामर्हति, नानाध्यापयन् ।

“ननु च विद्याग्रहणनिमित्तत्वाद्गुरुवृत्तिरध्यापयद्गुरुवद् गुरुपुत्रेऽप्यध्यापयितरि
प्राप्तैव । शैशवब्राह्मणनिदर्शनात्कनीयसोऽपि सिद्धेत्यतो बालः समानजन्मा वा
इत्येवमर्थमपि न वक्तव्यम्” ।

सत्यम् । यो वेदं वेदैकदेशं वाऽध्यापयति तस्यानाचार्यस्याप्येषा वृत्तिरुक्ता । अयं
तु न ग्राहकः, केवलं कतिचिदहान्यहर्भागं वाऽध्यापयति, अतो नाचार्यो नोपाध्यायः—
इत्यप्राप्तौ, विधिरचम् ।

अस्मादेव वचनाद्व्यस्य भग्नमन्त्रादेरध्यापकस्य न सर्वा गुरुवृत्तिः कर्तव्येति विज्ञायते ।

ये च पूर्वत्राचार्यशब्दं पठन्ति तेषामुत्तरार्थमिदमनूयते । “उत्सादनं चेति” वक्ष्यति ।

शिष्यो वा यज्ञकर्मणि । यज्ञकर्मग्रहणं दर्शनार्थम् । कचिदङ्गे वेदैकदेशे
मन्त्रभागे कस्मिंश्चिद्ब्राह्मणभागे वा—तथापि गुरुवत्प्रयुज्यः यदि तु गुरुपुत्रः, तस्मादनेन
प्रकारेण काञ्चिद्विद्यां शिञ्चेत्, तदा तेन तस्मिन्गुरुवद्वृत्तिरव्यमित्युक्तम्—एवमर्थवाद-
त्वादस्यारम्भस्य ।

ये तु व्याचक्षते—“अध्यापयन्नित्यनेनाध्यापनसामर्थ्यं लक्ष्यते; अध्यापनसमर्थश्चे-
दध्यापयतु, मा वाऽध्यापयेत्, गृहीतवेदश्चेद्गुरुवद्ब्रूयः” तेषां शास्त्रमेतद्ग्राह्याने

सत्यं भवति । शता लक्षार्थः, स तु क्रियायाः लक्षणहेत्वोः क्रियाया (व्या० सू० ३ । २ । १२६) इति । क्रिया चात्र श्रुता—**गुरुवन्मानमर्हति ॥ २०८ ॥**

उत्सादनं च गात्राणां स्नापनोच्छिष्टभोजने ॥

न कुर्याद्गुरुपुत्रस्य पादयोश्चावनेजनम् ॥ २०९ ॥

अभ्यक्तस्योद्वर्तनम् उत्सादनं न कुर्यात् । गुरुपुत्रस्य । पादयोश्चाव-
नेजनं प्रचालनम् ।

अस्मादेव प्रतिषेधाद्गुरावेतदनुक्तमपि कर्तव्यतया प्रतीयते । यदा तु गुरुपुत्र एव
गुरुः सम्पद्यते कृत्स्नवेदाध्यापनोपयोगितया, तदा स्वनिमित्तं तत्रोच्छिष्टभोजनाद्यस्ति;
तदनेन न प्रतिषिध्यते । आतिदेशिकस्यानेन निषेधो नौपदेशिकस्य ॥ २०८ ॥

गुरुवत्प्रतिपूज्याः स्युः सवर्णा गुरुर्योषितः ॥

असवर्णास्तु सम्पूज्याः प्रत्युत्थानाभिवादनैः ॥ २१० ॥

गुरुर्योषितो गुरुपत्न्यः । सवर्णाः समानजातीयाः । गुरुवत्प्रतिपूज्या
आज्ञाकरणादिना । असवर्णास्तु केवलैः प्रत्युत्थानाभिवादनैः । बहुवचना-
दाद्यर्थोऽत्रान्तर्भवति । तेन हि प्रियहितादि गत्याद्यननुकरणाद्यप्यतिदिश्यते ॥ २१० ॥

अभ्यञ्जनं स्नापनं च गात्रोत्सादनमेव च ॥

गुरुपत्न्या न कार्याणि केशानां च प्रसाधनम् ॥ २११ ॥

घृततैलादिना केशकायोपदेहनमभ्यञ्जनम् ।

गात्राणामुत्सादनमुद्वर्तनम् । कार्यसामान्यात्पादधावनमपि ।

सर्वथा शरीरस्पर्शमाध्या या काचिदनुवृत्तिः सा सर्वा प्रतिषिध्यते । वक्ष्यति च
हेतुं 'स्वभाव एष नारीणाम्' इति (२१३) ।

केशानां च प्रसाधनम् विन्यासरचनादिकरणम्, कुङ्कुमसिन्दूरादिना सीमन्तो-
त्थापनम् । प्रदर्शनार्थं चैतदुक्तम् । तेन देहप्रसाधनमपि चन्दनानुलेपनानि निषिध्यन्ते ॥ २११ ॥

गुरुपत्नी तु युवनिर्नाभिवाद्येह पादयोः ॥

पूर्णविंशतिवर्षेण गुणदोषौ विजानता ॥ २१२ ॥

पूर्णविंशतिवर्षेण तरुणेनेत्यर्थः । बालस्य आ पोडशाद्वर्षाददोषः । पूर्णानि
विंशति वर्षाणि यस्य स एवमुच्यते । अयं कालो यौवनोद्भेदोपलक्षणार्थः । अत
एवाह गुणदोषौ विजानता । कामजे सुखदुःखे गुणदोषावभिप्रेतौ स्त्रीगौ च
स्वाकृतिदुराकृतिलक्षणाौ धैर्यचापले वा ।

सर्वथाऽतन्त्रा विंशतिसंख्या ॥ २१२ ॥

स्वभाव एव नारीणां नराणामिह दूषणम् ॥

अतोऽर्थात्र प्रमाद्यन्ति प्रमदासु विपरिचितः ॥ २१३ ॥

एषा प्रकृतिः स्त्रोणां यद्गुणाणां धैर्यव्यावनम् । सङ्गाद्धि स्त्रियः पुरुषान्प्रताच्छया-
वयेयुः । अतोऽर्थात् अस्माद्धेतोः न प्रमाद्यन्ति । दूरत एव स्त्रियः परिहरन्ति ।
प्रमादः स्पर्शादिकरणम् । वस्तुस्वभावोऽयं यत्तद्व्याप्यं स्पृष्टा कामकृतं चित्तसंज्ञोभं जन-
यति । तत्र चित्तसंज्ञोभोऽपि प्रतिषिद्धः तिष्ठतु तावदपरो ग्राम्यधर्मसंरम्भः ।

प्रमदाः स्त्रियः ॥ २१३ ॥

अविद्वांसमलं लोके विद्वांसमपि वा पुनः ॥

प्रमदा ह्युत्पथं नेतुं कामक्रोधवशानुगम् ॥ २१४ ॥

न चैतन्मन्तव्यं 'नियमितानि येन चिरमिन्द्रियाणि, 'अतिगुरुपातकं गुरुदारेषु
दुष्टेन भावेन प्रेक्षणमपीति' य एवं वेद तस्य न दोषः पादस्पर्शादाविति ।' यत एवं-
विधानमपि दोषान् यो जानीते, यो वा न किञ्चिज्जानीते, तौ स्त्रोविषये समानौ । यतो
नात्र विद्वत्ता प्रभवति । शक्नुवन्ति स्त्रियः सर्वम् उत्पथम् अमार्गं लोकशास्त्रविरुद्धं विषयं
नेतुं प्रापयितुं—कामक्रोधवशानुगं सन्तम् । कामक्रोधाभ्यां यः सम्बध्यत इत्यर्थः ।

अवस्थाविशेषोपलक्षणार्थं चैतत् । अत्यन्तबालं अत्यन्तवृद्धं च प्राप्तयोगप्रकर्षणं च
वर्जयित्वा, येन निरन्वयमुच्छिन्ना संसारपुरुषधर्मास्तद्व्यतिरेकेण, न कश्चित्पुरुषोऽस्ति
यः स्त्रोभिर्नाकृष्यते—अयः कान्तेनेव लोहः । न चात्र स्त्रोणां प्रभविष्णुता; वस्तुस्वभा-
व्यात्तद्व्याप्यजनदर्शने पुंसामुन्मथ्यते चित्तम्, विशेषतो ब्रह्मचारिणाम् ॥ २१४ ॥

मात्रा स्वस्त्रा दुहित्रा वा न विविक्तासनो भवेत् ॥

वलवानिन्द्रियग्रामो विद्वांसमपि कर्षति ॥ २१५ ॥

अतो विविक्तासनः निर्जने शून्ये गृहादौ नासीत । नापि निःशङ्कमङ्गस्पर्शादि
कुर्यात् । अतिचपलो हीन्द्रियसङ्गातो विद्वांसमपि शास्त्रनिगृह्यतात्मानमपि कर्षति
हरति परतन्त्रीकराति ॥ २१५ ॥

कामं तु गुरुपत्नीनां युवतीनां युवा भुवि ॥

विधिबद्धन्दनं कुर्यादसावहमिति ब्रुवन् ॥ २१६ ॥

काममित्यरुधि सूचयति । उत्तरेण चैतत्सम्बध्यते 'विप्रोष्य पादग्रहणमिति ।'

भुवि तु पादवन्दनमिष्यत एव । युवतीनां युवा द्वयोर्यूनारयं विधिः । यदि
बालो ब्रह्मचारी वृद्धा वा गुरुपत्नी तदा पादापसंग्रहणमविरुद्धम् । असावहमिति
प्रागुक्तस्य विधेरनुवादः ।

विधिषदिति व्यस्तपाणिना ॥ २१६ ॥

विप्रोष्य पादग्रहणमन्वहं चाभिवादनम् ॥

गुरुदारेषु कुर्वीत सतां धर्ममनुस्मरन् ॥ २१७ ॥

प्रवासादेत्य पादयोर्महणं 'सव्येन सव्य' इति । अन्वहम् अहन्यहनि । अभि-
वादनं भूमौ । सतां शिष्टानां एष धर्म आचार इत्यनुस्मरन् ॥ २१७ ॥

यथा खनन् खनित्रेण नरो वार्यधिगच्छति ॥

तथा गुरुगतां विद्यां शुश्रूपुरधिगच्छति ॥ २१८ ॥

सर्वस्य शुश्रूषाविधेः फलमिदम् । गुर्वाराधनद्वारेण स्वाध्यायविध्यर्थवादः ।

यथा कश्चिन्मनुष्यः खनित्रेण कुहालादिना भूमिं खनन् वारि प्राप्नोति,
नाक्लेशेन, एवमयं विद्यां गुरुगतां शुश्रूषुः गुरुसेवापरोऽधिगच्छति ॥ २१८ ॥

मुण्डो वा जटिलो वा स्यादथवा स्याच्छिखाजटः ॥

नैनं ग्रामेऽभिनिम्लोचेत्सूर्यो नाभ्युदियात् कचित् ॥ २१९ ॥

मुण्डः सर्वतः केशवपनं कारयेत् । जटिलो वा । जटा परस्परमत्यन्तं
संलग्नकेशाः, तद्वान् जटिलः । शिखाजटः शिखैव वा जटा यस्य । जटाकारां
शिखां धारयेत्, परिशिष्टे मुण्डः ।

तथा च कुर्याद्यथा ग्रामे स्थितस्य सूर्यो नाभिनिम्लोचेत् नास्तं गच्छेत् ।
ग्रामप्रहणं नगरस्यापि प्रदर्शनार्थम् । अस्तमयसमयमरण्ये सम्भावयेत् । एवं ग्रामे
नाभ्युदियादुदयोऽपि सूर्यस्य यथाऽरण्यस्थस्य ब्रह्मचारिणो भवति तथा कुर्यात् ।

एनं प्रकृतं ब्रह्मचारिणम् ।

अन्ये तु ग्रामशब्दं 'ग्राम्येषु धर्मेषु स्वापादिषु वर्तमानं न निम्लोचेत्' इत्येवमर्थं
वर्णयन्ति । तथा च उत्तरत्र, 'शयानम्' इत्याह । ततोऽयं सन्ध्ययोः स्वप्नप्रतिषेधः,
नारण्ये तत्कालावस्थानम् । बालो हि ब्रह्मचारी विभियात् । गौतमेन तु (अ० २
सू० ६ । १०) बहिः-सन्ध्यत्वं परतो गोदानादुक्तम् । गोदानव्रतं च षोडशवर्षं, तदा
च प्राप्तः शक्नोत्यरण्ये सन्ध्यामुपासितुम् ॥ २१६ ॥

तं चेद्भ्युदियात्सूर्यः शयानं कामचारतः ॥

निम्लोचेद्वाऽप्यविज्ञानाज्जपन्नुपवसेद्दिनम् ॥ २२० ॥

अत्रेदं प्रायश्चित्तं चरेत् ।

ब्रह्मचारिणं शयानं निद्रावशं गतम् अभ्युदियात् स्वेनोदयेनाभिव्याप्तदोषं
कुर्यात् । 'अभिरभाग' इति कर्मप्रवचनीयत्वम् । ततो द्वितीया शयानमिति । इत्थं
भूतं सुप्तमितिलक्षणं वा स्वापकाले यद्युद्येत । जपन्नुपवसेद्दिनम् ।

केचिदाहुः । “प्रातरतिक्रमे दिनं जपोपवासौ, रात्रौ तु भोजनम्, पश्चिमातिक्रमे तु रात्रौ जपोपवासौ, प्रातर्भोजनमिति । दिनशब्दः प्रदर्शनार्थः ।” गौतमवचनं चाप्युदाहरन्ति । “तिष्ठेदहरभुञ्जानोऽभ्यस्तमितश्च रात्रिं जपन्सावित्रोमिति ।” (२३ । २१)

तद्युक्तम् । उभयत्रापि दिवैव प्रायश्चित्तं युक्तम् । दिनशब्दस्य प्रदर्शनार्थत्वे प्रमाणाभावात् । न ह्यस्य तत्सापेक्षस्य स्वार्थप्रतिपादनम् । निरपेक्षं चैतत् । तस्माद्विकल्पो युक्तः । तत्र यस्य सर्वा रात्रिं जाग्रतो न व्याधिः प्रवर्तते स रात्रौ जपिष्यति, अन्यस्तु दिवैव ।

जपश्च गौतमवचनात्सावित्र्या एव ।

“नन्वत्र कथं गौतमः प्रमाणीक्रियते ?”

उच्यते । सापेक्षमिदं वाक्यं जपेदिति, जपनीयस्यानिर्देशात् । सत्यामपेक्षायां श्रुत्यन्तराद् युक्ता विशेषावगतिः ।

इह तु कालस्य निर्देशः । नास्ति कालान्तरं प्रत्यपेक्षेति न गौतमोऽपेक्ष्यते ।

अथवा सन्ध्यातिक्रमे प्रायश्चित्ताभिधानात्सावित्र्योजपः सिद्ध एव । युक्तं च—सावित्र्यास्तु परं नास्तीति ।

कामचारतः । ज्ञात्वैव सन्ध्याकाले यः स्वपिति । अविज्ञानात् । चिर-सुप्तस्य सन्ध्याकालोऽयं वर्तते इत्यनवबोधोऽविज्ञानम् । एतदुक्तं भवति । इच्छया प्रमादकृते चातिक्रमे एतदेव प्रायश्चित्तम् । यः पुनरभ्युदितानस्तमितसन्ध्यामतिक्रामति तस्य प्रायश्चित्तमभोजनं—नित्यानां कर्मणां समतिक्रम इति ।

अथवा यः कामचारेण शास्त्रातिक्रमणं करोति तस्य तद्विज्ञानमेव ॥ २२० ॥

सूर्येण ह्यभिनिम्नुक्तः शयानोऽभ्युदितश्च यः ॥

प्रायश्चित्तमकुर्वाणो युक्तः स्यान्महतैनसा ॥ २२१ ॥

पूर्वप्रायश्चित्तविधेरयमर्थवादः । निम्नलोचनेनाभिदुष्टः अभिनिम्नुक्तः । एवमभ्युदितः । प्रायश्चित्तं पूर्वोक्तं न करोति । तदा महता पापेन सम्बध्यते, न स्वल्पेन । नरकादिदुःखोपभोगनिमित्तमदृष्टं ‘पाप’मुच्यते ॥ २२१ ॥

आचम्य प्रयतो नित्यमुभे सन्ध्ये समाहितः ॥

शुचौ देशे जपञ्जप्यमुपासीत यथाविधि ॥ २२२ ॥

एवं महान्दोषोऽभ्युदयनिम्नलोचनयोः । तस्मात् आचम्य । प्रयतः तत्परः । समाहितः परिहृतचित्तकर्मविशेषः । शुचौ देशे जपञ्जप्यं प्रणवव्याहृतिसावित्र्याख्यम् । उपासीत उभे सन्ध्ये । सन्ध्ययोरेवात्रोपास्यत्वम् । उपासनं च तत्र भावविशेषः ।

अथबोभे सन्ध्ये प्रत्युपासीत भगवन्तं सवितारम् । मन्त्रो हि तद्देवत्योऽतस्तमेवोपासीत । संवृतसकलविकल्पस्तद्रतैकमना भवेत् । प्रागुक्तस्य विधेः शेषोऽनुवादः । उपासनं केवलं विधेयम् ।

अन्ये तु “शुचौ देश इत्येतद्विध्यर्थोऽयं श्लोकः” इत्याहुः । तेषां पौनरुक्त्यम् । सर्वस्यैव कर्तव्यस्य “शुचिना कर्म कर्तव्यमिति” विहितम् । अशुचिदेशसम्बन्धे च का शुचिता ॥ २२२ ॥

यदि स्त्री यद्यवरजः श्रेयः किञ्चित्समाचरेत् ।

तत्सर्वमाचरेद्युक्तो यत्र चास्य रमेन्मनः ॥ २२३ ॥

यदि स्त्री आचार्याणी । अवरजः कनीयान् । आचार्यादुपलभ्य श्रेयः धर्मादि त्रिवर्गं समाचरेत्तत्सर्वमाचरेत् । सम्भवति हि तयोस्तदाचार्यसम्पर्कात्परिज्ञानम् ।

शूद्रो वाऽऽचार्यभृतक अवरजः । स यद्युपदिशेत् ‘एवं पायुलिङ्गौ मृद्वारिणा प्रक्षालयेत्, निपुणौ हस्तौ प्रक्षालय, विस्मृतस्ते मृद्वारिकमः, त्वरीय आचार्योऽसकृन्मया पायुप्रक्षालनं जलं ददता दृष्टपूर्वः, पूर्वमद्भिः शौचं करोति ततो मृद्भिः’ इत्येवमादि समाचरेत्तत्समाचाराद्युपपन्न उपदिशेत् । तथा चाचार्याणी आचमनं शिचयेत् । तत्सर्वमाचरेद्युक्तः श्रद्धया । न स्त्रीशूद्राचरितमित्यवजानीत ।

समाचरेदिति च समाचारपूर्वक उपदेश एवात्राभिप्रेतः । वक्ष्यति च “धर्मः शौचं...समादेयानि सर्वतः” इति (२४०) ।

आचार्यैर्लैव कदाचिदादिष्टं भवति—‘ब्राह्मणि आचमय पुत्रस्थानीयमेतं यथाविधि-पूर्वकम्’—ब्रूयाच्च ‘अस्य मूत्रपुरीषशुद्धयर्थे’ मृद्वारिणी देये’ इति । तत्र तदीयवचनमनुष्ठेयम् एव’ मृद्वो गृह्णाण एवमद्भिः प्रक्षालयेति ।

अथवा गुरुगृहे लोहोपलजलशुद्ध्यादिः स्त्रीशूद्राभ्यां समाचर्यमाणः प्रमाणीकर्तव्यः । एतावदाचारस्य स्त्रीशूद्रसम्बन्धिनः प्रामाण्यार्थोऽयं श्लोको युज्यते ।

ननु सर्वस्याचारस्यावेदवित्सम्बन्धिनः प्रामाण्यं घटते । अयुक्तमेतत् । न हि स्वल्पोऽप्याचार अवेदविदां प्रमाणीभवति । अथास्ति मूलं वेदवित्सम्बन्धः स एव तर्हि प्रमाणं, किं स्त्रीशूद्रेण । न चैवविधे विषये स्त्रीशूद्राचारस्य प्रामाण्यमभिप्रेतम् । तथा हि सति प्रामाण्याभिधानप्रकरण एवावक्ष्यत् । तस्माच्छ्रेयःपदार्थनिरूपणार्थोऽयमुपोद्धात इति परमार्थः ।

यद्वाऽऽचार्यवचसां प्रामाण्यानुवादेशयम्—यत् स्त्रीशूद्रावपि ब्रूयातां तदप्यनुष्ठातुं युक्तम्, किं पुनराचार्योपदिष्टम् ।

यत्र चास्य रमेत्परितुष्येन्मनः । एतदप्यात्मनस्तुष्टिरित्यत्र व्याख्यातम् ।

सर्वथा नास्य श्लोकस्यातीव प्रयोजनमस्ति ॥ २२३ ॥

धर्मार्थानुच्यते श्रेयः कामार्थो धर्म एव च ॥

अर्थ एवेह वा श्रेयस्त्रिवर्ग इति तु स्थितिः ॥ २२४ ॥

यत्प्रशस्यं यदाचर्यमाणं दृष्टादृष्टे नोपहन्ति यच्छ्रेयो लोके उच्यते किंपुनस्तदिति सुहृद्भूत्वाऽन्वाचष्टे ।

नाथं वेदमूलोऽर्थो नाचार्यादिशब्दवत्पदार्थकथनम् । किं तर्हि श्रेयोऽर्थो सर्वः पुरुषः प्रवर्तते । तत्रेदमुच्यते—इदं श्रेयः एतदर्थं यत्नः कर्तव्यः ।

तत्र मतान्तराणि तावदुपन्यस्यति ।

केषांश्चिन्मतं धर्मार्थो श्रेयः । धर्मः शास्त्रविहितौ विधिप्रतिषेधौ । अर्थः गोभूमिहिरण्यादिः । एतदेव श्रेयः एतदधीनत्वात्पुरुषप्रोतेः । अपरं मतं कामार्थाविति । कामस्तावन्मुख्य एव पुरुषार्थः । प्रोतिर्हि श्रेयः । अर्थोऽपि तत्साधनत्वात् । एवं हि चार्वाका आहुः—काम एवैकः पुरुषार्थस्तस्य साधनमर्थः धर्मोऽपि यद्यस्ति । धर्म एव सर्वेभ्यः श्रेयान्सर्वस्य तन्मूलत्वाच्च । उक्तं च “धर्मादर्थश्च कामश्च” इति । अर्थ एवेति वशिजः प्रयोगजीविनः । सिद्धान्तस्तु त्रिवर्ग इति तु स्थितिः । अतो धर्माविरोधिनावर्थकामावपि सेवितव्यौ न तद्द्विरोधिनौ । तथा च गौतमः (अ० ६ सू० ४६) । “न पूर्वाह्नमध्यदिनापराह्णानफलान्कुर्यात् यथाशक्ति धर्मार्थकामेभ्यः” इति । त्र्यात्मको वर्गस्त्रिवर्गः । “त्रिषु समुदितेष्वर्थं रूढः” ॥ २२४ ॥

आचार्यश्च पिता चैव माता भ्राता च पूर्वजः ॥

नार्त्तेनाप्यवमन्तव्या ब्राह्मणेन विशेषतः ॥ २२५ ॥

अन्योऽपि न कश्चिदवमन्तव्यः, एते पुनर्विशेषतः । प्रायश्चित्ताधिक्यमत्रेत्यर्थः । आर्त्तेन तैः पीडितेनापि । अवमानमवज्ञा, प्राप्तायाः पूजाया अकरणं न्यक्कार-श्चानादराख्यः ।

ब्राह्मणग्रहणं पुरणार्थम् ॥ २२५ ॥

आचार्यो ब्रह्मणो मूर्तिः पिता मूर्तिः प्रजापतेः ॥

माता पृथिव्या मूर्तिस्तु भ्राता स्यो मूर्तिरात्मनः ॥ २२६ ॥

पूर्वस्यायमर्थवाहः ।

यत्परं ब्रह्म वेदान्तोपनिषत्प्रसिद्धं तस्य आचार्यो मूर्तिः शरीरम् । मूर्तिरिव मूर्तिः । प्रजापतेर्हिरण्यगर्भस्य पिता । यं पृथिवी सैव माता, भारसहत्व-सामान्यात् । भ्राता च स्वः सोदर्यः आत्मनः क्षेत्रज्ञस्येति प्रशंसा ।

एते सर्वे देवतारूपाः महत्प्रयुक्ता अवमता भ्रन्ति, प्रसादिता अभिप्रेतैः कामैर्योजयन्ति । एवं तत्समा आचार्यादय इति स्तुतिः ॥ २२६ ॥

यं मातापितरौ क्लेशं सहेते सम्भवे नृणाम् ॥

न तस्य निष्कृतिः शक्या कर्तुं वर्षशतैरपि ॥ २२७ ॥

भूतार्थानुवादेनेयमपरा प्रशंसा ।

क्लेशं दुःखं माता च पिता च न नृणां सपत्यानां सम्भवे गर्भात्प्रभृति यावद्दशमाद्वर्षात् । मातुः क्लेशः गर्भधारणम् । प्रसवः प्राणहरः स्त्रीणाम् । जातस्य च संवर्धनयोगः क्लेशः । स सर्वस्य स्वयं संवेद्यः । पितुरप्युपनयनात्प्रभृति आ वेदार्थव्याख्यानात् ।

सम्भवशब्देनात्र गर्भाधानमुच्यते । तद्धि न क्लेशावहम्, किं तर्हि तदुत्तरकालभाविन्य एताः क्रियाः, ता हि क्लेशसाध्याः ।

न तस्य क्लेशस्य निष्कृतिरानृप्यं प्रत्युपकारसमत्वं शक्यं कर्तुं वर्षशतैर्जन्मभिर्बहुभिः, किं पुनरेकेन जन्मना । असंख्यधनदानेन महत्या वाऽऽपद् उद्धरणेन मातापित्रोर्निष्कृतिरिति ॥ २२७ ॥

तयोर्नित्यं प्रियं कुर्यादाचार्यस्य च सर्वदा ॥

तेष्वेव त्रिषु तुष्टेषु तपः सर्वं समाप्यते ॥ २२८ ॥

तस्मात्तयोर्मातापित्रोराचार्यस्य च सर्वदा यावज्जीवं यत्प्रियं तेषां तत्कुर्यात्, न सकृद् द्विस्त्रिर्वा कृत्वा कृती भवेत् ।

तेष्वेवाचार्यादिषु त्रिषु तुष्टेषु भक्तशराधितेषु तपः सर्वं बहून्वर्षगणाश्चान्द्रायणादि तपस्तप्त्वा यत्फलं प्राप्यते तत्तत्परितोषादेव लभ्यत इति ॥ २२८ ॥

तेषां त्रयाणां शुश्रूषा परमं तप उच्यते ॥

न तैरनभ्यनुज्ञातो धर्ममन्यं समाचरेत् ॥ २२९ ॥

“कथं पुनस्तपः फलमतपसा मात्रादिशुश्रूषया ?”

यस्मात् एतच्च सर्वोत्तमं तपो यत् तेषां पादसेवनम् ।

तैरननुज्ञातो माणवकः धर्ममन्यं तत्सेवाविरोधिर्न तीर्थस्नानादिरूपं व्रतोपवासादि च शरीरशोषणया तेषां चित्तस्तेष्वेकरम् । ज्योतिष्टोमानुष्ठानेऽप्यनुज्ञा ग्रहीतव्या । यतोऽवमानप्रतिषेधः कृतः । महारम्भेषु च कर्मसु बहुधनव्ययायाससाध्येषु मुह्यमाना अवमन्तव्याः भवेयुः । नित्यकर्मानुष्ठाने त्वनुज्ञा नोपकारिणी ॥ २२९ ॥

त एव हि त्रयो लोकास्त एव त्रय आश्रमाः ॥

त एव हि त्रयो वेदास्त एवोक्तान्नयोऽजयः ॥ २३० ॥

कार्यकारणयोरभेदादेवमुच्यते ।

त्रयाणां लोकानां प्राप्तिहेतुत्वात् एव त्रयो लोका उच्यन्ते ।

त एव च त्रयः प्रथमाद्रष्टव्यादन्ये त्रय आश्रमाः । गार्हस्थ्यदिभिस्त्रिभि-
राश्रमैर्यत्फलं प्राप्यते तत्तैस्त्रिभिस्तुष्टैः ।

त एव त्रयो वेदा वेदत्रयजपस्यफलत्वात् ।

त एव त्रयोऽग्नयः । अग्निसाध्यकर्मानुष्ठानफलावाप्तेस्तच्छ्रूवातः ।

एषाऽपि प्रशंसैव ॥ २३० ॥

पिता वै गार्हपत्योऽग्निर्माताऽग्निर्दक्षिणः स्मृतः ॥

गुरुराहवनीयस्तु साऽग्नित्रेता गरीयसी ॥ २३१ ॥

केनचित्सामान्येनायं पित्रादीनां गार्हपत्यादिव्यपदेशः ।

साऽऽग्नित्रेता आधानाग्नित्रेता या गरीयसी महाफला । त्राणं त्राणार्थमिता
प्राप्ता त्रेता इति शब्दव्युत्पत्तिः ॥ २३१ ॥

त्रिष्वप्रमाद्यन्नेतेषु त्रीन् लोकान् विजयेद्गृही ॥

दीप्यमानः स्ववपुषा देवदिवि मोदते ॥ २३२ ॥

एतेष्वप्रमाद्याभाराधनेऽस्त्वलन् । तथा च तदाराधनात्त्रिन् लोकान् जयेत्स्व-
कुर्यादाधिपत्यमाप्नुयात् । गृही । गृहस्थावस्थस्य हि पुत्रस्य पित्रादीनां तत्कृतमारा-
धनमुपयुज्यते । तदा हि तौ वृद्धौ भवतः ।

दीप्यमानः शोभमानः प्रकाशमानो वा स्वेनैव तेजसा । देववदादित्यवद्विवि
लोके मोदते ॥ २३२ ॥

इमं लोकं मातृभक्त्या पितृभक्त्या तु मध्यमम् ॥

गुरुश्रूपया त्वेवं ब्रह्मलोकं समश्नुते ॥ २३३ ॥

अयं लोकः पृथिवी । भारसहत्वाच्चुल्या माता पृथिव्याः ।

पितृभक्त्या मध्यमो लोकोऽन्तरिक्षम् । प्रजापतिः पितोक्तः । मध्यमस्थानश्च
प्रजापतिर्नैरुक्तानाम् । स हि वर्षकर्मणां प्रजानां पाता वा पालयिता वा ।

ब्रह्मलोकमादित्यलोकम् । आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशः । लोकः स्थानविशेषस्त-
मश्नुते प्राप्नोति ।

अर्थवादा एते । तत्र नाभिनिवेष्टव्यम् । न च लोकाधिपत्यकामस्य तदाराधना-
धिकारः । नायं काम्यो विधिः । पितृत्वमेवात्र निमित्तम्, अकरणे शास्त्रातिक्रमः ॥ २३३ ॥

सर्वे तस्याहता धर्मा यस्यैते त्रय आहताः ॥

अनाहतास्तु यस्यैते सर्वास्तस्याफलाः क्रियाः ॥ २३४ ॥

आहूताः सक्तृताः । आहतवचनेन प्रत्युपकारपरत्वं लक्ष्यते । यो आहतो भवति स परितुष्टः प्रत्युपकाराय यत्ते । अथवा आहूतः परितुष्ट उच्यते । धर्मस्य चानन्त्यात्परितोषानुपपत्तेः फलदानोत्सुकत्वं लक्ष्यते । सर्वाणि तस्य कर्माण्याहु फलदायीनि भवन्ति । यस्यैते त्रय आहूताः शुश्रूषया परितुष्टाः ।

एतैस्त्वनाराधितैर्यत्फलकामेन किञ्चित्क्रियते शुभं कर्म तत्सर्वं निष्फलम् । सर्वाः क्रियाः सर्वाणि श्रौतस्मार्त्तानि कर्माणि ।

अर्थवादोऽयम् । पुरुषार्थो ह्याराधनविधिः । तदतिक्रमे पुरुषः प्रत्यवयन्महता पापेन कर्मोपार्जितेऽपीष्टफलभोगे प्रतिबध्यते । अत उच्यते सर्वास्तस्याफलाः क्रिया इति ॥ २३४ ॥

यावत्त्रयस्ते जीवेयुस्तावन्नान्यं समाचरेत् ॥

तेष्वेव नित्यं शुश्रूषां कुर्यात्प्रियहिते रतः ॥ २३५ ॥

उक्तार्थोऽयं श्लोकः ।

नान्यं समाचरेद्दृढमदृष्टं वा तदनुज्ञानमन्तरेणेत्युक्तम् ।

तेष्वेव नित्यं शुश्रूषां कुर्यात् ।

प्रियहिते रतः । प्रियं च हितं च, तत् । यत्प्रीतिकरं तत् प्रियम् यत्पालनं तद् हितम् ॥ २३५ ॥

तेषामनुपरोधेन पारत्र्यं यद्यदाचरेत् ॥

तत्तन्निवेदयेत्तेभ्यो मनोवचनकर्मभिः ॥ २३६ ॥

परत्र जन्मान्तरे यस्य फलं भुज्यते तत्पारत्र्यम् । छान्दसं रूपमेतत् ।

शुश्रूषाया अविरोधेनान्यं यं यं धर्मं समाचरेत् तं निवेदयेत्तेभ्यस्त्वान् ज्ञापयेत् । अनुपरोधप्रहणमेवमर्थं कृतम् । यतोषां विरोधि तत्र नैवानुज्ञां दापयितव्याः । कश्चिदनुपकृतिरभ्यर्थ्यमान आत्मपराधर्ममवगच्छय्यानुजानाति, तन्निवृत्त्यर्थमेतत् ।

मनोवचनकर्मभिः । न निवेदनमदृष्टार्थमपि तु यादृशमनुज्ञानं तादृशमेव कर्मणा दर्शयेत् ।

अथैवं सन्बन्धः कर्तव्यः—मनोवचनकर्मभिः पारत्र्यं यद्यदाचरेत्तत्तन्निवेदयेत्तेभ्य इति ॥ २३६ ॥

त्रिष्वेतेष्विति कृत्यं हि पुरुषस्य समाप्यते ॥

एष धर्मः परः साक्षादुपधर्मोऽन्य उच्यते ॥ २३७ ॥

इतिशब्दः समाप्तिवचनः कात्स्न्यं गमयति ।

यत्किञ्चन पुरुषस्य कर्तव्यं यावान्कश्चन पुरुषार्थः स एतेष्वप्याराधितेषु समा-
प्यते परिपूर्णमनुष्ठितो भवति ।

एष धर्मः परः श्रेष्ठः साक्षात्त्वेन । अन्यश्चाग्निहोत्रादिरूपधर्मः प्रतिहार-
स्थानीयो न साक्षाद्वाजवत्, इति प्रशंसा ।

अवमानप्रतिषेधः, प्रियहितकरणं, तद्विरोधिनः कर्तव्यस्याननुष्ठानम्, अविरोधिनो-
ऽप्यननुष्ठानस्य च । परिशिष्टः श्लोकसंघातोऽर्थवादः ॥ २३७ ॥

अद्वयानः शुभां विद्यामाददीतावरादपि ॥

अन्यादपि परं धर्मं स्वीरत्नं दुष्कुलादपि ॥ २३८ ॥

अद्वयान आस्तिस्योपगृहीतान्तरात्माऽभियुक्तो यः शिष्यः स शुभां विद्यां
न्यायशास्त्रादितर्कविद्याम् । अथवा या शोभते केवलं सा विशदकाव्यभरतादिविद्या-
विभूषिता—मन्त्रविद्या वा न धर्मोपयोगिनी—तामवरादपि हीनजातीयादप्याद-
दीत शिष्येति ।

न त्वत्र शुभा वेदविद्या वेदितव्या, आपदि विधिर्भविष्यति (२४१), अनापदि तु
नैवेद्यते । या त्वशुभा शाम्भवी मायाकुहकादि वा तां न कश्चित् ।

अन्यश्चाण्डालस्तस्मादपि यः परो धर्मः श्रुतिस्मृत्यपेक्षया परोऽन्यः लौकिकः ।
धर्मशब्दे व्यवस्थायामपि प्रयुज्यते । ‘एषोत्र धर्म’ इति यदि चाण्डालोऽपि ब्रूते—‘अत्र
प्रदेशो मा चिरं स्थाः’, ‘मा वाऽस्मिन्नम्भसि स्नासीः’, एषोत्र ग्रामीणानां धर्मो, राज्ञा
कृता वा मर्यादेति—न चैवं मन्तव्यम्—‘उपाध्यायवचनं मया कर्तव्यं धिक् चाण्डालं
जातम् यो मां नियुङ्क्त’ इति ।

न पुनरियं बुद्धिः कर्तव्या—परो धर्मो ब्रह्मतत्त्वज्ञानम् । न हि चाण्डालादेस्त-
त्परिज्ञानसम्भवः, वेदार्थवित्त्वाभावात् । न चान्यतस्तत्सम्भवः । न हि वृश्चिक-
मन्त्राक्षरद्वद्ब्रह्मोपदेशोऽस्ति ।

स्वीरत्नमिव । लोचासौ रत्नं च तदिति वा । “उपमितं व्याघ्रादिभिः”
(पा० सू० २।१।५६), ‘विशेषणं विशेष्येणेति’ (पा० सू० २।१।५७) वा । यद्वा यत्कि-
ञ्चिदुत्कृष्टं वस्तु तद्वन्नमुच्यते तदा विशेषणमिति । अथ तु मरकतपद्मरागादीन्येव
रत्नशब्दवाच्यानि उत्कर्षसामान्यादन्यत्र प्रयोगः, तदोपमितमिति । या लो कान्ति-
स्थानलावण्यातिशयवती अथ धान्यबहुधनमुतादिशुभलक्षणा सा दुष्कुलाद्धीन-
क्रियादेरप्यानेया ।

‘अत्राज्ञाया’दित्यस्य (२४१) विधेरयमुपोद्धातः । अत्राग्नेन तु प्रदर्शितः ॥ २३८ ॥

विषादप्यमृतं ग्राह्यं बालादपि सुभाषितम् ॥

अमित्रादपि सद्बृत्तमध्यादपि काञ्चनम् ॥ २३९ ॥

पूर्वं इमौ चापद्यब्राह्मणादप्यध्येतव्यमित्यस्य विधेः शेषः ।

अनेन लोकप्रवाहो दृष्टान्तोक्रियते । एवं हि लौकिका ब्राह्मः 'असत्सद्बुद्धपादेयम् ।'

विधेऽपि यदमृतं तद्ग्राह्यमेव यथा हंस उदकात्चीरं गृह्णाति । रसायनेषु केषु-
चिद्विषं इत्येतदभिप्रेत्योक्तम् ।

बालोऽपि यत्किञ्चिदकस्मात्सुभाषितं माङ्गलिकं प्रस्थानादौ वक्ति तद्ग्राह्यम् ।

अमित्रादेरपि सतां यद्बृत्तम् शिष्टाचारः । न द्वेष्यः—तेनैतदाचरितमिति त्याज्यम् ।

प्रसिद्धतरोऽयं दृष्टान्तः—अमेध्यादपि काञ्चनं सुवर्णम् ।

असदाश्रयादप्येते यथा गृह्यन्ते तद्ब्राह्मणादध्ययनमिति ॥ २३८ ॥

स्त्रियो रत्नान्यथो विद्या धर्मः शैवं सुभाषितम् ॥

विविधानि च शिल्पानि समादेयानि सर्वतः ॥ २४० ॥

रत्नानि मणयः शम्बरपुलिन्दादिभ्योऽप्युपात्ताः शुद्धास्तद्वद्विद्यावपीति ।

शिल्पानि च विचित्रपत्रच्छेद्यादीन्यदुष्टान्यगर्हितानि चैलनिर्णेजनपटरञ्जनबन्ध-
नादीनि ।

सर्वतो जातिविशेषमनपेक्ष्य समादेयानि स्वाकर्तव्यानि निश्चिततातिर्धैर्यभावाः ।

विषादप्यमृतमित्येवमादिभिरनेकवाक्यत्वात् समानप्रक्रमत्वेन सर्व एतेऽर्थवादाः ॥ २४० ॥

अब्राह्मणादध्ययनमापत्काले विधीयते ॥

अनुव्रज्या च शुश्रूषा यावदध्ययनं गुरोः ॥ २४१ ॥

अयं त्वत्र विधिः ।

आपद् ब्राह्मणाध्यापकाभावः । आपद् काल आपत्कालः । आपदित्येव सिद्धे
कालमहर्णं वृत्तपूरणार्थम् ।

पाठान्तर'मापत्कल्प' इति । कल्पनं 'कल्पः' आपद्येषां कल्पना विधीयते
उपदिश्यते ।

यदाचार्यः प्रारब्धाध्यापनः प्रायश्चित्तेनान्येन वा निमित्तेन शिष्यं हित्वा देशान्तरं
व्रजेत्, न च ब्राह्मणोऽन्योऽध्यापकस्तस्मिन्देशे लभ्यते, बालत्वाद्दूरदेशगमनमशक्यम्,
तदाऽब्राह्मणान् क्षत्रियात्तदभावे वैश्यादध्ययनम् । प्रकृतत्वात्—'वेदः कृत्स्न' इति—
वेदमहर्णं विधीयते ।

यद्यप्यत्राब्राह्मणशब्दो ब्राह्मणजातेरन्यत्र जातित्रये वर्तमानं पुरुषस्वमाचष्टे, तथापि
नेह शूद्रस्य ग्रहणम्, तस्याध्ययनाधिकाराभावात् । सत्यध्ययनेऽध्यापकत्वम् । अथ

“शास्त्रातिक्रमेण शूद्रस्याप्यधीतवेदत्वस्य सम्भवः, चत्रियवैश्ययोरध्यापकत्वस्येव” । तदपि न । यतो धारणे शरीरभेदस्तस्याग्रातः । तन्नो दण्डमहत्त्वात् महदेतदकार्यमनुमीयते । निन्दितकर्माभ्यासे पतनं तत्संसर्गाच्च ब्रह्मचारिणोऽत्यन्तदुष्टता स्यात् । “चत्रियवैश्ययो-
रध्यापकत्वनिषेधात् तुल्यदोष” इति चेदस्यत्र विशेषः । यत्र दण्डप्रायश्चित्ते गुरुणी तत्र महादोषता, स्वल्पयोस्तु स्वल्पदोषता । न च चत्रियवैश्ययोरध्यापने महती दण्ड-
प्रायश्चित्ते, शूद्रस्येव । किञ्च द्वे निन्दिते कर्मण्यध्ययनमध्यापनं च, चत्रियवैश्ययोस्त्वे-
कमेव । निषिद्धाध्यापनसंसर्गस्त्वनेनैवानुज्ञातः, नासौ दोषकरः । निषिद्धाध्ययनेन तु
शूद्रेण संसर्गे न किञ्चित्प्रमाणमस्ति ।

अनुव्रज्या च शुश्रूषा । वन्दनपादप्रक्षालनादिशुश्रूषाप्रतिषेधार्थमनुव्रज्यैव
शुश्रूषा, नान्येति । यावदध्ययनम् यावद्ग्रहणम् ॥ २४१ ॥

नाब्राह्मणे गुरौ शिष्यो वासमात्यन्तिकं वसेत् ॥

ब्राह्मणे वाननूचाने काङ्क्षन्नातिमनुत्तमाम् ॥ २४२ ॥

अब्राह्मणे गुरौ वासोऽध्ययनाय पूर्वोक्तो नैष्ठिकस्यापि प्राप्तो विशेषेण निषिध्यते ।
आत्यन्तिकं वासं यावज्जीविकम् । न वसेन्न कुर्यात् । वासं वसेदिति ।
सामान्यविशेषभावाद्वासं वसेदिति सम्बन्धः कल्प्यः । गुरुविषयो वासस्तं वसेत् । समा-
प्ताध्ययनोऽन्यत्र गच्छेत् ।

“ननु चाध्ययनमात्रमनुज्ञातमात्यन्तिकस्य वासस्य कुतः प्राप्तिः ?”

नैष दोषः । गुरौ तस्य वास उक्तः अध्यापयिता च ‘गुरु’रुक्तः । अतो
भवत्याशङ्का । ब्राह्मणे वाननूचाने । वाशब्दोऽप्यर्थः । ब्राह्मणोऽपि यदि अनूचानः
वृत्ताभिजनसम्पन्नो न भवति, न च व्याख्यानाध्ययनशीलः । अनुवचनं नैतेऽपि गुणा
क्षयन्ते यतोऽनुवक्तव्यार्थाभावाद्देवावासः सिद्धः ।

गतिरत्र सुखातिशयप्राप्तिर्विवक्षिता । अनुत्तमा, यस्या अन्योत्तमा नास्ति,
ता काङ्क्षन्परमात्मानन्दरूपं मोक्षम् ॥ २४२ ॥

यदि त्वात्यन्तिकं वासं रोचयेत गुरोः कुले ॥

युक्तः परिचरेदेनमा शरीरविमोक्षणात् ॥ २४३ ॥

अत्यन्तं भवमात्यन्तिकं वासं गुरोः कुले नैष्ठिकं ब्रह्मचर्यं यदि रोचये-
तदा युक्तस्त्वत्परः परिचरेदेनं गुरुम्—आ शरीरस्य विमोक्षणात्पाताद्—यावच्छरीरं
क्षियत इत्यर्थः ॥ २४३ ॥

आ समाप्तेः शरीरस्य यस्तु शुश्रूषते गुरुम् ॥

स गच्छत्यञ्जसा विभो ब्रह्मणः सच्च शाश्वतम् ॥ २४४ ॥

नैष्ठिकब्रह्मचर्यस्य फलविधिरयम् ।

शरीरस्य समाप्तिर्जीवितत्यागः । आ ततः कालाद्यो गुरुं शुश्रूषते परिचरति । स गच्छति विप्रः । ब्रह्मणः सद्यः सदनं स्थानं शाश्वतं, न पुनः संसारं प्रति-
पद्यत इति यावत् । अञ्जनाऽक्लिष्टेन मार्गेण । न गत्यन्तरेण तिर्यक्प्रेतमनुष्यादि-
जन्मना व्यवधोयते ।

ब्रह्मशब्देन चेतिहासदर्शने देवविशेषश्चतुर्वक्त्रः, तस्य सद्यः, स्थानविशेषः, द्विवि-
विद्यते । वेदातवादिनां तु ब्रह्म परमात्मा, तस्य सद्यः स्वरूपमेव, तद्भावापत्तिः ॥ २४४ ॥

न पूर्वं गुरवे किञ्चिदुपकुर्वीत धर्मेवित् ॥

स्नास्यंस्तु गुरुणाऽऽज्ञप्तः शक्त्या गुर्वर्थमाहरेत् ॥ २४५ ॥

नैष्ठिकस्यायं गुरवेऽर्थदानं प्रतिषिध्यते । स्नास्यतो गुर्वर्थविधानात् । न च
नैष्ठिकस्य स्नानमस्ति । प्रकृतश्च नैष्ठिक एव । उपकुर्वाणस्य तु उपनयनात्प्रभृति
यावत्स्नानमस्त्येव सति सम्भवे यथाशक्त्या दानम् ।

पूर्वं स्नानाद् गुरवे किञ्चिदुपकुर्वीत दद्याद् ददात्यर्थे धातुः सोपसर्गोऽतश्च
स्वसाध्या चतुर्थी । अथवा क्रियाग्रहणमपि कर्तव्यमिति, ततः सम्प्रदानत्वम् ।

धर्मधित्पदमनुवादः ।

स्नास्यंस्तु स्नानकाले प्राप्ते गुरुणा आदिष्टम् 'अमुमर्थमाहरेत्' । ततः
शक्त्या यावन्तं शक्नोति तावन्तम् । गुर्वर्थम् । गुरोरिदं गुर्वर्थम् । गुरोरेन
प्रयोजनं तमाहरेदुपनयेत् ।

“नन्वयं नैष्ठिकस्य गुर्वर्थकरणप्रतिषेधः ।”

न ह्येते द्वे वाक्ये, एकेन प्रतिषेधः, अपरेण गुर्वर्थविधिः । स्नाने गुर्वर्थोऽवश्यं
कर्तव्य इत्ययं विधिः । प्रतिषेधस्तच्छेषः । उपकारप्रतिषेधे च सर्वशुश्रूषाविधिरनर्थकः
स्यात् । न च दानमेवोपकारो, येन धनोपकार एव निषिध्येत, नान्यः प्रियहितादिः ।
अर्थवादत्वे त्वयथार्थता न दोषः । गम्यते चात्रैकवाक्यता ॥ २४५ ॥

क्षेत्रं हिरण्यं गामद्वं छत्रोपानहमन्ततः ॥

धान्यं वासांसि शाकं वा गुरवे प्रीतिमाहरन् ॥ २४६ ॥

उक्तमुद्दिष्टं 'गुर्वर्थं' कुर्यात्तत्र न सर्वं कर्तव्यमित्येवमर्थोऽयं श्लोकः । यदि गुरुर्वि-
रुद्धमादिशेत्—'अमुष्य स्त्रियमाहरेत्', 'सर्वस्वं वा देहीति'—तत्र कर्तव्यम् । किं तर्हि
क्षेत्रं धान्यानां भवनभूमिः क्षेत्रमुच्यते । हिरण्यं सुवर्णम् ।

वा शब्दो विकल्परर्थः । न समुदितानि देयानि ।

अन्ततः अन्याभावे छत्रोपानहमपि । द्वन्द्वनिर्देशात्साहित्यदानम् ।

वासांसीति सर्वत्र संख्या न विवक्षिता ।

प्रीतिमाहरेदिति । एतदाहरेदिति पूर्वसम्बन्धः । 'प्रीतिमाहरेदिति' वा पाठे अत्रैव क्रियापरिसमाप्तिः । 'प्रीतिमावहेदिति' वा । प्रीतिमुत्पादयितुं धान्याद्याहरेत् । स्वतन्त्रैव वा प्रीतिराहार्यतयोच्यते । तत्रश्च द्रव्योपदेशस्य प्रदर्शनावृत्ता सिद्धा भवति । अन्यदपि यदेवंविधं प्रीतिजनकम्, मणिमुक्ताप्रवालहस्त्यश्वतरीत्यादि, तदपि देयमिति गम्यते । तथा च गौतमः (अ० ३ सू० ४८) "विद्यान्ते गुरुमर्थेन निमन्यः" ।

आहरेद्यदि स्यादात्मीयं शक्त्यागतं तदा—न चेद् याच्यादिनाऽर्जयेत् ॥ २४६ ॥

आचार्ये तु खलु प्रेते गुरुपुत्रे गुणान्विते ॥

गुरुदारे सपिण्डे वा गुरुवद्वृत्तिमाचरेत् ॥ २४७ ॥

नैष्ठिकस्यायमुपदेशः ।

असत्याचार्ये, तत्पुत्रे ओत्रियत्वादिगुणयुक्ते—गुरुपत्न्यामाचार्याण्यां वा—सपिण्डे वा—गुरोरेव—वसेत् तत्र च गुरुवद्वृत्तिमाचरेद् भैक्षनिवेदनादि सर्वं कुर्यात् ।

वारशब्दे बहुवचनान्तो भार्यावचनो वैयाकरणैः स्मर्यते । स्मृतिकारास्त्वेकवचनान्तमपि प्रयुज्यते । "धर्मप्रजासंपन्ने दारे नान्यां कुर्वीतेति" इति ॥ २४७ ॥

एतेष्वविद्यमानेषु स्थानासनविहारवान् ॥

प्रयुञ्जानोऽग्निशुश्रूषां साधयेद्देहमात्मनः ॥ २४८ ॥

अविद्यमानता सर्वेषामभावः, यदि वा गुणहीनता । एतेष्वसत्त्वग्निशुश्रूषां प्रयुज्यते अग्निशरणोपलेपनं अग्नीन्धनं आचार्यवत्सन्निधाननियमाद् भृत्यवदहोरात्रासनम् एषाऽग्नेः शुश्रूषा तां कुर्वन्देहं साधयेत् शरीरं लपयेत् । यथाऽन्धश्चक्षुष्मानुच्यत एवं साधयेदिति ।

स्थानासन एव विहारः तद्वान्न—न कदाचिदासीत् एवं विहरेत् । अन्ये तु मन्यन्ते—स्थानाय स्वस्तिकादिना बत् आसनं ध्यानकाले तत् स्थानासनं, विहारोऽन्यो भिक्षाचरणादिः ॥ २४८ ॥

एवं चरति यो विप्रो ब्रह्मचर्यमविप्लुतः ॥

स गच्छत्युत्तमस्थानं न चेह जायते पुनः ॥ २४९ ॥

इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायां संहितायां द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

एवमिति नैष्ठिकवृत्तिं प्रत्यवमृशति । एवं यो ब्रह्मचर्यं चरत्यविप्लुतः । अस्वलः स प्राप्नोत्युत्तमस्थानं धाम परमात्मप्राप्तिलक्षणम् । न चेह पुनर्जायते न संसारमापद्यते । ब्रह्मरूपं सम्पद्यत इति ॥ २४९ ॥

इति श्रीमद्वेधातिथिविरचिते मनुभाष्ये द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

अथ तृतीयोऽध्यायः ३ ।

— * —

षट्त्रिंशदाब्दिकं चर्यं गुरौ त्रैवेदिकं व्रतम् ॥

तदर्धिकं पादिकं वा ग्रहणान्तिकमेव वा ॥ १ ॥

द्विविधो ब्रह्मचारी पूर्वत्र प्रतिपादितः, नैष्ठिक उपकुर्वाणश्चेति । “आ समाप्तेः शरीरस्य यस्तु शुश्रूषते गुरुम्” (अ० २ श्लो० २४४) इत्यनेन नैष्ठिकब्रह्मचर्यमुक्तम् । “आ समावर्तनादिति” (२।१०८) पञ्चान्तरमपि सूचितम् । तत्र नैष्ठिकस्य नामधेयस्य प्रतिलम्भेनैव निमित्तवता अवधिशेषः सुगमितः । निष्ठां समाप्तिं गच्छति ‘नैष्ठिकः’ । श्रुत्यैव कालो विहितः “आ समाप्तेरिति” । उपकुर्वाणस्य “अनेन क्रमयोगेन” (अ० ६ श्लो० ८५) — “तपोविशेषैर्विधैर्व्रतैश्च विधिचोदितैः, वेदः कृत्स्नोऽधिगन्तव्यः” (अ० २ श्लो० १६५) इति संख्याया अविवक्षायां चैकद्वित्रिचतुःषष्ठसप्ततादिशा-स्वाध्ययनं यथाशक्ति प्राप्तं नियम्यते । त्रैवेदिकं व्रतं चर्यम् । त्रयाणां वेदानां समाहारस्त्रिवेदी, तद्ग्रहणप्रयोजनं त्रैवेदिकम् । ग्रहणक्रिया वृत्तावन्तर्भवति वेदाधि-गमस्य प्राग्वहितत्वात् । व्रतं ब्रह्मचारिधर्मकलापः । चर्यं चरितव्यम् । कृत्यो विधौ ।

एवमाहरणादीनां ग्रहणान्ततायां प्राप्तायामाह षट्त्रिंशदाब्दिकमिति । गृहीतेऽपि वेदे कालः पूरयितव्यः ।

“यदि स्वाध्यायाध्ययनविध्यर्थो धर्मः, तस्य च स्वाध्यायविधेर्ग्रहणे निवृत्तिः, किमर्था तर्हि द्वादशवार्षिकी ग्रहणोत्तरकालं व्रतचर्यानुवृत्तिः ?”

अत्यल्पमिदमुच्यते । दर्शपूर्णमासादिष्वप्याग्नेयादियागोभ्यः पराश्वि यान्यङ्गानि तत्राप्येतद्रक्तव्यम् । समस्ताङ्गानुष्ठान एवारादुपकारकाद्यङ्गयुक्ताद्विशिष्टक्रमकाद्विध्यर्थ-संपद्यवगतायां परिचोदनाशब्दादेव विधिः सम्पद्यते ।

अथ “महतो लघीयांसस्तदर्धिकपादिकग्रहणावधयः पञ्चाः सान्त । तेषु सत्सु कः खलु महाप्रयासमतिचिरकालं तावद् द्वादशवार्षिकं व्रतचरणमाद्रियेतेति” चेत् ।

फलभूमार्थिनोऽङ्गभूयस्त्वमनुष्ठास्यन्ति । तदुक्तम् ‘प्रयत्नविशेषात्फलविशेषेण भवितव्यमिति ।’

“ननु च नार्थावबोधोदाहृते ग्रहणद्वारेण स्वाध्यायाध्ययनस्य किञ्चिदपरं फलमस्ति । एवं ह्याहुः—‘न तस्याध्ययनमात्रं तत्र भवन्तो याज्ञिकाः फलं समामनन्तीति’ । तथा “दृष्टो हि तत्त्वार्थः कर्मावबोधनं नामेति” शबरभाष्ये । तस्य च न कश्चिद्विशेषो दृश्यते ।”

यद्येवं ग्रहणकालेऽप्यन्तरेण व्रतधर्मानुष्ठानं ग्रहणानुष्ठानप्रसङ्गः । कश्चैवमाह—
‘अर्थावबोधार्थः स्वाध्यायविधिरिति’ । स्वाध्यायविधिः स्वार्थ एव । नान्यस्यान्यार्थ-
तायां प्रमाणमस्ति । अर्थावबोधो हि ग्रहणे सति वस्तुस्वभावत उत्पद्यते न विधितः ।

“अथ किं स्वर्गादिफलार्थिनोऽयं विधिः” ।

एतदपि कथं भविष्यति ?

“का तर्हीयं वाचोयुक्तिः—फलविशेषेणेति” ।

एषा वाचोयुक्तिः । संस्कारविधिस्तावदयं स्वाध्यायप्रधानः तस्य स्वाध्याये कर्मण्यु-
त्पन्नत्वात् । संस्कारविधयश्च न साक्षादधिकारमर्हन्ति किन्तु संस्कार्यद्वारेण साधि-
कारविध्यन्तरमनुप्रविशन्ति । यथा ग्रीहिमवहन्तीति दर्शपूर्णमासाधिकारविषयाऽनेया-
दिबागसाधनभूतपुरोडाशप्रकृतिग्रीहितुषकणविप्रमोचनादिसंस्कारद्वारेण दर्शपूर्णमासापूर्व-
सम्बन्धमनुभवति अवघातः, न तन्निरपेक्षः, स एव कर्तव्यतया प्रतीयते । एवमिह वेदस्य
संस्कार्यत्वं नान्यत्राशेषभूतस्य निर्वहति । दृष्टः स्वाध्यायाध्ययनानन्तरमर्थावबोधः ।
अत इदमध्ययनमर्थावबोधपर्यन्तमवघात इव तण्डुलनिष्पत्तिपर्यन्तः । एतावांस्तु विशेषः ।
प्रकरणेऽधीतत्वादवघातो भटिति सन्धाधिकारविध्यन्तरसम्बन्धः । अयं त्वनारभ्याधी-
तत्वादवबोधपर्यवसायी सकलफलकर्मानुष्ठानोपयोगितया गम्यमानोऽधिकारः । तथा
विध्यर्थनिवृत्तिरेव फलविशेषोऽभिप्रेतः । विधेहि^१ पुरुषार्थत्वं व्युत्पन्नावगमम्,
तत्साक्षाद्भवतु वा परम्परया वेति न विशेषः । गम्यमानाधिकारत्वाच्च स्वतन्त्र एवायं
विधिः स्वात्मानमनुष्ठापयति, यद्यपि नित्यकामश्रुतिष्वर्थावबोध उपयुज्यते ।

ये त्वर्थावबोधद्वारेण ज्योतिष्टोमादिविध्यैककार्यत्वमिच्छन्ति तत्फलस्यैव च प्रयत्न-
विशेषादतिशयमाहुस्तेषामाचार्यकरणाविधिना किमपराद्धं, येन महता यत्नेन तदेककार्यता
निषिध्यते । अप्रामाण्यं वेदस्य भवतीति चेदस्तु । न प्रयोजनवशेन युक्तिसामर्थ्यावातो-
ऽर्थो ह्यातुं शक्यते । युक्तिस्तु युक्त्यन्तरेण बलीयसा बाध्यते ।

“आचार्यकरणाविध्यैककार्यत्वे त्वस्य विधिरूपतैव हीयते, स्वार्थस्याविवक्षितत्वात्” ।

तत्तुल्यं ज्योतिष्टोमाणुप्रवेशोऽपि ।

यदा तु स्वतन्त्रोऽयं विधिः स्वार्थानुष्ठापकस्तत्समानस्कन्धस्तदा स्वयमेवेतिकर्तव्य-
तया युक्तोऽनुष्ठीयते ।

तत्र ये विकल्पिताः कल्पा लघीयासौ गरीयांसश्च, तेषां लघीयसा सिद्धे गरीयसामनुष्ठानं विध्यर्थ एव विशेषमावहति । यथाऽऽधाने 'एका देया तिस्रो देया' इत्यादि । अनुष्ठिते चास्मिन्विधौ स्वसामर्थ्याच्छ्रुतो वा भवतु प्रतीयमानो वा कल्प्यो वा, प्रमाणभेदायं न सम्बन्धभेदः, सर्वथाभयतः स्पर्शतो न मुच्यामहे—यद्यस्य विधिः स्वार्थानुष्ठापको ज्योतिष्टोमाद्युपकारकत्वञ्च ।

‘ननु किमिदं पूर्वापरविरुद्धं प्रलप्यते ? प्रागुक्तम्—न साक्षात्संस्कारविधयोऽधिकारसम्बन्धिनः । इदानीं तु स्वतन्त्र एवायं विधिः स्वार्थानुष्ठापक इति । ‘यथायंविशेषश्रुतेनान्वयिना न सम्बध्यते, गम्यमानस्त्वधिकारः संस्कारविधीनामप्यविरुद्ध’ इति । नायं विशेषो यद्यस्य विधिप्रयुक्तमनुष्ठानमर्थावबोधोऽश इत्येते । पाठमात्रस्याचार्यविधिप्रयुक्तत्वात्संस्कारविधीनामधिकारसम्बन्धोऽभ्युपगतः स्यात् । अथ विध्यन्तरोपकारकत्वात्तत्प्रयुक्तमनुष्ठानं, तथा सत्यधिकृतस्याध्ययनं स्यान्नाधोतवेदस्याधिकारः । तदा च शूद्रस्याधिकारो दुर्निवारः । न चाध्ययनानन्तरं वेदार्थश्रवणं प्राप्नोति । यदैव हि यद्वच्छया कृतश्चिदधिगतं भवति ‘ज्यातिष्टोमनाम कर्म वैदिकं स्वर्गफलमिति’, तदैव तद्वित्तिकर्तव्यतां शिचेत्, तत्काल एव च तदुपयोगिनो मन्त्रान्याजमानानधीयीत ।”

अत्र कंचिदाश्रयिन्यायेन (मी० सू० ४।१।१८) परिहरन्ति । यथैव हि खिष्टकृदादय उभयरूपाः संस्कारार्थकर्मतया, एवं स्वाध्यायाध्ययनमप्यभिधानविनियोगानुसारितया क्रियाफलावबोधदर्शनेन च संस्कारकर्म फलवत्कर्मार्थकर्म । अतः साधिकारत्वसिद्धिः । ‘कः पुनरधिकारी’ । उपनीतस्त्रैविण्का माणवक इति ब्रूमः । ब्रह्मचारिधर्मेण ह्येतदाम्नायते । लिङादयं ह्यविनाभूतनियोज्यार्थविध्यर्थप्रतिपादकाः । तत्र विशेषाकाङ्क्षायां कचिच्छब्दममर्षितो विशेषो भवति—‘स्वर्गकामो यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति’ । कचिदश्रुतोऽप्यन्विताभिधानसामर्थ्यबलेन कल्प्यो, विश्वजिह्वादिषु । कचित्प्रकरणादश्रुतसामर्थ्याद्विध्यन्तरपर्यालोचनयाऽपि च प्रतीयते । तदेतदिह सर्वमस्ति । प्रकृतो ब्रह्मचारी । वस्तुसामर्थ्येन चार्थावबोध उपजायते । स च सर्वविधिपूषयुज्यते, विदुषोऽधिकारात् ।

तदिदमपरे न मृष्यन्ति । संस्कारविधित्वेनैवास्य प्रतीयमानाविकारता । यतः संस्कारकर्माणि संस्कारार्थतयाऽनुष्ठायन्ते । यदि च संस्कार्ये न दृश्येत विशेषस्ततः सक्तुवत्संस्काररूपता हीयेत । अस्ति चात्र फलवत्कर्मवबोधलक्षणे विशेषः । यत्तु “खिष्टकृदादिवदिति”, तत्प्रकृतिप्रत्ययविज्ञानागम्यत्वरूपहानितया युक्तोभयरूपता ।

तस्मात्स्थितं स्वतन्त्रोऽयं विधिर्माणवकस्येति । अतश्च स्वत एवानुष्ठेयो नावघातादिवद्दर्शपूर्णमासाद्यधिकारनियोगाच्चपेण ।

एवमनेकवेदाध्ययनमपि द्रष्टव्यम् । तत्रापि ह्येकेन वेदेन निर्वृत्ते विध्यर्थे किमित्यनेकवेदाध्ययनम् । फलभूम्ना तु युज्यते । फलं च पूर्ववत्, न तु वाक्यशेषाधीतं पयोदध्यादि । एवं स्थित एकवेदाध्यायिनः स्वशास्त्रानधीतानां मन्त्राणां कर्मोपयोगिनां कर्मानुष्ठानकाले सामर्थ्यान्तर्वाचिप्रमध्ययनमनुष्ठातं भवति । यद्यप्यधीतवेदस्याधिकारे “अधोत” इति ।

अन्ये तु ‘ब्राह्मणेन निष्कारणो धर्मः षडङ्गो वेदोऽध्येय’ इति निष्कारण इत्येतस्याधिकारपदतां मन्यन्ते । ‘निष्कारणः’, कारणं प्रयोजनमनुद्दिश्य, नित्यकर्मवत्कर्तव्यम् । न ह्यस्याधिकारसमर्पकत्वमन्तरेण विषयद्वारेण क्रियाकारकतद्विशेषणत्वादिनाऽन्वयः संभवति । तस्मात्सत्यपि संस्कारविधित्वे गम्यमानाधिकारत्वं श्रूयमाणाधिकारत्वं वाऽविरुद्धम् ।

अपरे तु संस्कारविधित्वादनधिकारतामेव ज्यायसीं मन्यन्ते । अनुष्ठानविशेषलाभार्थं ह्यधिकार उपास्यते । स चेह संस्कार्यविशेषदर्शनादेव सिद्धः । संस्कारविधयः प्रयोजनापेक्षाः । क्रियाफलमेवात्र विधिसाध्यम् । तच्च कर्मस्थं ग्रहणलक्षणं दृश्यत एवाविरुद्धम् ।

अश्रुते विभागे स्मृत्यन्तराद्विभागावगतिः “प्रतिवेदं ब्रह्मचर्यं द्वादशाब्दानीति” ।

“के पुनरत्र त्रयो वेदा अभिप्रेताः” ।

ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेद इति ।

“अथ किं नार्थवर्णो वेद इति” ।

क एवमाह । किं त्वत्र यथाश्रुतसंस्कार्यत्वनिबर्हणायामर्थावबोधनिष्ठतया तस्य विधेरनुष्ठानलाभः । अवबोधो हि सकलकर्मानुष्ठानोपयोगीति । आथर्वणश्चाभिचाराद्युपदेशबहुलः । तस्मान्न ज्योतिष्टोमादिकर्माणि विधीयन्ते । नापि तेषां किञ्चिदङ्गम् । त्रयैव हैत्राध्वर्यवौद्गात्रादिसकलतदङ्गपरिसमाप्तिः । प्रधानोत्पत्तिविधयश्च त्रयामेव ज्योतिष्टोमादीनां सन्ति । ब्रह्मत्वमपि त्रयामेव विद्यते । त्रिशब्दश्च संख्यावचनः । न च संख्याशब्दाः कश्चिद्धर्ममेकमनपेक्ष्य प्रवर्तन्ते । अतो येषामेवेह कार्योपदेशपरता त एव त्रिशब्देनाभिगदितुं शक्यन्ते । न चाथर्वणस्य तत्कार्यानुप्रवेशः । न तत्र प्रधानविधयो ज्योतिष्टोमादीनां, नाङ्गविधयः । श्येनादिष्वभिचारयज्ञेषु त एव त्विजः सैवान्याऽपीतिकर्तव्यता । विशेषोऽपि यः सोऽपि त्रयामेवोपदिष्टः । अतः ऋग्यजुर्भ्यामृक्सामभ्यां चैकत्र कर्मणि समावेशाभावात्त्रिवेदीव्यपदेशानुपपत्तेर्नार्थवत्स्येह ग्रहणम् स्वाध्यायशब्दवाच्यत्वात्त्वध्ययनविधेस्तद्विषयत्वमविरुद्धम् ।

तदर्थिकम् । षट्त्रिंशत्संख्या प्रत्यवसृश्यते । ततोऽर्धमष्टादशवर्षाणि । अत्रापि विभागकल्पना षड्वर्षाणि ।

अत्रापि पादिकम् । पादश्चतुर्भागभागिनी सैव संख्या । नव वर्षाणि । तेषां चतुर्थो भागः । प्रतिवेदं त्रीणि ।

“कथं पुनस्त्रिभिर्वर्षैर्वेदः शक्यो ग्रहीतुम्” ।

भवति कश्चिन्मेधावितमः ।

अपर आह । न ग्रहणस्वरूपप्रयुक्ता धर्माः, किं तर्हि तद्विषयेषु विधिना प्रयुज्यन्ते । तत्रानिवृत्ते ग्रहणे यदि कानिचिदहानि नियमानुपालनमध्ययनकाले क्रियते तावत्संख्यात एव शास्त्रार्थः । भवेत्स्वाध्यायविध्यर्थं तावतैवाङ्गकलापानुष्ठानम् । असमाप्तग्रहणस्य तद्व्रतनिवृत्तौ व्रतस्नातकव्यपदेशः । अतः कालविशेषविधानं युक्तम् । त्रिभिर्वर्षैः विना न व्रतस्नातका भवति । तद्यद्यपि “स्नानं वेदसमाप्ताविति” केचित्स्मरन्ति, तथापि तदर्थव्रतसमाप्तावपि प्रयोग उपचाराद्युक्त एव ।

तदयुक्तम् । सत्यपि विधिप्रयुक्ते यावदध्ययनभावितैव व्रतानां युक्ता । अध्ययनसंयोगेन हि तानि चोद्यन्ते । यावदध्ययनं भवितुमर्हन्ति । वचनादेव हि त्रिसावत्सरी व्रतचर्या प्रागपि ग्रहणाद्यद्येतत्पृथग्वाक्यम् । अथ तु ग्रहणान्तिकमेवेत्येकं वाक्यं, ततो नास्त्यग्रहीते वेदे व्रतनिवृत्तिः । एवकारेणैवमेवं पञ्चमनुमन्यते ।

“यदि नास्त्यग्रहीते वेदे तन्निवृत्तिः कथं तर्हि ‘व्रतस्नातको’ ‘वेदस्नातक’ इति भेदेन व्यपदेशः” ।

चतुर्थे वक्ष्यामः ।

षट्त्रिंशद्वन्दाः समाहृताः ‘षट्त्रिंशद्वदं,’ तत्रभवं षाट्त्रिंशदाब्दिकम् । एवं त्रैवेदिकम् । तदर्थपरिमाणं तदर्थिकम् । एवं पादिकं ग्रहणान्तिकमिति । सर्वत्र “अत इति ठनाविति” (पा० सु० ५ । २ । १४५) मत्वर्थायः । न तु यस्य यत्परिमाणं तत्तस्यास्तीति शक्यतेऽपदंष्टुम् ॥ १ ॥

वेदानधीत्य वेदा वा वेदं वाऽपि यथाक्रमम् ॥

अविप्लुतब्रह्मचर्ये गृहस्थाश्रममावसेत् ॥ २ ॥

त्रैवेदिकमध्ययनमुक्तम् । एकद्विवेदाध्ययनमप्राप्तं विकल्प्यते । वेदशब्दः शाखा-वचना व्याख्यातः । तिस्रः शाखा अधीयीत द्वे एकां वैकैकस्माद्देवान् त्वेकस्मादेव । त्रयी त्रिविद्येति पठ्यते ।

अधीन्य, गृहीत्वा, वेदमुक्त्या व्रतचर्यया ।

गृहस्थाश्रमावसेत् । गृहस्थाश्रमस्य स्वरूपं वक्ष्यति ‘उद्वहंत द्विजो भार्याम्’ इत्यादि । आवसेदनुतिष्ठन् । अनंकार्था धातवः । आङ् मर्यादायां वर्तते ।

कृतद्वारपरिग्रहो रूढ्या गृहस्थ उच्यते । 'गृह'शब्दो दारवचनस्तत्र तिष्ठति । तस्य यो विहितः पदार्थसमूहो विधिनिषेधात्मकः स आश्रमशब्देनोच्यते । यथापनीतस्य ब्रह्मचर्याश्रम आ समावर्तनात्, कृतविवाहस्य गार्हस्थ्यमिति ।

अविप्लुतमखण्डितं ब्रह्मचर्यं स्त्रीसंप्रयोगनिवृत्तिर्यस्य स एवमुच्यते । वाक्यभेदश्चात्र द्रष्टव्यः । आख्यानव्यवहारेण—अविप्लुतब्रह्मचर्यो भवेद्गृहस्थाश्रमं च प्रतिपद्येत । एकवाक्यतया कदाचन विप्लवे गार्हस्थ्यधिकार एव हीयेत । अथ पुनः पुरुषार्थतया विधानेन तदतिक्रमे प्रायश्चित्तेन युज्यते न त्वधिकारी न भवति ।

अधीत्यावसंदिति च पौर्वापर्यमात्रं विवक्षितम्, नाध्ययनसमनंतरं भाविता विवाहस्य त्यक्कार्यात्पौर्वापर्यविधानादानन्तर्यं न शब्दार्थः । अतश्च स्वाध्यायाध्ययनविवाहयोरन्तराले व्याकरणादिशास्त्रश्रवणं वेदार्थज्ञानार्थं लभ्यते । विद्वानेव हि गार्हस्थ्येऽधिक्रियते, न यथाऽध्ययनविधौ मूलः । यद्यपि वात्यावस्थायां तिर्यक्समानधर्मा स्वमधिकारं प्रतिपत्तुमसमर्थस्तथापि पित्राऽऽचार्येण वाऽनुष्ठाप्यते । वस्तुतस्तयोरेवाधिकारः । अपत्यानुशासने पितुरधिकारोऽपत्योत्पत्तिविधंस्तावताऽभिनिर्वर्त्यत्वात् । अनुशासने च विधिनिषेधाधिकारद्वयप्रतिपादनम् । तत्र यत्प्रतिपाद्यमानोऽपि नावबुध्यते, तदन्ध इव हस्तग्राहिकया कार्यते । यथाऽग्निस्पर्शकूपादिपाताद्वाटहस्तावष्टम्भादिना धार्यते एवमट्टादपि मशपाणादेः । यथा वाऽनिच्छन्नौषधपानादौ प्रवर्त्यते एवं शास्त्रोपेक्ष्यपि पदार्थेषु । यदा त्वोषद्व्युत्पन्नस्तदैवं नियुज्यते 'इदमिदं कर्तुमर्हसीति' । एवं सत्यधीतवेदं शास्त्रवकः पित्राचार्यैर्नैवं प्रतिबोधयितव्यो "गृहीतवानसि वेदं त्वमिदानीं तदर्थजिज्ञासायामधिक्रियसे ततस्तदङ्गानि श्रोतुमर्हसीति" । एतावता पितुरपत्यात्पादनाधिकारनिवृत्तिः । तदुक्तं 'क्रियता पुनरुत्पादितो भवति यावता स्वयमधिगतकृत्या भवतीति' ।

अतः स्थितमेतत्—नाधीत्यैव विवाहो यावद्वेदार्थो नाधिगतः । एवं च पदयोजना कर्तव्या । अधीत्य अध्ययने निवृत्तेऽपि अविप्लुतब्रह्मचर्यः स्यात् ।

प्राप्तायां च निवृत्तौ पुनर्वचनं नियमान्तराणां मधुमांसवर्जनादीनां निवृत्तिपरम् । तेन यावदध्ययनं तावत्सर्वे नियमा अनुष्ठातव्याः, समाप्ते त्वध्ययनेऽर्थावबोधकाले स्त्रीनिवृत्तिरेव करणीया, स्त्री-सेवा न विधातव्या । ब्रह्मचर्यशब्दो यद्यपि ब्रह्मप्रहृणार्थं यद्ब्रतमहृणं तत्र व्युत्पाद्यते तथापि स्त्रीनिवृत्तिपर एवास्य तत्र प्रयोग इति दर्शयिष्यामः ।

यथाक्रमम् । य एवाध्यतृणां पाठक्रमः प्रसिद्धस्तेनैव, प्रथमं चतुःषष्टिस्तं ब्राह्मणं पितृपितामहाद्यभिजनप्रबन्धोपक्रमं भवति । न हीदृशेऽर्थे वक्तारो न कुलेन न शीलेन न क्रमेणेति । एतेन चैतत्प्रतिपादितं भवति—या एव पित्रादिभिः शास्त्राधीता सा न त्याज्येति ॥ २ ॥

तं प्रतीतं स्वधर्मेण ब्रह्मदायहरं पितुः ॥

स्रग्विणं तल्प आसीनमर्हयेत्प्रथमं गवा ॥ ३ ॥

तं ब्रह्मदायहरं प्रथमं गवाऽर्हयेत् । ब्रह्म च दायश्च ते उभे हरति स्वीकरोतीति ब्रह्मदायहरः । दीयत इति 'दायो' धनं, 'ब्रह्म' वेदो, 'हरण'मधिगमः । गृहीतवेदः पित्रा कृतावेभागो गार्हस्थ्यं प्रतिपद्यते, निर्धनस्यानधिकारात् । यदि तु पिता निर्धनस्तदा सान्तानिकतया धनमर्जयित्वा विवाहयेत् ।

अन्ये तु ब्रह्मैव दायो 'ब्रह्मदाय' इति पूर्वोक्तविध्यनुवादं मन्यन्ते पितुरिति ।

'ननु चाचार्यस्य भाणवकाध्यापनेऽधिकारवक्तुः किमिदमुच्यते पितुर्ब्रह्मदायहरमिति' ।

उच्यते । यस्य पिता विद्यते तस्य स एवाचार्यः । अभावे पितुरशक्तौ वाऽन्यस्याधिकारः । आचार्यान्नरोपादानेन पितुरधिकारो निवर्तत एव । स्वयं वाऽध्यापयत्वन्योपादानेन वेति न विशेषः ।

यदप्याहुः—'वरो दक्षिणेत्युपनयने नित्यवदक्षिणाग्नानात्परकर्तृकत्वमेवेति'—तदसत् । उपनयने ह्ययं विधिः 'वरो दक्षिणेति' । उपनेता च पिता वाऽऽचार्यो वा, तौ द्वावपि स्वाधिकारप्रवृत्तौ नानत्यन्तरमपेक्षेते । आनमनार्थं हि दक्षिणादानम् । न चाधिकारान्तरतः प्रवृत्तस्यानतिरुपयुज्यते । तेनायं दक्षिणाशब्द आनमनार्थाभावादर्थद्विरण्यदानवददृष्टार्थदानोपलक्षणाथो विज्ञेयः । पित्रैव चासौ तावता धनेन स्वामी कर्तव्यो येन वरदानमस्य संपद्यते ।

अथायमाग्रहः—'नानत्यर्थादानादृते दक्षिणाशब्दस्योपपत्तिः । न वा मुख्ये सति लक्षणा न्याययेति' । एवं तर्हि यस्य पिता न तत्स्थानीयो नाचार्यः स यदाऽऽत्मानमुपनयेत् सत्यकामवत्तद्विषयो दक्षिणाविधिर्भव्यति । तस्यापि चेपदपेतशैशवस्यात्मसंस्कारायास्त्येवाधिकार इति प्रतिपादितम् ।

तस्माद्ब्रह्मयथा पितुरधिकारः, स्वयमुपनयमानस्यान्यमाचार्यमुपादधानस्य वा ।

प्रतीतम् अभिमुखीभूतं गृहाग्रमप्रतिपत्तौ । न तु नैष्ठिकं, समाप्ताध्ययनविध्यर्थमपि ग्रामप्रतिपत्तौ ।

स्रग्विणम् । यावन्तः कंचन गृहकारैर्मधुपर्ककर्मणि धर्मा आग्रातास्तेषां प्रदर्शनार्थमेतत् ।

तल्प आसीनं महार्हपर्यङ्कशयनोपविष्टम् । पूजाधिकारार्हं शयानम् ।

गवा मधुपर्केण । मधुपर्केऽसौ विधिः पाक्षिक आग्रातः । अतो गोशब्देन तत्साधनकर्मविशेषो लक्ष्यते ।

अर्हयेत् पूजयेत् । अधिकारात्पिताऽऽचार्यो वा ।

प्रथमं पूर्वं विवाहात् ।

प्रतीतं स्वधर्मे योऽस्यनुवाहः । स्वधर्मेण 'ब्रह्मदायहरं', 'स्वधर्मेण चार्हयेदिति,'
संबन्धे न विशेषः ॥ ३ ॥

गुरुणाऽनुमतः स्नात्वा समावृत्तो यथाविधि ॥

उद्वहेत द्विजो भार्यां सवर्णां लक्षणांविताम् ॥ ४ ॥

सत्यामपि वेदव्रतसमाप्तौ गुरुणाऽनुमतः अभ्यनुष्ठातः स्नायात् । स्नानशब्देन
गृह्योक्तसंस्कारविशेषो लक्ष्यते, ब्रह्मचारिधर्माविधिः । यथा चात्र लक्षणा तथा प्राग्व्या-
ख्यातम् ।

तद्वद्वरेव गृह्यकारोक्तं कंचिन्मधुपर्कपूजाविहितसंस्कारं प्राप्य समावृत्तो 'गुरुकुला-
त्पितृगृहं प्रत्यागत' इत्यनुवादः । उद्वहेतेत्येतद्विधिशेषमेतत्सर्वं प्राप्तमेव न तु समावर्तनं
विवाहाङ्गम् । तेन यः पितृगृह एवाधोतवेदस्तस्य समावृत्त्यसम्भवेऽपि भवत्येव विवाहः ।

कंचित्समावर्तनं विवाहाङ्गं स्नानं मन्यन्ते । "क्त्वाश्रुत्या भेदप्रतिपत्तिरिति" चेदेवं
तर्हि समावर्तनं विवाहाङ्गं स्नानसंस्कारं वक्ष्यति । सविशेषं हि तत्र स्नानमात्रातमेव
"स्नातकंनेत्यादि" ।

अथवा यमनियमत्यागाभिप्रायं समावृत्तिवचनम् । समावृत्तः प्राक्तनीमेवावस्था
नियमरहिता प्रतिपन्न इत्यर्थः । विशेषाभिप्रायं च नियमत्यागवचनम् । ब्रह्मचारिणो
हि सातिशया यमनियमा न तथोत्तरेषाम् ।

यथाविधीति स्वधर्मेणैतिवत् ।

उद्वहेत द्विजो भार्याम् । उद्वहेतेति विवाहविधिः । संस्कारकर्म विवाहो,
भार्यामिति द्वितीयानिर्देशात् ।

"न च प्राग्विवाहाद् भार्या सिद्धाऽस्ति यस्या विवाहसंस्कारः क्रियेत, चक्षुष इवा-
ञ्जनसंस्कारः । किं तर्हि निर्वर्त्यते विवाहेन ?"

यथा यूपं छिनत्तीति, छेदनादयः संस्कारा यस्य क्रियन्ते स यूपः, एवं विवाहेनैव
भार्या भवतीति ।

विवाहशब्देन पाणिग्रहणमुच्यते । तच्च चात्र प्रधानम् । एवं हि स्मरन्ति 'विवा-
हनं दारकर्म पाणिग्रहणमिति' । इहापि वक्ष्यति (श्लो० ४३) "पाणिग्रहणसंस्कार"
इति लाजहोमाद्यङ्गम् । तच्च गृह्यादखिलं ज्ञातव्यम् ।

"नोद्वहेत्कपिला कन्यामिति" (श्लो. ८) कन्याग्रहणात्कन्याया अयं संस्कारो,
न स्त्रीमात्रस्य । कन्याशब्दश्चात्र प्रकरणेऽप्रवृत्तपुंसंप्रयोगाया योषिति वर्तत इति वक्ष्यामः ।

सवर्णां समानजातीयाम् ।

लक्षणां न्विताम् । 'लक्षणानि' अवैधव्यप्रजाधनसूचकानि वर्णरेखातिलका-
दिचिह्नानि ज्योतिःशास्त्रावगम्यानि, तैः 'अन्विता' युक्ता, शुभलक्षणां न्वितामित्यर्थः ।
यद्यप्यनिष्टसूचकमपि लक्षणं भवति किंतु सूचकैरेव शस्तैस्तादृशीं विवाहयेत्, अतः
प्रशस्तलक्षणा लक्षणवती द्रष्टव्या । अभिप्रेतसूचक एव लक्षणशब्दे लोके प्रयुज्यते ।
सलक्षणोऽयं पुरुषः सलक्षणा स्त्रीति या शुभलक्षणा सैवमुच्यते ।

तत्राधिकारचिन्ता कर्तव्या । संस्कारविधित्वादेवाधानवदनुष्ठानलाभात् यथैव
आधानमाहवनीयादिद्वारेण नित्यकाम्यकर्मोपयोगि तदङ्गाहवनीयादिनिवृत्त्यर्थमनुष्ठायते,
एवं विवाहोऽपि, अस्यापि भार्यानिर्वर्तकत्वेन दृष्टादृष्टपुरुषार्थोपयोगित्वात् । तथाहि
खेदात्पुंसः स्त्रीमात्रविषयायां प्रवृत्तौ प्रसक्तायां कन्यापरदारनिषेधात्स्वदारेषु कामिनः
खेदनिवृत्तिः । "सहधर्मश्चरितव्यः" इति तया सह सर्वधर्मेष्वधिकाराददृष्टपुरुषार्थ-
सिद्धिस्तद्विधा ।

अत्र केचिन्मीमांसन्ते । "रागिणः पूर्वोक्तेन प्रकारेण दृष्टसिद्ध्यर्थं विवाहं स्वतः
कुर्वन्ति । तेषां च कृतविवाहानां सम्भवेत्स द्विजातिकर्मविधित्वेन कर्मानुष्ठानसिद्ध्यर्थो
विवाहः । यस्य कथंचित्स्त्रीनिष्ठा निवृत्ता, न तस्य विवाहः । असति विवाहे कर्मा-
नधिकारादनधिकृतस्य चाननुष्ठाने दोषाभावात्पुरुषार्थानुष्ठानान्यननुतिष्ठतोऽनाश्रमियोऽ-
प्यवस्थानमविरुद्धम् ।"

तदेतदसत् । यथैव कामः पुरुषार्थस्तथैव धर्मोऽपि पुरुषार्थत्वे प्रयोजकः ।
सर्वोऽपि पुरुषार्थसिद्ध्यर्थं प्रवर्तते । यदि चैतदेवं स्यात्संवत्सरमनाश्रमी भूत्वेत्यादि
नोपपद्येतेति । निपुणं चैतदाश्रमविकल्पावसरे षष्ठे निर्णेष्यामः ॥ ४ ॥

यादृशी कन्या बोद्धव्या तामिदानीं दर्शयति ।

असपिण्डा च या मातुरसगोत्रा च या पितुः ॥

सा प्रशस्ता द्विजातीनां दारकर्मण्यमैथुनी ॥ ५ ॥

मातुर्याऽसपिण्डा पितुश्च याऽसगोत्रा सा दारकर्मणि प्रशस्ता ।

'सपिण्ड'ग्रहणं मातृबन्धूपलक्षणार्थम् । मातुर्हि सापिण्डा स्त्रीणां स्मृत्यन्तरं तृतीय-
पुरुषावधि । न तु त्रिभ्य ऊर्ध्वं मातृबन्धुभ्यो विवाह इष्यते किं तर्हि पञ्चमा-
दूर्ध्वम् । एवं हि गौतमः पठति (अ० ४ सू० ३ । ५) । "ऊर्ध्वं सप्तमात्पितृबन्धुभ्यो
मातृबन्धुभ्यः पञ्चमादिति" । तेन यथाश्रुतिसमन्वयाभावात् सपिण्डशब्दः स्मृत्यन्तर-
वशेन मातृसम्बन्धितया व्याकरणीयः । तेनैवमुक्तं स्यात् 'मातुरन्वयजा जाया न भवति' ।

अवधिश्च गौतमीय एव । तेन मातामहप्रमातामहयोर्यान्वये जाता सा पुत्रसन्तते-
र्बान्धवसामीप्यात्पञ्चमीं यावन्न विवाहयितव्या । अतो मातृध्वसृतद्दुहितृणां प्रमाता-
महसंततिजानां च सर्वासां प्रतिषेधो, बन्धुत्वाविशेषात् ।

असगोत्रा च या पितुः । गोत्रं वसिष्ठभृगुगर्गादिवंशः स्मर्यते । समान-
गोत्रा वसिष्ठा न वसिष्ठैर्विवहन्ते न गर्गा गर्गैः । वासिष्ठे तु मातृसगोत्राया अपि
प्रतिषेधः । “परिणीय सगोत्रां तु समानप्रवरां तथा । कृत्वा तस्याः समुत्सर्गं द्विज-
श्चान्द्रायणं चरेत्” । “मातुलस्य सुतां चैव मातृगोत्रां तथैव च” ।

“गौतमेन तु पठ्यते (अ० ४ सू० २) . “असमानप्रवरैर्विवाहः” इति । तत्र
गोत्रसमत्वे सत्यपि प्रवरभेदश्चेद्युज्यते विवाहः” ।

तदयुक्तम् । यतः स्मृत्यन्तरे ह्युभयं निषिध्यते “असमानार्पणगोत्रजामिति (याज्ञ०
आ० ५३)” । आर्पणं प्रवर इत्येकोऽर्थः ।

“कथं पुनर्गोत्रभेदे समानार्पणत्वम्” ।

किमिति न भवति यदि स्मर्यते । श्रुतिस्मृतिप्रमाणकोऽयमर्थो न प्रत्यक्षगोचरो, येन
विरोधः स्यात् ।

“के पुनरमी प्रवरा नाम” ।

अत्यल्पमिदमुच्यते । इदमपि वक्तव्यं—किं पुनरेतद्ब्राह्मणत्वं नाम, तथा कतरदेत-
द्गोत्रं नाम । यथैव समाने पुरुषत्वे ब्राह्मणत्वादिविशेषः, एवं समाने ब्राह्मणत्वे वसि-
ष्ठादिगोत्रभेदः, प्रतिगोत्रं च समानार्पण्याणि । यस्यैतद्गोत्रं तस्य तैः शब्दैः प्रवराश्रयणं
कर्तव्यम् । एवं विवाहनिषेधेऽपि । स्मरन्ति च सूत्रकाराः गोत्रभेदसम्बन्धेन प्रवरान्,
‘यस्यैतद्गोत्रं तस्येमे प्रवरा’ इति । गोत्रभेदस्तु तद्गोत्रजैरेव । स्मर्यते—‘वयं पराशरा
वयमुपमन्यव’ इति । यद्यपि गोत्रवत्प्रवरानपि स्मरन्ति, तथापि बहुत्वात्कदाचिद्विस्म-
रेयुरिति गोत्रमुपलक्षणीकृत्य प्रवरस्मृतिरूपनिबद्धा । गोत्रं तु स्मरन्ति । न च तस्य
किञ्चिदुपलक्ष्यमस्ति ‘य एवंप्रत्यस्तस्येदं गोत्रमिति’ । एतावत्तत्र स्मरणम् । यावद्गोत्रं
सन्ततिसमानजातीयत्वम् ।

एष च ‘गोत्रप्रवरभेदः ब्राह्मणानां न राजन्यविशाम् । तथाहि कल्पसूत्र-
कारः “पौरोहित्याद्गोत्रजन्यवैश्ययोरिति” । यद्यपि गोत्रविशेषव्यपदेशो सति प्राप्तप्रति-
षेधेनापि प्रवराधिकारे वचनमिदमुपपद्यते, किं तु न तेषां गोत्रस्मरणमस्ति ।

“कस्तर्हि क्षत्रियवैश्ययोर्विवाहेऽपि बन्धूनामवधेर्नियमः” ।

उच्यते । सर्ववर्णविषयमेतत् “ऊर्ध्वं सप्तमात् पितृबन्धुभ्यः” इति ।

इहाप्यसगोत्रा च-शब्दादसपिण्डा । तथा चानुवर्त्यमानः सपिण्डशब्दः पूर्ववद्वन्धुसम्बन्धोपलक्षणार्थः । तेन पितृष्वसुरन्वयस्त्रोणामन्यासां च प्रपितामह-सन्ततिस्त्रीणां सप्तमात्पुरुषात्प्रतिषेधः सिद्धो भवति । सप्तमपुरुषावधयः सपिण्डाः स्मर्यन्ते ।

अन्ये तु 'गोत्रं' वंशमाहुः । न तत्रावध्यपेक्षा । यावदेतज्ज्ञायते वयमेकवंशा इति तावद्विवाहः । अस्मिन्नपि पक्षे असपिण्डा चेत्यनुवर्तते । तेन पूर्ववत्पितृष्वस्त्रादिदु-हितृणां प्रतिषेधः ।

“अस्मिस्तु पक्षे समानार्थगोत्राणां प्रतिषेधो दुर्लभः । न हि तत्रैतदस्ति वयमेक-वंश्या इति” ।

उच्यते । ऐतिहासिकेन तद्दर्शनेन समर्थयन्ते । तत्रहि वर्णयन्ति । “ऋषिर्व-सिष्ठादिराद्यो वंशस्य कर्ता तद्गोत्रास्ततः प्रसूताः प्रवरा इति तत्पुत्रपौत्रास्तपोविद्याशति-शयगुणयोगेन प्रख्याततमाः ।” स्मृत्यन्तरादेष एव नियमः ।

इदं त्वत्र निरूप्यं—यदेतत्समानप्रवरैरिति तत्र नामधेयतस्तावत्समानत्वं न संख्यातः । नामधेयसमानत्वे च किं यत्र सर्वाण्येव समानानि तत्र-प्रतिषेध उतैकस्मिन्नपि समाने । तत्र यदि समुदितानां प्रवरत्वं, तत्र समाने कस्मिंश्चिद्विन्नेऽन्यस्मिन्नन्यः समुदायः सञ्जात इत्यसमानावरत्वाच्च प्रतिषेधः । एवं चोपमन्यूनां पराशराणां च स्याद्विवाहः । भिन्नं तयोर्गोत्रम् । एक उपमन्यवः अपरे पराशराः, पूर्वेण च न्यायेन प्रवरभेदः । उपमन्यूनां वासिष्ठभारद्वाजैकपादिति प्रवराः, पराशराणां वासिष्ठगार्ग्यपराशर्येति । अथैकैकस्य प्रवरत्वमेकस्मिन्नपि समाने प्रतिषेधः । तद्यथा माषा न भोक्तव्या, मिश्रा अपि न भुज्यन्ते ।

किं पुनरत्र युक्तम् ।

एकैकस्य प्रवरत्वम् । तथाहि सामानाधिकरण्यं दृश्यते । एकं वृणीते द्वौ वृणीते त्रीन्वृणीते इति प्रतिपन्न एकः । तत्साम्येऽप्याद्वैषामविवाह इति ।

द्विजातिप्रहणमुपलक्षणार्थम् । शूद्रस्यापि आ सप्तमात्पितृतः पञ्चमान्मातृत इत्यस्ति । दारकरणं दारक्रिया दारकर्म । तत्र प्रशस्तता प्रशंसया विहितेत्यर्थः ।

अमैथुनी । मिथुने भवा मैथुनी, न मैथुनी अमैथुनी । पितुरिति संबध्यते, पितृबीजादेश्वेत्पन्ना ज्ञातमात्रा । नियोगो विहितस्तत उत्पन्नाया नःस्ति पूर्वोक्तविशेष-गैर्निषेधः । अतः पृथङ्निषिध्यते अमैथुनीति । ततो नियोगोत्पन्ना कामतो न विवाहा, मैथुनीत्वात् ।

अन्ये तु अमैथुने इति पठन्ति । धर्मार्थे दारकर्मणि प्रशस्ता, न मैथुने । स्तुतिश्चेयं न प्रतिषेधः । ईदृशी योढा सा सत्यपि मैथुने धर्मार्थैव भवति ॥ ५ ॥

महान्त्यपि समृद्धानि गोजाविधनधान्यतः ॥

स्त्रीसम्बन्धे दशैतानि कुलानि परिवर्जयेत् ॥ ६ ॥

वक्ष्यमाणस्य प्रतिषेधस्य निन्दार्थवादेऽयम् ।

‘समृद्धिः’ सम्पत्तिः । ‘धनं’ विभवः ।

महान्त्यपि प्रकृष्टान्यपि ।

धनविशेषणार्थमाह गोजाविधनधान्यतः । तृतीयार्थे तसिः । गोजाविधनेन च धान्येन च । धनप्रहणं गोजादीनां विशेषणार्थम् । धनरूपा ये गोजादयः । कूट-संपन्नता हि धान्यम् ।

‘स्रीसम्बन्धो’ विवाहः । स्त्रीप्राप्त्यर्थं सम्बन्धः स्त्रीसम्बन्धः ॥ ६ ॥

हीनक्रियं निष्पुरुषं निश्छन्दो रोमशार्शसम् ॥

सत्यामयाव्यपस्मारिश्चित्रिकुष्ठिकुलानि च ॥ ७ ॥

हीनाः लक्ताः क्रिया यस्मिन् कुले जातकर्मादयः संस्कारा न क्रियन्ते, नित्याश्च पञ्चयज्ञादयः ।

निष्पुरुषं स्त्रीप्रसू । यत्र प्रायेण कन्या जायन्ते, न पुमांसः ।

निश्छन्दः वेदाध्ययनवर्जितम् ।

रोमशार्शसम् । द्वन्द्वैकवद्भावेन कुलद्वयं निर्दिष्टम् । बहुदीर्घाद्वादिषु लोमभि-र्युतम् । अर्शांसि गुदेन्द्रियगतान्यधिमांसनिबद्धानि; तानि हि रोगरूपत्वात्पीडाकराणि ।

क्षयो राजयक्ष्माव्याधिः ।

आमयावी मंदाभिर्यस्य भुक्तमन्नं सम्यक् न जीर्यति ।

अपस्मारः स्मृतिभ्रंशाद्युपघातकृत् ।

श्वित्रं शरीरगताच्छेदवती श्वेतता ।

कुष्ठं प्रसिद्धम् ।

सर्वे एते व्याधिविशेषवचनाः शब्दा रोमशादारभ्य मत्स्यर्षीयप्रत्ययान्ता निर्दिष्टाः ।

पूर्वेर्व्याख्यातृभिर्दृष्टमूलताऽस्य प्रतिषेधस्य वर्णितम् । मातुः कुलं द्विपदोऽनुहरन्ति ।

ततो हीनक्रियादीनां या प्रजा साऽपि तच्छ्रीला स्यात् । व्याधयश्च संक्रामन्ति ।

एवं हि वैद्यके पठ्यते “सर्वे संक्रामिणो रोगा वर्जयित्वा प्रवाहिकाम्” ॥ ७ ॥

नोद्वहेत्कपिलां कन्यां नाधिकाङ्गीं न रोगिणीम् ॥

नालोमिकां नातिलोमां न वाचालां न पिङ्गलाम् ॥ ८ ॥

पूर्वः कुलाश्रयः प्रतिषेधः । अयं तु स्वरूपाश्रयः ।

यस्या कटुवर्णाः कनकवर्णा वा केशाः सा कपिला ।

अधिकाङ्गी षडङ्गुलिः ।

रोगिणी बहुरोगा, दुष्प्रतिकारव्याधिगृहीता च । भूम्नोनिः मत्वर्थायो नित्ययोगे वा ।

अलोमिका अकेशा । लोमानि केशा अप्युच्यन्ते । बाहुमूले जङ्घामूले वा सर्वलोम्नामभावः ।

वाचाला स्वल्प एव वक्तव्ये बहुलं परुषं च भाषते ।

पिङ्गला अचिरांगेण मण्डलाक्षी कपिलपिङ्गलाक्षी वा ॥ ८ ॥

नर्क्षवृक्षनदीनाम्नीं नान्त्यपर्वतनामिकाम् ॥

न पक्ष्यहिम्रेप्यनाम्नीं न च भीषणनामिकाम् ॥ ९ ॥

ऋक्षं नक्षत्रं, तन्नामिका, 'आर्द्रा' 'ज्येष्ठा' इत्यादि । वृक्षनाम्नी 'शिशपा' ग्रामलकीति । नदी, गङ्गा, यमुना, तन्नाम्नी । ऋक्षाणि च वृक्षाश्च नद्यश्चेति द्वन्द्वः तासां नामानीति षष्ठीसमासः । ततो द्वितीयेन नामशब्देनोत्तरपदलोपी समासः ।

अन्त्यनामिका 'बर्बरी' 'शबरी' इत्यादि । पर्वता विन्ध्यमलयादयः । पूर्ववत्समासात्कप्रत्ययः ।

पक्षिनाम्नी 'शुकी' 'सारिका' । अहिः सर्पस्तन्नाम्नी, 'व्याली' 'भुजङ्गी' । ग्रेष्वा 'दासी' 'चेटी' 'हरनी' ।

विभीषणं नाम, भयजनकं, 'डाकिनी' 'राक्षसी' ॥ ९ ॥

अव्यङ्गाङ्गीं सौम्यनाम्नीं हंसवारणगामिनीम् ॥

तनुलोमकेशदशनां मृद्वङ्गीमुद्वहेत्स्त्रियम् ॥ १० ॥

अव्यङ्गाङ्गीम् । अव्यङ्गान्यङ्गानि यस्याः सैवमुच्यते । अव्यङ्गशब्देऽवैकल्यवचनः, प्रवीणोदारादिशब्दवत् यदपि व्युत्पाद्यतेऽविकलान्यङ्गानि यस्येति, अतश्चाङ्गशब्दस्य द्वितीयस्यावयविनि शक्तौचित्येन, संस्थानस्य परिपूर्णता साऽव्यङ्गशब्देनोच्यते ।

सौम्यं मधुरं नाम । 'स्त्रियां सुखोद्यम' अत्र दर्शितम् ।

हंस इव वारण इव गच्छति । यादृशी हंसानां हस्तिनां च विलासवती मन्थरा गतिः सा यस्याः ।

तनुब्धो नाल्पवचनः कितह्यानुपरिभाषे वर्तते । तन्वङ्गी सोध्यते या नातिस्थूला नातिकृशेति ।

मृदूनि सुस्पर्शकठिनापरुषाण्यङ्गानि यस्याः सा ।

तामुद्वहेत्स्वयं कन्याधिकारात्कन्याम् ।

‘यद्येवं नालोमिकामित्यादिप्रतिषेधोऽनर्थकोऽस्मादेव विधानात् या नैव रूपा तस्या अविवाह्यता सिद्धा’ ।

सत्यमेवम् । एक एवार्थो द्वाभ्यां विधिमुखेन प्रतिषेधमुखेन चोद्यमानस्तु स्पष्टो बुध्यते ।

कन्याशब्दश्चात्र प्रकरणादननुभूतसंभोगासु स्त्रीषु प्रवर्तते । तथा च वसिष्ठः “अस्पृष्टमैथुनां सदृशो भार्यां विन्देत्तति” । न चान्येन संस्कृताऽन्येन पुनः संस्कृतं शक्या, कृतस्य करणाभावात् । अतश्चोढाया अप्रवृत्तभर्तृसंयोगायाः कथंचित्स्वैरिणीत्वे भर्तृप्रवासादिना नान्येन विवाहोऽस्ति सत्यपि कन्यात्वे । तथा चेदृशी वसिष्ठोक्ति-मध्ये पठिता । अन्यत्राप्युक्तम् (याज्ञ० आ० ५२) “अनन्यपूर्वां यवीयसीं भ्रातृ-मतां स्त्रियमुद्वहेत्” । इति ॥ १० ॥

यस्यास्तु न भवेद्भ्राता न विज्ञायेत वै (वा) पिता ॥

नोपयच्छेत् तां प्राज्ञः पुत्रिकाधर्मशङ्कया ॥ ११ ॥

यस्या भ्राता नास्ति तां न विवहेत् । पुत्रिकाधर्मशङ्कया, पुत्रिकात्वशङ्कया । पुत्रिकाधर्मः कदाचिदस्याः कृतो भवेत्पित्रेत्यनया शङ्कया अनेन संदेहेन ।

“कथं चेयं शङ्का भवति” ।

यदि न विज्ञायेत पिता, देशान्तरे प्रोषितो मृतो वा । सा च मात्रा पितृसपि-ण्डैर्वा दीयते । प्राप्तकाला पितर्यसन्निहित एतैरपि दातव्येति स्मर्यते । स्मृतिं चोत्तरत्र दर्शयिष्यामः । पितरि तु संविज्ञायमाने नास्ति पुत्रिकात्वशङ्का । स हि स्वयमेवाह ‘कृता वा न कृता वेति’ ।

वाशब्दश्चेच्छब्दार्थे द्रष्टव्यः । यदि पिता न विज्ञायेत तदा कन्यका न बोढव्या ।

अन्ये तु स्वतन्त्रमेतत्प्रतिषेधद्वयमाचक्षते । यदि पिता न विज्ञायेत, अनेनेयं जातेति, गृहोत्पन्नायाः प्रतिषेधः । एवं च सम्बन्धः । यस्या भ्राता नास्ति तां पुत्रिकात्वशङ्कया नोपयच्छेत् । न विज्ञायेत इत्यत्र पुत्रिकाशङ्क्येत्येतन्न सम्बध्यते ।

अस्मिन्प्रकरणे यत्र नास्ति दृष्टगतः प्रतिषेधः यथा “असपिण्डा च” इत्यत्र श्लोके, तत्तपतिक्रमे विवाहस्वरूपानिर्वृत्तिरेव । अतः सगोत्रादिविवाहः कृतोऽप्यकृत एव । विध्यव-गरूपत्वादाधानवद्विवाहस्य विध्यतिक्रमरूपादपगमात् । यथाऽऽधानविधौ यत्किञ्चिदङ्गं

न ज्ञातं तदभावे नाहवनीयादिनिर्वृत्तिः, एवं सगोत्रादिकाया न भार्यात्वम् । तस्मात्स्याज्यैव कृततादृशसंस्कारप्रतिरूपिकाऽपि । तत्र भवन्तो वसिष्ठादयः प्रायश्चित्तमपि स्मरन्ति तादृशविवाहे । यद्यपि कर्मण एव तदङ्गप्रतिषेधातिक्रमे वैगुण्यं, न साक्षात्पुरुषस्य दोषः; तथापि वाचनिकं प्रायश्चित्तम् । अथवा सगोत्रागमनं निषिद्धम् । तदर्थे व्यापारे प्रवर्तमाने यदुक्तं तत्प्रायश्चित्तं भवेत् ।

यस्तु हीनक्रियादिप्रतिषेधस्तस्य दृष्टदर्शनमूलत्वाभिर्वर्तते विवाहः, भवत्यसौ भार्या, नास्ति तस्यास्त्यागः । एवमर्थ एव 'महान्त्यपीति' पूर्वस्मात्प्रतिषेधाद्भेदः स्तवनार्थं पठितः । एवमेव च शिष्टसमाचारः । कदाचित्कपिलादिरूपामुपयच्छति न सगोत्राम् ॥ ११ ॥

सवर्णाऽग्रे द्विजातीनां प्रशस्ता दारकर्मणि ॥

कामतस्तु प्रवृत्तानामिमाः स्युः क्रमशोऽवराः ॥ १२ ॥

“उद्ब्रूहेत द्विजो भार्यामिति” सत्यपि द्वितीयानिर्देशो भार्यायाः प्रधानत्वे गुणकर्मत्वे च विवाहस्य विवक्षितमेकत्वम्, अवनुवादगतोद्देश्यत्वात्, यथा यूपं छिनत्तीति । यस्यान्यतः स्वरूपमवगतं तस्यान्यत्र कार्यान्तरविधानार्थमनूद्यमानस्य यथावगतस्वरूपस्यैवानुवादो भवति, यथा ग्रहं संमार्ष्टीति, पूर्वावगतिस्मापेक्षत्वादनुवादस्य । निष्कृतसंख्याका हि ग्रहा—“दश एतानध्वर्युः प्रातःसवने ग्रहान्गृह्णाति” इत्यादिवाक्यैः, कार्यं चावगतं ग्रहैर्जुहोतीति । अतोऽवगत्यन्तरापेक्षत्वाद्ग्रहशब्दस्य न विवक्ष्यते संख्या । इह तु भार्यालक्षणोऽर्थो नान्यतः सिद्धोऽस्मादेव वाक्यादवगन्तव्योऽतो यथाश्रुतिं प्रतीयते, प्रातिपदिकार्थवत्संख्याऽपि विवक्षितेति । पञ्चमे चैतद्विस्तरतस्तर्कं वक्ष्यते ।

स्थितायां संख्याविवक्षायां द्वितीयस्याः कृतेऽपि पाणिग्रहणे न भार्यात्वम् । यथा सत्यावहनीये न द्वितीय आहवनीयः । इष्यते च कचिन्निमित्ते भार्यान्तरपरिग्रहस्तदर्थमिदमारभ्यते । एतदेवाभिप्रेत्य गौतमीये पठितम् । “धर्मप्रजासंपन्ने दारे नान्यां कुर्वीत, अन्यतरापाये तु कुर्वीत” इति ।

सवर्णा समानजातीया । सा तावदग्रे प्रथमतोऽकृतविजातीयदारपरिग्रहस्य प्रशस्ता ।

कृते सवर्णाविवाहे यदि तस्यां कथंचित्प्रीतिर्न भवति, अथवाऽपत्यार्थो व्यापारो न निष्पद्यते तदा कामहेतुकायां प्रवृत्ताविमा वक्ष्यमाणाः सवर्णावराः श्रेष्ठाः शास्त्रात् ज्ञातव्याः ।

अत एकत्वस्य सवर्णानियमस्य चायमपवादः ।

“ननु च सवर्णाविवाहे पारतर्क्यं प्रतीयते । न सवर्णायां बहुत्वम् ॥”

एकत्वसंख्यातिक्रमसाधत्प्रतीयते । असवर्णाभ्यनुज्ञानेनाप्यतिक्रान्तं चेत्कः सवर्णाया निषेधकः । तथा गौतमेनाविशेषणैव पठितम् “अन्यतरापाये तु कुर्वीतेति” । उत्तर-श्लोके “सा च स्वा चेति” सवर्णाविवाहोऽस्ति ॥ १२ ॥

शूद्रैव भार्या शूद्रस्य सा च स्वा च विशः स्मृते ॥

ते च स्वा चैव राज्ञश्च ताश्च स्वा चाग्रजन्मनः ॥ १३ ॥

वर्णभेदे सति सवर्णानियमः । यथैव ब्राह्मणस्य क्षत्रियादिस्त्रियो भवन्ति एवं शूद्रस्य जातिन्यूना रजकतक्षकादिस्त्रियः प्राप्ताः । अतः स्त्रवर्णेषुमुच्यते । उत्कृष्टजातीया तु पूर्वत्र क्रमग्रहणादप्राप्ताः ।

सा च शूद्रा स्वा च वैश्या वैश्यस्य । ते च वैश्याशूद्रे स्वा च राजन्यस्य ।

एवमग्रजन्मनेना ब्राह्मणस्य ।

ब्राह्मणक्रमेण निर्देशे कर्तव्ये शूद्रप्रक्रमेण निर्देशः पूर्वोक्तमेवार्थं उपोद्बल्यति । यदुक्तं “विकल्प आनुपूर्व्येण नावश्यं समुच्यः” ॥ १३ ॥

न ब्राह्मणक्षत्रिययोरापद्यपि हि तिष्ठतोः ॥

कस्मिंश्चिदपि वृत्तान्ते शूद्रा भार्योपदिश्यते ॥ १४ ॥

यद्यप्यत्यन्तरूपवती शूद्रा, विप्रराजन्यौ च वीरप्रकृती दशमीमपि दशामभ्रुवीयातां तथापि शूद्रा नाधिवोढारौ । अत्रार्थवादः । कस्मिंश्चिदपि वृत्तान्ते न कचिदि-तिहासोपाख्यानेऽप्युपदिश्यते वर्ण्यते । आपदि गरीयस्यामधिकायामापदि ।

पूर्वत्रानुज्ञाताऽनेन प्रतिषिद्धा अतो विकल्पः ।

“ननु च शास्त्रलक्षणादयोरेकविषयसन्निपाते षोडशिश्रमग्रहणाग्रहणवद्विकल्पो युक्तो न तु रागलक्षणायाः प्रवृत्तेर्निषेधेन ।” न च शूद्रा शास्त्रलक्षणा । केवलं रागतस्तत्र प्रवृत्तिर-प्रतिषिद्धेति पूर्वशास्त्रस्यार्थः । निषेधस्तु शास्त्रलक्षणा इत्यविवाह्यैव शूद्रा । एतदेवा-भिप्रेत्य याज्ञवल्क्येन पठितम् (आचारे ५६) “यदुच्यते द्विजातीनां शूद्राहारोप-संग्रहः न तन्मम मतमिति” ।

अत्रोच्यते । सर्वत्रोपदेशानर्थकतयैव विकल्प आश्रीयते । यदि चात्यन्तमेव शूद्रा-प्रतिषेधः स्यात्तदा क्षत्रियवैश्ये एव प्रतिप्रसूयेयाताम् आपद्यभ्यनुज्ञाने । प्रतिप्रसवशास्त्रम् (श्लोक १३) अयं च प्रतिषेधः—द्वयमपि व्यर्थं स्यात्सवर्णाया नियमेन सिद्धत्वात् । तदिदमनुज्ञातं प्रतिषेधश्च स्वं स्वं विरुध्यमाने विकल्प्यते ।

“ननु च विकल्पे कामचारः । तस्य च प्रतिप्रसवत एव सिद्धेः प्रतिषेधो वक्तव्यो नैव” ।

न यथाकामतः क्षत्रियावैश्ययोर्विवाह इव शूद्रायाः, अन्यत्रापदे गरीयस्याः ।

इदं तु प्रतिपत्तुं युक्तं यत्सवर्णानियमेनासवर्णानिवृत्तेरर्थतः कृतायाः पुनः शूद्रा-
निवृत्तिरसवर्णानिवृत्तेरनित्यत्वं ज्ञापयति । अनित्यत्वे चापदि सवर्णाया अलाभे वा
भवति चायमवगमः 'शूद्रा न बोढव्या इतरे तु बोढव्ये' ॥ १४ ॥

हीनजातिस्त्रियं मोहादुद्वहन्तो द्विजातयः ॥

कुलान्येव नयन्त्याशु ससन्तानानि शूद्रताम् ॥ १५ ॥

पूर्वस्य प्रतिषेधस्य शेषोऽयं निन्दार्थवादः ।

हीनजातिः शूद्रैव, तस्या एव प्रकृतत्वात्, ससन्तानानि शूद्रतामिति
निगमनात् ।

त एते द्विजातयः मोहाद्वनलोभजादिविवेकात्कामनिमित्तत्वाद्वा कुलानि
शूद्रतां गमयन्ति । तस्यां जाताः पुत्राः शूद्रा भवन्त्येव' तत्पुत्रपौत्रा इति । अत उच्यते
ससन्तानानीति । सन्तानोऽपत्योत्पत्तिप्रबन्धः पुत्रपौत्रादिः ॥ १५ ॥

शूद्रावेदी पतत्यत्रेत्यतनयस्य च ॥

शौनकस्य सुतोत्पत्त्या, तदपत्यतया भृगोः ॥ १६ ॥

शूद्रां विन्दति परिणयति शूद्रावेदी च पतति पतित इव । अत्रिरुतयस्य
तनयः पुत्रस्तयोरेतन्मतमित्युपस्करः ।

अयं तावदर्धश्लोकः पूर्वप्रतिषेधशेषः ।

शौनकस्य सुतोत्पत्त्या । शास्त्रान्तरमिदम् । अभ्यनुज्ञाय शूद्रायाश्चतानुपगमनं
निषेधति सुतोत्पत्तिर्हि ऋतौ युग्मासु रात्रिषु भवति । ऋतौ शूद्रां न गच्छेदित्यर्थः ।

तदपत्यतया भृगोः । इदमपि स्मृत्यन्तरम् । तान्येव शूद्रोत्पन्नान्यपत्यानि यस्य
स तदपत्यः, तद्भावस्तदपत्यता । भृगोरेतन्मतम् । ऋतावप्युपपन्नतरासु जातापत्य उपेयात् ।
पतितत्ववचनं चात्र निन्दैव न त्वस्य पतितधर्मता—'पतितस्योदकमित्यादि' ।

एतच्च वक्ष्यामः ॥ १६ ॥

शूद्रां शयनमारोप्य ब्राह्मणो यात्यधोगतिम् ॥

जनयित्वा सुतं तस्यां ब्राह्मण्यादेव हीयते ॥ १७ ॥

अर्थवादोऽयम् ।

यदि पुत्रमुत्पादयति तस्यां ततो ब्राह्मण्यादेव हीयते । अपत्यस्याब्राह्मणत्व-
मिति निन्दैव ।

सुतमिति च पुल्लिङ्गनिर्देशात्सुतोत्पत्तेरित्यत्र समानसंहितत्वेऽपि पुत्रोत्पत्तिरेवामि-
प्रेता । तथा च दर्शितं "युग्मा रात्रयो वर्ज्याः" इति ॥ १७ ॥

दैवपित्र्यातिथेयानि तत्प्रधानानि यस्य तु ॥

नाश्रन्ति पितृदेवास्तन्न च स्वर्गं स गच्छति ॥ १८ ॥

सार्वकालिकोऽयं निषेधः ।

यदि कथंचिच्छ्रद्धाऽपि व्युद्घाते तदैतानि कर्माणि तत्प्रधानानि न कर्तव्यानि ।
न च तथा सह त्रैवर्णिकस्त्रोवद्धर्मेऽधिकारोऽस्तीत्यर्थः ।

भार्यात्वादधिकारे प्राप्ते निषेधोऽयम् । अतः स्वधर्मे धनं विनियुञ्जानस्य न तदी-
यानुहोपयुज्यते, यथा द्विजातिस्त्रीणाम् । अन्यत्र त्वर्थकामयोः साऽप्यनतिचरणीयैव ।
प्रेष्यावत्तत्कर्मोपयोगो न निषिध्यते, श्राद्धादाववहननादिकार्ये तत्र न दोषः स्यात् ।
परिवेषणादि न कारयितव्या ।

तत्र 'दैव' कर्म दर्शपूर्णमासादि, देवतोद्देशेन च ब्राह्मणभोजनं, व्रतवदित्यत्र यथा
व्याख्यातम् । 'पित्र्य' श्राद्धोदकतर्पणादि । आतिथेयमतिथेराराधनं भोजनपाद्यादि ।

“ननु च सजात्या स्थितयाऽन्ययेत्यस्त्येव प्रतिषेधः” ।

नैव । स्थितयेति तत्र श्रूयते । ऋतुमत्यां सवर्णायां कथंचिद्वाऽसंनिहितायां प्राप्नोति
क्षत्रियावैश्यावत् । अपि च नासावधिकारे प्रतिषेधः, किं तर्हि आज्यावेक्षणादैः । पत्न्या-
वेक्षितमाज्यं भवतीत्यङ्गत्वेनोपादीयते । पत्न्येत्यत्र क्रत्वर्थेषु यया कयाचिदुपासया
सिद्धिरनियमेन प्राप्ता । यथा बह्वेषु सवर्णासु यया कयाचित्सवर्ण्या क्रियते एवमस-
वर्ण्याऽपि मा कारीत्येवमर्बोऽसौ प्रतिषेधः । प्राधान्यमधिकारित्वात् ।

नाश्रन्ति पितृदेवास्तमिति कर्मनैष्फल्यमाह ।

न च स्वर्गं स गच्छति । यद्यप्यतिथिरभ्राति तत्फलं स्वर्गादि न भवतीति ।
स्वर्गग्रहणमतिथिपूजाफलोपलक्षणार्थम्, अनुवादश्च 'धन्यं यशस्यमित्यादि' ॥ १८ ॥

वृषलीफेनपीतस्य निःश्वासेपहतस्य च ॥

तस्यां चैव प्रसूतस्य निष्कृतिर्न विधीयते ॥ १९ ॥

अर्थवादोऽयम् ।

वृषल्याः फेनो वृषलीफेनो वक्त्रासवः, स पीतो येन । पलाण्डुभक्षितादिवत्पर-
निपातः । पाठान्तरम्—'वृषलीपीतफेनस्य' । पीतः फेनो यस्येति विग्रहः वृषल्या पीतफेनः ।
'तृतीयेति' (पा० सू० २।१।३०) योगविभागात्समासः । पीतः फेनो वाऽनेनेति विग्रहे
वृषल्या इति षष्ठीसमासः (पा० सू० २।२।८) । अर्थस्तु सर्ववृत्तिष्वेक एव । संप्र-
युज्यमानयोरधरपरिचुम्बनाद्यवश्यंभावि तेन च सहचारिणा धर्मेण मैथुनसम्बन्धो लक्ष्यते ।

प्रकरणाच्च विवाहप्रतिषेधशेषोऽयं न पृथग्वाक्यम्, तस्मै हि चुम्बनादिवर्जं संयोगधर्मो
बहुमतः स्यात् । तस्माद्गच्छच्छ्रद्धां चुम्बनादिपरिवर्जनेन न किञ्चिच्छास्त्रार्थमनुलंघते ।

तस्यां चैव प्रसूतस्य ऋतौ तु गच्छत इत्यर्थः ।

निष्कृतिः शुद्धिर्नास्ति इति निन्दातिशयोऽयम् ॥ १६ ॥

चतुर्णामपि वर्णानां प्रेत्य चेह हिताहितान् ॥

अष्टाविमान्समासेन स्त्रीविवाहान्निबोधत ॥ २० ॥

वक्ष्यमाणस्य संचेपोपन्यासः ।

हिताश्चाहिताश्च । केचिद्धिताः केचिन्न ।

अष्टाविति संख्यानिर्देशः ।

समासः संचेपः ।

स्त्रोसंस्कारार्था विवाहाः स्त्रीविवाहाः ।

“कः पुनरयं विवाहो नाम” ।

उपायतः प्राप्तायाः कन्याया दारकरणार्थः संस्कारः सेतिकर्तव्यताङ्गः सप्तर्षिदर्शन-
पर्यन्तो पाणिग्रहणलक्षणः ॥ २० ॥

ब्राह्मो दैवस्तथैवार्थः प्राजापत्यस्तथाऽऽसुरः ॥

गान्धर्वो राक्षसश्चैव पैशाचश्चाष्टमोऽधमः ॥ २१ ॥

संख्ययाऽष्टावित्युद्दिष्टानां नामधेयानीमानि ।

अधमग्रहणं पैशाचस्य निन्दार्थम् ॥ २१ ॥

यो यस्य धर्म्यो वर्णस्य गुणदोषौ च यस्य यौ ॥

तद्वः सर्वं प्रवक्ष्यामि प्रमत्ते च गुणागुणान् ॥ २२ ॥

धर्मादनपेतो धर्म्यः शास्त्रविहित इत्यर्थः ।

यस्य च विवाहस्य यौ गुणदोषौ इष्टानिष्टफलहेतुत्वाद् गुणदोषौ ।

प्रसवेऽपत्यजन्मनि । गुणा गुणाः अगुणा दोषाः ।

बोदुरेव स्वर्गनरकादिलक्षणौ गुणदोषौ, तत्प्रयोजनमर्थात्स्वर्गादिकम् या ईदृशा एव
भवन्ति । गतार्थमपि भूयः प्रतिपत्तये कथयन्ति ॥ २२ ॥

पदानुपूर्व्या विप्रस्य क्षत्रस्य चतुरोऽवरान् ॥

विट्शूद्रयोस्तु तानेव विद्याद्धर्माच्च राक्षसान् ॥ २३ ॥

षड्विवाहा ब्राह्मणस्यानुपूर्व्याः । आनुपूर्वी क्रमः, नामोद्देशः क्रमेण ।

क्षत्रस्य । क्षत्रियवचनः क्षत्रशब्दः । तस्य चतुरोऽवरानुपरितनानासुरगान्धर्व-
राक्षसपैशाचान्विद्यात् ।

वैश्यशूद्रयोस्तानेवाराक्षसान्राक्षसं वर्जयित्वा ॥ २३ ॥

चतुरो ब्राह्मणस्याद्यान्मशस्तान्कवयो विदुः ॥

राक्षसं क्षत्रियस्यैकमासुरं वैश्यशूद्रयोः ॥ २४ ॥

आसुरगान्धर्वयोरयं निषेधो ब्राह्मणस्य पुनर्ब्राह्मादिविधानेन ।

एवं क्षत्रियस्य राक्षस एवैको न गान्धर्वासुरौ । आसुर एव वैश्यशूद्रयोः ।

विहितप्रतिषिद्धानां विकल्पः । ततश्च नित्यवद्विहिताभावे विकल्पितेषु प्रवृत्तिः ।

यस्य च यो विहितः स तद्विवाहाभावमनपेक्ष्य प्रथमत एव यदि विहितप्रतिषिद्धेषु प्रवर्तेत, तत्र पुरुषो दुष्येदपत्यं चानभिप्रेतमुत्पद्येतेति शास्त्रकारेण दर्शितं 'प्रसवे च गुणागुणान्' इत्यादिना । न तु सपिण्डादिपरिणयवत् विवाहस्वरूपानिर्वृत्तिः ॥ २४ ॥

पञ्चानां तु त्रयो धर्म्या द्वावधर्म्यौ स्मृताविह ॥

पैशाचश्चासुरश्चैव न कर्तव्यौ कदाचन ॥ २५ ॥

क्षत्रियादिविषयेयं स्मृतिर्न ब्राह्मणविषया, राक्षसे विरोधात् । न हि वधभेदने ब्राह्मणः कर्तुमर्हति । अस्याचरणस्य क्षत्रियादिविषयतयोपपत्तेः ।

पञ्चानां तु विवाहानां प्राजापत्यात्प्रभृति त्रयोविवाहा धर्म्याः । द्वौ न कर्तव्यौ पैशाचश्चासुरश्च ।

प्राजापत्यः क्षत्रियादीनामप्राप्तोऽपि विधीयते । राक्षसोऽपि वैश्यशूद्रयोः । आसुर-
पैशाचयोः प्रतिषेधः ।

इयमत्र व्यवस्था । ब्राह्मणस्य षड्विवाहाः । तत्र ब्राह्मः सर्वतः श्रेष्ठस्ततो न्यूनता
दैवप्राजापत्यौ ताभ्यामप्यार्षस्ततोऽपि गान्धर्वस्ततोऽप्यासुरः ।

येषामयं श्लोको ब्राह्मणविषयोऽपि तेषां राक्षसोऽपि ब्राह्मणस्य क्षत्रियवृत्ताववस्थि-
तस्य भवति । विकर्मस्थस्यापि वधभेदनाभ्यां प्रायश्चित्तीयतो न तु राक्षसो न विवाह
इति ते मन्यन्ते ।

तत्र ब्राह्मणस्य श्रेष्ठ्यं फलेनैव दर्शितम् । निषेधाभावेन चेतरेषां त्रयाणां न्यूनता
फलापचयवचनादेव । आसुरस्य पुनर्वैश्यशूद्रयोर्विधानेन परिसंख्या ब्राह्मणक्षत्रिययोः
प्रतीयते । षडिति च विधानम् । अतो विकल्पः । स च व्यवस्थया । इतरासंभवेन
तस्याश्रयणं तुल्यम् । विकल्पो हि त्रीहियवधदनेकविवाहविधानेन च समुच्चयासंभ-
वादेव सिद्धः । सति वा संभवे क्रियेत चेत्तद्यापि धर्मापत्ययोन्यूनफलोऽसौ ।

अथ क्षत्रियस्य राक्षसो मुख्यश्चतुर्भिः श्लोकैरविकल्पेन विधानात् । चतुर इत्यने-
नासुरगान्धर्वपैशाचा अपि, राक्षसं क्षत्रियस्यैकमित्यनेन ते प्रतिषिद्धाः । अतो विक-
ल्पिताः, न मुख्याः । प्रकृतापेक्षत्वाच्च राक्षसैकविधिः । प्राजापत्ये नास्ति परिसंख्या-
नम् । अतः प्राजापत्योऽपि क्षत्रियस्य राक्षसतुल्यः ।

एवं वैश्यशूद्रयोरपि प्राजापत्यो नित्यवदाम्नातो न प्रतिषिद्धः । आसुरपैशाचौ तु तयोर्विहितप्रतिषिद्धौ । राज्ञोऽप्यराज्ञसानित्यनेन प्रतिषिद्धः 'त्रयो धर्म्या' इत्यनेन विहितः ।

ब्राह्मणस्य पैशाचो नैवास्ति, क्षत्रियादीनां ब्राह्मदैवार्था इति स्थितम् ॥ २५ ॥

पृथक्पृथक्वा मिश्रौ वा विवाहौ पूर्वचोदितौ ॥

गान्धर्वो राजसूयैव धर्म्यो क्षत्रस्य तौ स्मृतौ ॥ २६ ॥

पृथक्पृथगित्यनुवादः पूर्वेष्वेव सिद्धत्वात् । मिश्राविति विधीयते, निरपेक्षाणा-
मितरंषां गान्धर्वराज्ञसयोर्विहितत्वात् । ब्रौहियवदभाप्ते मिश्रणवचनमिदम् । ब्रौहि-
भिर्यजेत यवैर्वैत्यंकयागप्रयोगविषयत्वेनेतरेतरानपेक्षद्रव्यविधानाद्विकल्पो, न मिश्री-
भावः । मिश्रीभावे हि न ब्रौहिशास्त्रार्थोऽनुष्ठितः स्यान्न च यवशास्त्रार्थः । एवमिद्वै-
कस्यां कन्यायां स्वीकर्तव्यायां युगपदुपायद्वयमप्राप्तं विधीयते ।

तस्य विषयः—यदा पितृगृहे कन्या तत्रस्थेन कुमारेण कथञ्चिद्दृष्टिगोचरापन्नेन
दूतीसंस्तुतेन तद्गताऽपि तथैव, परवती न च संयोगं लभते, तदा वरेण संविदं कृत्वा
'नय मामितो येन कनचिदुपायेने'त्यात्मानं नाययति, स च शक्त्यतिशयाकृत्वा छिन्वा
चेत्येवं हरति, तदा 'इच्छयाऽन्योन्यसंयोग' इत्येतदप्यस्ति गान्धर्वरूपं, 'हत्वा छिस्वेति'
च राजसूयरूपम् ।

तावेतौ विवाहौ क्षत्रियस्यैव भवतः । धर्म्यौ क्षत्रियस्य तौ पूर्वचोदितावित्यनुवादः ।

अन्ये त्वाहुः—यः क्षत्रियो बहुविवाहान्कुरुते स काञ्चिद्गान्धर्वेण विवाहेन परिणयते
काञ्चिद्राज्ञसेनेत्येष मिश्रपक्षः । अथवा सर्वा एवान्यतरेणेति पृथक्पृथक् । अनेन चैत-
ज्ज्ञायते । क्षत्रियस्थानयोरेवानियमेन प्रवृत्तिः, प्राजापत्यादीनां तु य एव प्रथमं कृतस्ते-
नैवान्याऽपि विवाहा ॥ २६ ॥

इदानीं स्वरूपमतेषामाह ।

आच्छाद्य चार्चयित्वा च श्रुतशालवते स्वयम् ॥

आहूय दानं कन्याया ब्राह्मो धर्मः प्रकीर्तितः ॥ २७ ॥

आच्छाद्यति । आच्छादनविशेषोऽभिप्रेतः, अन्यस्यैचित्येनैव प्राप्तत्वात् ।
उत्कृष्टेनाच्छादनेन यथादेशं यथासंभवं यथायोग्येन वाससा परिधाप्य ।

अर्चयित्वा । अनेनालंकरणकटककर्णिकादिना प्रोतिविशेषसत्कारविशेषैरर्चनं
कृत्वा । एतेनाच्छादनार्हणेन कन्याया वरस्य चान्यतरसम्बन्धे प्रमाणाभावाद्बुभोयप-
योगः कार्यः ।

अतशीलवते । अन्येपि स्मृत्यन्तरोक्ता वरगुणा द्रष्टव्याः “युवा धीमाञ्जन-
प्रियः । यन्तात्परीक्षितः पुंस्त्व” इति ।

स्वयं प्रागयाचितः । स्वपुरुषप्रेषणैराहूयान्तिकदेशमानाय्य वरम् । यद्दानं स
ब्राह्मो धर्मे विवाहः । अविशेषवचनोऽपि धर्मशब्दः पूर्वापेक्षितत्वात् तत्पर एव
द्रष्टव्यः । ‘अयाचितलाभोऽभ्यर्हणापूर्वको ब्राह्मो विवाह’ इति लक्ष्यार्थः ।

“ननु चेदमयुक्तं स्त्रीर्षीकारार्थो विवाह इति” ।

यावद्विवाहपर्यन्तं चैतदानम् । नाकृते विवाहे दानार्थनिर्वृतिः । स हि तस्याः
प्रतिग्रहकालः । न चासति प्रतिग्रहे दानं परिसमाप्यते । न स्वत्वनिवृत्तिमात्रं दानम् । पर
स्वत्वापत्तिपर्यन्तं हि तत् । तथा च वक्ष्यति “तेषां तु निष्ठा विज्ञेया विद्वद्भिः सप्तमे-
पदे” इति । एवं विवाहकाल एव कन्या दातव्या । तथा च गृह्यकारस्तस्मिन्नेव काले
ब्राह्मविवाहे काण्डिकधर्मं दर्शयति । यत्तु प्राग्विवाहादानं तदुपसंवादनवचनमात्रम् ।
न हि तस्मिन्नक्रियमाणेऽभिप्रेतकालेऽवश्यं विवाहनिर्वृतिः । कश्चित्प्रागनिरूपिते न
दद्यादपि, इतरो वा कदाचिन्न प्रतिगृह्णीयात् । तस्मात्प्राग्विवाहादुपसंवादः कर्तव्यः
तदा त्वयेयं देया मया चेयं वोढव्येति । यथैवान्तःक्रतुः सोपक्रियोऽचोदिततत्सिद्धार्थोऽ-
र्थाद्विहितक्रियते (१) ।

ये तु मन्यन्ते—“यथैव गवादेर्द्रव्यस्यादृष्टार्थतया दीयमानस्य मन्त्रपूर्वकेण प्रति-
ग्रहेण दानमपि निर्वर्तते—तेनैवैवमुक्तं ददातिषु चैवं धर्मेष्विति—एवं चेह प्रतिग्रहमन्त्र-
स्थानीयो विवाह इति । तथा च उपयमनं विवाह इत्येकोऽर्थः । उपयमनं च स्वकरणम् ।
एवं ह स्म भगवान्पाणिनिः स्मरति (पा० सु० १ । ३ । ५६) “उपाद्यमः स्वकरण”
इति । अतो विवाहः कन्यास्वीकारार्थः” ।

तदयुक्तम् । स्वीकृताया विवाहो भार्याकरणार्थः । नानेन कर्मणा प्रतिगृह्णीयादिति
विधिरस्ति । न च वैवाहिका मन्त्रा प्रतिग्रहप्रकाशकाः, यथा “देवस्य त्वा प्रगृ-
ह्णामीति” । यत्तु स्वकरण इति तन्न विरुद्धम् । विवाहस्याप्यस्ति स्वकरणरूपता । दानेन
स्वत्वमात्रे प्रतिपन्ने विवाहेन विशिष्टं स्वत्वं क्रियते । नेयं गवादिद्रव्यवत् ‘स्वं’ यथेष्टविनि-
योज्यतया, अपि तु जायात्वेन । विशिष्ट एव हि स्वत्वमिभावो जायापतिलक्षण-
सम्बन्धः । तथा च दर्शयिष्यति । “मङ्गलार्थं स्वस्त्ययनं विवाहेषु प्रदानं
स्वान्यकारणमिति” (५ । १५२) ॥ २७ ॥

यज्ञे तु वितते सम्यगृत्विजे कर्म कुर्वते॥

अलंकृत्य सुतादानं दैवं धर्मं प्रचक्षते ॥ २८ ॥

दितते प्रारब्धतन्त्रे ज्योतिष्टोमादौ यज्ञे तत्कर्मकारिणे ऋत्विजेऽध्वर्यवे मुताया दुहितुर्दानम् ।

अलंकृतयेत्यनुवादः । कन्यादानस्य सर्वस्यैव रूपत्वात् । “आच्छाद्यालंकृता विवाहयेदिति” सामान्योऽयं विधिः ।

“ननु गौश्चाश्वश्चाश्वतरश्चेत्याद्यृत्विग्भ्यो दक्षिणात्वेन श्रुतम् । न क्वचित्कन्यादानं क्रत्वर्थतया चोदितम्” ।

किमत्र क्रत्वर्थतया । प्रवृत्ते यज्ञे ऋत्विजे यां ददाति स दैवो विवाहः । अस्ति चोपकारगन्धस्तदीयकरणम् । अकर्मोद्देशेनापि दीयमानं तत्कर्मकरणप्रवृत्तस्य जनयत्ये-
वानमनविशेषम् । एतावतोपकारसम्बन्धेन ब्राह्मादैवो न्यूनः ॥ २८ ॥

एकं गोमिथुनं द्वे वा वरादादाय धर्मतः ॥

कन्याप्रदानं विधिवदार्थो धर्मः स उच्यते ॥ २९ ॥

स्त्रोगवी पुङ्गवश्च मिथुनम् । एकं द्वे वा वरादृहीत्वा कन्याया दानमार्थो धर्मः ।
धर्मत इति । धर्म एवायं, नात्र विक्रयबुद्धिः कर्तव्या, उच्चनीचर्णापाकरणाभावा-
दित्यभिप्रायः ॥ २९ ॥

सहोभौ चरतां धर्ममिति वाचानुभाष्य च ॥

कन्याप्रदानमभ्यर्च्य प्राजापत्यो विधिः स्मृतः ॥ ३० ॥

‘सह धर्मो युवाभ्यां कर्तव्य’ इति वचनेन परिभाषां कृत्वा नियम्य यद्दानं स प्राजापत्यः ।

धर्मप्रहणमुपलक्ष्यार्थम् । धर्मे चार्थे च कामे च तुल्ययोगक्षेमतेति मिथोऽस्य परि-
भाषावचनस्यार्थः । धर्मशब्द एवोच्चार्यते—‘सह धर्मश्चर्यतामिति’, न तु ‘धर्मार्थकामाः
सहेति’ । स तु धर्मशब्दः स्मृत्यन्तरवशादर्थकामयोरुपलक्ष्यार्थो व्याख्यातः । ‘यथेनां
नातिचरसि धर्मार्थकामेषु तदा तुभ्यमियं दीयते’ इति कृतसंवित्कायाभ्युपगमस्तदर्शय
विवाहकाले यद्दानं तत्रैवं समुच्चारयितव्यं ‘सह धर्मं चरतामिति’ । अर्थकामयो-
रभिप्रेतेऽपि सहत्वे तद्वप्रकृतत्वादनुष्ठचारणम् । तथा च गौतमः (अ० ४ सू० ७)
‘प्राजापत्ये सह धर्मं चरतामिति’ मन्त्रः । मन्त्रप्रहणेन चैतद्दर्शयत्यधिकृतरूपमेव प्रयो-
क्तव्यं, मन्त्रवत् । न हि महासरस्वानामर्थकामविषये सहितत्वं परिभाषितुं युक्तम्—
गम्यते तु स्मृत्यन्तरेभ्यः ।

अनयैव संविदा दोषेणास्य न्यूनता । अस्ति ह्यत्र दातुर्वरादुपकारलिप्ता ।

स्वशब्देनैतद्वचनं वाच्यते, न पुनरयं दातुरेव वचननियमः । अनुभाष्येत्यनेनैव सिद्धत्वाद्वाचेत्यनर्थकं स्यात् । अनुभाषणे वागिन्द्रियस्य साधनत्वात् । तथा च गृह्यकारः । “एतद्वः सत्यमित्युक्त्वा वरं वाचयेदेतन्नः सत्यमिति” । अनुशब्दश्च प्राप्तार्थस्यैव वाचा निश्चयमाह ॥ ३० ॥

ज्ञातिभ्यो द्रविणं दत्त्वा कन्यायै चैव शक्तितः ॥

कन्याऽऽपदानं स्वाच्छन्यादासुरो धर्म उच्यते ॥ ३१ ॥

ज्ञातिभ्यः कन्याया एव पित्रादिभ्यः कन्यायै च स्त्रीधनं दत्त्वा कन्याया आप्रदानम् आनयनमासुरो विवाहः ।

स्वाच्छन्द्यात् स्वेच्छातः, न शास्त्रत इत्यार्षाद्भेदमाह । तत्र हि शास्त्रं नियम-
कमस्ति ‘एकं गामिथुनमिति’ । इह तु कन्याया रूपसौभाग्यादिगुणापेक्षं छन्दः ॥ ३१ ॥

इच्छयाऽन्योन्यसंयोगः कन्यायाश्च वरस्य च ॥

गान्धर्वः स तु विज्ञेयो मैथुन्यः कामसम्भवः ॥ ३२ ॥

इच्छया च वरस्य कुमाराश्च प्रीत्या परस्परसंयोग एकप्रदेशे संगमनम् ।

तस्येयं निन्दा मैथुन्यः कामसम्भवः । मिथुनप्रयोजनो ‘मैथुनः’, तस्मै हितो मैथुन्यः । एष एवार्थो विस्पष्टोक्तः कामसम्भव इति । सम्भवत्यस्मादिति सम्भवः, कामः सम्भवोऽस्येति ॥ ३२ ॥

हत्वा छित्त्वा च भित्त्वा च क्रोशन्तीं रुदतीं गृहात् ॥

प्रसह्य कन्याहरणं राक्षसो विधिरुच्यते ॥ ३३ ॥

प्रसह्याभिभूय कन्यापक्षाद्वैवात्कारेण कन्याया हरणं राक्षसो विवाह इत्येता-
वदत्र विवक्षितम् । हत्वेत्याद्यनुवादः । प्रसह्यापजिहीर्षतो यदि कश्चित्प्रतिबन्धा
वर्तते तदा प्राप्तमेव हननमिति । हन्तुः शक्यतिशयं ज्ञात्वा स्वात्मभयादुपेक्षेरस्तदा भव-
त्येव राक्षसो न वधाद्यवश्यं कर्तव्यम् ।

हत्वा दण्डकाष्ठादिना ताडयित्वा । छित्त्वा खड्गादिप्रहारेणाङ्गानि खण्डशः
कृत्वा । भित्त्वा प्राकारदुर्गादि ।

क्रोशन्तीं रुदतीं कन्यामनिच्छाम् । अयं गान्धर्वादिशेषः । ‘अनाथाऽपह्रिये
परित्रायध्वम्’ इत्याद्युच्यैः शब्दकरणं ‘क्रोशनम्’ । रोदनमश्रुकणमोक्षः । उद्विजितायाः
स्त्रिया धर्मोऽयम् ॥ ३३ ॥

सुप्तां मत्तां प्रमत्तां वा रहा यत्रोपगच्छति ॥

स पापिष्ठो विवाहानां पैशाचः प्रथितोऽधमः ॥ ३४ ॥

राक्षसपैशाचयोरनिच्छा तुल्या । राक्षसे हननं, पैशाचे वञ्चनम् ।

सुप्तां निद्रयाऽभिभूताम् । मत्तां चीर्णा मद्यपरवशाम् । प्रमत्तां वातसंचोभेण नष्टचेतनाम् । रहोऽप्रकाशमुपगच्छति मैथुनधर्मे प्रवर्तते स पैशाचो विवाहः सर्वविवाहानां पापिष्ठः पापहेतुः । धर्मावृत्यं न ततः संपद्यते ।

इह गान्धर्वराक्षसपैशाचानां प्रकृतविवाहसामानाधिकरण्यात्संयोगद्वारापगमा एव पाणिप्रहणसंस्कारनिरपेक्षा 'विवाहा' इति मन्यन्ते ।

तेषां ब्राह्मादिष्वपि दानविवाद्योः सामानाधिकरण्यात्संस्कारो विनिवर्तते । यथा च न निवर्तते तथा दर्शितम् । लक्षण्या विवाहप्रयोजनदाने विवाहशब्दः ।

गान्धर्वे तु भगवता कृष्णद्वैपायनेन दुष्यन्तशकुन्तलासङ्गमने वर्णितम् "अग्नि-कममन्त्रकम्" इति, तद्दर्शनेन पाणिप्रहणसंस्कारोऽस्ति, मन्त्रादि वर्जितस्तु ।

पैशाचे पुनर्विवदन्ते—"मुख्यं चोपगमनम् । न च कन्यात्वमपैति, संस्कारैस्तद्विनिवर्तनात् । अतश्च 'पाणिप्रहणिका मन्त्राः कन्यासंबन्धे प्रतिष्ठिताः' (अ० ८ श्लो० १२६) इतिप्रतिषेधस्याप्रवृत्तेरस्त्येव मन्त्रवत्संस्कारसम्बन्धः । स च प्रतिषेधः कृतः संस्कार-प्रतिषेधार्थः । सा हि मन्त्रैः संस्कृतत्वाद्व्यपगतकन्याभावा । अत एव भवतु प्रथम-मुपगमस्ततोऽकन्यादोषो नास्ति । तथा च कानीनः कर्णे इति दर्शनम् । यदि तु पुरुषप्रयोगेण कन्यात्वमपेयात्कथमियं वाचोयुक्तिः 'कन्यायाः पुत्रः कानीन' इति । अथत्वसंस्कृता कन्योच्यते ततो युक्तम् 'कर्णादयो हनूढायाः पुत्रा' इति । मुख्येऽभ्युपग-मने कन्याया अपत्योत्पत्तेः सम्भवः । वर्ण्यते चेतिहासादिषु तथाभूताया विवाहः । 'अथ मद्यमहादिना निवृत्ते रतिसम्बन्धे किमर्थः संस्कार इति' । अत्रोच्यते । यद्यपि स्त्रीपुंसधर्मे निवृत्तोऽतिक्रान्तश्च कन्यागमनप्रतिषेधस्तथापि तथा सहाधिकारार्थं पुनश्च गमने कन्यागमनं मा भूदिति तदर्थं संस्कारकरणम् । कन्यागमनप्रतिषेधातिक्रमसम्बन्धेन पुरुषार्थतयाऽपि निन्द्यते विवाहोऽयम् ।"

तदयुक्तम् । यतोऽयं लोके कन्याशब्दः पुंसाऽसंप्रयुक्तां स्त्रियमाचष्टे, न संस्कार-भावसापेक्षाम् । अकृतसंस्कारा अपि पुरुषैः क्षतयेनयो न 'कन्या' इति व्यवहियन्ते । तासां च वेशभित्तानां गमने न कन्यागमनदोषः । यद्यपि कुमारीकन्याशब्दौ प्रथम-वयोवचनाविष्येते तथापि विवाहविधायनुपभुक्तपूर्वमेव स्त्रियमाचक्षते । तथा च कुमार-वेशधारिणीं नातिप्रकाशप्रवृत्तपुंसंप्रयोगां भार्यात्वेनार्थयमानोऽन्यैरवबोध्यते—"नैषा कुमारी नष्टोऽस्याः कौमारो भावः" ।

संस्कारपरिलोपश्च स्यात् । गर्भाधानं हि मन्त्रवत्कर्तव्यं "विष्णुर्योनिं कल्पयतु" इति [ऋग्वेद १० । १८४ । १] कल्पनायाश्च कल्पनमशक्यम् । तत्रायदार्थो मन्त्र-

प्रयोगः स्यात् । न चानूहायाः पैशाचधर्मे मन्त्रप्रयोगः, उदायास्तच्छ्रवणात् । न च पैशाचवर्जमन्येषु विवाहेषु तत्कल्पयितुं युक्तमविशेषश्रवणात् ।

तस्मान्मुख्योपगमपक्ष एवमाद्यो बहुवो शेषाः प्राप्नुवन्ति । अत आलिङ्गनोप-
गूहनपरिचुम्बनादिपूषगमनार्थेषु व्यापारेषु साहचर्यात्तादृश्याच्छोषपूर्वो गर्भिर्द्रष्टव्यः ।
यत्तु “कानीनः पुत्र” इति तत्र मुख्यार्थासम्भवाच्चक्षया संस्काराभावप्रतिपत्तिः ।
यत्तु संस्कारदर्शनं तत्तु कश्चिदेव । यद्यपि ‘या गर्भिणी संस्क्रियते ज्ञाताऽज्ञाताऽपि वा
सतीति’ (मनु ६ । १७३) तत्र य एवोपगन्ता स एव न संस्कर्ता । न त्वसौ पैशाचो
विवाहः । पैशाचे हि येनैव समुपभुक्ता तस्मा एव दीयते, स एवैनां संस्करोतीति ।
गर्भिण्यास्तु संस्कारो वाचनिकः । एतच्च सर्वं निपुणतरं पुनर्नवमे वक्ष्यते ।

अपरे मन्यन्ते । “सत्यं मुख्यमुपगमनममुख्यत्वे तु गमनप्रतिषेधानुपपत्तिरिति ।”

यदि हि मुख्यमुपगमस्तदा स एव विवाहोऽन्यस्यानन्तरोक्तेन न्यायेनाभावात् ।
ततश्च नास्ति तस्य प्रतिषेधस्य विषयो, यतः इच्छया गान्धर्वो हठाद्राचसोऽन्यथा पैशाचः ।
न चान्यः प्रकारोऽस्ति, येन स विषयः प्रतिषेधस्य स्यात् । अस्ति त्वस्य विषयः—
यत्र हठाद्रहसि गमनं, या वा पितृभ्यां दीयते न चोपसंस्क्रियते । न चासौ गान्धर्वः,
कन्येच्छाया अभावात् । अत एव भर्तुरपि न कन्यागामित्वं, विषयान्तरस्य संभवात् ।
तस्मात्तत्तयोन्याः संस्कारनिषेधाद्वाद्यादिवदुपायत्वात्तद्वच्च विवाहशब्दोपपत्तेः
प्रकरणसामर्थ्याद्वैय एवोपगमार्थः ।

एषा च भेदः । अप्राथितोपनतो भूमिहिरण्यादिवद्ब्राह्मः । ऋत्विक्त्वेन विशेषेण
देवः । गोमिशुनेनार्यः । याच्ययाऽयाच्यया वा ‘सहोभौ चरतां धर्ममिति’ वचन-
व्यवस्थया प्राजापत्यः । शेषाः सुबोधभेदाः ।

ब्राह्मादीनामिदमर्थे तद्धितः । ब्रह्मादिसम्बद्धिता च स्तुत्याऽऽरोप्यते । एवं सर्वेषु ।
पैशाचः, ‘पिशाचानामयं युक्त’ इति निन्दा ॥ ३४ ॥

अद्विरेव द्विजाद्याणां कन्यादानं विशिष्यते ॥

इतरेषां तु वर्णानामितरेतरकाम्यया ॥ ३५ ॥

द्विजाद्याणां ब्राह्मणानां कन्यादानं कन्या दत्तामद्विरेव दानं शस्यते ।

ब्राह्मणाय यदा कन्या ददाति तदाऽद्विरेव दद्यात् ।

“कथं पुनरापो दानकरणम्” ।

न हि ताभिर्विना दानमस्ति “अद्विर्वाच्यं नमःपूर्वं मिच्छा दानं ददाति वै । एवं
धर्मेऽप्यिति” नियमात् ।

अथवा अद्विरेवेत्यवधारणेनार्थासुरप्राजापत्यानपवदति । तत्र हि न केवला आपः करणं, गोमिशुनादिद्वयमृणमपि संविद्वरवस्था च । तेनैतदुक्तं भवति । यथा गोहिरण्यादि द्वयं दीयते, न किञ्चित्परिभाष्यते—‘इयं गौस्त्वयैव’ संवाहनीयेदशानि वृक्षान्यपि देयानि’, एवं कन्यापि देया, न दुहितृस्नेहेन जामाता परिभाषणं कारयितव्यः । न च तामाहर्न प्रहीतव्यमिति । क्षत्रियादीनां तु इतरेतरकाम्यया परस्परेच्छया यदि कन्यावरयोः परस्परमभिलाषो भवति तदा दानं कर्तव्यं, नेतरथा ब्राह्मविवाहवत् ।

अन्ये तु व्याचक्षते । धनं वा गृहीत्वाऽद्विरेव वेत्येष इतरेतरकाम्यार्थः ।

अस्मिन्पक्षे ब्राह्मस्य सर्वविषयता ज्ञापिता भवति ॥ ३५ ॥

यो यस्यैषां विवाहानां मनुना कीर्तितो गुणः ॥

सर्वं शृणुत तं विप्राः सम्यक् कीर्तयन्तो मम ॥ ३६ ॥

यदुक्तं “गुणदोषौ च यस्य याविति” तत्स्मारयति । बहवो वक्तव्यमनया प्रतिज्ञातास्तत्र वक्ष्यमाणैः श्लोकैरथमर्थ उच्यत इति विशेषज्ञानार्थं युक्तः पुनरुपन्यासः ।

एषां विवाहानामिति निर्धारणं पृष्टो । एवं विवाहानां यस्य विवाहस्य यो गुणः कीर्तित आचार्येण मनुना सर्वं शृणुत तं गुणं विप्राः । शृणुर्महर्षीनामन्ययते । सम्यग्वैपरीत्येनानाकुलं कीर्तयतः कथयतः ॥ ३६ ॥

दश पूर्वान्पगन्वंश्यानात्मानं चैकविंशकम् ॥

ब्राह्मीपुत्रः सुकृतकृन्मोचयत्येनसः पितृन् ॥ ३७ ॥

पूर्वं वंश्या पितृपितामहादयः । अपरे पुत्रपौत्रादयः । तान मोचयत्येनसो नरकादियातनाभ्य उद्धरति । ब्राह्मेण विवाहेन ऊढा तस्या यो जातः पुत्रः स सुकृतकृतपुण्यकृद्यदि भवति ।

पितृन्परलोकागतान् । पितृशब्दोऽयं प्रेतपर्यायः न हि पुत्रादिसन्ततेरन्यथा पितृव्यपदेशसम्भवः ।

दशशब्दः प्रत्येकमभिसम्बध्यते पूर्वपरशब्दाभ्याम् । एकविंशक्रमिति निर्देशात् ।

अर्थवादश्चायम् । तेनानागताननुत्पन्नान्कथं मोचयतीति न वाच्यम् । पूर्वेषां त्वपत्यकृतेन शुभेन ब्राह्मादिना भवत्येव पापान्मोच इति ब्राह्माधिकारे कथयिष्यते । अतो ‘दशपरानेनसो मोचयती’त्येतदुक्तं भवति—‘दशपुरुषा यस्मिन्कुलेऽपापा जायन्त इत्यात्मनम् ॥ ३७ ॥

दैवोढाजः सुतश्चैव सप्त सप्त परावरान् ॥

आर्षोढाजः सुतस्त्रीस्त्रीन् षट् षट् कायोढाजः सुतः ॥ ३८ ॥

दैवेन विधिनोढा 'दैवोढा', तस्यां जातो दैवोढाजः । सुतः पुत्रः ।

'कः' प्रजापतिः स देवता यस्य विवाहस्य स 'कायः' । संस्कारकर्मणि मह्य-
लक्षणं सत्येव देवतासम्बन्धे प्रजापतेर्देवतात्वमध्यारेप्यते भक्त्या । यदपि तत्र प्राजा-
पत्यो यागोऽस्ति स तु पूर्वविवाहसाधारणः न कायव्यपदेशो कारणम् । आसुरा-
दिषु च न काचिद्गतिः स्यात् । न ह्यासुरेभ्यो विवाहेभ्यो यागोऽस्ति । कायोढज इति
ह्रस्वं "ङ्गापोः संज्ञाछन्दसोर्बहुलमिति" (पा० सू० ६।३।६३) ।

"ननु च यद्यन्यूनफलं तत्तत्पश्चाद्भिर्दिष्टम् । तत्रार्थस्य प्राजापत्यात्पश्चादभिधानं
युक्तम्" ।

अस्त्यत्र कारणं येनाधिकफलस्य प्राजापत्यस्य पश्चाद्भिर्देशः । "पञ्चानां तु
त्रयो धर्म्या" इत्यत्र प्राजापत्यस्य मह्यमिष्यते, इतरथाऽऽर्षस्य स्यात् ॥ ३८ ॥

ब्राह्मादिषु विवाहेषु चतुर्ष्वेवानुपूर्वशः ॥

ब्रह्मवर्चसिनः पुत्रा जायन्ते शिष्टमम्मताः ॥ ३९ ॥

'प्रसवे च गुणागुणानि'त्युक्तं, तदिदम् ।

अनुपूर्वशः—आनुपूर्व्येणेत्यस्मिन्नर्थे स्मृतिकारैः प्रयुज्यते ।

श्रुताध्ययनविज्ञानसम्पत्तिनिमित्ते च पूजाख्याती'ब्रह्मवर्चसम्', तद्वन्ते ब्रह्मवर्च-
सिनः । इन्नन्तोऽयम् ।

'शिष्टानां सम्मताः', अनुमता अग्रह्यां अद्विष्टाः, प्रिया इति यावत् अतश्चामत्यर्थत्वा-
न्मतिबुद्धीत्यस्याविषयत्वेन, 'क्तेन च पूजाया'मित्येतेन नास्ति समासप्रतिषेधः ।
सम्बन्धसामान्यविवक्षायां च षष्ठो ॥ ३९ ॥

रूपसत्त्वगुणोपेता धनवन्तो यशस्विनः ॥

पर्याप्तभोगा धर्मिष्ठा जीवन्ति च शतं समाः ॥ ४० ॥

रूपं मनोहराकृतिः । सत्त्वं नाम गुणो द्वादशे वक्ष्यते । ताभ्यामुपेता युक्ताः ।
आह्या धनवन्तः । श्रुतशौर्यादिगुणयुक्ततया ख्याताः यशस्विनः । पर्याप्त-
भोगाः लग्नलंपनगीतवाद्यादिभिः सुखसाधनैरविकर्तृर्निःशययुक्ताः । सुखसाधनैः
पूर्वोक्तैरवियोगो 'भोगः', स 'पर्याप्तो'ऽक्षतः समग्रो येषां ते 'पर्याप्तभोगाः' ।

धर्मानुष्ठानतत्परा धर्मिष्ठाः । धर्मशब्दः केषांचिद्गुणवचनः । अतो गुण-
वचनादित्यातिशायिकः ।

शतं वर्षाणि जीवन्ति ॥ ४० ॥

इतरेषु तु शिष्टेषु नृशंसानृतवादिनः ॥

जायन्ते दुर्विवाहेषु ब्रह्मधर्मद्विषः सुताः ॥ ४१ ॥

ब्राह्मादिव्यतिरिक्तेषु गान्धर्वादिविवाहेषु नृशंसमनृतं च वदन्ति नृशंसानृतवा-
दिनः । नृशंसं मातृभगिन्यादावश्लीलाक्रांशवचनम् । अनृतं प्रसिद्धम् ।
नृशंसं चानृतं च नृशंसानृते । ते वदितुं शीलमेवामिति शब्दव्युत्पत्तिः । ब्रह्मधर्मो
वेदधर्मो वेदार्थस्तं द्विषन्ति निन्दति वा न श्रद्धयं वा ।

अत एव दुर्विवाहेष्वेति निन्दा ॥ ४१ ॥

अनिन्दितैः स्त्राविवाहैरनिन्द्या भवति प्रजा ॥

निन्दितैर्निन्दिता नृणां तस्मान्निन्द्यान्विवर्जयेत् ॥ ४२ ॥

समासतो विवाहानां फलप्रदर्शनमेतम् ।

ये यस्य विवाहा विहितास्ते निन्दितास्तैरूढानां या प्रजा पुत्रादिलक्षणा साऽ-
निन्द्या भवति प्रशस्येत्यर्थः । निन्दितैः प्रतिषिद्धैः निन्दिता गर्हिता ।

तस्माद्दुःखभागिनी प्रजा मा भूदिति निन्द्यान्विवर्जयेत् ॥ ४२ ॥

पाणिग्रहणसंस्कारः सवर्णासूपदिश्यते ॥

असवर्णास्वयं ज्ञेयो विधिरुद्राहकर्मणि ॥ ४३ ॥

पाणिग्रहणं नाम गृह्यकारोक्तः संस्कारः सवर्णासु समानजातीयासूह्यमानासूप-
दिश्यते शास्त्रेण विधीयते, कर्तव्यतया प्रतिपाद्यते ।

असवर्णासु यदुद्राहकर्म तत्रायं वक्ष्यमाणो विधिर्ज्ञेयः ॥ ४३ ॥

शरः क्षत्रियया ग्राह्यः प्रतोदो वैश्यकन्यया ॥

वसनस्य दशा ग्राह्या शूद्रयोत्कृष्टवेदने ॥ ४४ ॥

ब्राह्मणेनोद्यमानया क्षत्रियया शरो ब्राह्मणपाणिपरिगृहीतो ग्राह्यः । पाणि-
ग्रहणस्थाने शरस्य विधानात् । प्रतोदो बलीवर्हानामायसः क्रियते, येन बाह्यमानाः
पीड्यन्ते हस्तिनामिवाङ्कुशः । वसनस्य वस्त्रस्य दशा ग्राह्या शूद्रया । उत्कृष्ट-
जातीयैर्ब्राह्मणादिवर्णैर्वेदने विवाहे ॥ ४४ ॥

ऋतुकालाभिगामी स्यात्स्वदारनिरतः सदा ॥

पर्ववर्जं व्रजेच्चैनां तद्ध तो रतिकाभ्यया ॥ ४५ ॥

उक्तो विवाहः । तस्मिन्निर्वृत्ते समुपयाते दारत्वे तदहरेवेच्छयोपगमे प्राप्ते तन्नि-
वृत्त्यर्थमिहमारभ्यते ।

न विवाहसमनन्तरं तदहरेव गच्छेत्, किं तर्हि ऋतुकालं प्रतीचेत् । गृह्यकारैस्तु “अत ऊर्ध्वमचारलवणाशिनौ ब्रह्मचारिणावधःशायिनौ स्याताम्—त्रिरात्रं द्वादशरात्रं संवत्सरं वा” इति (आश्व० गृ० १ । ८ । १० । ११) पठितम् । तत्र सत्यपि संवत्सरस्यान्तराऽऽपत्तिरिति ऋतौ गमनं नास्ति । एवमस्मात्कालादूर्ध्वमसत्यतैः गमनं नास्ति । एवमेते स्मृती अविरोधिन्यौ भवतः । त्रिरात्रादीनां तु विकल्पः अत्यन्तराग-
पीडितयोर्गमनं, धैर्यवतोस्तु ब्रह्मचर्यम् ।

ऋतुर्नाम स्त्रीणां शोणितदर्शनापलक्षितः शरीरावस्थाविशेषो गर्भग्रहणसमर्थः काल उच्यते । उपलक्षणत्वाच्च दर्शनस्य निर्वृत्तेऽस्मिन्वक्ष्यमाणकालानुवर्ती भवत्येव । तस्य कालः ‘ऋतुकालः’ । साहचर्याद्वा काल एव ऋतुः । तथा च समानाधिकरण-
समासः । ऋतुकालेऽभिगन्तुं व्रतमस्येत्यृतुकालाभिगामी । ‘व्रते’ इति णिनिः (पा० सू० ३ । २ । २०) यथा स्थण्डिलशायो अश्राद्धभोजीति स्यात् भवेदित्यर्थः । यद्यप्यस्तिपरा विधिविभक्तिस्तथाप्युपगमव्यापारं विदधाति, अभिगामी स्यादभिगच्छ-
दित्यर्थः । न ह्यनुपगच्छन्नभिगामी भवति ।

कीदृशं पुनरेतद्गमनम् । किमुतावभिगन्तव्यमेव, अथर्तावेव गन्तव्यमिति । एतदुक्तं भवति किमयं नियम उत परिसंख्येति ।

“ननु च व्रतमिति शास्त्रतो नियम उच्यते । तत्रैव चायं णिनिः । अतः परि-
संख्या कथमाशङ्क्यते” ?

उच्यते । परिसंख्यायामपि शास्त्रायत्वं नियमरूपता च विद्यत इति दर्शयिष्यामः ।

“कस्तर्ह्यनयोर्विशेषः” ?

विधिविशेषां नियमः । “अथ विधिः कः” । यः शब्दः कर्तव्यताबोधकः “अग्नि-
होत्रं जुःयास्वर्गकामः” इति । न ह्यग्निहोत्रस्यैतद्गमनमन्तरेणान्यतः कृतश्चित्कर्तव्यता-
वगमः । ‘नियमः’ पुनर्यत्रादृष्टसिद्धयर्थस्य वचनमन्तरेण पाक्षिकी प्राप्तिः । यथा “समे
यजेतंति” इति गौरीयमासादियागविधानादेशमात्रागच्छिप्तम्, न हि कश्चिद्विशमनाश्रित्य
यागप्रयोगः संभवति । द्विविधश्च देशः, समो विषमश्च । तत्र यदा तावत्समे यजेत
तदैतद्गमनमुवाच एव । यदा त्विच्छाया निरङ्कुशत्वाद्विषमे यियन्नति तदैतद्गमनं
समदेशं विदधदर्थेवत् । विहिते समे विषमस्यानाश्रयणमविधानात् । एतत्सामर्थ्यात्त-
न्निवृत्तिः । विधिनिबन्धने ह्यनुष्ठानं किमित्यविहितं क्रियेत । तत्करणे हि न यथाचे-
दितानुष्ठानसिद्धिः ।

इदं चात्र स्मार्तमुदाहरणम् । प्राङ्मुखोऽन्नानि भुञ्जीत । भुञ्जानस्य यदृच्छया
यां काचिदिशमाश्रित्य भोजनं प्राप्तम् । तत्र कदाचित्प्राचीं कदाचिदितरा यां काचि-

प्राप्ता । तत्र यदा प्राची न तदेतरा, यदेतरा न तदा प्राचीति । तत्राप्राप्तिपक्षे विध्यर्थं वचनं प्राङ्मुखोऽग्रानि भुञ्जातेति । तत्रातिक्रमाच्छास्त्रार्थं जहाति ।

एवमिह यदृच्छयोपगमनमृतावनुपगमनं, पक्षे विधीयमानमुपगमनमनुष्ठेयमानं, शास्त्रातिक्रमकारितां जनयेत् । यथाऽन्ये शास्त्रविहितार्था अतिक्रम्यमाणाः प्रायश्चित्त-हेतवो भवन्ति तथाऽनुगमनम् ।

अथर्तावनृतौ च गमने रागतः प्राप्ते वचनमृतावुपेयादिति, तदैवं वचनं मृग्यते 'ऋता-वेवोपेयाहनृतौ न गच्छेत्' । यथा 'पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या' इति क्षुत्प्रतिघातनार्थेन शश-कादिष्वपि पञ्चनखेषु भक्ष्यता प्रसङ्गता तद्व्यतिरिक्तेष्वपि वानरादिषु । न च तत्र पर्यायेणैव प्रवृत्तिः । युगपत्तत्र चान्यत्र च प्रसक्तौ 'पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या' इति वचन-मितरपरिसंख्यानार्थं संपद्यते । एवमिह परिसंख्येति ।

“ननु च परिसंख्या दोषत्रयवतीमाचक्षते । त्रयो हि तत्र दोषाः प्रादुःश्यः, स्वार्थ-त्यागः परार्थकल्पना प्राप्तबाधश्च । पञ्च पञ्चनखा भक्ष्याः इति यदाऽन्यतः पञ्चन-खविषयं भक्षणं प्रतीयते तदः तत्त्यक्तं भवति, तद्व्यतिरिक्तनिषेधपरत्वाद्वाक्यस्य । अश्रुतश्च निषेधः, अतः परार्थकल्पना अर्थित्वाच्च सर्वविषयं भक्षणं यत्प्राप्तं तस्य बाधः । एवमेव न परिसंख्यायां त्रयो दोषाः” ।

नैतत्सारम् । सत्यर्थित्वे श्रुतार्थासंभवे वाक्यस्यानर्थक्यं मा भूदित्येतत्परता न विरुद्धा ।

विधिरत्यन्तमप्राप्तौ नियमः पाक्षिके सति ।

तत्र चान्यत्र च प्राप्तौ परिसंख्या नखिष्विव ।

किं पुनरत्र युक्तम् ।

‘तत्र चान्यत्र च प्राप्तौ’ परिसंख्यालक्षणास्य विद्यमानत्वात्परिसंख्येति । ऋतावपि गमनं प्राप्तमनृतावपि न तु यदतौ तद्वानृताविति । यथा सत्यर्थित्वे यत् भोजनं तत्र नियमोऽ‘श्राद्धम्’ न पुनराहारत्यागं अश्राद्धमेव भुञ्जान आस्ते । एवमिह सति खेदे यद्गमनं तत्र नियमोऽनृतौ न गच्छेदित्यवगच्छति । अर्थित्वाच्च गमने प्रसक्ते कालविधानपरतैव युक्ता वाक्यस्थ । अन्यथाऽनारब्धोऽर्थे उपदिष्टः स्यात् । किंचा-पत्योत्पत्तिविधेः कृतविवाहस्यानुष्ठेयत्वाद्दतौ च तत्संभवात्प्राप्तमेव गमनम् । उत्पन्न-पुत्रस्य च न द्वितीयपुत्रोत्पादनं वैधम् । अपत्यमुत्पादयेदित्येकत्वविवक्षायां विध्यर्थ-निवृत्तेः । न च गमनमेवादृष्टार्थतया शक्यं विधातुम् । संस्कारविधित्वाधिकार-श्रवणात्कल्पनायाश्चाशक्यत्वात्, अपत्योत्पत्तिविध्याच्चेपादतौ गमनस्य । यथात्रर्तावुपेया-

दिति तद्वन्तुप्रतिषेधार्थम् । तत्रानुवादः, परं परिसंख्या । तत्र ह्यर्थान्तरलक्षणाऽप्यर्थ-
वत्ता भवति ।

एवं च कृत्वा गौतमीयानाविप्रतिपत्तिः । एवं तत्रोक्तम् । ‘ऋतावुपेयात्सर्वत्र
वा प्रतिपिद्धवर्जम्’ (अ० ५ सू० १-२) इति । ‘सर्वत्र वे’त्येष विकल्पः कामचा-
रानुज्ञानार्थः । न पुनः सर्वदत्तावनृतौ च नियमोपपत्तिः । यदि च पूर्ववर्तावुपेया-
दिति नियमः, ‘सर्वत्र वे’त्यत्रापि स एवोपेयादित्यनुप्रयुज्यमानशब्दे नियमार्थः प्राप्नोति
एकप्रक्रमत्वात्, नहि स एव शब्दः पुनरनुवच्यमानां भिन्नार्थो भवितुं युक्तः । न चर्ते-
रन्यत्र नियमार्थतापपद्यते इत्युक्तम् । तस्मादृतौ गमनवचनमनृतौ प्रतिषेधार्थम् । तत्रा-
नुत्पन्नपुत्रस्य विध्यन्तराश्रयम एव । उत्पन्नपुत्रस्तु यथाकामी ।

अनृतौ प्रतिषिद्धे गमनं भार्येच्छया पुनः प्रातेप्रसूयते पर्ववर्जं ब्रजेच्चैनां
तद्वत् इति । तदिति भार्यायाः प्रत्यवमर्शः । तच्चित्तप्रद्वङ्गं व्रतमस्येति तद्वत्तः ।

रतिकाम्यया विनाऽप्यपत्यार्थेनोत्पन्नपुत्र ऋतावनुत्पन्नपुत्रो वाऽनृतौ सुरवसम्भोगे-
च्छया तद्व्रत एनां ब्रजेन्नात्मेच्छयेत्यर्थः ।

अथवा तच्छब्दां रतिकाम्ययेत्यत्राप्यपेक्ष्यते, स्मृतिशास्त्रत्वादस्य । तद्व्रतिकाम्यया पर्व-
वर्जमन्यत्रापि ब्रजेत् । तत्रैवाकारश्लेषो द्रष्टव्यः, ‘अरतिकाम्यया’, आत्मन इति शेषः । यथा
तु व्याख्यातं तथा न किञ्चिदत्राप्रश्लेषेणापि वा तच्छब्दस्य समासोपसर्जनस्यासम्बन्धेन
पूर्वाणि वक्ष्यति । ‘अमावास्यामष्टमीं च पौर्णमासीं चतुर्दशीमिति’ ।

स्वदारनिरतः । स्वदारेषु निरतः स्यात्तत्प्रातिभावनानपरः । अथवा स्वदारं स्वेव
रमनं न परदारान्तरमयेदिति परदारप्रतिषेधः ।

सदा । यावज्जोवमेतद्व्रतं परिपालनीयम् ।

अतः स्थितमेतत् । त्रीणि वाक्यान्यत्र—ऋतुकालाभिगामी स्यादित्येतदेकम्, अनु-
त्पन्नपुत्रस्य नियमानुवादरूपम् । द्वितीयम् भार्याप्रयुक्तस्य पर्ववर्जमृतावनृतौ च, न सुरते-
च्छया । स्वदारनिरत इति तृतीयम् । एषां च पदयोजना—ऋतुकालाभिगामी स्याद-
पत्यार्थम्, रतिकाम्यया तु तद्व्रत एनां ब्रजेत्, स्वदारनिरतश्च स्यात् ॥ ४५ ॥

ऋतुः स्वाभाविकः स्त्रीणां रात्रयः षोडश स्मृताः ॥

चतुर्भिरितरैः सार्धमहोभिः सद्दिगर्हितैः ॥ ४६ ॥

ऋतुलक्षणार्थं श्लोकाऽयम् । वैशकादिशास्त्रावगम्याऽयमर्थो न विधिमूल एव ।
एवं “युग्मासु पुत्राः” इत्येतावपि श्लोकौ ।

षोडशरात्रयस्ताः स्त्रीणां मासि मासि स्वाभाविक ऋतुः । प्रमाणान्तरमूल-
त्वाच्चाश्रितमपि मासि मासीति गम्यतं । स्वभावे भवः स्वाभाविकः स्वस्थप्रकृतीनां

यो भवति । व्याध्यादिना कस्याश्चित्प्राप्तकालोऽपि निवर्तते, घृततिल्लाद्यौषधोपयोगेण रतिवशेन चाकालोऽपि संवर्तते । अतः स्वाभाविक ऋतुस्ता रात्रय उच्यन्ते ।

चतुर्भिरितरैः । चत्वार्यहानि यानि सद्भिर्विगर्हितानि, प्रतिषिद्धलोत्सर्षसंभाषणादीनि, तानि च प्रथमशोणितदर्शनात्प्रभृति । अष्टप्रहणं च सर्वाहोरात्रोपलक्षणा-र्थम् । तैः सह ॥ ४६ ॥

तासामाद्याश्चतस्रस्तु निन्दितैकादशी च या ॥

त्रयोदशी च शेषास्तु प्रशस्ता दशरात्रयः ॥ ४७ ॥

तासां रात्रीणां या आद्याः प्रथमशोणितदर्शनाच्चतस्रस्ता निन्दिताः, न तत्र गमनमस्ति । तिसृषु तावत्पशोऽपि नास्त्यशुचित्वात् । चतुर्थी तु स्नाताया वशिष्ठ-वचनात्सत्यपि शुचित्वे रतिसम्भोगो नास्ति, चतसृणां गर्हितत्ववचनात् ।

या चैकादशी या च त्रयोदशी साऽपि निन्दिता, एवं प्रतिषिद्धगमना । ऋतु-दर्शनात्प्रभृत्येकादशीत्रयोदश्यौ गृह्येते, न चन्द्रतिथी ।

तासामिति निर्धारणविषयत्वेन रात्रीणां सम्बन्धात्समानजातीयश्च निर्धार्यतया प्रतीयते, 'कृष्णा गवां सम्पन्नचारेति' ।

षड्रात्रगमनप्रतिषेधोऽयमदृष्टार्थः ।

शेषाः प्रशस्ता दशरात्रयः । षणां प्रतिषेधादशसु प्राशस्त्यं सिद्धमे-वानूयते ॥ ४७ ॥

युग्मासु पुत्रा जायन्ते स्त्रियोऽयुग्मासु रात्रिषु ॥

तस्माद्युग्मासु पुत्रार्थी संविशेदार्तवे स्त्रियम् ॥ ४८ ॥

तासु दशसु या युग्मा रात्रयः षष्ठ्यष्टमी दशमी द्वादशी चतुर्दशी षोडशी तासूप-गच्छतः पुत्रा जायन्ते ।

अयुग्मासु स्त्रियो दुहितरः ।

तस्मात्पुत्रोत्पत्तिसिद्धयर्थं युग्मासु संविशेद्भजेत मैथुनधर्मेण स्त्रियमार्तवे ।

अनुवादोऽयम् । अयमपि नियम एव—अनुत्पन्नपुत्रस्यायुग्मास्वगमनम् ॥ ४८ ॥

पुमान्पुंसोऽधिके शुक्रे स्त्री भवत्यधिके स्त्रियाः ॥

सगेऽपुमान्पुंसिर्यो वा क्षीणेऽल्पे च विपर्ययः ॥ ४९ ॥

शुक्रं वीर्यं पुरुषस्य रेतः, **स्त्रियाः** शोणितम् । उक्तं भगवता वसिष्ठेन (अ० १५ सू० १) “शुक्रशोणितसम्भवः पुरुष” इति ।

स्त्रीबीजादधिके पुम्बीजेऽयुग्मास्वपि पुत्रो जायते, युग्मास्वपि स्त्रीबीजस्याधिक्ये कन्यैव ।

अयुग्मास्वपि रात्रिषु पुत्रार्थिनो गमनानुष्ठानार्थमेतत् । यदा परिपुष्टमात्मानं
वृथाह्वारयोगेन समधिकवीर्यं मन्येत स्त्रियाश्च कथंचिदपचयं तदा पुत्रार्थी गच्छेदि-
स्युपदिष्टं भवति ।

आधिक्यं चात्र न परिमाणतः, किं तर्हि सारतः ।

समेऽपुमान् मिश्रीकृते पुंस्त्रियौ । अपुमान् नपुंसकमिति केचित् । अन्ये
साम्य इति पठन्ति । उभयोः साम्येऽपुमानेव ।

पुंस्त्रियौ वा । गर्भाधान्यां यदा त्रायुर्द्वयरूपत्वात्संसृष्टे शुक्रशोणिते समं विभजेत
एकत्र भागमन्यत्र तावदेव तदा यमौ जायेते । तत्र समे विभागेऽपि स्त्रीबीजाधिक्ये स्त्रां,
पुन्बीजाधिक्ये पुमान् ।

स्त्रीणो बीजे सारतः विपर्ययोऽग्रहणं गर्भस्य, नपुंसकौत्पत्तिर्वा ॥ ४६ ॥

निन्द्यास्वष्टासु चान्यासु स्त्रियो रात्रिषु वर्जयन् ॥

ब्रह्मचार्येव भवति यत्र तत्राश्रमे वसन् ॥ ५० ॥

निन्द्यासु षट्स्वन्यासु चानिन्दास्वप्यष्टासु रात्रिषु स्त्रियो वर्जयन्परिहरन्द्वा
रात्री अवशिष्टे यदि गच्छति, पूर्ववर्जं, तदा ब्रह्मचार्येव भवति ब्रह्मचर्यफलं प्राप्नोति ।
यत्र तत्राश्रमे वसन् ।

अर्थवाधोऽयम् । न तु वानप्रस्थाद्याश्रमेषु राज्यभ्यनुज्ञा जितेन्द्रियत्वविधानात्स-
र्वाश्रमेषु गार्हस्थ्येन्येषु वीप्सायाश्चार्थवादतयाऽप्युपपत्तेः ।

एताश्च रात्रयो वर्ज्या न क्रमेणैव, किं तर्हि यद्येच्छया पूर्ववर्जं गमनं यथा न भवति तथा
रात्रिद्वयमभ्यनुज्ञायते ।

‘किं पुनर्ब्रह्मचर्यस्य फलम् ।’

विशेषाश्रवणात्स्वर्गः । कश्चित्तु श्रूयते—‘न ब्रह्मचारी प्रत्यवैतीति’, स्वल्पैरति-
क्रमैर्न दुष्यतीति ॥ ५० ॥

न कन्यायाः पिता विद्वान्गृहीयाच्छुल्कमप्यपि ॥

गृह्णच्छुल्कं हि लोभेन स्यान्नरोऽपत्यविक्रयी ॥ ५१ ॥

आसुरे शुल्कप्रतिषेधोऽयं उत्तरत्र च कन्यार्थसंग्रहोपादानात् ।

विद्वान् ग्रहणदोषज्ञः । कन्यापिता स्वल्पमप्यर्थं धनं न गृहीयात् । गृह्णानोऽपत्यवि-
क्रयदोषेण युज्यते ।

कः पुनरेवः शुल्को नाम ।

आभावश्चपूर्वं वराद्गृहीतम् । यत्र तूच्छनीचपणापणो भवति, कन्यागुणापेक्षमूल्य-

व्यवस्था, स क्रय एव । इह तु महागुण्याया अपि कन्यायाः स्वल्पं धनम् । अनाभाषणपूर्वं वा ग्रहणम् । न विक्रयस्यैष धर्म इत्यतो विक्रयाध्यारोपेण निन्द्यते ॥ ५१ ॥

स्त्रीधनानि तु ये मोहादुपजीवन्ति बान्धवाः ॥

नारीयानानि वस्त्रं वा ते पापा यान्त्यधोगतिम् ॥ ५२ ॥

पूर्वस्यैव शेषः । स्त्रीनिमित्तानि धनानि, कन्यादाने वराद्यानि गृह्यन्ते । ये बान्धवाः पित्रादयः मोहादुपजीवन्ति । यथोक्तं 'ज्ञातिभ्यो द्रविणं दत्वेति' । सुवर्णरजतादि 'धनम्' ।

नारीयानानि । यानमश्वदि । वस्त्रं वा । एतावन्मात्रमपि न जातूपजीवनीयं वासो यानादि, किं पुनर्वहु ।

उपजीवतां फलमाचष्टे । ते पापाः शास्त्रप्रतिषिद्धसमाचरणादधोगतिं नरकं यान्ति ।

अथवा स्त्रीधनानीति नवमे दर्शयिष्यति । तानि ये मोहादुपजीवन्ति बान्धवाः, पिता तत्पचारश्च, भर्ता भर्तृपचारश्च । एवं यानादि । एवं वस्त्रम् । स्त्रीणां बुद्धौ संनिधानाच्छब्दः संनिधिः कल्प्यते यथा "राजपुरुषः कस्य । राज्ञः " इति ॥ ५२ ॥

आर्षे गोमिथुनं शुल्कं केचिदाहुर्मृषैव तत् ॥

अल्पोऽप्येवं महान्वाऽपि तावानेव स विक्रयः ॥ ५३ ॥

स्त्रीगवी च पुंगवश्च गोमिथुनम् । केचिदाहुरेतदादेयमिति । मनोस्तु मतम्—मृषैव तत् मिथ्या । नादेयमित्यर्थः । अल्पोऽप्येवम् । अल्पसाधनोऽल्पः । एवं महान् भवति । तावानेव विक्रयः ॥ ५३ ॥

यासां नाददते शुल्कं ज्ञातयो न स विक्रयः ॥

अर्हणं तत्कुमारीणामानुशंस्यं च केवलम् ॥ ५४ ॥

"किं बराद्धनाधिगमो विक्रयो भवति" ।

नेति ब्रूमः । ज्ञातयः कन्यायामधिकृताः स्वार्थमाददते गृह्णन्ति तदा च विक्रयः । अर्हणं कन्यार्थं धनग्रहणं कन्याऽऽ तदर्हणं पूजनं भवति । बहुमानः कन्यानामात्मनि भवति, 'ईदृश्यो वयं यद्धनं दत्वा विवाह्यामहे' । अन्धत्रापि पूज्या भवन्ति 'सुभगा एता' इति । आभरणं वा तेन धनेन कर्तव्यमतोऽभ्यर्हिताः शोभावत्यो भवन्ति । आनृत्यं स्वमपापत्वं केवलं न स्वल्पोऽप्यधर्मगन्धोऽस्ति ।

अतोऽनेनार्थवादेन कन्यार्थं धनग्रहणं विधीयते ॥ ५४ ॥

पितृभिर्भ्रातृभिश्चैताः पतिभिर्देवरैस्तथा ॥

पूज्या भूषयितव्याश्च बहुकल्याणमीप्सुभिः ॥ ५५ ॥

न केवलं वरादादाय दातव्यं कन्याश्वधुभिरपि तु तैरपि दातव्यम् ।

पितृभिः साहचर्यात्पितृशब्दः पितामहपितृव्यादिषु वर्तते, ततो बहुवचनम् । व्य-
क्त्यपेक्षं वा बहुवचनम् । एवं **पतिभिः** श्वशुरादिभिर्व्यक्त्यपेक्षं वा । **देवराः** पत्यु-
भ्रातरः । **पूज्याः** । पुत्रजन्माद्युत्सवेषु निमन्त्रणपूर्वकमानाश्रयबहुमानमादरेण भोजना-
दिना पूज्याः ।

भूषयितव्याः । वस्त्राद्यलंकारेणाङ्गतेपनादिभिर्मण्डयितव्याः ।

अत्र फलं बहुकल्याणमीप्सुभिः । कल्याणं कमनीयं पुत्रधनादिसंपदरोगता-
ऽपरिभव इत्यादि बहुशब्दात्सर्वमीप्सुभिराप्तुमिच्छुभिः प्राप्तुकामैः ।

फलाद्यौ विधिरयम् ॥ ५५ ॥

यत्र नार्यस्तु पूज्यन्ते रमन्ते तत्र देवताः ॥

यत्रैतास्तु न पूज्यन्ते सर्वास्तत्राफलाः क्रियाः ॥ ५६ ॥

देवता रमन्ते तुष्यन्ति प्रसीदन्ति । प्रसन्नाश्च स्वामिन एवाभिप्रेतेन फलेन
योजयन्ति ।

यत्र तु न पूज्यन्ते तत्र सर्वाः क्रियाः यागहोमदानाद्या देवताराधनबुद्ध्या
चापहारादयो याः क्रियन्तेऽफलास्ता इत्यर्थवादः ॥ ५६ ॥

वैवाहिकेऽग्नौ कुर्वीत गृह्यं कर्म यथाविधि ॥

पञ्चयज्ञविधानं च पक्तिं चान्वाहिकीं गृही ॥ ५७ ॥

अतिक्रान्तं विवाहप्रकरणम् ।

कृतो विवाहो यस्मिन्नग्नौ तत्र कुर्वीत गृह्यं कर्म, अग्निसाध्यमष्टकापार्वण-
श्राद्धहोमादि गृह्यस्मृतिकारैरुक्तम् ।

पञ्चयज्ञा वक्ष्यमाणास्तेषां विधानमनुष्ठानम्, तस्मिन्नेवाग्नौ ।

“यद्यप्यविशेषेण पञ्चयज्ञविधानमित्युक्तं तथापि वैश्वदेवहोमोऽग्निसाध्यः, उदकत-
र्षणादौ तु न किञ्चिदग्निना कार्यम् । कथं तर्हि निर्देशोऽग्नौ पञ्चयज्ञावेधानं कार्यमिति ।”

किञ्चिदाहुरेकाऽपि सप्तमी विषयभेदाद्भिद्यते । तस्मात्पञ्चयज्ञैकदेशे पञ्चयज्ञशब्दः प्रयुक्तः ।

अथवा **पञ्चयज्ञविधानमित्यत्राग्राविति** न संबध्यते । वैश्वदेवहोमस्य पूर्वैलौ-
वाग्रधिकरणस्य सिद्धत्वात् । एवं सम्बन्धः क्रियते—‘गृही तु पञ्चयज्ञविधानं कुर्यात्’ ।

अग्नौ तु वैवाहिके गृह्यकर्मपक्तिं चान्वाहिकीमग्रावित्यपेक्ष्यते ।

गृहशब्दो दारवचनः । गृही तु स कृतदारपरिग्रहो भार्याद्वितीय इदमिदं कुर्यादिति ।

विवाहे चाग्निः कैश्चिद्गृह्यकारैररणिनिर्मन्थनादावातव्य इत्युक्तम् । अपरैर्यतः कुत-
श्चिदोप्यमानमानीय होताव्यमिति ।

अनेन तस्मिन्गृह्यमिति वचनेन धारणमग्रेरर्थादुक्तं भवति ।

अत्र कंचिदाहुः । “शूद्रस्यापि वैवाहिकाग्निधारणमस्ति, तस्यापि पाकयज्ञाधि-
कारात् । न चात्र जातिविशेष उपात्तः, कंवलं ‘गृहीति’ श्रुतम् । शूद्रोऽपि गृही,
तस्यापि दा०परिग्रहस्यांक्तत्वात् । एतदेवान्यत्र पठितं ‘कर्म स्मार्तं विवाहाम्नौ कुर्वीत
प्रत्यहं गृही’ इति” (याज्ञ० १. ८७) ।

अत्रोच्यते । ‘गृह्य’ कर्म वैवाहिकेऽग्नाविति’ श्रुतम् । न च ‘गृह्य’ नाम किंचि-
त्कर्मास्ति । तत्र गृह्यस्मृतिकारोक्तं ‘गृह्यमिति’ लक्षणया मन्तव्यम् । गृह्यकारैश्च त्रैव-
र्णिकानामेव कर्मान्तातं, न शूद्रस्य । “ उक्तानि वैतानिकानि गृह्याणि वक्ष्यामि” इति ।
उक्तानुकीर्तनस्य एतदेव प्रयोजनं ‘येषामेव वैतानिकेष्वधिकारस्तेषामेव गृह्येऽस्ति’, न
पुनर्यथाऽन्यैर्व्याख्यातं तद्धर्मप्राप्त्यर्थम् । तादर्थ्यं हि विवक्षितं ‘तस्याग्निहोत्रेण प्रादुष्क-
रणहोमकालौ व्याख्याताविति’ नावक्ष्यत् । न च गृहे भवं गृह्यमिति युक्तम् । शाला-
वचनो गृहशब्दो दारवचनो वा । न तावत्कस्यचित्कर्मणः शालाऽधिकरणत्वेन विशे-
षतः समाम्नाता यद्गृह्यमित्यनूय गृहिणो विधीयेत । यदपि गृहसंस्कारकं वास्तुपरी-
क्षादि तदपि त्रैवर्णिकानामेव न शूद्रस्य । अथ दारवचनस्तत्रापि गृहीत्यनेनैव गत-
त्वान्न किंचित् ।

यदपि स्मृत्यन्तरं (या० १. ८७) ‘कर्म स्मार्तं विवाहाम्नौ कुर्वीत प्रत्यहं गृही
दायकालाह्वते वाऽपि श्रौतं-वैतानिकाग्निपु’ इति, अत्रापि किंचित्स्मार्तमिति विशेषानु-
पादानादन्यसापेक्षतैव । न हि सर्वमग्नौ स्मार्तं कर्म संभवति । न च होमविषयत्वे
प्रमाणमस्ति । न ह्यवश्यमग्न्यधिकरण एव होमः ।

तस्माद्गृह्यकारोक्तं गृह्यमिति वक्तव्यम् । एते हि स्मृती गृह्यकारविहितं कर्मानु-
वदतः । तथा च कुतः शूद्रस्याग्निपरिग्रहः ।

किं च “श्रौतं वैतानिकाग्निपु” इति अपरं तत्राम्नायते, तत्र अवश्यमयं त्रैवर्णिक-
पेषितव्यः । स एव पूर्वत्र चातुर्वर्ण्यपर उत्तरत्र त्रैवर्णिकपर इत्येकस्य शब्दस्य
तात्पर्यभेदेऽभ्युपगतः स्यात् । न चाभेदे संभवति भेदो न्याय्यः ।

अन्वहं भवाऽऽन्वाहिकी । प्रतिदिवसं यः पाको भुक्त्यर्थः स तस्मिन्नेवाग्नौ
कर्तव्यः ॥ ५७ ॥

पञ्चसूना गृहस्थस्य चुल्ली पेषण्युपस्करः ॥

कण्डनी चादकुम्भश्च बध्यते यास्तु बाहयन् ॥ ५८ ॥

पञ्चयज्ञविधेरधिकारनिर्देशोऽयम् ।

सूना इव सूनाः । मांसविक्रयार्थपशुवधस्थानमापणादयो वा मांसस्यात्पादकतया-
ऽनुष्ठेयमानाः, पापहेतवः । एवं चुल्यादयोऽपि पापहेतुत्वादध्यारोपेण सूनासमाः ।
न हि तेषां शास्त्रप्रतिषेधः साक्षात् । नापि सामान्यः कश्चित्प्रतिषेधोऽस्ति । न हि
तापघाताय कस्यचिन्न स्पृहा स्यात् । न काचित्तत्साध्यक्रिया दृश्यते या वचनान्तरेण
निषिद्धा । न चास्मादेव वचनात्प्रतिषेधानुमानम्, उत्तरेणैकवाक्यतावगमात् । प्रति
षेधपरत्वे वाक्यभेदः स्यात् । किं चैतत्पदार्थसाध्यामर्थक्रियां पदार्थान्तरेण साधयेत्तस्याः
प्राप्तिः पञ्चयज्ञानां । न च लक्ष्यान्युक्तानि । येन तत्समानकार्यस्यान्यस्यापि
प्रतिषेध उच्येत । यो वा परकीयमन्नमद्यात् नद्यादावुदकार्थं कुर्यात् तस्यैते यज्ञाः स्युः ।
यदि च चुल्लादीनां निषेधोऽभिप्रेतः स्यात्तदा प्रतिषेधार्थमेव पदमधीयोत, किमनु-
मानेन । स्वशब्दाद्धि बलीयसी प्रतिपत्तिः । प्रायश्चित्तार्थत्वे त्वेकादशेऽभिधानं युक्तम् ।
निषेधैरेवानुष्ठानमेव स्यात् । अपरिहार्थत्वाच्च चुल्लादीनामशक्यो निषेधः । असति
च निषेधे कुतः प्रायश्चित्तम् ।

तस्मान्न दोषविधातार्थं पञ्चमहायज्ञाः । किं तर्हि नित्यसम्बन्धेषु चुल्लादिष्वारोपि-
तासदोषनिष्कृत्यर्थतया नित्यार्थतया नित्यत्वं यज्ञानामाह ।

बध्यते । आदिवर्णं वेत्येतदन्तोष्ठ्यं पठ्यते । हन्यते दुष्कृतेन, शरीरधनादिना
नाश्यते । सम्बध्यते वा पापेन—परतन्त्रीकरणं वा नप्रातेरर्थः ।

बाहयन् । स्वकार्ये व्यापारणं 'बाहयन्' । यस्य चुल्लादेर्यदैचित्यप्राप्तं स्वसाध्यं
कार्यं तत्ताभिः कुर्वन्वाहयन्नित्युच्यते ।

चुल्ली पाकस्थानं भ्राष्ट्रादि । पेषणी दृषदुपलो वा । उपस्करो गृहोपयोगि
भाण्डं कुण्डकटाहादि । कण्डनी यया ब्राह्मादि कण्ड्यते । कुम्भो जलाधारः ॥५८॥

तासां क्रमेण सर्वासां निष्कृत्यर्थं महर्षिभिः ॥

पञ्च क्लृप्ता महायज्ञाः प्रत्यहं गृहमेधिनाम् ॥ ५९ ॥

तासां चुल्लादीनां सूनानां निष्कृत्यर्थं तदुत्पन्नदोषनिर्यातनार्थं क्रमेणाधिलोपनं
चुल्लास्तंशं पेषण्या इत्येवमादि 'क्रमः' ।

महर्षिभिः क्लृप्ताः कर्तव्यतया स्मृताः पञ्च महायज्ञाः । प्रत्यहं गृहमे-
धिनां गृहस्थानाम् । गृहमेधिशब्दो गृहस्थाश्रमे वर्तते ।

प्रत्यहमिति । अनुपादानात्कालविशेषस्य, यावज्जीवमिति प्रतीयते । अतश्च नित्यत्वसिद्धिः ।

महायज्ञा इति कर्मनामधेयमेतत् ॥ ५८ ॥

अध्यापनं ब्रह्मयज्ञः, पितृयज्ञस्तु तर्पणम् ॥

होमो दैवो, बलिर्भौतो, नृयज्ञोऽतिथिपूजनम् ॥ ६० ॥

एषामर्थं स्वरूपविधिः ।

अध्यापनशब्देनाध्ययनमपि गृह्यते येन 'जपो हुत' इत्यत्र वक्ष्यति (श्लो० ७४) । न च जपोऽपि शिष्यानपेक्षते । सामान्येन च श्रुतं 'स्वाध्यायेनर्षिभ्य' इत्यृणावेदनश्रुतौ । अत उभे अध्यापनाध्ययने यथासंभवं ब्रह्मयज्ञः ।

तर्पणमन्नाद्येनादकेन वेति वक्ष्यति (श्लो० ८२) ।

होमो वक्ष्यमाणाभ्यो देवताभ्योऽग्नौ ।

बलिः शिष्ट उलूखलादौ च । स भौतः । भूतादिदेवताऽस्येति भौतः । नामधेयमेतत्कर्मविशेषस्य । दिवाचारिभ्यो भूतेभ्य इति हि तत्र बलिहरणं भूतशब्देन विहितम् । साहचर्यात्सर्व एष कर्मगणो भूतयज्ञशब्देनोच्यते । यथा चातुर्मास्येष्वेकं हविर्वैश्वदेवमामिच्छा—कृत्स्नमेव च पर्व वैश्वदेवेन यजेतेति । बलिशब्दोऽनग्निहोमे वर्तते । देवेज्याबलिरिति स्मरन्ति ।

अतिथीनां पूजनमाराधनं नृयज्ञः ।

"ननु च स्वाध्यायः कथं 'यज्ञः' । न हि तत्र देवता इज्यन्ते नापि श्रूयन्ते । केवलं वेदोच्तराण्यविवक्षितार्थान्युच्चार्यन्ते । उक्तं चाग्नायशब्दाभ्यासे केचिदाहुरनर्थकानीति" ।

सत्यम् । स्तुत्या यज्ञशब्दो भाक्तः महच्छब्दश्च । अतिथिपूजायामपि भाक्तो यज्ञशब्दः । यद्यप्यतिथेर्देवतात्वं संभवति तथाप्युत्पत्तौ भोजयेत्पूजयेदिति च श्रुतं नातिथिभ्यो यजेतेति । यथा 'पुरुषराजाय कर्म वा' इति ।

एते पञ्चयज्ञा न युगपत्प्रयोज्याः, एकाधिकारासम्बन्धात्पृथगधिकारश्रवणात् । एकाधिकारसम्बन्धत्वे त्रिषु चतुर्षु वा कृतेषु न किञ्चित्कृतं स्यादावत्कृतं च न कृतम् । यथाऽऽग्नेयाग्नीषोमीयोपांशुयाजानां दर्शपूर्णमासयागानामेकद्वन्द्वानुष्ठाने नाधिकारसिद्धिः । यथाऽऽत्रैव वैश्वदेवहोमे स्विष्टकृदन्तानां देवतानां कस्याश्चिदन्तराथे न होमाधिकारनिर्गुप्तिः । एकैकस्य चात्राधिकारः श्रुतः । 'स्वाध्याये नित्ययुक्तः स्यात्' (श्लो० ७५)—'दैवे च नित्ययुक्तः स्यादिति' । अधिकारपदानुषङ्गेण पृथक्प्रयोगः । अतिथ्ये चाधिकारान्तरं श्रुतं 'धन्यं यशस्यमिति' ।

तत्र चत्वारः स्वाधीनाः, आतिथ्यं तु संनिहितेऽतिथौ । न चातिथिर्निमन्त्रयितव्यः, आतिथ्याभावात् । स्वयमुपस्थिता इतिथिर्भवतीति वक्ष्यामः । तस्मात्पञ्चानामन्यतमानुष्ठाने इतरेषामननुष्ठानाद्यदि नाम प्रत्यवेयान्न तु कृतमकृतं भवति । अतोऽनभिक्त्वाद्द्वैश्वदेवेऽनधिकृतस्य स्वाध्यायोदकतर्पणादौ भवत्येवाधिकारः । अग्निपरिग्रहस्य च स्मृत्यन्तरे कालान्तरस्यापि श्रुतत्वान्नावश्यं विवाहे एव परिग्रहः । एवं हि स्मृतिः “भार्यादिरग्निर्दायादिर्वा” इति ।

“ननु चाकृतविवाहस्य दायकालमाधानं भविष्यति” ।

भवति ह्येतदेवं यद्याधानविधिः स्वार्थः स्यात् । अन्यर्थं त्वाधानम् । अग्निश्च कर्मार्थः । कर्माणि च भार्याद्वितीयस्य, न केवलस्य, श्रुतानि । यद्यपि कैश्चिद्गृह्यकारैः परमेष्विप्राणामिमाधाय श्राद्धं कुर्यादित्युक्तं भवति तदपि सभार्यस्यैव । स एवास्य दायकालः । न चानभिक्तस्य श्राद्धं नास्ति । अनुपनीतस्यापि ह्येतद्विहितमन्यत्र स्वधानिन्यानादिति । न च तस्याधानमास्त, विदुषोऽधिकारादिदानो चाविद्यत्वात् । श्राद्धं तु वचनाग्निषादस्थपतिवद्यथाशक्ति कार्यमिति । पितृव्यादिनाग्निपरिग्रहे तु विदुषां संभवान्नावैद्यस्याधिकारः । अथ श्राद्धप्रकरण एवाग्न्याधानं विहितं तदा तदङ्गत्वेनाधाय निष्पन्ने श्राद्धे परित्यागो भविष्यति । केचित्तु स्मृत्यन्तरमुदाहरन्ति “लौकिकेऽप्यग्नौ वैश्वदेवहोमः कर्तव्यः” । शुक्लान्नैरपरे ॥ ६० ॥

पञ्चैतान्यो महायज्ञान्न हापयति शक्तितः ॥

स गृहेऽपि वसन्नित्यं सूनादोर्ध्वं लिप्यते ॥ ६१ ॥

नित्यत्वमत्र विधीयते । अन्यदनूयते ।

विगुणा अप्येते यथाशक्ति कर्तव्याः । एतदपि नित्यत्वात्प्राप्तमेव । तस्माद्यथासम्भवं शक्तित इति । आद्यादित्वात्तसिः ।

हापयतीति प्रकृत्यर्थ एव, णिजर्थस्याविवक्षितत्वात् । अथवा हननं हा, संप-
हादित्वात्किप्; तामापयतीति ण्यत्, आप्नोतेः कर्तरि किप्, तदन्तात्प्रातिपदिकाद्धात्वर्थे
णिच् । न हापयति न त्यजेदित्यर्थः ।

स्वगृहे वसन्नवश्यभाविनीषु सूनासु न तत्पापेन संबध्यत इति प्रशंसा ॥ ६१ ॥

देवतातिथिभृत्यानां पितृणामात्मनश्च यः ॥

न निर्वपति पञ्चानामुच्छ्वसन्न स जीवति ॥ ६२ ॥

अननुष्ठाननिन्दया प्रकृतविधितुतिः ।

कंचिन्नतुर्ध्या पठन्ति “देवतातिथिभृत्येभ्यः पितृभ्यश्चात्मने तथा न निर्वपति पञ्चभ्यः” इति ।

निर्वापो ह्यत्र दानं, न तादर्थ्योपकल्पनमात्रम् । तत्सम्बन्धेन प्रधानत्वाच्चतुर्थी युक्ता । एतेभ्यो यः प्रत्यहं न ददात्युच्छ्वसन्नपि प्राणमपि आसप्रश्वासवानपि न जीवति मृत एव, जीवितफलाभावात् ।

भृत्याश्चात्र “वृद्धौ तु मातापितराविति” (मनु ११।१०) श्लोकनिर्दिष्टा वेदितव्याः, न दासाः, कर्मनिमित्तत्वात्तेभ्यो दानस्य । अथवा गर्भदासादयो वार्द्धके कर्मस्वशक्ता अपि नियमतो लक्ष्यन्ते । भरणं जीर्णगवादीनामवश्यमिति विभागे वक्ष्यामः । उरं च गौतमेन “भर्तव्यस्तेन चीणवृत्तिः” ।

देवताभ्यश्च निर्वापोऽग्नौ होमः, स्थण्डिले च बलिहरणं तु वैश्वदेवेभ्यो दर्शपूर्णमासदेवताभ्य इव वा “अग्नये त्वा जुष्टं निर्वपामि” इति सम्बन्धादन्यः को वाऽस्ति निर्वापः । अतो देवताग्रहणेन गृहीतत्वाद्भूतानाम् पृथगुपादानम् ।

आत्मग्रहणं दृष्टान्तः । यथाऽऽत्मनो भोजनेन विना नास्ति जीवितं तदर्थमग्नोपयोगोऽवश्यंभावी जीवितस्येष्टविषयत्वात्सर्वत एवात्मानं गोपायेदिति विधेश्च, एवं देवतादिभ्योऽपीति ॥ ६२ ॥

अहुतं च हुतं चैव तथा प्रहुतमेव च ॥

ब्राह्म्यं हुतं प्राशितं च पञ्चयज्ञान्प्रचक्षते ॥ ६३ ॥

एतैः शब्दैः कस्याचिद्देशाख्यायामेतेषां विधानम् । अतः श्रुतिमूलतां पञ्चयज्ञ-विधानस्य दर्शयितुं तत्प्रसिद्धया पुनर्निर्दिशति ।

यश्चाहुतादिशब्दैरुद्दिश्य तत्प्रकरणे वा कश्चिद्धर्मो विहित इह नोक्तः सोऽपि ग्रहीतव्य इति संज्ञान्तरनिर्देशो द्वितीयं प्रयोजनम् । यथा ब्रह्मयज्ञश्राद्धोद्वाहपरिक्रियेत्यादि ॥ ६३ ॥

जपोऽहुतो, हुतो होमः, प्रहुतो भौतिको बलिः ॥

‘ब्राह्म्यं हुतं’ द्विजाग्न्यार्चा, ‘प्राशितं’ पितृतर्पणम् ॥ ६४ ॥

योऽयमहुतो नाम यज्ञ उक्तः स जपो वेदितव्यः । “स्वाध्यायेनार्चयेद्वेषान् इति” श्रवणाद्वेदाध्ययनं जपार्थः । यद्वा मानसे व्यापारे स्मरणम् । उभयत्रापि जपतिः पठ्यते—व्यक्तायां वाचि मानसे चेति ।

अग्नौ होमो हुतम् ।

भूतबलिः प्रहुतम् । यद्यप्ययं होमस्तथाप्यग्नौ बाहुस्येन होमानां प्रसिद्धेर्भूत-यज्ञो न होम इत्याशङ्कायां प्रहुत इत्युक्तम् । प्रकर्षेणासौ होम इति स्तुत्या ।

द्विजाग्रयाणां ब्राह्मणानामर्चा ब्राह्म्यं हुतम् आतिथ्यकर्म द्विजाग्रयार्चा ॥ ६४ ॥

स्वाध्याये नित्ययुक्तः स्यादैवे चैवेह कर्मणि ॥

दैवकर्मणि युक्तो हि विभर्तीदं चराचरम् ॥ ६५ ॥

यदुक्तं पञ्चसु महायज्ञेष्वेकैकस्मिन्पृथगधिकारो न समुदाय एकोऽधिकार, इति तद-
नेन प्रकटीकरोति ।

यदा दारिद्र्यादिदोषादन्यतो वा कारणात्कथंचिदसंपत्तौ नातिष्ठयादिपूजा घटेत ततः
स्वाध्याये नित्ययुक्तेन भवितव्यम् । दैवे कर्मणि । वैश्वदेवदेवताभ्योऽग्नौ होमो
'दैवं कर्म' । भूतयज्ञपितृयज्ञयोः सत्यपि 'दैवत्वे', प्रकरणादग्नौ वै होमो 'दैव'मुच्यते ।

अत्र अर्थवादमाह । दैवे कर्मणि युक्तः तत्परो । विभर्ति धारयति ।
चराचरं स्थावरं जङ्गमं च । सर्वस्य जगतः स्थितेर्हेतुर्भवतीत्यर्थः ॥ ६५ ॥

कथं पुनरग्न्याहुत्या सर्वस्य जगतः स्थितिर्भवतीत्यत आह ।

अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते ॥

आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ॥ ६६ ॥

अग्नौ यजमानेन प्रास्ता चित्ताऽऽहुतिर्हूयमानं चरुपुरोडाशाद्युच्यते । आदि-
त्यमदृश्येन रूपेण प्राप्नोति । सर्वरसानामाहर्ताऽऽदित्योऽत आहुतिरसस्यादित्यप्राप्ति-
रुच्यते । अतः स रस आदित्यरश्मिषु कालेन परिपक्वो वृष्टिरूपेण जायते । ततोऽन्नं
ग्रीह्यादि । ततः प्रजाः सर्वप्राणिनः ।

एवमग्नौ जुह्वत्सर्वजगद्गुप्ते वर्तते यजमानः ।

पूर्वस्य विधेः शेषोऽयं, न पुनर्यथाश्रुतार्थनिष्ठः । तत्त्वे हि वृष्टिकामस्याधिकारः
स्यात् । न च तच्छ्रुतम् । प्रकृतशेषतयाऽन्वयसंभवे न कल्पनाया अवसरः ॥ ६६ ॥

यथा वायुं समाश्रित्य सर्वे जीवन्ति जन्तवः ॥

तथा गृहस्थमाश्रित्य वर्तन्ते इतराश्चमाः ॥ ६७ ॥

अपरेण प्रकारेण महायज्ञानामवश्यकर्तव्यतां दर्शयति ।

वायुः प्राणस्तमाश्रित्य सर्वे जीवन्ति । न ह्यप्राणस्य जीवितमस्ति, प्राण-
धारणमेव 'जीवनम्' ।

जन्तुशब्दः प्राणिमात्रवचनः ।

सर्वप्रहणं देवर्ष्यामप्यतिशययुक्तानां वाय्वायत्तमेव जीवनम् ।

एवं गृहस्थः प्राणतुल्यः सर्वाश्रमिणाम् । अतः सर्वोपजीवनीयेन भवितव्यमिति
विध्यर्थः ।

इतरग्रहणाद्यपि गृहस्थादन्य आश्रमिणः प्रतीयन्ते, तथापि न गृहस्थप्रतिषेधार्थमेतत् । स्नातकस्य हि विशेषेणातिथ्यादिदानं विहितम् । तस्मादितरग्रहणं गृहस्थाश्रम-तुल्यतार्थम् । न च श्रूयते नात्मनात्मनि वर्तन्ते शरीरकुटुम्बस्थितिं प्राप्नुवन्ति । इतरे च त आश्रमा इतराश्रमा इति समासः ॥ ६७ ॥

यस्मात्तयोऽप्याश्रमिणो ज्ञानेनान्नेन चान्वहम् ॥

गृहस्थेनैव धार्यन्ते तस्माज्ज्येष्ठाश्रमो गृहम् ॥ ६८ ॥

यस्मात्तयोऽप्याश्रमिणो ज्ञानेन वेदार्थव्याख्यानजन्येनान्नेन च धार्यन्त उपक्रियन्ते गृहस्थेन तस्माज्ज्येष्ठः श्रेष्ठ आश्रमो गृहम् ।

गृहीति पाठे बहुव्रीहिः, गृहमिति पाठे विशेषणसमासो, 'ज्येष्ठाश्रम' इति ।

अत्रापि गृहस्थैरेवेत्यौचित्यानुवाशे, न वानप्रस्थादीनामध्यापनादिप्रतिषेधः । वान-प्रस्थस्य तावद्विहितमेतत् 'एतानेव मद्वायज्ञान्निर्वपेदिति' । प्रव्रजितस्य यद्यपि 'समो भूतेषु हिंसानुग्रहयोः—अनारम्भो (गौतम ३।२४-२५)' इत्यनुग्रहः प्रतिपिद्धस्तथापि वेदार्थव्याख्यानं भिक्षुशास्त्रे विहितम् । ज्ञानवैराग्यभावनाभ्यासातिशयविधानाच्च तयोर्नातिप्रयत्नो वेदार्थव्याख्याने । ब्रह्मचारिणस्वार्थलोपाग्राध्यापकत्वं, भैक्षवृत्त्यु-पदेशाच्च कुतोऽन्नदानम् । अतो गृहस्थानामेव प्रायेण तत्संभवादेवमुक्तं गृहस्थैरेव ॥ ६८ ॥

स संधार्यः प्रयत्नेन स्वर्गमक्षयमिच्छता ॥

सुखं चेहेच्छताऽत्यन्तं योऽधार्थो दुर्बलेन्द्रियैः ॥ ६९ ॥

स गृहाश्रमः । प्रयत्नेन संधार्योऽनुष्ठेयोऽचयस्वर्गकामेनेह च सुखमिच्छता । अत्यन्तं यस्य सुखस्यान्तो नास्ति । अत्यन्तशब्दे नित्यतां गमयति । य आश्रमो-ऽधार्थोऽशक्यो धारयितुं दुर्बलेन्द्रियैः ।

एतदुक्तं भवति । यतः स्त्रोसंभोगमुसंस्कृतभोजनादि गृहस्थस्यावश्यंभावि ततश्चेन्द्रियाणां विषयसक्तौ दोषः—अत उच्यते—प्रयत्नेन आश्रमान्तरंभ्योधारयितव्यः । अत्रापि महानिन्द्रियसंयमः । अनृतौ न गन्तव्यं परदारा न गन्तव्याः शोभासं भोक्तव्यम् । विषयसंनिधाने यो नियमः स दुष्करः ।

स्वर्गमक्षयमिति । नानेन सर्वेषां गृहस्थकर्मणां स्वर्गफलतोच्यते, केषांचिन्नित्य-त्वात्केषांचित्फलान्तरश्रवणात् । येऽप्यश्रुतफलाः स्वर्गफलतया कल्पन्ते तेषामपि केवला-नामनुवादे न कश्चिद्विशेषणे हेतुः । तस्माद्विहिताभिप्रेतफलानुवाशेऽयम् । न चाधि-कारान्तरमिदम् । तेषामेव यावज्जीविकं स्वर्गकामस्येति च शक्यं वक्तुम् । सुखं चेहेच्छ-तेत्यविधेयेन तुल्यत्वावगमात् । न हीह सुखकामेनेत्येतच्छक्यं कर्मफलतया ज्ञातुं, विशेषस्यानिर्देशात् । सर्वा हि प्रीतिर्प्राप्तपुत्रादिलाभैर्विशेषैरवच्छिन्ना प्रतीयते । अन-

बच्छेदेन प्रीतिमात्रं चेत्स्वर्ग एव । न च तस्यैहिकत्वम् । तस्माद्दृष्टसुखामिकामानु-
वाहोऽयम् । अनिकेता ह्यन्य आश्रमिणो वृत्तमूलनिकेतनाः परगृहवासिनो दुःखमा-
सते । तस्मादयं तावदनुवादः तत्तुल्यतयाऽयमप्यनुवाद एव ॥ ६६ ॥

ऋषयः पितरो देवा भूतान्यतिथयस्तथा ॥

आशासते कुटुम्बिभ्यस्तेभ्यः कार्यं विजानता ॥ ७० ॥

एते कुटुम्बिभ्यो गृहिभ्यः सकाशादर्थयन्ते आदित्सन्ति । आत्मोपकारलिप्साऽऽ-
शासनमाकाङ्क्षा । अतस्तेभ्यो देवादिभ्यः कार्यं कर्तव्यं विहितहोमादि विजानता
शास्त्रस्थितिम् ।

‘कुटुम्बं’ दाराः ।

प्राकृतपुरुषेषां या महायासोपनिबद्धा सा न युक्ता विफलीकर्तुं किं पुन-
र्देवताभ्यः ॥ ७० ॥

स्वाध्यायेनार्चयेत्तर्पणीन्होमैर्देवान्यथान्विधि ॥

पितृन्प्राद्धैश्च नृनन्नेर्भूतानि वलिकर्मणा ॥ ७१ ॥

“स्वाध्यायमधीयीत” इति य एवार्थः स एव स्वाध्यायेनार्चयेत्तर्पणीन् इति । यद्भवति
श्रद्धादरेण पाद्यार्थमात्यानुलेपनेन तदर्थोच्यते । स्तुतिवचनं चेदम् । न चोभयो-
रपि स्वाध्यायऋषिपूजयोः करणम् । अग्न्यादिदेवतास्तावका मन्त्रा ऋषीनभिष्टुवन्ति ।
तस्मात्पशं नामात्रम् ऋषीन्स्वाध्यायेनार्चयेदिति ।

अथवा नेह मरीच्यादय ऋषयोऽभिप्रेताः, किं तर्हि वेदा एव । स्वाध्यायशब्दश्च
क्रियाशब्देनात्र वेदवचनो यथा ‘स्वाध्यायोऽध्येतव्य’ इति । तेनैतदुक्तं भवति ‘अध्य-
यनेन वेदं पूजयेत्’ यथाविध्यभ्यस्येत् । अन्यथा पूजाया असंभवात् । अत्राप्यर्चा
भाक्ता एव । न हि होमे देवता प्रधाना, कारकं हि देवतेति ।

पितृन् प्राद्धेन । अत्र यथाश्रुत एव नियोगः । स च श्राद्धविधौ निर्णेष्यते ।

नृन् अतिथिभिर्भुज्यमानान् अर्चयेत्, अर्चापूर्वकमन्नं तेभ्यो दद्यादित्यर्थः ॥ ७१ ॥

दद्यादहरहः श्राद्धमन्नाद्येनोदकेन वा ॥

पयोमूलफलैर्वाऽपि पितृभ्यः प्रीतिमावहन् ॥ ७२ ॥

दद्यात् कुर्यात् ।

अहरहः प्रतिदिवसम् ।

श्राद्धम् । नाम्ना धर्मातिदेशः । श्राद्धं नाम पित्र्यं कर्माभावास्यायां विहितम् ।
तदीयेतिकर्तव्यता श्राद्धमित्यनेन नाम्नाऽतिदिश्यते ।

अन्नाद्येनेति । 'तिलैर्ब्रीहियवैः' (मनु ३।२६७) इत्यादेरनुवाहोऽयम् । उत्तरत्र विवक्षितार्थः ।

उदकेनेति । पयः क्षीरम् ॥ ७२ ॥

एकमप्याशयेद्विप्रं पित्रर्थं पाञ्चयज्ञिके ॥

न चैवात्राशयेत्कंचिद्वैश्वदेवं प्रति द्विजम् ॥ ७३ ॥

आद्वशब्देन विधानात्सर्वस्मिन्स्तिष्ठाने प्राप्ते कश्चिद्वित्तकर्तव्यताभागो निवर्त्यते न चैवात्राशयेत्कंचित् । नात्रान्वाहिके आद्वे वैश्वदेवं प्रति विश्वान्देवानुद्दिश्य द्विजभोजनम् ।

अत्र केचिदाहुः । प्राप्ते भोजन आशयेदिति पुनर्वचनपूर्वत्वमस्य दर्शयति । तेनैतावदेवैतच्छ्राद्धं यत्पितृनुद्दिश्य ब्राह्मण एको भोज्यते, न त्वन्या काचिदर्घपात्रादि-होमाद्येति कर्तव्यताऽस्ति । 'ब्रह्मचर्यं' 'स्वाध्यायनिषेध' इत्येवमादि न भवति ।

एकमप्याशयेद्विप्रम् । त्रयाणां नियमादेकैकमुभयत्रेत्यस्याविधित्वादप्राप्त एको विधीयते । एकमपि भोजयेत्, सति संभवे बहूनपि ।

पित्रर्थं पितृपुत्र्यर्थम् ।

पाञ्चयज्ञिकम् । पञ्चयज्ञभवं पाञ्चयज्ञिकं, तदन्तर्गतम् । **पाञ्चयज्ञिकशब्दः** आद्वे प्रयुक्तः । न ह्येतत् पाञ्चयज्ञिकं तर्पणम् । तेन तर्पणभोजनयोः समुच्चयः । अस्य तु विकल्पो भविष्यति—'यदेव तर्पयत्यद्विरिति' ॥ ७३ ॥

वैश्वदेवस्य सिद्धस्य गृहोऽग्नौ विधिपूर्वकम् ॥

आभ्यः कुर्यादेवताभ्यो ब्राह्मणो होममन्वहम् ॥ ७४ ॥

विश्वेदेवार्थो वैश्वदेवः पाक उच्यते । सर्वार्थो विश्वदेवशब्दोऽपि सम्प्रदानमात्रोप-लक्षणाार्थः । तेनातिशयाश्रयताऽप्युक्ता भवति ।

सिद्धस्य होमसांभ्यो वक्ष्यमाणाभ्यो देवताभ्यः कुर्यात् । सिद्धशब्देन—'देवतोद्देशं देवस्यत्वेति मन्त्रवाग्निर्वापो न कर्तव्य' इति दर्शयति, कंचलं सर्वार्थे निष्पन्न-पाके होमादि कर्तव्यमिति विध्यर्थः ।

गृह्ये । यथाविधिहोमादिकरणनिर्देशः । **विधिपूर्वकम्—**समाचारप्राप्तं परिसमूहनपशुक्षणादिरूपामितिकर्तव्यतामाह ।

ब्राह्मणशब्दस्त्वैवर्णिकाधिकारप्रदर्शनार्थः ।

अन्वहं नित्यमित्यर्थः ।

देवताग्रहणं स्वाहाकारप्राप्त्यर्थम् । षष्ठीनिर्देशादग्नेरिदमिति प्रयोगः स्यात् । देवता-शब्दे तु—स्वाहाकारेण वा देवभ्यो हविः संप्रदीयत इति । याज्यान्ते पुनर्वषट्-

कारस्य विधानात्, स्मार्तहोमे त्वभावः । स्वाहाकारस्तु सर्वत्र । तस्मिंश्च सत्यप्रये
स्वाहेति प्रयोगः ॥ ७४ ॥

अग्नेः सोमस्य चैवादां तयोश्चैव समस्तयोः ॥

विश्वेभ्यश्चैव देवेभ्यो धन्वन्तरय एव च ॥ ७५ ॥

आदावित्यनुवादः । पाठक्रमेणैवाग्नेरादौ सिद्धत्वाच्चेष्टया ग्राह्यतीति । तयोश्च सम-
स्तयोरग्नौ सोमाभ्यामिति, विश्वेभ्यो देवेभ्य इति प्रयोगः । एकैवाहुतिर्धन्वन्तरयं
स्वाहा ॥ ७५ ॥

कुर्वै चैवानुमत्यै च प्रजापतय एव च ॥

सह द्यावापृथिव्योश्च तथा स्विष्टकृतेऽन्ततः ॥ ७६ ॥

सह द्यावापृथिव्योः द्यावापृथिवीभ्यां स्वाहेति ।

तथा स्विष्टकृतेऽन्ततः । स्विष्टकृदिति गुणपदम् । अग्निश्च गुणीभूतः
स्वतः । स्मृत्यन्तरेऽग्नये स्विष्टकृत इति वचनात्, श्रुतौ सर्वहोमेष्वेव चाम्नानात् । अन्तत
इति पाठात्सिद्धे वचनं—स्मृत्यन्तरेऽधिकानामाहुतीनामात्मनानात्सति समुच्चये प्राक्
स्विष्टकृत आवापः कर्तव्य इति—दर्शयितुम् ।

“ननु चैकत्वाद्वोमस्य देवताविकल्पो युक्तः” ।

कृतः पुनरेकत्वं होमस्य । इयमेव होमानामुत्पत्तिः “अग्नेः सोमस्य च” इत्यादि ।
तत्र चोत्पत्तावेव देवताविशेषेणावरुद्धत्वाद्भिन्ना एव होमाः प्रतीयन्ते ॥ ७६ ॥

एवं सम्यग्घविर्हुत्वा सर्वदिक्षु प्रदक्षिणम् ॥

इन्द्रान्तकाप्यतीन्दुभ्यः सानुगेभ्यो वालं हरेत् ॥ ७७ ॥

सम्यगनन्यचित्ततया देवताध्यानपरः ।

एवमेताभ्यो देवताभ्योऽग्नौ हुत्वा ततः सर्वादिक्षु यथासंख्यं प्रदक्षिणम् । प्रथमं
प्राच्यां ततो दक्षिणस्यां इत्येष प्रदक्षिणावर्तः ।

इन्द्रः अन्तकः अप्यतिः इन्दुः—प्रतिदिशम् ।

अपरश्चाह—“अहविर्भागिन्दुरिति । यदि नैतेन शब्देन बलिहरणं स्यात्कथमि-
न्द्रोर्हविर्भाक्त्वम् । बलिहरणं च होम एवेति व्याख्यातम्” ।

वृत्तभङ्गभयाच्चात्र न शब्दस्य रूपविवर्त्तेति स्मृत्यन्तरोपात्तैरेव शब्दैरुद्देशः कर्तव्यः ।

सानुगेभ्यः । ‘अनुगा’ अनुचरास्तत्पुरुषाः । तथा चन्द्रपुरुषेभ्य इत्यादि
प्रयोगः ॥ ७७ ॥

मरुद्ग्रथ इति तु द्वारि क्षिपेदप्स्वद्ग्रथ इत्यपि ॥

वनस्पतिभ्य इत्येवं मुसलोलूखले हरेत् ॥ ७८ ॥

अत्रेतिकरणः रूपविवक्षार्थः ।

अग्निस्वत्यधिकरणम् । अद्ग्रथ इति देवतानिर्देशः ।

वनस्पतिभ्य इति मुसलोलूखले । द्वन्द्वैकवद्भावे न विकल्पितमाधारद्वयम् । निर्देशे गुणवृत्त्या प्रधानभूताया आहुतेरावृत्तिर्युक्ता । न च मुसलोलूखलस्यैकीकृतस्याहुतिसम्बन्धः शक्यः कर्तुं, पृथक्त्वस्य तत्राप्युपलम्भात् । न हि क्षीरोदकवत् अनयोर्व्यामिश्रणसम्भवः । तत्र यद्यलूखले क्रियते नेतरत्र होमः कृतः, अथोलूखले न मुसले । न च भागश आहुतिः सम्भवति नियतपरिमाणत्वात् । द्वन्द्वनिर्देशोऽत्र संयुक्तयोरन्यतरत्र होमो युक्तः ॥ ७८ ॥

उच्छीर्षके श्रियै कुर्याद्रद्रकाल्यै च पादतः ॥

ब्रह्मवास्तोष्पतिभ्यां तु वास्तुमध्ये बलिं हरेत् ॥ ७९ ॥

उच्छीर्षकं प्रसिद्धदेवताशरणं शीर्षस्थानं, तत्र श्रियै बलिं कुर्यात् । पादतः अधोभागे गृहस्य भद्रकाल्यै । तस्या अपि स्थानं द्वारस्य पूर्वभागे ।

अन्ये उच्छीर्षकं गृहस्थशयनस्य शिरोभागमाहुः, पादौ चास्याधोभागम् । तेन खट्वादावर्यं होमो, भूप्रदेशे वा गृहस्थशयनस्थाने ।

ब्रह्मवास्तोष्पतिभ्याम् । सत्यपि द्वन्द्वनिर्देशे पृथगेते आहुती, 'ब्रह्मणे' 'वास्तोष्पतय' इति च । यत्र तूभयदेवतात्वमग्नौषोमवत्तत्र सहप्रहणं समस्तप्रहणं वा करोति, 'तयोश्चैव समस्तयोः' (८५) 'सह द्यावापृथिव्योश्चेति' (८६) प्रसिद्धसाहचर्यात् ।

'वास्तु'गृह', तन्मध्ये ॥ ७९ ॥

विश्वेभ्यश्चैव देवेभ्यो बलिमाकाश उत्क्षिपेत् ॥

दिवाचरेभ्यो भूतेभ्यो नक्तञ्चारिभ्य एव च ॥ ८० ॥

चशब्दादेकैवेयमाहुतिः । विश्वेभ्यो देवेभ्य इति गृहाकाशे, गृहामिष्कम्य वा ।

दिवा दिवाचारिभ्यः, नक्तं नक्तञ्चारिभ्यः । भूतेभ्य इत्यनुषज्यते ।

कंचिदेते आहुती सायंप्रातर्विभागेनाहुर्दिवाचरेभ्य इति ।

तदयुक्तम् । सायममन्त्रहोमं वक्ष्यति ।

“एतेन मन्त्रप्रतिषेधेन शब्दोद्देश्यता मा भून्मानसस्तूद्देशः केन निवार्यते । न च तेन विना होमसिद्धिः” ।

एतदेव तु वक्तव्यं कुतोऽयं विभागावगमः ।

गृह्यकारैरेवमुक्तमिति चेद्वस्तु ॥ ८० ॥

पृष्ठवास्तुनि कुर्वीत बलिं सर्वान्नभूतये ॥

पितृभ्यो बलिशेषं तु सर्वं दक्षिणतो हरेत् ॥ ८१ ॥

पूर्वयोरारुह्योः शेषोऽयम् । आचारविधानार्थमाद्योऽर्थः श्लोकः ।

आवासकस्योपरि य आवासस्तत्पृष्ठवास्तु । एकशालाया अप्युपरिभागः । तत्र बलिं कुर्वीत दिवाचारिभ्यो नक्तचारिभ्यश्च ।

सर्वान्नभूतये । तादर्थ्ये चतुर्थी, न सम्प्रदाने । होमाद्यश्रुतत्वाद्बलिशब्दस्य पूर्वशेष-
त्वादाधारापेक्षत्वाच्च पूर्वयोरारुह्योः । न कचिदपि वैश्वदेवे 'सर्वान्नभूतिर्देवतात्वेन स्मृत्य-
न्तरे श्रुता । तास्मादयमस्यार्थः । 'सर्वेषामन्नानां कृत्यर्थमेतच्च कर्तव्यं, एतस्मिन्बलि-
हरणे कृते सर्वाण्यन्नानि भवन्ति' । अवयवप्रसिद्ध्या त्वर्थावगमे उपपद्यमाने समुदायार्थ-
कल्पनमयुक्तम् । देवतापेक्षया वाऽदृष्टः कश्चिदर्थः कल्पयितव्यः ।

बलिशेषम् । शेषमहयात्पात्रे समुद्धृत्य ततो होमः कर्तव्यः, न तु स्थालीस्थादेव
बलिदानानि ग्रहीतव्यानि ।

दक्षिणतः दक्षिणस्यां दिशि, तदभिमुख इति यावत् ।

सर्वं यावन्मात्रं गृहीतम् ॥ ८१ ॥

शुनां च पतितानां च श्वपचां पापरोगिणाम् ॥

वयसाश्च कृमीणां च शनकैर्निर्वपेद्भुवि ॥ ८२ ॥

अन्नं पात्रे समुद्धृत्य श्वादीनामुपकाराय भुवि निःक्षिपेत् ।

पापरोगिणः कुष्ठिच्ययादयः ।

वयांसि पक्षिणः ।

शनकैर्भूम्युत्थितरजसा यथा न संसृज्येत ।

भूग्रहणं न पात्रप्रतिषेधाय, किं तर्हि श्वपचपतितकुष्ठिभ्यो न हस्ते दातव्यम् ।

उपकारविधानं चेदम् । अत एव षष्ठ्याऽयं श्लोकः पठ्यते, न चतुर्थ्यन्तेन ।

पक्षिणां तादृशदेशे विधातव्यं यत्राभिभ्यतः श्वादिभ्यः स्वादन्ति ।

कृमीणामिति तादृशे देशे यत्र तेषां सम्भवः ॥ ८२ ॥

एवं यः सर्वभूतानि ब्राह्मणो नित्यमर्चति ॥

स गच्छति परं स्थानं तेजोमूर्तिः पथर्जुना ॥ ८३ ॥

पूर्वस्योपसंहारः ।

सर्वप्रहृष्टादन्येषामपि मृगकुक्कुटमार्जारादीनां ग्रामे सम्भवतामन्नेनोपकर्तव्यम् ।

अर्चतिरनुग्रहे न पूजायां, श्वादीनां तदसम्भवात् । अवज्ञानप्रतिषेधार्थं चैवमुपात्तं, नानुगृह्णातीति पठितम् ।

परं स्थानं धाम ब्रह्म प्राप्नोति । पथर्जुना । न संसारयोनीर्बह्वीर्भ्राम्यति ।

“किंपुनरेतत्फलविधानम्” ।

नेति ब्रूमः । नित्योऽयं विधिरित्युक्तम् । नित्ये च फलश्रवणमर्थवादः । न ह्यत्र विधिः श्रूयते । गच्छतीतिवर्तमानापदेशोऽयम् ।

तेजोमूर्तिः केवलतेजःशरीरः, न पाञ्चभौतिकं शरीरमभिसम्बध्यते, बोधस्वभाव एव भवति । निष्कल्मषता वाऽनेन लक्ष्यते । शुद्धप्रकृतिर्भवतीत्यर्थः । भूतानुकम्पनं चेदम् । असति शास्त्रातिक्रमे पापसम्बन्धस्याभावाच्छुद्धता युक्ता । इतरथा पापस्य मलरूपत्वान्न तेजोमूर्तिः । असति च पापे परं धाम श्रेष्ठमदुःस्वरूपं प्राप्नोतीत्येतदपि युक्तमेव ॥ ८३ ॥

कृत्वैतद्बलिकर्मैवमतिथिं पूर्वमाशयेत् ॥

भिक्षां च भिक्षवे दद्याद्विधिवद्ब्रह्मचारिणे ॥ ८४ ॥

अतिथिलक्षणं वक्ष्यति । तमभ्यागतं सन्तं पूर्वमाशयेत् भोजयेत्, सर्वभोक्तृभ्यो गृहसन्निहितेभ्यः ।

भिक्षां भिक्षवे च याचमानाय दद्यात् । भिक्षाशब्देन स्वल्पपरिमाणमन्नदानमुच्यते । उक्तं हि “प्रसृतिर्भिक्षा” । अन्तःपुरपसिद्धं चैतत् । ब्रह्मचारिणे विधिवत् । अन्यस्मा अपि पाखण्डादिरूपाय भिक्षवे न विधिवद्दातव्यां । ब्रह्मचारिणे तु विधिवत्स्तिवाचनपूर्वं भिक्षादानमित्येष विधिः ।

अथवा भिक्षुः परित्राह, ब्रह्मचारी प्रथमाश्रमी । चशब्दश्चास्थाने वृत्तानुरोधान् । ब्रह्मचारिणे चेति पठितव्यम् ।

एवं तु वानप्रस्थाय न दानं स्यात् । तस्माद्विच्छते इति ‘भिक्षुः’, तस्यैव विशेषणं ब्रह्मचारिप्रहृष्टम् । तेन त्रिभ्योऽप्याश्रमिभ्यो भिक्षादानं नियमतोऽनुज्ञातं भवति । पाखण्डादीनां तु पतितादिवत् । सर्वप्रहृष्टेन भिक्षोपकारी यथाशक्ति विहित एव ॥ ८४ ॥

यत्पुण्यफलमाप्नोति गां दत्त्वा विधिवद्गुरोः ॥

तत्पुण्यफलमाप्नोति भिक्षां दत्त्वा द्विजो गृही ॥ ८५ ॥

नित्यं भक्तदानमर्थिने शक्तितो दातव्यम् । इदं त्वधिकारान्तरम् ।

यद्गुरवे गां दत्त्वा फलमाप्नोति तद्विद्वां दत्त्वा गोघ्नतस्याविशिष्टमिति । स्मृत्यन्तरे सर्वफलता पापप्रमोचनार्थताऽपि गोदानस्य श्रुता । यावतामल्पोपकाराणां महोपकारैः फल-
साम्यमुच्यते, तेषां लोकवत्परिमाणतः फलविशेषोऽवगन्तव्यः । प्राप्यते तदेव फलम्, न तु
चिरकालम् । आवाच्यो ह्ययं न्यायः—“पणलभ्यं हि कः प्राज्ञः क्रीणाति दशभिः
पणैः” इति । समानफलत्वे महाप्रयासानर्थक्यं प्राप्नोति ।

“अगुर्यथाविधीति” केचित्पठन्ति । तत्र नवल्पवचनो द्रष्टव्योऽल्पगुरिति ।

पुण्यं धर्मस्तस्य फलम् ॥ ८५ ॥

भिक्षामप्युदपात्रं वा सत्कृत्य विधिपूर्वकम् ॥

वेदतत्त्वार्थविदुषे ब्राह्मणायोपपादयेत् ॥ ८६ ॥

अथ विधिवदित्युक्तं सोऽयं विधिरुच्यते ।

अप्रकृतस्योदपात्रस्य श्रवणं सर्वदा नृणां, न भिक्षादानस्यैवेति दर्शयितुम् ।

सत्कृत्य पूजयित्वा

विधिः पूर्वं यस्य दानस्य तद्विधिपूर्वकम् । पूर्वशब्दः कारणवचनः । शास्त्र-
निमित्तकमेतदित्यर्थः । इतिकर्तव्यता वा विधिः, सा पूर्वं कर्तव्या । उक्तं च पूर्वं
भिक्षादानं, ददाति सत्कृत्य पूजयित्वा ।

वेदस्य तत्त्वार्थः पारमार्थिको निःसंशयोऽर्थस्तं ‘वेत्ति’, तस्मै ब्राह्मणायोपपादयेद्दद्यात् ।
ब्राह्मणायेति जातिनियमः विदुष इति गुणनियमः । तेन यत्किंचिदातव्यं तद्ब्राह्मणाय,
तस्मै च वेदार्थविदे पूजापूर्वकमित्यर्थत्रयविधानं सर्वं ददात्यर्थोद्देशेन, पौरुषेयत्वान्नाना-
कारार्थविधानम् ॥ ८६ ॥

प्राप्ते दाने बोधः ।

नश्यन्ति हव्यकव्यानि नराणामविजानताम् ॥

भस्मभूतेषु विप्रेषु मोहादज्ञानं दातृभिः ॥ ८७ ॥

पूर्वेण यादृशो देयं तत्पात्रमुक्तम् । अनेनापात्रे ददतः प्रतिषेधः ।

नश्यन्ति निष्कलानि भवन्ति । हव्यानि देवतोद्देशेन यानि ब्राह्मणभोजनादीनि
क्रियन्ते । पित्र्यकर्माङ्गभूतान्यन्यानि कव्यानि श्राद्धानि ।

भस्मभूतेषु । भस्मतां प्राप्ता भस्मभूताः । उपमाने वा ‘भूत’शब्दः, ‘भस्मानीव’, यथा
‘काष्ठभूत’ इति । “किं पुनर्भस्मना साम्यम्” । यथा तन्न कचिदुपयुज्यतेऽवंकरूपम-
पोहमेवमीदृशो ब्राह्मणः क्रियाभ्योऽपेक्षितव्य इति तात्पर्यार्थः ।

नराणामविजानतां नश्यन्तीति अस्मन्वचः ।

मोहादृत्तानि दातृभिः । अविजानतां मोहादिति चानुवादः । यच्छास्त्रेणा-
पोहितं तन्मोहादेव क्रियते ॥ ८७ ॥

कीदृशाः पुनरभस्मभूतास्तानाह

विद्यातपःसमृद्धेषु हुतं विप्रमुखाग्निषु ॥

निस्तारयति दुर्गाच्च महत्तर्ध्वं किल्बिषात् ॥ ८८ ॥

विद्यातपोभ्यां समृद्धास्तद्भूतिरिक्ता भस्मभूताः । समृद्धिरतिशयिनी सम्पत्तिः ।
बहुविद्यया महता च तपसा युक्ता एवमुच्यन्ते । समुदायसम्बन्धिनी अपि विद्यातपसी
सम्बन्धिसम्बन्धादवयवभूतमुखैः सामानाधिकरण्यं प्रतिपद्येते । विप्राणां मुखान्यग्नय
इत्यत्र व्याघ्रादेराकृतिगणत्वात्समासः ।

यथाऽग्नौ हुतं फलवद्भस्मनि हुतं निष्फलमेवमीदृशं भोजनं ब्राह्मणमुखनिक्षिप्तं हुत-
मिति भोजनमेव स्तुत्योच्यते । यागहोमादि महाफलतया प्रसिद्धम् । अतः प्रख्याततम-
गुणेनाप्रख्यातमुपमीयते ।

निस्तारयति दुर्गात् । 'दुर्गं' व्याधिशु राजपीडादिजीवितमुपस्थितम् । ततो
'निस्तारयति' रक्षति । न तेन संमृश्यते । महत्तर्ध्वं पापात्परलोकेऽपि नरकादिगतेत्यायते ।

न केवलमाभ्युदधिककर्मेदृक्पात्रविषयम् । प्रायश्चित्तार्थमपि तद्गुणायैव
दातव्यम् ॥ ८८ ॥

संप्राप्ताय त्वतिथये प्रदद्यादासनोदके ॥

अन्नं चैव यथाशक्ति संस्कृत्य विधिपूर्वकम् ॥ ८९ ॥

सम्प्राप्ताय स्वयमुपस्थिताय, न तु निमन्त्रिताय । न हि निमन्त्रितोऽतिथिर्भवति ।
प्राप्तिदेशं च वक्ष्यति (अग्रे १०३ श्लो०) "भार्या यत्राग्नयोऽपि वा" इति ।

आसनोदके दद्यात् । पादधावनोपयोगि प्रथममुदकं तत आसनम् भोजनं च ।

यथाशक्ति संस्कृत्येत्यन्नविशेषणम् । सविशेषमन्नं संस्कृत्य दद्याद्भोजयेत् ।

विधिपूर्वकम् विधिः पूर्वो यस्मिन्दाने तदेवमुच्यते । विधिः शास्त्रं तत्पूर्वं
निमित्तं प्रमाणमित्यर्थः ॥ ८९ ॥

शिलानप्युञ्छतो नित्यं पञ्चाग्नीनपि जुहतः ॥

सर्वं सुकृतमादत्ते ब्राह्मणोऽनर्चितो वसन् ॥ ९० ॥

अत्यन्तदरिद्रस्याप्यतिथिपूजाव्यतिक्रमो न युक्तः ।

शिलान् केदारलवनशेषान् । उञ्छत उचिन्वतः । एतच्च वृत्तिसंकोचोपल-
क्षार्थम् ।

पञ्चाग्नीनपि जुह्वतः । अनेन शास्त्रानुष्ठानसंपन्नोऽत्यन्तदरिद्रश्च यद्यतिथिमागतं न पूजयत्यन्नदानादिना, तदा तदनुष्ठानं स वृत्तिसंयमो निष्फलतामेति । ततश्च सर्वं सुकृतं पुण्यमादत्ते अतिथिगृह्णाति निष्फलीकुरुते । अनर्चितो वसन् । तस्मादर्चयेदिति विध्यर्थः । वसन्निति लिङ्गात्सायमागते विधिरयम् । पञ्चाग्नयस्तेता गृह्यः सभ्यश्च ।

“अब कोऽयं सभ्यो नामाग्निः” ।

एवं ह स्माहुः । ग्रामान्तरे प्रोषितस्य यत्र लौकिकपाकः क्रियते महासाधनस्य बहुबेशमसु यो गृह्यागारादेव शीतापनोदार्थं विहिते स सभ्यः ।

“होमस्तर्हि तत्र कः ? यावता “तस्मिन्गृह्याग्निः” इति नियमः ।”

अस्मादेव वचनात् वैश्वदेवहोमः प्रोषितस्य लौकिकेऽप्यस्तीति मन्यन्ते । प्रोहितवैः शुष्कधान्यैर्यत्र लेलिहानं सुसमिद्धं पश्येत्तत्राभिजुहुयादिति स्मृतिवचनमुदाहरन्ति ।

इह भवन्तस्त्वाहुः । उपनिषत्सु पञ्चाग्निविशोक्तः । तत्र तेषां कल्पिताग्निरूपाणि । तद्रूपेण यदुपासनं यच्च वेदनं स “होम” इति कल्प्यते । सा हि सर्वश्रौतेभ्यः कर्मभ्योऽतिशयफलेष्यते । एवं हि तत्राग्नयते “स्तेनो हिरण्यस्य सुरां पिबंश्च गुरोस्तल्पमावसन् प्रहृष्टा च ते पतन्ति चत्वारः संसर्गो च” ।

पञ्चानामपि यत्फलं तदतिशयवाराधितेऽविमुखीकृते नश्यतीति प्रशंसातिशयनावश्य-कर्तव्यतां दर्शयति ।

यद्यपि प्रातराशेऽप्यतिथिभोजननियमः, सायं तु तद्रत्यतिक्रमे प्रायश्चित्ताधिक्यम् ।

‘यथाशक्तीति’ पूर्वश्लोकेऽन्विषयं ये न मन्यन्ते, त एवमाहुर्गृह्याशक्त्यतिथयः पूजयितव्याः, एको द्वौ बहव इति ॥ ६० ॥

तृणानि भूमिरुदकं वाक्चतुर्थी च मृन्तृता ॥

एतान्यपि सतां गेहे नोच्छिद्यन्ते कदाचन ॥ ९१ ॥

यदि दारिद्र्यात्सायमन्नदानं न घटते तदा नैवं मन्तव्यम्—‘प्रधानमतिथेर्भोजनं, तच्च मे नास्तीति, किमनेन मद्गृहे प्रविष्टेनेति’ । यतोऽशक्तस्य तृणादिदानेनाप्यतिथिपूजाविधिः स्यात् । अथवा नार्थं विधिर्भोजन एव पर्यवस्यति, किं तर्हि निवत्स्यतः शयनादि दातव्यम् ।

तृणप्रहणं सस्तरोपलब्धार्थम् ।

भूमिरासनशयनविहारस्थानम् ।

मृन्तृता वाक् प्रियहितवचनं, कथाप्रस्तावादि वा ।

एतान्यप्यज्ञाभावे सतामागतस्यातिथेर्नोच्छिद्यन्ते, किंतु क्षीयन्ते सर्व-कालम् ॥ ६१ ॥

एकरात्रं तु निःसन्नतिथिर्ब्राह्मणः स्मृतः ॥

अनित्यं हि स्थितो यस्मात्तस्मादतिथिरुच्यते ॥ ९२ ॥

नातिप्रसिद्धो लोकेऽतिथिशब्दार्थ इति तदर्थलक्षणमाह ।

एकरात्रं वसतः परगृहेऽतिथित्वम् । तच्च ब्राह्मणस्य न जात्यन्तरे ।

द्वितीयेऽह्नि पूजाविधौ कामचारः । अभ्युदयविशेषार्थिनस्तदधिकारः, न नैयमिकः ।
तथा चापस्तम्बः (२ । ७ । १६) “एकरात्रं वासयेत् । पार्थिवोद्धोक्तानभिजयति
द्वितीयामान्तरिचांस्तृतीयां दिव्यान्” इति फलकामस्य द्वितीयादिरात्रिष्वधिकारं
दर्शयति ।

अत्रैव निर्वचनं दाढ्यार्थमाह अनित्यं हि स्थितिः । तिष्ठतेरतिपूर्वस्यायं
शब्दः । औष्णादिकैः कथंचिद्बुध्युत्पत्तिः ॥ ९२ ॥

नैकग्रामीणमतिथिं विप्रं सांगतिकं तथा ॥

उपस्थितं गृहे विद्याद्वार्या यत्राग्नयोऽपि वा ॥ ९३ ॥

एकस्मिन्ग्रामे यो वसति वैश्वदेवकालोपस्थितोऽपि नातिथिः ।

सांगतिकः सहाध्यायो सख्युरन्यः । तस्य ह्युत्तरत्र विधिर्भविष्यति (अप्रे ११०
श्लोके) “वैश्यशूद्रौ सखा चेति” । योऽपि सर्वेषां संगच्छते विशित्रपरिहासकथा-
दिभिः, स सांगतिकशब्देन युक्तः प्रतिषेद्धं प्रागदृष्टपूर्वोऽपि ।

न च गृहस्थस्य प्रोषितस्यास्य सर्वलक्षणलक्षितोऽप्यतिथिः । किं तर्हि उपस्थितं
गृहे विद्यात् । यत्रास्य नित्यं स्थानम्, वसतिस्थानं यदुच्यते । प्रोषितस्यापि
भार्या यत्राग्नयश्च तत्रासंनिहितस्यापि गृहस्थस्य भवत्येवातिथिः । अतो यथा संवि-
धायाग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिषु प्रवसति, तद्वदतिथयेऽपि संविधातव्यम् ।

वाशब्दात्त्वेवं प्रतीयते—भार्याग्निभिः सह यदा प्रवासस्तदा भवत्येव प्रामान्तर-
स्थस्याप्यतिथिः । असंनिहितस्यापि गृहे भार्याग्निषु सत्सु । ततश्च यदि भार्याया सह
प्रवसेद्भग्नयश्च गृह एव भवेयुस्तदा नातिथिपूजानियम इति । वाशब्द उपस्थितं गृहे
विद्यादित्येतदपेक्षया, न परस्परापेक्षया भार्याग्नीनाम् ॥ ९३ ॥

उपासते ये गृहस्थाः परपाकमबुद्धयः ॥

तेन ते प्रेत्य पशुतां व्रजन्त्यन्नादिदायिनः ॥ ९४ ॥

‘उपासनं’ तदभ्यासः ।

यो ब्राह्मणोऽनयैव बुद्ध्या तत्र तत्रोपतिष्ठेत यथाऽतिथिरवश्यं भोजनं लभेत
तस्येयं निन्दा ।

यस्तच्छोलः 'परस्य' संबन्धिनं 'पाक'मन्नमुपास्ते, न तु कदाचित् । तेन कर्मणा
मेत्य पशुतां बलीवर्दादिजातिं ब्रजति प्राप्नोति । अन्नादिदायिनस्तद्गृहे दन्तितां
गर्दभतामश्वतां वा प्राप्नोति ।

गृहस्थस्यैव दोषः, उत्पन्नस्थालीपाकस्य ॥ ८४ ॥

अप्रणोद्योऽतिथिः सायं सूर्योदो गृहमेधिना ॥

काले प्राप्तस्त्वकाले वा नास्यानश्नन्गृहे वसेत् ॥ ९५ ॥

सायंकालोऽस्तमयादिः प्रदोषांतः । तस्यां बेलायामतिथिरागतोऽप्रणोद्यः
अप्रत्याख्येयः, भोजनशयनासनादिभिः प्रतिपूज्यः । केन । गृहमेधिना । 'मेधो' यज्ञः ।
'गृहमेधो' महायज्ञानामियमाख्या । तत्राधिकारी गृहमेधी गृहस्थ इति यावत् ।
सूर्योद इत्यर्थवादः, सूर्योदोः प्रापितः । दैवोपनीतत्वाद्ब्रह्मं पूजार्हः ।

काले द्वितीये वैश्वदेवकाले प्राप्तः, 'अकाले' वा सायं, भोजने निवृत्तेऽपि ।

नास्य गृहस्थस्यानश्नन्गृहे वसेत् । यदि शेषमस्ति तन्निवेदनीयम् । न चेद्, द्विः-
पाकः कर्तव्यः ॥ ८५ ॥

न वै स्वयं तदश्रीयादतिथिं यन्न भोजयेत् ॥

धन्यं यशस्यमायुष्यं स्वर्ग्यं वाऽतिथिपूजनम् ॥ ९६ ॥

सूपघृतदधिशर्करादि यदुत्कृष्टमन्नं तत्स्वयं नाश्रीयादतिथौ संनिहिते यावत्तस्मै न
दत्तम् । यत्तु आतुरस्य यवागूरसकटुकादि तदनिच्छते न देयम् । तादृशमदत्तमश्रतो
न दोषः ।

सर्वथा न संस्कृतमन्नं स्वयं भोक्तव्यम् । कदन्नमतिथिर्न भोजनीय इत्येवंपरमेतत् ।

धनाय हितं, धनस्य निमित्तं वेति धन्यम् ।

एवं यशस्यादयः शब्दाः ।

अर्थवादेऽयं नित्यत्वादतिथिभोजनस्य, सति संनिधानेऽतिथेः, पूर्वशेषत्वाच्च ।
स्तुतिर्वेनान्वये संभवति नाधिकारान्तरकल्पना युक्ता ॥ ८६ ॥

आसनान्नसर्था शय्यामनुव्रज्यामुपासनम् ॥

उत्तमेष्टुत्तमं कुर्याद्दीने हीनं समे समम् ॥ ९७ ॥

बहुष्वतिथिषु युगपदुपस्थितेष्वितरेतरं समहीनज्यायस्त्वासनादिप्रकल्पनं गुणापेक्षं,
नाविशेष्यं ।

आसनं वृत्त्यादि । आचस्यं विश्रामभूमिः । शय्या खट्वादि । अनु-
व्रज्या गच्छतोऽनुगमनम् । उपासनं तत्समीपे कथाप्रस्तावेन संनिधानम् ।

एतदुत्तमेष्टमम् । दूरमनुव्रज्येत 'उत्तमः,' नातिदूरं 'मध्यमः,' कतिचित्पदानि 'हीनः' ॥ ६७ ॥

वैश्वदेवे तु निवृत्ते यद्यन्योऽतिथिराव्रजेत् ॥

तस्याप्यन्नं यथाशक्ति प्रदद्यान्न बलिं हरेत् ॥ ९८ ॥

सर्वार्थमन्नं वैश्वदेवशब्देनोच्यते । तस्मिन्निवृत्ते निष्पन्ने, भुक्तवत्सु सर्वेषु, निःशेषितेऽन्ने, यद्यन्योऽतिथिरागच्छेतस्मै दद्यात्पुनः पक्वान्नम् । न तु तस्मात्पाकबलिं हरेत् ।

अन्नावपि होमो नेष्यते, न कवलं बलिहरणम् । यतः सायंप्रातः पाके होमो बलिहरणम्, न चान्तरालिके । तथा च वक्ष्यति (१२१ श्लोके) "सायं त्वन्नस्य" इति । एवं च यद्यप्यसकृदह्नः पचेत्तथापि न प्रतिपाकं वैश्वदेवमावर्तेत ।

यथाशक्ति संस्कारविशेषेणेतथा वा ॥ ६८ ॥

न भोजनार्थं स्वे विप्रः कुलगोत्रे निवेदयेत् ॥

भोजनार्थं हि ते शंसन्वान्ताशीत्युच्यते बुधैः ॥ ९९ ॥

प्रासङ्गिकोऽतिथेरयमुपदेशः ।

भोजनार्थ्येतत्कुलीनोऽमुष्य पुत्रोऽस्मीति न निवेदयेन्न कथयेत् । स्वे कुलगोत्रं आत्मीयं 'कुलं' पितृपितामहाद्यभिजनो, 'गोत्रं' गर्गभार्गवादि, नामधेयं वा । 'गोत्र-खलितं' नामान्तरविवक्षायां यन्नामान्तरमुदाह्रियते तदुच्यते । अध्ययनमपि स्मृत्यन्तरप्रतिषिद्धं, तदपि न निवेद्यम् ।

अस्यार्थवादः । भोजनार्थं—'भोजनं लिप्से प्रख्यातकुलजातित्वा'दित्यनेनार्थेन हेतुना कुलगोत्रे शंसन्कथयन्वान्ताशी, वान्तमुद्गोर्धमभाति निगिरतीत्येवमुच्यते बुधैः ॥ ६९ ॥

न ब्राह्मणस्य त्वतिथिर्गृहे राजन्य उच्यते ॥

वैश्यशूद्रौ सखा चैव ज्ञातयो गुरुरेव च ॥ १०० ॥

क्षत्रियो ब्राह्मणस्याध्वनीनोऽपि प्रथमभोजनकाल उरस्थितोऽपि नातिथिः । अतो न तस्मै नियमतो देयम् ।

एवं वैश्यशूद्राभ्यामपि ।

खलिज्ञाती आत्मसमं, नातिथी ।

गुरुः प्रभुवदुपचर्यः । "निवेश पचनक्रिया" इत्युक्तम् (गौतम ५ । २६) ॥ १०० ॥

यदि त्वतिथिधर्मेण क्षत्रियो गृहमाव्रजेत् ॥

भुक्तवत्सु च विप्रेषु कामं तमपि भोजयेत् ॥ १०१ ॥

तत्रातिथेर्धर्मः—चाण्डोग्योक्तत्वं परमामवासो भोजनकालोपस्थानम्—तादृशेन रूपेण यदि चत्रियो गृहमागतो भवति, तदा तमपि भोजयेत् ।

भोजनवचनादन्या परिचर्या निवर्तते । प्रियहितवचनं त्वविशेषेण गृहाभ्यागतस्य विहितम् । अयं च तस्य भोजनस्य कालः । भुक्तवत्सु विप्रेषु ब्राह्मणेष्वनतिथिषु वा गृहसंनिहितेषु प्रथमं भोजिषु, ततः स भोजयितव्यः ।

काममिति नियमाभावमाह । काम्योऽयं विधिर्न नित्य इत्यर्थः । कामश्चानि-
दिष्टविशेषकलेषु स्वर्गः । यदि वा “धन्यं यशस्यम्” इत्याद्यत्र संबन्धनीयम् ॥ १०१ ॥

वैश्यशूद्रावपि प्राप्तौ कुटुम्बेऽतिथिधर्मिणौ ॥

भोजयेत्सह भृत्यैस्तावानृशंस्यं प्रयोजयन् ॥ १०२ ॥

अतिथेर्धर्मोऽतिथिधर्मः । स ययोरस्ति तावतिथिधर्मिणौ । अतिथिधर्मश्च प्राग्व्याख्यातः ।

कुटुम्बं गृहं, तत्र प्राप्तावागतौ । वैश्यशूद्रावपि भोजयेत् । चत्रियवत् ।

तयोस्तु भोजनकालः चत्रियकालात्परेण । यत आह भोजयेत्सह भृत्यैस्तौ । ‘भृत्या’ अत्र दासा उच्यन्ते । तेषां च भोजनकालो भुक्तवत्स्वतिथिज्ञातिबान्धवेषु सर्वेष्वर्वादिमपतिभ्याम् । सहशब्द एककालतामात्रलक्षणाार्थः ।

आनृशंस्यं कारुण्यमनुकम्पां प्रयोजयन् प्रमाणीकुर्वन्नाश्रयन्निति यावत् ।

अनेन पूज्यतां वारयति । अनुप्राप्तो ह्यनुकम्प्यो, न पूज्यः । अनुकम्प्येषु यदि च शक्यतेऽनुग्रहः कर्तुं ततः क्रियतेऽभ्युदयार्थिना, न त्वकरणादतिथेरतिक्रमः । एतदुक्तं भवति । तादृशोऽतिथिभोजनादुत्कृष्टो धर्मः अनुकम्प्यानुग्रहान्न तादृशस्ततो निकृष्टः ॥ १०२ ॥

इतरानपि सख्यादीन्संप्रीत्या गृहमागतान् ॥

प्रकृत्यान् यथाशक्ति भोजयेत्सह भार्यया ॥ १०३ ॥

‘सखा’ मित्रं स आदिर्येषाम् । आदिशब्दः प्रकारे ज्ञातिबन्धुसंगतसहोऽभ्यायिप्र-
भृतीन्गृहाति, गुरुवर्जम् ।

संप्रीत्याऽऽगतान् । अतिथेर्धर्मस्य प्रकृतत्वान्निषेधार्थं संप्रीतिग्रहणम् ।

तान्भोजयेत् ।

प्रकृत्य प्रकर्षेणान्नं कृत्वा संस्कृत्य ।

यथाशक्तीति उपलक्ष्यार्थः शक्तिशब्दः । यावती शक्तिर्यादृशं च योऽर्हति समुद्दिश्य तादृश एव संस्कारः कर्तव्यः ।

भार्याया सह । यो भर्तुर्भोजनकालः स एव भार्याया अपि, पृथक्तस्या भोजनकालः स्याभावात् । एवं ह्युक्तम् “अवशिष्टं तु दम्पती” (११६ श्लोके) इति । महाभारते पश्युर्ध्वं भार्याया भोजनं दर्शितम् । द्रौपदीसत्यभामासंवादे द्रौपद्या स्त्रोधर्मान्कथयन्त्योक्तं “सर्वेषु पतिषु भुक्तवत्सु शेषात्ममभामि” । पतिशेषात्मभोजनं स्त्रीणां धर्मः । तस्मान्न भार्याभोजनकाले सख्यादीनां भोजनं विधीयते । नाप्येकपात्राशनं सहार्थः । किं तर्हि नैकाकिनस्ते भोजयितव्याः । अपि तु भार्याऽपि तत्र भुञ्जीत । ततश्चावशिष्टं तु दम्पतीति’ तदत्र बाध्यते । यदि पत्युः कश्चिदभ्यर्हितः प्रतीक्ष्यः स्यादरुच्या वा न भुञ्जीत, तदा भार्या तद्देशे भुञ्जीत । एवं सौहार्दं प्रकाशितं भविष्यति ॥१०३॥

सुवासिनीः कुमारीश्च रोगिणो गर्भिणीः स्त्रियः ॥

अतिथिभ्योऽन्वगन्तान्भोजयेद्विचारयन् ॥ १०४ ॥

सुवासिन्यो बध्वो नवोढाः स्त्रियः स्नुषा दुहितरश्च । अन्ये तु—‘जीवच्छुशुरा जीवत्पितृकाश्च प्रसूता अपि सुवः सिन्य उच्यन्ते’ इत्यहुः ।

अतिथिभ्योऽन्वगन्ताननुगतानेव भोजयेत् । प्रारब्धभोजनेष्वेवातिथिषु तत्समकालं भोजयेत् ।

अन्ये त्वम इति पठन्ति ।

अविचारयन् । कथमतिथिष्वभोजितेषु बाला भुञ्जत इत्येवं विचिकित्सा न कर्तव्या ॥ १०४ ॥

अदत्त्वा तु य एतेभ्यः पूर्वं भुङ्क्तेऽविचक्षणः ॥

स भुञ्जानो न जानाति श्वगृध्रैर्जग्धिमात्मनः ॥ १०५ ॥

एतेभ्योऽतिथ्यादिभ्यो भृत्यपर्यन्तेभ्यो यो भोजनमदत्त्वा पूर्वं प्रथममविचक्षणः शास्त्रार्थमजानानो भुङ्क्ते स श्वगृध्रैरेव्यते प्रेतः ।

तां जग्धिमात्मनस्तैः खादनं न जानाति । एवं हि स मन्यते मूढमतिरत्राह मेव भुञ्जे, एवं तु न बुध्यते यदीदृशमशनं तत्त्वशरीरस्य श्वगृध्रैरदनम् । तत्फलत्वादेवमुच्यते ॥ १०५ ॥

भुक्तवत्स्वथ विप्रेषु स्देषु भृत्येषु चैव हि ॥

भुञ्जीयातां ततः पश्चादवशिष्टं तु दम्पती ॥ १०६ ॥

विप्रा प्रतिष्वः, स्वा मात्यादयः । तेषु कृतभोजनेषु तदवशिष्टं दम्पती जायापती अभोजयाताम् ।

पश्चात्कदाचित्तेभ्यः कल्पयित्वा शिष्टव्यपदेशे सत्यादौ भोजनं स्यात्तदर्थमुक्तं पश्चादिति । दम्पत्योर्भोजनकालविधानार्थमिदम् । आद्योऽर्धश्लोकोऽनुवादः ॥ १०६ ॥

देवानृषीन्मनुष्यांश्च पितृन्गृह्याश्च देवताः ॥

पूजयित्वा ततः पश्चाद्गृहस्थः शेषभुग्भवेत् ॥ १०७ ॥

अनुवादमात्रमिदं पूर्वस्य पञ्चयज्ञानुष्ठानविधेर्गृहस्थभोजनकालस्य च ।

अन्ये त्वर्थान्तरविधानमपि वर्णयन्ति । पूर्वत्र जायापत्योरेककालमवशिष्टभोजनं विहितम्, अनेन स्त्रिया अपोह्य पुंस एव विधीयते । ततश्च पूर्वभृत्येभ्यः प्राक् पत्युर्भार्या भुञ्जते । एवं वा कृत्वा भोजयेत् । एतदप्युपपन्नं भविष्यति । इतरथा तैः सह भार्या न भुञ्जतेत्यर्थकल्पनायां यथाश्रुतपदान्वयभङ्गः स्यात् । यत्तु महाभारते दर्शनं तद्दर्शनमेव न विधानं; विधौ विकल्पयिष्यते ।

तद्युक्तमनुवादत्वादस्य । न च गृहस्थ इत्येकवचनविरोधः, सहाधिकाराज्जायापत्योः । तत्र च सहार्थस्य प्राधान्यान्न द्विवचनापत्तिः । यथा “ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत” इति सत्यपि भार्यया सहाधिकारे नैकवचनं विरुध्यते । तत्कस्य हेतोः । एको हि तत्र प्रधानमपरो हि गुणभूतः । न च गुणः स्वसंख्यामुपजनयितुं शक्नोति । अतः प्रधानस्यैकसंख्यत्वात्सत्यपि पत्यर्थानुप्रवेशे एकवचनमेव युक्तम् । एक एव गृहस्थशब्दः पत्न्यां वर्तते, स च सहविवचायाम् । सा चैकबुद्धिविषयत्वेन प्रधानयोगुणयोर्वा । तस्मान्न पत्न्याः प्राक् पुंसो भोजनम् । अतः स्थितमनुवादोऽयं, प्रतिपत्तिहाद्वयम् ।

येऽपि गृह्याश्च देवताः पूजयेदित्यर्थवादवचनं देवतापदं मत्वा पूजयेदितिसम्बन्धाद्गौमेवार्चा विहितं समर्थयन्ते । न हि मुख्यस्य देवतार्थस्य पूज्यत्वसंभवे, यजिस्तुतिसम्बन्धेनैव देवतात्वस्य मुख्यत्वात् । तथा च ‘गृह्या’ इत्याह । गृहे भवा ‘गृहाः’ । ताश्च प्रतिकृतय एव । न हि यागसंप्रदानभूतानां गृहसम्बन्धितासिद्धिः । तेषामपि देवतार्थो गौणो, न पूजार्थः । कुत एतत् । गृहस्थस्य वा यष्टव्यास्ता गृह्या इत्युपपद्यते ॥ १०७ ॥

अथ स केवलं भुङ्क्ते यः पचत्यात्मकारणात् ॥

यज्ञशिष्टाशनं ह्येतत्सतामन्नं विधीयते ॥ १०८ ॥

पापं केवलं स भुङ्क्ते, हृदये निधत्ते, गृह्णाति, नान्नस्य मात्रामपि, यः पचैत्पाकं कारयेदात्मकारणादात्मानमुद्दिश्य—‘क्षुधितोऽहमिदं वा मद्यं रोचत इति तदेव पच्यताम्’ । तस्मादनातुरेण नात्मार्यमन्नं पाचनीयम् । आतुरस्य तु शरीरधारणं येनोपायेन भवति विध्यन्तरातिक्रमेणापि तस्याश्रयणं युक्तम्—“सर्वत एवात्मानं गोपायेत्” इति वचनात् ।

एवं केचिदस्यार्थमाहुः । एतदयुक्तं, स्मृत्यन्तरविरोधान्, एवं आहुः—
यद्यदिष्टतमं लोके यज्ञस्य दयितं गृहे ।

तत्तद्गुणवते देयं तदेवाक्षयमिच्छता ।

‘दयितमिष्टं’ स्पृहणीयम् । यदि च न पच्येत कुतस्तादृशस्य दानसंभवः ।

तस्मादयमस्यार्थः । तदुद्देशस्तावन्नित्यस्य पाकस्य नैव विधत्ते । सुहृत्स्वजनादिष्वागतेषु तदुद्देशः । अन्यथा त्वनुद्दिष्टविशेषपाके अतिथ्यादिभ्यो दानं विधीयते । तेनैतदुक्तं भवति—य एतेभ्योऽदृष्ट्वा भुङ्क्ते तस्यायं दोषः । अथवा सर्वस्मिन्नतिथ्यादिभिर्भुक्ते नात्मार्यं पुनः पाकः कर्तव्यः । तथा च वसिष्ठः (११ । ११—१२) ‘शेषं दम्पती भुञ्जीयाताम् । सर्वोपयागे न पुनः पाकः ।’

यज्ञशिष्टाशनम् । पूर्वस्य शेषभोजनस्य प्रशंसैव । ‘यज्ञां’ ज्यातिष्टोमादिः, ‘शिष्ट’मुपयुक्तशेषं, तस्य चैतदशनम् । तत्तुल्यफलं, यत्सतां शास्त्रानुष्ठानपराणां गृह-
स्थानामतिथ्यादिभुक्तशिष्टं विधीयते ॥ १०८ ॥

राजत्विक्स्नातकगुरुन्प्रियश्वशुरमातुलान् ॥

अर्हयेन्मधुपर्केण परिसंवत्सरान् पुनः ॥ १०९ ॥

अतिथिपूजाप्रसङ्गेनान्येषामपि केषांचित्पूज्यानां गृहागतानां पूजाविशेषो विधीयते ।

राजाऽभिषिक्तो, न क्षत्रियमात्रम् । अतिमहती ह्येषा पूजा, न तां सर्वः क्षत्रि-
योऽर्हति । न हि स्नातकगुरुभ्यां तस्य सहोपदेशो युक्तः । पूजासाम्यं गुरुणा न तस्य युक्तम् । लिङ्गदर्शनाच्च । तद्यथैवान्यो मनुष्यराज आगत इत्यातिथ्यंष्टिब्राह्मणं, गोवधो मधुपर्कविधावुक्तो गोत्रोऽतिथिरिति पुरुषराजविषयं दर्शयति । तेन क्षत्रियंऽक्षत्रियं वा जनपदेश्वरं पूजयं प्रयाक्तव्या । शूद्रं तु नास्ति मन्त्रवत्त्वम् ।

“ननु च शूद्रस्य मन्त्रोच्चारणं निषिद्धम् । न पुनः शूद्रसंप्रदानके कर्मणि ब्राह्म-
णादीनाम्” ।

नैष दोषः । अर्घ्याणामपि “भूतेभ्यस्त्वा” इत्यादिमन्त्रोच्चारणमस्ति ।

“ननु च महाभारते शूद्रकर्तृकमपि मधुपर्ककर्म श्रूयते—

‘तद्दर्हमासनं चैव यथावत्प्रत्यवेदयत् ।

मधुपर्कं च गां चैव तस्मै भगवते स्वयम्’ ॥

‘भगवते’ वासुदेवाय विदुर इति’ । तत्साधने दधनि भक्त्या मधुपर्कशब्दः प्रयुक्तः ।
तादर्थ्यात्तच्छब्दे भवति—आशुर्वै धृतमितिवत् ।

राजशब्दस्तावज्जनपदेश्वरवचनो न क्षत्रियमात्रे वर्तते ।

प्रियो जामातेत्याहुः ।

स्नातको विद्याप्रताभ्यामुभाभ्याम् । अन्यथास्विगुरवः सर्वे स्नातका एव । आभ्र-
मान्तरस्थानां भैक्षचर्या विहिता, न त्वतिथिधर्मेण भोजनम् । अथवाऽचिरनिर्वृत्तवेदा-
ध्ययनः 'स्नातको' गृह्यते ।

एतानर्हयेत्पूजयेत् ।

मधुपर्कशब्दः कर्मनामधेयम् । गृह्यात्तस्य स्वरूपावगमः ।

परिसंवत्सरानिति राजादिपूज्यविशेषणम् । परिगतोऽतिक्रान्तः संवत्सरो येषां
तान् । यदि संवत्सरेऽतीते प्रागच्छन्ति तदा मधुपर्कार्हा अर्वाङ् न ।

केचिदेवं व्याचक्षते । यदि संवत्सरादर्वागागच्छन्ति तदाऽनतीतेऽपि संवत्सरे
प्रथमपूजायाः पुनर्लभन्ते पूजाम् ।

अन्ये त्वाहुः । स्वांवत्सरिकी तेषां पूजा, न यावदागमनम् । अस्मिन्पक्षेऽर्वा-
गागमनं न पूजाप्रतिबन्धकम् ।

पाठान्तरं परिसंवत्सरादिति । यावदेवं संवत्सरं तावत्परिसंवत्सरात्तत ऊर्ध्वं
पुनः पूज्या इत्यर्थः ॥ १०६ ॥

राजा च श्रोत्रियश्चैव यज्ञकर्मण्युपस्थिते ॥

मधुपर्केण सम्पूज्यौ न त्वयज्ञ इति स्थितिः ॥ ११० ॥

यज्ञे निमित्तेऽर्वागपि संवत्सरात्प्राप्त्यर्थोऽयमिति केचित् । अन्ये तु पूर्वस्यैव
राजश्रोत्रिययोरुपसहारमाहुः । अनुपसंहारे हि न त्वयज्ञ इति नेोपपद्यते ।

अत्र श्रोत्रियो यः स्नातकः प्रागुक्तो, यदि वा ऋत्विगेव । तस्य हि यज्ञकर्मणि
प्रारिप्यमाने मधुपर्कदानं विहितम् । यद्यप्यसकृत्संवत्सरस्य सोमेन यजेत, कृताघ्यां
एवैनं याजयेयुः । एवं कृतमूलैषा स्मृतिर्भविष्यति । इतरथा कल्प्येत मूलम् ।

अन्ये तु सर्वानृत्विगादीन्श्रोत्रियशब्देन निर्दिष्टान्मन्यन्ते । तथा चाविशेषेण
गौतमेन पठितम् (५ । २५, २७) । “ऋत्विगाचार्यश्वशुरपितृव्यमातुलानामुप-
स्थाने मधुपर्कः” इत्युक्त्वा “यज्ञविवाहयोरर्वागः” इति पठितवान् । अतश्च सर्वेषामे-
वाघ्याणां यज्ञे निमित्तेऽर्वागपि संवत्सरादर्वाहता स्यात् ।

न त्वयज्ञ इति च प्रतिषेधोऽर्वाक्संवत्सराभोर्ध्वमित्येवं ज्ञेयः ।

इह द्वितीये पादेऽनेकधा पाठप्रतिपत्तिः ।

केचित्पठन्ति 'तते यज्ञ उपस्थिता'विति । तेषामयमर्थः । 'तते' प्रारब्धे यज्ञे
यदि प्राप्तौ भवतो निमन्त्र्यानीतौ, तदेवं मधुपर्कक्रिया तयोः । न पुनः प्रारभ्यमाणे ।

एष पक्षः कैश्चिद्भूष्यते । कीञ्चितो न ददातीति कीञ्चित्तस्य सर्वदानप्रतिषेधान्मधु-
पर्कदानमनुज्ञायमानं तद्विरुद्धं स्यात् । न च शक्यं वक्तुं—“दानमेतन्न भवति, अर्हयेदिति

नोदनात् पूजैवा विधीयते” । यतोऽस्ति मधुपर्कं दधिदानं मांसभोजनादिदानं च । अथोच्यते “स्वयमेव तत्परकीयं भुज्यत इति” । एवं सति स्तेयदोषः स्यात् । “वचनाच्चेति” चेदस्त्येव तर्हि ददात्यर्थः । चेदितं च वदति; ‘मधुपर्कं च दद्यादिति’ । तस्माद्विरुद्धम् । “दीक्षितो न वदामीत्यनेन स्याद्विरोधः यदि यज्ञशब्दः सोमयागेष्वेव वर्तेत । दर्शपूर्णमासादयोऽपि यागाः, तद्विषयोऽयं विधिर्भविष्यति” । नैतद्युक्तम् । एवं सति समाचारविरोधः । न हि शिष्टाः सोमयागेभ्योऽन्यत्र कचिदध्याय मधुपर्कनाहरन्ति । आचारो वेदादरः । अतोऽयमेव पाठो युक्तः ‘यज्ञकर्मण्युपरिष्ठत’ इति । प्रारभ्यमाणयज्ञ आगतं शिष्टा मधुपर्केण पूजयन्ति, न प्रवृत्तयज्ञाः । अतश्चैतदपि न विचारयामः । सामान्यतः प्राप्तस्य हानस्य भवतु निवृत्तिर्न पुनस्तद्विषयतयैव श्रुतस्य । यज्ञश्चासौ कर्म च तद्यज्ञकर्म तस्मिन्नुपरिष्ठते प्राप्ते ॥ ११० ॥

सायं त्वन्नस्य सिद्धस्य पत्न्यमन्त्रं बलिं हरेत् ॥

वैश्वदेवं हि नामैतत्सायं प्रातर्विधीयते ॥ १११ ॥

उक्तः प्रथमः । इदानीं द्वितीयः पाक उच्यते ।

सायं दिनान्तः प्रदोषस्तत्र सिद्धस्यान्नस्य सर्वः पाञ्चयज्ञिक विधिरावर्तनीयो ब्रह्मयज्ञपितृयज्ञवर्जम् ।

“ननु च बलिं हरेदित्येतावच्छ्रुतम् । बलिहरणं च प्रसिद्धा भूतयज्ञ एव । तत्र कुतोऽग्नौ होमोऽतिथ्यादिदानं च । अथ—‘वैश्वदेवं हि नामैतदिति वैश्वदेवशब्दः सर्वार्थतां प्रतिपादयति । विश्वेषां देवानामिदं विधीयते । सायं प्रातर्याह्णं प्रातस्तादृशमेव सायमेतदर्थमेव प्रातःशब्दः । अन्यथा प्रातर्विहितमेव, किमनेन सायंप्रातर्विधीयते’ । एवं तर्हि ब्रह्मयज्ञपितृयज्ञावपि कर्तव्यौ” ।

उच्यते । अन्नस्य सिद्धस्येतिवचनाद्यदन्नसाध्यं तदेव कर्तव्यम् । न त्वध्ययनसाध्यो ब्रह्मयज्ञो नाप्युदकसाध्यं तर्पणम् । एवं च सम्बन्धः क्रियते—‘सिद्धस्यान्नस्य बलिं हरेत्, एतद्वैश्वदेवाख्यं कर्मान्नस्य सिद्धस्योभयोः कालयोर्विधीयते’ । अन्नशब्दाद्वैश्वदेवशब्दश्चैवं व्याख्यायते ।

अमन्त्रम् । मन्त्रशब्देन देवतोद्देशशब्दवान् स्वाहाकारान्तोऽग्रये स्वाहेत्येवमादिनिषिध्यते । न हान्ये मन्त्रा वैश्वदेवेषु विनियुक्ताः । तेषु च मन्त्रत्वं प्रशंसयोच्यते । न तु स्वाध्यायेऽपठितानां मन्त्रत्वमस्ति । स्वाध्यायैकदेशः कश्चिद्व्यजुःसामाद्यात्मको वेदाध्यायिभिर्मन्त्र इति व्यवह्रियते । व्यवहारतश्च पदार्थावगमनम् । न च यैः शब्दैर्बलिहरणादिक्रियते ते कुत्रचित्पठन्ते । क्वलम् ‘अग्न्यादिभ्यो देवेभ्यो होमं कुर्यादिति’ श्रुतेः । ‘स्वाहाकारं वा वषट्कारेण वा देवेभ्यो हविः संप्रदीयत’ इति वाक्यान्तरेण सर्वहोमेषु स्वाहा-

कारो विहितो, याज्यान्ते वषट्कारो नियमितो—‘याज्यायां वषट्करोतीति’ । स्वाहा-
कारशब्दयोगे चतुर्था स्मर्यते । अतो यागे देवताया उद्देश्यत्वात्, उद्देश्यत्वं च देवतायाः
शब्दावगम्यरूपत्वात् शब्देनैवोचितत्वादियं घटना क्रियते “अग्नये स्वाहेत्यादि” ।

“यद्येवं तेषां निषेधः, कथं तर्हि यागनिवृत्तिः । न हि ‘तुभ्यमिदं न मद्दोयमिति’
यावदुद्देशो न कृतस्तावद्यागस्वरूपनिवृत्तिः । न हि त्यागः केवलो याग उद्देशशून्यः” ।

सत्यम् । शब्दे निषिद्धे मनसोद्देशं देवतायाः पन्नो करिष्यति । यथा शूद्रो नम-
स्कारमुच्चारयति । ‘अनुज्ञातोऽस्य नमस्कारोऽमन्त्र’ (गौतम १०।६४) इति नम-
स्कारेण प्रत्याम्नातः शूद्रस्य मन्त्र इति नमस्कारोऽनुज्ञातोऽस्य, न देवतापदम् । तत्र च
देवताया विनियोगात् सिद्धिरित्युक्तम् । इह भवन्तस्त्वाहुः स्वाहाकारो नमस्कारेण
प्रत्याम्नातः शूद्रस्य, देवतापदं त्वनिषिद्धम् ।

“अथ सायवैश्वदेवहोमे कः कर्ता” ?

उक्तं पत्न्येवं सन्निधानाद्बलिहरणवदमन्त्रकं करिष्यतीति ॥ १११ ॥

पितृयज्ञं तु निर्वर्त्य विप्रश्चन्द्रक्षयेऽग्निमान् ॥

पिण्डान्वाहार्यं कं श्राद्धं कुर्यान्मासानुमासिकम् ॥ ११२ ॥

वैश्वदेविकाद्वैकल्पिकाच्छ्राद्धाभित्यमिदं श्राद्धान्तरमुच्यते ।

चन्द्रक्षयेऽमावास्यायाम् । तत्रापि न यस्यां कस्याचन वेलायां किं तर्हि पितृ-
यज्ञं निर्वर्त्य । श्रौते यः पिण्डपितृयज्ञस्तं कृत्वा । एवं च यस्तस्य कालः स एवा-
स्यापि लभ्यते । तदुक्तममावास्यायामपराह्णे पिण्डपितृयज्ञ इति ।

अनाहिताग्नेरप्यौपासनयोगोऽस्त्येव । तथा चाह । ‘एवमनाहिताग्निर्नित्ये अप-
यित्वे’त्यादि । अग्निमान् वैवाहिकेनाग्निना तद्वाग्, दायकालाहतेन वा ।

विप्रमहणमविवक्षितम् । त्रितयवैश्ययोरपीष्यते । एवं स्मृत्यन्तरेषु ह्यविशेषणात्कम् ।

पिण्डान्वाहार्यकमिति । नामधेयमिदमस्य श्राद्धस्य । पिण्डानामनु पश्चा-
दाह्रियतेऽनुष्ठेयते । तत् ‘पिण्डान्वाहार्यकं’ भवति ।

मासश्चानुमासश्च, तयोर्भवं मासानुमासिकम् । मासानुमासशब्दसमुदायो
मासगतां वीक्षामाचष्टे । मासि मासि कर्तव्यमित्युक्तं भवति । अतश्च नित्यतासिद्धिः ।
यद्यप्यनुमासशब्दाद्दोषावगतिर्भवति, मासशब्दोऽतिरिच्यते, तथापि पद्यग्रन्थे गौरवं
नाद्रियते ।

श्राद्धमित्येतदपि नामैव । कुर्यादिति विधिः ॥ ११२ ॥

पितॄणां मासिकं श्राद्धमन्वाहार्यं विदुर्बुधाः ॥

तच्चामिषेण कर्तव्यं प्रशस्तेन प्रयत्नतः ॥ ११३ ॥

अन्वाहाय^१ दर्शपौर्णमासयोः श्रौतयोर्दक्षिणैर्विजाम् । यदन्तर्मासिकं श्राद्ध-
ममावास्यायामेतत्पितृणाम् 'अन्वाहार्यम्' । यथाऽन्वाहार्यैर्विजः प्रीयन्ते तद्वत्पितरः
श्राद्धेन । एतेन पित्रर्थता श्राद्धस्याह । यथाऽग्न्यादिदेवतार्थं दर्शादियाग एव न श्राद्धे
पितरः, किं तर्हि तदुपकारार्थमेव श्राद्धम् । तथा च पितृणांमिति षष्ठी । केवले
हि देवतात्वे चतुर्थ्याविरहयोगः ।

पक्षे पाठान्तरमर्थान्तरं च 'पिण्डानां मासिकमिति' ।

अन्वाहाय^१ विदुर्बुधाः । अनेनापि पितृयज्ञवदवश्यकर्तव्यतोच्यते । न
त्विदमङ्गम् । तदेतदभिषेका मासेन कर्तव्यम् । प्रशस्तेनाप्रतिषिद्धेन विशेष-
विहितेन वा । "द्वौ मासौ मत्स्यमासेन" इति यद्वक्ष्यति ।

अयं च मुख्यः कल्पः । तदभावे दधिवृतपयोऽपूपपादि विधायिष्यते ।

मांसं च व्यञ्जनम्, भक्तादिभोज्यस्य । न पुनरेतदेव क्वलं भोज्यं, यन्न वक्ष्यति
“गुणाश्च सूपशाकाद्यान्” तथा “यावन्तश्चैव यैश्चात्रैरिति” ॥ ११३ ॥

“किं पुनः श्राद्धे होमब्राह्मणभोजनपिण्डनिर्वपणादीनि कर्माणि सर्वाण्येव समप्रधा-
नानि श्राद्धशब्दवाच्यानि, उत किञ्चिदङ्गमत्र किञ्चित्प्रधानम्” ।

उच्यते । 'श्राद्धं भोजयेत्'—'श्राद्धं भुक्तमनेनेति' सामानाधिकरण्याद्ब्राह्मणभोजनं
मुख्यं प्रतीयते । तथा चाह—

तत्र ये भोजनीयाः स्युर्ये च वर्ज्या द्विजोत्तमाः ॥

यावन्तश्चैव यैश्चान्नैस्तान्मवक्ष्याम्यशेषतः ॥ ११४ ॥

तत्र तस्मिञ्छ्राद्धे ये द्विजोत्तमा ब्राह्मणा भोजनीया ये च परिहर्तव्याः,
यावन्तो यत्संख्याका 'द्वौ दैव' इत्यादि, यैश्चान्नैः "तिलैर्ब्रीहियवै" रित्यादि,
तदेतत्सर्वमिदानीं वक्ष्यामि । तच्छृणुत ।

एतदत्र प्राधान्येन संपाद्यम् । एतेन विना श्राद्धं न कृतं भवति । अन्यच्च यच्छ्राद्धजात-
मारादुपकारकं सन्निपत्योपकारकं वा तस्मिन्नसम्पन्ने श्राद्धं कृतं भवति, सगुणं तत्र
स्यात् । अत एतेषां प्राधान्यख्यापनार्थं पुनरुपन्यासः ॥ ११४ ॥

द्वौ दैवे पितृकृत्ये त्रीनेकैकमुभयत्र वा ॥

भोजयेत्सुसृद्धोऽपि न प्रवर्तेत विस्तरे ॥ ११५ ॥

यद्यपि प्रतिज्ञातस्य वस्तुनस्तेनैव क्रमेण विशेषकथनं युक्तं, तथापीह स्वल्पवक्तव्यत्वा-
द्भोजनीया इति प्राप्तं परित्यज्य संख्यानिर्देशोऽनेन क्रियते ।

देवानुद्दिश्य द्वौ ब्राह्मणौ भोजयेत् । पितृणां कृत्ये त्रौ । उभयत्र वा, दैव एकं
पित्र्यं चैकम् ।

यद्यपि 'पित्र्ये' इत्यत्र पितुरिदमिति पितृशब्देन देवताचोदना, तथापि पितृपितामह-
प्रपितामहा उद्देश्याः । तत्रैकैक्यैकैकं भोजयेत्, न त्वेवैकं सर्वेभ्यः, पृथक्पृथग्देवतात्वात् ।
उक्तं च गृह्यकारेण "न त्वेवैकं सर्वेषाम्", "पिण्डैर्व्याख्यातम्" इति । यथैकः पिण्डः
सर्वेभ्यो न निरूप्यते तथैव ब्राह्मणोऽपि न भोज्यत इत्यर्थः । इहापि वक्ष्यति, "निमन्त्र-
येत त्र्यवरान्" इति । भोजनार्थमेव तन्निमन्त्रणं, नादृष्टार्थम् । अतश्च पितृकृत्ये
त्रैस्त्रोन्निति द्रष्टव्यम् । तथा चाह "न चावरान्भोजयेत्" इति । एवं च कृत्वा एकैक-
मपि विद्वांसम् इत्येतदप्येवमेव द्रष्टव्यम् । एकैकस्यैकैकमिति ।

अपि च नैवात्रैकैकमुभयत्रेत्येतद्विधीयते, विस्तरप्रतिषेधार्थोऽयमनुवादः । यथा "विषं
भक्ष्य मा चास्य गृहे भुङ्क्ष्वेति" ।

"यद्येव 'द्वौ दैव' इत्येषोऽपि विधिर्न स्यादस्याप्यन्यार्थतयोपपत्तेः । अथायं विधि-
रप्राप्तत्वादेकैकमित्येषोऽपि कस्मान्न भवति" ।

अत्राह । मा भूद्भयारेकोऽपि विधिः ।

"कुतस्तर्हि संख्यावगमः" ।

'निमन्त्रयेत त्र्यवरानिति' ।

"ननु तत्र दैवग्रहणं नास्ति" ।

स्मृत्यन्तरात्तर्हि संख्यावगमः । 'अयुजो वा यथोत्साहमिति' 'युगमानदैव' इति
(याज्ञ-१ । २२७) । यदि वाऽयं संख्याविधिः स्याद्विस्तरप्राप्त्यभावात्प्रतिषेधोऽनर्थकः ।
तस्माद्यावद्विब्राह्मणैर्भोजितैर्विस्तरे ये दोषास्ते न भवन्ति तावन्तो भोजनीयाः ।
पित्र्येऽयुगमाः दैवे तु द्वावेव ।

सुसमृद्धोऽप्यत्यर्थमाह्योऽपि न प्रवर्तेत विस्तरे ॥ ११५ ॥

न चायमदृष्टार्थो विस्तरप्रतिषेधः किं तर्हि—

सत्क्रियां देशकालौ च शौचं ब्राह्मणसम्पदः ॥

पञ्चैतान्विस्तरो हन्ति तस्मान्नेहेत विस्तरम् ॥ ११६ ॥

एतान्दोषानापादयति । विस्तरोऽतो नेष्यते । यदि तु शक्यन्ते सत्क्रियादय
उपपादयितुं तथा यथोत्साहम् ।

सत्क्रियाऽन्नसंस्कारविशेषः । देशो दक्षिणप्रवणादिः "अवकाशेषु चाक्षेप्यति"
वक्ष्यमाणः । कालः अपराह्णः "मध्याह्नाच्छलिते सूर्ये" इति ।

शौचमात्मब्राह्मणप्रेष्यगतम् ।

ब्राह्मणानां सम्पत् गुणवद्ब्राह्मणलाभः ।

एते गुणा अवश्यं सम्पाद्याः । ते च विस्तरेण नश्यन्ति । विस्तारो वैगुण्यम् ।
 ब्राह्मणबहुत्वे चासौ प्रसज्यति । तस्मान्नेहेत न कुर्यात् ॥ ११६ ॥

प्रथिता प्रेतकृत्यैषा पित्र्यं नाम विधुक्षये ॥

तस्मिन्पुक्तस्यैति नित्यं प्रेतकृत्यैव लौकिकी ॥ ११७ ॥

न यथा दैवानि कर्माण्यदेवतार्थान्येवं पित्र्यं नाम तत्कर्मतत्—

किं तर्हि—प्रथिता ख्याता वेदविदाम् प्रेतकृत्या प्रेतोपक्रिया । विधुक्षये ।
 विधुश्चन्द्रस्तस्य चय भ्रमावास्या ।

‘तिथिचय’ इति पाठान्तरम् । ‘विधिचय’ इति तु पाठो निर्दुष्टः । एवं हि तत्र
 योजनम्—पित्र्यं नाम ‘विधि’ बोधितं कर्म—‘चये’ गृहे ।

तस्मिन् कर्मणि पित्र्ये । युक्तस्य तत्परस्य । नित्यं कर्तुंरुपतिष्ठते । प्रेत-
 कृत्यैव । तस्यापि ‘प्रेतस्य’ ‘कृत्या’ उपकारः श्राद्धादिः पुत्रैः क्रियते ।

पुत्रपौत्रादिसन्तत्यविच्छेदः श्राद्धफलमनेन प्रकारेण प्रतिपाद्यते । न च तत्फलकाम-
 स्यायमधिकारो, नित्यत्वस्य प्रतिपादितत्वात् ।

अन्ये त्वधिकारान्तरमिदं सन्तत्यविच्छेदकामस्येच्छन्ति ।

लौकिकीयं कर्तव्यता, स्मार्तेत्यर्थः ॥ ११७ ॥

श्रोत्रियायैव देयानि हव्यकव्यानि दातृभिः ॥

अर्हत्तमाय विधाय तस्मै दत्तं महाफलम् ॥ ११८ ॥

श्रोत्रियः छान्दसः कृत्स्नमन्त्रब्राह्मणिकां शाखां अधीते यस्तस्मै हव्यानि श्राद्धाङ्ग-
 भोजनानि विश्वान्देवानुद्दिश्य यानि विहितानि तानि देयानि । कव्यानि पितृभ्य
 उद्दिश्य यानि भोजनानि ।

अर्हत्तमाय । ‘अर्हता’ पूज्यता योग्यता च । महाकुलीनः पूज्यते, महाकुले जातो
 विद्यावृत्तसम्पन्नश्च ।

तस्मै दत्तं श्राद्धादन्यदपि महाफलम् ।

एवं वा—अश्रोत्रियाय दानं निष्फलम्—श्रोत्रियाय अभिजनविद्यादिगुणरहिताय
 स्वल्पफलम्—अर्हत्तमाय महाफलम् ॥ ११८ ॥

एकैकमपि विद्वांसं दैवे पित्र्ये च भोजयन् ॥

पुष्कलं फलमाप्नोति नामन्त्रज्ञान्वहूनपि ॥ ११९ ॥

यदुक्तमर्हत्तमायेति तद्दर्शयति ।

विद्वांसमेकमपि भोजयन् पुष्कलं फलमाप्नोति ।

विद्वत्ता च व्याख्याता वेदार्थवेदनं, यत आह नामन्त्रज्ञानं बहूनपि । मन्त्र-
प्रहरणं वेदोपलक्षणार्थम् ।

असम्भवे पञ्चानां वेदविदुषामेकैकमपि विद्वांसं भोजयेदिति विध्यर्थः ।

पुष्कलं पुष्टं विपुलम् ॥ ११६ ॥

दूरादेव परीक्षेत ब्राह्मणं वेदपारगम् ॥

तीर्थं तद्व्यकव्यानां प्रदाने सोऽतिथिः स्मृतः ॥ १२० ॥

न वेदपारग इत्येव भोजयितव्यः । किं तर्हि दूरात् परीक्षेत् त निपुणतो मातापितृ-
वंशद्वयपरिशुद्धिज्ञानम् । यथोक्तं “ये मातुतः पितृतश्च दशपूरुषं समनुष्ठितविद्यातपोभ्यां
पुण्यैश्च कर्मभिः येषामुभयतो ब्राह्मण्यं निर्णयेयुः” रित्येषा ‘दूरात्परीक्षा’ । तथा तत्त्वतोऽ-
ध्ययनविज्ञानकर्मानुष्ठानवेदनं च ।

वेदस्य ‘पारः’ समाप्तिः तं गतो वेदपारगः । न वेदसंहितां ब्राह्मणमात्रं वा पठन्नर्हो
भवति । अस्मादेव दर्शनात् श्रोत्रियशब्देन वेदैकदेशमप्यधोयान उच्यत इति गम्यते ।

तीर्थं तद्व्यकव्यानाम् । तीर्थमिव तीर्थं येनोदकं प्रहीतुमवतरन्ति तत्तो-
र्थम् । तेन यथा मार्गेणोदकार्थिनो गच्छन्त उदकं लभन्ते एवं तादृशेन ब्राह्मणेन
हव्यकव्यानि पितृन् गच्छन्तीति प्रशंसा ।

अन्यस्मिन्नपि इष्टापूर्तदाने ब्राह्मणोऽतिथिः—यथाऽतिथये स्वयमुपस्थिताय निर्वि-
चिकित्सं दीयते, दत्तं महाफलम्, एवमीदृशाय ब्राह्मणाय हव्यकव्ये निर्विचिकित्सं
दातव्ये, महाफले भवतः ॥ १२० ॥

सहस्रं हि सहस्राणामनृचां यत्र भुञ्जते ॥

एकस्तान्मन्त्रवित्प्रीतः सर्वानर्हति धर्मतः ॥ १२१ ॥

अनृचां अनृगर्थविदाम् । उपलक्षणम्—यतोऽनृचानां प्राप्तिरेव नास्ति, श्रोत्रिया-
यैवेति नियमात् ।

समासान्तः छान्दसत्वान्न कृतः, वृत्तानुरोधाच्च । एवं हि पठन्ति । “अपि माषं
मषं कुर्यान्न तु छन्दो विचालयेत्” इति ।

अथवा अनृचा इति प्रथमाबहुवचनम् । ‘अनृचाः सहस्रं यत्र भुञ्जते’ इति सम्बन्धः ।
यथा सहस्रं गाव इति ।

एकं प्रीतस्तर्पितो भोजितो मन्त्रविदोदार्थवित्—सर्वास्तान् अनृचानर्हति
स्वीकरोति आत्मसात्करोति, तैरभेदमापद्यते । अभेदे च यत्तेषु सहस्रेषु भोजितेषु फलं
तदेकस्मिन्नावप्यते इत्यवगतिरुपपद्यते ।

निन्देयमविदुषो विद्वद्विध्यर्था । न पुनः सहस्रसंख्यातानामेकस्य च समफलत्व-
मुच्यते । विदुषां विधानाद्विदुषां प्राप्तिरेव नास्ति । अद्याप्यसति विदुषि 'ओत्रियायैवे'-
त्यनेन पाक्षिकी अविदुषोऽपि प्राप्तिराशङ्क्येत, तथापि विस्तरस्य प्रतिषेधो मा भूदित्यतो
यथाश्रुतार्थसम्भवः ॥ १२१ ॥

ज्ञानोत्कृष्टाय देयानि कन्यानि च हवींषि च ॥

न हि हस्तावसृग्दिग्धौ रुधिरैर्नैव शुद्ध्यतः ॥ १२२ ॥

‘ज्ञानेन’ विद्यया ‘उत्कृष्टः’ अधिकः तस्मै देयानि कन्यानि ।

अयमसौ हस्तरुधिरदिग्धोपमार्थः । रुधिरदिग्धौ हस्तौ रुधिरयोपसृज्यमानावधिकतरं
रज्येते, न निर्मलौ भवतः, एवमविद्वान् ब्राह्मणः भोज्यमानः पितृनधो नयतितराम् ॥ १२२ ॥

यावतो ग्रसते ग्रासान्हव्यकव्येष्वमन्त्रवित् ॥

तावतो ग्रसते प्रेतो दीप्तशूलष्टययोगुडान् ॥ १२३ ॥

सत्यपि श्राद्धप्रकरणे वाक्याद्भोक्तुरयं दोषानुवादः । तथा चोक्तं “तस्मादविद्वान्
विभियाद्यस्मात्तस्मात्प्रतिग्रहात्” इति ।

शूलच्छेद्यः आयुधविशेषः, अयोगुडः आयसः पिण्डः । यदर्थं श्राद्धमारब्धं
स क्षीप्तान् तप्तायः पिण्डान् यमपुरुषैराश्रयते ।

व्यासदर्शनात्तु भोजयितुरयं दोषो न भोक्तुः । न पितृणां न तावन्मृतानामन्यकृतेन
प्रतिषेधातिक्रमेण दोषसम्बन्धो युक्तः, अकृताभ्यागमादिदोषापत्तेः । यदि हि पुत्रेण
तादृशो ब्राह्मणो भोजितः कोऽपराधो मृतानाम् । “ननु चोपकारोऽपि पुत्रकृतः पितृणा-
मनेन न्यायेन न प्राप्नोति” । न प्राप्नुयाद्यदि तादृश्येन श्राद्धादि नोदितं स्यात् । इह
तु नास्ति चोदना, पितुरुपकारकामेनैव कर्तव्यं, श्येनवत् । यत्तु “तावतो ग्रसते प्रेत”
इति तद्भोजयितृसम्बन्धोऽप्युपपद्यते । ‘यस्य ब्राह्मण ईदृशः श्राद्धं भुङ्क्ते स इदं
फलमाप्नोति’ इति युक्तः सम्बन्धः । प्राकरणिकश्चायमविद्वद्भोजनप्रतिषेधः । तदतिक्र-
मणे कर्मवैगुण्यं, तद्वैगुण्ये च श्राद्धाधिकारान्निवृत्तिरेव दोषः । पितृणां श्राद्धोपकारा-
स्त्वाभः । ततोऽपि विध्यतिक्रमे पुत्रस्य युक्तः प्रत्यवायः । किं तर्हि तद्भगवतो व्यासस्य
वचनम्—“ग्रसते यावतः पिण्डान् यस्य वै हविषोऽविदः । ग्रसते तावतः शूलान्
गत्वा वैवस्वतक्षयम्” ।

पाठान्तरं प्रेत्येति । भोक्तुरेव प्रेत्यता । नाविदुषा दैवपित्र्ययोर्भोक्तव्यम् ॥ १२३ ॥

ज्ञाननिष्ठा द्विजाः केचित्तपोनिष्ठास्तथाऽपरे ॥

तपःस्वाध्यायनिष्ठाश्च कर्मनिष्ठास्तथापरे ॥ १२४ ॥

सर्वगुणोभ्यो विद्यां प्रशंसितुं गुणविभागकथनम्, प्रशंसा च विदुषे दानार्था ।

ज्ञाने विद्यायां 'निष्ठा' प्रकर्षो येषां ते ज्ञाननिष्ठाः ज्ञानाधिकारिणः । गमकत्वा-
द्व्यधिकरणानामपि बहुब्रूहिः । भृशमभ्यस्तवेदाक्षास्तपरा एवमुच्यन्ते ।

एवं सर्वत्र निष्ठान्तेषु द्रष्टव्यम् ।

तपश्च स्वाध्यायश्चेति द्वन्द्वगर्भो बहुब्रूहिः । 'तपांसि' चान्द्रायणादीनि, 'स्वा-
ध्यायो' वेदाध्ययनम् ।

कर्माण्यग्निहोत्रादीनि ।

सर्व एते गुणाः सर्वेषु समुच्चिता इति द्रष्टव्याः । न हि एकगुणसङ्गाव इतर-
गुणहीनस्य पात्रतामापादयति, किं तु कस्यचित्कोऽपि प्रकर्ष उच्यते । यथा च निष्ठा-
शब्दः समातिवचनः प्रकर्षं लक्षयति । तन्निष्ठस्तत्पर उच्यते । सर्वगुणसङ्गावेऽपि
यदि एकत्र प्रकर्षोऽन्ये च गुणाः मध्यमाः, तथा च भवत्येव पात्रम् । अप्रकृष्टे त्वेक-
स्मिन् सर्वगुणसङ्गावेऽपि न पात्रतां लभन्ते ।

समुच्चयश्च व्याख्यायते, येन न ज्ञानरहितस्य कर्मानुष्ठानसङ्गाव इत्युक्तं द्वितीये ।

अन्यैस्तु ज्ञाननिष्ठः परिव्राजको व्याख्यायते । तस्य हि आत्मज्ञानाभ्यासः
कर्मन्यासेन विशेषतो विहितः । तपोनिष्ठो वानप्रस्थः । स हि तापस इत्याख्यायते ।
'प्रोष्मे पञ्चतपास्तु स्यादिति' (अ० ६ श्लो० २३) । तपःस्वाध्यायनिष्ठाः
ब्रह्मचारिणः । कर्मनिष्ठा गृहस्थाः । अतश्चानाश्रमिणो निषिध्यन्ते । तथा च पौ-
ष्टिकाः "चातुराश्रम्यबाह्येभ्यः ब्राह्मं नैव प्रयोजयेत्" ॥ १२४ ॥

ज्ञाननिष्ठेषु कथानि प्रतिष्ठाप्यानि यत्नतः ॥

हव्यानि तु यथान्यायं सर्वेष्वेव चतुर्ध्वपि ॥ १२५ ॥

गुणविभागे प्रयोजनमाह ।

कथानि पितृनुद्दिश्य यदीयते तत् 'कव्यम्' । तानि ज्ञाननिष्ठेषु प्रतिष्ठा-
प्यानि प्रदेयानीत्यर्थः ।

यत्नवचनात्तदभावे चतुर्ध्वपि हव्यवत् ।

पित्र्ये ज्ञाननिष्ठाः पात्रतमाः । उक्तं हि "पात्राणामपि तत्पात्रं" इति, अन्नज्ञानमवि-
शेषेण चतुर्भ्योऽपि इति श्लोकार्थः ।

न्यायः शास्त्रियो विधिः ॥ १२५ ॥

अश्रोत्रियः पिता यस्य पुत्रः स्याद्देपारगः ॥

अश्रोत्रियो वा पुत्रः स्यात्पिता स्याद्देपारगः ॥ १२६ ॥

संशयोपन्यासार्थः श्लोकः ॥ १२६ ॥

ज्यायांसमनयोर्विद्याद्यस्य स्याच्छ्रोत्रियः पिता ॥

मन्त्रसम्पूजनार्थं तु सत्कारमितरोऽर्हति ॥ १२७ ॥

यस्य पिता अपाठः स्वयं तु वेदपारगः साङ्गवेदाध्यायी, इतरस्य तु पिता वेद-
पारगः स्वयं तु मूर्खः, तयोः कः श्रेयानिति संशयं कृत्वा सिद्धान्तमाह ।

अनयोः स्वयंश्रोत्रियपितृमूर्खस्वयंमूर्खपितृश्रोत्रिययोः स्वयंमूर्खपितृश्रोत्रियं ज्यायांसं
प्रशस्यं श्राद्धे योग्यं जानीयात्, यद्यस्य श्रोत्रियः पिता । इतरो मन्त्रपूजनार्थं, न
ब्राह्मणबुद्ध्या, किं तु मन्त्रास्तेन येऽधीतास्ते तत्र पूज्यन्ते । न मन्त्राणां श्राद्धे पूजा विहिता,
तस्मान्नासौ भोजयितव्यः ।

श्लोकद्वयेन संशयसिद्धान्तरूपोपन्यासेनार्थवादभंग्या पितृश्रोत्रियत्वमात्मश्रोत्रियत्वं
च श्राद्धभोजने कारणमित्येतदुच्यते, न केवलमात्मश्रोत्रियत्वम् । न तु स्वयमनधीयानस्य
पितृश्रोत्रियत्वेन भोज्यता विधीयते । तदुक्तं “दूरादेव परीक्षेत” इति । अत्राप्ययनपरीक्षा
पुरुषद्वयविषयाऽनेन नियम्यते । जातिगुणपरीक्षा तु ततोऽधिकपुरुषविषयाऽपि यथा ।
अतस्तस्यैव विशेषाभिधानार्थत्वादपौनरुक्त्यम् ॥ १२७ ॥

न श्राद्धे भोजयेन्मित्रं धनैः कार्योऽस्य संग्रहः ॥

नारिं न मित्रं यं विद्यात्तं श्राद्धे भोजयेद्द्विजम् ॥ १२८ ॥

सत्यामेव श्रोत्रियत्वादिपूर्वगुणसंपदि मैत्र्यादिनिमित्तेन प्रतिषेधोऽयम् ।

मित्रं समानसुखदुःखम् आत्मनिर्विशेषं न श्राद्धे भोजयेत् ।

धनैः अन्यैः अश्वस्य मित्रस्य स्वीकारो मैत्रीकरणम् । अविच्छेदो वा मैत्र्यम्,
उपकार इति यावत् ।

न केवलं न मित्रं भोजयेत्, यावदरिं शत्रुमपि ।

नारिं न मित्रं यं विद्याद्यत्र न रागो न द्वेषो, न चान्यः कश्चित्सम्बन्धो
यत्र प्रीतिनिमित्ता कार्यार्था शक्यन्ते; अरिमित्रयोः प्रदर्शनार्थत्वात् । तथा सम्बन्धा-
शङ्कयैव मातामहादयोऽनुकल्पपक्षोक्ताः ।

“शत्रावपि मैत्रीकरणार्थेदानसम्भावना यदि, मैत्रीकरणमिति संग्रहः, अरिसंग्रहणं
न कर्तव्यम् ।”

विस्पष्टार्थं भविष्यति ॥ १२८ ॥

यस्य मित्रप्रधानानि श्राद्धानि च हवींषि च ॥

तस्य प्रेत्य फलं नास्ति श्राद्धेषु च हविःषु च ॥ १२९

पूर्वस्य प्रतिषेधस्यार्थवाधोऽयम् ।

मित्रशब्दोऽयं भावप्रधानः, 'मित्रप्रधानानि' मैत्रीप्रधानानि । तेनोभयोः अरि-
मित्रयोः शेषः । श्वेतोद्देशेन हानमदृष्टार्थं वा केवलं ब्राह्मणभोजनं 'हवींषि' इति लक्ष्यते ।
प्रेत्य फलं नास्ति ।

“ननु चासमानकर्तृत्वात्कार्यानुत्पत्तिः । प्रेषः कर्ता पुरुषः ब्राह्मकृत् अस्तिताया
नवर्थोपहितायाः फलम् ॥”

केचिदाहुः—प्रेत्येतिशब्दान्तरं परलोकवचनं निपातसंज्ञम् ।

अथ प्रेषोऽपि फलं कर्तृ, 'तस्य फलं प्रेत्य' प्रकर्षेण निकटमागत्यापि 'न भवति'
न भोग्यतां याति ॥ १२६ ॥

यः सङ्गतानि कुरुते मोहाच्छादनेन मानवः ॥

स स्वर्गाच्यवते लोकाच्छादमित्रो द्विजाधमः ॥ १३० ॥

सङ्गतानि मित्रभावान् यः कुरुते आद्वेन मोहात् शास्त्रार्थमजानानः स स्वर्गात्
च्यवते । न प्राप्नोति स्वर्गमित्यर्थः । असम्बन्धसामान्यात् च्यवत इत्युच्यते ।
यथा प्राप्तः स्वर्गं ततश्च्युतः स्वर्गेण न सम्बध्यते एवमयमपि ।

अनेन च ब्राह्मणप्राप्तिरेव कथ्यते । सर्वशेषता हि तथा भवति ।

आद्भुमित्रः आद्भु मित्रमस्येति । मित्रलाभहेतुत्वात् आद्भमेव 'मित्रम्'—अतो
बहुव्रीहिः ।

द्विजानामधमः । द्विजग्रहणं प्रदर्शनार्थम् । शूद्रेणापि न मित्राणि भोजनीयानि ।

“ननु चाब्राह्मण्यादेव शूद्रस्य मित्रत्वप्राप्तिर्नास्ति ॥”

केनैषा परिभाषा कृता, 'शूद्रस्य ब्राह्मणैर्मित्रैर्न भवितव्यम्' ।

“समानजातीयानामेव मित्रव्यवहारो नोत्तमजातीयानां हीनजातीयैः सहेति” चेत् ।
एतदपि न । एवं ब्राह्मण इवेतकेतुर्ह वा आरुण्येयः “अस्ति मे पञ्चालेषु मित्रयो
मित्रम्” इति ।

किं च सम्बन्धोपलक्ष्यार्थं च मित्रप्रतिषेधो व्याख्यातः । भवन्ति च शूद्रस्य ब्राह्मणा
अर्थसम्बन्धिनः, पारशवस्य ज्ञातयोऽपि ॥ १३० ॥

सम्भोजनी साऽभिहिता पैशाची दक्षिणा द्विजैः ॥

इहैवास्ते तु सा लोके गौरन्धेवैकवेदमनि ॥ १३१ ॥

संशब्दः सहाय्ये वर्तते । सह भुज्यते यथा सा सम्भोजनी । मैत्र्या हि सह-
भोजनं प्रवर्तते । गोष्ठीभोजनं वा सम्भोजनमिष्यते ।

पिशाचानामयं धर्मो यत् आद्वे मित्रसंग्रहः । रथ्याः पुरुषाः पिशाचाः ।

सा दक्षिणा इहैव लोके आस्ते, नामुत्र फलं दातुं समर्था । गौर्ययाऽन्धैकस्मि-
न्नेव गृहे तिष्ठति, एवमियं दक्षिणा इहैवास्ते, मित्रजनार्थैव भवति । न पितृभ्य उप-
कारार्थाय प्रभवति ।

दानं दक्षिणा ॥ १३१ ॥

यथेरिणे बीजमुप्त्वा न वप्ता लभते फलम् ॥

तथाऽनृचे हविर्दत्त्वा न दाता लभते फलम् ॥ १३२ ॥

हरिणं ऊषरम् । यस्मिन् क्षेत्रे भूमिदोषात् बीजमुप्तं न चोद्गच्छति तद्विरिणम् ।
यत्र वप्ता कर्षको न लभते फलम् । एवमनृचे वेदाध्ययनरहिते हविर्देवं पित्र्यं
च दत्त्वा न लभते फलम् । ‘अनृच’ इति सप्तम्यन्तम् । ऋचो वेदोपलक्षणार्थम् ॥ १३२ ॥

दातृन्प्रतिग्रहीतृश्च कुरुते फलभागिनः ॥

विदुषे दक्षिणां दत्त्वा विधिवत्प्रेत्य चेह च ॥ १३३ ॥

“विदुषे या दक्षिणा दीयते सा दातृन् फलभागिनः कुरुते इति युक्तम् । प्रति-
ग्रहीतारस्तु कतरत् फलं भुञ्जते ? यदि तावददृष्टं, तदयुक्तम् अनोक्षितत्वात् प्रतिग्रहस्य
दृष्टफललाभेन प्रवृत्तेः । अथ दृष्टं, तद्विदुषोऽपि दृश्यते ।”

सत्यम् । प्रशंसैषा । ‘ईदृशमेतद्विदुषे दानं यत्प्रतिग्रहीताऽप्यदृष्टफलभाग्यभवेत्
सत्यपि दृष्टे किंपुनर्दातेति’ ।

प्रेत्य स्वर्गे । इह कीर्तिः—‘यथाशास्त्रमनुतिष्ठतीति’ जनैः साधुवादे दीयते ।

विधिबदित्यनुवादे ‘ददाति चैवन्धर्मेष्विति’ ॥ १३३ ॥

कामं श्राद्धेऽर्चयेन्मित्रं नाभिरूपमपि त्वरिम् ॥

द्विषता हि हविर्भुक्तं भवति प्रेत्य निष्फलम् ॥ १३४ ॥

यत्नेन भोजयेच्छ्राद्धे बहुचं वेदपारगम् ॥

शाखान्तगमथाध्वयुं छन्दोगं तु समाप्तिकम् ॥ १३५ ॥

‘वेदपारग-शाखान्तग-समाप्तिकाः’ शब्दा एकावर्षाः समन्त्रब्राह्मणिकायाः कुत्सनायाः
शास्त्राया अभ्येतृनाचक्षते—न मन्त्रसंहिताया, नापि ब्राह्मणस्य, तदेकदेशस्य वा । वेदे-
कशाखाभ्यायिनोऽपि ओत्रिया उच्यन्ते । अतस्तन्निवृत्त्यर्थमुक्तम्—‘ओत्रियाय देयमिति’ ।
ओत्रियश्च वेदाध्यायी । वेदशब्दश्च समन्त्रब्राह्मणिकां शास्त्रामाचष्टे, तदेकदेशमपि
कुत्सनाशाखाध्यायी कथं गृह्येतेत्येवमर्थमिदम् ।

“ननु चात्रमियो भोजनीया इत्युक्तम् । तत्रानघोतसकलशाखाध्यायानां नैव गार्हस्थ्य-
याश्रमसम्भवः । एवं ह्युक्तं ‘वेदः कुत्सोऽधिगन्तव्य’ इति” ।

अष्टाचारिणस्तर्हि प्रक्रान्तवेदाध्ययनस्य असमाप्तिगत्यापि स्यात् । वेदपारगशास्त्रान्तग-
समाप्तिकशब्दैरेकार्थैः कात्स्न्यं सर्वैरेव प्रतिपाद्यते ।

एकेनैव सिद्धे वृत्तामुरोधाग्नानारूपैकार्थानेकशब्दोच्चारणम् । वेदानां पारं
गच्छति । शास्त्राया अन्तःसमाप्तिरस्यास्तीति समाप्तिकः ।

अध्वयुर्यजुर्वेदशास्त्राध्यायी, नायसृत्विग्विशेषवचनोऽध्वयुः शब्दः । 'आध्वर्यवः'
प्रवचनमुच्यते, तदध्ययनसम्बन्धात् पुरुषोऽध्वयुः ।

छन्दोगः सामवेदाध्यायी ।

स्मृत्यन्तरे त्रिसाहस्रविधः समाप्तिक उक्तः । तत्र 'सहस्र'शब्दः सहस्रगीति-
सम्बन्धात् सामवेदे वर्तते, तस्य इमाःसाहस्रयस्त्रिस्रः साहस्रयः विद्या यस्य स 'त्रिसाह-
स्रविधः' । ताण्डवमौक्थिक्यं सामगानमिति सहस्रवर्त्मनः सामवेदस्य तिस्रो विद्याः ।

दशतथी चतुःषष्टि ब्राह्मणं च बह्वचम् ।

अन्ये त्वाथर्वणिकनिषेधार्थमिमं श्लोकं मन्यन्ते । कात्स्न्यविवक्षायामेतदेवावच्यत्—
'अधीते वेदशाखा यः कृत्स्नां तं भोजयेद्द्विजम्' इति ।

"ननु चाथर्वणिकनिषेधेऽप्येतत्समानम् । तत्रापि शक्यमेवं वक्तुं तन्निषेधे प्रायेण—

'न भोज्य आथर्वणिक' इत्येवमेवावच्यत् । स्वशब्देन निषेधप्रतिपत्तिर्लाघवं च" ।

नैतदेवम् । किमन्यविधानेनान्यनिषेधोऽवगम्यते स्वशब्देन वा निषेधः । विश्वित्रा
धर्मोपदेशस्य कृतिर्मनोः ॥ १३४ — १३५ ॥

एषामन्यतमो यस्य भुञ्जीत श्राद्धमर्चितः ॥

पितृणां तस्य तृप्तिः स्याच्छाश्वती साप्तपौरुषी ॥ १३६ ॥

करिचन्मन्येत पितृकृत्ये त्रीनित्युक्तम् । पूर्वश्लोके च नानाशाखाध्यायिन
उपात्ताः । तत्र सत्राष्टाचारिणी नास्ति प्राप्तिरिति तदाशङ्कानिवृत्त्यर्थमिदम् ।

एषां त्रयाणां त्रैविद्यानामन्यतमो भोजनीयः । एतदुक्तं भवति—समानशाखा-
ध्यायिनो नानाशाखाध्यायिनो वा भोजनीयाः ।

अर्चितः पूजितः प्रार्थित अर्चादिना ।

साप्तपौरुषी तृप्तिः । सप्तपुरुषान्व्याप्नोति । अनुशतिकादेराकृतिगणत्वा-
दुभयपदवृद्धिः । कालमहत्त्वोपलक्ष्यार्थं चैतत् । दीर्घकाला पितृणां तृप्तिर्भवति ।
यावत्सप्तपुरुषा आगामिनः पुत्रपौत्रादयो जाता जनिष्यन्ते वा तावत्तथाविधब्राह्मण-
दानात् पितरस्तृप्यन्ति ।

शाश्वती नान्तरा विच्छिद्य पुनरुद्भवति, किंपुनः सर्वदा स्थितैव ॥ १३६ ॥

एष वै प्रथमः कल्पः प्रदाने हव्यकव्ययोः ॥

अनुकल्पस्त्वयं ज्ञेयः सदा सद्गिरनुष्ठितः ॥ १३७ ॥

पितृयज्ञमित्यारभ्य पञ्चविंशतिमात्राः श्लोका अतिक्रान्तास्तत्रैतावानर्चोऽभिहितः ।
अमावास्यायां श्राद्धं कर्तव्यम् । ओत्रियो विद्वान् साधुचरणः प्रख्याताभिजनः ओत्रि-
यापत्यं असम्बन्धी भोजनीयः । परिशिष्टं सर्वमर्थवाचार्थम् ।

एषोऽनन्तरोक्तः प्रथमो मुख्यः कल्पो विधिः, श्राद्धे यदसम्बन्धिने दीयते ।
अथ तु वक्ष्यमाणोऽनुकल्पो ज्ञेयः । मुख्याभावे योऽनुष्ठोयते प्रतिनिधिन्यायेन
सोऽनुकल्प उच्यते ।

सदेत्यादि स्तुत्यर्थः ॥ १३७ ॥

मातामहं मातुलं च स्वस्रीयं श्वशुरं गुरुम् ॥

दैहित्रं विट्पतिं बन्धुमृत्विग्याज्यौ च भोजयेत् ॥ १३८ ॥

स्वस्रीयो भगिन्याः पुत्रः । विट्पतिर्जामाता, प्रजावचनत्वात् विट्शब्दस्य ।
अतिथिरित्यन्ये । स हि सर्वविशंपतिः गृहाभ्यागतो लोकेऽपि विट्शब्देनोच्यते । बन्धुः
शालः सगोत्रादिः ॥ १३८ ॥

न ब्राह्मणं परीक्षेत दैवे कर्मणि धर्मवित् ॥

पित्र्ये कर्मणि तु प्राप्ते परीक्षेत प्रयत्नतः ॥ १३९ ॥

नार्यं दैवे कर्मणि ब्राह्मणपरीक्षाप्रतिषेधः, किं तर्हि काण्यश्लीपयादीनां कदाचिदैवेऽ-
भ्यनुज्ञानार्थः ।

पित्र्ये कर्मणि श्राद्धकाले प्राप्ते परीक्षां यत्नेन कुर्यात्, न दैवे । कदाचिद्वक्ष्य-
माणानपि भोजयेत् । ये चाभ्यनुज्ञायन्ते तान्दर्शयिष्यामः ।

अन्ये तु वक्ष्यमाणस्य प्रतिषेधप्रकरणस्य यत्नतो वर्जनार्थमुपक्रममात्रं श्लोको, न
तु काण्यदोनां दैवेऽभ्यनुज्ञानार्थः ॥ १३९ ॥

ये स्तेनपतितह्नीवा ये च नास्तिकवृत्तयः ॥

तान् हव्यकव्ययोर्विप्राननर्हान्मनुरब्रवीत् ॥ १४० ॥

स्तेनः चौरः ।

पतितः पञ्चानां महापातकानां अन्यतमस्य कर्ता ।

ह्नीवो नपुंसकः उभयव्यञ्जनो वातरेताः षण्ढश्च ।

नास्तिका लोकायतिकादयः, 'नास्ति इत्त' नास्ति हुतं नास्ति परलोक' इति ये
स्थितप्रज्ञास्तेषां 'वृत्तिः' आचारः अश्रद्धानता । नास्तिकवृत्तिर्वृत्तियेषां ते नास्तिकवृत्तयः ।
उत्तरपदलोपीसमासः । नास्तिका इत्येव सिद्धे वृत्तिपदसमाश्रयणं श्लोकपुराणार्थम् ।

अथवा नास्तिकेभ्यो वृत्तिर्जीवनं येषां त एवमुच्यन्ते ।

तान् हव्यकव्ययोर्देवे पित्र्ये च अनर्हन्मिनुरब्रवीत् ।

प्रतिषेधादर्थं मनुग्रहणम् । सर्वधर्माणां मनुनोक्तत्वात् ॥ १४० ॥

जटिलं चानधीयानं दुर्बालं कितवं तथा ॥

याजयन्ति च ये पूगांस्तांश्च श्राद्धे न भोजयेत् ॥ १४१ ॥

जटिलो ब्रह्मचारी । तस्य हयं केशविशेषः पाण्डिको विहितो—“मुण्डो वा जटिलो वा स्यात्” इति । उपलक्षणं च जटा ब्रह्मचारिणस्ततो मुण्डोऽपि प्रतिषिध्यते । तस्य चानधीयानस्य प्रतिषेधः ।

“ननु ‘ओत्रियायैव देयानि’ इति चानधीयानस्य प्राप्तिरेव नास्ति” ।

प्रक्रान्ताध्ययनः अनधीतवेदः अगृहीतवेदश्चेत्प्राप्नुयात् ।

“ननु च ‘वेदपारग’ इति वचनात् कुतः प्रक्रान्ताध्ययनस्य प्राप्तिः” ।

एवं तर्हि अनधीतवेदोऽप्यस्वीकृतवेदोऽनधीयानोऽभिप्रेतः । “व्रतस्वमपि दौहित्रम्” (मनु ३।२३४) इत्यनेन वा दौहित्रतैवान्न नाध्ययनमिति कश्चिन्मन्येत तदर्थमिदम् । अनधीयानस्य प्रतिषेधाद्विदुषस्तस्याधिकारोऽस्तीत्यवगम्यते ।

दुर्बालः स्खलितलोहितकेशो विकलेन्द्रियो वा । तस्य हि निर्वचनं कुर्वन्ति—दूर्बया शार्दूलेनाप्यलं तस्य वासो भवतीति । स हि दूर्बयैव प्रात्रियते लज्जया च वास-सामभावे तावन्मात्रेणाप्यपिदधाति शोकम् ।

कितवो घृतकारः ।

याजयन्ति च ये पूगान् संधान् । प्रात्यस्तोमादिभिर्प्रात्यानां हि संहितानां यागो विहितः । प्रतिषिद्धं च तद्याजनं ‘प्रात्यानां याजनं कृत्वेति’ । वयं ब्रूमः—यः क्रमशः प्रत्येकमपि बहून्याजयति बहुकृत्वा आर्त्विज्यं करोति, सोऽपि न भोज्यः । तथा च वसिष्ठः “यश्चापि बहुयाज्यः स्याद्यश्चोपनयते बहून्” इति ।

कंचिदाहुः—आद्यग्रहणात्पित्र्य एवैषां प्रतिषेधो न तु देवे ।

तदयुक्तम् । तदपि आद्यांगमेव आद्यशब्देन युक्तं वक्तुम् ॥ १४१ ॥

चिकित्सकादेवलकामांसविक्रयिणस्तथा ॥

विपण्णेन च जीवन्तो वर्ज्याः स्युर्हव्यकव्ययोः ॥ १४२ ॥

मिषजः चिकित्सकाः । देवलकाः प्रतिमापरिचारकाः । आजीवनसम्बन्धेनैतौ प्रतिषिध्यते । धर्मार्थत्वे तु चिकित्सकदेवलत्वयोरदोषः ।

मांसविक्रयिणः सौनिकाः ।

द्वितीयान्तपाठे पूर्वश्लोकादाख्यातानुषङ्गः ।

विपण्येन जीवन्तः प्रतिषिद्धेन पण्येन । प्रतिषिद्धाः पण्या इशमाध्याये वक्ष्यन्ते ।
तेन ये जीवन्ति ते । **वड्यार्थाः** । उभयत्र ।

मांसविक्रयिणस्तु धर्मार्थमपि निषिध्यन्ते । यस्य केनचिन्मांसमुपहृतम्; अन्यस्य च तेनार्थः, उपहृतमांसस्य च घृतेन होमोपयोगिना,—स मांसं घृतेन विनिर्मिमीते,—भवत्यसौ धर्मार्थो विनिमयः । विक्रयशब्दवाक्यता विनिमयस्यापि भवतीत्यत ईदृशा धर्मार्थमांसविक्रयिणोऽपि प्रतिषिध्यन्ते ॥ १४२ ॥

प्रेष्यो ग्रामस्य राज्ञश्च कुनखी श्यावदन्तकः ॥

प्रतिरोद्धा गुरोश्चैव त्यक्ताग्निर्वाधुषिस्तथा ॥ १४३ ॥

प्रेष्य आज्ञाकरः । ग्रामेण यां यत्र कुत्रचित् कार्येण प्रेष्यते । एवं राजप्रेष्यः ।
कुनखी श्यावदन्तकः । **प्रतिरोद्धा** गुरोर्वागव्यवहारेऽन्यत्र च यो गुरोः प्रतिबन्धे प्रातिकूल्ये च वर्तते । **त्यक्ताग्निस्तेतावसथ्ययोरन्यतरस्यापि** । **वार्धुषिः** सत्यन्धस्मिन् जीविकोपायं वृद्धिजीविकः । “वृद्धिस्तु योक्ता धान्यानां वार्धुषित्वं तदुच्यते” इति यत्स्मरणं तत्त्वप्रक्रियायामेव । वैयाकरणा हि वृद्धिजीविनो धान्यादन्यत्रापि वार्धुषिकशब्दं स्मरन्ति । ते च शब्दार्थस्मरणे प्रमाणतरा, अभियोगविशेषात् ॥ १४३ ॥

यक्ष्मी च पशुपालश्च परिवेत्ता निराकृतिः ॥

ब्रह्मद्विट् परिवित्तिश्च गणाभ्यन्तर एव च ॥ १४४ ॥

यक्ष्मी व्याधितः । राजयक्ष्मगृहीत इत्यन्ये ।

पशुपालः यष्टिहस्तस्तद्रुत्तिजीवनः ।

निराकृतिः सत्यधिकारे महायज्ञानुष्ठानरहितः । अद्यत्वेऽप्यनुपजीव्यः अनद्धा निराकृतिरुच्यते । एवं हि शतपथे “यो न देवानर्चति न पितॄन् मनुष्यान्” इति ।

यैस्तु पठ्यते “अस्त्राध्यायश्रुतधनैर्निराकृतिरुदाहृतः” इति, न ते शब्दार्थसम्बन्धविदः । तस्येहाप्राप्तिरेव, श्रोत्रियनियमात् । निराकर्ता देवादीनां ‘निराकृतिगिति’ धात्वर्थानुगमोऽस्ति । धर्मधर्मिणोऽप्यभेदविबक्षायां क्तिनापि प्रयोग उपपन्न इति । निपूर्वोऽयं धातुरपवर्जने वर्तते । निराकृता अपवर्जिता उच्यन्ते, ‘भोजनाभिराकृता’ ‘अधिकाराभिराकृता’ इति । अवर्जने चाकृतिः सा निर्गताऽस्मादिति ‘निराकृतिः’ । संस्थानं चाकृतिस्तथा च कुत्सायां निर्द्रष्टव्यो दुराकृतिर्निषिध्यते । आह च “वाग्रूपवयःशीलसंपन्नः” (गौ० सू० १५।८) । वाक्संपन्नो वाग्मी पटुवागिन्द्रियश्च । बहुजिह्वो न भोज्यः । रूपसंपन्नो मनोहरावयवसंनिवेशः । वयःसंपन्नः । ‘युवभ्यो दानं प्रथमं प्रतिवयस इत्येक’ (गौ० सू० १५।१०) इति । संज्ञाशब्दो वाऽयं क्तिजन्तः ।

ब्रह्मद्विट् ब्राह्मणानां वेदस्य वा द्वेष्टा । ब्रह्मशब्दस्योभयार्थवाचित्वात् । “ब्रह्मापि ब्राह्मणः स्मृतः” इति ।

गणाः सङ्घः । स हैकया क्रियया जीवन्ति ये ते गणशब्दवाच्यास्तश्नन्तर्गताश्चातुर्विध-
ब्राह्मणाः ।

परिवेतृपरिविक्ती वक्ष्यमाणस्वरूपौ ॥ १४४ ॥

कुशीलवोऽवकीर्णौ च वृषलीपतिरेव च ॥

पौनर्भवश्च काणश्च यस्य चोपपत्तिर्गृहे ॥ १४५ ॥

चारणनटनर्तकगायनादयः कुशीलवाः ।

अवकीर्णौ विप्लुतब्रह्मचर्यः ।

वृषली शूद्रा तस्याः पतिः । असत्यामन्यस्यां चात्र मन्यन्ते । वृषल्या एव च
यः पतिः, यस्य द्विजातिभार्या नास्ति ।

“कृत एतत्” ।

प्रकरणांतरे विगर्हिताचारसंप्रहं श्रूयते “एतान्विगर्हिताचारान्” इति । शूद्रा-
विवाहश्च सर्वेषामनुज्ञातत्वात्, न गर्हितः । स च कृतसजातीयापरिणयनस्यानुज्ञातः ।
अतोऽसत्यां सजातीयायां वृषल्या भर्ता प्रतिषिध्यतेऽत्र ।

पौनर्भवः । ‘पुनर्भूः’ पुनरूढा । वक्ष्यति नवमेऽध्याये “पत्या वा परित्यक्तेति” ।

काण एकेनाहणा विकलः ।

यस्य च उपपत्तिर्जायाजारोऽवस्थितायां भार्यायामस्ति । उपेक्षया निन्द्यते ।
तदुक्तं “अन्नादे भ्रूणहा माष्टि पत्यौ भार्यापचारिणीति” ॥ १४५ ॥

भृतकाध्यापको यश्च भृतकाध्यापितस्तथा ॥

शूद्रशिष्यो गुरुश्चैव वाग्दुष्टः कुण्डगोलकौ ॥ १४६ ॥

भृतकाध्यापकः भृतकः सन् यो स्थितोऽध्यापकः । भृतक इति ‘यदीयद्दासि
वेदमध्यापयामीति’ यः प्रवर्तते पण्येन स भृतकाध्यापकः । एषा हि भृतिः प्रसिद्धा
कायवाहादिषु । यस्त्विद्यता धनेनेयद्दध्यापयामीति न निश्चित्य वचनव्यवस्थया, पूर्व-
मध्यापयति लभते चाध्यापनार्थः, नासौ ‘भृतकाध्यापकः’ । अनिरूपितपरिमाणपूर्वं
चार्थदाने विहितमध्यापनम् ।

एवं भृतकाध्यापितः । यो व्युत्पन्नबुद्धिः सत्यकामवत् स्वयं भृतिं दत्त्वाऽधीते
स एवमुच्यते । यस्तु पित्रादिना भृतिं दत्त्वा उपाध्यायान्तराभावेऽध्याप्यते न तस्य
विगर्हिताचारत्वम् । बालो हि पित्रा प्रतिषिद्धेभ्यो निवर्तनीयः । एतदुक्तं “गुरौ
शिष्यश्च याज्यश्चेति” ।

शूद्रस्य शिष्यो व्याकरणादिविद्यासु ।

गुरुश्च शूद्रस्यैव । उपसर्जनीभूतस्यापि सम्बन्धः, स्मृतिशास्त्रत्वात् । विगर्हिताचार-
रत्वस्य सर्वशेषत्वात् । शूद्रगुरुत्वं च गर्हितं नान्यत् ।

वाचा दुष्टः परुषानृतभापी । अभिशस्त इत्यन्ये ।

कुण्डगोलकौ वक्ष्यमाणौ ॥ १४६ ॥

अकारणे परित्यक्ता मातापित्रोर्गुरोस्तथा ॥

ब्राह्मण्यैर्नैश्च सम्बन्धः संयोगं पतितैर्गतः ॥ १४७ ॥

अगति कारणे यः परित्यजति मातरं पितरं आचार्यं च । गुरुशब्दः सामान्य-
शब्दत्वाद्गुपाध्यायेऽपि प्रवर्तते ।

यत्तु “तथा सति मातापितृग्रहणं न कर्तव्यं” स्यात्, गुरुत्वादेव सिद्धेरत आचार्यं
एवेह गुरुरिति व्याचक्षते—तदयुक्तम् । असति मातापितृग्रहणं गुरुशब्दः पितर्येव
कृत्रिमाकृत्रिमन्यायेन प्रवर्तते । पृथगुपादाने तु शास्त्रान्तरवशाचार्यः श्रेष्ठो गुरुणा-
मिति सामान्यशब्दता सिद्धा भवति ।

परित्यागकारणं च “त्यजेत् पितरं राजघातकम्” इत्यादि ।

मातापित्रोः परित्यागस्तत्पादसंवादेः शुश्रूषायाः अकरणं, तदाराधने अतत्परत्वम् ।
गुरोरत्रमेव । अध्यापनसमर्थेऽध्यापयितरि च तस्यागंगानान्यत्राध्ययनम् ।

पतितैः संयोगं गतः सम्बन्धं कृतवान् । ब्राह्मण्यैर्नाजनाध्यापनादिभिर्यैर्नैः
कन्यादानादिभिः ।

“ननु च पतित्वादेवासौ वर्ज्यः” ।

कंचिदाहुः—“संवत्सरेण पतति पतितेन सहाचरन्” (२-६०)—अर्वागयं प्रतिषेधः ।

“अथ कथं वाचो युक्तिः सम्बन्धसंयोगं गत इति” ।

नात्र सम्बन्धशब्दे वैशंपिकादिप्रसिद्धा संयोगादिवचनः, किं तर्हि क्रियैवात्र सम्बन्ध-
हेतुत्वात्सम्बन्धशब्देनोच्यते । याजनादिलक्षणे संयोगशब्दश्च सम्बन्धमात्रमुप-
लक्षयति ॥ १४७ ॥

अगारदाही गरदः कुण्डाशी सोमविक्रयी ॥

समुद्रयायी वन्दी च तैलिकः कूटकारकः ॥ १४८ ॥

अगारस्य गृहस्य दग्धा ।

गरं ददातीति । प्रदर्शनार्थं च गरग्रहणं विपादीनामपि ।

कुण्डस्य अन्नमभ्राति । एवं गोलकस्य । प्रदर्शनार्थत्वात् कुण्डस्य ।

सोमं विक्रीणीते । ओषधिः सोमस्तं यो विक्रीणीति, यागार्थमौषधार्थं वा । अन्ये तु सोमसाधनान् ज्यातिष्टामादियागानाहुः । तेषां च विक्रयो यद्यपि न संभवति, अमूर्तत्वात् क्रियायास्तथाप्यविदुषामेवंविधस्याचारस्य दर्शनादयं प्रतिषेधः । दृश्यन्ते ह्यविद्वांस एव वदन्ते 'यन्मया सुकृतं कृतं तत्तेऽस्त्विति' । 'सुकृतं' सुकृतैः साधितं धर्मम् । तथा च 'यां च रात्रौ मजायेथा यां च प्रेतासि तदुभयमन्तरेणैष्टापूर्तं' ते लोकं सुकृतमायुः प्रजां वृञ्चाय यदि मे द्रुह्युरिति । यद्यैव शपथा एवं दानविक्रयावपि वाचा यः करोति स वर्ज्यते । अकार्यता चात एव ईदृशानां शपथदानविक्रयादीनां वाचा क्रियमाणानामनुमीयते ।

समुद्र उदधिस्तं यो याति ।

बन्दी स्तुतिपाठकः ।

तैलिकः तिलादीनां बीजानां पेषा ।

कूटकारकः साक्ष्येष्वनृतवादी ॥ १४८ ॥

पित्रा विप्रदमानश्च कितवो मग्नपस्तथा ॥

पापरोग्यभिषस्तश्च दाम्भिको रसविक्रयी ॥ १४९ ॥

पित्रा यो 'विवदते' परुषं भाषते, राजकुले व्यवहरतीति पूर्वपक्षोत्तरपक्षभंग्या भागादिनिमित्तम् । तथा च गौतमः (१५।१-६) "पित्राऽक्रामेन विभक्तानिति" ।

"प्रतिरोद्धा गुरोरित्यनेनैतत्कथं पुनरुक्तमुच्यते" ।

अन्यः 'प्रतिरोधः' अन्यश्च 'विवादः' । यत्किञ्चित् गुरोरभिप्रेतं वस्तु 'कथमिदं सिध्यंदिति' तत्र सम्बाधकत्वम् प्रतिरोधः । न्याय्येऽपि वस्तुनि तदिच्छाप्रतिघातः प्रतिरोद्धत्वम् । प्रतिरोद्धेति तत्र पाठान्तरम् । आभिमुख्येन हिंसिता, हस्तादिना गुरोः प्रतिरोद्धा चपेटादिदानेन । अस्मिन्पक्षे स्थितमन्यत्वं विवादस्य ।

कितवो द्यूतस्य कारयिता सभिकः । यस्तु स्वयं इवित्ता स प्रागेव निषिद्धः ।

केकरमन्ये पठन्ति, 'कं करो मग्नप' इति । स च वलितप्रेक्षां ग्रध्यर्धदृष्टिः ।

कातरमन्ये । स च शुक्रपक्षतारकः ।

मद्वपः । सुराया अन्यस्थारिष्टाद्वैद्यस्य पाता सुरापः, पतितत्वेनैव निरस्तः ।

पापरोगी कुष्ठो । स हि लोकेऽत्यन्तनिन्द्यः, पापरोगीत्यभिधानं युक्तः । अस्मादेव च प्रतिषेवात् यक्ष्मीत्यत्र न सर्वो व्याधिगृहीता गृह्यते, कस्तर्हि, ज्ञयो । यदि हि सर्वो गृह्येत तेनैव, सिद्धत्वात्पापरोगीति नाकरिष्यत् ।

अभिषस्तः पातकोपपातकयोः कर्तेति लोके प्रसिद्धः, असत्यपि तत्कर्तृकत्वनिश्चये ।

दाम्भिकः छद्मानां धर्मं चरति लोकपक्ष्यर्थं, न कर्तव्यमिति कृत्वा करोति ।

रसविक्रयी विषस्य विक्रेता । तस्य ह्येतदभिधानम् । 'उपाद्युभेदी रसदः'
'रसदः सत्रोऽत्यादि विषदो रसद उच्यते ॥ १४६ ॥

धनुःशराणां कर्ता च यश्चाग्नेदिधिषूपतिः ॥

मित्रधुग्यतवृत्तिश्च पुत्राचार्यस्तथैव च ॥ १५० ॥

धनुः शरांश्च यः शिल्पीव करोति ।

यश्चाग्ने दिधिषूपतिः । दिधिषूशब्दः काकाक्षिवदुभयेन सम्बध्यते । स्मृति-
शास्त्रत्वाच्चेदृशः सम्बन्धो लभ्यते । लेखालोप्यादयोऽपि स्मृत्यर्थं संकल्प्यन्ते भवन्ति
चार्थकराः । अत एतन्न वाक्यं "कथमेकशब्दः समासान्तर्गतो द्वाभ्यां भिन्नप्रस्थानाभ्यां
अभिसम्बध्येत" इति । गौतमेन हि द्वयं निषिद्धम् । इहापि सम्बन्धभेदे लिङ्गम् ।
द्विपदः समासः । न ह्यग्नेदिधिषूपतिर्नाम कश्चिदस्ति । एतौ च वक्ष्यमाणलक्षणौ ।

मित्रधुक् । मित्रं यो द्रुहति । मित्रस्य यः कार्योपघाते प्रवर्तते ।

द्युतवृत्तिः द्यूतं वृत्तिर्जीविका यस्य ।

"ननु च 'कितवो मद्यप' इत्यत्रोक्तमेव" ।

नावश्यं द्यूतवृत्तिरेव द्यूतस्य प्रयोजकः, कितहि यः स्वयं देवितुं न जानाति
गुरुभयाद्वा न दीन्यति । व्यसनी स तु देवैः शप्ततयाऽन्यं देवयति । तदर्थो द्वितीयः
कितवशब्दः । अथवा अकृतश्रोका द्यूतसमाख्याणवो द्यूतवृत्तयः ।

पुत्र आचार्योऽध्यापको यस्य । मुख्यमाचार्यत्वं न पुत्रे सम्भवति ॥ १५० ॥

भ्रामरी गण्डमाली च श्वित्र्यथो पिशुनस्तथा ॥

उन्मत्तोऽन्धश्च वज्र्याः स्युर्वेदनिन्दक एव च ॥ १५१ ॥

व्याधिविशेषवचना एते ।

भ्रामरी अपस्मारो । गण्डमाली । कपोले कण्ठे पिटका मालाकारा जायन्ते ।
श्वित्र्य श्वेतकुष्ठः । पिशुनः परमर्मप्रकाशकः कर्णेजपः । उन्मत्तः अनवस्थित-
चित्तो, धातुसंज्ञोभेण पिशाचगृहीतः यत्किञ्चनवादो यत्किञ्चनकारी वा । अन्धः
चक्षुर्विकलः । वेदनिन्दकः ।

"ननु च ब्रह्मद्विट् शब्देनैव ब्रह्मशब्दस्यानेकार्थकत्वात् वेदनिन्दको गृहीत एव" ।

नैवम् । अन्या निन्दा अन्यो द्वेषः । चित्तधर्मो द्वेषः, तदुपर्यप्रीतिशब्देन
कुत्सनं 'निन्दा' ॥ १५१ ॥

हस्तिगोश्वोष्ट्रदमको नक्षत्रैर्यश्च जीवति ॥

पक्षिणां पोषको यश्च युद्धाचार्यस्तथैव च ॥ १५२ ॥

हस्त्यादीनां विनेता दमकः गतिशिञ्जयिता ।

नक्षत्रैश्च जीवति । नक्षत्रशब्देन ज्योतिःशास्त्रं लक्ष्यते, तेन जीवति
ज्योतिषिकः ।

पक्षिणां श्येनादीनां आखेटार्थं पोषयिता ।

युद्धाचार्यो धनुर्वेदोपदेशकः ॥ १५२ ॥

स्रोतसां भेदको यश्च तेषां चावरणो रतः ॥

गृहसंवेशको दूतो वृक्षारोपक एव च ॥ १५३ ॥

‘स्रोतसि’ उदकागमाः तेषां भेदकः सेतुं भित्वा देशान्तरे ब्रह्मादिसेकार्थं
नयति । तेषां च स्रोतसामेव चावरणो रतः । ‘आवरणं’ आच्छादनम् । यतः प्रवेशा-
दुदकमुद्भवति तत् स्थगयति ।

गृहाणां संनिवेशोपदेशकः, वास्तुविद्याजीवी, स्थपतिः सूत्रधारादिः । न त्वात्मनो
गृहाणां सन्निवेशयिता ।

दूतो राज्ञः प्रेष्यो दासवद्विनियोज्यः । दूतस्तु सन्धिविग्रहादावेव प्रेष्यते ।

वृक्षान् रोपयति, मूल्येन । धर्मार्थं तु न दोषः, अविगर्हिताचारत्वात् । विहितं
वृक्षारोपणं “दशान्नवापी नरकं न याति” ॥ १५३ ॥

श्वक्रीडी श्येनजीवी च कन्यादूषक एव च ॥

हिंस्रो वृषलवृत्तिश्च गणानां चैव याजकः ॥ १५४ ॥

श्वमिः क्रोडति श्वक्रीडी । क्रोडार्थं शुनो विभर्त्ति ।

श्येनैर्जीवति क्रयविक्रयादिना । प्रागुक्तः पक्षिणां पोषकः पञ्जरादिसंस्थितानां धारयिता ।

कन्यामकन्या यः करोति स कन्यादूषकः ।

हिंस्रः स्वभावक्रूरः वधरतः ।

वृषलवृत्तिः शूद्रेभ्यः सेवादिना यो जीवति ।

वृषलपुत्र इति पाठान्तरम् । कंवला एव वृषलाः पुत्रा यस्य । “शूद्रापत्यैश्च केवलैः”
इति गर्हिताचारः ।

गणानां देवतायाजकः । गणयागाः प्रसिद्धाः ॥ १५४ ॥

आचारहीनः क्लीबश्च नित्यं याचनकस्तथा ॥

कृषिजीवी श्लीपदी च सद्भिर्निन्दित एव च ॥ १५५ ॥

आचारो गृहाभ्यागतानाम् पूजादिप्रयुक्तिर्लौकिकसमाचारः, तेन वर्जितः ।

क्लीबोऽल्पसत्वः, भ्रमोत्साहः कर्तव्येषु ।

याचनकः सदैव यो याचते, यश्च याच्यया परानुद्वेजयति । वस्तुस्वभावोऽयं
याच्यया याच्यमानोद्वेजनम् । 'नन्द्यादिभ्यो युः' (पाणिनि ३।१।१३४), स्वार्थे कः ।

कृषिजीवी स्वयंकृतया कृष्या जीवति, सति चोपायान्तरे अस्वयंकृतयाऽपि ।

इलीपदी एकः पादो महान् यस्य ।

सद्भिनिन्दितः दुर्भगः, विनाऽपि दोषेण सतां द्वेष्यः ॥ १५५ ॥

औरभ्रिको माहिषिकः परपूर्वापतिस्तथा ॥

प्रेतनिर्यापकश्चैव वर्जनीयाः प्रयत्नतः ॥ १५६ ॥

'हरभ्रा' मेघास्तैश्चरति क्रयविक्रयादिना व्यवहरति, तद्धनप्रधानो वा ।

एवं माहिषिकः ।

परः पूर्वो यस्याः, तस्याः 'पतिः' भर्ता । या अन्यस्मै दत्ता अन्येन वा ऊढा तां
पुनः यः संस्करोति, पुनर्भवति भर्ता पौनर्भवो नरो भर्ताऽसावितिशास्त्रेण ।

प्रेतान् यो निर्यापयति वहति ।

एते यत्नतो वर्जनीयाः ॥ १५६ ॥

एतान्विगर्हिताचारानपाङ्क्तेयान्द्विजाधमान् ॥

द्विजातिप्रवरो विद्वानुभयत्र विवर्जयेत् ॥ १५७ ॥

विगर्हितो निन्दितः आचारः कर्मानुष्ठानमेषामिति । काणादयः पूर्वदोषलिङ्गेन ।
स्तेनादयोऽनुभूयमानदोषाः प्रत्यक्षादिना ।

उभयत्र दैवे पित्र्ये च । वर्जयेत् परिहरेत् ।

अपाङ्क्तेयाः, पङ्क्तिं नार्हन्ति । भवार्थे ढक्कर्तव्यः । अनर्हत्वमेव पङ्क्तावभवेन
प्रतीयते । अन्यैर्ब्राह्मणैः सह भोजनं नार्हन्ति । अत एव 'पङ्क्तिदूषका' उच्यन्ते । तैः
सहोपविष्टा अन्येऽपि दूषिता भवन्ति ॥ १५७ ॥

ब्राह्मणो ह्यनधीयानस्तृणाग्निरिव शाम्यति ॥

तस्मै हव्यं न दातव्यं न हि भस्मनि हूयते ॥ १५८ ॥

यथैते स्तेनादयः पङ्क्तिदूषकाः — एवमनधीयानस्तत्तुल्यदोष इत्येवमर्थं पुनर्वचनम् ।

अन्ये तु व्याचक्षते । अधीयानानां काणादीनामसति वर्तमाने विगर्हिताचारत्वे
दैवे कदाचित्प्राप्स्यर्थम् । 'अनधीयानो ब्राह्मणो वर्ज्यः, यस्तु अधीते तस्मै हव्यं किमिति
न दीयते'—एवमर्थमेवात्र हव्यग्रहणम् । हव्ये अनधीयानः केवलो वर्ज्यः । ये च
दृश्यमानगर्हिताचाराः । अतो ये च वचनेन उभयत्र प्रतिषिद्धास्ते दैवे पित्र्ये च वर्ज्याः,
न तु पित्र्य एव । तथा च वसिष्ठः—

“अथ चेन्मंत्रविद्युक्तः शारीरैः पङ्क्तिदूषणैः ।

अदूष्यं तं यमः प्राह पङ्क्तिपावन एव सः” ॥ इति ॥

तृणाग्निरिव शाम्यतीति । तृणाग्निर्यथा न शक्नोति हवींषि पक्तुं, हुतमात्रेण हविषा शाम्यति उद्भाति च । यस्मिन्नग्नौ हुतं न भस्मीभवति । न ततो होमात्फलम् । एवं हि श्रूयते “असमिद्धे न होतव्यम् । अग्निर्वै सर्वा देवता” इति । एवमनधीयानो ब्राह्मणस्तृणाग्नितुल्यः । एतदेवाह न हि भस्मनि हूयत इति । यथा तृणाग्निः प्राग् भस्मोभवति, न तत्र हूयते, एवं तादृशो ब्राह्मणो न भोज्यते ॥ १५८ ॥

अपङ्क्त्यदाने यो दातुर्भवत्यूर्ध्वं फलोदयः ॥

दैवे कर्मणि पित्र्ये वा तं प्रवक्ष्याम्यशेषतः ॥ १५९ ॥

अस्य प्रतिषेधविधेः फलमाह । पंक्तिमर्हन्तीति ‘पङ्क्त्याः’, न पङ्क्त्याः ‘अपङ्क्त्याः’ । दण्ड्यादिदर्शनाद्रूपसिद्धिः । तेभ्यो दाने यः फलोदयः फलोत्पत्तिर्भवति दातुः, तं सर्व-
मिदानीं ब्रवीम्यवहिता भवतेति ॥ १५८ ॥

अत्रतैर्यद्विज्ञैर्भुक्तं परिवेत्रादिभिस्तथा ॥

अपाङ्क्तैर्यैर्यदन्यैश्च तद्वै रक्षांसि भुञ्जते ॥ १६० ॥

अम्रताः असंयताः शास्त्राचारवर्जिताः ।

परिवेत्तृप्रभृतयो यद्यपि शास्त्रबाह्यास्तथापि भेदेन स्मरणार्थं दोषगुरुत्वार्थं वा कथ्यन्ते ।

अन्ये चापाङ्क्तेयाः काणश्लोपयादयः ।

तैर्यद्वन्न भुक्तं आद्धे भवति, तद्वक्षांसि देवद्विषो भुञ्जते, न च पितरः । अतो निष्फलं तच्छ्राद्धं भवतीत्युक्तं भवति ।

रत्नोपहृणमर्थवादः ॥ १६० ॥

दाराग्निहोत्रसंयोगं कुरुते योऽग्रजे स्थिते ॥

परिवेत्ता स विज्ञेयः परिवित्तिस्तु पूर्वजः ॥ १६१ ॥

अग्रे आदौ जातः अग्रजः सोदर्यो भ्रातोच्यते । एवं हि पठ्यते—

“पितृव्यपुत्रान् आपन्नान्परनारीसुतास्तथा ।

दाराग्निहोत्रसंयोगे न दोषः परिवेदने” इति ।

अत्र सोदर्योऽग्रजः । तस्मिंस्थितेऽकृतदाराग्निसंयोगे । ‘तिष्ठतिः’ प्रकृतव्यापार-
निवृत्तौ प्रयुक्तः । अग्निहोत्रशब्दः कर्मवचनोऽपि तदर्थेऽन्याधाने वर्तते ।

स्मृत्यन्तरे विशेषः पठ्यते—

“उन्मत्तः किल्बिषी कुष्ठी पतितः ङीब एव च ।

राजयक्ष्माऽऽमयाबी च न योग्यः स्यात्प्रतीक्षितुम्” ॥

एतदप्यनधिकारोपलक्ष्यार्थम् । अतश्चापान्तेयोपि गृह्यते ।

कालविशेषोऽधिको न्यपेक्ष्यते । तथा च स्मृतिः—“अष्टौ वर्षाण्युदीक्षेत, षड्वित्येक” इति (गौ० सू० १८।१६) एषा च वर्षसंख्या यदा कनीयान् प्राप्तविवाह-कालः ततः प्रभृति द्रष्टव्यः । विवाहकालश्च स्वाध्यायविधिनिवृत्तिः ।

“ननु च प्रोषिताधिकारे तत्पठितम् । भर्तारि प्रोषिते यः स्त्रीणां प्रवासकालस्त-मुपक्रम्य भ्रातरीत्यादि पठितम्” ।

सत्यम् । वाक्यान्तरे प्रोषितशब्दस्य प्रत्यक्षः सम्बन्धोऽवगतः । वाक्यान्तरं तु सम्बन्धे प्रमाणं वक्तव्यम् । न च तदस्ति । “यथा स्वरितेनाधिकार इति” । न चात्र तच्छब्दोऽस्ति । न च तदपेक्षया विनैव तस्य वाक्यस्यापरिपूर्णत्वम् ।

वसिष्ठेन चाविशेषेणामिश्रब्देन स्मार्तस्याप्यग्नेर्ग्रहणं कृतम् ।

कंचित्पितर्यप्यकृताधाने विधिमिच्छन्ति । अग्रजशब्दस्य यौगिकत्वात् पिताऽप्यग्रजो भवतीति ।

यद्येवमन्योऽपि योऽग्रजस्तत्राप्येवं प्राप्नोति । न चांयमग्रजानुजव्यवहारः पिता-पुत्रयोर्विद्यते । स्मृत्यन्तरेऽपि तु पठ्यते (गौ० सू० १८।१८) “भ्रातरि च ज्ञायसीति” ।

परिवृत्तिः पूर्वजो ज्येष्ठः ॥ १६१ ॥

परिवृत्तिः परीवेत्ता यया च परिविद्यते ॥

सर्वे ते नरकं यान्ति दातृयाजकपञ्चमाः ॥ १६२ ॥

प्रसङ्गात्परिवेदनसम्बन्धनामन्येषामपि दोषदर्शनद्वारेण निषेधं करोति । निषेधपरि-वर्जितः परिभूतो वा वेदनेन परिवृत्तिः । परिवर्ज्यं ज्येष्ठं करोति परिवेदनं परीवेत्तो । यया कन्यया च परिविद्यते । सर्वे ते नरकं यान्ति ।

दाता याजकश्च येषां नरकगामिनां पञ्चमः । ‘दाता’ कन्यायाः एवं प्रकृतत्वात्पि-त्रादिः । ‘याजको’ विवाहे यः करोति होमं यो वा तत्रोपदेष्टा । अथवा तेषामेव परिवेत्तुपरिवृत्तितत्कन्यादातृणां ज्येष्ठिष्ठोमादोनामपि यज्ञानामृत्तिकम् ।

तस्माज्ज्येष्ठेन तथा कर्तव्यं यथाऽस्य कनीयसां भ्रातुर्विवाहे विघ्नकर्तृत्वं न भवति । कनीयसाऽपि कालप्रतीक्षा द्वादशाष्टषड्वर्षादिविषया कर्तव्या । कन्ययाऽपि तादृशाय दातुं न क्षेमम् ।

दातृयाजकौ पञ्चमौ येषामिति द्वन्द्वगर्भे बहुव्रीहिः ॥ १६२ ॥

भ्रातुर्मृतस्य भार्यायां योऽनुरज्येत कामतः ॥

धर्मेणापि नियुक्तायां स ज्ञेयो दिधिषूपतिः ॥ १६३ ॥

नियोगधर्मेण प्रवृत्तो भ्रातुर्मृतस्य तद्भार्यागमने योऽनुरज्येत प्रीतिं भावयेत् । कामतः । नियोगधर्मातिक्रमेण “सकृत्सकृदौ” इत्येवं विधिं हित्वा इच्छानुरागं गाढालिङ्गन-परिचुम्बनादि कुर्यादसकृद्वा प्रवर्तेत, चेतसा वा विक्रियेत, कामिनीप्रेमदृष्टिबन्धवचना-दिलिङ्गेनानुरागित्वेन विभावितो दिधिषूपतिर्वेद्यः ।

अग्रेदिधिषूपतिलक्षणं तु स्मृत्यन्तरात् ज्ञेयम् । “जीवत्यग्रेदिधिषूपतिः” इति ।

कंचित्तु नैवायं समाम्नाये श्लोकोऽस्तीत्याहुः । अपरिपूर्णं च लिङ्गं ब्रुवते । द्वयस्य लक्षणे कर्तव्ये, न कर्तव्यकारिणामेकस्योपपद्यते । स्मृत्यन्तरे चैतदुभयं लक्ष्यते—

“परपूर्वापतिं वीरा वदन्ति दिधिषूपतिम् ।

यस्त्वग्रेदिधिषूविप्रः सैव यस्य कुटुम्बिनी ॥”

न त्विह सम्भवति, परपूर्वापतेः पृथगेव निषिद्धत्वात् । तस्मादन्यो दिधिषूपतिः ॥ १६३ ॥

परदारेषु जायेते द्वौ सुतौ कुण्डगोलकौ ॥

पत्यौ जीवति कुण्डः स्यान्मृते भर्तरि गोलकः ॥ १६४ ॥

पत्नौ जीवति तद्गृहे स्थितायां तद्भार्यायां यो गृहोत्पन्नः भंग्या उपपतित्वेन वा पत्युः क्षमया जायते सोऽन्यजातः कुण्ड उच्यते ।

मृते तु गोलकः ।

एतावनियुक्तासुताविति केचित् ।

तदयुक्तम् । तयोरब्राह्मण्यादेवाप्राप्तिः । तस्मान्नियोगोत्पन्नौ कुण्डगोलकौ ।

“कथं पुनरनियुक्तासुतयोरब्राह्मण्यमितरयोस्तु ब्राह्मण्यम्” ।

जातिलक्षणे पत्नीग्रहणात्—सर्ववर्णेषु तुल्यासु पत्नीष्विति । सम्बन्धिशब्दश्च पत्नीशब्दे भर्तृशब्दतत् । यज्ञसंयोगे च पत्नीशब्दे व्युत्पाद्यते न चान्यदीयया भार्यया सहान्यस्य यज्ञाधिकारः ।

“यद्येवं नियोगोत्पन्नयोरपि समानन्यायत्वाच्चैव ब्राह्मण्यम्” ।

दशम एतन्निर्णयामः । माभूद्वा नियुक्तानियुक्तासुतयोः कस्यचिदपि ब्राह्मण्यम् ।

ननूक्तमसति ब्राह्मण्ये प्राप्त्यभावात्प्रतिषेधानुपपत्तिः ।

पतितप्रतिषेधादेव एतद्विधियति । द्विजातिकर्मभ्यो हानिः ‘पतनम्’ । द्विजाति-कर्मत्वे सति श्राद्धभोजनस्य कुतः पतिते प्राप्तिः । आम्नायते च प्रतिषेधो “ये स्तेन-पतिता” (१५० श्लो०) इति ॥ १६४ ॥

ते तु जाताः परक्षेत्रे प्राणिनः प्रेत्य चेह च ॥

दत्तानि हव्यकव्यानि नाशयन्ति प्रदायिनाम् ॥ १६५ ॥

“जात्याख्यायामिति” (व्या० सू० १ । २ । ५८) बहुवचनं प्राणिन इति ।
ब्राह्मण्यादिहव्यपदेशमवजानते ‘प्राणिन’ इत्येवं व्यपदेशार्हा, न व्यपदेशान्तरम-
हन्ति । अतस्ते नाशयन्ति हव्यकव्यानि निष्फलोकुर्वन्ति प्रदायिनां दातृणाम् ।
परिवेत्रादीनां लोके नातिप्रसिद्धत्वात् शब्दैश्चास्मृतत्वाद्भवत्यर्थः लक्षणप्रण-
यनम् ॥ १६५ ॥

अपंकृत्यो यावतः पंकत्यान् भुञ्जानाननुपश्यति ॥

तावतां न फलं तत्र दाता प्राप्नोति बालिशः ॥ १६६ ॥

पङ्क्तिमर्हन्तीति पंकत्याः । सद्भिरेकत्रासनभोजनाद्यर्हता ‘पंकत्यता’, तदभावादपंकत्यः ।
स यावतः पंकत्यान्विमुक्तपस्विभ्रात्रियान् भुञ्जानाननुपश्यति, तः तवतां न
तत्र पितृपत्याख्यं फलं भवति ।

अतः स्तेनादयः श्राद्धं कुर्वता ततः प्रदेशादपसारणीयाः ।

बालिशो मूर्खः ॥ १६६ ॥

वीक्ष्यान्धो नवतेः काणः षष्ठेः शिवत्री शतस्य च ॥

पापरोगी सहस्रस्य दातुर्नाशयते फलम् ॥ १६७ ॥

“ननु चान्धस्य कुतो दर्शनम् । यनेदमुच्यते वीक्ष्यान्धो नवतेरिति” ।

सत्यम् । तत्प्रदेशसन्निधानमनेन लक्ष्यते । यावान् देशश्चक्षुष्मतो दृष्टिगोचरस्ता-
वतो देशादनावृतान्धो विवासनीयः ।

काणः षष्ठेः । नात्रायमर्थाऽत ऊर्ध्वं भोज्या इति । केवलं सङ्ख्यापचयेन
दोषलाघवं प्रायश्चित्तविशेषार्थं ज्ञाप्यते ।

शिवत्री कुष्ठो भण्यते ।

पापरोगी प्रसिद्धः ॥ १६७ ॥

यावतः संस्पृशेदङ्गं ब्राह्मणाञ्छूद्रयाजकः ॥

तावतां न भवेदातुः फलं दानस्य पौर्तिकम् ॥ १६८ ॥

यावतो ब्राह्मणान् स्पृशत्यङ्गैः, पङ्क्तिं गतः । अत्राप्यङ्गस्य स्पर्शनं न विवक्षितम्,
किं तर्हि पूर्ववत्तद्देशसंनिधिः ।

पौर्तिकं फलम् । पूर्ते भवं पौर्तिकम् । बहिर्वेदिदानाद्यत्फलं तत्पौर्तिकम् ॥ १६८ ॥

वेदविच्चापि विप्रोऽस्य लोभात्कृत्वा प्रतिग्रहम् ॥

विनाशं व्रजति सिप्रमामपात्रमिवाम्भसि ॥ १६९ ॥

प्रसङ्गाच्छूद्रयाजकस्याप्रतिमाद्यताऽनेन कथ्यते ।

वेदविदपि यदि तस्य शूद्रयाजकस्य सम्बन्धिनो द्रव्यस्य प्रतिग्रहं करोति । लोभा-
दित्यनुवादः । सोऽपि विनाशं व्रजति । अभिलषितेनार्थेन वियुज्यते धनपुत्रपशु-
शरीरादिना । किंपुनरवेदवित् । वेदविदः किल प्रतिग्रहे नातीव दोष इति वक्ष्यति ।

आमपात्रमपक्वं शरावादिभाजनम् । अम्भसि जले क्षिप्तम् ॥ १६८ ॥

सोमविक्रयिणे विष्ठा भिषजे पूयशोणितम् ॥

नष्टं देवलके दत्तमप्रतिष्ठं तु वार्धुर्षौ ॥ १७० ॥

तस्यां जातौ जायते यत्र विष्ठाऽस्य भोजनं भवति ।

एवं भिषजे ।

नष्टं निष्फलं उद्वेगकरं वा । नष्टं हि द्रव्यं उद्वेगं जनयति ।

अविद्यमाना प्रतिष्ठा स्थितिर्यस्य तदप्रतिष्ठम् ।

नानारूपैः शब्दैरैवंविधस्य दानस्य नैष्क्यं कर्तुंश्च दोषसम्बन्धः प्रतिपाद्यते ।

नष्टमप्रतिष्ठमिति नानयोरपि भेदाशङ्का कार्या, कार्याभेदान् ॥ १७० ॥

यत्तु वाणिजके दत्तं नेह नामुत्र तद्ववेत् ॥

भस्मनीव हृतं द्रव्यं तथा पौनर्भवं द्विजे ॥ १७१ ॥

अथमपि पूर्ववत् व्याख्येयः ।

वाणिजकस्य भोजनं निषिद्धम् । न तद्दशसंनिधिः । न हि यथा पूर्वत्र वीक्ष्येति
दृष्टिगोचरे देशे लक्षणाया संनिधिसिद्धिर्ह तादृशं किञ्चिद्विषयधनमस्ति ।

पौनर्भवो नवमे वक्ष्यते (८ । १७५) ॥ १७१ ॥

इतरेषु त्वपवत्येषु यथादिष्टेष्वसाधुषु ॥

मेदोऽसृक्मांसमज्जास्थि वदन्त्यन्नं मनीषिणः ॥ १७२ ॥

येऽस्मिन्नपक्वस्य दानफलप्रदर्शनप्रकरणे पठिताः अन्धादयस्तेभ्योऽन्यं स्तेनादयः प्रति-
काण्डोद्दिष्टास्तेषु यथादिष्टेषु भोजितेषु दातुरिमान्युपतिष्ठन्तं, मेदोऽसृक्मांसादीनि ।
तादृशजातौ जायते यत्रैतदाहारो भवति, क्रमिकव्याद्गृध्रादिजाताविति ।

मनीषिणो वेदविदो वदन्ति ।

सर्वस्यायमर्थः । अपक्वस्येपु भोजितेषु आद्याधिकारो न कृतो भवत्यकरणं च विध्य-
तिक्रमदोषोऽवश्यमभावी, नित्यत्वादस्य विधेः ॥ १७२ ॥

अपंक्त्योपहता पंक्तिः पाव्यते यैर्द्विजोत्तमैः ॥

ताभिर्बोधत कात्स्न्येन द्विजाग्रयान्पंक्तिपावनान् ॥ १७३ ॥

अपंक्त्यैः पूर्वोक्तैः उपहता दूषिता पंक्तिः परिषद्यैर्ब्राह्मणैः पाव्यते निर्दोषा क्रियते । तान्वक्ष्यमाणैः श्लोकैः शृणुत । कात्स्न्येन निःशेषेण ब्रवीमि ।

अर्थवादरूपाण्यन्यानि पदानि ।

यथैवैकत्र भुञ्जानो दुष्टो दूषयति अदुष्टान् एवं पंक्तिपावनः स्वगुणातिशयादन्येषामपि दोषानपनुवतीत्यस्यार्थः ।

न चानेनापंक्त्यानां भोजनमनुज्ञाप्यते, किंति हि पंक्तिपावनोऽवश्यमन्वेषितव्यः । तस्मिंश्च क्वचि यद्यन्ये नातिनिपुणतः परीक्षिताः त्रिपुरुषं यावत्, तथापि न चेदुपलभ्यमानदोषा, वृथाऽपि भोजयितव्या इत्येवमर्थः पंक्तिपावनोपदेशः ॥ १७३ ॥

अग्रायाः सर्वेषु वेदेषु सर्वप्रवचनेषु च ॥

श्रोत्रियान्वयजाश्चैत्र विज्ञेयाः पंक्तिपावनाः ॥ १७४ ॥

अग्रायाः उत्तमाः सर्वसंशयव्युदासेन निपुणतः स्वीकृतवेदाः ।

सर्वेषु च प्रवचनेषु अग्रायाः इत्येवम् । प्रोच्यते व्याख्यायते यैर्वेदार्थः तानि प्रवक्ष्यान्यङ्गानि । षडङ्गो वेदो यैरभ्यस्तोऽभ्यस्यतं च ।

श्रोत्रियान्वये जाताः । पितृपितामह दयो येषां तादृशा एव ।

“ननु चेदृशा एव भाज्यतया विहितास्तत्र क्वातिऽशये यनेदानीं पंक्तिपावनत्वमुच्यते” ।

किंचिद्विद्वद्भ्यो हानं, सति श्रोत्रियत्वे विहितम् । न चेद् विद्वत्तोपाप्मा । न च तथा पंक्तिपावनत्वेऽपपत्तिः । गुणविशेषापेक्षं हि पंक्तिपावनत्वं न गुणापचये युक्तम् । तस्माद्विद्वद्भावे केवलश्रोत्रियाय दानार्थमेतत् । असति विदुषि श्रोत्रियाय हानं मुख्यमेव न गौणमित्युक्तं भवति ।

बहुवचने व्यक्तप्रपञ्चम् ।

चकारः समुच्चये ॥ १७४ ॥

त्रिणाचिकेतः पञ्चाग्निस्त्रिसुपर्णः षडङ्गवित् ॥

ब्रह्मदेयानुसन्तानो ज्येष्ठसामग एव च ॥ १७५ ॥

त्रिणाचिकेताख्यो वेदविभागोऽध्वर्यूणां—‘पोतोदकाजग्धतृणा’ इत्यादिः । तदध्ययनसम्बन्धात् पुरुषोऽत्र त्रिणाचिकेत उच्यते । अन्ये च त्रिणाचिकेतमधीयानानां व्रतमाभ्यास—तत् येन चरितं स त्रिणाचिकेतः । अप्रापि लक्षणयैव पुरुषं उच्यते ।

न चैवं मन्तव्यं तावन्मात्रेण पङ्क्तिपावनत्वम्, किं तर्हि, सति श्रोत्रियत्वादिगुण-
योगेऽधिकोऽयं गुणो द्रष्टव्यः पङ्क्तिपावनहेतुतया ।

पञ्चाग्निविद्या नाम छान्दोग्योपनिषदि विद्याऽऽप्रायते, (५ । १० । ६) “स्तेनो
हिरण्यस्येत्यादि” यस्याः फलम् । तदध्ययनसम्बन्धात् पुरुषोऽपि ‘पञ्चाग्निः’ पूर्ववत् ।

अन्ये तु पञ्चाग्नयो यस्य, त्रयस्त्र्योताऽग्नयः सभ्यावसथ्यौ च द्वौ, पञ्चाग्निः । तत्र
‘सभ्यो’ नाम यो महासाधनस्य शीतापनोदार्थमेव बहुषु देशेषु व्यवहियते ।

त्रिषु पथोर्नाममन्त्रस्तैत्तिरीयकं बाह्वृच्ये च, “ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्ती”त्यादिः ।

षडङ्गो वेदस्तं वेत्तीति षडङ्गवित् ।

ब्राह्मधर्मेण ब्राह्म्य दानेन या इत्ता तस्या अनुसन्तानस्ततो जातः ।

उद्येष्टुषामगश्च । ज्येष्ठदेवानि आरण्यकं सामानि, तानि गायति स एवमुच्यते ।

अत्रापि सामगानेन तद्व्रताचरणेन वा पुरुष इत्युच्यते ॥ १७५ ॥

वेदार्थवित्प्रवक्ता च ब्रह्मचारी सहस्रदः ॥

शतायुश्चैव विज्ञेया ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ॥ १७६ ॥

वेदस्थार्थं जानाति ।

“ननु च षडङ्गविदुक्त एव” ।

सत्यम् । अङ्गैर्विना स्वयमप्यूहति प्रज्ञया यः स इह वेदार्थविदभिप्रेतः । अथवा
तस्यैवायमनुवादः पुनःपुनः क्रियते । न वेदार्थज्ञानेन विना सत्यप्यन्यगुणयोगे ब्राह्मार्हाः ।

प्रवक्ता व्याख्याता वेदार्थस्यैव ।

ब्रह्मचारी ।

सहस्रदः । अविशेषोपादानेन गवां सहस्रं यो दत्तवान् । इदं तु युक्तम् । सहस्र-
शब्दस्य बहुनामत्वात्, बहु यो ददाति, उदारो वेत्यर्थः । न हि गवां संख्येयत्वे प्रमाण-
मस्ति । वेदेऽप्युक्तं “गावो वै यज्ञस्य मातरः” इति । अविशेषचोदनायां गावः प्रतीयन्ते ।

शतायुर्वृद्धवयाः । स हि परिपक्वकषायतया पावनत्वमभुते । शतमायुरस्येति
शतायुः । वर्षाणि संख्येयानि, प्रसिद्धेः । अथवा शतशब्दो बहुवर्थः, बह्मायुः । वृद्ध-
वयस्त्वं चात्राभिप्रेतम् ।

उक्तं तु गौतमीये “युवभ्यो दानं प्रथमम् एके पितृवत्” इति (अ० १५ सू० १०—
११) । एवमर्थमेव च ब्रह्मचारिप्रह्वमिह व्याचक्षते । स हि पूर्ववया भवति ॥ १७६ ॥

पूर्वेद्युरपरेद्युर्वा आदकर्मण्युपस्थिते ॥

निमन्त्रयीत त्र्यवरान्सम्यग्विमान् यथोदितान् ॥ १७७ ॥

उक्ता यादृशा ब्राह्मणा भोजनीयाः । इदानीमन्येति कर्तव्यतोच्यते ।

पूर्वेद्युर्यदहः श्राद्धं कर्तव्यम् अमावास्यायां त्रयोदश्यां वा, ततः पूर्वस्मिन्नहनि चतुर्दश्यां द्वादश्यां वा, श्वः श्राद्धे कर्तव्ये ब्राह्मणाग्निमन्त्रयेत् ।

अपरेद्युस्तदहरेव वा । विकल्पश्चात्र नियमापेक्षः । यः शक्नोति नियमान्पालयितुं स पूर्वेषु, अशक्तस्तदहरेव । अधिकनियमानुपालनाच्च महाफलम् ।

निमन्त्रणे कर्तव्ये अध्येषणपूर्वकम् व्यापारणमभ्युपगमनं च ।

त्रयोऽवरा येषां ते त्रयवराः । यद्यत्यन्तं न्यूनास्तदा त्रयः । शक्नौ त्वयुजो यथो-
त्ताहमित्युक्तम् ।

अवशिष्टः पदसंघातः श्लोकपूरणार्थः । उपस्थिते प्राप्ते । यथोदितान् यथोक्तान् ॥ १७७ ॥

निमन्त्रितो द्विजः पित्र्ये नियतात्मा भवेत्सदा ॥

न च छन्दांस्यधीयीत यस्य श्राद्धं च तद्वेत् ॥ १७८ ॥

पित्र्ये श्राद्धे निमन्त्रितो नियतात्मा भवेत् । संयतात्मा ब्रह्मचर्यं परिरचेत् अन्यांश्च यमनियमाननुतिष्ठेत स्नातकव्रतादीन् । पुरुषव्रतानां नृत्य-
गीतादिप्रतिषेधानां कर्माङ्गता विधीयते । तथा कर्तव्यं श्राद्धकृता यथाऽसौ ब्राह्मणो निम-
न्त्रणात् प्रभृति संयतेन्द्रियो भवति, अन्यथा श्राद्धं दुष्येत् ।

न च छन्दांसि वेदान् अधीयीत । यश्च वेदाच्चरोच्चारणमध्ययनं तन्निषिध्यते ।
जपस्तु सन्ध्योपासनादावप्रतिषिद्धः ।

यस्य तत्कर्तव्यं श्राद्धं भवेत् । पित्र्ये श्राद्धे निमन्त्रितवन्नियतात्मा भवेत् । संय-
तात्मा च सोऽपि नियतात्मा भवेदिति पदयोजना । अतो भोक्तुः कर्तुश्च निमन्त्रणा-
त्प्रभृति तुल्यो नियमोऽनध्ययनं च ॥ १७८ ॥

निमन्त्रितान् हि पितर उपतिष्ठन्ति तान् द्विजान् ॥

वायुवच्चानुगच्छन्ति तथासीनानुपासते ॥ १७९ ॥

निमन्त्रितेन नियतात्मना भवितव्यमित्यस्य विधेरर्थवादोऽयम् ।

यस्मान्निमन्त्रितान् ब्राह्मणान् अदृश्येन रूपेण पितर उपतिष्ठन्ति तच्छरीरम-
नुप्रविशन्ति, यथा भूतग्रहाविष्टम् ।

वायुवदनुगच्छन्ति । यथा वायुः प्राणः पुरुषं गच्छन्तमनुगच्छति, न गच्छन्तं
प्राणो जहाति, एवं पितरो वायुभूता भवन्ति ।

तथाऽऽसीनान् ब्राह्मणानुपासते । गच्छत्स्वनुगच्छन्ति, उपविष्टेषूपवि-
शन्ति । निमन्त्रिता द्विजा पितृरुपापज्ञा भवन्तीत्यर्थः । तस्मान्न स्वतन्त्रैर्निमन्त्रितै-
र्भवेदित्यम् ॥ १७६ ॥

केतितस्तु यथान्यायं हव्ये कव्ये द्विजोत्तमः ॥

कथंचिदप्यतिक्रामन् पापः सूकरतां व्रजेत् ॥ १८० ॥

केतित उपनिमन्त्रितः । हव्ये कव्ये दैवे पित्र्ये च । अङ्गीकृत्य निमन्त्रणम-
भ्युपगम्य ब्राह्मभोजनम् । यदि कथंचिदतिक्रामति, भोजनकाले न संनिधीयते, ब्रह्मचर्यं
च न रक्षति, तदा सूकरतां गच्छति स ब्राह्मणः ।

कथंचित्कामाद्विस्मृत्य वा ।

यथान्यायमिति वृत्तपूरणम् ।

अन्ये त्वादुः । प्रार्थ्यमानस्यानभ्युपगम एव 'अतिक्रमः' । तथा च ब्राह्मणकल्पे
उक्तम् "अनिन्दितेनामन्त्रितो नातिक्रामेत्" इति ।

एतद्यायुक्तम् । लिप्सया प्रवृत्तिः ब्राह्मे, न पुनः शास्त्रतः । तत्रासत्यां लिप्सायां यदि
नाङ्गीकरोति तदा को दोषः ॥ १८० ॥

आमन्त्रितस्तु यः ब्राह्मे वृषल्या सह मोदते ॥

दातुर्यद्दुष्कृतं किञ्चित्तत्सर्वं प्रतिपद्यते ॥ १८१ ॥

वृषलीशब्दः स्त्रीमात्रोपलक्षणार्थः, सामान्येन ब्रह्मचर्यस्य विधानात् । अतो ब्राह्म-
ण्यपि वृषल्येव । वृषल्यति चानयति भर्तारमिति यौगिकत्वं दर्शयति । अतोऽयमर्थः ।
भोजनमङ्गीकृत्य तदहः यः स्त्रिया सह मोदते रमते, तथा सह मुरतसंभोगं च्छया संला-
पालिङ्गनाद्यपि यो जनयति, तस्यार्थं दोषः ।

दातुः ब्राह्मस्य कर्तुः । यद्दुष्कृतं पापं किञ्चित्तत्सर्वं तस्मिन् सङ्क्रामति ।
अनिष्टफलयोगमात्रमनेन निर्दिश्यते । अन्यथा यत्र दाता पुण्यकृत् तत्र न कश्चि-
दोषः स्यात् ।

'मोदनं' हर्षोत्पत्तिः । तेन संलापालिङ्गनाद्यपि न कर्तव्यम् ॥ १८१ ॥

अक्रोधनाः शौचपराः सततं ब्रह्मचारिणः ॥

न्यस्तशस्त्रा महाभागाः पितरः पूर्वदेवताः ॥ १८२ ॥

अक्रोधनाः क्रोधवर्जिताः ।

शौचपराः । 'शौचं' शुद्धता मृद्वारिभ्यां प्रायश्चित्तेनान्तःशुद्धरा वा ।

अततं शुद्धेर्विशेषणम् । तेन निष्ठोषनादावाचमनादि तत्त्वण्यमेव कर्तव्यम् ।

ब्रह्मचारिणः स्नोसम्भोगं परिहरन्ति ।

न्यस्तशस्त्राः । न्यस्तं त्यक्तं शस्त्रं यैः । शस्त्रग्रहणं दण्डपाठ्योपलक्ष्यार्थम् ।

महाभागाः । औदार्यधनित्वादिगुणयोगो 'महाभागता' ।

यत एवविधं पितृणां रूपं, ते च ब्राह्मणानां विशन्ति, अतस्तैस्तद्रूपधारिभिर्भविष्यमि-
त्यर्थवादेनायमर्थो विधीयते । पूर्वदेवताः पितरो नाम, कल्पान्तरेऽप्येते देवता एवेति
स्तुतिः । पूर्वकालं पितृणामर्चनीयत्वात्पूर्वग्रहणम् ॥ १८२ ॥

यस्मादुत्पत्तिरेतेषां सर्वेषामप्यशेषतः ॥

ये च यैरुपचर्याः स्युर्नियमैस्तान्निबोधत ॥ १८३ ॥

यत एतेषां पितृणामुत्पत्तिर्यै च पितरो यैरुपचर्याः । ब्राह्मणेन सोमपाः, क्षत्रि-
येण हविष्मन्तः इत्यादि । तत्सर्वमप्यशेषत इहानीमुख्यमानं निबोधत बुध्यध्वम् ।

नियमैरित्यनुवादः । पूर्वमेव विहितत्वात् "नियतात्मा भवेत्" इति । बहुवचनं
बहुत्वान्नियमानाम् ॥ १८३ ॥

मनोहरण्यगर्भस्य ये मरीच्यादयः सुताः ॥

तेषामृषीणां सर्वेषां पुत्राः पितृगणाः स्मृताः ॥ १८४ ॥

हिरण्यगर्भः प्रजापतिः । तस्य पुत्रो ह्यैरण्यगर्भो मनुः । तथा चोक्तं प्रथमा-
ध्याये—'एवं सर्वं स सृष्ट्वेदं मां चेति' । तस्य मनोर्ये मरीच्यः दयः पुत्राः अत्र्य-
ङ्गिरसावित्यादयस्तेषां मृषीणां ये पुत्रास्त एते पितृगणाः ।

"ननु च पित्रादयः सर्वस्यात्मीयाः पितरः । एवं हि चादितं 'पित्रे पितामहाय प्रपिता-
महाय पिण्डाभिर्वपेत् ।' तथा 'अत ऊर्ध्वं पुत्रास्त्रिभ्यो दद्युरिति' । तत्र किमिदमुच्यते—
'मृषीणां पुत्राः पितरः सोमपा नाम वित्राणामिति' । न च विकल्पः शक्यः प्रतिपत्तुं—
'सोमपेभ्यो दद्यात्पितृपितामहेभ्यो वेति' । यत उत्पत्तौ 'पुत्रेण कर्तव्यमिति' श्रूयते ।
सम्बन्धिशब्दश्च पुत्रशब्दः । तथा 'पिता यस्य तु वृत्तः स्यादिति' । तस्माद्वक्तव्योऽस्य
प्रकरणस्यार्थः" ।

उच्यते । स्तुतिरियं पूर्वविधिशेषभूता । नात्र तेषां सम्प्रदानता श्रुता ।

"ननु चापचर्या इति विधिरस्ति" ।

नायं चरतिः सामान्यक्रियारूपो विधिविषयो भवितुमर्हति । उपचारो नाम
कश्चिद्दानयागादिवद्देवे न ऋतीयते प्रायेण ह्ययं करोति-वत् सन्निहितक्रियापरतया
गुच्यते । सन्निहितं च श्राद्धम् । तच्च विशिष्टसम्प्रदानकं विहितं न शक्यं पुनर्विधानुं,
विधेयत्वेन च न सन्निधिरस्ति अमन्निहितस्य चरतिर्बाधकः । योऽपि लोके 'शुभ

उपचर्या' इतिप्रयोगस्तत्रापि शुश्रूषालक्ष्यार्थः पादषावनादिः प्रतीयते । सोऽपि यथो-
दितानां पितृणां न सम्भवति । प्रकृत्यैकवाक्यतया चार्थवत्तोपपत्तेर्नार्थान्तरकल्पनाऽपि
सम्भवति । यदि च सोमपादयो यथावर्ण्यं श्राद्धे देवतात्वेनाभिप्रेताः स्युस्ततोऽभिजन-
वर्णनमुपयोगि । स्तावकत्वे तु सर्वमुपपद्यते ।

यः कश्चित्पितृद्वेषात्पित्र्ये कर्मण्युपहतबुद्धिरनादरवान्स्यात्तस्य प्रवृत्त्यर्थमिदमारभ्यते ।
मैवं संस्थाः 'मृतमनुष्यरूपाः पितरः, ये न तर्पिताः, श्राद्धे कं दोषं करिष्यन्ति, तर्पिता
वा कं गुणमिति' । यत एते महाप्रभावाः । सर्वस्य जगतः प्रभुर्हिरण्यगर्भस्तस्य पुत्रो
मनुः तस्यैते पैत्राः । अत एव ऋषीणां चेत्युच्यते । न मनोर्ये कश्चिदन्यं पुत्राः,
किंतिर्हि ऋषयस्ते च प्रथितप्रभावाः मरीच्यादयः । तेषां पुत्राः 'पितरः' । बहु-
विधाश्च प्रतिपत्तारो य एतादृशेभ्योऽर्थवाद्वाक्येभ्यः प्रवर्तन्तेतराम् ।

ये च व्याचक्षते—“सोमपादिदृष्टिः पितृषु कर्तव्येति”—ते प्रमाणाभावादुपेक्ष-
णीयाः । न हि यथाऽऽदित्ये ब्रह्मदृष्टिरुपदिश्यते एवमिह तादृशं किंचन वचनमस्ति ।

येऽप्याहुः “गृहीत्वा गोत्रनामनी पितृभ्यो दद्यादिति, तच्चैतद्गोत्रं सोमपाः
इत्यादिवर्ण्यभेदेन” । तदप्ययुक्तम् । नामनिर्देशोऽयं न गोत्रनिर्देशः, सोमपानामिति-
श्रवणात् । “गोत्रनामधेयत्वेऽपि नामशब्द उपपद्यत एवेति” चेत् । एवं तर्हि गोत्र-
निर्देशो वैयधिकरग्यं स्यात्, 'पितृणां सोमपा गोत्रमिति', न तु पितरः सोमपा इति ।

“अथाभेदोपचारेण गोत्रेण सन्तानव्यपदेशो दृष्ट इत्युच्यते । यथा बभ्रुर्मुन्दुरिति” ।

अत्रोच्यते । इदमिह निरूप्य किमेतद्गोत्रं नाम ।

आदिपुरुषः संज्ञाकारी विद्यावित्तशौर्यौदार्यादिगुणयोगेन ख्याततमः, येन कुलं
व्यपदिश्यते । एवं तर्हि सर्वेषामेव ब्राह्मणादीनामवान्तरगोत्रभेदाः सन्तीति । स्मरन्ति
च यादृशं पुरुषं तत्सन्तानजाः पुरुषा 'वयममुष्य कुले जाता' इत्यतस्तनैव व्यपदेशो युक्तः ।
न हि 'सोमपा वयमिति' कश्चिद्गोत्रत्वेन सोमपान्स्मरति, यथा भृगुगर्गगालवान् ।

ब्राह्मणानां च तैरेव गोत्रव्यपदेशो युक्तः । तानि हि मुख्यानि गोत्राणि । रूढिरूपेण
तत्र गोत्रशब्दः प्रवर्तते । न हि तेषां गोत्रत्वे एतल्लक्षणमस्ति 'आदिपुरुषः संज्ञाकारी
गोत्रमिति' । अनादित्वाद्वैतद्गोत्राणां, ब्राह्मणादिजातिवत् । न हि पराशरजन्मत
ऊर्ध्वं पाराशरव्यपदेशः केषांचिद्ब्राह्मणानाम् । एवं सति आदिमत्ता वेदस्य प्रसज्येत ।
अतो नित्यत्वादेतस्य गोत्रव्यपदेशस्योदकर्तृणादै तदेव गोत्रं अयितव्यम् । ये
तु संज्ञाकारिणस्ते न नित्याः, इदानींतनाः । न च नित्ये संभवत्यनित्यसोमपादानं वैदिके
कर्मणि युक्तम् । अतो ब्राह्मणैर्यथागोत्रं गार्ग्याय गर्गगोत्राय वा स्वधा इदं उदकमऽस्त्विति
एवमादिशब्देनोद्देशो कृत्वा ततो नामोच्चार्य उदकदानादि कर्तव्यम् ।

चत्रियादीनां नैतादृशो गोत्रव्यवहारो विद्यते । न हि यथा ब्राह्मणो गोत्रं नियतं स्मरति, एवं चत्रियादयः । तस्मात्तेषां लौकिकमेव गोत्रम्—ब्राह्मिपुरुषः संज्ञाकारी ख्याततम इति । अतस्तेन गोत्रेण ब्राह्मादौ व्यपदिश्यन्ते आदिमताऽपि नामधेयेनैव । न तु तेषां चत्रियाणां हविर्भुगित्यादिगोत्रतया ब्राह्मादौ व्यपदेशमर्हन्ति ।

येऽप्याहुः—“ब्रह्मातपित्रादिनामका ये तेषामेतैः शब्दैः ब्राह्मादि चोद्यते ‘सोमपाना-
ह्वयामि सोमपेभ्यः स्वधेति’—एतदपि न सम्यक् । उक्तं हि “नामान्यविद्वांस्ततः
पितामहप्रपितामहेति” ।

यदि चार्थवादतया न प्रकृतशेषत्वेनार्थवत्ता लभ्येत, तत एव कल्पा आश्रियेरन् ।
न त्वेकवाक्यतयाऽन्वये संभवति वाक्यभेदकल्पनेनार्थो न्याय्यः ॥ १८४ ॥

विराट्सुताः सोमसदः साध्यानां पितरः स्मृताः ॥

अग्निष्वात्ताश्च देवानां मरीचा लोकविश्रुताः ॥ १८५ ॥

ब्राह्मार्थवादा अस्मी श्लोकाः, अशेषेणैकवाक्यत्वात् । न हि साध्यानां पितरः
ब्राह्मसंप्रदानं शिष्यन्ते । देवतात्वात् साध्यानाम् । देवतानां च न कर्मस्वधिकारो, नियोज्य-
त्वाभावात् । न हि देवता नियोक्तुं शक्यते देवतात्वहानिप्रसंगात् । अधिकारे सति
प्रतिपत्तव्यं कर्तृत्वम् । कर्तृत्वे च कुतः सम्प्रदानभावः । न चान्यदेवतारूपम् ।

विराजः सुताः विराट्सुताः सोमसदो नाम, ते साध्यानां पितरः ।

ईदृशमेव नित्यं कर्मावरणं कर्तव्यम्—यत्साध्याः पूर्वदेवाः कृतकरणीया अपि
पितृ नर्चयन्ति ।

अग्नौ पक्वं चरुपुरोडाशादिकं स्वदन्ते अग्निष्वात्ताः देवानामिन्द्राग्न्या-
दीनां पितरः ।

मरीचेर्जाता मरीचाः ।

लोकविश्रुताः प्रसिद्धाः ॥ १८५ ॥

दैत्यदानवयक्षाणां गन्धर्वोरगरक्षसाम् ॥

सुपर्णकिन्नराणां च स्मृता बर्हिषदोऽत्रिजाः ॥ १८६ ॥

सर्व एते दैत्यादयः शास्त्रानधिकृताः अर्थवादार्थं संकीर्त्यन्ते । तेषां च स्वरूप-
मितिहासप्रसिद्धम् ।

सुपर्णा पक्षिविशेषाः । किन्नरा अश्वमुखास्तिर्यन्धः ।

एवंविधमेतत्पित्र्यं कर्म यद्वैत्यहानवरक्षासि यज्ञविध्वंसकराप्यपि नातिवर्तन्ते तथा
तिर्यन्धोऽप्यसंज्ञास्मृतिकाः ।

अत्रेर्जाता बर्हिषदो नाम ॥ १८६ ॥

सोमपा नाम विप्राणां, क्षत्रियाणां हविर्भुजः ॥

वैश्यानामाज्यपा नाम, शूद्राणां तु सुकालिनः ॥ १८७ ॥

उक्तार्थः प्रागेवायं श्लोकः ।

सोमं पिबन्ति ज्योतिष्टोमादिदेवता इन्द्रादयः ।

हविर्भुजश्चरुपुरोडाशादिदेवताः ।

आज्यपा आचारावाज्यभागप्रयाजादिदेवताः । सुकालिनः । कालयन्ति अपवर्जयन्ति कर्मेति 'सुकालिनः' । कर्मापवर्गहोमदेवता "अयाश्चाग्नेस्यनमिशस्तीत्यादि" विहिताः ॥ १८७ ॥

सोमपास्तु कवेः पुत्रा हविष्मन्तोऽङ्गिरःसुताः ॥

पुलस्त्यस्याज्यपाः पुत्रा वसिष्ठस्य सुकालिनः ॥ १८८ ॥

हविर्भुज एव हविष्मन्तः ।

कविर्भुगुः । 'काव्यं वदन्त्युशनसमिति' स्मरन्ति भार्गवम् ।

यथैता देवता ऋषीणां पुत्रा एवं त्वदीयाश्चापि पितरो देवतारूपा एवेति माऽवमंस्थाः ॥ १८८ ॥

अग्निदग्धानग्निदग्धान्काव्यान्बर्हिषदस्तथा ॥

अग्निष्वात्तांश्च सौम्यांश्च विप्राणामेव निर्दिशेत् ॥ १८९ ॥

अग्निदग्धः सोमः । न ह्यग्निना तस्य पाकोऽस्ति । तेन या देवता इज्यन्ते ता अप्यनग्निदग्धाः समृद्धास्तद्गुणत उच्यन्ते ।

एवमग्निदग्धानि चरुपुरोडाशादोनि हवींषि अग्निना पच्यन्ते । तैर्या देवता इज्यन्ते ता अग्निदग्धाः । पूर्ववदेवमभिसम्बन्धः क्रियते ।

ये अग्निदग्धा उच्यन्ते तानग्निदग्धाभिर्दिशेत् । यं अग्निदग्धास्तान्सोमपानं च निर्दिशेत् ।

एवं काव्यान्बर्हिषद इति । कवेः पुत्राः काव्यास्ते च "सोमपास्तु कवेः पुत्राः" इत्युक्ताः ।

बर्हिषदोऽग्निजा उक्ताः ।

नायमेवकारो यथादेशं द्रष्टव्यः । तथा ह्ययमर्थः स्यात् विप्राणामेवेति पितरो, न क्षत्रियादीनाम् । तच्च प्रागुक्तेन विरुध्यते । न चैते वर्षाभेदेन पितृत्वेनोक्ताः, येन तस्मादधिक्यं ब्राह्मणादिसम्बन्धिता एषामुच्येत । तस्मादपकृत्य एवकारोऽग्निष्वात्तानेव सौम्यामेव निर्दिशेदित्येवं सम्बन्धनीयः ।

विप्रग्रहणमनुवादत्वात्तत्रियादिप्रदर्शनार्थम् ।

एवंनामानश्चैते पितरो वेदे श्रूयन्ते “अग्निष्वात्ताः पितरो यं” मिदग्धा ये अनग्नि-
दग्धा” इति तान्मन्त्रानुदाहृत्य विवृणोति ।

अथवैवं सम्बन्धः क्रियते । ‘य एतैः शब्दैः पितर उच्यन्ते तान् विप्राणामेव
निर्दिशेत् स्वपितृन् । न च शब्दभेदेनार्थभेदशङ्का कर्तव्या’ । विप्रग्रहणमधिकार्युपल-
क्ष्यार्थं प्राधान्यात् । प्रधानेन ह्युपलक्षणं भवति ‘राजा गच्छतीति’ ॥ १८८ ॥

य एते तु गणा मुख्याः पितॄणां परिकीर्तिताः ॥

तेषामपीह विज्ञेयं पुत्रपौत्रमनन्तकम् ॥ १९० ॥

एते तु मुख्या गणाः सोमपादयः पितॄणाम् । तेषामपि पुत्रपौत्राः अनन्ता
विद्यन्ते । तेऽपि पितर एव । अस्माद्वाऽनियमवचनादेतद्रम्यते न सोमपादय
उद्देश्याः । यदि हि तेषामपि पुत्रपौत्राः ‘पितरः’ ते ह्युद्देश्याः स्युः, न च तेषां किञ्चिन्ना-
मधेयमात्रात् । तस्मादर्थवादतैवावसीयते ।

गवाश्चप्रभृतित्वात्पुत्रपौत्रमित्येकवद्भावः ।

अनन्तकमपरिमितम् । स्वार्थे कः ॥ १९० ॥

ऋषिभ्यः पितरो जाताः पितृभ्यो देवमानवाः ॥

देवेभ्यस्तु जगत्सर्वं चरं स्थाण्वनुपूर्वशः ॥ १९१ ॥

न पित्र्यं कर्म दैवात्कर्मणो न्यूनं द्रष्टव्यम् । अपि तु तदेव प्रधानतमम् । यतो
जन्मज्येष्ठाः पितरो देवानाम् ।

तथाहि ऋषिभ्यः पितर उत्पन्नाः पितृभ्यो देवा इत्येष सृष्टिक्रमः । देवेभ्यो-
ऽन्यत्सर्वं जगत् चरं जंगमं स्थाणु स्थावरं अनुपूर्वशः, प्रथमेऽध्याये उक्तः क्रमः ।

अतिक्रान्तेऽर्थवादसम्पातः ॥ १९१ ॥

राजतैर्भाजनैरेषामथो वा रजतान्वितैः ॥

वार्यपि श्रद्धया दत्तमक्षयायोपकल्पते ॥ १९२ ॥

राजनानि च भाजनानि रूप्यमयानि पात्राणि । तदभावे रजतान्वितैः ।
दाहमयानि ताम्रमयानि खैवर्णानि वा रौप्येणैकदेशयुक्तानि कर्तव्यानि ।

एतच्च पात्रं देयं घृतमज्जादिव्यञ्जनसौहित्याश्लिप्तं पात्रं, तत्रेयं रूप्यमयता विधी-
यते पात्रे । यच्च पिण्डनिर्वपणादि तद्वस्ताभ्यामेव कर्तव्यम् । यद्यप्युदकनिनयनं
पिण्डेष्ववनेजनादि च तदपि हस्ताभ्यामेव । ‘अपस्रव्येन हस्तेनेति’ वचनात् ।
यत्सूदकतर्पणमान्वाहिकं तदपि हस्तेनापस्रव्येन स्रव्येन वा कर्तव्यम् ।

“इदं हि आद्यप्रकरणे पठितम् ।”

तत्र । अप्राकरणिकस्य कर्मणोऽङ्गमप्यनारभ्याधोतम् ।

“तत्रैव वचनमस्ति ।”

भवतु, अनुवादः स्यात् ।

वार्यपि । अपिशब्दः पात्रप्रशंसां सूचयति । तिष्ठतु तावत्संस्कृतभोजन-
दानं वारिमात्रमपि यदि रूप्यपात्रेण दीयते तद्रूप्यगुणसम्बन्धादस्य भवति । अक्षयायो-
पकल्पते । अक्षयायास्तृप्तेर्हेतुर्भवतीत्यर्थः ।

अद्भ्येति सर्वदानेषु विहितत्वादनुवादः ॥ १६२ ॥

दैवकार्याद्द्विजातीनां पितृकार्यं विशिष्यते ॥

दैवं हि पितृकार्यस्य पूर्वमाप्यायनं स्मृतम् ॥ १९३ ॥

देवानुद्दिश्य यत्क्रियते तदैवं कार्यम् । ततः पितृकार्यं विशिष्यते, विशेषेण
कर्तव्यमुपदिश्यते ।

अनेन पित्र्यस्य प्राधान्यमाह । दैवं तत्राङ्गं कर्मेत्युक्तं भवति ।

अङ्गकर्मतामेव स्पष्टयति । दैवं हि यद्वाङ्मयभोजनं तत्पितृकार्यस्याप्यायनं
वृद्धिकरम् । न स्वतःप्रधानं, पित्र्यस्यैव पोषकम् ॥ १६३ ॥

तेषामारक्षभूतं तु पूर्वं दैवं नियोजयेत् ॥

रक्षांसि विप्रलुम्पन्ति श्राद्धमारक्षवर्जितम् ॥ १९४ ॥

रक्षैव आरक्षः, तन्प्राप्तं, आरक्षभूतं आरक्षार्थमित्युक्तं भवति । उपमायां वा
भूतशब्दः—रक्षार्थमिव । यदा तु रक्षार्थं अतः पूर्वं दैवं ब्राह्मणं नियोजयेत्
निमन्त्रयेत् ब्राह्मणे चोपवेशयेत् ।

अपरोऽर्थवादः ।

रक्षांसि अदृश्यानि कानिचित्सत्त्वानि इतिहासे । क्रिया विप्रलुम्पन्ति
आच्छिन्दन्ति पितृभ्यः श्राद्धम् ।

के “पुनर्देवा उद्देश्याः” ?

गृह्ये तावत् “विश्वान्देवान् हवामहे” इतिमन्त्रस्य विनियोगाद्विश्वेदेवाः प्रती-
यन्ते । पुराणेऽप्युक्तं “विश्वेदेवा इति श्रुतिरिति” ॥ १६४ ॥

दैवाद्यन्तं तदीहेतुं पित्राद्यन्तं न तद्भवेत् ॥

पित्र्याद्यन्तं त्वीहमानः क्षिप्रं नश्यति सान्वयः ॥ १९५ ॥

आदिश्च अन्तश्च आद्यन्तौ । दैवं आद्यन्तावस्येति दैवाद्यन्तम् । दैवेन कर्मणा आदिरुपक्रमः ब्राह्मस्य कर्तव्यः । अतश्च निमन्त्रणं दैवानां पूर्वं कर्तव्यम् । अन्तः समाप्तिः । विसर्जितेषु पित्र्येषु ब्राह्मणेषु परचादैवानां विसर्जनं कर्तव्यम् ।

गन्धादिदानेऽपि दैवोपक्रमतां मन्यन्ते ।

न तु तेषां पदार्थानां दैवेनोपक्रमसमाप्ति सम्भवतः, आवृत्तिप्रसङ्गात् । प्रयोगधर्म-
श्चायं दैवाद्यन्तता, न प्रतिपदार्थधर्मः । पदार्थानां तु गन्धमात्यादीनां दैवोपक्रमता विशेषेण कर्तव्यमुद्दिश्यते । तावत्प्रवृत्तिकेनैव क्रमेण सिद्धयति । निमन्त्रणं तावदैव-
पूर्वं कर्तव्यम् । यत एव प्रथमः पदार्थ आरब्धस्तत एवान्येषामारम्भो युक्तः । पदार्थः
पदार्थान्तरारम्भं नियच्छति यतः । तदुक्तं 'प्रकृत्या कृतकालानां गुणानां तदुपक्रमादिति' ।

तच्छ्राद्धकर्म ईहेतु कुर्यात् ।

परिशिष्टोऽर्थवादः ।

पित्र्याद्यन्तं न तद्भवेत् । दैवाद्यन्तत्वस्य विहितत्वात् पित्र्याद्यन्तप्रतिषेधोऽ-
र्थवादतया लौकिकवाक्यबन्धेयः । लोके हि किञ्चिद्विधाय तद्विपरीतमप्राप्तमपि निषे-
धति । क्रिया हि द्रव्यं विनयति नाद्रव्यमिति ।

क्षिप्रं नश्यति सान्त्वयः । सन्त्वानाफलप्रदर्शनरूपोऽयं निन्दार्थवाहः ।

अतश्च सर्वं परिवेषणादि दैवपूर्वकं कर्तव्यम् । यस्वन्तरा भक्ताद्युपनयनं पिपा-
सतां च पानादिदानं तद्यस्यैवेच्छा प्रथममुपजाता तस्मा एवोपनेतव्यम् । अनर्थिनस्त-
दनुरोधेनोपनीयमाने प्रधानविधिबाधः स्यात् "हर्षयेत् ब्राह्मणानिति" । तथा कश्चि-
न्मधुररसप्रियोऽपरोऽम्लरससात्म्यस्तत्र—'भक्ष्यं भोज्यं च विविधं पानानि सुरभीणि
चेति'—बहुषु पानकेषु सत्सु यद्यन्यानुरोधेन न अन्यत्र रससात्म्यमापादयेत्ततो व्याधि-
रस्य जनितः स्यात् ।

तस्मादुपक्रमसमापने एव भोजने दैवादिना ॥ १६५ ॥

शुचिं देशं विविक्तं च गोमयेनोपलेपयेत् ॥

दक्षिणाम्रवणं चैव प्रयत्नेनोपपादयेत् ॥ १९६ ॥

शुचिर्भस्मास्थिकपालकाण्यनुपहतः । विविक्तो विस्तीर्णो बहुभिर्जनैरनाकीर्णः ।
दक्षिणाम्रवणो दक्षिणस्यां दिश्वनतः । तादृशं देशं यत्नेन संपादयेत् । स्वभावतश्चे-
त्तादृशो न लभ्यते तथा कर्तव्यं यथा स्वव्यापारेण संपाद्यते ।

तं च गोशकृतोपलेपयेत् । मृदादयो निवर्तन्ते, गोमयेनोपलेपनियमात् ॥ १६६ ॥

अवकाशेषु चोक्षेषु जलतीरेषु चैव हि ॥

विविक्तेषु च तुष्यन्ति दत्तं न पितरः सदा ॥ १९७ ॥

अवकाशो देशः । चोक्षाः स्वभावशुचयो मनःप्रसादजनका अरण्यादयः ।
जलतीराणि सरित्समीपपुलिनादीनि । विविक्तेषु विजनेषु तीर्थेषु च ।

विध्यन्तरमिदम् । अतश्च गोमयोपलेपननियमो नास्ति । उपपादयेदिति वचनात् । यत्र सम्पाद्यं शुचित्वं तत्रासौ नियमः । स्वभावतः शुचिषु 'दृष्टमद्भिर्निर्गित्त'मित्येतावतैव योग्यता ।

एतेषु देशेषु दत्तेन कृतेन श्राद्धेनात्यन्ततुष्टाः पितरो भवन्तीति ॥ १६७ ॥

आसनेषूपकृत्येषु बहिष्मात्सु पृथक् पृथक् ॥

उपस्पृष्टोदकान्सम्यग्विप्रांस्तानुपवेशयेत् ॥ १९८ ॥

उपकृत्येषु कल्पितेषु विन्यस्तेषु पृथक् पृथक् विभागेन । नैकमासनं दीर्घ-
धौतफलकादि सर्वेभ्यो दद्यात् । परस्परं यथा न स्पृशन्ति तथोपवेशनीया इति
पृथग्ग्रहणम् ।

बहिष्मात्सु बर्हिषिष्टरास्तीर्थेषु ।

उपस्पृष्टोदकान् स्नातान् कृताचमनविर्वाश्च ।

तान् पूर्वनिमन्त्रितानुपवेशयेत् ॥ १९८ ॥

उपवेश्य तु तान्विप्रानासनेष्वजुगुप्सितान् ॥

गन्धमाल्यैः सुरभिभिरर्चयेद्द्वैवपूर्वकम् ॥ १९९ ॥

उपवेशनानन्तरं गन्धमाल्यैरर्चयेत् । गन्धान् कुङ्कुमकपूरादीन् दद्यात् ।
माल्यानि कुसुमस्रजः ।

सुरभिग्रहणं माल्यविशेषणम् । निर्गन्धानि पुष्पाणि न दद्यात् । गन्धेष्वपि
युक्तं विशेषणं, सन्ति गन्धा असुरभयस्तन्निवृत्त्यर्थम् । अथवा सुरभिभिर्धूपैः । स्वतन्त्रं
सुरभिग्रहणम् ।

द्वैवेभ्यो ब्राह्मणेभ्यः पूर्वं इत्वा ततः पित्र्येभ्यो दातव्यम् ।

इदं तु द्वैवपूर्वग्रहणं प्राग्भोजनप्रवृत्तेः पदार्थानां तदादिनियमार्थम् । प्रवृत्तभोजनानां
तु पानव्यञ्जनादिषु न नियम इत्येवमर्थमाहुः । अन्यथा कोऽर्थः पुनरभिधाने स्यात् ।

अजुगुप्सितान् अनिन्दितान् विप्रान् । अनुवादोऽयम् । तादृशानामेव विधानम् ।
अथवा सत्यपि भूतप्रत्ययनिर्देशे प्रकृत्यर्थकर्तव्यतानिषेध एवायम् । उपरिष्टाञ्च जुगुप्सेत
न निन्देतेत्युक्तं भवति । प्रत्ययार्थमात्रत्यागो वरं न सर्वपदार्थत्याग इति मन्यन्ते ।
अनुवादे हि कृत्स्नमेव पदमनर्थकम् ॥ १९९ ॥

तेषामुदकमानीय सपवित्रांस्तिलानपि ॥

अग्नौ कुर्यादनुज्ञातो ब्राह्मणो ब्राह्मणैः सह ॥ २०० ॥

अनुलिप्तेषु सग्विषु सुरभिधूपाग्निघ्नत्सु अर्षोदकमुपनेतव्यम् । तेनैवं सपवित्रां-
स्तिलानपि । पवित्रशब्दो दर्भेषु वर्तते । तेषां ब्राह्मणानामुदकमानीय दत्त्वा
तैरनुज्ञातोऽग्नौ होमं कुर्यात् । ब्राह्मणैरनुज्ञातः कुर्यादितिसम्बन्धः । अहं सर्वे
युगपदनुज्ञां दधुः ।

अनुज्ञापनवाक्यमपि सामर्थ्यप्राप्तम् । न हि तेऽप्राश्चिता अनुजानीरन् । ततश्च
'अग्नौ करवाणि' 'करिष्ये' इत्येवमादीनि प्रभवाक्यानि लभ्यन्ते । अनुज्ञावाक्यमपि
सामर्थ्यात्प्राप्तम् । सर्वं चैतत्साधुभिः शब्दैः कर्तव्यम् । प्रदर्शितं चैतत् गृहकारैः
'अग्नौ करवाणि करिष्ये' इति चानुज्ञापयेदोक्तुर्वित्येवं श्रूयः" ॥ २०० ॥

अग्नेः सोमयमाभ्यां च कृत्वाऽऽप्यायनमादितः ॥

हविर्दानेन विधिवत्पश्चात्सन्तर्पयेत्पितॄन् ॥ २०१ ॥

यदग्नौकर्तव्यं तदुच्यते ।

अग्नेः चतुर्थ्यर्थे षष्ठौ । अग्निरेका देवता । सोमयमाभ्यामिति द्वन्द्वस्य
देवतात्वं अग्नीषोमवत् ।

अनयोर्देवतयोरदित आप्यायनं हविर्दानेन कृत्वा पश्चात्सन्तर्पयेत्पि-
तॄन् । पिण्डनिर्वपणं ब्राह्मणभोजनं च कुर्यादित्यर्थः । गृह्ये त्वन्या देवताः समाप्ताः ।
येषां गृह्यं नास्ति तेषामिदं देवतावचनम् ।

आप्यायनं पोषणम् । 'हविषा देवताः पुष्यन्तीत्यर्थेवाद् ॥ २०१ ॥

अग्न्यभावे तु विप्रस्य पाणवेवोपपादयेत् ॥

यो ह्यग्निः स द्विजो विप्रैर्मन्त्रदर्शिभिरुच्यते ॥ २०२ ॥

स्मार्तस्य वैवाहिकस्य दायादेर्वा अग्नेरभावे विधिरयमुच्यते । लौकिकस्य तु पितृ-
यज्ञनिषेधात् भावाभावावचिन्यौ । 'न पैतृयज्ञिको होमो लौकिकेऽग्नौविति' वक्ष्यति ।

"कथं पुनस्तस्याग्नेरभावः" ।

प्रोषितस्याग्निना विना द्रव्यब्राह्मणदेशसम्पत्तौ च आद्धकाल उक्तः, नामावास्यैव ।
तत्र प्रोषितेन यदि पङ्क्तिपावनः प्राप्तो द्रव्यं वा कालशाकादि तत्रायं विधिरुच्यते ।

"ननु च प्रोषितस्य कथं आद्धाधिकारः । यदि तावद्भार्या प्रवसति अग्निनाऽपि
तत्रैव सन्निधातव्यम् । यतो नाभाभ्यामग्नेर्विरह इष्यते, भार्यया यजमानेन च । एवं
हि श्रूयते 'नाग्निरन्तरितव्यः प्रवसताम्' इति । अथ केवल एव गृहस्थः प्रवसेत्तदा
भवेदग्न्यभावः । किन्तु मध्यकत्वादेतस्य सहाधिकाराच्च, भार्यायामसंनिहितायां, तदि-
च्छाया अभावात् कथं साधारणस्य आद्धे विनियोगः । साधारणे हि द्रव्ये अन्यतरानि-
च्छायां त्याग एव न संवर्तते । अत्रोच्यते—'तीर्थेष्वपि आद्धकरणेन न न्यायेन न

प्राप्नोति । तत्रेमानि वचनानि विरुध्यन्ते “पुष्करेष्वक्षयं आर्द्धं तपश्चैव महाफलम् । महोदधौ प्रभासे च तद्वदेव विनिर्दिशेत् ॥” इति । नैष दोषः । भार्यया सह तीर्थयात्रां गच्छतः साग्निकस्योपपत्त्यते । इह तु यदि भार्यया सह प्रवासः, तदा नास्त्यग्नेरभावः । अथ केवलस्य, तदा भार्येच्छाया अपरिज्ञानादनधिकारः ।”

उच्यते । प्रवक्षन् भार्यामनुज्ञापयति “धर्माय विनियोगं द्रव्यस्य करिष्यामि” इति । तत्प्राप्तानुज्ञोऽधिकरिष्यते ।

प्राक् चोपनयनादस्त्यग्निपरिमहे विधिरयं भविष्यति । अस्ति चानुपनीतस्य आद्याधिकारः । “स्वधानिनयनादिति” दर्शितम् । स्नातस्य च प्राग्विवाहात् पितृ-मरणादावग्न्यभावः ।

“ननु च परमेश्विरग्नेऽग्निपरिमहः काठके पठ्यते” ।

कृतदारस्यासौ द्रष्टव्यो न स्नातकमात्रस्य । द्वौ हि कालौ स्मार्तकस्याग्नेर्विहितौ— भार्यादिर्दायादिर्षा (गौतम ५.७) । तत्र येन विवाहकाले न परिगृहीतोऽग्निः, पित्राऽ विभक्तत्वात्, ज्येष्ठेन वा सह वसता “भ्रातृणामविभक्तानामेको धर्मः प्रवर्तते” इति अनेन, तस्यासौ द्वितीयः कालः “दायकालाहते वा” इति । एष एव दायकालो यदा पिता म्रियते । तदपेक्षमेवैतत् । “शुचिर्भूतः पितृभ्यो दद्यात् ।” “भ्राष्ट्रो हाग्निमानीय प्रतिजागृयात्”, इति । न चेदमग्न्याधानं आद्याङ्गम् । तथा सति न तदर्वागस्योत्पत्तिः आर्द्धं वा वर्तते । न चाप्यस्यागोऽस्ति । “एष औपसदोऽग्निस्तस्मिन् पाकयज्ञः” इति पठ्यते । न च पाक-यज्ञोऽप्यभार्यस्याधिकारः । “पत्न्यवैक्षितमाज्यं भवति” । “व्रतं च पत्न्युपेयादिति” दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते । न च ‘यदा पत्नी, तदैतत् व्रतोपायनाज्यावेच्छये पत्नीकर्तृके भविष्यत’ इति शक्यमवकल्पयितुं, नित्यवदान्मानात् ! तत्रौपसदोऽग्निरित्येष विधि-र्हातव्यः प्राप्नोति ।

“ननु च न पितृमरणमेव दायकालः । एवं हि पठ्यते—‘सपिण्डीकरणं कृत्वा विभजेरन् ततः सुताः’ इति ।”

विभागस्यायं कालो, न दायस्य । विभागेऽपि नायं नियमः, यतो ‘धर्म्या पृथक् क्रियेति’ पठ्यते । तस्याश्च धर्मत्वं विभक्तानां पृथक् पृथक् आद्यकरणेनातिथ्यादिपूजया च ।

न च “नव आर्द्धं सह द्युः” इत्यादीनि वाक्यानि समाप्तविधौ विषयाणि । ईषद्विधौ रागोद्रेकास्त्वद्वारनियमं मातिक्रमिषमिति कृतविवाहः प्रक्रान्तवेदार्थप्रवण-स्त्वस्य संवत्सरमात्रेण विद्यासमाप्ताविदमुच्यते “सपिण्डीकरणं कृत्वा विभजेरभिति” । तथा मृतभार्यस्य पुनर्द्वारिचकीर्षत आदारप्राप्तेर्भवत्यग्नेरभावः । सर्वथा पत्न्या सह यद्व्यभिचयस्त्वित्यवचने सति नाकृतविवाहस्याग्निपरिमहः !

एवं स्थितेऽग्नेरभावे आहुती ब्राह्मणस्य हस्ते प्रक्षिपेत् ।

“कस्य ब्राह्मणस्य” ।

य एव निमन्त्रितास्तेषामन्यतमस्य दैव उपवेशितस्यान्यस्य वा निमन्त्रितस्य ।

अर्थवादे यो ह्यग्निरिति ।

मन्त्रदर्शिभिः सम्मतञ्चेदमर्थविद्भिः ॥ २०२ ॥

अक्रोधनान्सुप्रसादान्वदन्त्येतान् पुरातनाः ॥

लोकस्याप्यायने युक्तान् श्राद्धे देवान् द्विजोत्तमान् ॥ २०३ ॥

अयमर्थवाद एव । ब्राह्मणानां देवतारूपत्वं सम्पादयति ।

अग्निर्देवता । तत्र हुतं तन्मुखेन देवता अभन्ति । ब्राह्मणोऽप्येवंरूपः । तद्वस्तेऽपि क्षिप्तं देवता अभन्त्येव ।

‘किंपुनर्देवतानां रूपं येन ब्राह्मणोऽपि देवतारूप उच्यते’ ।

अत आह अक्रोधनानिति । कथमेवं ब्रुवते ? तदर्थं दर्शयति । य एवं स्वभावा ब्राह्मणास्तेषां हस्ते आज्याहुती प्रक्षेप्ये ।

अन्ये त्वाहुः । पूर्वत्राक्रोधना इत्यादिना पितृनुद्दिश्य निमन्त्रितानां स्तुत्यानामक्रोधनादिधर्मो विहितः । अनेन देवनिमन्त्रितानामिति विशेषः ।

तथा चाह । श्राद्धे देवानिति ।

पुरातना मुनय एवं वदन्ति । द्वितीयान्तो वा पठितव्यः । पुरातनानेता-
न्देवान्स्ताभ्यदेवानस्मिन्कल्पे समुत्पन्नान् ।

लोकस्याप्यायने युक्तान् । एवं श्राद्धं भुञ्जते । तत्र नैव मन्तव्यम्—
‘दृष्टसुखार्थिनो लोभात्स्वार्थे प्रवर्तन्तेऽतश्च किमित्येषां पूजा क्रियते’ । यत आप्यायय-
न्ति लोकं पृथिवीमन्तरिक्षं दिवं चातो नैवामवज्ञा कर्तव्या ॥ २०३ ॥

अपसव्यमग्नौ कृत्वा सर्वमावृत्परिक्रमम् ॥

अपसव्येन हस्तेन निर्वपेदुदकं भुवि ॥ २०४ ॥

अग्नौ यत्कर्तव्यं ‘अग्नये स्वधा नम’ इति आहुतिप्रक्षेपलक्षणं कार्यं तदपसव्यम् ।
दक्षिणेन हस्तेन कर्तव्यं, न सव्येन, नोभाभ्यां, “उभयोर्हस्तयोर्मुक्तम्” इतिनिषेधात् ।

तद्व्यसंयोगेन कर्तव्यताशङ्कायामपसव्येनेत्युक्तमिति केचित् ।

इदं त्वयुक्तम् । या अग्नावाहुतयो हूयन्ते तासां च या आवृत्परिक्रमस्तस्या-
पसव्यता विधीयते । दक्षिणासंस्था आहुतीः कुर्यात् नोदकसंस्थाः, यथा दैवे । दर्व्या वा
हविर्भिस्तु कारयितव्यं नोदीक्यां कितर्हि दक्षिणाभिमुखं यथोदकं पित्र्येण तीर्णेन कार्यते ।

सर्वग्रहणादन्यदपि परिवेषणाद्यपसव्यमेव कर्तव्यम् ।

अपसव्येन हस्तेनोदकं निर्वपेत् । 'शनैरिति' वा पाठः ।

अत्रार्थः—अन्यथा "राजतैर्भाजनैः" इत्यनेन राजतभाजनप्राप्तये सव्यहस्तविधिः ।

प्रावृत्तिरावृत् ॥ २०४ ॥

त्रींस्तु तस्माद्धविःशेषात्पिण्डान्कृत्वा समाहितः ॥

औदकेनैव विधिना निर्वपेदक्षिणामुखः ॥ २०५ ॥

यत्तद्योमार्थं पात्रे गृहीतमन्नं तस्माद्धृतशिष्टात् त्रीन् पिण्डान् कृत्वा दक्षिणस्यां दिशि मुखं कृत्वा निर्वपेत् । दर्भेषु पितृनुद्दिश्य प्रक्षिपेत् ।

संहृतं द्रव्यं पिण्डशब्देनोच्यते । तेन विशदमन्नं न दातव्यम् ।

औदकेन । औदको विधिर्यः समनन्तरमेवाक्तः 'अपसव्येनेत्यादि' (२०४ श्लोके) ।

अत्रेदं संदिह्यते । किं यत्तदन्नं ब्राह्मणभोजनार्थं साधितं ततोऽप्युद्धृत्य हविःसंस्कारः कर्तव्य उत पृषक् चरुः साधनीय इति । किंपरिमाणं च तद्धविरिति । न ह्यत्र 'चतुरो मुष्टोनि'त्यादिपरिमाणसम्भवः ।

विचारितमेतत् । विशेषाश्रवणात् कामचारः । परिमाणं यावता अर्थसिद्धिर्भवति ।

औदकविध्यतिदेशाच्च स्वहस्तेनापसव्येन पिण्डनिर्वपणं, न राजतैः पात्रैः ।

समाहितग्रहणं वृत्तपूरणार्थम् ॥ २०५ ॥

न्युप्य पिण्डांस्ततस्तांस्तु प्रयतो विधिपूर्वकम् ॥

तेषु दर्भेषु तं हस्तं निर्मृज्याल्लेपभागिनाम् ॥ २०६ ॥

न्युप्य इत्यादि दर्भेषु तान् पिण्डान् तं हस्तं निर्मृज्यादर्भेषु तेषु येष्वेव पिण्डनिर्वपणं कृतम् ।

स्मृत्यन्तरदर्शनात् दर्भमूलेषु मार्जनम् ।

अपरे च—न हस्तसंलग्नस्यान्नस्यादकस्यैव दर्भेषु संश्लेषणम् । यदि न किञ्चिदपि हस्ते संश्लिष्येत्तथापि हस्तं दर्भेषु निर्मृज्यादेव । न ह्येतत्प्रतिपत्तिकर्मैव । येनासति वचन-प्रयोजने न क्रियेत । नेह श्रूयते 'हस्तस्त्राग्नं निर्मृज्यात्', कितर्हि 'हस्तमेव' ।

"ननु च लेपभागिनामिति श्रूयते । तत्रासति लेपे न प्राप्नोति । अतः किमुच्यते 'यदि न किञ्चिदपि हस्ते संश्लिष्येत्तथापि कर्तव्यमिति' ।"

उच्यते । साक्षात् मूर्तमन्नं कदाचिन्न श्लिष्यति । पिण्डेष्वनुवर्त्यमानेषु अन्नरस उष्मावसम्पर्कात् संक्रामति हस्ते । स एव 'लेप' उच्यते ।

लेपभागिनामिति षष्ठी निर्मार्जनस्य तत्सम्बन्धितामाह । न च लेपभागिनः प्रत्यङ्गदृश्याः सन्ति येषां स्वस्वाम्यादिसम्बन्धो लेपस्य क्रियेत । तस्माल्लेपभागिना-मयं भागोऽस्तिवति मनसा ध्यायेत । शब्देन बोद्धिस्तत् ।

अन्ये तु प्रपितामहात्पूर्वं ये पितरस्तान् 'लोपभागिन' आहुः । अस्मिन्दर्शने
'प्रपितामहपित्रे' 'प्रपितामहपितामहाये'त्यादिभिः शब्दैरुद्देशः कर्तव्योऽसति तन्नामनिवेदने ।
हस्तमित्येकवचननिर्देशादेकेनापसव्येन हस्तेन पिण्डनिर्वपणं दर्शयति ।

प्रयत इत्यनुवाकः, विहितत्वात् ।

विधिपूर्वकमिति शास्त्रान्तरदृष्टं विधिं परिगृह्णाति । 'गन्धमात्यधूपाच्छादन-
सिद्धोपहारैः पिण्डं निर्वपेदिति' शङ्कः । यस्त्विह विधिः श्रुतः स स्वमतेनैवोक्त इति
विधिपूर्वकमित्येतदनर्थकम् । तस्माच्छास्त्रान्तरविध्युपसंहारार्थं विधिपूर्वकमिति
वचनम् ॥ २०६ ॥

आचम्योदक्परावृत्य त्रिरायम्य शनैरसून् ॥

षड् ऋतूँश्च नमस्क्रुर्यात्पितृनेव च मन्त्रवत् ॥ २०७ ॥

इर्भेषु पिण्डान् दत्त्वादीर्चो दिशं परावर्तेत । सव्येन मार्गेण । स्मृत्यन्तरे हि
'सव्यावृदुदक्परावृत्येति' पठ्यते ।

उत्तराभिमुखः स्थित्वा आचामेत् । आचम्य त्रिं प्राणायामान् कुर्यात् ।
असून्प्राणानायम्य सन्निरुध्य इत्येव, अत्र च "गायत्रीं शिरसा" इत्यादिविधिर्नास्ति ।
शनैर्यथा नातिपीडा भवति । तथा चाह । यथाशक्यं प्राणानासित्वा ।

तदभिमुख एव सकृन्नमस्क्रुर्यात् । वसन्ताय नम इत्यादि ।

पितृँश्च नमस्क्रुर्यात् । मन्त्रवत् । 'नमो वः पितर' इत्यादिना मन्त्रेण । पितृणां
नमस्कारः पिण्डाभिमुखेन कर्तव्यः । 'अभिपर्यायवृत्त्येति' हि स्मृत्यन्तरम् ॥ २०७ ॥

उदकं निनयेच्छेषं शनैः पिण्डान्तिके पुनः ॥

अवजिघ्रेच्च तान्पिण्डान्यथान्युप्तान्समाहितः ॥ २०८ ॥

यत एव पात्रादुदकेन प्राक्पिण्डदानाद्भर्मेषूदकनिनयनं कृतं तत एव पुनर्निनयनं
पिण्डान्तिके पिण्डसमीपे कर्तव्यमिति । शेषग्रहणं प्रतिपत्त्यर्थं तस्योदकस्य ।
तथाहि शेषशब्द उपपन्नो भवति । अतश्च कश्चित्तस्याभावे नास्ति पुनर्निनयनम् ।
गृह्ये तु 'नित्यं निनयनमित्युक्तम् ।

अवजिघ्रेच्च तान् पिण्डान् । अवग्राह्यं गन्धोपलब्धिः । गृह्ये तु "चरोः
प्राग्भक्तं भक्षयेत्" इत्युक्तम् ।

यथान्युप्तान् येन क्रमेण निरुतान् पित्रे पितामहाय प्रपितामहायेति ।

समाहित इति श्लोकपूरणम् ॥ २०८ ॥

पिण्डेभ्यः स्वल्पिकां मात्रां समादायानुपूर्वशः ॥

तानेव विप्रानासीनान्विधिवत् पूर्वमाशयेत् ॥ २०९ ॥

अत्यन्तारूपका मात्रा अवयवो भागस्तमेव । यो ब्राह्मणो यं पितरमुद्दिश्य
उपवेशितः, तदीयात्पिण्डात् किञ्चिन्मात्रं स एवाशयितव्यः ।

अनुपूर्वञ्च इत्युक्तार्थम् ।

इह तच्छब्दात्प्रकृतपरामर्शकादन्यभाव इत्यत्र न प्रकृतवचनम् ।

पूर्वमन्यस्माद्वनीयात् ॥ २०६ ॥

ध्रियमाणे तु पितरि पूर्वेषामेव निर्वपेत् ॥

विम्वद्वाऽपि तं श्राद्धं स्वकं पितरमाशयेत् ॥ २१० ॥

उक्तं “पितृभ्यः पिण्डाभिर्वपेत्” इति । क एते पितरो नाम । अनेकार्थो हि
पितृशब्दो जनयितरि वर्तते । जनकः पितेति सम्बन्धिशब्दो दृश्यते । पूर्वप्रमीताः
पित्रादयोऽन्ये च सम्बन्धिनः प्रेताः पितर उच्यन्ते । तथा च “नमो वः पितरः”
इत्यादिमन्त्रा बहुवचनान्ताः समर्था निगदा भवन्ति । अत एव स्त्रीश्राद्धे नोद्यन्ते ।
नमस्ते मातर्नमस्ते पितामही इत्यादि न क्रियते । अत एकोद्दिष्टे संख्योहः क्रियते,
न प्रातिपदिकोहः । तथा च सूत्रकारः “एकवन्मन्त्रानूहेत” इत्यादि । ‘नमस्ते
पितरित्येवमूहः क्रियते । यो भ्रातुः पितामहादेर्वा एकोद्दिष्टं करोति स चैवमूहति—
‘नमस्ते भ्रातः’ नमस्ते पितामह ‘नमस्ते पितृभ्यः’ इत्यादि । पितृव्यादीनामनपत्यानां श्राद्धं
विहितम् । ‘यो यत आददीत स तस्मै दद्यादिति’ । देवताविशेषवचनोऽप्यस्ति पितृ-
शब्दः कूटस्थनित्येऽर्थे वर्तते । निरुक्तकारा हि दैवते मध्यस्थान् पितॄन् समामनन्ति
“मरुतः रुद्राक्षभृतः पितरः” इति ।

एवमनेकार्थे पितृशब्दं विशेषावधारणार्थमाह । ध्रियमाणे जीवति पितरि सति
पूर्वेषां पितामहप्रपितामहतत्पितृणां निर्वपेत्, त्रयाणां, बहुवचननिर्देशात् । तथा च
गृह्ये “येभ्यः पिता दद्यात्तेभ्यः पुत्रो दद्यात्पितापुत्रौ चेदाहिताग्नौ स्यातामिति” ।

“ननु च न चतुर्थं पिण्डो गच्छतीत्याहुः” ।

सत्यम् । नैवात्र चतुर्थः पिण्डो दीयते ।

पक्षान्तरमाह विम्वद्वा । यथा ब्राह्मणा निमन्त्रणापूर्वकं ब्रह्मचारिणो नियम-
वन्तश्च पूज्यन्ते, तथैव जीवत्पितृकेण पिता भोजनीयः । श्राद्धं श्राद्धार्थमन्नं श्राद्धम् ।

अत्र च पितृत्वमेव भोज्यत्वे कारणं न जातिगुणावपेक्षयौ । एवं द्याहुः—‘पितृप्रीत्यर्थं
श्राद्धं, तत्र मृतस्य प्रीतौ कर्तव्यायां को जीवति पितरि परिभवे येनासौ न भोजयेत् ।’

स्वकमित्यनुवादः, सम्बन्धिशब्दत्वादेव सिद्धेः ।

भोजनमत्र पितुश्चोदितं हितं, पिण्डनिर्वपणं तु दर्भेषु पितृणां कर्तव्यमेतत् इति
विरोधान् । यदि हि पात्रस्थानीया दर्भास्तदा जीवतः पितुः स्वाम्ये दानोत्पत्तौ अल्पिकां

मात्रामाशयेदिति न युज्यते । जीवतो हि स्वमिच्छाविनियोज्यम् । न च तस्मिन्पिण्डे उज्जनादिदानमुपपद्यते अर्धजरतीयप्रसङ्गात् । न ह्यत्राजनादिसंस्कृतेन पितुः किञ्चित्प्रयोजनमस्ति । तस्माददृष्टार्थमज्जनादिदानम् । अज्जनादिरहितं तु कदाचिदात्मनः पितुः परस्य वा भोजनयोग्यं भवतीत्येवमर्धजरतीयम् ।

तस्मादस्मिन्पक्षे पिण्डनिर्वपणं द्वयोः पितामहप्रपितामहयोः ।

गृह्यकारास्तु स्मरन्ति “जीवत्पितृकस्य न पिण्डपितृयज्ञो न आहम्”, कितर्हि “अनारम्भ एव तस्य कर्मणो, होमान्तरता वा” ॥ २१० ॥

पिता यस्य तु वृत्तः स्याज्जीवेच्चापि पितामहः ॥

पितुः स नाम सङ्कीर्त्य कीर्तयेत्प्रपितामहम् ॥ २११ ॥

पितुर्नामसङ्कीर्तनेन तर्दायावाहनपिण्डदानब्राह्मणभोजनानि लक्ष्यन्ते ।

कीर्तयेत्प्रपितामहम् । जीवते पितामहाय न दद्यात् । कितर्हि ततः पूर्वाभ्यां, ‘पितुःपितृभ्यो निष्पृषीयादिति’ स्मरन्ति ॥ २११ ॥

पितामहो वा तच्छ्राद्धं भुञ्जीतेत्यब्रवीन्मनुः ॥

कामं वा समनुज्ञातः स्वयमेव समाचरेत् ॥ २१२ ॥

यथा जीवन्पिता भोज्यते तद्वत्पितामहोऽपि ।

अनुज्ञां पितामहात् प्राप्य समाचरेत्स्वयम् ।

परतो द्वयोर्दद्यात्, प्रपितामहाय एकस्मा एव वा । एष ‘कामं’ ‘स्वयम्’ इत्यनयोरर्थः ॥ २१२ ॥

तेषां दत्त्वा तु हस्तेषु सपवित्रं तिलोदकम् ॥

तत्पिण्डाग्रं प्रयच्छेत् स्वधैषामस्त्विति ब्रुवन् ॥ २१३ ॥

यदुक्तं ‘पिण्डेभ्यः स्वत्पिका मात्रामाशयेदिति’, तस्यायं कालविधिर्देशविधिश्च । अग्रदेशात्पिण्डस्य मात्रा आदातव्या । दर्भास्तिलोदकं च दत्त्वा तदनन्तरं पिण्डभागं प्रयच्छेत् ।

स्वधैषामस्त्विति ब्रुवन् । एषामिति सर्वनाम्ना विशेषनामानि गृह्यन्ते । एवं सम्बन्धः क्रियते—‘येषां यानि नामानि तान्युच्चार्य स्वधाऽस्त्विति ब्रूयात्’ । अतः स्वधाशब्दयोगे चतुर्थ्या निर्देशः कर्तव्यः, ‘स्वधा देवदत्तायास्तु’ ‘स्वधा यज्ञदत्तायास्त्विति’ । एवं व्याख्याने शास्त्रान्तरविरोधो न भवति ॥ २१३ ॥

पाणिभ्यां तूपसंगृह्य स्वयम्भस्य वर्द्धितम् ॥

विप्रान्तिके पितृन् ध्यायन् शनकैरुपनिक्षिपेत् ॥ २१४ ॥

उभाभ्यां हस्ताभ्यां स्वयं गृहीत्वा अग्नस्य वर्धितं अग्नेन पूर्णं भाजनं विप्रान्तिके रसवत्यगारादीनां, यत्र ब्राह्मणा भोज्यन्ते, तस्मिन्देशे उपनिक्षिपेत् ब्राह्मणानां समीपे स्थापयेत् ।

अन्ये तु व्याचक्षते—वर्धितं परिवर्तुलमग्नमुच्यते । तद्विप्रान्तिके पितृन् ध्यायन् 'तुभ्यमिदमिति' ध्यात्वा निक्षिपेत्, यथा विकिरम् ।

तदयुक्तम् । “उपनीय सर्वं परिवेषयेत्” इति वक्ष्यति । अतः परिवेषणार्थं प्रदेशान्तरादानीय तस्योपनिष्केपोऽयम् ॥ २१४ ॥

उभयोर्हस्तयोर्मुक्तं यदग्नमुपनीयते ॥

तद्विप्रलुम्पन्त्यसुराः सहसा दुष्टचेतसः ॥ २१५ ॥

द्वाभ्यां हस्ताभ्यामग्नमुपनेतव्यं परिवेष्टव्यं, न चैकेनेति । परिवेषणमुपनयनमेव । ततस्तत्राप्ययमेव धर्मः पूर्वोक्तः । तस्यार्थवाहः ।

उभाभ्यां हस्ताभ्यां मुक्तं वर्जितमपरिगृहीतं यदग्नमुपनीयते परिवेषणार्थं तद्विप्रलुम्पन्ति विनाशयन्त्यसुराः । सहसा बह्वेन । दुष्टचेतसः पापात्मानः । असुरा देवद्विषः ।

उभयोरित्यधिकरणे सप्तमी । मुक्तमकृष्टमस्थितम् । भवन्ति च प्रतिषेधोपसम्भधानेऽपि कारकविभक्तयः—‘प्रामात्रागच्छत्यासने नोपविशति त्रिरात्रं नोपवसति’ ॥ २१५ ॥

गुणांश्च सूपशाकाद्यान् पयो दधि घृतं मधु ॥

विन्यसेत्प्रयतः पूर्वं भूमावेव समाहितः ॥ २१६ ॥

गुणा व्यञ्जनानि । एषामेव प्रदर्शनार्थमुत्तरः प्रपञ्चः । सूपशाकाद्यान् विन्यसेद् भूमावेवोपयच्छेत् । न दारुमये फलकादौ ॥ २१६ ॥

भक्ष्यं भोज्यं च विविधं मूलानि च फलानि च ॥

हृद्यानि चैव मांसानि पानानि सुरभीणि च ॥ २१७ ॥

धानाशङ्कुल्यादयो ‘भक्ष्याः’ । स्वरविशदमभ्यवहरणीयं हि भक्ष्यमित्युच्यते । भोज्यं घृतपूरादिः ॥ २१७ ॥

उपनीय तु तत्सर्वं शनकैः सुसमाहितः ॥

परिवेषयेत् प्रयतो गुणान्सर्वान्प्रचोदयन् ॥ २१८ ॥

उपनीय विप्रान्तिके सर्वमेतद्धौकयित्वा । ततः परिवेषयेत् । भुज्यधिकर-
णोपादानमावर्जनम् । भुज्यानस्य परिवेषणं यद्यप्यन्तिकदेशे अपेक्षितं तथापि तेषा-
मन्तिके निधातव्यं यथा भुज्यानामनुच्छेषणेन न संसृज्यते ।

गुणान् भक्ष्यभोग्यादेर्द्रव्यस्य ये गुणा अम्लत्वादयस्तान्प्रणोदयमानः इद-
मम्लमिदं मधुरमिदं खाण्डवमित्येवमावेक्षिते तेषां यद्रोचते तत्तद्व्यादिति वक्ष्यमा-
णेन सम्बन्धः ।

शनकैरित्याद्यनुवादः श्लोकपूरणार्थः ॥ २१८ ॥

नास्त्रमापातयेज्जातु न कुप्येन्नानृतं वदेत् ॥

न पादेन स्पृशेदन्नं न चैतदवधूनयेत् ॥ २१९ ॥

अस्त्रं अश्रु रोदनं तन्न पातयेन्न कुर्यात् । प्रायेण प्रेतश्राद्धादाविष्टवियोगजेन
दुःखानुस्मरणेनाश्रुपातो जायते, तस्य निषेधः । भानन्दाश्रुणस्त्वकस्मात्पततो न दोषः ।

न जातु कदाचिदप्यश्रुविमोचनं कुर्यात् ।

न कुप्येत्क्रोधं न गृह्णीयात् ।

अनृतवचनस्य पुरुषार्थतया निषिद्धस्य कर्मार्थोऽयं प्रतिषेधः ।

न पादेन स्पृशेदन्नमुच्छिष्टमनुच्छिष्टं च ।

न चैतदन्नमवधूनयेदवकम्पयेत् । हस्तादिनोत्थिष्य पुनर्न विचिपेत् ।

अन्ये तु व्याचक्षते—वाससा धूल्याद्यपनयनार्थं यदवधूननं न तदन्नस्योपरि
कर्तव्यम् ॥ २१६ ॥

अस्त्रं गमयति प्रेतान् कोपोऽरीननृतं शुनः ॥

पादस्पर्शस्तु रक्षांसि दुष्कृतीनवधूननम् ॥ २२० ॥

अस्यार्थवादः । अश्रुविमोचनं क्रियमाणं प्रेतान् गमयति प्रापयति श्राद्धम् ।
न पितृणामुपकारकं भवति । प्रेताश्चात्र पिशाचवद्भूतविशेषा विवक्षिताः न त्वस-
पिण्डोक्तताः सम्प्रतिमृताः ।

रक्षांसि भूतप्रेतवत् अवगन्तव्यानि ।

अरयः प्रसिद्धाः ।

तथा दुष्कृतीन् दुष्कृताचरणान् पातकिनः ॥ २२० ॥

यद्यद्रोचेत विप्रेभ्यस्तत्तद्व्यादमत्सरः ॥

ब्रह्मोद्याश्च कथाः कुर्यात्पितृणामेतदीप्सितम् ॥ २२१ ॥

यद्यदन्नं व्यञ्जनं पानं चाभिलषेयुस्तत्तदमत्सरः प्रलुब्धो दद्यात् । 'मत्सर'
इति लोभनाम ।

रोचेत् प्रीतिं जनयेत् ।

ब्रह्मोद्याः । ब्रह्मणि वेदे या उच्यन्ते कथ्यन्ते ता 'ब्रह्मोद्याः' देवासुरयुद्धं,
वृत्रवधः, सरमाकृत्यमित्याद्याः । अथवा 'कः त्विदेकाकी चरतीत्यादि' (वाजसनेय-
संहिता २३ । ८) ।

'ब्रह्माद्याश्च कथा' इति वा पाठः । तत्प्रधानमन्त्रार्थनिरूपणाद्याः 'कथाः' संलापा
लौकिकैः शब्दैः ।

पितृणां मेतदीप्सितमभिलषितमित्यर्थवादः ॥ २२१ ॥

स्वाध्यायं श्रावयेत्पिण्डे धर्मशास्त्राणि चैव हि ॥

आख्यानानीतिहासांश्च पुराणानि खिलानि च ॥ २२२ ॥

स्वाध्यायो वेदः । मन्वादिप्रन्था धर्मशास्त्राणि । आख्यानानि सौपर्य-
मैत्रावरुणादीनि बाहूच्ये पठ्यन्ते । इतिहासा महाभारतादयः । पुराणानि व्यासादि-
प्रणीतानि सृष्टादिवर्णनरूपाणि । खिलानि श्रौतकर्ममहानाम्निकादीनि ॥ २२२ ॥

हर्षयेद्ब्राह्मणांस्तुष्टो भोजयेच्च शनैः शनैः ॥

अन्नाद्येनासकृच्चैतान्गुणैश्च परिचोदयेत् ॥ २२३ ॥

सत्यपि निमित्ते न स्वं दुःखं केनचित्प्रकारेण दीर्घेणोच्छ्वासादिना प्रकटयेदपि तु
हृष्टवत् स्यात् ।

ब्राह्मणान् हर्षयेत् । गीतादिना परप्रयुक्तेन, अविबुद्धेन वा प्रसङ्गागतेन परिहासेन ।
स्वाध्याये पठ्यमाने चिरं कश्चिदुद्विजेत् । तदा ततो विरम्याख्यानकैर्गीतादिना च रमयेत् ।

शनैर्भोजयेत् । कतिचिद्भासान् गृह्णीत साध्वेतत्सम्यक् भोजनमित्येवमादिभिः
प्रियवचनैर्भोजयेत् । शनैर्न संरम्भेण ब्रूयात् ।

अन्नाद्येन पायसादिना ।

गुणैश्च व्यञ्जनैर्दानार्थमुद्धृतै रसवत्तया योजयन् भोजनार्थमुत्साहयेत् । 'स्वाद्याः
इमाः शष्कुल्यः, सुरसेयं चोरिणीति' पात्रस्थमेवमादिहस्तगृहीतं कृत्वा पुरस्थितः पुनः
पुनर्ब्रूयादित्येषा 'परिचोदना' ॥ २२३ ॥

व्रतस्थमपि दौहित्रं श्राद्धे यत्नेन भोजयेत् ॥

कुतर्प चासनं दद्यात्तिलैश्च विकिरेन्महीम् ॥ २२४ ॥

अनुकल्पपक्षे दौहित्रस्य यत्नेन भोज्यतोष्यते ।

कुतपोऽजलांसूत्रैः कम्बालाकारः पटः । उदीच्येषु कम्बल इति प्रसिद्धः । तं आसनं दद्यात् । न दौहित्रपञ्चे, कितर्हि अन्यदापि । यतो वक्ष्यति “त्रोणि श्राद्धे पवित्राणीति”, श्राद्धमात्रविषयत्वात् । तिलैश्च विकिरेन्महीम् । तिलाश्च महा भुवि निक्षिपेत् ॥ २२४ ॥

त्रीणि श्राद्धे पवित्राणि दौहित्रः कुतपस्तिलाः ॥

त्रीणि चात्र प्रशंसन्ति शौचमक्रोधमत्वराम् ॥ २२५ ॥

पवित्राणि पावनानि साधुत्वसंपादनानि ।

आद्यः श्लोकार्धोऽनुवादः । उत्तरस्तु विधेयार्थः ।

शौचमशुचिसंसर्गपरिहारः । प्रमादाद्वा जातस्याशुचित्वस्य मृद्वार्यादिना यथा-शास्त्रं शुद्धिः । अत्वरं विम्रब्धं भोजनाद्यनुष्ठानम् ॥ २२५ ॥

अत्युष्णं सर्वमन्नं स्यादशुद्धीरंस्ते च वाग्यताः ॥

न च द्विजातयो ब्रूयुर्दाना पृष्टा हविर्गुणान् ॥ २२६ ॥

उष्णमेवा‘त्युष्णं’ अतिगतमुष्णमिति । प्रपतितपर्यः प्रपर्य इति यथा ।

‘सर्व’मन्नं गुणाश्च ।

यस्योष्णस्य भोजनमुचितं तत्रैवेदमुष्णताविधानं, न तु दध्योदनादेः, यस्तदुष्णं अप्रो-तिकरं व्याधिजनकं च । तत्र ‘हर्षयेद्वाह्णानिति’ विरुध्यते ।

उष्णभोजनविधानाच्च न सकृत्सर्वमन्नं परिवेष्टव्यम् । तथाहि बहुभोजिनां शीतं भवेदन्नम् । तस्माद्भुक्ते पुनर्दद्यात् । न च भुञ्जानेभ्य उच्छिष्टत्वात् दानमयुक्तमिति वाच्यम् । भोजनविधिरेवंरूप एव । आतृप्तेर्भोजयितुमर्थापारः । न ह्यत्रौदनादि प्रतिप्राह्य-तया संवध्यते । अत एव न तत्र प्रतिग्रहमन्त्र ओदनादिषु प्रयुज्यते ।

वाग्यताः वाक् यता नियमिता यैः । छान्दसः परनिपातः । वाचा वा यताः । ‘साधनं कृतेति’ समासः । कर्तृवचनश्च तदा ‘यत’ शब्दः व्यापारनिषेधो ‘नियमने’, वाचश्च व्यापारः शब्दोच्चारणं, तत्प्रतिषेधः क्रियते । व्यक्ताव्यक्तशब्दोच्चारणं न कर्तव्यम् । हविषो गुणा न च वक्तव्याः । ‘इष्टैः’ सद्भिर्भुञ्जानैर्दाने न विवक्षितमिति स्मरन्ति ।

“ननु वाङ्नियमादवैतत्सिद्धम्” ।

सत्यम्—अभिनयादिनाऽपि न कर्तव्यम् । ब्रुविः प्रतिपादने वर्तते । ब्रूयुरिति न शब्दोच्चारणमेव ॥ २२६ ॥

यावदुष्मा भवत्यन्नं यावदश्नन्ति वाग्यताः ॥

पितरस्तावदश्नन्ति यावन्नोक्ता हविर्गुणाः ॥ २२७ ॥

पूर्वस्य विधेरर्थवाद्दोऽयम् ।

उच्चा षौण्ड्यम् ॥ २२७ ॥

यद्वेष्टितशिरा भुङ्क्ते यद्भुङ्क्ते दक्षिणामुखः ॥

सोपानत्कश्च यद्भुङ्क्ते तद्वै रक्षांसि भुञ्जते ॥ २२८ ॥

वेष्टितमुष्णीषादिना । उदीच्या हि शाटकैः शिरो वेष्टयन्ति ।

ये तु व्याचक्षते 'चूडाकारैरपि केशैर्वेष्टितशिरा भवतीति' न ते युक्तिवादिनः । केशास्ते वेष्टयन्ते, न शिरः । न च केशा एव शिरः । शिरस्था हि ते । सूत्राद्देस्तु न निषेधः । न हि तत्र वेष्टनव्यवहारो लोके ।

दक्षिणाभिमुखस्य दोषवचनात् स्वल्पं प्रदेशं दक्षिणोत्तरदिगभिमुखस्यापि भोजनमनु-
जानाति । अन्यथा उदङ्मुखानां विधानात् कुतो दक्षिणस्याः प्राप्तिः ।

उपानहौ चर्ममयं पादत्राणम् । अन्यं तु चर्मपादुके उपानहविति व्याचक्षते ।

रक्षांसि भुञ्जते न पितर इति निन्दा ॥ २२८ ॥

चाण्डालश्च वराहश्च कुकुटः श्वा तथैव च ॥

रजस्वला च षण्डश्च नेक्षरन्नश्रतां द्विजान् ॥ २२९ ॥

वराहः शूकरः । स च ग्राम्यः ।

स्वसन्निधानतो नेक्षेरन्निति यद्यपि श्रुतम् तथापि तत्प्रदेशसन्निधिमेव शिष्टा नानु-
मन्यन्ते । तथा च 'घ्राणेन शूकर' इत्यादि क्रियान्तरमर्थवादेन श्रूयतं । न चानीक्षमाणस्य
घ्राणं संभवति ।

सन्निहितानां तु स्वरूपानुवाद्दोऽयम् । सूकरो विजिघ्रति । कुकुटः पक्षानुबुनोति ।
तस्मात्परिभ्रिते दद्यादिति विधिः । प्रयोजनमेतद्दोषाभावेऽपरिभ्रितेऽपि दद्यात् ।

चण्डो नपुंसकः ॥ २२९ ॥

होमे प्रदाने भोज्ये च यदेभिरभिवीक्ष्यते ॥

दैवे हविषि पित्र्ये वा तद्गच्छत्यथतथम् ॥ २३० ॥

होमे अग्निहोत्रादौ शान्त्यादिहोमे वा ।

प्रदाने गोहिरण्यादिद्रव्यविषये । अभ्युदयार्थे ।

भोज्ये ब्राह्मणा यत्र धर्माय भोज्यन्ते ।

दैवे हविषि दर्शपौर्णमासादौ ।

पित्र्ये श्राद्धे ।

यदभिवीक्ष्यते क्रियमाणं कर्म ।

तदूच्छ्रययथातथम् । यदर्थं क्रियते तद्विपरीतं भावयति ।

यद्यपि श्राद्धप्रकरणं तथापि वाक्यादन्यत्रापि होमादावयं प्रतिषेधः ॥ २३० ॥

घ्राणेन शूकरा हन्ति पक्षवातेन कुकुटः ॥

इवा तु दृष्टिनिपातेन स्पर्शेनावरवर्णजः ॥ २३१ ॥

पक्षकृतेन वायुना कुक्कुटो हन्ति । व्याख्यातमेतत् । तावति देशे निवारणीयमेषां संनिधानं यावति स्थिताः पश्यन्ति ।

अवरवर्णजश्चाण्डालः प्रकृतत्वात् ।

स्पर्शश्च प्रकृतक्रियापराः, न विवक्षितस्वरूपा इति व्याख्यातम् ।

अतोऽवागमेतत्—“चाण्डालस्य सामान्यतः स्पर्शप्रतिषेधादसत्यां प्राप्नोति प्रतिषेधान-
र्थक्यम् । अतः शूद्रोऽवरवर्णजः तस्य च द्विजातिश्राद्धस्पर्शनिषेधो नात्मीये इति ।”

विवक्षितेऽपि—नाम्नपानादिस्पर्शदोषोऽयमुच्यते, किं तर्हि यां देशः परिगृहीता नदीपुलिनादिरपरिश्रितस्तस्य स्पर्शः । तस्य हि वायूवादित्यादिना शुद्धिरुक्ता । अतः सत्यां प्राप्नोति युक्तः प्रतिषेधः ॥ २३१ ॥

खज्जो वा यदि वा काणो दातुः प्रेत्योऽपि वा भवेत् ॥

हीनातिरिक्तगात्रो वा तमप्यपनयेत्पुनः ॥ २३२ ॥

प्रेत्यो भूतकः ।

अपिशब्दादन्योपि यदूच्छ्रया संनिहिता बान्धवादिरपनेयः । तस्मात्प्रदेशादपसारयेत् ।

खंजो गतिविकलः अजङ्गमादि ।

हीनातिरिक्तगात्रः षण्ढः कुण्डलखण्डाकः श्लोपशादिः ॥ २३२ ॥

ब्राह्मणं भिक्षुकं वाऽपि भोजनार्थमुपस्थितम् ॥

ब्राह्मणैरभ्यनुज्ञातः शक्तितः प्रतिपूजयेत् ॥ २३३ ॥

अतिथित्वेनागतं ब्राह्मणं भिक्षुकं भित्तार्थिनं ब्राह्मणमपि भोजनप्रवृत्तैर्ब्राह्मणै-
रनुज्ञातः शक्या पूजयेत् । भोजनेन भित्तादानेन वा युक्तार्थतयाऽर्चयेत् । यतः
स पाकस्तदहस्तदर्थ एव ॥ २३३ ॥

सार्वर्णिकमन्नाद्यं सन्नीयाप्लाव्य वारिणा ॥

समुत्सृजेद्भुक्तधत्तामग्रतो विकिरन् भुवि ॥ २३४ ॥

वर्णशब्दः प्रकारे द्रष्टव्यः । सर्वप्रकारैर्व्यञ्जनैरुपेतमन्नाद्यं सन्नीय एकीकृत्य
वारिणा आप्लाव्य भुक्तवतां तृप्तानां ‘तृप्ताः स्म’ इतिवचनान्तरं अग्रतः समु-
त्सृजेत् विकिरेत्; नैकस्मिन्नेव देशे, किं तर्हि विशर्गाणाम् ।

भुवि । न पात्रेषु । भूमावपि न शुद्धायां, किंतर्हि, वक्ष्यति “दग्धेषु विकिर” इति । “सकृत्त्रिर्वा विकिरं कुर्यात्” इति शङ्खः ॥ २३४ ॥

असंस्कृतप्रमीतानां त्याग्निनां कुलयोषिताम् ॥

उच्छिष्टं भागधेयं स्याद्दग्धेषु विकिरश्च यः ॥ २३५ ॥

‘नास्य कार्योऽग्नि संस्कार’ इत्यत्रिर्वर्षा असंस्कृतास्तेषां प्रमीतानाम् । पात्रस्थं उच्छिष्टं दग्धेषु विकिरश्च तेषां भागधेयम् । भाग एव भागधेयशब्देनोच्यते । न हि तेषां ब्राह्मोपकारो नास्ति ।

त्याग्निनां गुर्वादीनाम् । अथवा कुलयोषितां कुलस्नानादृष्टदोषाणां भार्याणां त्यक्तारः । स्वतन्त्रे तु कुलयोषितामित्यस्मिन्नूढाः कन्याः कुलयोषित इति व्याचक्षते ।

अत उच्छिष्टं तेभ्य उद्देष्टव्यम् ।

न च वाच्यम् “अपवित्रमुच्छिष्टं कथं भागधेयेन कल्पतामिति” । वचनाभ्यास्यपवित्रता, सोमोच्छिष्टवत् ॥ २३५ ॥

उच्छेषणं भूमिगतमजिह्वस्याशठस्य च ॥

दासवर्गस्य तत्पित्र्ये भागधेयं प्रचक्षते ॥ २३६ ॥

पात्रस्थस्य पूर्वेण प्रतिपत्तिरुक्ता । भूमौ निपतितस्योच्छिष्टस्य दासवर्गार्थताऽनेन कथ्यते ।

अजिह्वोऽकुटिलः । अशठः अनलसः । तादृशस्य दासवर्गस्य स भागः । तस्मात्प्रभूतं दातव्यं, येन भूमौ भुत्तानस्य पततीति ॥ २३६ ॥

आसपिण्डक्रियाकर्म द्विजातेः संस्थितस्य तु ॥

अद्वैतं भोजयेच्छ्राद्धं पिण्डमेकं च निर्वपेत् ॥ २३७ ॥

संस्थितस्य द्विजातेरासपिण्डक्रियाकर्म प्रथममृतस्य आसहपिण्डकरणार्थं कर्म कर्तव्यम् । सहपिण्डदानं पूर्वाभ्यां न कर्तव्यम् । कथं तर्हि कर्तव्यम् । पिण्डमेकं च निर्वपेदिति । चशब्द एवशब्दस्यार्थे, तस्मा एव प्रेतायैकं पिण्डं निर्वपेत् । ब्राह्मणो हि तस्मा एव भोजयितव्यः ।

सूत्यन्तरे अन्याऽपीतिकर्तव्यता वैशेषी स्मर्यते ‘आवाहनाग्नौ करणरहितमिति’ । अग्नौ करणशब्देन चात्र ‘अग्नौ करिष्य’ इत्यनुज्ञापनं प्रतिषिध्यते, न पुनर्होमः । तथाहि गृह्ये प्रेतब्राह्मणैवाधिकृत्य होम आम्नायते ।

यस्मिन्च काले कर्म कर्तव्यं यावन्तं च कालं तत् सूत्यन्तरादन्वेष्टव्यम् । ‘आद्यमेकादशोऽहनि’ । “सूताहोऽपि च कर्तव्यं प्रतिमासं तु वत्सरम् । प्रतिसंवत्सरं चैव ब्राह्मणं वै मासिकार्थवत् ॥” इति । तथा च काठके ‘एवं सावत्सरिकमिति’ ।

एकादशमहर्षं चाशौचनिवृत्त्युपलक्ष्यार्थम् । यतः 'गृचिभूतः पितृभ्यो दद्यादिति' श्रूयते । संवत्सरान्ते हि सपिण्डीकरणं गृह्यकाराः स्मरन्ति ।

एतच्च ब्राह्ममेकोद्दिष्टं तदङ्गभूतं च निर्वपणम् ।

यस्तु श्रौते—पितृभ्यो दद्यादिति चचनात् पितृपितामहाय प्रपितामहाय चेति—अकृते सपिण्डीकरणे नेह दानं युक्तम् । न हि स्मृत्या श्रुतिर्बाधितुं शक्यत इति ॥ २३७ ॥

सहपिण्डक्रियायां तु कृतायामस्य धर्मतः ॥

अनयैवावृता कार्यं पिण्डनिर्वपणं सुतैः ॥ २३८ ॥

यदा तु सपिण्डीकरणं कृतं भवति तदा अनयैवावृता पार्वण्यब्राह्मविधिना त्रिभ्यो दद्यात् । ब्राह्मदितिकर्तव्यता ।

सपिण्डीकरणब्राह्मं दैवपूर्वं नियोजयेत् ।

पितृनेवाशयेत् तत्र पुनः प्रेतञ्च निर्दिशेत् ॥

पितरश्चात्र प्राक्सपिण्डीकृताः पितृवर्गमनुप्रवेशिताः पितामहादय उच्यन्ते । तानाशयेत् । 'तत्र पुनः' शब्दस्तेष्वेव ब्राह्मणेषु प्रेत आवाहयितव्यः, यत्र हि सर्वेस्तेः सह संसर्गस्तस्य संसृजनाय तत्कर्म ।

यदपि विश्रुता पठितं "प्रेताय ब्राह्मणान् भोजयेत् प्रेतपित्रे प्रेतपितामहाय च प्रेतप्रपितामहायेति", अत्रापि नैवं श्रूयते पृथक् भोजयेदिति ।

तत्र यथा बहुदैवत्यं हविर्वह्नीर्देवता उद्दिश्य सकृदेकं हूयते, एवं ब्राह्मणोऽपि बहु-नुद्दिश्य भोज्येतेति न किञ्चिदनुपपन्नम् । तथाहि सहवचनमनुगृहीतं भवति, पित्र्ये च न युग्मा भोजिता भवन्ति । यथा 'एकैकमुभयत्र' वेति येषां विधिस्तन्मते एकः सर्वोद्देशेन भोज्यते । एवमेतद्दृष्टव्यम् ।

"नन्वेवं सति पितृकृत्ये त्रिनिति सर्वदैव सहोद्देशः प्राप्नोति । एकैकस्मिन् ब्राह्मणे सर्व उद्देश्येरन् तत्रापि न पृथक्ग्रहणमस्ति" ।

कथं नास्ति । गृष्टे हि पठ्यते "न त्वेवैकम् । सर्वेषां पिण्डैर्व्याख्यातम्" । किञ्च 'प्रेतपात्रं पितृपात्रेषु सेचयेदर्थार्थ'मित्याह । तत्र कृतासन्नपात्राभावे प्रेतपात्रोदकस्य कुतः पात्रार्घदानं ? यदि तावत्संमीलितात्, तदयुक्तं, पितामहादेस्तत्कल्पितं, न पितुः । न चान्यार्थं कल्पितादित्यन्यार्थता युक्ता । अथ कृत्वाऽर्घदानं पश्चात्संनयनं कृत्वा, तदा कृत्वाऽर्घदानं तदर्थं सन्नयनस्य स्वतंत्रार्थार्थं प्रसेचयेदिति विरुध्यद् वचनम् । उक्तेनात्र प्रकारेण न कश्चन विरोधः ।

"अथ काऽयं प्रेतो नाम । प्रपितामहाय पिण्डः सपिण्डीकरणादूर्ध्वं न दीयते यतस्तेष्वेवानुप्रविष्टः । तदा च स्मृतिः—

“यः सपिण्डीकृतं प्रेतं पृथक् पिण्डेन याजयेत् ।

विधिघ्नस्तेन भवति पितृहा चोपजायते” ॥ इति ॥

पृथगेव हि तस्मै निरूप्यते । न त्वेकः सर्वेभ्य इति । मन्त्राश्च एतमेवार्थमाभिवदन्ति ‘ये समाना’ इत्यादयः ।

अत्रोच्यते । नायं प्रेशब्दोऽयतेः क्रियायोगेन वर्तते । रुढिरियं मृतः प्रेत ‘इदानीं प्रेत’ उच्यते । न हि दूरमध्वानं गतः प्रेत उच्यते । अस्ति च क्रियायोगः अविशेषण पूर्वप्रेत इदानीं प्रेते च । तथा च श्रुतिः “प्रयज्ञेवास्माँल्लोकाद्ये समाना” इति अचिरमरणे प्रेतप्रयोगं दर्शयति ‘प्रेतायान्नं दिनत्रयमिति’ सद्यःसंस्थितमधिकृत्य ।

यत्तु ‘पृथक्पिण्डेनेति’ अस्यायमर्थः । सपिण्डीकरणादूर्ध्वमेकोद्दिष्टं न कर्तव्यम् । यदा यदा श्राद्धं तदा तदा त्रिभ्यः, मृताहनि पितृभ्यस्त्रिभ्य एव कर्तव्यम् । नैकस्मा एव पित्रे । तथा ‘अनयैवावृता कार्यमितिथे’ पार्वणश्राद्धेति कर्तव्यता वाऽतिदिश्यते ।

“ननु चानयैवेति प्रकृतपरामर्शः प्रतीयन्ते, सन्निहितवचनत्वात्सर्वनाम्ना, सन्निहितश्चैकोद्दिष्टविधिः” ।

नैवम् । यदि हि कृतेऽपि सपिण्डीकरणे एकस्यैव क्रियेत, तदा भेदनिर्देश एव नोपपद्यते । तुशब्दश्च प्रकृतायामितिकर्तव्यतायां भेदं सूचयति, ‘असपिण्डक्रियायामेष विधिः, सहपिण्डक्रियायां पुनः कृतायां नायं मन्तव्य’ इति । अतो व्यवहिताऽपि बुद्धिस्थत्वात्पार्वणताऽतिदिश्यते । किंच कृते सपिण्डीकरणे यदैकोद्दिष्टं स्यात्कर्तव्यं, तदा त्रिभ्यो हानमिति अमावास्यायामिति चेत् को विशेषः । तत्रापि सहपिण्डक्रियामित्येवमर्थः किं नास्ति । न च मानवशास्त्रे कालान्तरं ‘मृताहे प्रतिसंवत्सरं’ चेत्यादि प्रतीतं येन तद्विषयमेतद् व्याख्यायते । अतोऽविशेषात्सर्वत्रैकोद्दिष्टानि प्राप्नुवन्ति । तत्र महाभारतवचनं विरुध्यते, तीर्थानि प्रकृत्योक्तं “श्राद्धेन तर्पयामास स वै पूर्वं पितामहान्” इति ।

यदपि स्मृत्यन्तरं ‘प्रतिसंवत्सरं’ चैव श्राद्धं वै मासिकार्थवत्—तत्रापि मासिकशब्देनामावास्यायामेव श्राद्धमुच्यते । सर्वश्राद्धानां तस्य प्रकृतित्वात् । तत्र हि धर्माः समान्नाताः । न तु “प्रतिमासं तु वत्सरमिति” एतन्मासिकशब्देनाभिधानं युक्तम् । न हि तस्य विशिष्टाः केचिद्धर्माः समान्नाता यैर्मिथेव । एकोद्दिष्टं त्वाद्यमेकादशे, चत्रियस्य त्रयोदशे इत्याद्यत्रापि विद्यते । अतो नैकोद्दिष्टं मासिकशब्देनाभिधानं युक्तम् । मासकालसम्बन्धाद्धि तन्मासिकमुच्यते । न च तस्य मासेनैव सम्बन्धः । कालान्तरेणापि सम्बन्धस्य दर्शितत्वात् । ‘शुचिर्भूतः पितृभ्यो दद्यादिति’ मासादूर्ध्वमपि करणान्मासे चाकरणाभात्र मासिकशब्देन तस्याभिधानम् । अमावास्याया उत्पत्तौ पौर्णमासिकशब्दब्रह्मात् ‘पिण्डानां मासिकश्राद्धमिति’ नियतत्वात्कालान्तरसंयोगस्याभावाद्धर्मवत्त्वाच्च युक्तसदीयधर्माविशेषः ।

आमश्राद्धमपि पार्वण्यऋतिकमेव । तत्प्रकृतित्वे च त्रिभ्यो दाने प्राप्ते एकोद्दिष्टता विधीयते ।

यदपि याज्ञवल्क्यवचनं (आचारे २५६ श्लो०)

“श्रुताहनि तु कर्तव्यं प्रतिमासं तु वत्सरम् । प्रतिवत्सरं चैवमाद्यमेकादशेऽहनि” ॥ तत्राप्येवमेतादृशीतिकर्तव्यता उच्यते । तत्रापि ह्यमावास्यमेव प्रकृतत्वेनावगतम् । अतो न मासकालयोगेऽपि एकोद्दिष्टे तदीयधर्मातिदेशोऽन्यत्र युक्तः । न हि भिक्षुको भिक्षुकाद्याचते । सोऽपि यतोऽन्यस्य विकारः ।

किंच एकमेव श्राद्धम् । तस्मान्न मासिकशब्दस्य सामान्यस्यैकोद्दिष्टविशेषविषयतायां प्रमाणमस्ति ।

याज्ञवल्क्येऽप्येवमिति । यद्यनन्तराबमर्शः तदा सपिण्डोकरणेतिकर्तव्यतातिदेशः प्राप्नोति । तदनन्तरं ह्येतच्छ्रुतम् । एतत्सपिण्डोकरणमिति (याज्ञव० आचार २५४) पठित्वाऽर्वाकूस्पिण्डोकरणादिति (याज्ञ० आ० २५५), च ततोऽनन्तरमुक्तम् “श्रुताहनीत्यादि (याज्ञ० आ० २५६)” ।

तस्मात्सन्निधानमकारणीकृत्य धर्मवत्त्वेनामावास्यस्यैवमिति निर्देशः ।

मन्त्राश्चास्मत्पक्षमेव सुतरामवद्योतयन्ति । “संसृज्यध्वं पूर्वंः पितृभिः सहेति” — ‘पूर्वंः पितृभिः सह’ वर्तमाना उच्यन्ते । ‘संसृज्यध्वमिति’ बहुवचनं पूजायाम् । तथा च निरुक्तकारः “एता (उ त्या) उषस इति । एतास्ता उषस इत्येकस्या एव पूजनाथं बहुवचनमिति” ।

अथ “संसृज्यध्वमिति येषु पिण्डेषु निक्षिप्यन्ते त उच्यन्ते । यश्च निक्षिप्यते स बहुवचनेन पूर्ववत्पूर्वेभिः पितृभिरिति । एवं च पूर्वैभिरित्येवमेव बहुवचनं प्रायोगिकं भविष्यति । इतरथा संसृज्यध्वमितिनिक्षिप्यमाणपिण्डाभिधाने उभयत्र बहुवचनमयथार्थं कल्प्यमिति” ।

तदेतदपि न किञ्चित् । यत एकैकेन पिण्डेन पिग्दाशः संसृज्यते । ‘चतुर्थे’ पिण्डमुत्सृज्य त्रैधं कृत्वा पिण्डेषु निदध्यादिति । अतो नैवात्र युगपदधिकरणवचनताऽस्ति येन बहुवचनमवकल्पेत ।

“एकैकाभिधानेन कुत आन्वयिकं संसृज्यध्वमिति बहुवचनं परोक्षवत्त्वाभिधानं न कल्प्यते । पूर्वैभिरिति निक्षिप्यमाणपिण्डवचनाच्च न एभिरिति निर्देशो युक्तः स्यात् ॥”

न चायं मन्त्रो विधायको येन तदर्थनिर्णये प्रयत्नामहे । अभिधायकोऽयम् । अभिधानगुणं च विनियोगतः । विनियोगश्च संसर्गः तच्च प्रकाशयति । संख्याऽत्र न विनियुक्ता न प्रकाशाता, संभवमात्रेणान्वीयते । तस्य च मन्त्रात्पूर्वं प्रतिपत्तिः ।

येऽप्याहुः—“चतुर्थशब्दः पूर्वतर उपपद्यते । पिता हि प्रथमः तदपेक्षया प्रपिता-
महः पूर्वश्चतुर्थः” इति ।

एतदपि न सम्यक् । पूर्वेषां पिण्डाभिधाय चतुर्णां पूर्णश्चतुर्थः प्रेतपिण्ड एव भवति ।
त्रिपुपक्रमं चेदं श्राद्धं न प्रेतोपक्रमम् । एवं ह्युच्यते “पितृनेवाराधयेत्पुनः प्रेतं न निर्दि-
शेदिति” । यस्यायं प्रेताय प्रथमः पिण्डस्ततस्तत्पित्रे इत्यादिक्रमः, तस्यापि कृतोऽयमियमः,
य एवासौ चतुर्थस्तस्यैवेदं त्रैधं करणं पिण्डेषु निधानं विधीयते । एतावद्धि तद्वाक्यम्-
चतुर्थं पिण्डमुत्सृजेत्त्रैधं कृतेति । तत्रानन्तर्यादुत्सृजतिना सम्बन्धश्चतुर्थं ‘पिण्ड’मित्यनयोः
प्रतीयते । त्रैधं कृत्वेत्यत्र तु कस्येदं त्रैधं करणमित्यपेक्षायां सन्निहितः पिण्डः सम्बध्यते ।
तावतैव निराकाञ्चोक्ते वाक्ये चतुर्थमित्यस्य सम्बन्धे न किञ्चित्प्रमाणमस्ति ।

तत्र यस्य कस्य विभागे प्राप्ते स्मृत्यन्तराभिर्णयः ।

“निरूप्य चतुरः पिण्डान्पिण्डदः प्रतिनामतः ।

ये समाना इति द्वाभ्यामार्शं तु विभजेत्त्रिधा” इति ॥

आद्यत्वं दानाभिप्रायेण, न पुनरादिपुरुषसम्बन्धान् । तथाहि प्रपितामहादिः
स्यात्पितामहात्पूर्वः, पितामहोऽपि पितुः पूर्व इत्यनवस्थानादप्रतिपत्तिः । दाने तु नियत-
क्रमतो व्यवस्थितमादित्वम् ।

एवं च चतुर्थमितिपदेन विशिष्टे पिण्डे क्रियात्रयेऽपि स्मृत्यन्तरवशादानक्रमणैवाद्यस्य
विभागा युक्तः । अतो यदुक्तं काठके “पूर्वप्रेतस्येष्टो विभागः प्रतीयते” इति कासा-
वस्येष्टता ।

यथोक्तम्—‘अत एव तस्मै अदानं यत एव वाऽसावन्तर्भावितः’ तन्न किञ्चित् । वच-
नान्न दीयते—‘न चतुर्थं पिण्डो गच्छतीति’ । तथा ‘त्रिपु पिण्डः प्रवर्तते’ इति । यत्स्वयं स्वकृतः
पाठः ‘पुनः प्रेतं न निर्दिशेदिति’ व्याख्यातं च “अन्तर्भाविते पूर्वप्रेते पुनर्दानं निषेधति”—
नैवायं पाठोऽस्ति प्रतिषेधार्थो ‘न’ पठ्यते, समुच्चयार्थीयश्चकारः पठ्यते । सत्यपि वा
तत्र पाठे ‘यः सपिण्डीकृत’मित्यत्र पृथक्पिण्डप्रतिषेधस्य या गतिरुक्ता सैवात्र वेदितव्या ।

यानि तु वाक्यानि—

“सपिण्डीकरणादूर्ध्वं प्रतिसंवत्सरं सुतः । एकोद्विष्टं तु कुर्वीत पित्रोरन्यत्र पार्वणम् ॥”
इत्यादीनि—यद्येतानि वाक्यानि सन्ति तदा किममावास्याया नामघोषणिकया । न
चैतानि वाक्यानि शिष्टपरिगृहीतासु प्रसिद्धासु स्मृतिषु कासुचिदुपलभ्यन्ते ।

तस्मान्न किञ्चिद्विशेषे लिङ्गमस्ति येन पूर्वप्रेतपिण्डाभिधीयत इति प्रतिषेधमहि ।
तस्मात्समाचारो न त्याज्यः । अयमेव पक्षो युक्तियुक्त इति दर्शितः । तस्मान्मतभेदेना-
पच्छेदतः पूर्वप्रेतनिधानपक्षोपन्यासः केषाञ्चित् ।

“असपिण्डक्रियाकर्म द्विजातेः संस्थितस्य च । अदैवं भोजयच्छ्राद्धं पिण्डमेकं च निर्वपेत् ।”

अत्र सपिण्डीकरणं मृते पितरि जीवति पितामहे पात्तिकं ज्ञेयम् । यदा ‘न जीव तमतिक्रम्य ददाती’त्येवं नाश्रीयते । यदा तु स एवाग्रता स्यादिति पक्षस्तदा पितामह-
मतिक्रम्य पूर्वैः संसर्जनीयः । एवं तु पुत्रस्यापि मृतस्य पित्रा विकल्पेनैव कर्तव्यमेवमन-
पत्यभार्यामरणे जीवन्मातृकस्यैव एव विधिः । “प्रमत्तानामितरे कुर्वारस्ताश्च तेषामिति” ।

सुतैरपत्यैरित्यर्थः । यद्यपि सुतग्रहणं तत्स्थानापन्नानामन्येषामपि ग्रहणं, यदि
स्वशब्देन नास्ति निषेधः ॥ २३८ ॥

श्राद्धं भुक्त्वा य उच्छिष्टं वृषलाय प्रयच्छति ॥

स मूत्रो नरकं याति कालमूत्रमवाक्शिरोः ॥ २३९ ॥

यद्यपि श्राद्धभुजो दापग्रहणं तथापि कर्तुरयमुपदेशः । तेन तथा कर्तव्यं यथा
न प्रयच्छति । श्रुतिङ्निमित्तमवत् ।

वृषलः शूद्रः ।

अवाक्शिरो ऊर्ध्वपादः । प्रकृत एव सपिण्डीकरणमा विज्ञायीति
श्राद्धग्रहणम् ॥ २३९ ॥

श्राद्धभुग्वृषलीतल्पं तदहयोऽधिगच्छति ॥

तस्याः पुरीषे तं मासं पितरस्तस्य शेरते ॥ २४० ॥

वृषली क्षामात्रोपलक्षणार्थमेतदित्याहुः । निरुक्तं कुर्वन्ति वृषस्यति चलयति
भर्तारमिति वृषली । सा च ब्राह्मणी अन्या वा सर्वा निषिध्यते । तथा च स्मृत्यन्तरं
“तदहर्ब्रह्मचारी स्यान्नियतः” इति ।

तल्पशब्देन मैथुनसंयोगो भण्यते । न शयनाराहणप्रतिषेध एव ।

अहर्ग्रहणमहोरात्रलक्षणापरम् । रात्रावपि निषेधः स्यात् ।

पुरीष इति निन्दार्थवादे निवृत्त्यर्थः ।

पितरस्तस्य श्राद्धभुजः ।

अयमपि पूर्ववद्वचनीयः । इदं तु युक्तं यदुभयानियम इति । नैमित्तिकोऽयं भोक्तुर्धर्मः
श्राद्धभोजने निमित्ते विधीयते । प्रकरणाच्च कर्मार्थोऽपि ॥ २४० ॥

पृष्ट्वा स्वदितमित्येवं तृप्तानाचामयेत्ततः ॥

आचान्तांश्चानुजानीयादभितो रम्यतामिति ॥ २४१ ॥

आचमनिकमज्रपानं दत्त्वा प्रष्टव्याः, ‘स्वदित’मित्यनेन शब्देन ।

स्मृत्यन्तराद्यान् परिगृह्य प्रश्नोऽयं कर्तव्यः । भवति हि कस्यचिदयं स्वभावो यदसंनि-
हितमन्नं सत्यपि तदभिलाषे यन्त्रयया न मृगयते संनिहितं तु गृह्णाति ।

तृप्तानाचामयेत् ।

अन्ये तु 'तृप्ताः स्थ' इत्यनेन शब्देन प्रष्टव्याः । ज्ञात्वा च तृप्तान् 'स्वदितमिति' अनेन
शब्देन वृंहणीयाः । वक्ष्यति—“पित्रे स्वदितमित्येव वाच्यमिति ” ।

आचान्तांश्चानुजानीयादभितो रम्यतामिति । 'अभितः' उभयतः,
इहैव स्वगृहे वा यथेष्टमास्यतामित्यर्थः ॥ २४१ ॥

स्वधाऽस्त्वित्येव तं ब्रूयुर्ब्राह्मणास्तदनन्तरम् ॥

स्वधाकारः परा आशीः सर्वेषु पितृकर्मसु ॥ २४२ ॥

भुक्तवद्भिर्गृहगमनाभ्यनुज्ञातैरनन्तरं स्वधेति वाच्यम् ।

स्वधाकारः स्वधाशब्दोच्चारणम् । प्रकृष्टा आशीः । पितृकार्येषु सर्वेषु
पञ्चाङ्गापववाग्नश्राद्धेषु ॥ २४२ ॥

ततो भुक्तवतां तेषामन्नशेषं निवेदयेत् ॥

यथा ब्रूयुस्तथा कुर्यादनुज्ञातस्ततो द्विजैः ॥ २४३ ॥

भुक्तमन्नं तेभ्यो निवेदयितव्यम् । प्रष्टव्यास्ते 'इदमस्तीति' । यथा ब्रूयुस्तथा
कुर्यादनुज्ञातः । अतोऽनुज्ञातेन नान्यत्र विनियोक्तव्यम् ॥ २४३ ॥

पित्र्ये स्वदितमित्येव वाच्यं, गोष्ठे तु सुश्रुतम् ॥

संपन्नमित्यभ्युदये, दैवे रुचितमित्यपि ॥ २४४ ॥

अन्येनापि तत्कालोचितोपस्थितेनैवमेभिः शब्दैः मोदयितव्याः ।

अन्यस्त्राह । अनुज्ञापनमेतैः शब्दैर्भोजनादिप्रवृत्तौ कर्तव्यम् । अतश्च श्राद्धकृता
परितुष्ट्यैव वक्तव्यम्—स्वदध्वमिति न हि स्वदितम् । स्वदतु इति वा पाठः ।

एतस्यार्थस्य प्रतिपादकं एतद्व्याख्यानं स्मृत्यन्तरसमाचारसापेक्षम् तस्मात्प्रवृत्तभो-
जनाः श्राद्धकृताऽन्येन वैवं प्रोक्षयितव्याः ।

गोष्ठे गोषु तिष्ठन्तोऽप्येकदेशेषु सुश्रुतमिति वाच्यम् ।

अस्तिवति सर्वत्र प्रतीयते ।

दैवे रुचितं रोचितमिति वा ॥ २४४ ॥

अपराहस्तथा दर्भा वास्तुसंपादनं तिलाः ॥

सृष्टिर्दृष्टिर्दिजाश्चाग्र्याः श्राद्धकर्मसु सम्पदः ॥ २४५ ॥

अपराह्णे श्राद्धं कर्तव्यम् ।

श्राद्धकर्मसु संपदः । संपादयितव्यान्येतानि वस्तूनि ।

अविशेषाभिधानेऽप्यपराह्णे न सर्वश्राद्धेषु । एवं हि स्मृत्यन्तरम् ।

“पूर्वाह्णे दैविकं कार्यमपराह्णे तु पैतृकम् ।

एकोद्दिष्टं तु मध्याह्णे प्रातर्द्विनिमित्तकम्” इति ॥

वास्तु वेश्म, तस्य संपादनं सम्मार्जनं सुधादिना भित्तीनां गोमयेन भूमेरुपल्लेपनं दक्षिणप्रवणता च । सृष्टिर्विसर्गः अकार्पण्येनाग्न्यव्यञ्जनदानम् । सृष्टिर्मार्जनम् । अन्नसंस्कारविशेषः ।

अन्ये तु व्याचक्षते । संपदेषा विभवशक्तिः, न त्वेतैर्विना अकरणम् ॥ २४४ ॥

दर्भाः पवित्रं पूर्वाह्णे हविष्याणि च सर्वशः ॥

पवित्रं यच्च पूर्वोक्तं विज्ञेया हव्यसम्पदः ॥ २४६ ॥

दर्भाः प्रसिद्धाः ।

पवित्रं मन्त्राः ।

हविषे हितानि योग्यानि हविष्याण्युत्तरश्लोके तानि वक्ष्यन्ते ।

पवित्रं पावनं शुच्याचारता ।

यच्च पूर्वोक्तम् । वास्तुसंपादनं सृष्टिर्मृष्टिर्वाग्न्याश्च श्रेष्ठाः श्रुतशीलसंपन्नाः ।

हृदयसंपदः । हव्यं देवतोद्देशेन यागादि ब्राह्मणभोजनं च । हव्यशब्दः कर्म दैविकमुपलक्षयति ॥ २४६ ॥

मुन्यन्नानि पयः सोमो मांसं यच्चानुपस्कृतम् ॥

अक्षारलवणं चैव प्रकृत्या हविरुच्यते ॥ २४७ ॥

मुनिर्वानप्रस्थः, तस्यान्नानि आरण्यानि नीवारादीनि । एतच्च प्रदर्शनं ग्राम्या-
ग्रामपि ब्रौह्मदीनाम् । तथाऽर्वाचीने श्लोके सर्वग्रहणम् । उत्तरत्र च “हविर्यक्षिर-
रात्रायेति” प्रक्रम्य “तिलैर्ब्रीहियवैर्माषैरिति” ग्राम्याग्रामप्यनुक्रमणम् ।

पयः क्षीरम् । तद्विकारा अपि दध्यादयो गृह्यन्ते, स्मृतिस्माच्चाभ्याम् ।

सोम ओषधिविशेषः ।

अनुपस्कृतमधिकृतमप्रतिषिद्धम् । सूनामासाद्यनुपस्कृतम् ।

अक्षारलवणम् । अत्र संदिह्यते—“किं द्वन्द्वगर्भो नव्समासः, उत नव्समास एव । अक्षारलवणम्, उत लवणविशेषः ‘क्षारलवणं’ ततोऽन्यदभ्यनुज्ञायते ।” लवण-

मेवं भवितुमर्हम् । द्वन्द्वगर्भे हि वृत्तिद्वयमाश्रयणीयम् । प्रतिपदं च नवः सम्बन्ध-
भेदः । तद्गुरु भवति ।

प्रकृत्या हविरनाश्रिते विशेषे एतद्विज्ञेयम् । 'हविष्येण वर्तते', 'हविष्यात्प्रात-
राशाद्भुङ्क्ते' इत्यादि सामान्यचोदनासु तद्विषयं ज्ञेयम् ॥ २४७ ॥

विसर्ज्य ब्राह्मणांस्तांस्तु प्रयतो विधिपूर्वकम् ॥

दक्षिणां दिशमाकांशन्याचेतेमान्वरान्पितृन् ॥ २४८ ॥

प्रासङ्गिकः पूर्वश्लोकः । इदानीं प्रकृतशेषमेवाह ।

विसर्ज्यानुज्ञाय यथासुखविहारे । ब्राह्मणांस्तान्प्रभुक्त्वतः । अनन्तरं दक्षिणां
दिशमीचमाय इमान् वरानभिलषितार्थान्पितृन्याचेत स्वपितृन्प्रार्थयेत् । स्वपितृन्
ध्यायन् 'युष्मासु प्रसन्नेष्विदं नः संयज्ञता'मित्येवं याचितव्यम् ॥ २४८ ॥

कं पुनस्ते वरा याचितव्या इत्यत आह—

दातारो नोऽभिवर्द्धन्तां वेदाः सन्ततिरेव च ॥

श्रद्धा च नो मान्यगमद्वबहुदेयं च नोऽस्त्विति ॥ २४९ ॥

मन्त्रवदयं श्लोकः पठितव्यः ॥ २४९ ॥

एवं निर्वपणं कृत्वा पिण्डांस्तांस्तदनन्तरम् ॥

गां विप्रमजमग्निं वा प्राशयेदप्सु वा क्षिपेत् ॥ २५० ॥

तदनन्तरं वरयाचनानन्तरं पिण्डान्पितृभ्यां निरुपान् गवादीन्प्राशयेत् ।
अग्नौ प्रक्षेप एव प्राशनम् ।

प्रापयेदिति पाठान्तरम् ॥ २५० ॥

पिण्डनिर्वपणं केचित्परस्तादेव कुर्वते ॥

वयोभिः स्वाद्यन्त्यन्ये प्रक्षिपन्त्यनलेऽप्यु वा ॥ २५१ ॥

ब्राह्मणभोजनात् परस्तात्कृते ब्राह्मणभोजने केचित् हविः कुर्वन्ति ।

वयोभिः पक्षिभिः स्वाद्यन्त्यन्ये । अधिकथं पूर्वस्मात्प्रतिपत्तिः ।

अनलोऽग्निः । एतत्पूर्वोक्तमेवानूदितम् ।

वच्छिष्टसन्निधौ चैतत्परस्तात्पिण्डदानमिष्यते ॥ २५१ ॥

पतिव्रता धर्मपत्नी पितृपूजनतत्परा ॥

मध्यमं तु ततः पिण्डमद्यात्सम्यक् सुतार्थिनी ॥ २५२ ॥

आश्रन्तयोः पिण्डयोरेषा प्रतिपत्तिः । मध्यमं तु तत्तस्तेषां पिण्डानां यो मध्यमः
तं धर्मपत्नी पुत्रार्थिनी अद्यात् । या न कामार्थमूढा ।

पतिरेव मया परिचरणीयो मनसाऽपि व्यभिचारो न कर्तव्य इति यस्या नियमः सा
पतिव्रता पतिभक्ता ।

पितृपूजने श्राद्धादिकर्मणि तत्परा श्रद्धावती । प्रयत्नेन तदाराधनादौ प्रवर्तते ।
सम्यग्वादादाचमनादिविधिना नियमेन च ॥ २५२ ॥

आयुष्मन्तं सुतं मृते यशोमेधासमन्वितम् ॥

धनवन्तं प्रजावन्तं सात्त्विकं धार्मिकं तथा ॥ २५३ ॥

भक्षयित्वा तु तं पिण्डं सुतं पुत्रं मृते जनयति ।

मेधा ग्रहणशक्तिः तथा समन्वितं युक्तम् ।

‘सत्त्वं’ नाम गुणः साङ्गोऽपु प्रसिद्धः धैर्योत्साहादिद्योत्यस्त्युक्तम् ॥ २५३ ॥

प्रक्षाल्य हस्तायाचम्य ज्ञानिप्रायं प्रकल्पयेत् ॥

ज्ञातिभ्यः सत्कृतं दत्त्वा बान्धवानपि भोजयेत् ॥ २५४ ॥

पिण्डेषु प्रतिपादितेषु तौ हस्तौ प्रक्षालयेत् । ततः आचमनविधिं कुर्यात् ।

ज्ञातीन् प्रैति गच्छति प्राप्नोतीति ज्ञातिप्रायं कुर्यात् । ज्ञातिभ्यां दद्यात् । तेभ्यः
सत्कृतं दत्त्वा बान्धवेभ्योऽपि दद्यात् । ‘ज्ञातयः’ सगोत्राः, मातृश्वशुरपक्षा ‘बान्धवाः’ ।

अत्र चोद्यते—‘यदुक्तं ‘यथा ब्रूयुस्तथा कुर्यादिति’ । यदि तैरुक्तं ‘गृहानस्मदी-
यानेतद्भक्षं प्राप्यतामिति,’ तदा वैश्वदेवहोमादोनां का गतिः’ ।

पाकान्तरं कर्तव्यम् । अथवाऽष्टष्टार्थमेवान्नशेषनिवृत्तं नित्यवदाम्नायते । शेष-
मन्नमित्युक्ते इष्टेभ्य इति ब्रूयुरिति, पाक्षिकं चैतत्स्याद्यदि ते गृह्णायुः ॥ २५४ ॥

उच्छेषणं तु तत्तिष्ठेद्यावद्विप्रा विसर्जिताः ॥

ततो गृहवलिं कुर्यादिति धर्मो व्यवस्थितः ॥ २५५ ॥

भुञ्जानानां यतिकिञ्चिद्भुज्यधिकरणपात्रसंलग्नं भूमिपतितं च तन्न तस्माद्देशादवमार्ष्टव्यं,
यावद्ब्राह्मणान् निष्क्रान्ताः ।

ततो गृहवलिं निष्पन्ने श्राद्धकर्मण्यनन्तरं वैश्वदेवहोमान्वाहिकातिथ्यादिभोजनं
कर्तव्यम् । वलिशब्दस्य प्रदर्शनार्थत्वात् ।

अन्ये तु ‘भूतयज्ञ एव वलिशब्देन प्रसिद्धतरः । तत्तद्व्याग्नौ होमो न प्राग्विरुध्यत’
इत्याहुः । ‘न चैतद्वाच्यं—‘पिण्डे कर्मणि प्रारब्धे कथं कर्मान्तरस्य तदन्तःकरणम्’ ।

यथैव पूर्वेषुर्निमन्त्रितेषु ब्राह्मणेषु सायंप्रातर्होमकरणं द्व्यहकल्पे आद्यस्याविरुद्धमेवं वैश्व-
देवहोमोऽप्यौपसदाग्निकः । तेन भूतयज्ञात्पराश्वः पदार्था उत्कृष्यन्ते, नार्वाश्वः ।”

अत्रोच्यते । यदि प्रागग्नौ वैश्वदेवहोमः क्रियते ततः आद्यानन्तरं बलिहरणं, तथा
सति देवयज्ञभूतयज्ञौ व्यवधीयेताम् । ततश्च क्रमोपरोधः । न च वैश्वदेवस्य कालबाधः
क्रियते । पितृश्राद्धकालहानेः । तस्मात्सर्वं महायज्ञानुष्ठानं श्राद्धादौत्तरकालिकम् ॥ २५५ ॥

हविर्यच्चिररात्राय यच्चानन्त्याय कल्पते ॥

पितृभ्यो विधिवद्दत्तं तत्प्रवक्ष्याम्यशेषतः ॥ २५६ ॥

चिररात्रशब्दे दीर्घकालवचनः ।

यच्चानन्त्याय कल्पते दीर्घकालतृप्तये जायते तदुभयं ब्रवीमीति प्रणिधानार्थ-
मुच्यते । कल्पते । प्रेत इत्यध्याहार्यम् ॥ २५६ ॥

तिलैर्ब्रीहियवैर्मर्षिरद्भिर्मूलफलेन वा ॥

दत्तेन मासं तृप्यन्ति विधिवत्पितरो नृणाम् ॥ २५७ ॥

तिलादिप्रहणं नेतरधान्यपरिसंख्यानार्थमपि तूक्तानां फलविशेषप्रदर्शनार्थम् । एतै-
र्विधिवद् दत्तैरपि मासं प्रोयन्ते ।

विधिवत्पितरो नृणामित्याद्यनुवादपदानि वृत्तपूरणार्थानि ॥ २५७ ॥

द्वौ मासौ मत्स्यमासेन त्रीन्मासान् हारिणेन तु ॥

औरभ्रेणाथ चतुरः शाकुनेनाथ पञ्च वै ॥ २५८ ॥

उरभ्रा मेषाः ।

शकुनय आरण्याः कुकुटाद्याः ।

मत्स्याः पाठोनाद्याः ॥ २५८ ॥

षण्मासांश्छागमासेन पार्षतेन च सप्त वै ॥

अष्टावैण्येयमासेन रौरवेण नवैव तु ॥ २५९ ॥

रुद्रपृषतैश्चा मृगजातिविशेषवचनाः ।

‘रौरवेण’ ‘पार्षतेन’ ‘ऐण्येति’ विकारे तद्धितः ॥ २५९ ॥

दशमासांस्तु तृप्यन्ति वराहमहिषामिषेः ॥

शशकूर्मयोस्तु मासेन मासानेकादशैव तु ॥ २६० ॥

वराहश्चारण्यसूकरः ॥ २६० ॥

संवत्सरे तु गव्येन पयसा पायसेन च ॥

वाध्रीणसस्य मासेन तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी ॥ २६१ ॥

श्रुतानुमितयोः श्रुतसम्बन्धस्य बलीयस्त्वाद्‘गव्येन पयसेति’ सम्बन्धः, न मासेन पाकरणिकेन । अन्ये तु चशब्दं समुच्चयार्थीयं पठित्वा व्याख्यानयन्ति—‘मासेन गव्येन पयसा पायसेन वा’ ।

पयोविकारः पायसं दध्यादि । पयःसंस्कृत भोदनः प्रसिद्धः ।

वार्ध्नीणसो जरच्छागः । एवं हि निगमेषु पठ्यते—

“त्रिपिबं त्विन्द्रियत्तोर्णं श्वेतं वृद्धमजापतिम् ।

वार्ध्नीणसं तु तं प्राहुर्याज्ञिकाः पितृकर्मणि” ॥

पिबतो यस्य त्रीणि जलं स्पृशन्ति कर्णौ जिह्वा च, स त्रिभिः पिबतीति ‘त्रिपिबः’ ।

यत्तु शङ्खेन गोमांसभक्षणे प्रायश्चित्तमाप्नातं तन्मधुपर्काष्टकाश्राद्धेभ्योऽन्यत्र ज्ञेयम् ॥ २६१ ॥

कालशाकं महाशल्काः खङ्गलोहामिषं मधु ॥

आनन्त्यायैव कल्प्यन्ते मुन्यन्नानि च सर्वशः ॥ २६२ ॥

कालशाकं विशिष्टशाकं प्रसिद्धम् । कृष्णे वास्तुकभेदे वा ।

महाशल्काः शल्यका उच्यन्ते । अन्ये तु मत्स्यान् सशल्कानाहुः ।

खङ्गो गण्डकः ।

लोहः कृष्णश्छागः, सर्वरक्तश्च । तथा पुराणम् “कृष्णश्छागस्तथा रक्त आनन्त्यायैव कल्पते” । लोहशब्दो वर्षालक्षणाया तद्वर्णयुक्ते छागे वर्तते । अयःकृष्णं, ताम्रं लोहितं, उभयत्रापि लोहशब्दः प्रयुज्यते । यद्यपि चैव वर्णां मेषादिष्वपि संभवति तथापि स्मृत्यन्तरप्रसिद्ध्या छाग एव गृह्यत इति व्याचक्षते ।

अन्ये तु शकुनिर्लोहपृष्ठः नामैकदेशेन, देवदत्तो दत्त इतिवत्, प्रतिपाद्यत इत्याहुः । समाचारश्चोभयत्राप्यन्वेष्यः ।

मधु मात्तिकम् ।

सर्वत्रात्र प्रोत्थतिशयोत्पत्तिर्विवक्षिता, न तु यथाश्रुत एव कालः । तथाहि द्वादशवर्षाण्यकरणं स्यात् । तत्र विरुध्येत “पित्र्यमा निधनात्कार्यमिति” ॥ २६२ ॥

यत्किञ्चिन्मधुना मिश्रं प्रदद्यात्तु त्रयोदशीम् ॥

तदप्यज्ञयमेव स्याद्वर्षासु च मघासु च ॥ २६३ ॥

यत्किञ्चिदन्नं मधुना संयुक्तम् । त्रयोदश्यां वर्षासु च मघासु चाधिकमिति । तदा च तदज्ञयमेव । ऋतुनक्षत्रतिथीनां च समुच्चयः । आपस्तम्ब-

वचनात्तु वर्षासु त्रयोदश्यष्टमीदशमीष्वपि । मघासु चान्तरेणाविवक्षा । एवं ह स्माह “मघासु चाधिकमिति” (आपस्तम्ब २ । ८ । १६ । २०) ॥ २६३ ॥

अपि नः स कुले भूयाद्यो नो दद्यात्त्रयोदशीम् ॥

पायसं मधुसर्पिर्भ्यां प्राक्छाये कुञ्जरस्य च ॥ २६४ ॥

प्रकृतां त्रयोदशीं वर्षादिगुणयुक्तामधिकृत्येदमुच्यते ।

एवं पितर आशासते ।

अस्माकं कुले भूयात्स तादृशो जायता उत्कृष्टगुणः यः प्रागुक्तायां त्रयोदश्या-
मस्मभ्यं दद्यात्पायसं मधुसर्पिःसंयुक्तम् । तथा कुञ्जरस्य हस्तिनः प्राक्छाये
प्राच्यां दिशि गतायां छायायां—अपराह्णे तरे काल इत्यर्थः । शेषेऽहनि हस्तिनो दीर्घा
प्राचीच्छाया भवति ।

‘प्राक्छायां’ इति वा पाठः । छायायां हि ब्राह्मणा भोज्यन्ते । अग्निमं कर्म तु
यत्पत्न्याच्छायायां न संभवति, तद्देशान्तरे तत्समीपे कर्तव्यम् । अङ्गत्वात्सति संभवे
तत्सर्वाङ्गोपेतं प्रधानं हस्तिच्छायायामेव ।

यत्तु व्याचक्षते—“प्रहोपरागो हस्तिच्छायोच्यते । हस्ती वै भूत्वा स्वर्भानुरासुरिरादित्यं
तमसाविध्यदिति”—तदयुक्तम् । तत्र हि गौणो हस्तिशब्दप्रयोगः । स्मृत्यन्तरे च पृथगेव
हस्तिच्छाया प्रहोपरागाद्गन्ताता “हस्तिच्छाया ग्रहणं चन्द्रसूर्ययोरिति” ॥ २६४ ॥

यद्यद्दाति विधिवत्सम्यक् श्रद्धासमन्वितः ॥

तत्तत्पितॄणां भवति परत्रानन्तमक्षयम् ॥ २६५ ॥

यद्यदिति वीप्सायां अप्रतिषिद्धं सर्वमग्नमनुजानाति ।

विधिवत् सम्यक्शब्दानुवादः ।

श्रद्धासमन्वित इत्येतदत्र विधीयते । श्रद्धया दातव्यम् ।

तथा दत्तमनन्तमक्षयं भवति पितॄणां परलोके । अनन्तमिति वा
कालावधिनिषेधः ।

अक्षयमिति मात्रया व्ययाभावमाह । सर्वकालं भवति प्रभूतं च ॥ २६५ ॥

कृष्णपक्षे दशम्यादां वर्जयित्वा चतुर्दशीम् ॥

श्राद्धे प्रशस्तास्तिथयो यथैता न तथेतराः ॥ २६६ ॥

दशम्यादीनां वचनात्फलातिशयोत्पत्तिः । अन्यास्वपि तु सत्यां श्रद्धायां कर्तव्यम् ।
चतुर्दश्यां तु निषेध एव ॥ २६६ ॥

युक्षु कुर्वन् दिनर्षेषु सर्वान्कामान्समश्नुते ॥

अयुक्षु तु पितृन्सर्वान्मजां प्राप्नोति पुष्कलाम् ॥ २६७ ॥

युष्णि दिनानि द्वितीयाचतुर्थ्यादीनि । अन्नं न च त्रयं तानि भरण्यादीनि युष्णि भवन्ति । प्रतिपत्तृतीयापञ्चमीसप्तमीनवम्यास्तिथयोऽयुज उच्यन्ते । द्वितीयाचतुर्थीषष्ठ्यष्टमीदशम्यो युजः । एवमेकादश्ययुक्प्रभृतौ द्रष्टव्यं न च त्रेष्वपि ।

सर्वान् कामान् । ते च कामा इतिहासपुराणयोर्भेदेनोपात्ताः । पुष्कलां प्रजाम् । धनविद्याबलपुरुषैः पुष्टा पुष्कला ॥ २६७ ॥

यथा चैवापरः पक्षः पूर्वपक्षाद्विशिष्यते ॥

तथा श्राद्धस्य पूर्वाह्णादपराह्णो विशिष्यते ॥ २६८ ॥

पूर्वपक्षः शुक्लपक्षः अपरः कृष्णपक्षः । चैत्रसिताद्या मासा इति । यथा श्राद्धस्य शुक्लपक्षात् कृष्णपक्षो विशिष्यते प्रकृष्टफलदो भवति तथा पूर्वाह्णादपराह्णो विशेषवचनात् । पूर्वाह्णेपि कदाचित्कर्तव्यमेवेति प्रतीयते । ननु च प्रसिद्धेन दृष्टान्तेन भवितव्यम् । न चापरपक्षस्य पूर्वपक्षाच्छ्राद्धं प्रति विशेष उक्तः ।

केचिदाहुः कृष्णपक्षे दशम्यादावित्येतस्मात्प्रतीयते । एवं तु ब्रूमः—‘वचनानि त्वपूर्वत्वात्’ (मी० सू० ३ । १५ । २१) इत्यनेन न्यायेनाप्रसिद्धस्य दृष्टान्ततास्तीति । विधिरपि दृष्टान्तवचनादेव शक्योऽवगन्तुम् ॥ २६८ ॥

प्राचीनावीतिना सम्यगपसव्यमतन्द्रिणा ॥

पित्र्यमा निधनात्कार्यं विधिवद्दर्भपाणिना ॥ २६९ ॥

यत्किञ्चित्पित्र्यं तत्र कर्मण्ययं विधिः । पदार्थाः प्राग्व्याख्याताः । अतन्द्रिणा अनलसेन श्रद्धाधनेनेति यावत् । आ निधनादामरणाद्, यावज्जीविकोयं विधिरित्यर्थः । दर्भपाणिना । तदुक्तं दर्भाः पवित्रमिति तद्ग्रथितशीर्षकं दर्भमयं पवित्रमुच्यते ॥ २६९ ॥

रात्रां श्राद्धं न कुर्वीत राक्षसी कीर्तिता हि सा ॥

सन्ध्ययोरूपयोश्चैव मूर्ध्ने चैवाचिरोदिते ॥ २७० ॥

ननु चापराहविधानात्कुतो रात्र्यादिषु प्राप्तिः । अथ मतविशेषवचनेनान्यत्राप्यस्तीति ज्ञापितम् । सत्यम् । पूर्वाह्णादपराह्णो विशिष्यत इति यद्वेदं विशेषवचनं तत्रैवास्तीति सामान्यज्ञानं प्रवर्तते । तेन पूर्वाह्ण एव कदाचित्सत्थान्य उत्तरकाल इति केचिदाहुः । ग्रहणं चन्द्रसूर्ययोरिति चन्द्रग्रहादिषु रात्र्यादावपि प्राप्तः, तन्निषेधार्थम् । अतश्च

सन्ध्यायां चन्द्रसूर्ययोरुपरागं रात्रौ चन्द्रग्रहणे प्रतिषेधाद् विधानाद्विकल्पः । अन्ये त्वाहुः-
मध्याह्नकालः पूर्वाह्णापराह्णाभ्यामन्यस्तत्राप्येतेन प्रतिषेधेन कर्तव्यमिति ज्ञाप्यते । सूर्ये
चैव पूर्वाह्नकालत्वात्प्रथमोदिते सूर्ये प्रतिषेधः । रात्रौ सीत्यर्थवादः ॥ २७० ॥

अनेन विधिना श्राद्धं त्रिरब्दस्येह निर्वपेत् ॥

हेयन्तग्रीष्मवर्षासु पाञ्चयज्ञिकमन्वहम् ॥ २७१ ॥

पूर्वोक्तेन विधिना इतिकर्तव्यताकलापेन पूर्वेषु निर्मन्त्रणादिभिः संवत्सरस्य
त्रिःश्राद्धं कुर्वीत । केषु मासेष्वित्यत आह हेयन्तग्रीष्मवर्षासु । मासानुमासिकमित्यस्य
त्रिः संवत्सरविधिवैकल्पिकः । पाञ्चयज्ञिकः पञ्चमहायज्ञमध्ये यः पठितः सोन्वहं
कर्तव्यः । अस्य च प्राचीनावीत्यपसव्योदङ्मुखब्राह्मणभोजनमित्येतावत्येवेतिकर्त-
व्यता । एवमर्थमेव पुनरुपन्यासः । एवं त्रिःसंवत्सरविधिरनाहिताग्नेरित्येवं पूर्वं
व्याचक्षते, प्रमाणं तु त एवं विदन्ति ॥ २७१ ॥

न पैतृयज्ञियो होमो लौकिकेऽग्नौ विधीयते ॥

न दर्शेन विना श्राद्धमाहिताग्नेर्द्विजन्मनः ॥ २७२ ॥

पितृयज्ञाङ्गभूतो होमः पैतृयज्ञिकः स लौकिके स्मार्तेऽग्नौ न विधीयते ।
शास्त्रेण कर्तव्यतया न चोच्यते । तस्मात्त्रिः संवत्सरस्यानाहिताग्निना कर्तव्यम् । यद्यपि
त्रिःकृतमपि भवत्येव कृतं लौकिकेभ्यो, तथापि संवत्सरापेक्षया अकृतमेव तद्वति ।
प्रस्थभोजनो हि न्यूने भुक्तेऽभुक्त इति । अर्थवादतया पूर्वशेषमिदं पूर्वं व्याचक्षते । इदं
त्वयुक्तम् । यदि लौकिकोऽग्निर्विवाहादावपरिगृहीतस्तस्मिन् ब्रह्माङ्गभूतो होमो न कर्तव्य
इत्युच्यते । होमप्रतिषेधेन च तद्व्यतिरिक्तमन्यत्कर्म कर्तव्यमित्युक्तं भवति । इतरथा
परिगृहीताग्नेरपि पार्वणश्राद्धाङ्गत्वेन विधानादनग्निकस्य श्राद्धानधिकार एव स्यात् ।
यच्चान्वस्याभ्यावेच्छाशक्त्या न दर्शपौर्णमासयोरधिकारः । अस्मिन्सु सति साम्निकस्य
होमवत् श्राद्धमनग्निकस्य तद्वर्जितमपि ज्ञापितं भवति । तथा चाग्न्यभाव इत्यस्याय-
मेव विषयः ।

येपि व्याचक्षते पिण्डपितृयज्ञः पितृयज्ञोभिप्रेतः तत्र यो होमः स लौकिके स्मार्तेऽग्नौ
नास्ति—तेपि न युक्तमाहुः । अस्त्वेवमनाहिताग्निर्नित्यत्वे अपयित्वा जुहुयादित्यादि ।
न दर्शेन विना श्राद्धं ग्रहोपरागादावाहिताग्निः प्रतिषेध इत्याहुः । एतत्तु समाचार-
विरुद्धम् ।

अन्ये तु पठन्ति—न विना दर्श इत्यस्यानाहिताग्निना मासानुमासिकं कर्तव्यम्,
नास्य त्रिःसंवत्सरविधिः । नैवायं पाठोऽस्तीत्यन्ये । कस्तद्व्यस्यार्थः । दार्शान् श्राद्धाद-

न्यदाहिताग्नेर्मघाग्राद्धादि न नियमेन भवतीति दार्शमेव तस्य नियतम् । अनाहिताग्नेस्तु हेमन्तादिविहितान्यपि नियतानीति ॥ २७२ ॥

यदेव तर्पयत्यग्निः पितृन्सनात्वा द्विजोत्तमः ॥

तेनैव कृत्स्नमाप्नोति पितृयज्ञक्रियाफलम् ॥ २७३ ॥

पाञ्चयाग्निकं यच्छ्राद्धं अहरहरित्युक्तं तस्य वैकल्पिकत्वमनेनोच्यते ।

उदकतर्पणं यत्क्रियते सनात्वा तेनैव पितृयज्ञक्रियाफलं प्राप्नोति ।

यदुक्तमेकमप्याशयेदिति तस्य नास्ति नियमेन कर्तव्यता । उदकतर्पणमवश्यं कर्तव्यम् ॥ २७३ ॥

वसून्वदन्ति तु पितृन् रुद्रांश्चैव पितामहान् ॥

प्रपितामहांस्तथादित्यान् श्रुतिरेषा सनातनी ॥ २७४ ॥

पितृद्वेषादप्रवर्तमानस्य प्रवृत्त्यर्थमिदम् ।

त्रिस्थाना वस्वाद्या देवताः पितरोऽपि य एव पिण्डभाजः । अतो देवतात्वेनैते द्रष्टव्याः ।

श्रुतिरेषा श्रूयते एतद्वेदे । अतः पुरातनी नित्यत्वाद्वेदस्य ॥ २७४ ॥

विधसाशी भवेन्नित्यं नित्यं वामृतभोजनः ॥

विधसो भुक्तशेषं तु यज्ञशेषं तथामृतम् ॥ २७५ ॥

आधेन श्लोकपादेनातिथ्यादिभुक्तशिष्टस्यान्नस्य यद्भोजनं विहितं तदनूयते । माङ्गलिकतया मङ्गलावसथानि शास्त्राणि प्रचन्ते ।

पित्र्याहैवं कर्म शस्तवरम् । यज्ञशेषम् । अनेन ज्योतिष्टोमादि हविःशेषस्य भोजनं विधसस्य तुल्यतरोच्यते । उत्तरेणार्घश्लोकेन सौहार्दमेव तस्य वेदार्थव्याख्यानम् । कस्याभिच्छास्त्रायामाभ्यां शब्दाभ्यां विधानं दृष्टमतो व्यामोहं निवर्तयति । विधसमभ्रातीति विधसाशी । अमृतं भोजनमस्येत्यमृतभोजनः । भुक्तशेषं भृत्यभुक्तशिष्टमिति द्रष्टव्यम् । भुक्तशेषमिति पाठसामर्थ्यादितिथ्यादिभुक्तमिति द्रष्टव्यम् । अन्ये तु प्रकृतत्वाच्छ्राद्धभुक्तशेषमिति द्रष्टव्यम् । तथा च स्मृत्यन्तरं भुञ्जीत पितृसेवितमिति । आद्याङ्गं चैतद्भोजनं केचिदाहुः ।

अन्ये तु पुरुषार्थो भोजननियमोऽभित्याहुः । वसून्वदन्तीत्यनेनैव आद्यप्रकरणस्यापवृत्तत्वात् । यज्ञशेषं यज्ञोपयुक्तद्रव्यशेषमिति द्रष्टव्यम् ॥ २७५ ॥

एतद्भोजनमिहितं सर्वं विधानं पाञ्चयज्ञिकम् ॥

द्विजातिमुख्यवृत्तीनां विधानं श्रूयतामिति ॥ २७६ ॥

पूर्वं हि व्यवहितस्य पाञ्चयज्ञिकमिति महायज्ञविधेरुपसंहारो माङ्गलिकतयैव ।
 उत्तरेण श्लोकार्धेन वक्ष्यमाणाध्यायार्थैकदेशोपन्यासः । तौ चोक्तप्रयोजनौ । द्विजाति-
 मुख्या ब्राह्मणास्तेषां वृत्तयो जीविकाः कर्माणि द्विजातीनां वा मुख्यवृत्तय इति ।
 उत्तरत्रैव दर्शयिष्याम इति प्रसिद्धम् ॥ २७६ ॥

इति श्रीमद्वेधातिथिविरचिते मनुभाष्ये तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थोऽध्यायः ४ ।

चतुर्थमायुषो भागमुषित्वाऽऽद्यं गुरौ द्विजः ॥

द्वितीयमायुषो भागं कृतदारो गृहे वसेत् ॥ १ ॥

संचेपेणातिक्रान्तस्याध्यायद्वयस्यार्थं कथयत्यनुस्मरणाय । गार्हस्थ्यधर्मस्यायं वृत्ति-
विधिरिति द्वितीयं श्लोकप्रयोजनम् ।

अनियतपरिमाणत्वादायुषश्चतुर्थभागव्यवस्थाविधानमाश्रमिणामनुपपन्नमतः श्लोकोऽयं
विहिताश्रमकालानुवादार्थः । यद्यपि च “शतायुर्वै पुरुषः” इत्येतदपेक्षया कथंचिदुप-
पद्येतापि, तथापि स्वप्रकरणे ‘ग्रहणान्तिकमिति’ अवध्यन्तरस्य ब्रह्मचर्यविहितत्वात्,
“गृहस्थस्तु यदा पश्येत्” इति गार्हस्थ्येऽपि कालान्तरप्रतिपत्तेरनुवाङ्मतैवानुमीयते ।

चतुर्थमायुषमायुषो भागम् । जन्मापेक्षमाद्यत्वम् ।

गुरौ उषित्वा ब्रह्मचर्यं कृत्वा ततो द्वितीयं चतुर्थमायुषो भागं कृतविवाहो गृहे
वसेत् । गृहस्थाश्रममनुतिष्ठेत् ॥ १ ॥

तत्र वसन्

अद्रोहेणैव भूतानामल्पद्रोहेण वा पुनः ॥

या वृत्तिस्तां समास्थाय विमो जीवेदनापदि ॥ २ ॥

‘वेहि देहीति’ याच्यमानस्य यः परस्य चित्तविकारः खेदात्मको जायते स ‘द्रोहो’-
ऽभिप्रेतः, न पुनर्हिंसैव । तस्याः सर्वसामान्येनैव प्रतिषेधात् ।

अल्पद्रोहेणेति । याच्यया विना यदि न वर्त्यते तदा स्वल्पं याचितव्यम्,
एषोऽ‘ल्पद्रोहः’ ।

या वृत्तिर्जीवनेोपायः, कृषिसेवादि । यस्यां वृत्तौ परस्य पीडा न भवति सा
आश्रयितव्या ।

सामान्योपदेशोऽयम् ।

समास्थाय आश्रित्य जीवेत् ।

आपदि दशमे विधिर्भविष्यति ।

अस्माच्चोपदेशाद्ब्रह्ममाणाभ्य अन्यपि वृत्तिर्भवतीति गम्यते । अन्यथा वक्ष्यमाण-
विशेषनिष्ठत्वे सामान्यस्योपदेशस्यानर्थक्यमेव स्यात् । तेन च याजनाभ्यापने कुसीदम्
अमृतादिमध्ये अपठितमपि लभ्यते ।

अल्पीथसी या उच्छ्वृत्तिर्गृहीता असौ हि 'अल्पद्रोहः' । तथा च गौतमः (अ० १० सू० ५, ६) "कृषिवाणिज्ये चास्वयं कृते । कुसीदं च" ।

जीवनमात्रोऽयं विधिर्धनसञ्चयस्तु वक्ष्यमाद्यैरेव नियतैः कर्मभिः ॥ २ ॥

यात्रामात्रप्रसिद्धयर्थं स्वैः कर्मभिरगर्हितैः ॥

अक्लेशेन शरीरस्य कुर्वीत धनसञ्चयम् ॥ ३ ॥

पूर्वेणान्वाहिकजीवनविधावुपाय उक्तोऽनेन धनसञ्चये नियम उपदिश्यते । स्वैः कर्मभिः धनसञ्चयं कुर्यात् ।

तानि च कर्माण्युत्तरत्र वक्ष्यन्ते ।

सञ्चयप्रयोजनमाह । यात्रामात्रप्रसिद्धयर्थम् । न भोगाय धनसञ्चयक्लेशः कर्तव्यः, किं तर्हि यात्रामात्रप्रसिद्धयर्थम् । आत्मकुटुम्बस्थितिः 'यात्रा', तत्परिमाणं 'यात्रामात्रं', तस्य 'प्रसिद्धिः' निष्पत्तिः, तदर्थस्तत्प्रयोजनम् ।

नित्यकर्मनिवृत्तिरात्मस्थितावेवान्तर्भूतानि तानि ह्यकुर्वत न आत्मस्थितिः । आह च (अ. ३ श्लो. ६२) "न निर्वपति पञ्चानामुच्छ्वसन्न स जीवति" । अथवा सत्यपि शास्त्रीयत्वे यत्र लोको गर्ह्यते तद्वर्ज्यमेव । यथा नरस्य महाकुलीनस्य भुक्तविभवस्य निकृष्टकुलात्प्राप्तश्रोकात् समानजातीयादपि प्रतिग्रहादिना केनचिदुपायेन जीवनम् ।

अक्लेशेन शरीरस्य । सेवावाणिज्ये महाक्लेशे दूराध्वगमनादिना । तादृशे न कर्तव्ये ।

सञ्चयो राशीकृतपरिरक्षणम् ॥ ३ ॥

ऋतामृताभ्यां जीवेत्तु मृतेन प्रमृतेन वा ॥

सत्यामृताभ्यामपि वा न श्ववृत्त्या कदाचन ॥ ४ ॥

तानीदानीं कर्माणि नामतस्तावदाह । नान्नैव केषाञ्चित् स्तुतिः प्रतीयते । प्रयो-
जनं च प्रशस्ताभावे निन्दितेषु प्रवृत्तिः ।

तत्र 'मृतप्रमृते' अत्यन्तनिन्दिते । ततोऽपि सत्यामृतम् । यत आह 'तेनैव वा जीवितव्यम्' इति । अपिशब्द अरुचिसूचनार्थः ॥ ४ ॥

नामतो निर्दिश्य स्वरूपतो व्याचष्टे ।

ऋतमुच्छशिलं ज्ञेयममृतं स्यादयाचितम् ॥

मृतं तु याचितं भैक्षं, प्रमृतं कर्षणं स्मृतम् ॥ ५ ॥

वच्छश्च शिलश्च उच्छश्चिलम् । तद्वृत्तं ज्ञेयम् । सत्यव्रततुल्यम् । क्षेत्राल्ल-
नस्य प्रोक्षादेर्गृहं खलं वा नीयमानस्य यः पुलाकः पतितः स्वामिनोऽनपेक्षितस्तस्योष्ण-
यनमुच्छः, 'तत्सूतम्' । न तत्रेयं बुद्धिराधेश 'परकीयमेतन्न गृह्णामीति' ।

एवं च खलात्परिभ्रष्टस्य लूनस्यालूनस्य बाऽनेकप्ररोहवतो ग्रहणं 'शिलः' ।

अमृतं स्यादयाचितम् । अत्यन्तप्रोतिकरत्वात् ।

मृतमिव याचितं भैक्षमिति । 'याचित'मित्येव सिद्धे 'भैक्ष'शब्देन
सामूहिकतद्धितान्तं बहुवो याचितव्या इत्युच्यते, नैकः कर्तृर्हनीयः । तदुक्तम् "अल्प-
द्रोहेणेति" । प्रायेण च भैक्षशब्दस्य 'भैक्षस्यात्मविशुद्धार्थ' मित्येवमादौ सिद्धान्नविषये
प्रयोगसिद्धेः, सामान्यविषयार्थं 'याचित'शब्दोपादानम् । तेन नेदं सिद्धान्नभक्षणमेव,
अग्निमतः पराग्निपक्वेन वैश्वंवाहिविरोधात् ।

न चेदं भोजनार्थमेव भिच्छणम्, किंति हि स्थित्यर्थम् । स्थितिश्च न भोजन-
मात्रसाध्या गृहस्थस्य, किंति यावत्किञ्चिद् गृहोपयोगि । अत एवोदकपरिधानाद्यपि
भिक्षितव्यम्, गृहोपकरणं च म्यात्यपिधानादि । ब्रह्मचारिणस्तु भोजनकालं विधिना
पाकासम्भवान्नियमतः सिद्धान्नविषयं भैक्ष्यं प्रतीयते ।

भिच्छाशब्दश्चायं भिक्ष्यमाणद्रव्यगतं परिमाणमप्याचष्टे । भिच्छामात्रं न दद्याति
याचितः । प्रसृतिमात्रं भिञ्चेति । तेन गोहिरण्यादिभिच्छणं न प्रसृतशब्देनाभ्यनुज्ञायते ।
प्रतिग्रहाद्यर्था याच्येति ।

"ननु भैक्षग्रहणमपि प्रतिग्रह एव" ।

नैव ग्रहणमात्रं प्रतिग्रहः । विशिष्ट एव स्वीकारं प्रतिपूर्वो गृह्णातिर्वर्तते । तेन न
स्वीकारमात्रे । "प्रतिग्रहसमर्थोऽपि" (अ० ४ श्लो० १८६) "प्रतिग्रहः प्रत्यवरः" इति
(अ० १० श्लो० १०६) अदृष्टबुद्ध्या दीयमानं मन्त्रपूर्वं गृह्णतः 'प्रतिग्रहो' भवति । न
च भैक्षे 'देवस्य त्वादि' मन्त्रोच्चारणमस्ति । न च प्रात्यादिना दानग्रहणे । न च
तत्र प्रतिग्रहव्यवहारः ।

अतः प्रतिग्रहादर्थान्तरमेवेदमृतामृतशब्दाभिधेयम् ।

अतश्च नात्र याच्यमानस्य अयाच्यमानस्य वा महासत्त्वतया उपकारान्तरापेक्षा
जायते । येन वा ददतो जात्याद्यपेक्षा युक्तिमती । प्रतिमास्यैव करणया च प्रदीयमानं
गृह्णतो न प्रतिग्रहः ।

"ननु च करणया दानमदृष्टायैव" ।

नेति ब्रूमः । न च तत्र दानधर्मः । किंति हि कदवाभ्यासात्परोपकाराद्वा ।
तत्र यथा हितोपदेशाद्वावनुमादस्य विधिर्जात्यादि नापेक्षते तद्वत्करणया दाने ।

तथा च शिष्टा नैवविधे दाने 'वेदतत्त्वार्थविदुषं ब्राह्मणाये'त्येतदनुवृण्यन्ते । अत एवा-
ब्राह्मणा अपि दैन्यमापन्नाः परेषु दत्तं गृह्णाना न ब्राह्मणवृत्तिं प्रतिग्रहमाश्रिता भवन्ति ।

स्थितमेतत् । प्रतिग्रहे यद्यपि याचितायाचितपूर्वकत्वं विद्यते तथापि न तेनैव
मृतामृतशब्दार्थः । विषयान्तरस्य दर्शितत्वात् । याजनाध्यापनयोरप्येतद्रूपमस्ति ।
कश्चित्वाचित्वा याजकत्वं लभते, कश्चित्प्राथर्यते । एवमध्यापने योज्यम् ।

अतो यावता काचिद्वृत्तिर्याच्यया सा दैन्यावहत्वात् मरणमिवेति मृतशब्दे-
नाभिधीयते ।

कर्षणं तु मरणादपि पापीयः । लाङ्गलाकर्षणं हि भारवाहत्वं तच्च खलजनपदकर्म ॥५॥

मत्यानृतं तु वाणिज्यं तेन चैवापि जीव्यते ॥

सेवा श्ववृत्तिराख्याता तस्मात्तां परिवर्जयेत् ॥ ६ ॥

नैवं मन्तव्यं सत्यानृतोभयरूपता शास्त्रेण वाणिज्येऽभ्यनुज्ञायत इति । किंतर्हि
वस्तुस्वभाववाद्दोऽयम् । लोभग्रहणमेवानृतम् ।

जीव्यत इतिवचनाद्वाणिज्या जीवनायैव, न धनसञ्चयाय ।

सेवा श्ववृत्तिः यथा हि आ प्रेर्यते, कृच्छ्रेण च लभते, तथा च सेवकः । 'सेवा'
प्रेष्यत्वम् । यत्र कुत्रचित्कर्मणि प्रेष्यते, उचितेऽनुचिते वा, स सेवकः । अत उत्कृष्टेनायुध-
कर्मादिना ये राजानमुपसर्पन्ति ते न श्ववृत्तयः ॥ ६ ॥

कुसूलधान्यको वा स्यात्कुम्भीधान्यक एव वा ॥

त्र्यहैहिको वाऽपि भवेदश्वस्तनिक एव वा ॥ ७ ॥

उक्तमात्मकुटुम्बस्थित्यै धनसञ्चयः कार्यो, न भोगाय क्लेश आश्रयणीयः । तत्तु
किमन्वहमर्जनीयं, उतैकदैव चिरकालपर्याप्तमिति, नाक्तम् । तत्र कालविलम्बार्थ-
मिदमारभ्यते ।

कुसूले धान्यमस्येति गमकत्वाद्गुणिकरणो बहुव्रीहिः । पाठान्तरं 'कुशूलधान्यक'
इति । कुसूलपरिमितं धान्यं कुसूलधान्यं, तदस्यास्तीति मत्वर्थीय इक् शब्दः । धान्या-
धिकरणमिष्टकादिकृतम् 'कुसूलः' 'कोष्ठ' इति चोच्यते । तेन चात्र परिमाणं लक्ष्यते ।
तत्र यावन्माति तावत्सञ्चेतव्यम् । न पुनराधारनियमोस्ति । कुसूलेन च महापरिमह्य-
स्यापि बहुभुज्यबन्धुदारदासपुत्रगवाशवादिमतोऽपि यावता सावत्सरी स्थितिर्भवति ताव-
दनुज्ञायते । यतो वक्ष्यति (अ० ११ श्लो० ७) "यस्य त्रैवार्षिकं भक्तमिति" ।

धान्यग्रहणमप्यविबधितम् । सुवर्षरूप्यायपि तावत्याः स्थितेः पर्याप्तमर्जयतो न
दोषः । सर्वथाऽधिकं ततो नार्जनीयमिति वाक्यार्थः ।

कुम्भी उष्ट्रिका । षण्मासिको निचय एतेन प्रतिपाद्यत इति स्मरन्ति ।

अथहर्महिकमस्येति अथहैहिकः । कुटुम्बस्य नित्यकर्मार्थं च भक्तचयं करोति यः स 'अथहैहिकः' ।

श्रो भवं 'श्वस्तनं' भक्तं, तदस्यास्तीति पूर्ववत् मत्वर्थीयं कृत्वा नष् समासः कर्तव्यः । सद्यस्तात्कालिका भवेत्तदहरर्जितं व्ययोक्तव्यम् ॥ ७ ॥

अस्य विकल्पस्य व्यवस्थामाह

चतुर्णामपि चैतेषां द्विजानां गृहमेधिनाम् ॥

ज्यायान्परः परो ज्ञेयो धर्मतो लोकजित्तमः ॥ ८ ॥

यां यः स्वल्पकालसञ्चयः स स धर्मेज्यायानधिकः ।

धर्माधिक्याच्च फलाधिक्यं भवति लोकजित्तमः । लोकाश्चयत्याधिपत्यंनाव-
तिष्ठतं, भोग्यतया स्वोक्तरोति । प्रकर्षविवक्षायां तमः । अविशेषोपादाना'ल्लोकः'
स्वर्गः प्रतीयते ।

तनेयमत्र व्यवस्था । महापरिग्रहो यां बहुपत्याऽसंविभक्तपुत्रः अकृतकन्यावि-
वाहश्च स 'कुसूलधान्यकः' । यस्तु परिणतवयाः अप्राप्तपुत्रः कृतकरणः स यावद्याव-
च्छममेति तावत्तावदितरान्कल्पानाश्रयेत् ॥ ८ ॥

षट्कर्मको भवत्येषां त्रिभिरन्यः प्रवर्तते ॥

द्वाभ्यामेकश्चतुर्थस्तु ब्रह्मसत्रेण जीवति ॥ ९ ॥

एषां कुसूलधान्यकादीनां गृहस्थानामेकः षट्कर्म भवति । यो महापरिग्रहः
प्रागुक्तस्तस्य षड्वृत्तिकर्माणि भवन्ति । कानि पुनस्तानि । प्रकृतानि—उच्छ्रिशिष्टायाधि-
तयाचितलाभकृषिवाणिज्यानि । अध्यापनयाजनप्रतिग्रहाः 'याचितायाचित'ग्रहणादन्तर्भ-
वन्ति । बहुकुटुम्बको नित्यकर्मसम्पत्त्यर्थं च सर्वा वृत्तौः समुचितताः कुर्यात्—
कृषिवाणिज्ये अपि ।

येऽप्यध्यापनमध्ययनमित्यादीनि प्रथमाध्यायपठितानि षट्कर्माणि व्याचक्षते तेषां
प्रकरणविराधो निष्प्रयोजनं वाऽध्ययनादीनामुपादानम्—अन्यत्रैव तेषां विहितत्वात् ।

अन्यो द्वितीयः कुम्भीधान्यस्त्रिभिः प्रवर्तते । श्रोऽनर्थको यावद्वर्तते तावत्प्रवर्तत
इति । वर्तनं च स्थितिसम्पत्तिः । प्रकृतानां च यानि कानिचित् क्वचित्, कृषि-
वाणिज्यं विहाय ।

प्रशस्ततरो हि पूर्वस्मात्कुम्भीधान्यकः । यतो वक्ष्यति 'सा वृत्तिः सद्भिर्गर्हिता' ।
'नोरक्तकान्वाणिजिकानिति' । यदप्युक्तं गौतमेन (अ० १० सू० ५-६) "कृषि-

वाङ्मये चास्वयं कृते कुसीदं चे'त्यनापद्येव । तत्राप्यस्वयंकरणपक्षे दोषोऽस्त्येव,
लघीयास्तु भविष्यति ।

द्वाभ्यामेकः । अत्रापि याचितलाभं वर्जयित्वा त्रयाणां यथासम्भवं द्वे गृह्येते ।
अयाचितमपि तावद्गृह्यते यावत्त्रयहपर्याप्तम् ।

चतुर्थस्तु ब्रह्मसन्नेष जीवति । 'ब्रह्मसन्ने' शिलोच्छयोरन्यतरा वृत्तिः ।
सततभवत्वात्सन्नेमिव न तदहःपरिसमापनीया वृत्तिरतः सन्नेमित्युच्यते, अहर्हर्नित्य-
मनुष्ठानात् । ब्रह्मशब्दो ब्राह्मणपर्यायस्तेषामिदं सन्नेम् ।

अस्माद्ब्रह्मशब्दात्पूर्वोऽयं वृत्तिप्रपञ्चो ब्राह्मणविषय एव विज्ञेयः । चतुर्यादीनां
तु तत्र तत्र वक्ष्यति ।

“कथं पुनः शिलोच्छ्वस्या जीवनं संभवति ? यावता शरद्ग्रोष्मयोरेव क्षेत्रे खलो वा
शिलपुलाकपातसम्भवः । अथोच्यते । 'ग्रैष्मेभ्यो ग्रैष्माणि शारद्वानि शारदेभ्योऽर्जयिष्यतीति'
षाण्मासिकवृत्तिरेव स्यान्नाश्वस्तनिकः । अथ 'अन्यथाऽपि संभवति यावत्स्तावतो ग्रीष्मादेः
कथञ्चित्पतितस्योपादानम् ।' सत्यम् । न तद्गोचनाय पर्याप्तम् । 'सञ्चिन्वानो यदा
पर्याप्तं प्राप्स्यति तदाऽशिष्यति पञ्चाहाद्यसम्भवात् । तथा च महाभारते, शिलोच्छ-
्वृत्तिः पञ्चान्ताशनो वर्ण्यते । सोऽयमस्यामवस्थायां गृहस्थस्तापसः संवृत्त' इति चेत् ।
किंत्वेवमप्यश्वस्तनिकत्वं विरुध्यते । यद्योपपादस्थितिकस्तदा स्यान्नाश्वस्तनिकः । अश्वस्त-
निको ह्युच्यते य अहन्यहन्यर्जयति यात्रिकं तदहरेव च व्ययीकरोति, न द्वितीयेऽहि
स्थापयति । यदि च न प्रत्यहं शिलोच्छ्वृत्तेर्भोजनं निवर्तते, कुतोऽश्वस्तनिको भवेत्, कथं
च तथाविधस्य जीवनं पुत्रदारभरणं च ।”

अत एव केचित्त्रिभिरन्यः प्रवर्तत इत्यत आरभ्यान्यथा व्याचक्षते ।

'त्रिभि'र्याजनाध्यापनप्रतिग्रहेर्द्वाभ्यां 'प्रतिग्रहः प्रत्यवर' इति प्रतिग्रहव्युदासेन
याजनाध्यापने प्रतिगृह्यते । ब्रह्मसन्नेमध्यापनम् । तद्धि वृत्तये पर्याप्तम् । यत्तु 'वर्तयंश्च
शिलोच्छ्वाभ्यामिति' स चतुष्टयव्यतिरिक्तोऽन्य एव ।

अत्रोच्यते । यः शिलपरिमाणान्दशद्वान्यवान्ग्रीहीन्वा बहुभ्य आहृते यावदे-
काहवात्रिकं स 'शिलवृत्तिः' । यस्त्वेकैकं यात्रार्थमाहुरति स 'उच्छ्वृत्तिः' । स्मृत्य-
न्तरे चायं 'याबावर'वृत्तिरुक्तः । अतश्च सार्वकालिकमप्युपपद्यते । न च वैश्वदेवा-
दिक्रियाविरोधः, न च पुत्रदाराणामभरणदोषश्च, याचितमैकाहृत्यन्ताल्पग्रहणात् ॥ ६ ॥

वर्तयंश्च शिलोच्छ्वाभ्यामग्निहोत्रपरायणः ॥

इष्टीः पार्यायणान्तीयाः केवला निर्बन्धसदा ॥ १० ॥

पर्व चायनान्तरं तयोर्भवाः पार्वार्याणांतीयाः । स्नानार्थिकमर्थं कृत्वा वृद्धाच्छः
(पा० सू० ४ । २ । ११४) कर्तव्यः । पर्वेष्टिर्दर्शपूर्णमासौ, अयनाते च यज्ञ
प्राप्तयश्चाख्यः ।

‘केवल’प्रहणात्काम्या इष्टयो निषिध्यन्ते । वैश्वदेवहोमबलिहरणोऽपि तस्य नान्वहं
भवतः । न हि तस्य सर्वदा तावद्वर्तनं भवति । अतः केवलप्रहणान्महावज्रनिवृत्तिः ।

‘ननु चाग्निहोत्रमपि तत्तस्य नैव भवति । तदपि द्रव्यासाध्यमेव’ ।

पञ्चहोमान्होष्यति ।

‘भार्याभरणं कथमिति’ चेत्साऽपि तां वृत्तिमाश्रयिष्यति । यद्वा च भार्या व्रतमे-
तद्वारयितुमशक्ता तदा भर्तुरपि नास्त्यधिकारः ।

अथ ‘चान्द्रायणादिषु प्रवृत्तस्य कथं भार्याया जीवनमिति’ चेत् । अचोद्यमेत-
द्विद्यमानत्वात्—‘अतिथ्यादिशिष्टमशिष्यत’ इति ।

ननु ‘वैश्वदेवहोमाभावात् विद्यमानेऽपि स्त्रीधने न भोजनं युक्तम्, उभयोर्विधसा-
शित्वविधानात् । अतः स्त्रीधनेन वैश्वदेवं करिष्यति, धर्मकार्येऽनुष्ठानात्स्त्रीधनप्रहणस्य’ ।

नैवम् । तस्यामवस्थायामग्निहोत्रमात्रं धर्मः, न वैश्वदेवहोमः । भवतु वा । यस्या-
स्तर्हि धनं नास्ति कथं जीवतु ।

तस्माद्यस्यासमर्था भार्या नासौ शिलोच्छ्रृत्तावधिक्रियते ।

वर्तयन्नात्मानं जीवयन् ॥ १० ॥

न लोकवृत्तं वर्तेत वृत्तिहेतोः कथंचन ॥

अजिह्यामशठां शुद्धा जीवेद्ब्राह्मणजीविकाम् ॥ ११ ॥

लोकवृत्तं नामोच्यते येन प्राकृतजनोऽल्पसर्वो वर्तेत, दम्भेनासत्प्रियाख्यानेन च
‘त्वं विष्णुस्त्वं ब्रह्मा जय जीवेति’ । तथा विचित्रप्रतिहासकथाभिः ।

वृत्तिहेतोर्जीविकार्थतया न कर्तव्यमेतत् । यस्तु नर्मशीलस्तस्य न दोषः ।

अजिह्याम् । यस्यान्यच्च हृदयेऽन्यच्च बहिः स ‘जिह्वा’ उच्यते । द्वेषमत्सरात्मा
दर्शयत्यप्रियं वदताम् ।

अशठान् । अग्निहोत्रकर्मानुष्ठानं, स्त्रोत्कार्जनेन प्रतिग्रहादिलाभार्थं, न शास्त्रार्थ-
अध्यानतया कुर्यात्स ‘शठः’ ।

आत्मधर्मेऽपि जैह्व्यशाठ्ययां, जीविकाऽप्यभेदापचाराद्वृत्तप्रविशते ।

अजिह्यामशठां शुद्धाभिति । शुद्धिर्वृत्त्यन्तरेणामित्रीकरणं पूर्वदाषट्ठयं च ।

एकपक्षस्याऽप्ययमर्थो वृत्तानुरोधाद्गोबलीवर्षवृत्तपदैः प्रतिपाद्यते ।

“अथ कथं ब्राह्मणजीविका जीवेदिति द्वितीया ? यावत्ता जीवतिर-
कर्मकः । कथं चैकस्यैव धातोरेकत्र द्विप्रयागः ? न हि भवति गमनं गच्छेदिति
साध्यसाधनभावः” ।

उच्यते । सामान्यविशेषभावात्साध्यसाधनभावो न विरुद्धः । यथाऽश्वपोषं पुष्ट
इति । अनुष्ठानाङ्गे च वर्तनार्थं जीवतिर्वर्तते । तेन सकर्मकत्वमिति न दोषः ।
जीवेत् जीवनार्थमनुतिष्ठेत् ॥ ११ ॥

संतोषं परमास्थाय सुखार्थी संयतो भवेत् ॥

संतोषमूलं हि सुखं दुःखमूलं विपर्ययः ॥ १२ ॥

अथैहिकाश्वस्तनवृत्तिदाढ्यार्थं प्रसंख्यानमिदमाह ।

सन्तोष आश्रयितव्यः, न बहूनामुपजीव्यः स्यामिति याचन्वाक्लंश आस्थंयः ।

सुखार्थी संयतो भवेत् । ‘संयमः’ यात्रिकादनादधिके नाभिलाषः ।

सन्तोषो मनस्विनां सुखमूलम् । दुःखस्य मूलं विपर्ययः असन्तोषः । महद्भिदुषां
दैर्घ्यं, अभिलषिते वस्तुन्यसम्पत्तिः । तस्मात्सन्तोषमाश्रयेत् ॥ १२ ॥

अतोऽन्यतमया वृत्त्या जीवंस्तु स्नातको द्विजः ॥

स्वर्गायुष्ययशस्यानि व्रतानीमानि धारयेत् ॥ १३ ॥

वृत्तिविषयो विधिर्वृत्तिशब्देनोक्तः । तेनान्यतमयेति न तदपेक्षमेकजीवितम् अन्य-
तमेन वृत्तिविधानात् । अतो वृत्तिसमुच्चयजीविनः पितृधनं प्राप्तवत्तश्च व्रताधिकारो न
लुप्यते । अन्यथा एकवृत्तिजीविन एव स्यात् ।

व्रतानीमानि । मानसः सङ्कल्पो ‘व्रत’मुच्यते—‘शास्त्रविहितमिदं मया कर्त-
व्यमिदं वा न कर्तव्य’मित्येवम् ।

स्वर्गायुष्ययशस्यानि व्रतधारणफलानि केचिदाहुः । अतश्चैतत्फलार्थिनो
व्रतंष्वधिकारः ।

तदयुक्तम् । अनित्यत्वमैवं सति प्रसज्यते । तत्रोत्तरश्लोके नित्यग्रहणं बाध्यं ।
श्रुतौ चैवं नित्यता ज्ञापिता ‘यावत् हि एनसा युक्तो भवतीति’ । स्वर्गादीनां काम्य-
त्वेनान्वये नाधिकृतविशेषणत्वं प्रतिपद्येरम् ॥ १३ ॥

वेदोदितं स्वकं कर्म नित्यं कुर्यादतन्द्रितः ॥

तद्धि कुर्वन् यथाशक्ति प्राप्नोति परमां गतिम् ॥ १४ ॥

वन्दमूलत्वान् स्मृतीनां वेदोदितमिति श्रूयते ।

स्वकं कर्म वक्ष्यमाणो व्रतसमूहः । विहितत्वात् स्वकमित्युच्यते ।

नित्यं कुर्यात् यावर्ज्जावम ।

अतन्द्रितोऽनलसः ।

एतद्व्रतधारणं कुर्वन्व्याशक्तिः । अनेन सत्यां शक्तौ यथासम्भवमनुष्ठानमाह ।
तदुक्तं “मनसा वा तत्समप्रमाचारमनुपालयन्” ।

परमां गतिं ब्रह्मत्वप्राप्तिरूपाम् ॥ १४ ॥

नेहेतार्थान्प्रसङ्गेन न विरुद्धेन कर्मणा ॥

न कल्पमानेष्वर्थेषु नात्यामपि यतस्ततः ॥ १५ ॥

प्रसज्येत यत्र पुरुषः स हि प्रसङ्गोऽभिप्रेतो गीतवादित्रादिः । तत्र हि रागिणः
सज्जन्तीव । अतो गीतवादित्रादिभिरर्थान्धनानि नेहेत नार्जयेत् ।

‘विरुद्धं कर्म’ प्रतिषिद्धं शास्त्रेण अकुलोचितं च । न च पित्राद्यागतेषु धनेषु कल्प-
मानेषु स्थितिसमर्थेषु । अन्यानि नेच्छेत् ।

नात्यां आपद्यपि यतस्ततः । पसह्य सत्प्रतिग्रहेण प्रवर्तितव्यमेकस्यापद्येन-
मप्यनुज्ञाम्यति ॥ १५ ॥

इन्द्रियार्थेषु सर्वेषु न प्रसज्येत कामतः ॥

अतिप्रसक्तिं चैतेषां मनसा सन्निवर्चयेत् ॥ १६ ॥

‘इन्द्रियाणामर्था’ विषया रूपरसादयः, तेषु न प्रसज्येत न सक्तिमत्यंतां सेवां
कुर्यात् । मनोहरा युवतयः वंशगीतं स्वाद्वद्रसः कर्पूरादिगन्धः रागवस्पर्शः—
एते विषयाः । तान्नात्यन्तं संवेत ।

कामतः कामप्रधानतया । सर्वेषु अयाचितोपमं तेष्वपि नित्यसेवी स्यात् ।

अतिप्रसक्तिरचैवैषाम् । निवृत्त्युपायाऽनेन कथ्यते । न हि वस्तुप्रसक्तिर्निवर्तितुं
शक्या—मनसा तु प्रतिपन्नभावनया निवर्त्य । आदौ तावद्दुरूपपादकत्वम् । उपस्थि-
तेष्वपि भुक्तपूर्वेषु क्षणविरसतास्वभावश्च विनाशित्वं शास्त्रनिषेधाच्च सङ्गस्य नरकापात
इत्यवमादि चिन्तयेत् । यथोक्तं (अ० २ श्लो० ८६) “न तथैतानि शक्यन्तः” इति ॥ १६ ॥

सर्वान्परित्यजेदर्थान् स्वाध्यायस्य विरोधिनः ॥

यथातथा यापर्यस्तु सा ह्यस्य कृतकृत्यता ॥ १७ ॥

ये वेदाभ्यासविरोधिनाऽर्थास्ते सर्वे त्यक्तव्याः, राजामात्यगृहोपस्थानादयः । येऽप्यनया
लोकयात्रया सक्तस्य कृषिकुसीदाद्यधिकलामो भवति तेन च पोषयिष्यते, तदा कुटुम्ब-
विभववत्तत्र दासीदासं बहु भविष्यतीति ।

सा ह्यस्य स्नातकस्य कृतकृत्यता कृतार्थता यं नित्यस्वाध्यायी यथाकर्षचि-
त्कुटुम्बकं जीवयतीति ॥ १७ ॥

वयसः कर्मणोऽर्थस्य श्रुतस्याभिजनस्य च ॥

वेषवाग्बुद्धिसारूप्यमाचरन्विचरेदिह ॥ १८ ॥

वयस इति सारूप्यापेक्षा पक्षी ।

वेषवाक्बुद्धीति समाहारे द्वन्द्वः ।

सारूप्यमिति स्वार्थे ल्यब् ।

तेनायमर्थो भवति—त्रयाशुचिता वेषादयः कर्तव्याः । सारूप्यमौचित्यम्, अन्य-
स्याकृत्यादेः सादृश्यासम्भवात् ।

वेषः केशाभरणादिविन्यासः । तत्र प्रथमे वयसि शिखण्डकः, यौवने कौन्तलादि-
धारणं, वार्धके जटामुण्डनादि ।

वयोनुरूपा वाक् । एवं बुद्धिः त्रिवर्गानुष्ठानधारणं प्रथमं, जीर्यतः केवलं धर्मप्रधानम् ।

कर्मानुरूपो वेषः अर्थानुरूपश्च । तेन हि भावितव्यं—कुलानुरूपेण दशनरागधम्मि-
क्षादि ब्रह्मतमपि नौद्धृत्यमावहति ।

तदुक्तं “अस्य लोकव्यवहारो विषय” इति । एतदुक्तं भवति । नायं विध्यर्थः,
अपरैर्निश्चितार्थत्वात् । लोकव्यवहारमूलस्त्वयमनुवादः—‘एवं वर्तमानो लोकवृत्तानु-
वर्ती भवति, न लोकद्वेष्यतामेति’ ॥ १८ ॥

बुद्धिबुद्धिकराण्याशु धन्यानि च हितानि च ॥

नित्यं शास्त्राण्यवक्षेत् निगमांश्चैव वैदिकान् ॥ १९ ॥

बुद्धिबुद्धिकराणीतिहासपुराणानि तर्कशास्त्राणि बार्हस्पत्यौशनसादीनि ।
हितानि उपकारकाणि दृष्टार्थानि वैयक्यौतिषादीनि, अर्थशास्त्रस्य पुष्यगुपदेशात् ।
वैदिका निगमा वेदार्थज्ञानहेतवो निगमनिरुक्त्याकरणमीमांसाः । ऋचो
रुद्रिग्रहणे त्वदृष्टार्थता स्यात् ॥ १९ ॥

यथायथा हि पुरुषः शास्त्रं समधिगच्छति ॥

तथातथा विजानाति विज्ञानं चास्य रोचते ॥ २० ॥

‘समधिगमो’ऽभिनिवेशः अभ्यास इति यावत् । विजानाति विशेषेण जानाति—
प्रत्यक्षं चैतदभ्यस्यमाने ग्रन्थेऽपि यद्विद्यत इति ।

तदा विज्ञानं चास्य रोचते । उज्ज्वलं भवतीत्यर्थः । पूर्वस्थाः स्मृतेर्मूलकजन-
मेवत् । रुचेरभिलाषार्थत्वादुच्यमानमिति सम्प्रदानत्वाभावः ॥ २० ॥

ऋषियज्ञं देवयज्ञं भूतयज्ञं च सर्वदा ॥

नृत्यज्ञं पितृयज्ञं च यथाशक्ति न ह्यपयेत् ॥ २१ ॥

तृतीयाध्याये विहितानां महायज्ञानामनुवादे विशेषाभिधानार्थः । स च विशेष
उत्तरत्र वक्ष्यते (२२ श्लो०) “अनीहमानाः” ।

अन्ये तु मन्यन्ते । प्रताधिकारे पुनर्वचनं नियमसिद्धयर्थम् । तेनेदृशः सङ्कल्पः
कर्तव्यो ‘यावद्गार्हस्थ्यं मया महायज्ञा न ह्यपयितव्याः’ । न त्वियमाशङ्का कर्तव्या—
‘द्विर्वचनं द्विर्भिधानार्थम्’ । न ह्यत्र विधिः श्रूयते । केवलं न ह्यपयेदित्युच्यते ।
नित्यत्वाच्चाहनिः प्राप्तैव । न विहितप्रत्यभिज्ञानतः कश्चित् कर्मभेदे हेतुरस्ति ।

यथाशक्ति पक्वान्नेन आमेन वा मूलफलैर्वा ॥ २१ ॥

एतानेके महायज्ञान्यज्ञशास्त्रविदो जनाः ॥

अनीहमानाः सततमिन्द्रियेष्वेव जुहति ॥ २२ ॥

एतान् महायज्ञान् एके यज्ञशास्त्रविदो गृहस्था इन्द्रियेष्वेव जुहति
सम्पादयन्ति ।

कतमे पुनस्ते ।

अनीहमानाः । ये नच्छन्ति धनं त्यक्तगृहव्यापारा बहूनीन्यासिकादयः ।

शिलोच्छ्वस्रसेरत्येवं विधिमिच्छन्ति, पङ्खादीनां च । तेषां हि दारकरणं वक्ष्यति
(अ० ८ श्लो० २०) “यथार्थिता तु दारैः स्यादिति” । न चैतेषां पञ्चयज्ञाधिकारः ।
अद्रव्यत्वाद्भक्षणमात्रं ते लभन्ते, नाधिकं कर्मानुष्ठानार्थमपि ।

जुहोतिः करोत्यर्थनिर्वर्त्यतां लक्ष्यति । न हि क्रियाविशेषो यागः क्रियाविशेषस्य
होमस्य कर्मता प्रतिपद्यते । न हि भवति ‘पचति पाकमिति’ । भवति तु ‘पाकं करोति’
‘यागं करोतीति’ । सामान्यविषयाकांक्षास्तु क्रिया द्रव्यकर्माणि साधनीकुर्वन्ति ।
‘इच्छति भोक्तुं’, ‘शक्नोति भोक्तुं’, ‘जानाति भोक्तुम्’ । दृष्टश्च विशेषः सामान्यलक्ष-
णार्थः—‘अयं गौः पदा द्रष्टव्य’ इति ।

एवं च होमं केचिदिन्द्रियेषु तत्संयममेव व्याचक्षते । अपरेषां प्राणसंवादेऽपनिषदि
यज्ञोक्तं प्रथममागच्छेत्तद्धोमीयं सायंप्रथमाहुतिं जुहुयात्प्राणायामं स्वाहेत्यादिना ।

अन्ये तु—य एवोत्तरश्लोके उपासनाविधिरुक्तः स एवायं ‘होमः’ । तथा च
तयोरेकवाक्यता प्रतीयते ।

“ननु चोत्तरत्र वाचि प्राणं नेन्द्रियम् ।”

नैष दोषः । आध्यात्मिकत्वोपलक्ष्यार्थमिन्द्रियग्रहणम् । बाह्यसाधनसाध्यता नास्त्येतदत्र विवक्षितम् ॥ २२ ॥

वाच्येके जुहति प्राणं प्राणे वाचं च सर्वदा ॥

वाचि प्राणे च पश्यन्तो यज्ञनिवृत्तिमक्षयाम् ॥ २३ ॥

यदाऽयं पुरुष उच्छ्वसिति तदैवमनेन ध्यातव्यम् ‘वाचं प्राणे जुहोमीति’ । भाषमाणेन च ‘वाचि प्राणं जुहोमीति’ । एतावतैव पञ्चयज्ञा निवृत्ता भवन्ति ।

“यदि नित्याः फलार्थं न वक्तव्याः” ।

आत्मज्ञाश्चात्राधिक्रियन्ते ।

विहितो ह्ययमर्थः पञ्चान्युपासनायां उपनिषत्सु कौषीतकीब्राह्मणे विस्तरेण ।

अक्षयं फलतः, अपुनरावृत्तिफलत्वात् ॥ २३ ॥

ज्ञानेनैवापरे विप्रा यजन्ते तैर्मखैः सदा ॥

ज्ञानमूलां क्रियामेषां पश्यन्तो ज्ञानचक्षुषा ॥ २४ ॥

तैर्मखैः प्रकृतैर्महायज्ञैर्यजन्ते, तद्विषयमधिकारं निष्पादयन्ति । अतोऽर्थभेदाद्यजन्ते यज्ञैरिति साध्यसाधकभावोपपत्तिः । यथा ‘ऽभिष्टोमयाजीति’ ।

“कथं पुनर्ज्ञानेन यागनिवृत्तिः । देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागात्मको यागः । न च ज्ञानमेवंरूपम्” ।

उच्यते । यजन्त इति यागकार्यनिवृत्तिरत्राभिप्रेता ।

“यदि ज्ञानात्कार्यनिवृत्तिः किमर्थं तर्हि कर्मणामनुष्ठानम् । न ह्यविषयः कर्मानुष्ठानसम्भवः । अथेयं बुद्धिः, ‘य उ चैनमेवं वेदेति’ ज्ञानस्यापि फलसाधनत्वेन श्रवणात् कृतं कर्मानुष्ठानेनेति,—तदसत् । अन्यशेषतया तस्यार्थवादत्वात् ।”

अत्रोच्यते । उक्तमस्माभिरनीहमाना आत्मज्ञा अधिक्रियन्ते । त एव ज्ञानिनोऽभिप्रेताः, न कर्मानुष्ठानवेदिनः । तेषां वेदसंन्यासिकतया गृहं अवतिष्ठमानानां महायज्ञानां भावनेयमुच्यते । द्रव्यसाध्यानां च महायज्ञानां आत्मज्ञानसंपादनमेवमुच्यते । स्वाध्यायोदक-तर्पणयोस्तु कर्मसाध्यतामेव पक्षे वक्ष्यति ।

अत्र कारणरूपमर्थवादमाह । ज्ञानमूलास्—ज्ञानं मूलमस्याः क्रियायाः । सर्वस्य कर्मानुष्ठानस्य ज्ञानं मूलम् । न ह्यविद्वान् किञ्चिदनुष्ठानं शक्नोति । तदुक्तं “विद्वान्यजेत इति” । पश्यन्तो ज्ञानचक्षुषा । ज्ञानं चक्षुरिव । यथा चक्षुषा रूपं गृह्यते एवं ज्ञानात् ज्ञायते । न तत् ‘ज्ञानं’ वेद एवाभिप्रेतः ॥ २४ ॥

अग्निहोत्रं च जुहुयादाद्यन्ते द्युनिशोः सदा ॥

दर्शेन चार्धमासान्ते पौर्णमासेन चैव हि ॥ २५ ॥

अग्निहोत्रादयः शब्दाः श्रुतौ गृह्यस्मृतिषु च कर्मविशेषवचनतया प्रसिद्धाः । सेति-
कर्तव्यताकाः तत्र विहिताः । तेषामयमनुवादो न त्वत्रापूर्वविधिः, रूपावचनात् । केवलं
होमविषया कर्तव्यता श्रुता, न द्रव्यं न देवता । अग्निहोत्रादि नामधेयं च विशेषाकाञ्चम् ।
अतः शास्त्रान्तरावगतविशेषवचनतैव प्रतीयते ।

“यद्येवं तत्त एव कर्तव्यतावगमादनर्थकमिदम् ।”

वेदसंन्यासिकानां प्रकृतोपासनासंवादनार्थम् । तथैव “वाच्येके जुहुति प्राणं”
ज्ञानेनैवेति (श्लो० २४) च पञ्चमहायज्ञाः संपाद्यन्ते—तद्वदेतदपीति । कश्चायमुपालम्भः
‘किमर्थं पुनर्वचनमिति ।’ सर्वश्रुतीनां स्मृतीनां च यदेकदेशोऽभिहितं तस्यैवान्यत्र
पुनर्वचनस्य चोदापत्तेः । उक्तञ्च सामान्यतः परिहारः—प्रतिपत्तृभेदान्न पौनरुक्त्यमिति ।
यथा प्रतिपत्तृभेदादिन्द्रियभेदा, नैकेन चक्षुषा सर्वे द्रष्टुं शक्नुवन्ति बहूनीन्द्रियाणि
प्रयोजनवन्ति, एवं शाखाभेदः स्मृतिभेदश्च ।

अत्रोच्यते “कस्माद्रूपावचनमिति ।”

एषोऽपि न दोषः । प्रतिशास्त्रमतिकर्तव्यताया भेदः—कस्याभिधानं क्रियताम् ।
सर्वाभिधाने गौरवम् । एकतराभिधाने अन्यतरपरित्यागः ।

“तदपि चोद्यमेव ।”

उक्तं चानुवादोऽयं न विधिः । विधी हि चोद्यमेतत् स्यात् अन्यत्र विहितं किमथ
पुनर्विधानमिति ।

आद्यन्ते द्युनिशोः । नात्र यथासंख्यम् । किं हि दिव आदौ निशायाश्चादौ,
एवं दित्रोऽन्ते निशायाश्चान्त इति । सायंप्रातःकालावन्तेन परिगृह्येत । तत्रोदितहोमिनां
अहरादौ अनुदितहोमिनां निशान्ते । द्युशब्दो दिवसपर्यायः ।

सदा । यावज्जोवं सायंप्रातर्होमः कर्तव्यः ।

दर्शेन यजेतैत्यत्राध्याहर्तव्यम् । न हि तत्रोत्पत्तौ जुहुयादित्यस्ति, किं हि ‘दर्शेन
यजेतिति’ । तदनुवादश्चायम् । अतएवाध्याहारः क्रियते । अत एव अविशेषश्रवणेऽपि
अर्धमासान्त इति कृष्णपक्षान्ते दर्शः शुक्लान्नं पौर्णमासः । तथा च श्रुतिः “दर्शे च
दर्शेन यजेत पूर्णमास्यां पूर्णमासेन यजेतेति” ॥ २५ ॥

सस्यान्ते नवसस्येष्ट्या तथर्त्वंते द्विजोऽध्वरः ॥

पशुना त्वयनान्ते तु समांते सौमिकैर्मखैः ॥ २६ ॥

सस्यशब्दो ब्रह्मादिधान्यवचनः । तस्यान्तः क्षयः । पूर्वसस्येषु क्षीणेषु नव-
सस्येष्टया यजेत, आप्रयणेनेत्यर्थः ।

न चात्र पूर्वसस्यक्षय आप्रयणनिमित्तं, नापि नवसस्यागमः, किंतिर्हि अकृताप्रयणस्य
नवाक्राशने प्रतिषिद्धम् । येनाह “नानिष्टा नवाक्रममादिति” । अतो नवसस्यभक्षणमा-
प्रयणेनेत्यर्थः । तेन यजेतेति व्याचक्षते ।

अस्मिन्स्तु पक्षे पूर्वसस्याभावात् नवसस्यस्य भावादन्वयो वा, असत्यां चाशिशिञ्चायां
न नियमतया आप्रयणं प्राप्नोति । अथेदं ‘सस्यांत’ इति नवोत्पत्त्युपलक्षणं, तदाऽनिष्टा
भक्षणं प्राप्नोति ।

तस्माद् द्वे एते वाक्ये । ‘नानिष्टाऽभीयात्’ इत्येकं, ‘सस्यान्त’ इति द्वितीयम् । ‘सस्यान्त’-
ग्रहणेन च सस्योत्पत्तिरेवाभिप्रेता, नियतत्वात्तस्या निमित्तस्योपपत्तिः । क्षयस्त्वनियतः,
धनिना हि त्रैवार्षिकान्यपि धान्यान्त्यत्र प्रवर्तन्ते । अत एव सूत्रकारः “सस्यं
नाभीयादग्निहोत्रमहुत्वेति” । तथा “यदा वर्षस्य वृत्तः स्याद्व्याप्रयणेन यजेतेति” ।
तथेवमपरं “शरदि नवाक्रममिति” कालविशेषविधायकम् । तत्र यस्य पूर्वसस्यक्षयो नास्ति,
स शरदमाश्रयने, इतरस्तु न । एवमुभयोरर्थवत्ता च भवति । इतरथा एवमेवावच्यत
‘नवसस्योत्पत्तौ नवसस्येष्टया यजेतेति’ । यतस्त्वाह “नानिष्टा नवसस्येष्टया नवाक्रम-
भीयादिति”—तेन वृत्तपक्षेऽपि नवसस्येषु विद्यमानस्य अस्ति शरत्प्रतिपालनम् ।
नवसस्योत्पत्तिनिमित्तत्वाच्च असत्यामपि नवाक्राशनेच्छायां नियमत आप्रयणम् ।

वृत्तवन्ते । ‘ऋतुः संवत्सर’ इतिदर्शनेन चातुर्मास्यानामेतत्करणमुच्यते । अथर्व-
शब्देन तान्येवाभिप्रेतानि ।

अयनयोरादौ अयनोन्ते । ते च द्वे अयने दक्षिणमुत्तरं च । तत्र पशुयागः कर्तव्यो
द्विः संवत्सरस्य । सूत्रकार त्वाह “षाण्मासः सांवत्सरो वेति” ।

समावन्ते । समाशब्दः संवत्सरपर्यायस्य चान्तः समाप्तिः, शिशिरे । न च तत्रेदं
सौमिकयागविधानं, किंतिर्हि गते तस्मिन्वसन्त आगते । तथा च श्रुतिः “वसन्ते
वसन्ते ज्योतिषा यजेतेति” ।

एतावन्ति नित्यानि कर्माणि । तानि यथाकथंचिद्देसंन्यासिकेनापि संपादनीति
सर्वस्य तात्पर्यम् ॥ २६ ॥

नानिष्टा नवसस्येष्टया पशुना चाग्निमान् द्विजः ॥

नवाक्रमधान्मांसं वा दीर्घमायुर्जिजीविषुः ॥ २७ ॥

अग्निमानादितान्निर्वाभिप्रेतः, प्रताधिकारात् । तस्य होमस्य याजुर्वेदिकं व्रतम् ।
नानिष्टा पशुना मांसं समभीयाजाप्रयणेन नवाक्रममिति ।

नियमानुपालने फलमाह । दीर्घमायुर्जिजीविषुः । आयुःशब्देन प्रबन्धवत्यः प्राणापानवृत्तय उच्यन्ते । द्वितीया च सत्यपि जीवतेरकर्मकत्वेऽपि इषिक्रियापेक्षया । सन्नन्तोऽपि धातुरिच्छायां वर्तते । अत्रापि दर्शने इषेः कर्म प्रकृत्यर्थो न बाह्यम्, इच्छा वेद्यमाणं प्रति गुणभूता, प्रकृतिप्रत्ययौ प्रत्ययार्थं सह ब्रुवत इति सन्नन्तादन्यत्रापि । अस्मिन्नपि दर्शने आयुःशब्देन कालो लक्षयिष्यते, दीर्घकालं जीवनमिच्छम् । तत्र 'कालताऽवाऽवगन्तव्या कर्मसंज्ञा ह्यकर्मणामिति' कर्मत्वम् ।

एष चाह्निताग्नेः पशुबन्धे नियमः, आप्रयणेऽपि । गृह्याग्निमतोऽपि गृह्यस्मृतिषु नियमतया आप्रयणं विहितम् ।

यच्छेदं 'शरदि नवान्नमिति', तत् ब्रोहिश्यामाकयोः न यवानाम् । न च सस्यमात्रेण सस्येष्टियागः, न च माषमुद्रादिना । यत इदं शास्त्रान्तरसापेक्षं, न स्वतो विधायकमित्युक्तम् । शास्त्रान्तरेषु च ब्रोहिश्यामाकयवैराप्रयणोष्टिर्विहिता ।

किं त्वन्यदपि सस्यं नाशितव्यमकृतायामाप्रयणोष्टौ । यत उक्तमविशेषेण 'सस्यं नाभोयादिति' । तन्निषेधे ह्यभिप्रेते इयदेवावच्यत 'आप्रयणं ब्रोहिश्यामाकयवानां नाभोयादमिहोत्रमनुत्वेति' । एवं सूत्रकारेण पठितम् "आप्रयणं ब्रोहिश्यामाकयवानां, सस्यं नाभोयादमिहोत्रमनुत्वेति" । अतोऽयं सस्यशब्दे न प्रतिनियतविषय एव ॥ २७ ॥

नवेनानर्चिता ह्यस्य पशुहृद्येन चाग्रयः ॥

प्राणानेवात्सुमिच्छन्ति नवान्नामिषगर्धिनः ॥ २८ ॥

नित्यतामेव समर्थयते अकरणदोषदर्शनेन ।

नवेन सस्येन अनर्चिता अकृतहोमा अग्रयोऽस्याहिताग्नेः प्राणानेवात्सुमिच्छन्ति भक्षयितुम् ।

गर्धिनः गर्धं अभिलाषातिशयः—तदस्यास्तीति मत्वर्थीय इतिः ॥ २८ ॥

आसनाशनशय्याभिरद्भिर्मूलफलेन वा ॥

नास्य कश्चिद्वसेद्रेहे शक्तितोऽनर्चितोऽतिथिः ॥ २९ ॥

उक्तमिदमुत्तरार्थमनूयते ।

न कश्चिदतिथिरनर्चितो गृहे वसेत् । सर्वोऽतिथिरर्चितो गृहे वासनीयः ।

शक्तितः । एको द्वौ बहवो यावन्तः शक्यन्तेऽर्चयितुं सर्वे आसनादिभिरर्चनीयाः । अर्चापूर्वकमेतदेभ्यो वसतां प्रकल्पयितुम्, न तु सर्वेण सर्वमासनाशनशय्यानां स्वत्वनिष्ठ-तिरुच्यते ।

भक्तयूपर्मासाभ्याशनासंभवे पृथगुपादानात् मूलफलं दातव्यम् ॥ २९ ॥

पाषण्डिनो विकर्मस्थान्वैडालव्रतिकाञ्छठान् ॥

हैतुकांश्चकृत्तींश्च वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत् ॥ ३० ॥

अत्र वसेदिति लिङ्गात्सायमातिथ्यप्रतिषेधोऽयं पाषण्ड्यादीनामित्याहुः ।

तदयुक्तम् । अर्चनीयताऽत्र निवार्यते । न तु सर्वेष्वर्चनभक्ताद्यदानमेवाच्यते । दिवाऽपि भुञ्जानानां कतिचित् क्षणावास उपपद्यत एव । अतो न लिङ्गं सायंकालस्य 'वसेदिति' ।

तत्र पाषण्डिनो वाङ्मात्रेणापि रक्तपट—नम्र—चरकादयः ।

विकर्मस्थाः—अत्रानापदि ये वर्णान्तरवृत्त्या जीवन्ति । यथा ब्राह्मणः क्षत्र-
वृत्त्या, क्षत्रियो वैश्यवृत्त्या इत्यादि ।

वैडालव्रतिका दाम्भिकाः । ये च लोकावर्जनार्थं अभिहोत्राद्यनुतिष्ठन्ति, इति गृहादि लिप्सामह' इति, न शास्त्रादितत्वेन स्वधर्मतया ।

शठाः । येषामन्यत् हृदयेऽन्यद्वाचि । उपकारं कस्यचित्प्रतिज्ञाय कर्तव्यतया भवधीरयन्ति, न कुर्वन्ति ।

हैतुका नास्तिकाः । 'नास्ति परलोकः, नास्ति इत्तं, नास्ति हुतं' इत्येवं स्थितप्रज्ञाः ।

अकवृत्तयः दाम्भिका एव, ईषद्वेदभिन्नाः । भेदः परस्परं दर्शयिष्यते ।

वाङ्मात्रेणापि । तिष्ठतु तावदासनादिदानं, पूजापूर्वकं स्वागतम्—'आस्यतामत्र' इत्येवमाद्यपि न वक्तव्याः । अन्नदानं तु श्रपचादिवदिष्यते । तथा च भगवान् कृष्णद्वै-
पायनोऽन्नदानमेवाधिकृत्य स्मरतिस्म "न पृच्छेज्जन्म न श्रुतमिति" । नात्र पात्रगवेषणा कर्तव्येत्यर्थः ॥ ३० ॥

वेदविद्याव्रतस्नाताञ्छ्रोत्रियान् गृहमेधिनः ॥

पूजयेद्धव्यकव्येन विपरीतांश्च वर्जयेत् ॥ ३१ ॥

'वेदश्च' 'विद्या' च 'व्रतानि' च तैः 'स्नाताः' तत्र परिसमाप्तिं गताः । विविधा स्नातका गृह्यन्ते । तत्र 'वेदस्नातका' अधीतवेदाः । 'विद्यास्नातका' विद्यार्थजिज्ञासानिवृत्ताः । 'विद्या' सन्निधानाद्वेदविषयैव गृह्यते । तस्या एव वस्तुतो विद्यात्वम् । व्रतानि "षट्त्रिंशदब्धिकम्" इत्यादीनि (अ० ३ श्लो० १) । सत्यामपि वेदवर्धजिज्ञासा-
समाप्तौ न तावत्स्येव 'स्नानं', किंतिह षट्त्रिंशदब्दादिकालः पूरयितव्यः इति पक्षोऽ-
प्यस्ति । अन्ये तु येऽनधीत्यैव वेदं वर्षत्रयात् स्नान्ति ते 'व्रतस्नातका' इत्याचक्षते ।

अनधीतवेदस्य कुतः स्नानमित्यपक्षोऽयम् ।

"ननु च श्रोत्रियग्रहणं किमर्थं स्नातकत्वेनैव सिद्धत्वात्" ।

अतिशयार्थम् । तेन वेदाभ्यासरता गृह्यन्ते श्रोत्रियाः ।

गृहमेधिनो गृहस्थाः । नानेन भिक्षुतापसब्रह्मचारिणामपूजनीयत्वमुच्यते—किंतर्हि-
भैक्ष्यभोजित्वात्तेषां नातिथित्वसंभवः । ब्रह्मचारिणो गुरुगृहात्तापसस्य च वनाग्रान्यत्र
वासः । प्रव्रजितस्यापि 'भैक्षार्थी ग्रामभियादिति' न ग्रामे वासः । अतोऽन्येषामा-
ग्रमिणां गृहादन्यत्र वासात्कर्तव्यचित्सम्भवेऽपि प्रायिकमेतद्गृहमेधिन इति ।

हृदयेन कठयेन । दैवकर्मणि शान्त्यादौ पित्र्ये वा श्राद्धे स एव पूज्याः ।

विपरीताः अस्तातकाः वर्ज्याः पूर्वोक्तदोषाभावेऽपि ॥ ३१ ॥

शक्तितोऽपचमानेभ्यो दातव्यं गृहमेधिना ॥

संविभागश्च भूतेभ्यः कर्तव्योऽनुपरोधतः ॥ ३२ ॥

अपचमाना ब्रह्मचारिपरिव्राजका इत्याहुः । तदुक्तम् । तेभ्यो नित्यवहानं विहि-
तमेव 'भिक्षां च भिक्षवे दद्यादिति' (३ । ८४) । तस्माद्ये दरिद्रा भैक्षजोवनाश्च
पास्तण्ड्यादयः तेभ्यः शक्तितो दातव्यम् । यावद्भयः शक्यते यावच्च पच्यते ।
पचिक्रियाविरहनिमित्तत्वाच्च सिद्धाग्रहानमेवेदम् ।

संविभागश्च । अन्येनापि धनेन इन्धनपरिधानौषधाद्युपयोगिना संविभागः
कर्तव्यः कश्चिदंशो दातव्यः ।

सर्वभूतेभ्यः । भूतशब्देऽयं चेतनात्मकं जगद्वाच्यते । यथा "गायत्री वा इहं
सर्वं भूतमिति" । अचेतनानां चेतनवदुपकारार्थतया संविभागानुपपत्तेः चेतनावत्त्वे-
वावतिष्ठते । अतश्च "प्ररोहधर्मकाश्चेतनावन्तः" इति दर्शने वृक्षादीनामपि जलसे-
काद्यर्थो धनसंविभागः कर्तव्यः ।

बह्वर्थोऽयं भूतशब्दः । कश्चित्प्राधान्ये वर्तते 'भूतमिदं ब्राह्मण्यस्मिन् गृहे' । कश्चि-
त्पैशाचवचनो 'भूतोपसृष्ट' इति । कश्चिद्विपरीतेऽर्थे वर्तते 'भूतमाहेति' । कश्चिदति-
क्रान्तकालवचनो 'भूतो धात्वर्थ' इति । कश्चिदेवताविशेषे 'भूतेभ्यो बलि रिति' । कश्चि-
च्छेतनावन्मात्रवचनो 'न हिंस्याद् भूतानीति' । कश्चित्प्राप्तिवचनो 'महद्भूतश्चन्द्रमा'
इति । कश्चिदुपमायां वर्तते 'यथा काव्यभूत' इति । कश्चिदुत्पत्तिवचनो यथा 'देव-
दत्तस्य पुत्रो भूत' इति । इह तु यः पदार्थस्तद्व्याख्यातम् ।

भूतेभ्य इति तादर्थ्ये चतुर्थी ।

अनुपरोधतः । आत्मकुटुम्बपीडा यथा न भवति तत्पर्याप्तं स्थापयित्वा,
अधिकेन संविभागः कर्तव्यः । तदुक्तं "भृत्यानामुपरोधेनेति" (मनुस्मृ० अ० ११
श्लो० १०) ॥ ३२ ॥

राजतो धनमन्विच्छेत्संसीदन्स्तातकः क्षुधा ॥

याज्यान्तेवासिनोर्वाऽपि न त्वन्यत इति स्थितिः ॥ ३३ ॥

राजप्रहणमाह्वयवर्षोपलक्षणाथम् । तथा च वक्ष्यति (अ० १० श्लो० ११३)
 “सीदद्भिः कुप्यमिच्छद्भिर्धनं वा पृथिवीपतिः । याच्यः स्यादिति” । तेन राजशब्दः
 चत्रियजातौ मुख्यः । तथापि शास्त्रान्तपर्यालोचनया जनपदेश्वरवचन इति गम्यते ।
 जनपदेश्वरा हि बहुधना भवन्ति । तेनैतदुक्तं भवति—‘येऽत्यन्तसम्पन्ना गोऽजाविध-
 नधान्यैस्तेभ्यः प्रतिग्रहोत्तव्यम्’ । तथा सत्यद्रोहेणेत्येतदाहृतं भवति । आह्वया हि ददतो
 नातीव पीड्यन्ते । स्वल्पधनेभ्यस्तु परिगृह्यतो दोषः स्यात् । मुख्यार्थवृत्तौ च राजशब्दे
 ब्राह्मणादिभ्यः प्रतिग्रहः प्रतिषिध्येत । तत्र सर्वस्मृतिविरोधः स्यात् । स्मृत्यन्तरे
 हि पठ्यते “आददीत प्रशस्तद्विजादिभ्यः शुश्रूषोश्च शूद्रादपकाग्रमिति” । प्रति-
 षेधेऽपि “न राज्ञः प्रतिगृह्णीयादिति” राजशब्दे जनपदेश्वरवचन एव । किंच न चत्रि-
 यस्य तत्र प्रतिषेधः “अराजन्यप्रसूतित” इति वचनात् । अत एव न चत्रियजातीयास्तत्र
 तन्निषेधस्तथा सत्यराजन्यप्रसूतित इति न वक्तव्यं स्यात् । न ह्यराजन्यप्रसूतितः चत्रिया
 भवन्ति । तेनेयमत्र व्यवस्था—चत्रियाद्राज्ञो यथाशास्त्रवर्तिनः प्रतिग्रहः कर्तव्यः ।
 अन्यस्मात्पुनर्न ।

याज्यान्तेवासिनोः । धनापेक्षा षष्ठी । तसंतो वा पठितव्यः । क्रियानिमि-
 त्त्वादेतयोः शब्दयोर्याजनाध्यापनाभ्यां जीवेदित्युक्तं भवति ।

अन्ये त्वाहुः—अन्येवामुपपातकप्राप्तिश्चैर्यादीनां चोपायानां निषिद्धत्वात् ईश्वर-
 माराध्य जीवेत्प्रीतिदायेन स्वस्तिवाचनकेन वा । न चायं सेवकः । सा वृत्तिर्निषिद्धा ।
 एवं कृतोपकारादयाज्यन्नपि याज्यादाददीत । निवृत्तेऽपि सम्बन्धे कृत्यो वर्तते इति ।

संसीदन्निति । पित्रादिधने सति न कर्तव्यम् । तदुक्तम् “न कल्पमानेव्वर्षेषु” ।
 तस्यैवायमनुवादः ।

न चायमापद्धर्मः । नहि ‘अवसाद’ आपत्, किंतर्हि अर्जितधनाभावः । ‘आपत्’ तु
 विहितोपायाभावो धनक्षयश्च । सत्यपि धान्यधनबहुत्वे अन्नपरिचये दुर्भिक्षादावाति-
 थ्यसन्नहिताग्रता क्षुत्पीडितस्य ‘आपत्’, अक्षुधितस्यापि धनाभावात् ‘अवसाद’ इत्येष
 एतयोर्विशेषः ।

न त्वन्यतः स्वल्पधनान्नानुपकार्यात् गृह्णीयात् ॥ ३३ ॥

न सीदेत्स्नातको विप्रः क्षुधा शक्तः कथंचन ॥

न जीर्णमलवद्वासा भवेच्च विभवे सति ॥ ३४ ॥

यदि च कुतश्चिद्वनार्बाद्व्यापाराद्व्याहन्येत न तदैवापद्धर्मानाश्रयेत् । किंतर्हि
 पुनरुत्पाद्येत । तदुक्तम् “आमृत्योः श्रियमन्विच्छेदिति” (अ० ४ श्लो० १३७) । अतश्च
 यदि कश्चित् कृषतो वर्षाद्यभावेन सस्यनाशो भवेन्नयेता त्यागेन सहसैव परपिण्डोप-

जीवना-याच्चापरेण भवितव्यम् । सत्यां युक्तौ जीर्णमल्लिने च वाससी धनविभने सति नेष्यते ॥ ३४ ॥

कलसकेशनखश्मश्रुदान्तः शुक्लाम्बरः शुचिः ॥

स्वाध्याये चैव युक्तः स्यान्नित्यमात्महितेषु च ॥ ३५ ॥

कल्पनम् । 'छेदनं दन्तवासस' इत्येतदपेक्षं चैतत्कल्पनं नियमतः । अत एव शुचि-
रित्याह । दीर्घकेशस्य हि स्नानादिषु क्लेशसाध्यत्वात् अलसः स्यात्तथाऽशुचित्वप्रसङ्गः ।
यदि तु केशादिप्रसूतोऽपि स्नानपरः स्यान्नैव धारणं दुष्येत् ।

दान्तः दर्पवर्जितः ।

शुचिः अर्थेषु, शुद्धिनिमित्तैर्मृद्धार्याचमनादिभिश्च ।

वेदाध्ययने च नित्याभियुक्तः । उक्तोऽप्ययमर्थ आदरार्थः पुनः पुनरुच्यते ।

आत्महितानि व्याधेः प्रतीकारादिना अजीर्णातिवेलगुरुविदाहिभोजनवर्जना-
दीनि ॥ ३५ ॥

वैष्णवीं धारयेद्यष्टिं सोदकं च कमण्डलुम् ॥

यज्ञोपवीतं वेदं च शुभे रौक्मे च कुण्डले ॥ ३६ ॥

यज्ञोपवीतकुण्डलयोर्धारणं शरीरसंयोगः । यस्य च यस्मिन्नङ्गे समुचितः सन्निवेशः
स तत्रैव विनियोजनीयः । यथा कुण्डलं कर्णयोरुपवीतं काय इति । कर्णाभरणस्य
कुण्डलाख्यत्वात् । कण्ठसक्तस्य च सूत्रम्य दक्षिणबाहुद्वारगणोपवीतत्वात् ।

दृष्टप्रयोजनत्वाच्च यष्ट्यादीनां सर्वदाऽङ्गसङ्गः ।

तथाहि यष्टिधारणं श्रान्तस्यावलंबनार्थं सम्मुखागतघातकगवादिनिवारणार्थं च ।

उद्धृतोदकं शौचस्य विहितत्वात् आधारपंचया कमण्डलुर्नियम्यते । स च तुल्य-
कार्यत्वात् कलशादीन् निवर्तयति, न कुण्डलकटकादीन् । अतश्च पुरीषनिमित्तस्या-
दकशोध्याशुचित्वापनोदार्थं सोदकत्वं कमण्डलोः । उक्तं च “मुहूर्तमपि शक्तिविषये
नाशुचि तिष्ठेदिति” । ‘शक्तिविषय’ इति—यदि पूर्वगृहीतमुदकमुपयुक्तमन्यथाप्राप्तम-
शुचित्वनिमित्तं च श्लेष्मनिष्ठावनाशुत्पन्नं तत्रोदकालाभादशुचित्वं न दोषः । तथापि
मूत्रपुरीषविस्त्रंसने स्नानं वक्ष्यति (अ० ११ श्लो० २०२) “विनाऽद्विरप्सु वाप्यार्तः
शरीरं संनिवेश्य तु । सचैलो बहिराप्लुत्येति” । शुचिश्च स्मृत्यन्तरे प्रतिपद्मा-
ज्ञातः । एवं ह स्माह भगवान्वसिष्ठः [अ० १२ १० १५-१७] ।

“अप्सु पाणौ च काष्ठे च कथितः पावकः शुचिः ।

तस्मादुदकपाणिभ्यां परिमृज्य कमण्डलुम् ॥

“पर्यग्निकरणं होमं मनुराह प्रजापतिः ।

कृत्वा चावश्यकार्याणि आचामेच्छौचवित्तमः” ॥

बौधायनेनाप्युक्तम् “अथ कमण्डलुं धार्यम्” इत्युपक्रम्य ।

“तस्माच्छौचं ततः कृत्वा परिमृज्य कमण्डलुम् ।

पर्यग्निकरणं ह्येतद्यद्वस्तुपरिमार्जनम्” ॥

तथा ।

“कमण्डलुं परिहरेत्पूर्वावस्थोऽप्यशौचतः ।

न चैनं कुत्सयेद्विद्वान् शङ्कोश्च न दूषयेत् ॥”

आकारविशेषनिमित्तश्चायं शब्दो न जातिमाग्नियते । अतो मृण्मयस्य सौवर्णस्य राजतस्य वा एषैव शुद्धिर्न प्रकृतिजातिसम्बन्धिनी । मूत्रादिस्पर्शे तु प्रकृतिजाति-
शुद्धिरवधेया । हस्तमार्जनं तुच्छिष्टपुरुषसंस्पर्शाद्यशुचित्वात् ।

तथा च गौतमः, “कचिच्छौचार्थं संनिधाय” इत्याह । अत इहापि संनिधानमे-
वाभिप्रेतं, न स्वात्मना ग्रहणम् ।

वेदो दर्भमुष्टितस्य च “प्राणोपस्पर्शनं दर्भैः” इत्यादि प्रयोजनम् ।

अतश्चादृष्टार्थानां सार्वकालिकशरीरसम्बन्धो, दृष्टार्थानां तु संनिधिर्नित्यं, प्रयोजन-
तस्तु ग्रहणमिति ।

शुभे दर्शनीये, आकारतः तापच्छेदकपैश्च सुवर्णशुद्धया ॥ ३६ ॥

नेक्षेतोद्यन्तमादित्यं नास्तं यान्तं कदाचन ॥

नोपसृष्टं न वारिस्थं न मध्यं नभसो गतम् ॥ ३७ ॥

उपसृष्टो ग्रहोपरक्तः ।

उदके प्रतिबिम्बितो वारिस्थः ।

नभः अन्तरिक्षं तस्य मध्यगतं पश्येन्न मध्याह्नकाले ॥ ३७ ॥

न लङ्घयेद्वत्सतन्त्रीं न प्रधावेच्च वर्षति ॥

न चोदके निरीक्षेत स्वरूपमिति धारणा ॥ ३८ ॥

वत्सबन्धनार्था रज्जुर्वत्सतन्त्री वत्सपङ्क्तिर्वा, तां न लङ्घयेन्नापक्रामेत् । तथा च
गौतमः (अ० ६ सू० ५९) “नोपरि वत्सतन्त्रीं गच्छेत्” ।

स्वरूपं शरीरसंस्थानम् । स्वग्रहणात्परस्य रूपप्रेक्षणं न पर्युद्ध्यते ।

इति धारणा एष निश्चयः शास्त्रेषु ॥ ३८ ॥

मृदं गां दैवतं विप्रं घृतं मधु चतुष्पथम् ॥

मदक्षिणानि कुर्वीत प्रज्ञातांश्च वनस्पतीन् ॥ ३९ ॥

प्रस्थितस्याभिमुखागतान् मृदादीन् प्रत्ययं विधिः । मृदादयो येन दक्षिणो हस्तः
तेन कर्तव्याः । उद्धृता च मृदेवं कर्तव्या । एवं हि शास्त्रान्तरं प्रस्थानाधिकारे पठति
'प्रदक्षिणमावर्त्येति' ।

दैवतं पटादिलिखितम् अर्चार्थम् । गौतमस्तु "देवतायतनानि सप्रदक्षिणमनुवर्तेतेति"
पठति । लोकप्रसिद्धा चतुर्भुजमार्तण्डागारादि देवतायतनं विज्ञेयम् । 'यज्ञगृहाणि
चेति' वक्ष्यति ।

मधु घृतसाहचर्यात् सारघं, मङ्गल्यमध्यपाठाच्च ।

प्रज्ञाता वनस्पतयो महाप्रमाणाः प्रसिद्धा वनस्पतयो महावृक्षाः प्रमाणाः पुष्प-
फलातिशयतो वा प्रसिद्धा उदुम्बरादयः । "ऊर्वा उदुम्बरः" इत्यर्थवादः ।

ये तु गुणधिकां 'प्रज्ञातान्' आचक्षते ते निर्मूलप्रसिद्धिमात्रप्रमाणा
उपेक्षणीयाः ॥ ३८ ॥

नोपगच्छेत्प्रमत्तोऽपि स्त्रियमार्तवदर्शने ॥

समानशयने चैव न शयीत तथा सह ॥ ४० ॥

प्रमत्तः कामशरैः पीडितोऽपि । आर्तवं स्त्रीलिङ्गशोणितं मासि मासि प्रसिद्धम् ।
तद्दर्शने न गच्छेत् । एकस्यां च शय्यायां तथा सह न शयीत ।

"स्पर्शप्रतिषेधादेव तत्सिद्धमिति" चेत्, नायं प्रतिषेधः । व्रतमिदं, प्रायश्चित्त-
भेदश्च ॥ ४० ॥

रजसाऽभिप्लुतां नारीं नरस्य ह्युपगच्छतः ॥

प्रज्ञा तेजो बलं चक्षुरायुश्चैव प्रहीयते ॥ ४१ ॥

रजः पूर्वोक्तमार्तवम् । अभिप्लुतां तेन सम्बद्धाम् । पूर्वस्यार्थवादः ॥ ४१ ॥

तां विवर्जयतस्तस्य रजसाः समभिप्लुताम् ॥

प्रज्ञा तेजो बलं चक्षुरायुश्चैव प्रवर्धते ॥ ४२ ॥

वृद्धिबचनं स्तुतिरेव ॥ ४२ ॥

नाश्रीयाद्धार्यया सार्धं नैनामीक्षेत चाश्रतीम् ॥

क्षुवर्ती जृम्भमाणां वा न चासीनां यथासुखम् ॥ ४३ ॥

“नित्यमास्यं शुचिस्त्रोष्णमिति” (मनु० अ० ५ श्लो० १३०) शुचित्ववचनं—
 “स्नाशूद्रोच्छिष्टमिति” च प्रतिषेधः । द्वयमपि विषयविभागेन व्यवस्थितम् । तत्र शुचित्वव-
 चनं “स्त्रियश्च रतिसंयोगः” इति स्मृत्यन्तरदर्शनेन रतिस्त्राविषयं विज्ञायते । अतः प्रतिषे-
 धोऽपि पारिशेष्यादरतिस्त्रोषु मातृभगिन्यादिषु द्रष्टव्यः । यतो रतिर्नेह प्रीतिमात्रं, किंतर्हि
 मन्मथनिमित्तां भावविशेष इति शृङ्गारपूर्वकोऽभिलाषादिरूपः । अतस्तद्युक्तासु
 शुचित्वं, विपरीतासु प्रतिषेधः ।

रतिनिमित्तार्थतया भार्यया सह भोजने प्राप्ते वचनमिदमारभ्यते नाशनीयाद्वा-
 र्यया सार्धमिति ।

अथ “संसर्गग्रहणेन वृषस्यतो संप्रयोगविशेषः कथ्यते । तदानीं परिचुम्बनादेव
 शुचित्वमिति नास्ति भार्यया सह भोजनप्राप्तिः” ।

तत्रेदं पुनर्वचनं व्रतज्ञापनार्थम् । ततश्च यावज्जीविकः सङ्कल्पः कर्तव्यो यथा भार्यया
 सह भोजनं न भवति ।

एतच्च सहभोजनमेकाधिकरणमेककालदेशं नवर्थविषयतया चोच्यते इति गतोच्छिष्ट-
 प्रतिषेधगतार्थशङ्केति । स पुनरयमीदृशः सहार्थविशेषः प्रमाणान्तरतः स्मृत्यन्तरसमा-
 चारादेः । शेषशब्दार्थो ह्यन्योपेक्षितमात्रम् । तथा “इतरानपि सख्यादीन्...भोजयेत्
 सह भार्ययेति” (अ० ३ श्लो० १०३) नात्रैकाधिकरणता भुजेरवगम्यते—किंतर्हि
 भार्यया समानदेशता भोक्तुः, समानकालता वा ।

अन्यं त्वन्यदुच्छिष्टमिति व्याचक्षते—भुक्तोऽभितमुच्छिष्टम् । एकस्यां तु पत्न्या एक-
 स्मिन् पात्रे सहभोजनम् ।

एवं तु व्याख्यायमाने शूद्रेण सह भोजनं प्रतिषिद्धं स्यात्, प्रसिद्धिश्च त्यक्ता भवेत् ।
 अस्य संस्पर्शादुच्छिष्टव्यवहारः, सहभोजनेनापि तदस्ति ।

केचित्तु समानदेशकालमेव भोजनं प्रतिषिद्धं, दृष्टार्थत्वादुपदेशस्येति । पुंसां स्वभाव-
 भेदात् कश्चिद्बहुभोजिन्या न तुल्येत्, अन्यः स्वल्पभीजिन्यामपि विश्रंभयतीति छद्मना
 वर्तते—मम पुरतः स्वल्पमश्नाति इति ।

तथाऽसदृशा एवमन्येऽपि नियमाः । नैनामीक्षेत चाग्नतीम् । पश्यतो हि भुजानां
 विवृतास्यतया रूपविकारेण भर्त्रे न रोचेत् । चवथुः शिरस्थेन वायुना पूर्यमाणाया
 नासिकायाः शब्दस्तत्रापि वक्तव्यकृत्यात् प्रीतिर्न स्यात् । जृम्भमाणाऽऽस्येन विलम्बितं
 वायोरुच्छ्वसनमङ्गप्रत्यङ्गप्रसारणं वा । तदप्येवमेव । यथासुखं चाग्नीना अनवप्रथि-
 तकेशो भूमौ निपतितगात्री वा ॥ ४३ ॥

नाञ्जयतीं स्वके नेत्रे न चाभ्यक्तामनावृताम् ॥

न पश्येत्प्रसवन्तीं च तेजःकामो द्विजोत्तमः ॥ ४४ ॥

परस्याञ्जयन्ती शोभत एव ।

अनावृतां अपावृतवसनाम् । अवगुण्ठितामेव हि विशेषेण स्पृहयन्ति ।
निर्वसनार्हं निपुणतरं वीक्ष्यमाणां न सर्वतः सर्वा सुसंस्थाना भवतीति निरम्बरा
नेच्छया ।

तेजःकामः । तेजः वर्णोज्ज्वलता, उत्साहप्रयोगश्च ॥ ४४ ॥

नान्नमथादेकवासा न नग्नः स्नानमाचरेत् ॥

न मूत्रं पथि कुर्वीत न भस्मानि न गोव्रजे ॥ ४५ ॥

सत्यपि यज्ञोपवीते नित्यानुगतत्वात्तस्य अनाच्छादकत्वादुपनयनविभेदेनोपदेशान्
एकवासाः । अङ्गच्छादकादि द्वितीयं वासो भोजनकाले स्यात् ।

न मूत्रम् । मूत्रमहणमत्रोत्सर्गस्योपलक्षणार्थम् ।

पथि रथ्यायाम् ।

गोव्रजे । येन यत्र वा गावश्चरितुं व्रजन्ति ॥ ४५ ॥

न फालकृष्टे न जले न चित्यां न च पर्वते ॥

न जीर्णदेवायतने न वल्मीके कदाचन ॥ ४६ ॥

चित्यां अग्न्यर्थे इष्टकाकूटे ।

पर्वतमहणं अरण्येनानोपलक्षणार्थम् । तथाहि विशेष-प्रतिषेधो भविष्यति “पर्व-
तमस्तक इति” । सामान्येन च प्रतिषेधे पर्वतवासिनाममेहनप्रसङ्गः । वल्मीकः
कुमिकृतो मृत्तिकासम्बन्धः ॥ ४६ ॥

न ससत्त्वेषु गर्तेषु न गच्छन्नापि च स्थितः ॥

न नदीतीरमासाद्य न च पर्वतमस्तके ॥ ४७ ॥

न गच्छन्नापि च स्थितः । गच्छतस्तिष्ठतश्च प्रतिषेधादासीनस्याभ्यनुज्ञानम् ।
न चासन्ने नद्यास्तोरे, नदीजले न । संसर्गशङ्का यत्र भवति तदासन्नम् ।

पर्वतस्य अस्तकं शृङ्गम् ॥ ४७ ॥

वाय्वग्निविप्रमादित्यमपः पश्यंस्तथैव गाः ॥

न कदाचन कुर्वीत विष्मूत्रस्य विसर्जनम् ॥ ४८ ॥

सम्मुखीनत्वाद्वाय्वादीनामङ्गविप्रेक्षितेनापि न मूत्रयन्पश्येत् । वायोश्चारूपत्वाद्दर्शनं तत्प्रेरितपर्यङ्गोष्ठादिभ्रमणाद्ब्रह्मस्यम् । वायुचक्रे त्वयं प्रतिषेधो विप्रयुक्तः । सर्वतो हि वायुर्वाति ॥ ४८ ॥

प्रत्यभिं प्रतिमूर्यं च प्रतिसोमोदकद्विजम् ॥

प्रतिगु प्रतिवातं च प्रज्ञा नश्यति मेहतः ॥ ४९ ॥

अस्यार्थवादः ।

“ननु चोदकमुत्सस्य मेहनविधानात्पूर्वस्यामुदयाच्च सूर्यस्य कुतस्तदाभिमुख्यं भवेद्येन प्रतिमूर्यं निषिध्यते” ।

अर्थवादोऽयम् । “नान्तरिक्षे न दिवीतिवत्” । अथवोदगयने उदीचीं दिशमाक्रमेत स्यात्सम्भवः । प्रकृतविषयो वा प्रतिषेधः ।

प्रतिसन्ध्यमिति पठन्ति । तदयुक्तम् । “सन्ध्ययोश्च यथा दिवा”, इत्यनुज्ञानाद्वेग-
धारणस्य च निषिद्धत्वात् । तस्मात्प्रतिवातमिति पठितव्यम् ।

पूर्वशेषोऽयम् ।

मेहतः । शत्रंतस्तप्तान्तो वा । मेहतः पुरुषस्य, मेहनाद्वा ॥ ४६ ॥

तिरस्कृत्योच्चरेत्काष्ठलोष्ठपत्रतृणादि च ॥

नियम्य प्रयतो वाचं संवीताङ्गोऽवगुण्ठितः ॥ ५० ॥

तिरस्कृत्यांतर्धाय काष्ठादि तदुपरि मूत्रयेत् । आवरणं वा ‘तिरस्कारः’ काष्ठादि-
भिर्भूमिं छादयित्वाञ्जरेत् । तृतीयान्तपाठस्तथा स्पष्टतरः । काष्ठेन लोष्टैः पत्रेण
तृणेन वा । अङ्गुष्ठचरेत् मूत्रं पुरीषं चोत्सृजेत् ।

नियम्य वाचं प्रयतः अनुच्छिद्यः ।

संवीताङ्गः आच्छादितशरीरः ।

अवगुण्ठितः । शिरः प्रावृत्य । अन्यत्रोक्तं “कर्णस्यग्रसूत्रेति” ॥ ५० ॥

मूत्रोच्चारसमुत्सर्गं दिवा कुर्यादुदङ्मुखः ॥

दक्षिणाभिमुखो रात्रौ सन्ध्ययोश्च यथा दिवा ॥ ५१ ॥

मूत्रोच्चारसमुत्सर्गं त्यागम् ॥ ५१ ॥

छायायामन्धकारे वा रात्रावहनि वा द्विजः ॥

यथासुखमुखः कुर्यात्प्राणबाधभयेषु च ॥ ५२ ॥

क्षाया कुड्यकपाटादिभिः सूर्यरश्मीनामावरणम् । अन्धकारः मेघधूमिकास्वर्मानु-
रात्रिकृतो ज्योतिरन्तरायः ।

यथासुखं मुखमस्येति । यथा दिशा सुखं भवति तस्यामेवोचरेत् । यत्र
दिग्भागो न ज्ञायते अन्धकारे तत्रायं विधिः ।

प्राणबाधः प्राणपोडा । भयं क्षौरादिकृतम् ॥ ५२ ॥

केचिदिमं श्लोकमस्मिन्नध्याये नाधीयते ।

नाग्निं मुखेनोपधमेनग्रां नेक्षेत च स्त्रियम् ॥

नामेध्यं प्रक्षिपेदग्नौ न च पादौ प्रतापयेत् ॥ ५३ ॥

धवित्रादिनाऽग्निधर्मातन्व्यः ।

नग्रां नेक्षेत स्त्रियम् । 'अन्यत्र मैथुनादिति' स्मृत्यन्तरम् ।

नामेध्यम् । मेध्यो यज्ञस्तदर्थं मेध्यम् । अमेध्यं यदयस्त्रियं पलाण्डुमूत्रपुरीषादि ।
तन्नाग्नौ क्षिपेत् । उत्तित्य पादौ साक्षाद्ग्नौ न तापयेत् । अवच्छाद्य तापयित्वा
स्वेदाद्यर्थमग्नितापनमदोषः ॥ ५३ ॥

अधस्तान्नोपदध्याच्च न चैनमभिलघयेत् ॥

न चैनं पादतः कुर्यान्न प्राणावाधमाचरेत् ॥ ५४ ॥

खट्वास्थः अधस्ताद्बह्विधानीं न कुर्यात् । उपधानं स्थानम् । 'अवलङ्घनम्' उत्प्लुत्य
गमनम् । पादतः अत्प्लुतस्य पादौ येन तदुपरि स्यात्तथा न कुर्यात् । प्राणाबाधं
प्राणपोडाकरमतिश्रमवेगागमनादि नाचरेत् ॥ ५४ ॥

नाश्रीयात्सन्धिवेलायां न गच्छेन्नापि संविशेत् ॥

न चैव प्रलिखेद्गमि नात्मनोऽपहरेत्सज्जम् ॥ ५५ ॥

सन्ध्याकालः सन्धिवेला ।

संवेशनं स्वापः ।

स्वाध्यायं निषेत्स्यति ।

स्मृत्यन्तरे श्लोसम्बन्धोऽपि प्रतिषिद्धः ।

“चत्वार्येव तु कर्माणि सन्ध्याकाले तु वर्जयेत् ।

आहारं मैथुनं निद्रां तथा संपाठमेव च ॥”

न चैव प्रलिखेत् । प्रकर्षेण लेखनं विदारणं भूमेर्निषिध्यते । न तु वर्तिकादिना-
ऽक्षरविन्यासः ।

नात्मनोपहरेत्स्वजम् । प्रथितानि पुष्पाणि 'स्रक्' । तां स्वयं कण्ठे शिरसि वा प्रधृतां स्नानतया गुरुत्वेन वाऽऽत्मनो न व्यपनयेत् । अर्थादन्येनापनयेदित्युक्तं भवति । सर्व एवायं सन्ध्यायां विधिरिति केचित् ॥ ५५ ॥

नाप्सु मूत्रं पुरीषं वा घृवनं वा समुत्सृजेत् ॥
अमेध्यलिप्तमन्यद्वा लोहितं वा विषाणि वा ॥ ५६ ॥

लोहितं रुधिरम् । विषाणीति बहुवचनं कृत्रिमाकृत्रिमभेदेन स्वावरजङ्गमभेदेन गरादिप्रकारभेदेन वा ॥ ५६ ॥

नैकः शून्यगृहे स्वप्यान्न श्रेयांसं प्रबोधयेत् ॥
नोदक्ययाऽभिभाषेत यज्ञं गच्छेन्न चावृतः ॥ ५७ ॥

शून्यं गृहं यत्र न कश्चित्प्रतिवसति ।

न श्रेयांसम् । कनीयान्वृत्तादिभिर्व्येष्टम् 'इदं ते युक्तमिदमयुक्तमिति' हेतूपदेशादिना न प्रबोधयेत् ।

उदक्या रजस्वला तया सह संभाषणं न कुर्यात् ।

यज्ञं गच्छेन्न चावृतः । यज्ञभूमिमनिमन्त्रितो न गच्छेत् । "दर्शनाय तु कामम्" इति गौतमः (अ० ६ सू० ५५) । अतो यज्ञे भोजनादिप्रतिषेधोऽयमवृतस्य ॥ ५७ ॥

अन्यगारे गवां गोष्ठे ब्राह्मणानां च सन्निधौ ॥
स्वाध्याये भोजने चैव दक्षिणं पाणिमुदरेत् ॥ ५८ ॥

गोष्ठशब्दोऽयं निवासवचनः समासप्रतिरूपकात् शब्दान्तरम् ।

ब्राह्मणानामिति बहुवचनं विवक्षितम् ।

पाणिग्रहणं बाहूपलक्षणार्थम् ।

भोजने आत्मकर्तृके ॥ ५८ ॥

न वारयेद्रां धयन्तीं न चाचक्षीत कस्यचित् ॥
न दिवीन्द्रायुधं दृष्ट्वा कस्यचिद्दर्शयेदुबुधः ॥ ५९ ॥

गामात्मीयां परकीयां वा पिबन्तीं अपः पयो वा न वारयेत् । न चान्यस्मै कथयेत् । प्राग्दोहकालादयं विधिः । दोहकाले तु प्रस्रवणं विहितम् ।

ओलिङ्गनिर्देशात् पुंवत्सनिवारणे न निषेधः ।

इन्द्रायुधं शक्रधनुर्विज्ञानच्छायेति या काश्मीरेषु कथ्यते । दिवीत्यनुवादः केचित्तु पर्वतादित्यस्य दर्शने न दोष इत्याहुस्तदर्थं दिवीति ॥ ५९ ॥

नाधार्मिके वसेद्ग्रामे न व्याधिबहुले भृशम् ॥

नैकः प्रपद्येताध्वानं न चिरं पर्वते वसेत् ॥ ६० ॥

अधार्मिकाः पातकोपपातकिनो यत्र बाहुल्येन वसन्ति स ग्रामस्तत्सम्बन्धात् अधार्मिक इत्युच्यते । तत्र न वसेत् । ग्रामप्रहणं निवासदेशोपलक्ष्यार्थम् । तेन नगरेऽपि प्रतिषेधः ।

व्याधिबहुलोऽनूपो देशः । व्याधिबहुले जाङ्गलदेशे न वसेत् । यत्र दैवदोषाद्वराधयः प्रवृत्तास्तं देशं त्यजेत् ।

एकः असहायो नाध्वानं प्रपद्येत ॥ ६० ॥

न शूद्रराज्ये निवसेन्नाधार्मिकजनावृते ॥

न पाषण्डिगणाक्रान्ते नोपसृष्टेऽन्त्यजैर्तृभिः ॥ ६१ ॥

जनपदैश्वर्यं 'राज्यम्' । यो जनपदः शूद्रवशावर्तो तत्र न वसेत् । मन्त्रिसेनापति-दण्डकारिकाद्याः सप्त प्रकृतयो 'राज्यम्' । यत्र सर्वाः शूद्रजातीयाः तत्र निवासनिषेधोऽयम् ।

“ननु च 'नाधार्मिके वसेत्' इत्यनेनैव तत्सिद्धमधार्मिकजनावृत इति” ।

नैष देशः । पूर्वप्रतिषेधो यत्र ते निवसन्ति । अयं पुनरन्वयापि निवसन्तोऽन्यत्र सम्मिहिता यदि भवन्ति तथापि तत्र प्रवेशे न वसितव्यम् । तथा च 'आवृत'प्रहणमत्र । यः प्रदेश एतैरावृतो न तत्र स्थातव्यम् ।

एवं पाषण्डिजनैर्य आक्रान्तो देशः । यद्यप्यधार्मिकास्ते वेदवाङ्मत्वात्तथापि तेषां धर्मबुद्धिरिति भेदेन निर्देशः ।

अन्त्यैरुपसृष्टे सम्बद्धे । अथवा उपतप्तं उपसृष्टे । यथा बाह्यिका म्लेच्छैः ॥ ६१ ॥

न भुञ्जीतोद्धतस्नेहं नातिसौहित्यमाचरेत् ॥

नातिप्रगे नातिसायं न सायं प्रातराशितः ॥ ६२ ॥

उपनीतः स्नेहो यस्य स नाशितव्यः । पिण्याक्यूषमांसानि । तस्य क्रतुपर्युषितानां च पयोविकाराणां प्रतिप्रसवं करिष्यति (५ । २४—२५) । तत्क्रकिलाटाद्यपेक्षयैव बहुवचनम् । साक्षाद्विकारो हि द्रव्येव । तन्मात्रप्रतिप्रसवेऽभिप्रेते दधिप्रहणमेवाकरिष्यत् । तेनाविधानार्थः । न हि दध्नः पर्युषितत्वमस्ति । तस्मादुदश्वितक्रकिलाटादिकानां पयो-विकाराणां नायं प्रतिषेधः ।

नातिसौहित्यं तृप्तिं न कुर्यात् । तत्र कुक्षेर्भाग एको ह्यन्नस्य अपरं हि प्रवस्योदकादेः अपरं देशसंचरणार्थं इत्येवं भोक्तव्यमिति—तत्कार्यम् ।

अतिप्रगे प्राह्णे प्रबभोदित एव सूर्ये न भुञ्जीत । प्रहरे अतीते—कृशानां पूर्वाह्णे, हस्तेषां मध्याह्णे ।

नातिसायं भक्तमयसमये न भुञ्जात ।

न सायं भुञ्जात प्रातराशितस्तुमः । तस्मात्साकाञ्चमशितव्यं कालद्वयेऽपि । तदुक्तम्
“सायं प्रातर्मुष्याणामशनं देवनिर्मितम्” इति । यदि तु प्रातस्तुमः स्यात्सायं न भुञ्जात ।
अथवैवं व्याख्यायते । न सायं प्रातराशितः स्यात्, उभयोरभ्रकालयोर्न वृष्येत् ।
तथा च याज्ञवल्क्यः (१।११४) सायमीषद्राजनामाह ॥ ६२ ॥

न कुर्वीत वृथाचेष्टां न वार्यञ्जलिना पिवेत् ॥

नेतस्ज्जे भक्षयेद्भक्ष्यान्न जातु स्यात्कुतूहली ॥ ६३ ॥

वृथाचेष्टा दृष्टादृष्टयोर्व्यापारयोरनुपकारः । यथा इतरदेशाद्वार्तापरस्वम् ।

संहतौ पाणी अञ्जलिः । तेनादकं न पिवेत् । बारिग्रहणात् चोरादीनामप्रतिषेधः ।

न उत्सङ्गे भक्ष्या धानाशष्कुल्यादयः—तानुत्सङ्ग ऊर्वोरुपरि न भक्षयेत् । भक्ष्य-
ग्रहणात्फलानामपि प्रतिषेधः । सक्स्वेदनादेस्तु निरुपसेचनीयस्यानदनीयत्वादुत्सङ्गे
प्राप्तिरेव नास्ति ।

कुतूहलं असति प्रयोजने किमेतत्स्यादिति निश्चये अत्यर्थमुत्कलिका ।

न जातु कदाचित् ॥ ६३ ॥

न नृत्येन्नैव गायेच्च न वादित्राणि वादयेत् ॥

नास्फोटयेन्न च क्ष्वेडेन्न च रक्तो विरोधयेत् ॥ ६४ ॥

नर्तनं गात्रविचंपविशेषः लोकप्रसिद्ध एव ।

गायनं षड्जादिस्वरतः शब्दस्य करणम् । लौकिकस्य चायं प्रतिषेधो न वैदिकस्य,
विहितत्वात् ।

वादित्राणि वीणावंशमृदङ्गादीनि तेषां स्वयंकर्तृकं वादनं प्रतिषिध्यते । वादकैस्तु
वाद्यमानानामप्रतिषेधः । न हि प्यन्तादयं णिजन्त इति प्रमाणमस्ति ।

आस्फोटनं करमर्वास्फोटनादि पाणिना भूमौ बहुनिर्घातः मशब्दः ।

क्ष्वेडेति अव्यक्तं दन्तैः शब्दकरणं—क्ष्वेडनिकंति प्रसिद्धा । वल्गनं अन्यत् । रागी
परितुष्टे न विरोधयेत् विरोधं न कुर्यात् । पीडितं न निषेधः । घञन्तापिण्यच्च
कर्तव्यः ॥ ६४ ॥

न पादौ धावयेत्कांस्ये कदाचिदपि भाजने ॥

न भिन्नभाण्डे भुञ्जात न भावप्रतिदूषिते ॥ ६५ ॥

कांस्ये भाजने पादौ न प्रचालयेत् ।

भिन्नभाण्डे एकदेशभिन्नेऽपि । सर्वभिन्नेष्वर्थत एव प्रतिषेधः । पत्रपुटकादीनां तु
भिन्नभाण्डाव्यवहारात् छिद्रितानामपि न देशः ।

भावः अन्तर्हृदयाभिप्रायः । यत्र मनो न परितुष्यति । शब्ददुष्टे वा पतद्ग्रहादौ । तत्रापि नैवं भावप्रसादो भवति ॥ ६५ ॥

उपानहौ च वासश्च धृतमन्यैर्न धारयेत् ॥

उपवीतमलङ्कारं स्रजं करकमेव च ॥ ६६ ॥

पित्रादिभ्योऽन्यैर्धृतं न धारयेत् । 'निर्णिज्याशक्ताविति' गौतमः (अ० ६ सू० ७) ।

करकः कमण्डलुस्तस्य पित्रादिधृतस्यापि धारणं समाचारविरुद्धम् । सम्बन्धि-
रूपोऽसाविध्यते । यस्यैव सम्बन्धी तस्यैव शुचिर्नान्यस्य ।

अलङ्कारो दन्तवलययादिः ।

करकादिभिरुत्पार्थैः साहचर्यात् मण्डिमुक्तादेस्तु न निषेध इति केचित् ॥ ६६ ॥

नाविनीतैर्ब्रजेर्दुर्यैर्न च क्षुद्रयाधिपीडितैः ॥

न भिन्नशृङ्गाक्षिपुर्न बालधिविरूपितैः ॥ ६७ ॥

अविनीता अदान्ता गावोऽशवाश्चतरादयः । धुर्या धुरं वहन्ति युज्यन्ते ।
गन्ध्यादेरुपलक्षणम् ।

अप्रहृणम्, अनियुक्तैरपि धुरि, केवलैरदान्तैः गमनं नेष्यते ।

भग्नं शृङ्गं यस्य अग्नडुहः, तस्यैव शृङ्गसम्भवः, नाश्यादेः ।

बालधिः पुच्छस्तेन विरूपिताः छिन्नपुच्छादयः । तादृशेन न यायात् ।
पारोहणमेव स्मृत्यन्तरे प्रतिषिद्धम् ॥ ६७ ॥

विनीतैस्तु ब्रजेन्नित्यमाशुर्गल्लणान्वितैः ॥

वर्णरूपोपसंपन्नैः प्रतोदेनाक्षिपन्भृशम् ॥ ६८ ॥

दृश्यमाना अपि केचिद्विनय न संगृह्णन्ति तदर्थमाह । विनीतैरिति । सुशिक्षितैः ।

आशुगैः क्षिप्रगामिभिः । लक्षणान्वितैः प्रशस्तावर्तादियुक्तैः, न शून्यमस्तकादिभिः ।

वर्णरूपयुक्तैः । शोभनेन 'वर्णेन', रुक्मशोभादिना, 'रूपेण' संस्मानविशेषेण । शोभनत्वं
च लक्षणविद्यातो ज्ञातव्यम् ।

भृशमक्षिपन् अपीडयन् । पुनः पुनः प्रतोदेन अङ्कुशादिना अत्यन्तं उद्वेक्यमाणा
विषटयन्ति ॥ ६८ ॥

बालातपः प्रेतधूमो वर्ज्यं भिन्नं तथाऽऽसनम् ॥

न च्छिन्द्यान्नखरोमाणि दन्तैर्नोत्पाटयेन्नखान् ॥ ६९ ॥

प्रभमोक्षिते सवितरि मुहूर्तत्रयं बालातपव्यपदेशः । प्रेतधूमो दहमानस्य
शवस्य यः । आसनं छिन्नं छिद्रितं भग्नम् । एतद्वर्ज्यम् ।

नखानि रोमाणि च न छिन्द्यात्स्वयं व्यसनेन, प्रतिप्रवृत्तानि तु नापितेन कारयेत् ।

दन्तैश्च नखान्नेत्पाटयेत् प्रवृत्तानपि ।

अन्ये स्वेवमभिसम्बन्धित—न छिन्द्यान्नखरोमाणि दन्तैरिति । नखाश्च दन्तेनापि न पातयेत् ।

नखभङ्गयोजनासु हि कामिन्यो नाना नखान् द्वारयन्ति ॥ ६६ ॥

न मृल्लोष्ठं च मृदनीयान्न छिन्द्यात्करजैस्तृणम् ॥

न कर्म निष्फलं कुर्यान्नायत्यामसुखोदयम् ॥ ७० ॥

विमर्दनं खण्डशः करणं लाघस्य मृत्सम्बन्धिनः ।

केचित्तु मृदो लोष्ठस्य सुधादिसम्बन्धिनोऽपि । मृदश्च 'मर्दनं' उत्तिष्ठ्योत्तिष्ठ्य पातनम्, हस्तेन संहननं वा ।

एतच्च मर्दनं यत्किञ्चनकारितया प्राप्तं निषिध्यते न तु शौचाद्यर्थे प्रयोजने । निष्फल-प्रवृत्तस्य पुरस्तादपकर्षात् ।

तेनैव सिद्धे प्रायश्चित्तविशेषार्थः पुनरारम्भः ।

करजा नखाः ।

न कर्म । ननु च "न कुर्वीत वृषाचेष्टाम्" (श्लो० ६३) इत्यनेनैव निष्फलं कर्म निषिद्धम् ।

अत्राहुः । 'चेष्टा' भौतिको व्यापारः । इह तु सामान्यस्य पर्युदासः । तेन मनो-राज्यादिकल्पाः परिहरणीयाः ।

आयतिरागामी कालः । यस्मात्कर्मण आगामिनि काले असुखं दुःखमुत्पद्यते—यथा अजीर्णभोजनं, कुटुम्बभृतिमचिन्तयित्वा महतो धनस्य व्ययश्च—तं न कुर्यात् ॥ ७० ॥

अत्रार्थवादः ।

लोष्ठमर्दीं तृणच्छेदी नखखादी च यो नरः ॥

स विनाशं व्रजत्याशु सूचकोऽशुचिरेव च ॥ ७१ ॥

अस्मादेव केवलालोष्ठमहयात् पूर्वोक्त 'मृल्लोष्ठमि'ति वष्टीसमासो विज्ञायते । उभय-प्राधान्ये हि मृद्वहृणां लोष्ठ इव अत्राकरिष्यत । तस्यैव हस्तेन सुमर्दत्वात्प्राप्तः पर्युदासः । सुधायास्तु काठिन्याद्यस्तसाध्यं मर्दनं, तन्नैवासति प्रयोजने प्राप्तम् । मृल्लोष्ठमर्दनं तु हस्तेन पुरुषाणां स्वभावतः केचित्प्राप्नोति । तस्य पर्युदासः ।

तृणच्छेदी प्रकृतः ।

दन्तैर्नखान् कादति ।

सूचकः पिशुनः कर्णेजपः । यः परस्य दोषानसतः सतो वा परोक्षं व्याख्या-
पयति ।

अशुचिरुक्तार्थः ।

विनाशमाशु व्रजति । न यथाऽन्यानि वैदिकान्यनियतकालानि कलानि एवमे-
तत्—किंतिर्हि—इहैव जन्मनि अपिराहुनादिना विद्योगो विनाशः ॥ ७१ ॥

न विगृह्य कथां कुर्याद्बहिर्मात्यं न धारयेत् ॥

गवां च यानं पृष्ठेन सर्वथैव विगर्हितम् ॥ ७२ ॥

अभिनिवेशेन पण्यबन्धादिना यज्ञौक्तिकेषु शास्त्रेषु वाऽर्थेष्वितरेतरं जल्पनमहोपगुणिका
या सा विगृह्य कथा ।

बहिर्मात्यम् । वाससो बहिःकण्ठस्थां स्रजं वाससा छादयेत् । तथा च समाचारः ।
अपरे बहिरित्यनावृतो देश उच्यते । तत्र नगररथ्यादौ न प्रकटमाल्यो भ्राम्येदित्याहुः ।
अथवा बहिर्गन्धं 'बहिर्मात्यं'; यस्य गन्धो नातिसंवेद्यते । एवं स्मृत्यन्तरम् 'नागन्धां
स्रजं धारयेदन्यत्र हिरण्मय्या' इति ।

गवां च पृष्ठे यानं पर्याणं विना साक्षाद्गवरोहणं प्रतिषिध्यते । सर्वथेति ।
पर्याणान्तरारयेऽपि गन्त्रयादियुक्तेऽप्युपयानत्वादप्रतिषेधः ॥ ७२ ॥

अद्वारेण च नातोयाद्ग्रामं वा वेश्म वा वृतम् ॥

रात्रौ च वृक्षमूलानि दूरतः परिवर्जयेत् ॥ ७३ ॥

अवृतस्य वाटपरिक्षेपादिना ग्रामस्य अद्वारप्रवेशप्रतिषेधः । अनावृतस्य तु द्वार-
वतोऽपि यथाकामम् ॥ ७३ ॥

नाक्षैर्दीव्येत्कदाचित्तु स्वयं नोपानहौ हरेत् ॥

शयनस्थो न भुञ्जीत न पाणिस्थं न चासने ॥ ७४ ॥

अन्तरेणापि ग्लहं, परिहासेन नाक्षैर्दीव्येदिति । कदाचिद्महणं शस्त्राकाक्षी-
नामपि दर्शनार्थम् । तेन सर्वस्य द्यूतस्य प्रतिषेधः ।

स्वयं—चर्ममयं पादत्राणमुपानहौ—ते आत्मना हस्तेन दण्डादिना वा गृहीत्वा
देशान्तरं न नयेत् । आत्मीययोश्चायं प्रतिषेधः, स्वयमिति प्रकृतत्वात् । तेन च गुर्वादि-
सम्बन्धिन्योरनिषेधः ।

शयने खट्वादौ उपविश्य न भुञ्जीत । पाणौ च कवलं स्थापयित्वा । भाज-
नाद्यनन्तरितेन आसने अन्नं स्थापयित्वा । आनन्तर्बाह्यस्य प्रविनिर्देशः, न श्लोकः ॥ ७४ ॥

सर्वं च तिलसम्बद्धं नाद्यादस्तमिते रवौ ॥

न च नमः शयीतेह न चोच्छिष्टः कचिद्ब्रजेत् ॥ ७५ ॥

अस्तमिते प्रादित्ये । प्रतिज्ञच्छणे कर्मप्रवचनीयत्वात् द्वितीया ।

न चोच्छिष्टः ।

“ननु च ब्रह्मवर्षधर्मेभ्येतत्प्रतिषिद्धम् । पुरुषधर्मता च तस्य ज्ञापिता । न तादृश्यमेव” ।

सत्यम् । व्रतरूपताज्ञापनार्थं उपदेशोऽयम् । तेन यावज्जाविक्रः संकल्पः कर्तव्यः ॥ ७५ ॥

आर्द्रपादस्तु भुञ्जीत नार्द्रपादस्तु संविशेत् ॥

आर्द्रपादस्तु भुञ्जानो दीर्घमायुरवामुयात् ॥ ७६ ॥

प्रादिकर्मणि विधिमिमं समाचरेत् । आर्द्रपादे भोजनमाचरेत् । न चारुप्लेः पादैः सिञ्चन्नासीत् ।

संविशेत् । शयने गात्राणि नावच्छिपेत् । संवेशनं शयने गात्रसंयोजनम् ।

अस्य फलमाह । दीर्घमायुरिति । नायमायुष्कामस्य विधिः—कितर्हि—
पूर्ववमित्यः । आयुरनुवादस्त्वर्थवाद एव ॥ ७६ ॥

अचक्षुर्विषयं दुर्गं न प्रपद्येत कर्हिचित् ॥

न विष्मूत्रमुदीक्षेत न बाहुभ्यां नदीं तरेत् ॥ ७७ ॥

दुर्गं दुर्गारोहं पर्वतादि तरुगुल्मलतागहनं चारण्यम् । तन्न प्रपद्येत । नाक्रामेन्न गच्छेदचक्षुर्विषयं सर्पचारादेरन्तर्हितस्य भावाशङ्कया । चक्षुर्महणमागमादेरपि प्रमाणस्य लक्षणम् ।

न विष्मूत्रम् । “वदीच्छणं” वणादिना निरूपणम् । निरूपणं च पिरकालप्रेक्षण्येन भवतीत्यत एव तन्न कर्तव्यम् । दैवात्कचिद्दृश्यमाने न दोषः ।

नदीबाहुतरणं च स्वस्वस्य निषिध्यते । न वृकादिभ्ये ॥ ७७ ॥

अधितिष्ठेन्न केशांस्तु न भस्मास्थिकपालिकाः ॥

न कार्पासास्थि न तुषान्दीर्घमायुर्जिजीविषुः ॥ ७८ ॥

कपालिकाः भग्नशकलानि ।

दीर्घमायुः । व्याख्याता द्वितीया ॥ ७८ ॥

न संवसेच्च पतितैर्न चाण्डालैर्न पुलकसैः ॥

न मूर्खैर्नार्वलिप्तैश्च नान्स्यैर्नान्त्यावसायिभिः ॥ ७९ ॥

“ननु च ‘नाभार्मिकजनावृते’ ‘नोपसृष्टेऽन्त्यजैः’ इति चोक्तमेवैतत् ।”

नेति ब्रूमः । तत्र निवासः प्रतिषिद्धः । इह तु संवासः । यत्र ग्रामे ते वसन्ति न तत्र वस्तव्यं गृहस्थित्येति तत्रोक्तम् । संवासस्तु तैः सह संव्यवहारो दानग्रहणादिभिर्मैत्री-
कणम्, तद्गृहसमीपे च वासोऽपि एकतः छायेपजीवनमित्यादि । 'आवृत'ग्रहणाच्च
तत्र बाहुल्यं गम्यते । यस्मिन् ग्रामे भूयांसस्ते तस्य समीपेऽपि न वस्तव्यमिति तस्यार्थः ।
इह त्वबाहुल्येऽपि समीपवासादि प्रतिषिध्यत इत्येष विवेकः ।

पुस्कसा निषादाः शूद्रायां जाताः ।

अन्त्या मेदप्रभृतयो म्लेच्छाः ।

अन्त्यावसायीति निषादक्षियां चण्डालाज्जातो वक्ष्यते (अ० १० श्लो० ३६)
“निषादक्षी चण्डालात्” इत्यादि ।

अवलिप्ता मदोद्धताः धनादिना गर्विताः ॥ ७६ ॥

न शूद्राय मतिं दद्यान्नोच्छिष्टं न हविष्कृतम् ॥

न चास्योपदिशेद्धर्मं न चास्य व्रतमादिशेत् ॥ ८० ॥

शूद्रस्य दृष्टादृष्टविषये हिताहितोपदेशो न कर्तव्यः । शूद्रस्य मन्त्रित्वं न कर्तव्य-
मिति यावत् ।

वृत्त्यर्थश्चायं निषेधः । सौहार्दादिना तु न दोषः । भवन्ति हि शूद्राः कुलमित्राणि ।
मैत्र्या चावश्यं हितमुपदिश्यते । अनुज्ञाता च सर्ववर्णे ब्राह्मणस्य मैत्री “मैत्रो ब्राह्मण
उच्यते ।”

ये तु व्याचक्षते—अपृच्छतो न ब्रूयादित्युपन्यस्य युक्तं शास्त्रान्तरसिद्धत्वात् । “नापृष्टः
कस्यचिद्ब्रूयादिति” (अ० २ श्लो० ११०)—तदयुक्तम् । तत्र हि स्वाध्यायविषयं
स्वरवर्णगतमन्यद्वाऽसंगतं कुर्वतो ‘विनाशितं त्वये’त्यादावपृष्टेन न वक्तव्यम् । तथा
चामी नाध्याध्या इत्यस्मिन्प्रसङ्गे इहमुक्तं “नापृष्टो ब्रूयादिति” । अशिष्यस्यापृच्छतो
विस्वरं व्यचरं वा पठतो न किञ्चिद्ब्रूयमिति तस्यार्थः ।

नोच्छिष्टमिति । उच्छिष्टशब्दोऽयं भुजिनिमित्तेऽप्राशस्त्ये वर्तते । कृतमूत्रपुरीषो-
ऽप्यनाचान्तं ‘उच्छिष्ट’ उच्यते यथा वक्ष्येते “न स्पृशेत्पाणिनाच्छिष्टः” । बाहुल्ये-
नोच्छिष्टप्रयोगो भुजिसम्बन्धेन । भुजानस्य ह्यन्तराऽऽस्यसंस्पर्शेन बहिःश्रुतः स्थितस्यो-
च्छिष्टत्वं भवति । तथा च “न श्मश्रूणि गतान्यास्यमिति” श्मश्रुभ्योऽन्यदास्यानुप्र-
विष्टमुच्छिष्टं करोतीति ज्ञापयति । अतश्च भोक्तुर्भुज्यमानस्य पात्रादेरधिकरणस्य
चोच्छिष्टव्यवहारः । कश्चिदायं उपयुक्तेतरवचनोऽपि, ‘हविरुच्छिष्टं वक्षिणेति’ । तत्र
समाचारात्पात्रगृहीतमुच्छिष्टपुरुषसम्बद्धमीषद्रुक्तमुच्छिष्टमुच्यते । यदपि विशदमोद-
नादि पात्रस्थमस्पृष्टमपि भोक्त्रा तदपि सम्बद्धसम्बन्धात्समाचारतः परिह्रियते । तत्र

‘उच्छिष्टमन्नं दातव्यम्’, ‘नोच्छिष्टमिति’ विधिप्रतिषेधावेकविषयावृतानृतशूद्रव्यवस्थया हविःशेषभेदेन वा विकल्प्येत । अथवा स्थालीस्वमतिथ्यादिभुक्तशिष्टं पर्युषितप्रायं उच्छिष्टं—तत्र शूद्राय दातव्यम् । तत्रोच्यते । जीर्णवसनस्राहचर्याच्चैतदेव प्रतिपत्तुं युक्तम् । उपयुक्तेतरवचनत्वाच्च शिषेरुपसर्गस्य तदर्थानुगुण्येन वर्तनाद्विरुच्छिष्टं दक्षि-
चेतिवत्प्रयोगोऽप्यविरुद्धः । एवमनयोः स्मृत्योरविरोधो भविष्यति । यद्यपि रुढ्याऽऽच-
मनाह्वाः प्रायोऽत्र वचने दृश्यन्ते । यत्तु “वैश्यवच्छौचकल्पश्चेति” तदासशूद्रविषयम्
भुक्तोष्णितमेव प्रतीयत इति दर्शयिष्यामः ।

न हविष्कृतसु । हविषे कृतं हविरर्थं कल्पितम् । बाहुल्यात् बहुवचनः समास-
स्वादेश्येनोपकल्पितप्रतिषेधात् । दण्डापूपिकया यत्र हविर्गन्धोऽस्ति तत्सर्वं प्रतिषिध्यते ।
तेन हविरर्थितया सङ्कल्पितस्य हविषः प्रवृत्तस्य हविःशेषस्याभुक्तोष्णितस्य हविषः प्रति-
षेधः सिद्धो भवेत् । तथा च कृतमिति करोतिः क्रियासामान्यवचनः प्रयुक्तः । हवि-
रर्थं यत्कृतं सङ्कल्पितमिति वचनम् । तेनोच्छिष्टस्यापि यावत्प्राकृतेन सङ्कल्पेन हविष्कृ-
तव्यपदेशो न यथावत्सर्वावस्थस्य प्रतिषेधो विज्ञायते ।

अन्यैस्तु हविर्भिन्नं हविष्कृतमिति व्याख्यातम् । संसृष्टप्रतिषेधाच्च केवलस्यापि
प्रतिषेधः । विप्रसंसृष्टप्रतिषेधे विप्रस्येवेत्युक्तम् । “कथं पुनः संसृष्टप्रतिषेधे केवलप्रतिषेधः” ।
केवलप्रतिषेधेनाप्रधानः कदाचित्संसृष्टप्रतिषेधः शक्यते वक्तुम् । यत्र संसृष्टावपि पृथ-
क्त्वेन प्रतिभासेते, यत्र वा चक्षुषा, प्रतिभासमाने रूपे रसादिना तत्प्रयोगो भवति,
तत्रापि भवत्येव तदाश्रयो व्यवहारः । यथा सुरादिसंपृक्तासु सक्तुपिण्डोष्वन्तर्हितेऽपि
सुरादिरूपे रसे तत्प्रत्ययादस्त्येव सुरापानप्रायश्चित्तम् ।

“ननु चैवमप्यद्रवरूपत्वात्पिण्डोभिरेकतापन्नायाः सुराया न पानोपपत्तिः” ।

नैव दोषः । प्रायिकेर्णचित्त्यानुवादेन पानमुपादीयते । अभ्यवहार एव तु निषि-
ध्यते । यथा च भक्ष्याभक्ष्यप्रकरणमेतत् । भक्षणं चाभ्यवहारमात्रम् । तस्य विशेषाः
पानस्नादनचर्चणादयः । गन्धस्य पुनरनाश्रयस्याप्युपलब्धेर्न ततो द्रव्यसद्भावावगमः ।
दुरस्थेऽपि कर्पूरादौ गन्ध उपलब्ध्यते । सूक्ष्मद्रव्यावयवावगमकल्पनायां द्रव्यस्य परि-
माणावयवः स्यात् । यत्र तु संसृष्टयोरेकीभावा, न चान्यस्तत्प्रत्ययो, न तत्र केवलाश्रयौ
विधिप्रतिषेधौ प्रवर्तितुमर्हतः । यथा क्षीरं पातव्यमिति सम्मिश्रितयोः क्षीरोदकयोः
पीतयोर्न क्षीरं भवति नोदकं, द्रव्यान्तरत्वात् । अन्यस्मिन् तत्र रूपमन्यश्च रससंस्थानादि
तत्प्रत्ययहेतुरस्तीति द्रव्यान्तरं तत् ।

“यद्येवं मणोदके स्रष्टुं पीते यदि भवेतां, तदा मद्यपानप्रायश्चित्तं न प्राप्नोति ।
द्रव्यान्तरत्वात्” ।

नैष दोषः । अभिभवति रसान्तराणि मयं तिकरसवत् । ततो रसप्रत्यभिज्ञाना-
द्भवत्येव तत्प्रायश्चित्तम् । यत्र तु बहुवचकं स्वल्पं मद्यादि, तत्र संसर्गप्रायश्चित्तमपि
निपुण्यमेकादशे निरूपयिष्यामः ।

तस्मात्केवलाश्रयः प्रतिषेध आस्कन्देदपि संसर्गम् । यथा माषा न भोक्तव्या इति
मिश्रा अपि न भुज्यन्ते ।

संसर्गाश्रयस्तु केन हेतुनाऽसंसृष्टे वर्तेत । गङ्गायमुनयोः सङ्गमाज्जलमानयेत्युक्ते न
केवलाया गङ्गाया आनयति, न यमुनायाः । समाचार एवेति चेत्समाचार एवोदाहर्तव्यः ।

न चास्योपदिशेद्धर्मम् ।

“ननु च ‘न शूद्राये’त्यविशेषेण दृष्टादृष्टविषयमतिदानप्रतिषेधाद्धर्मोपदेशनिषे-
धोऽपि सिद्ध एव” ।

सत्यम् । पुनर्वचनं शेषार्थम् । ततः प्रायश्चित्तोपदेशोऽनुज्ञातो भवति ।
“शरणागतं परित्यज्य” इत्यत्र (अ० ११ श्लो० १८८) चैतर्हशयिष्यामः ।

अन्ये तु पार्वणश्राद्धपाकयज्ञादिष्वितिकर्तव्यतां न शिचयेत् वाजकत्वादि रूपेणेत्याहुः ।

अत्र बोध्यन्ति । “यदि धर्मोपदेशः शूद्रस्य निषिध्यते कुतस्तर्हि धर्मवित्तवम् ।
अविदुषश्च नानुष्ठानसम्भवस्ततः शूद्रानुष्ठातृकर्मशास्त्रानर्थक्यम्” ।

अचोद्यमेतत् । अतिक्रान्तनिषेधस्य लिप्सया ब्राह्मणस्य चोपदेष्टृत्वसम्भवात् । न
हि ब्रह्महत्या सर्वस्वदानचोदनाप्रतिषेधं प्रयुक्ते । सम्भवति लिप्सा प्रयोक्त्रा । “ननु
चास्ति वचनं ‘प्रब्रूयादितरंभ्यश्चेति’” वृत्त्युपायप्राप्ता । अत एव प्रकृतं “सर्वेषां
ब्राह्मणो विद्यादृत्त्युपायान्यथाविधि । प्रब्रूयादितरंभ्यश्चेति” (अ० १० श्लो० २) ।

यस्त्वाश्रितशूद्रस्तस्यावश्यमुपदेशः कर्तव्यः । अविदुषा विधिप्रतिषेधातिक्रमा-
त्संवासे निषिद्धः “न मूर्खैर्नावलिप्तैश्चेति” (श्लो० ७६) ।

यस्तु व्याचक्षते—“धर्मशास्त्रोपदेशस्तदर्थव्याख्यानं वाऽनेन निषिध्यते शास्त्रद्वयेन—
‘न चाऽस्योपदिशेदिति’ । एकेन शास्त्राध्ययनमपरेणार्थव्याख्यानम् । अग्रन्धकस्तूपदेशो
न केनचिन्निषिद्धः” ।

तेषामेवंवदतां ‘तस्य शास्त्रविचार’ इति सिद्धत्वात्पुनरुक्तम् ।

इह वदन्ति—“व्याकरणादौ धर्मावबोधार्थशास्त्रे धर्मशब्दः । तद्धि न धर्म-
शास्त्रमतीन्द्रियार्थमितिप्रतिषेधानुपदेशात् । भवति तु धर्मशास्त्रावबोधार्थम् । शक्नोति हि
वैयाकरणः पदार्थानुसरणेन गहनं वाक्यार्थमुन्नेतुम् । धर्मशास्त्रत्वाच्च ‘तस्य शास्त्र’ इत्य-
नेनागतत्वात्पृथगुच्यते” ।

युक्तमेतत्, यदि कश्चिन्न ब्रूयात्प्रधानेऽनधिकृतस्य कुतोऽङ्गेषु प्राप्तिरिति । वेदः
स्वतिसाक्षे च प्रधानम् । न च तत्र शूद्रस्याधिकारः ।

न चास्य व्रतमादिशेत् । व्रतशब्देन कृष्णपुच्यन्ते । 'एतैर्व्रतै'रिति प्रयोग-
दर्शनात् । तान्यभ्युदयकामस्य नोपदिशेत् । प्रायश्चित्तार्थतया त्विष्यत एवोपदेशः ।
स्नातकव्रतानां प्राप्तिरेव नास्ति, अस्नातकत्वात् । एवं सावित्रादीनामप्यध्ययनाभावादध्ययनं
चोपनयनाभावादुपनयनं च तद्विधौ जातित्रयश्रवणात् ॥ ८० ॥

यो ह्यस्य धर्ममाचष्टे यश्चैवादिशति व्रतम् ॥

सोऽसंवृतं नाम तमः सह तेनैव मज्जति ॥ ८१ ॥

पूर्वस्य प्रतिषेधस्य निन्दार्थवादः ।

तेनैव सहेति । उभयोर्दोषमाह, शृण्वतः श्रावयतश्च । मज्जत्यवगाहते
तत्प्राप्नोतीति यावत् ॥ ८१ ॥

न संहताभ्यां पाणिभ्यां कण्डूयेदात्मनः शिरः ॥

न स्पृशेच्चैतदुच्छिष्टो न च स्नायाद्विना ततः ॥ ८२ ॥

संहताभ्यां संश्लिष्टाभ्यामितरेतरसंसृष्टाभ्यां युगपद्द्वाभ्यां प्रतिषेधः ।

पाणिभ्यामिति बाहू संहतौ निषेधति ।

आत्मन इति न परस्य । अतश्चान्येन संहताभ्यां कण्डूयतो न दोषः ।

शिरोप्रहृष्टात्पृष्ठाबावदोषः ।

न स्पृशेच्चैव शिरः । हस्तेनात्मनोऽन्येन वाऽवयवेनेति केचित् । तन्न,
पाणिभ्यामिति प्रकृतत्वात् ।

न च स्नायाच्छिरसा विना । नित्यनैमित्तिकयोः स्नानयोरयं विधिः ।

“ ननु खिन्नस्य लौकिके स्नाने कुत एतत् ” ।

स्नानविधिनैकवाक्यत्वात् ।

“विहितस्नानापेक्षा प्रत्यासत्त्या युक्तिमती । लोके तु विधेरभावादप्राप्तिः” ।

स्नातिश्चार्यं सर्वाङ्गसम्बन्धिनि सलिलगोमूत्रादि प्रक्षालने वर्तते, शिरोवर्जिते च ।

तत्र चण्डालादिस्पर्शने शिरोवर्जितमपि यदृच्छाप्रसक्तं निवार्यते—न च स्नायाद्विना
ततः । अस्ति च लौकिकमशिरस्कमपि स्नानम् । येन शिरःस्नानं “ शिरः स्नातवस्तु
तैलेनेति ” ॥ ८२ ॥

केसग्रहान्महारांश्च शिरस्येतान्निवर्जयेत् ॥

शिरःस्नातश्च तैलेन नाङ्गं किञ्चिदपि स्पृशेत् ॥ ८३ ॥

आत्मनः परस्य वेत्यविशेषेण केचिदिच्छन्ति । अन्ये त्वात्मन इति प्रकृतमभिसं-
वध्नन्ति ।

क्रोधनिमित्तश्चायं प्रतिषेधः । सुरतसम्भोगे तु कामिन्याः केशग्रहः, स न निषिध्यते ।

“शिरः 'स्नातं' चालितमनेनेति राजदन्तादेराकृतिगणत्वात् परनिपातः । शिरः-
स्नात इति बाहुलकेन समासः ।

नाङ्गमात्मीयम् ॥ ८३ ॥

न राज्ञः प्रतिगृह्णीयादराजन्यप्रसूतितः ॥

सूनाचक्रध्वजवतां वंशेनैव च जीवताम् ॥ ८४ ॥

उक्तं “ राजतो धनमन्विच्छेदिति ” (अ० ४ श्लो० ३३) । राजशब्दश्चायं
चत्रियजातावच्चत्रियेऽपि जनपदेश्वरे दृष्टप्रयोगो ‘ ब्राह्मणानां राज्यमिति ’ । तत्र प्रति-
ग्रहविधौ तन्निषेधे च जनपदेश्वरवचनो गृह्यते । येनाह अराजन्यप्रसूतित इति ।
जनपदेश्वर्यं हि सर्ववर्णसम्भवि लिप्सया । अतो विशेष्यते । राजन्यात्चत्रियाद्यस्य
प्रसूतिरुत्पत्तिर्नास्ति तस्माद्वाहो जनपदेश्वरान्न गृह्णीयात् । चत्रियादपि लुब्धादुच्छास-
वर्तिनो, वक्ष्यमाणेन प्रतिषेधेन ।

सूना पशुमारणं संज्ञपनपूर्वकेण मासक्रमेण यो जीवति स सूनावान् ।
खटिक इति लोके प्रसिद्धः ।

ध्वजो मद्यपण्यः तत्क्रयविक्रयजीवी ।

वेशः पण्यवृत्तिस्तथा यो जीवति-स्त्री वा पुमान्वा ॥ ८४ ॥

दशसूनासमं चक्रं दशचक्रसमो ध्वजः ॥

दशध्वजसमो वेशो दशवेशसमो नृपः ॥ ८५ ॥

उत्तरस्योत्तरस्य दोषगुरुत्वज्ञापनार्थमेतत् ।

आपणुपायो वक्ष्यते ॥ ८५ ॥

दशसूनासहस्राणि यो वाहयति सौनिकः ॥

तेन तुल्यः स्मृतो राजा धोरस्तस्य प्रतिग्रहः ॥ ८६ ॥

सूनया चरति सौनिकः ।

वाहयति स्वार्थसाधने व्यापारयति ।

घोरः भीषणोऽयं, नरकादिहेतुत्वात् ॥ ८६ ॥

यो राज्ञः प्रतिगृह्णाति लुब्धस्योच्छासवर्तिनः ॥

स पर्यायेण यातीमान्नरकानेकविंशतिम् ॥ ८७ ॥

अवयुत्यवादेन राजप्रतिग्रहे निन्दा । लुब्ध आदानशीलः सामन्तकादिभ्यः ।

उच्छ्रास्त्रवर्ती । 'श्रुतशीले च विज्ञाये'त्यादि शास्त्रमतिक्रम्य व्यवहरति
असङ्ख्यपरस्त्रीहरणादिना ।

पर्यायेण एकत्र फलमनुभूयान्यत्र गच्छति ।

नरैकशब्दो निरतिशयदुःखवचनः । केवल दुःखश्रवणार्थापत्त्या वाऽऽदेशविशेष-
वचनः । एकविंशतिसंख्याऽर्थवादः ॥ ८७ ॥

तामिस्रमन्धतामिस्रं महारौरवरौरवौ ॥

नरकं कालसूत्रं च महानरकमेव च ॥ ८८ ॥

संजीवनं महावीचिं तपनं संप्रतापनम् ॥

संहातं च सकाकोलं कुड्मलं पूतिमृत्तिकम् ॥ ८९ ॥

लोहशंकुमृजीषं च पन्थानं शाल्मलीं नदीम् ॥

असिपत्रवनं चैव लोहदारकमेव च ॥ ९० ॥

श्लोकत्रयं स्पष्टार्थम् ॥ ९० ॥

एतद्विदन्तो विद्वांसो ब्राह्मणा ब्रह्मवादिनः ॥

न राज्ञः प्रतिगृह्णन्ति प्रेत्य श्रेयोऽभिकांक्षिणः ॥ ९१ ॥

पूर्वस्य प्रतिग्रहनिषेधविधेरुपसंहार एषः ।

राज्ञः प्रतिग्रहो विविधदुःखनरकादिहेतुरिति जानन्तो विद्वांसो ब्राह्मणा न
राज्ञः प्रतिगृह्णन्ति ।

प्रेत्य भवान्तरे, श्रेयः कल्याणम्, ये काञ्चन्ति कामयन्ते । प्रेत्येति तु ल्यबन्त-
प्रतिरूपकं शब्दान्तरम् ।

ब्रह्म वेदस्तं वदन्ति पठन्ति ।

विद्वद्ग्रहणं ब्रह्मवादिग्रहणं च दुःखातिशयदर्शनार्थम् । तेषां चातीव प्रतिग्रहा-
दोषः । वक्ष्यति " तस्मादपि विद्वान्निभीयादिति " ॥ ९१ ॥

ब्राह्मे मुहूर्ते बुध्येत धर्मार्थौ चानुचिन्तयेत् ॥

कायक्लेशांश्च तन्मूलान्वेदतत्त्वार्थमेव च ॥ ९२ ॥

त्रियामा रात्रिस्तस्याः पश्चिमो ब्राह्मो मुहूर्तस्तत्र निद्रां त्यजेत् ।

विबुद्धश्च तस्मिन्काले धर्मार्थावनुचिन्तयेत् । यस्मिंश्च धर्म आसेव्यमाने
यादृशः शरीरक्लेशो भवति तमपि चिन्तयेत् । स्वल्परचेद्धर्मो महान्तं कायक्लेशं जन-
यति, यो धर्मान्तरविरोधी, तं परिहरेत् ।

अर्थोऽपि सेवादिः अतिक्लेशकरः, सोऽपि वर्ज्यः । सर्वत एवात्मानं गोपायेदिति । अनिश्चित्य न किञ्चित्कुर्यात् । न च मनोराज्यादिविकल्पान् कुर्यात् । स्वभावो ह्ययं पुरुषाणामसति बाह्ये व्यापारे मनसो विकल्पाः परद्रव्याभिलाषादिरूपाः समुद्भवन्ति । तन्निवृत्त्यर्थमिदं पुरुषार्थम् ।

तस्यां वेलायां साध्यसाधनभावेन चिन्त्यो वेदस्य तत्त्वार्थः । रश्म्यमात्मज्ञानं चिन्त्येद्वेदान्तविधिनाऽध्यस्येत् । अथवा कर्मकाण्डेऽपि यो वेदस्तस्यार्थस्तं निरूपयेत् । 'अयं विधिः' 'अयमर्थः' 'इदं कर्मैवंरूपम्' 'इयमत्र देवता' 'इदं द्रव्यम्' 'अयमत्राधिकारी' 'इयमितिकर्तव्यता'—इत्यादि स्वबुद्ध्या निश्चिनुयात् । व्याख्यातृणां मतभेदाद्धेतुभिरूपये-
दस्य सम्यग्ज्ञानमस्य —भ्रान्तिरिति ॥ ८२ ॥

उत्थायावश्यकं कृत्वा कृतशौचः समाहितः ॥

पूर्वां सन्ध्यां जपस्तिष्ठेत्स्वकाले चापरां चिरम् ॥ ९३ ॥

अनन्तरं प्रभातायां रात्रौ शयनं जह्यात् ।

आवश्यकं मूत्रविट्यागः । प्रायेण तस्यां वेलायां पुरुषास्तं कुर्वन्ति । तत्र आव-
श्यकस्त्याग उच्यते—मुखदन्तधावनादिश्च तं कृत्वा कृतशौचः । 'एका लिङ्गे'त्यादि-
विधिनाऽऽचान्तः ।

समाहितो विकल्पान्तरतिरस्कारेण सन्ध्यां तिष्ठेत् । जपन्सावित्रीं भगवति सवितरि मनो दध्यात् 'चिरम्' । अर्कदर्शनावधिः काल उक्तः 'सन्ध्यासमयः' । ततोऽप्यधिकं कालं जपेदायुःकाम इत्येवमर्थमयं प्रागुक्तः सान्ध्ये विधिरन्तर्हितः ।

अपरां च सन्ध्यां स्वे काले अस्तमयसमयादारभ्य तारकोदयादूर्ध्वमपि ॥ ८३ ॥

ऋषयो दीर्घसन्ध्यत्वादीर्घमायुरवाप्नुयुः ॥

प्रज्ञां यशश्च कीर्तिं च ब्रह्मवर्चसमेव च ॥ ९४ ॥

यदर्शोऽयं पुनर्विधिस्तद्दर्शयति । आयुरादिफलकामो दीर्घकालसन्धाजपं कुर्यात् । सत्यपि नित्यत्वे दीर्घाद्गुणात्फलमिदम् । अनभिकस्य प्रोषितस्यैतत्सम्भवति । अन्यस्य त्वन्निहोत्रकालोपरोधो दीर्घसन्धाविधिसम्पादनात् । 'दीर्घसन्ध्या' गुणत उच्यते । सन्ध्यासहचरिते जपादिविधौ सन्ध्याशब्दो वर्तते ।

दीर्घां सन्ध्यैषामिति बहुप्रोहिः ।

अविग्रहणमर्थवादः ॥ ८४ ॥

श्रावण्यां प्रौष्ठपद्यां वाऽप्युपाकृत्य यथाविधि ॥

युक्तश्छन्दांस्यधीयीत मासान्विमोऽर्धपञ्चमान् ॥ ९५ ॥

अवयवयुक्ता पौर्णमासी आवर्णी । एवं प्रौष्ठपदी । तत्रोपाकृतयोपाकर्माख्यं
कर्म कृत्वा । यथाविध्यधीयीत । “प्राक्कूलान्” इत्यादिप्रागुक्तो विधिः स्मर्यते ।
युक्तस्तत्परः । छन्दांसि वेदान् । छन्दःशब्दोऽयं वेदवचनो न गायत्र्यादिवचनः । तेन
ब्राह्मणादोनप्यधीयानस्यैव परमविधिः । उभयत्रापि चायं युक्त एव, प्रत्ययाविशेषात् ।
अयं विकल्पो व्यवस्थितः । “छन्दोगाः प्रौष्ठपद्यामुपाकुर्वन्ति, बहु चा आध्वर्यवाः
आवण्याम्” ॥ ६५ ॥

पुण्ये तु छन्दसां कुर्याद्बहिरुत्सर्जनं द्विजः ॥

माघशुक्लस्य वा प्राप्ते पूर्वाह्णे प्रथमेऽहनि ॥ ९६ ॥

अर्धपञ्चमेषु मासेषु गतेषु यः पुण्यो नक्षत्रं तत्रोत्सर्जनं कर्तव्यम् । उत्सर्गोक्तं
कर्म गृह्यकारैराम्नातम् ।

बहिरित्यनावृते देशे ।

अनयोऽप्युपाकर्मेत्सर्गयोगृह्यात्स्वरूपं ज्ञातव्यम् ॥ ६६ ॥

यथाशास्त्रं तु कृत्वैवमुत्सर्गं छन्दसां बहिः ॥

विरमेत्पक्षिणीं रात्रिं तदेवैकमहर्निशम् ॥ ९७ ॥

उत्सर्गं कृत्वा द्वे अहनी रात्रिमियन्तं नाधीयीत । तदहर्निशम् । द्वितीयं बाहरेव
न रात्रिरित्येतावन्तं कालं विरमेन्नाधीयीत । उभयतोऽहःपक्षा रात्रिः पक्षिणी ।

यद्वा यस्मिन्नह्नयुत्सर्गः कृतस्तदहः सैव च रात्रिः अनध्याये । द्वितीयस्मिन्नह्नय-
ज्येतव्यम् । आद्ये तु पक्षे द्वितीयमहरनध्यायो रात्रौ त्वध्ययनमुच्यते ॥ ६७ ॥

अत ऊर्ध्वं तु छन्दांसि शुक्लेषु नियतः पठेत् ॥

वेदाङ्गानि च सर्वाणि कृष्णपक्षेषु संपठेत् ॥ ९८ ॥

अतोऽस्मादुत्सर्गकर्मणः कृतादूर्ध्वं परतः शुक्लपक्षेषु छन्दांसि मन्त्रब्राह्मण-
समुदायात्मकान्वेदान्पठेत् ।

अङ्गानि च शिष्यायज्ञसूत्रव्याकरणादीनि कृष्णपक्षेषु संपठेत् ॥ ६८ ॥

नाविस्पष्टमधीयीत न शूद्रजनसन्निधौ ॥

न निशान्ते परिश्रान्तो ब्रह्माधीत्य पुनः स्वपेत् ॥ ९९ ॥

यत्र वर्षस्वराभिव्यक्तिः स्फुटा न भवति तदविस्पष्टम् । तत्र द्रुतायां वृत्तौ
प्रायेण भवति ।

निशान्ते परिचमरात्रिभागे । सुप्तोत्थितो यदाऽधीयत पुनः श्रान्येत्तदा न शयीत ।
“न निशान्ते परिश्रान्तो ब्रह्माधीत्य शयीत तु” एवं युक्तः पाठः ॥ ८६ ॥

यथोदितेन विधिना नित्यं छन्दस्कृतं पठेत् ॥

ब्रह्मछन्दस्कृतं चैव द्विजो युक्तो ह्यनापदि ॥ १०० ॥

छन्ददांसि गायत्र्यादोन्यभिप्रेतानि तैः कृतं युक्तं ब्रह्म ऋक्साम । अनंकार्यत्वात्करोते-
रयमत्रार्थो व्याख्यायते । यथा गोमयान्कुर्विति संहारे, पृष्ठं कुर्वित्युन्मर्दने, एवमत्र
युजेरर्थे वर्तते । ब्रह्म च छन्दश्च ब्रह्मछन्दसी ताभ्यां कृतं युक्तं ब्रह्मछन्दस्कृतम् ।
'ब्रह्म' ब्राह्मणम्, यजुर्वेदे ब्रह्म यजूषि गायत्र्यादियुक्ताश्च मन्त्रान् । एकस्मिन्नेवावस्थानके
पठन्ति । न यथा बाह्वृच्ये छान्दोग्ये च विभागेनैकस्मिन्ग्रन्थे मन्त्रा अन्यत्र ब्राह्मणम् ।
एवं प्रकारभेदाद्वेदानामेवं युक्तमिति पूर्वं व्याख्यातवन्तः ।

यथोदितेन । पूर्वो विधिरनापद्युपसंहियते । आपदि अध्यापकस्यासंनिधानम्-
बहुदेवताविभागमपेक्षमाश्रय्य तत्रागुण्यतः विस्मृतं स्यात् । तस्मादापद्यं विभागो
नादरणीयः ॥ १०० ॥

इमान्नित्यमनध्यायानधीयानो विवर्जयेत् ॥

अध्यापनं च कुर्वाणः शिष्याणां विधिपूर्वकम् ॥ १०१ ॥

इमान्वक्ष्यमाणाननध्यायानधीयानो विवर्जयेत् । अध्यापनं च
कुर्वाणः । अध्यापनग्रहणमनधीयतो ग्रहणार्थमध्यासार्थं च ।

नित्यम् नास्मर्गादेव प्रभृति । कित्कर्धपञ्चमेवपि मासेषूपाकर्मणः प्रभृति ।

शिष्याणाम् । अनुवादः ॥ १०१ ॥

कर्णश्रवेऽनिले रात्रौ दिवा पांसुसमूहने ॥

एतौ वर्षास्वनध्यायावध्यायज्ञाः प्रचक्षते ॥ १०२ ॥

अनिलो वायुः । वेगेन वाति वायौ वाय्वन्तरसंवर्षाद्ध्वनिः श्रूयते यत्र स 'कर्ण-
श्रवो' वायुः । कर्णाभ्यां श्रूयते यः स कर्णश्रवः । साधनेकृतेति समासः । अवस्था-
विशेषोपलक्षणार्थं कर्णग्रहणम् । श्रूयते कर्णाभ्यामेव । तेन यदैवं वायुशब्दः श्रूयते तदा
नाध्येतव्यम् ।

पांसुसमूहति पांसुसमाहरति पांसुसमूहनः । पांसुर्धूलिः । उपलक्षणं चैतत्,
तथाभूतस्य वायोर्वा । यतस्ततश्च वृष्टे देवे यदि वायुरीदृशो वाति तावत्कालोऽनध्यायः ।

अध्यायज्ञा अध्यापनविधिज्ञाः ॥ १०२ ॥

विद्युत्स्तनितवर्षेषु महोत्कानां च संप्लवे ॥

आकालिकमनध्यायपेतेषु मनुरब्रवीत् ॥ १०३ ॥

विद्युत्तडित । स्तनितं गर्जितम् । द्वन्द्वनिर्देशाद्युपपत्तेषु समुच्चितेष्वनध्यायः ।

महोत्का दिवः पततां ज्योतिषां प्रभा उक्तास्तासां संप्लवः अत्रामुत्र च पतनम् ।

आकालिकशब्दो निमित्तकालादारभ्यान्येषु र्यावत्स एव कालः स उच्यते ।

मनुप्रहयं श्लोकपूरणार्थम् । विकल्पार्थमन्ये ॥ १०३ ॥

एतांस्त्वभ्युदितान्विद्याद्यदा प्रादुष्कृताग्निषु ॥

तदा विद्यादनध्यायमनृतौ चाभ्रदर्शने ॥ १०४ ॥

नायमनध्यायो यस्यांकस्याचन वेलायामुपजातेष्वेतेषु किंतिर्हि प्रादुष्कृता-
ग्निषु । सन्ध्याकाल इत्यर्थः । तदा ह्यनयो जुहुषया निचमतः प्रादुष्कियन्ते । 'प्रादुः'
शब्दः प्राकाश्ये ।

अनृतौ । ऋतुर्वर्षास्ताभ्योऽन्यः शरदादिः । तत्र वाऽभ्रदर्शने । प्रादुष्कृताग्नि-
धित्वपेक्ष्यते ॥ १०४ ॥

निर्घाते भूमिचलने ज्योतिषां चोपसर्जने ॥

एतानाकालिकां विद्यादनध्यायानृतावपि ॥ १०५ ॥

निर्घात प्रान्तरिच उत्पातध्वनिः ।

ज्योतिषां चन्द्रादित्यगुरुप्रभृतीनां उपसर्जनं परिवेषणमितरेतरपीडनं च ।

अनृतावपि । अपिप्रहयं वर्षासु किञ्च नोत्पाता गण्यन्त इत्यभिप्रायेण ॥ १०५ ॥

प्रादुष्कृतेष्वग्निषु तु विद्युत्स्तनितनिःस्वने ॥

सज्योतिः स्यादनध्यायः शेषे रात्रौ यथा दिवा ॥ १०६ ॥

त्रिसंनिपाते पूर्वेषां कालिकमुक्तम् । अनेन द्वयोः सन्निपातेऽपि सज्योतिरुच्यते ।
स्तनितं च तन्निःस्वनश्चासौ स्तनितनिःस्वनः । विद्युश्च स्तनितनिःस्वनश्च विद्युत्स्त-
नितनिःस्वनम् । समाहारद्वन्द्वः । तस्मिन्सन्ध्यायामुपजाते द्वये सज्योतिरनध्यायः ।
सूर्यो 'ज्योतिः' दिवा । नक्तमग्निर्ज्योतिः । प्रातःसन्ध्यायामुत्पन्ने दिवैवानध्यायो,
रात्रौ तु नास्ति । एवं पश्चिमसन्ध्यायां रात्रावनध्यायो, न प्रातरध्ययनदोषः ।

विद्युत्स्तनितवर्षाणां त्रयाणां प्रकृतानां विद्युत्स्तनितयोर्विभज्य निर्देशो भवति ।
वर्षा शेषः, तस्मिन्सूतीये दृश्यमाने पूर्वोक्त आकालिकोऽनध्यायः । तदपेक्षयोक्तं यथा
दिवा तथा रात्रावपि ।

‘ज्योतिः’ प्रसिद्धतरं ज्योतिष्टोमादि । शेषमिति पाठः । शेषं हूयमानमहरनध्याय-
हेतुर्भवतीति ।

“अथ कस्मान्नैवमुक्तं शेषं त्वाकालिकं स्मृतमिति” ।

विचित्रा श्लोकानां कृतिर्मनोः ॥ १०६ ॥

नित्यानध्याय एव स्याद्ग्रामेषु नगरेषु च ॥

धर्मनैपुण्यकामानां पूतिगन्धे च सर्वशः ॥ १०७ ॥

निपुणं धर्मं ये कामयन्ते ते ग्रामनगरयोर्नाधोयीरन् । धर्मशब्दश्च स्वर्गादौ धर्म-
फले वर्तते । यदि वाऽधर्मेणाननुवेधा ‘धर्मस्य नैपुण्यं’, तेन सुपरिपूर्णं विध्यर्थोऽनुष्ठितो
भवति । अतश्चाशक्तस्यानुष्ठानं भवति ।

पूतिगन्धः कुसितगन्धस्तस्मिन्नासिकापथं गच्छत्यनध्यायः ।

सर्वशः सर्वस्मिन् । शवगन्धेऽपि ॥ १०७ ॥

अन्तर्गतशवे ग्रामे वृषलस्य च सन्निधौ ॥

अनध्यायो रुद्यमाने समवाये जनस्य च ॥ १०८ ॥

अन्तर्गतः शवो यस्मिन्ग्राममध्ये स्थितो, यावन्न निर्हृतः ।

वृषलस्य । नात्र शूद्रो वृषलस्तस्य प्रागेव निषिद्धत्वात् ‘न शूद्रजनसंनिधाविति’,
किं तर्हि, तत्प्रायिकेणाधर्मेणाधार्मिकत्वं लक्ष्यते । तेन यः पापाचारस्तत्संनिधानाच्च
तेन निषेधः ।

रुद्यमाने रुदनशब्दे सति । भावमात्रे रुद्यमानशब्दः ।

समवायः जनस्य । यत्र बहवो जनाः कार्यार्थमेकत्र संघटिता भवन्ति तादृशो
देशे नाध्येयम् । अथवा ‘जनस्य समवाये रुद्यमाने’ रुदतीत्यर्थः । बहुषु रुदत्सु प्रतिषेधः ।
छान्दसं कर्तर्यात्मनेपदम् ॥ १०८ ॥

उदके मध्यरात्रे च विष्मूत्रस्य विसर्जने ॥

उच्छिष्टः श्राद्धभुक्चैव मनसाऽपि न चिन्तयेत् ॥ १०९ ॥

चतुर्मुहूर्तोऽर्धरात्रः । सैव महानिशा । प्रथमादधर्मान्नाद्वा मुहूर्तावुत्तराद्वा ।

उदके नदीतडागादिस्थः । अन्तर्जले जपस्त्वनध्यायरूपत्वादधमर्षणादिर्न निषिध्यते ।

‘उदये’ इत्यन्ये पठन्ति । प्रथमोदयकाले सूर्यस्यानध्यायः ।

उच्छिष्टो भुजिसम्बन्धेनाकृताचमनो यावत् । कृतमूत्रपुरीषोऽपि प्रागाचमना-
उच्छिष्ट उच्यत एव । आचमनार्हाप्रायत्यमात्रवचन इत्यन्ये । तेन कृतनिष्ठोवनादिरपि गृह्यते ।

मनसाऽपि । नान्यत्रानध्याये मनसा चिन्तनमभ्यनुज्ञायते । किं तर्हि
दोषगौरवार्थमेतेषां निमित्तानाम् ॥ १०६ ॥

प्रतिगृह्य द्विजो विद्वानेकोदिष्टनिकेतनम् ॥

त्र्यहं न कीर्तयेद्ब्रह्म राज्ञो राहोश्च सूतके ॥ ११० ॥

एक उद्दिश्यते यस्मिंस्तत् 'एकोदिष्टं' नवश्राद्धम् । तत्र 'निकेतनं' निमन्त्रणं प्रतिगृह्य
अङ्गीकृत्य त्र्यहमनध्याय आमन्त्रणात्प्रभृति ।

एवं 'राजा' चन्द्रमास्तस्य सूतकं, राज्ञं प्रत्यश्रुतस्त्रयणम् । 'ब'शब्दात्सूर्यस्य च ।

अथवा जनपदेश्वरस्य 'राज्ञः सूतकं' पुत्रजन्मोत्सवः । राहोः सूतकं चन्द्रसूर्ययोरुप-
रागः, ग्रहणमिति प्रसिद्धम् ॥ ११० ॥

यावदेकानुदिष्टस्य गन्धो लेपश्च तिष्ठति ॥

विप्रस्य विदुषो देहे तावद्ब्रह्म न कीर्तयेत् ॥ १११ ॥

एकमनुदिश्य आमश्राद्धं, तस्य यावच्छ्राद्धकृतौ गन्धलोपौ तिष्ठतस्तावदनध्यायः ।
पूर्वस्माद्विधौ विध्यन्तरम् । द्वितीयस्मिन्नहनि कृतस्नानोऽपनीततद्गन्धोऽध्ययनार्हः ।

उपलक्षणं चैतदसत्तोरपि गन्धलोपयोर्यावद्भुक्तमभ्रं न जीर्णं तावन्नाधीयीत ।

विदुष इति तस्यैव श्राद्धभोजनाधिकारमनुवदति ॥ १११ ॥

शयानः प्रौढपादश्च कृत्वा चैवावसक्थिकाम् ॥

नाधीयीतामिषं जग्ध्वा सूतकान्नाद्यमेव च ॥ ११२ ॥

प्रसारितपादः पादारोपितपादो वा खट्वासनादौ वा संहतपादः ।

अवसक्थिका वस्त्रादिना जान्वोर्मध्यस्य च बन्धः ।

आमिषं मांसम् ।

'सूतक'ग्रहणं शावाशौचादेरपि प्रदर्शनार्थम् ॥ ११२ ॥

नीहारे बाणशब्दे च सन्ध्ययोरेव चोभयोः ॥

अमावास्याचतुर्दश्योः पौर्णमास्यष्टकासु च ॥ ११३ ॥

नीहारो दिङ्मोहो धूमिकेत्यनर्बान्तरम् । बाष्परजोऽवृता इव येन दिशः क्रियन्ते ।

बाणशब्दः शरनिर्घोषः ।

हन्त्योष्ठमन्ये पठन्ति व्याचक्षते च वीणा 'बाण' इति । महाव्रते हि प्रयोगो
दृश्यते । शततन्त्रोको भवति वीणा वितन्त्रीति च ।

चतुर्दश्याम्—उभयोरपि पक्षयोः ।

अष्टकाश्च सर्वा ग्रहण्यः—स्मृत्यन्तरसमाचाराभ्याम् ।

अन्ये त्वष्टमीष्वित्येवं पठन्ति ॥ ११३ ॥

अमावास्या गुरुं हन्ति शिष्यं हन्ति चतुर्दशी ॥

ब्रह्माष्टकापौर्णमास्यौ तस्मात्ताः परिवर्जयेत् ॥ ११४ ॥

पूर्वस्यार्थवादो नित्यार्थः । तेन यत्र नित्यत्वज्ञापकं न किञ्चित्स विकल्पतेऽनध्यायः ।

वक्ष्यति च “ द्वावेव वर्जयेत् नित्यमिति (४ । १२७) ” ।

ताः परिवर्जयेत् अध्ययनक्रियातः ॥ ११४ ॥

पांसुवर्षे दिशां दाहे गोमायुविरुते तथा ॥

श्वखरोष्ट्रे च रुवति पङ्क्तौ च न पठेद्द्विजः ॥ ११५ ॥

गोमायुः शृगालः । तस्य विरुतं शब्दकरणम् ।

श्वखरोष्ट्राणां पङ्क्त्यवस्थितानां शब्दं कुर्वतामनध्यायः । एकैकस्य समानजातीय-
पङ्क्तौ ॥ ११५ ॥

नाधीयीत श्मशानान्ते ग्रामान्ते गोव्रजेऽपि वा ॥

वसित्वा मैथुनं वासः श्राद्धिकं प्रतिगृह्य च ॥ ११६ ॥

अन्तःशब्दः सामीप्यवचनः । श्मशानसमीपे ग्रामसमीपे च ।

गोव्रजे । गावो यत्र चरितुं व्रजन्ति । गोष्ठो वा ‘गोव्रजः’ ।

खांसप्रयोगकाले यत्प्रावृत्तं वासस्तदेव प्रावृत्त्य नाधीयोत । मैथुनशब्दः साहच-
र्यात्तत्कालप्रवृत्ते वाससि वर्तते ।

श्राद्धिकं श्राद्धनिमित्तं शुष्कान्नाद्यमपि गृहीत्वा नाधीयोत ॥ ११६ ॥

प्राणि वा यदि वाऽप्राणि यत्किञ्चिच्छ्राद्धिकं भवेत् ॥

तदालभ्याप्यनध्यायः पाण्यास्यो हि द्विजः स्मृतः ॥ ११७ ॥

श्राद्धनिमित्तं दीयमानं भक्तादि श्राद्धिकमिति प्रसिद्धं, तन्निवृत्त्यर्थमिदमुच्यते । न
केवलं ब्रोहितपङ्कुलादिप्रतिग्रह एव श्राद्धेऽनध्यायहेतुः । यावदन्यदपि प्राणि वा
गवादि तथाऽप्राणि वासोयुगादि । तदप्यालभ्य प्रतिग्रहकाले हस्तेन स्पृष्ट्वा नाधीयोत ।
यतस्तदेव तस्य भोजनम् ।

प्राणिरेवात्यमस्येति पाण्यास्यः । श्राद्धे भोजनं तन्निमित्तं च द्रव्यग्रहणं तुल्यमिति
वर्शयति ॥ ११७ ॥

चैरैरुपप्लुते ग्रामे सम्भ्रमे चाग्निकारिते ॥

आकालिकमनध्यायं विद्यात्सर्वाद्वुतेषु च ॥ ११८ ॥

उपप्लुत उपद्रुतः । यत्र बहवश्चौरा ग्रामे घातार्थं पतन्ति तत्र नाध्येयम् ।

संभ्रमे यत्राग्निना 'संभ्रमे' भयं जन्यते गेहदाहादिप्रवृत्तेनादग्धंऽपि गंहादौ ।

आकालिकोऽनध्यायः । प्रवृत्तिकालादारभ्य यावदन्येषुः स एव कालः ।

अन्येषु चाद्रुतेषूरातेषु दिव्यभौमान्तरिक्षेषु शिलाप्लवादिषु दिवादर्शना-
दिषु ॥ ११८ ॥

उपाकर्मणि चांत्सर्गे त्रिरात्रं क्षेपणं स्मृतम् ॥

अष्टकासु त्वहोरात्रमृत्वन्तासु च रात्रिषु ॥ ११९ ॥

उत्सर्गे पचिष्यहोरात्रं च पूर्वमुक्तम्, अनेन त्रिरात्रेण विकल्प्यते ।

उपाकर्मण्यपूर्वो विधिः ।

अष्टका ऊर्ध्वमाग्रहायण्यास्तमितपक्षेऽष्टम्यस्तिस्रश्चतस्रो वा । यद्यपि सर्वाष्ट-
मीश्वहोरात्रमुक्तं तथापि नित्यार्थोऽयमारम्भो युक्त एव । विकल्पश्च सर्वत्रास्मिन्प्रकरणे
कृतार्थत्वापेक्षः ।

मृत्वन्तासु अहोरात्रमित्यनुषज्यते । षडृतवः । तेषां यत्र पूर्वं निवर्तते अपरश्च
प्रवर्तते तत्रानध्यायः ।

रात्रिमहणमुपलक्षणार्थम् ॥ ११९ ॥

नाश्रीयीताश्वमारूढो न वृक्षं न च हस्तिनम् ॥

न नावं न खरं नोष्ट्रं नेरिणस्थो न यानगः ॥ १२० ॥

ईरिणं वह्निर्ग्रामं जलवृणवर्जिता देश ऊषरापरपर्यायः ।

यानं गन्त्रीशकटशिविकादि । तेन गच्छतो निषेधः ॥ १२० ॥

न विवादे न कलहे न सेनायां न सङ्गरे ॥

न भुक्तमात्रे नाजीर्णे न वमित्वा न शुक्तके ॥ १२१ ॥

विवादः क्रोशपूर्वको व्याक्रोशः । कलहो दण्डादिनेतरेतरताडनम् । सेना
हस्त्यश्वरथपदातिः । सङ्गरः सङ्ग्रामः । असङ्गरेऽपि सेनास्थस्य निषेधः । भुक्तमात्रं
“यावद्दार्द्रपाणिरिति” स्मृत्यन्तरम् । अजीर्णं पूर्वद्युक्तमपरेषुरपरिणतमुच्यते । वमनं
प्रसिद्धम् । शुक्तके उद्गारेऽसत्यप्यजीर्णे तदहरपरेषुर्वा ॥ १२१ ॥

अतिथिं चाननुज्ञाप्य मारुते वाति वा भृशम् ॥

रुधिरे च स्मृते गात्राच्छस्त्रेण च परिहृते ॥ १२२ ॥

अतिथिप्रहणं शिष्टोपलक्ष्यार्थम् । अनित्यागमनः शिष्टश्चातिथिस्तस्मिन्गृह आगते-
ऽसावध्यंषितव्यः 'अधीमह' इति-तेनानुज्ञातोऽधीयीत । तथा च स्मृत्यन्तरं "शिष्टे च
गृहमागत" इति ।

मारुते वायौ वाति वेगेन ।

"ननु 'कर्णश्रव' इत्याद्युक्तमेव" ।

सत्यम् । ततोऽधिकतरे ततो वर्षाभ्योऽन्यत्र वाति प्रतिषेधः । अथवा 'वाति' परिशु-
व्यति, वानः शोषणार्थत्वात् । मारुतप्रहणं च धातुमात्रोपलक्ष्यार्थम् । अध्ययनश्रमेण
धातुषु क्षीयमाणेष्वप्यनध्यायः । मारुते वर्धमाने विधायिन्यध्येतरीति भिन्नसम्बन्धे व्यधि-
करणसप्तम्यौ ।

रुधिरे जलौकादिना परिस्रुतेऽथवा शस्त्रेण च परिहृते शरीरे । रुधिरे च स्मृते
गात्रादितिवाक्येनैकवाक्यता ॥ १२२ ॥

सामध्वनावृण्यजुषी नाधीयीत कदाचन ॥

वेदस्याधीत्य वाऽप्यन्तमारण्यकमधीत्य च ॥ १२३ ॥

ऋचो यजूंषि सामध्वनौ श्रूयमाणे नाधीयीत । ऋग्वेदयजुर्वेदब्राह्मणयोरप्रति-
षेधः । पञ्चविंशे च श्रूयमाणऋग्यजुषयोरप्ययं प्रतिषेधः ।

वेदस्यान्तो यत्र वेदः समाप्तिमुपैति, मन्त्रान्तो ब्राह्मणान्तश्च । आरण्यको नाम
वेदैकदेशः । तमधीत्यान्यो ग्रन्थो नाध्येतव्यः ॥ १२३ ॥

ऋग्वेदो देवदैवत्यो यजुर्वेदस्तु मानुषः ॥

सामवेदः स्मृतः पितृयस्तस्मात्तस्याशुचिर्ध्वनिः ॥ १२४ ॥

सामगीतध्वनावृण्यजुषस्यानध्याय उक्तः । तत्रायमर्थवादः । देवा देवता अस्य इति
देवदैवत्यो देवतास्तुतिपर इत्यर्थः । ऋचः प्रायेण स्तुतिप्रधानाः । अत उक्तं
देवदैवत्य इति ।

मनुष्याणां कर्मप्रधानत्वाद्यजुर्वेदे च कर्मणां बाहुल्योपदेशादेतेन साम्येन यजुर्वेदो
मानुष इत्युच्यते । मानुषशब्दो मनुष्यजातिवचनः । अभेदाध्यासाद्यजुर्वेदो मानुष
इत्युक्तम् ।

पितृयः पितृभ्यो हितः । पितरो वा देवता अस्येति यथाकथंचित्पितृशब्दसम्बन्धेन
ब्रूयते ।

त्रयो लोकास्तेषां त्रय एवाधिष्ठातारः । दिवो देवता, भूमेर्मनुष्या, अन्तरिक्षस्य पितरः । एवं त्रयो वेदाः । द्वयोर्देवमनुष्यसम्बन्धोक्तत्वात्पारिशेष्यात्पित्र्यः सामवेदः ।

तस्य शुचिर्ध्वनिः । नात्र तदीयस्य ध्वनेरशुचित्वं परमार्थतो विज्ञेयम् । किं तर्हि, यथाऽशुचिर्ब्रह्मिधाने नाध्येतव्यं एवं तत्सन्निधान इति सामान्यमशुचित्वालम्बनम् ।

अयं चाध्ययनविधौ प्रकरणात्साम्नि गीयमाने ऋग्यजुःप्रतिषेधः, न यज्ञप्रयोगे ॥ १२४ ॥

एतद्विदन्तो विद्वांसस्त्रयीनिष्कर्षमन्वहम् ॥

क्रमतः पूर्वमभ्यस्य पश्चाद्वेदमधीयते ॥ १२५ ॥

एतत्त्रिलोक्याधिष्ठातृसम्बन्धित्वं 'ऋग्वेदे देवदैवत्य' इत्यादि विदन्तो विद्वांसः प्राज्ञास्यया निष्कर्षं सारभूतं पूर्वमभ्यस्य प्रब्रूवत्याहुतिसावित्राख्यमुक्तेन क्रमेण पश्चाद्वेदमधीयते पठन्ति । तेन त्रयो लोकास्त्रिस्रो देवता एतत्त्रिकाध्ययनेन परिगृहीता भवन्ति ।

उक्तोऽप्ययमर्थो द्वितीयेऽध्याये पुनरुच्यते । यथाऽनध्यायेषु न पठ्यते तथा त्रयी निष्कर्षे प्रागनधीते ॥ १२५ ॥

पशुमण्डूकमार्जारश्वसर्पनकुलास्तुभिः ॥

अन्तरागमने विद्यादनध्यायमहर्निशम् ॥ १२६ ॥

अन्तरागमनेऽध्याप्याध्यापकयोर्मध्येनाधोयानानां वा ।

अहर्निशमहोरात्रम् ।

गौतमे तु "व्यहृगुपवासो विप्रवासश्चेत्तः" । श्मशानाध्ययने च एतदेव । अत्र विकल्पो विज्ञेयः ॥ १२६ ॥

द्वावेव वर्जयेन्नित्यमनध्यायौ प्रयत्नतः ॥

स्वाध्यायभूमिं चाशुद्धामात्मानं चाशुचिं द्विजः ॥ १२७ ॥

नित्यमहृद्यात्पूर्वत्रानध्यायानां विकल्पः । तत्रापि येषां नित्यत्वमात्रं तत्प्रदर्शितमेव, यत्र नित्यमहृद्यमर्थवादे वा यथा "अमावास्या गुरुं हन्तीति" ।

भूमेश्चाशुद्धिरस्थिभगलिङ्गादिकामेध्यादिसंसर्गः ।

आत्मनस्तु पञ्चमे वक्ष्यते ।

वक्ष्यध्ययनविधिप्रकरणे एतावनध्यायौ तथापि नैत्यके भवतः । न ह्यशुचिरधि-
क्रियते । तथा च ब्राह्मणं "तस्य वा एतस्य यज्ञस्य द्वावनध्यायौ यदात्माऽऽशुचिर्यदेशः"
इति । ब्रह्मयज्ञश्च नित्यो जपः ॥ १२७ ॥

अमावास्यामष्टमीं च पौर्णमासीं चतुर्दशीम् ॥

ब्रह्मचारी भवेन्नित्यमप्यृतौ स्नातको द्विजः ॥ १२८ ॥

ब्रह्मचारी भवेत् ब्रह्मचारिधर्मो मैथुननिवृत्तिरतिदिश्यते, न पुनर्भिक्ताचरणादिः ।
अप्यृताविति सम्बन्धात्तदेव प्रथमं हृदयमागच्छति ।

अन्ये तु मधुमासनिवृत्तिमपीच्छन्त्येतेष्वहःसु । तत्र स्मृत्यन्तरमुदाहार्यम् ।

“षष्ठ्यष्टमीममावास्यामुभयत्र चतुर्दशीम् । वर्जयेत्पौर्णमासीं च तैले मासे भगे चतुरे ॥”

अन्ये त्वाहुः-“ब्रह्मचारीति”विशिष्टाश्रमिणो नामधेयमेतत् । अत आश्रमान्तरवर्तिनि
गृहस्थादौ प्रयुज्यमानो वेदग्रहणार्थधर्मलक्षणयाऽतिदेशार्थो भवति । ब्रह्मचारी भवेत् ।
परशब्दे हि परत्र प्रयुज्यमानो वत्यर्थं गमयति । सर्वेषु ब्रह्मचारिधर्मेषु प्राप्तेष्वग्निन्ध-
नभैक्ष्यचरणादयः ‘आ समावर्तनात्क्रूर्यादिति’वचनात्, ‘गृहस्थः शेषभुगिति’ च प्रत्यक्षे
विनिवर्तन्ते । केवलं मधुमासमैथुनप्रतिषेधमात्रमतिदिश्यत” इति ।

प्रसिद्धस्तु ब्रह्मचारिशब्दे मैथुननिवृत्तावेवेति यत्किंचिदेतत् ॥ १२८ ॥

न स्नानमाचरेद्भुक्त्वा नातुरो न महानिशि ॥

न वासेभिः सहाजस्रं नाविज्ञाते जलाशये ॥ १२९ ॥

नित्यस्य स्नानस्य भुक्त्वतः प्राप्त्यभावाच्चायं प्रतिषेधः । स्मृत्यन्तरे हि “स्नानं
महायज्ञाः शेषभोजनम्” इत्यर्थक्रमः श्रुतः । न चण्डालस्पर्शनादिनिमित्तकस्यापि, “नायुचि
क्षणमपि तिष्ठेदिति” विरोधात् । अत इच्छालक्षणस्य धर्माद्यपनोद्धेतोरर्थं प्रतिषेधः ।

आतुरो व्याधिगृहीतः । तस्य सर्वप्रकारस्नानप्रतिषेधोऽशुचित्वेऽपि । “सर्वत एवा-
त्स्नानं गोपायेदिति” । “का तर्हि तस्य शुद्धिः” मार्जनं मन्त्रवत्प्रोक्षणं वस्त्रत्याग एवमादि
कर्तव्यम् ।

महानिशा चतुर्मुहूर्तं वभयतोऽर्धरात्रितः ।

ये तु—“महती निशा यस्मिन्काले हेमन्तादाविति” व्याचक्षते-तेषां माघफाल्गुनयोः
प्रातःस्नानविधिविरोधादपव्याख्यानम् । नापि हेमन्तिकीषु रात्रिषु निषेध इति प्रमाण-
मस्ति द्वितीयस्य निशाशब्दस्याभावात् ।

वासेभिरिति सामर्थ्यलक्षणे शीतादौ वाससां बहुत्वे सति प्रतिषेधः । एकेन
विहितमेव “न नम्रः स्नायादिति” (४ । ४५) । द्वाभ्यामनियमः । बहूनां प्रतिषेधः ।

जलाशयो जलाधारः अविज्ञातः गाघागाधतया प्राहादिभयेन च ।

अजस्रं सर्वदेत्यर्थः ॥ १२९ ॥

देवतानां गुरो राज्ञः स्नातकाचार्ययोस्तथा ॥

नाक्रामेत्कामतश्छायां बभ्रुणो दीक्षितस्य च ॥ १३० ॥

प्रतिकृतयोऽत्र देवतास्तासां छायासम्भवात् । गुरुः पिता । आचार्य उपनेता । भेदोपादानमातिदेशिकगौरवनिवृत्त्यर्थम् । तेन मातुलादिषु नायं विधिरिति । केचित् “समाचारविरोधान्नैतद्युक्तं गोबलीवर्द्धवद्भेदो विज्ञेयः” इति वदन्ति । बभ्रुः कपिलो वर्णः । तद्गुणयुक्तं द्रव्यम् । बभ्रुवत्तु गौः कपिला, सोमलता वा । उभयोर्बभ्रुशब्देन वेदे प्रयोगदर्शनात् ।

कामत इत्यबुद्धिपूर्वमदोषः ॥ १३० ॥

मध्यदिनेऽर्धरात्रे च श्राद्धं भुक्त्वा च सामिषम् ॥

सन्ध्ययोरुभयोश्चैव न सेवेत चतुष्पथम् ॥ १३१ ॥

मध्याह्नेऽर्धरात्रे महानिशायां समासं च श्राद्धं भुक्त्वा न सेवेत । चिरं न तत्रासीत् । यदि कथंचिद्ग्रामादि गच्छते नान्तरेण चतुष्पथं मार्गान्तरमस्ति, तदा तावन्मात्रसम्बन्धो न निषिध्यते ।

केचित्तु चकारमेवं योजयन्ति—‘श्राद्धं भुक्त्वा सामिषं चान्यदपि भोजनम्’ । अस्मिंश्च सम्बन्धे समाचारोऽन्वेष्टव्यः । नान्यथा व्यवहितः सम्बन्धो लभ्यते ॥ १३१ ॥

उद्धर्तनमपस्नानं विष्णूत्रे रक्तमेव च ॥

श्लेष्मनिष्ठयूतवान्तानि नाधितिष्ठेत्तु कामतः ॥ १३२ ॥

उद्धर्तनमभ्यङ्गमन्नापकर्षणं पिष्टादि । अपस्नानमुपयुक्तमुदकम् । निष्ठयूतमश्लेष्मरूपमपि भुक्त्वा त्यक्तं ताम्बूलवीटिकादि ।

अधिष्ठानं तदुपरिस्थानम् ।

कामतः । अज्ञानपूर्वमदोषः ॥ १३२ ॥

वैरिणं नोपसेवेत सहायं चैव वैरिणः ॥

अधार्मिकं तत्स्करं च परस्यैव च योषितम् ॥ १३३ ॥

वैरी शत्रुस्तस्य सदैव उपायनप्रेषणान्येकत्र स्थानासने गृहमनादिकबाधप्रवृत्तिरित्येवमादि न कार्यम् ।

अधार्मिकः पातकी, यश्च कुसृत्या वर्तते ।

तत्स्करश्चौरः ।

अस्मादेव च भेदोपादानादधार्मिको न सर्वः, किंति हि यथा व्याख्यातम् ।

परस्य योषितं स्त्रियम् । योषिद्गृहह्यत्र पत्न्येव कित्वावरुद्धाऽपि, वैरकरण-
त्वादुभयोर्दृष्टदोषनिमित्तैश्च प्रतिषेधः, साहचर्यात् । उत्तरत्र च 'द्वार'ग्रहणमदृष्टदोषा-
तिशयदर्शनार्थम् । न पुनरेवं वक्तव्यं "योषितमिति सामान्यनिर्देशे द्वारशब्दार्थवादादि-
शेषावगतिः ।" नायमस्यार्थवादः । भिन्नमेवैतद्वाक्यम् ॥ १३३ ॥

न हीदृशमनायुष्यं लोके किञ्चन विद्यते ॥

यादृशं पुरुषस्येह परदारोपसेवनम् ॥ १३४

अजीर्णकारकभोजनादि सुवर्णापहरणादि न हीदृशमनायुष्यमायुष्यचयकरं यादृशं
परदारगमनम् । अदृष्टेन दृष्टेन च दोषः ॥ १३४ ॥

सत्रियं चैव सर्पं च ब्राह्मणं च बहुश्रुतम् ॥

नावमन्येत वै भूष्णुः कुशानपि कदाचन ॥ १३५ ॥

अवमान अनादरो गौरवाभावस्तिरस्कारश्च ।

कुशानपि तदात्वे प्रीतिं कर्तुमसमर्थापि ॥ १३५ ॥

एतत्त्रयं हि पुरुषं निर्दहेदवमानितम् ॥

तस्मादेतत्त्रयं नित्यं नावमन्येत बुद्धिमान् ॥ १३६ ॥

निर्दहेत् अवमन्तारं पुरुषम् ।

त्रयमवमानितम् । सत्रियः सर्पो दृष्टा शक्त्या, ब्राह्मणो जपहोमैः
अदृष्टेन च दोषेण ।

तस्मादेतत् त्रयं नित्यमिति युपसंहारः । विधाय दोषदर्शनं पुनरुपसंहारो यत्नेन
परिहारार्थः । यत्नातिशयाच्च प्रायश्चित्ते गौरवमप्यनुमीयते ॥ १३६ ॥

नात्मानमवमन्येत पूर्वाभिरसमृद्धिभिः ॥

आमृत्योः श्रियमन्विच्छेन्नैनां मन्येत दुर्लभाम् ॥ १३७ ॥

असमृद्धिर्धनाद्यसंपत्तिः, कृष्यादिना धनार्जनवसरे । तत्र नात्माऽवमन्तव्यो
'दुर्भगोऽहमकृतपुण्यो, नास्मिन्नवसरे धनं मया लब्धं, कुतोऽन्यद्वा प्राप्स्यामीति'
नावसादो भावनीयः ।

आ मृत्योः श्रियमन्विच्छेत् । आऽन्यादुच्छ्वासाद्धनार्जनकामो न त्यक्तव्यः ।

न चैनां श्रियं दुर्लभां मन्येत । 'अवश्यं मम सम्पद्यते मद्द्वयवसाय' इति
गृहदौःस्थित्याद्यपरिगण्य तदर्थं प्रवर्तितव्यम् । अस्ति कस्यचित्सुभाषितम्—

“हीनाः पुरुषकारेण गद्ययन्ति ग्रहस्थितिम् ।

सत्त्वोद्यमसमर्चानां नासाध्यं व्यवसायिनाम् ॥”

अनेन चैतद्दर्शयति । ‘अहं दुर्गतः क्लेशप्राप्यधनं प्राधानादौ नाधिक्रिये । ततोऽग्नि-
होत्रहोमश्चेशादुत्तोषोऽस्मीति’ यस्य बुद्धिः स न सम्यङ्मन्यत इति । अतस्त-
दर्थं प्रयतेत ॥ १३७ ॥

सत्यं ब्रूयात्प्रियं ब्रूयान्न ब्रूयात्सत्यमप्रियम् ॥

प्रियं च नानृतं ब्रूयादेष धर्मः सनातनः ॥ १३८ ॥

अर्थप्रयुक्तवचनं सत्ये नियम्यते । यथादृष्टं श्रुतं च सत्यम् ।

प्रियं ब्रूयात् । द्वितीयोऽयं विधिः । औदार्यादिगुणानुक्षणं परस्यादृष्टेनापि
केनचिदवसरेण । तथा पुत्रजन्मादि ‘ब्राह्मण पुत्रस्ते जात’ इत्यसत्यपि स्वप्रयोजने यदि
सत्यं तद्वक्तव्यम् । यदि तस्य तन्न विदितम् ।

‘सत्यं’ प्रियमप्रियं वाऽस्ति । प्रियं दर्शितं—‘ब्राह्मण पुत्र’ इत्यादि । अप्रियं यथा
‘ब्राह्मण कन्या ते गर्भिणी’-तदसत्यं न ब्रूयात् सत्यमपि कन्यागर्भग्रहणमप्रियत्वादप्रकाश्यम् ।
सत्यां गतौ तूष्णीमासितव्यम् । ननु गर्भिण्यामगर्भिणीति वक्तव्यं प्रियत्वादत आह
प्रियं च नानृतं ब्रूयादिति । एवं च यस्य प्रथमः साक्षात्कारस्तेन तत्र तूष्णी-
मासितुं लभ्यते ।

एष सनातनो धर्मः । सनातनो नित्यो वेदस्तेन विहितत्वाद्धर्मोऽपि
सनातनः ॥ १३८ ॥

भद्रं भद्रमिति ब्रूयाद्भद्रमित्येव वा वदेत् ॥

शुष्कवैरं विवादं च न कुर्यात्केनचित्सह ॥ १३९ ॥

अत्र प्रथमस्य भद्रशब्दस्य नञ्छोपं व्याचक्षते । यद्भद्रं तद्भद्रमिति ब्रूयात् ।
इतिकरणः प्रदर्शनार्थः । ‘कल्याणं’ ‘मङ्गलं’ ‘सिद्धं’ ‘श्रेय’ इत्यादयः सिद्धाः शब्दाः
प्रयोक्तव्याः ।

पूर्वपदस्यापि प्रदर्शनार्थत्वेऽन्वे ‘चक्षुष्मान्’ मूर्खे ‘प्राज्ञ’ इत्यादिवचनं लभ्यते । अथवा
भद्रमित्येष एव शब्द एवमादिषु वक्तव्यः ।

शुष्कवैरं असत्यार्थादिप्रयोजने आहोपुरुषिकं वाक्यं न कर्तव्यम् ।

एवं राजाधिकरणे विवादं शुष्कमेवेत्यादि सम्पद्यते ।

केनचिदसमर्थेनापि ॥ १३९ ॥

नातिकल्यं नातिसायं नातिमध्यं दिने स्थिते ॥

नाज्ञातेन समं गच्छेन्नैको न वृषलैः सह ॥ १४० ॥

अतिकल्यशब्दश्चाहर्मुखे वर्तते । षषःकाले न गन्तव्यम् ।

अतिसायं पश्चिमसन्ध्यासमये अज्ञातेन पुरुषेण सह न गच्छेत् ।

असहायश्च वृषलैः शूद्रैश्च सह ॥ १४० ॥

हीनाङ्गानतिरिक्ताङ्गान्विद्याहीनान्वयोतिगान् ॥

रूपद्रविणहीनांश्च जातिहीनांश्च नाक्षिपेत् ॥ १४१ ॥

हीनाङ्गाः काणकुष्ठिकुब्जादयः । अतिरिक्तमधिकं अङ्गे येषां श्लोषद्यादयः ।

विद्याहीना मूर्खाः । वयोतिगा अत्यन्तवृद्धाः । रूपहीना दुःसंस्थानाश्चिपिट-
केकरादयः । द्रविणहीनाः द्रविद्राः । द्रविणं धनं तेन हीना वर्जिताः । जात्या
हीना निष्ठुष्टजातयः कुण्डगोलकाद्याः । तान्नाक्षिपेत् । 'आक्षेपः' कुत्सा । एतेषां
एतैः शब्दैराह्वानमेव कुत्सा ॥ १४१ ॥

न स्पृशेत्पाणिनोच्छिष्टो विप्रो गोब्राह्मणानलान् ॥

न चापि पश्येदशुचिः स्वस्थो ज्योतिर्गणान्दिवि ॥ १४२ ॥

उच्छिष्टो भुक्तवाननाचान्तः कृतमूत्रपुरीषश्च । अशुचिमात्रमिहोच्छिष्टशब्देना-
च्यते । तथा चोच्छिष्टस्य गवादिस्पर्शः प्रतिषिध्यते । अशुचिशब्देन प्रायश्चित्तं वक्ष्यति ।

पाणिग्रहणमतन्त्रम् । अन्येनाप्यङ्गेन स्पर्शो नेष्यते । वस्त्राद्यन्तरिते न निषेधः ।

दिवि ज्योतिर्गणं न पश्येत् । स्वस्थोऽनातुरः । दिवीतिवचनाद्भूमौ ज्योति-
षोऽनेरप्रतिषेधः ॥ १४२ ॥

स्पृष्टै तानशुचिर्नित्यमग्निः प्राणानुपस्पृशेत् ॥

गात्राणि चैव सर्वाणि नाभिं पाणितलेन तु ॥ १४३ ॥

अविशेषवचनेऽपि प्राणाश्चक्षुरादय एव मूर्धन्या उच्यन्ते । प्राणशब्दश्चक्षुरादि-
वचनो वेदे प्राणसम्भव उपनिषदि दृश्यते ।

गात्राणि असंज्ञानुपादादीनि ।

पाणितलेनापो गृह्णत्वा स्पृशेत् ॥ १४३ ॥

अनातुरः स्यानि खानि न स्पृशेदनिमित्ततः ॥

रोमाणि च रहस्यानि सर्वाण्येव विवर्जयेत् ॥ १४४ ॥

अनिमित्ततः कण्डूयनादिनिमित्तं विना । स्वानि खानि चक्षुरादीनि छिद्राणि न स्पृशेत् ।

रहस्यानि कक्षोपस्थगतानि विवर्जयेत् प्रकृतेन स्पर्शेन । श्लोकपूरणार्थमाख्या-
तान्तरोपादानम् ।

अन्ये त्वाहुः आख्यातान्तरनिर्देशाद्दर्शनं प्रतिषिध्यते ॥ १४४ ॥

मङ्गलाचारयुक्तः स्यात्प्रयतात्मा जितेन्द्रियः ॥

जपेच्च जुहुयाच्चैव नित्यमग्निमतन्द्रितः ॥ १४५ ॥

अभिलषितायुर्धनादिसिद्धिर्मङ्गलम् । तदर्थमाचारो मङ्गलाचारो गोरौचनाति-
लकशुभफलादिस्पर्शस्तेन युक्तो नित्यं तत्सेवापरः स्यात् ।

‘ननु चाचारस्य प्रामाण्यमुक्तमेव’ ।

सत्यम् । अदृष्टस्यार्थस्यानेनोच्यते । दृष्टबुद्ध्या हि कियमाणस्य व्यभिचारदर्शनेन
कश्चिदनादरपरः स्यात् । तदर्थं पुनरुच्यते । यथा प्रस्थानकाले सन्निहिते पुनः कथनं
दध्यादौ वन्दनं, शुक्लनिवसनदर्शनं, दक्षिणतः कपिशूलवासितं, फलिते वृक्षे दक्षिणत एव
वायसस्य,—एवमादि मङ्गलार्थमादरणीयं; विपरीतं वर्जनीयम् ।

जितेन्द्रियो विषयेष्वलालसः । पुरुषार्थतर्कतद्वसकृदुक्तमपि विनिपातनिवृत्त्यर्थ-
मुच्यते ।

अग्नैरन्यत्रापि होमसम्भवाज्जुहुयादग्निमित्याह ।

अतन्द्रित इत्युक्तानुवाहः ॥ १४५ ॥

मङ्गलाचारयुक्तानां नित्यं च प्रयतात्मनाम् ॥

जपतां जुहुतां चैव विनिपातो न विद्यते ॥ १४६ ॥

विनिपातः प्राकृताशुभनिमित्तको दैवोपद्रवां व्याधिर्धननाश इष्टवियंगादिः ।
स एवमाचाराणां माङ्गल्यकाभिवर्तते ।

अनेनापि नित्यतैवोक्ता भवति, सत्यपि फलार्थत्वे । न हि कश्चिदैवोपद्रवानिवृत्ति-
मर्थयते । अतो ‘नित्यं’प्रवृत्त्यनुवादः । अथापि कश्चिद्वनर्बी स्यात्तथापि नित्यं एवार्थं
विधिः । एवं चोभयार्थता तस्य नित्याधिकारवृत्तिर्बिनिपातनिवृत्तिश्च ॥ १४६ ॥

वेदमेव जपेन्नित्यं यथाकालमतन्द्रितः ॥

तं हस्याहुः परं धर्मगुणधर्मोऽन्य उच्यते ॥ १४७ ॥

जपेच्च जुहुयाच्चैवेत्युक्तम् । तत्र तावज्जपस्य साधनमाह वेदमेव जपेदिति ।
अवशिष्टोऽर्षवादः ।

यथाकालं यस्मिन्यस्मिन्काले । वीप्सायामव्ययीभावः । यदैव ह्यैहिकी चेष्टा
नातिपद्यते तदैव जपेत् । अन्यान्यग्निहोत्रादिकर्माणि नियतकालानि । जपस्य तु शुचि-
त्वमेव कालः ।

अयं मुख्यो धर्मः । उपधर्मः । धर्मस्य समीपे उपधर्मः । समीपप्रधानस्तत्पुरुषो
नाव्ययीभावः । “उपमानानि सामान्यवचनैरिति” (व्या० सू० २ । १ । ५५) यथा ।
धर्मान्तरनिन्दा वेदजपस्तुल्यार्था, न तन्निषेधार्था ॥ १४७ ॥

वेदाभ्यासेन सततं शौचेन तपसैव च ॥

अद्रोहेण च भूतानां जातिं स्मरति पौर्विकीम् ॥ १४८ ॥

अद्रोहोऽहिंसा ।

भूतानि स्थावरजङ्गमानि ।

जातिस्मरफलान्येतानि कर्माणि चत्वारि यावज्जीवमनुष्ठेयमानानि भवन्ति ।

जातिर्जन्मान्तरम् ।

पूर्वमवा पौर्विकी ॥ १४८ ॥

पौर्विकीं संस्मरन् जातिं ब्रह्मैवाभ्यस्यते द्विजः ॥

ब्रह्माभ्यासेन चाजस्रमनन्तं सुखमश्नुते ॥ १४९ ॥

मनु चेष्टफलकामः सर्वं समीहते । न च जन्मान्तरानुस्मरणमेकान्तसुखं येन फलत्वेन
वेदाभ्यासादिचतुष्टयस्य वर्ण्यते । तत आह पौर्विकीं जातिं स्मरन् ब्रह्म वेद
अभ्यस्यते तत्र अद्रोहवान् भवति । ‘ईदृशो ब्रह्माभ्यासो येन जन्मान्तरं स्मर्यते’ इति ।
स्मरन्पुनस्तदभ्यासे वर्तते । तस्माच्चानेकजन्माभ्यस्तादनन्तरं ब्रह्मप्राप्तिलक्षणं सुखम् ।
अजस्रमपुनरावृत्तिं अश्नुते प्राप्नोति । ‘अनन्त’शब्देन सुखविशेष उपलक्ष्यते,
असाधना परिवृत्तिरात्मनः । तस्याजस्रपदेन शाश्वतं प्रतिपाद्यते । तादृशं सुखं प्राप्यते, न
चैतच्छीयते ।

समानार्थावप्यपुनरुक्तौ । यथा ‘वृत्तकं बहूतः पुरीषमिति’ । वृत्तकमुदकं पुरीषं
च । तत्रैको रूढोऽपरः क्रियाशब्दः । ‘पुरीषं’ पूरणसमर्थं ‘वृत्तक’मुदकम् ॥ १४९ ॥

सावित्रान् शान्तिहोमांश्च कुर्यात्पर्वसु नित्यशः ॥

पितृश्चैवाष्टकास्वर्चेन्नित्यमन्वष्टकासु च ॥ १५० ॥

पूर्वोक्तानां होमानां स्वरूपमुच्यते ।

सावित्र्याः सवितृदेवताकाः ।

पञ्चसु च पौर्णमास्यमावास्यायोः कर्तव्याः ।

शान्त्यर्थां होमा अनिष्टनिवृत्तिप्रयोजनाः ।

द्रव्यं चात्राज्यमेवानुपात्तद्रव्यविशेषेषु सर्वहोमेषु श्रूयते “सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यत् ध्रुवायामाव्यमिति” । पर्वस्विति च सप्तमी द्वितीयार्थे द्रष्टव्या । अधिकरणमभिर्हो-
मस्य, न कर्म कश्चित् । होतव्यानि पठ्यन्ते—‘लाजाज्यमांससक्तुदधिपयोधानाः
पिष्टमित्यादि’ ।

एते च होमा अपूर्वाः । यावती च समाचारादितिकर्तव्यता सा प्राग्दर्शिता ।

अष्टुक्ता ऊर्ध्वमाप्रहायण्यास्तमितपक्षाणां तिस्रोऽष्टम्यः । केषांचित् “हेमन्तशिशिर-
योश्चतुर्णामपरपक्षाणामिति” वचनम् । तत्र पितृनर्घयेच्छाब्देन । पितृशब्दः पूर्वप्रसीत-
पित्रादिवचनः । अन्वष्टुक्तास्ता एव नवम्यः ॥ १५० ॥

दूरादावसथान्मूत्रं दूरात्पादावसेचनम् ॥

उच्छिष्टान्ननिषेकं च दूरादेव समाचरेत् ॥ १५१ ॥

पादाववसिच्येते येनोदकादिना तत्पादावसेचनं तद्दूरात्क्षिपेत् । अथवा पाद-
प्रक्षालनमेव दूरात्कुर्यात् ।

निषेकः परिषेकः । तैलादिकृतस्नानोदकमपि शक्यते निषेकशब्देनाभिधातुम् ।
उपयुक्तशेषस्य त्याज्यस्यायं दूरतो निक्षेप उच्यते । तद्धि निषेकशब्देन प्रसिद्धतरम् ॥ १५१ ॥

मैत्रं प्रसाधनं स्नानं दन्तधावनमञ्जनम् ॥

पूर्वाह्न एव कुर्वीत देवतानां च पूजनम् ॥ १५२ ॥

अर्धवादेषु पञ्चङ्गसंस्तवे मैत्रः पायुरिति श्रूयते । तदिहाप्यभेदोपचारान्मित्रः पायु-
स्तत्र भवं शौचं मैत्रम् ।

प्रसाधनं केशरचनामुपलेपनादि ।

अथवा विशेषणविशेष्ये पदे ‘मैत्रं प्रसाधनम्’ । अकृतशकृताऽपि प्रातः पायुः प्रक्षालनं
कर्तव्यम् । यथा हि सुप्तस्य लालास्रावादेरवश्यं भावित्वान्मुखधावनं विहितम्, एवमेतदपि
विनैव वा निमित्तेन मुखस्य जघन्ययोरङ्ग्याः प्रक्षालनमवश्यं कर्तव्यम् ।

अन्ये त्वाहुर्मित्रकार्यं ‘मैत्रं,’ तत्सर्वकार्येभ्योऽन्तरङ्गेभ्योऽपि पूर्वं कर्तव्यम् ।
तत्राप्यशुचेः क्षणमप्यवस्थामावात्स्वकार्यापेक्षया पूर्वत्वं द्रष्टव्यम् । तदा च पूर्वाह्नशब्दः
कार्यान्तरेभ्यः पूर्वतामात्रोपलक्ष्यार्थः, न पुनरपराहप्रतिषेधार्थः ।

अथवा मित्र आदित्यस्तदुपस्थानं मैत्रम् ॥ १५२ ॥

देवतान्यभिगच्छेत्तु धार्मिकांश्च द्विजोत्तमान् ॥

ईश्वरं चैव रक्षार्थं गुरुनेव च पर्वसु ॥ १५३ ॥

अभिवादयेद् दृष्ट्वाश्च दद्याच्चैवासं स्वकम् ॥

कृताञ्जलिरुपासीत गच्छतः पृष्ठतोऽन्वियात् ॥ १५४ ॥

श्रुतिस्मृत्युदितं सम्यङ्निबद्धं स्वेषु कर्मसु ॥

धर्ममूलं निषेवेत सदाचारमतन्द्रितः ॥ १५५ ॥

आचाराल्लभते ह्यायुराचारादीप्सिताः प्रजाः ॥

आचाराद्धनमक्षय्यमाचारो हन्त्यलक्षणम् ॥ १५६ ॥

न चायमेव विद्वत्तादिगुणसम्पन्नः साध्यते । प्रजाया ह्येते गुणाः प्रार्थ्यन्ते । तदुक्तम्
“तथा गवा किं क्रियते यान धेनुर्न गर्भिणी । कोऽर्थः पुत्रेण जातेन यो न विद्वान्न धार्मिकः”

अक्षय्यमपि प्रभूतं यदसद्व्यसनैरपि अक्षय्यम् ।

अलक्षणं स्कन्धोपरि तिलकादि दारिद्र्यादिदौर्भाग्यसूचकम् । तदप्याचारां हन्ति ।

तेन ह्यधर्म आचारपरत्वेन नश्यति ॥ १५६ ॥

दुराचारो हि पुरुषो लोके भवति निन्दितः ॥

दुःखभागी च सततं व्याधितोऽप्यायुरेव च ॥ १५७ ॥

सर्वलक्षणहीनोऽपि यः सदाचारवान्तरः ॥

श्रद्धधानोऽनमूयश्च शतं वर्षाणि जीवति ॥ १५८ ॥

यद्यत्परवशं कर्म तत्तद्यत्नेन वर्जयेत् ॥

यद्यदात्मवशं तु स्यात्तत्तत्सेवेत यत्नतः ॥ १५९ ॥

यत्परप्रार्थनया स्वपरहितादि क्रियते तत्परवशं वर्ज्यते, न तु यद्वृत्तिमाध्यमा-
त्विषयादि । तद्वि स्ववशमेव । तद्विषयकमेव श्रुत्यादि स्वीक्रियते । न चानेन परवशमपि
दोषितस्य निषिध्यते । स्मृत्या श्रुति बाधितुमन्याय्यत्वात् । उक्ते च विषये सावकाशत्वा-
त्सुतेः ।

यत्स्वात्मनो वश्यं, स्वल्पया धनमात्रया परोपकारः स्वल्पोऽपि, स्वयं तत्कर्म कुर्यात् ।

नित्यकर्मास्त्रप्यतौ कुटुम्बोपयोगिनि धनेऽसति कर्तव्यैव याज्या, उपायान्तराभावे ।

किन्तु ‘विशेषतो यक्ष्ये’ ‘विशेषतो दास्य’ इति सत्यां कस्याश्चिद्धनमात्रायां सन्तोषपरं
अवितन्यमित्येवमस्य तात्पर्यम् ॥ १५९ ॥

सर्वं परवशं दुःखं सर्वमात्मवशं सुखम् ॥

एतद्विद्यात्समासेन लक्षणं सुखदुःखयोः ॥ १६० ॥

याच्या निन्दति ।

यत्परवशं तत्सर्वं दुःखम् । तिष्ठतु तावत्परस्य गृहद्वार्युपस्थानमनुवृत्तिरत्र चामुत्र च भ्रमणम् । यत्तु

“सङ्कल्प एव याच्यायां हृदयं न प्रसह्यते । नूनं मायामसन्दिग्धां सृष्टिर्नासौ स्वयम्भुवः॥”

समासेन संक्षेपेणैतद्दुःखस्य लक्षणं या याच्या । सुखं चैतद्याऽस्पृहा ॥ १६० ॥

यत्कर्म कुर्वतोऽस्य स्यात्परितोषोऽन्तरात्मनः ॥

तत्प्रयत्नेन कुर्वीत विपरीतं तु वर्जयेत् ॥ १६१ ॥

आत्मतुष्टेः प्रागुक्तायाः पुनर्वचनं स्मरणार्थम् । विषयश्च तस्या दर्शन एव ।

यत्र कर्मणि क्रियमाणे किंकथिका न भवति; तत्कर्तव्यम् । यत्र तु हृदयं न तुष्यति, तद्वर्जनीयम् ॥ १६१ ॥

आचार्यं च प्रवक्तारं पितरं मातरं गुरुम् ॥

न हिंस्याद् ब्राह्मणान् गाश्च सर्वाश्चैव तपस्विनः ॥ १६२ ॥

आचार्यं उपनेता । प्रवक्ता अध्यापको व्याख्याता । गुरुस्ताभ्यामन्यः पितृव्यमातुलादिः । सर्वाश्चैव तपस्विनः ।

प्रायश्चित्तप्रवृत्तान्पातकिनोऽपीति सर्वप्रहणम् ।

अविशेषेण सर्वभूतानां तत्र तत्र हिंसा निषिद्धा । पुनर्वचनमाचार्यादीनामाततायि-
नामपि निषेधार्थमिति केचित् । यस्तु “गुरुं वा बालवृद्धौ वा” (८, ३५०) इत्यादिरर्थ-
बादोऽस्त्यैव प्रतिप्रसवः ।

उपाध्यायस्त्वाह । नायं प्रतिषेधः । पर्युदासोऽयम् । सङ्कल्पविधानार्थो “नोद्यन्तमादि-
त्यमीचेत” इतिवत् । अतः प्रयत्नेऽतिक्रान्ते भवत्ययं सङ्कल्पप्रतिषेध इति ।

अथवा दुरुक्तभाषणं ‘हिंसा’ । ‘वाग्भिस्तैस्तैर्जघान ताम्’ इति प्रयोगदर्शनात् ।

अथवा प्रतिकूलाचरणे हन्तिः प्रयुक्तः ॥ १६२ ॥

नास्तिक्यं वेदनिन्दां च देवतानां च कुत्सनम् ॥

द्वेषं स्तम्भं च मानं च क्रोधं तैर्क्ष्यं च वर्जयेत् ॥ १६३ ॥

वेदप्रमाणकानामर्थानां मिथ्यात्वाभ्यवसायो ‘नास्तिक्यम्’ । शब्देन प्रतिपादनं
निन्दा । ‘पुनरुक्तो वेदोऽन्योऽन्यव्याहृतो नात्र सत्यमस्तीति’ भावबोधेण, न पूर्ववत्सङ्कया ।

अन्यादयो 'देवता'स्तासां 'कुत्सनं' निन्दैव । यथा 'दग्धदैवेन हताः स्म' इति दैवे भवन्ति वक्तारः ।

द्वेषो मात्सर्यादिहेतुकाऽप्रीतिः ।

स्तम्भोऽहङ्कारादनम्रता ।

मानेऽहङ्कार आत्माभिमानः 'पण्डितोऽहमाद्योऽहमिति' । अमर्षः क्रोधस्तै-
दृश्यं पारुष्यम् । द्वेषपूर्वकः क्रोधः ॥ १६३ ॥

परस्य दण्डं नाद्यच्छेत्क्रुद्धो नैनं निपातयेत् ॥

अन्यत्र पुत्राच्छिष्याद्वा शिष्ट्यर्थं ताडयेत्तु तौ ॥ १६४ ॥

येन दम्यते स 'दण्डः' करलग्नदण्डशिफारज्जुविहलादि । तं परस्य क्रुद्धः सन्नोद्य-
च्छेन्नोत्तिपेत् । प्रहारार्थं तिर्यगपि न निपातयेत् । निपातनं वेगेन तदङ्गसंयोगः ।

पुत्रशिष्यावनुताडयेच्छिष्यावेणुदलचपेटाभिर्यथाऽष्टमे वक्ष्यति, न दण्डेन । तौ च न
क्रोधेन, किं तर्हि 'शिष्ट्यर्थं' मनुशासनार्थं, बाल्याद्यदि चापलमाचरतः । तथा "पृष्ठतस्तु
शरीरस्य" (२८८) इतीषत्ताड्यौ ।

शिष्यग्रहणं दासीदासस्यापि प्रदर्शनार्थम् । समानकार्यत्वात् ॥ १६४ ॥

ब्राह्मणायावगुण्यैव द्विजातिर्वधकाम्यया ॥

शतं वर्षाणि तामिह नरके परिवर्तते ॥ १६५ ॥

अविशेषेण सर्वविषये ताडने निषिद्धे ब्राह्मणे तत् क्रियाया दोषातिशयदर्शनार्थं
पञ्चश्लोकी ।

अवगुण्य उद्यम्यैव दण्डादि वधकाम्यया ताडनेच्छया । विनैव निपातेन ।
शतं वर्षाणि नरके पच्यते परिवर्तते तत्फलमुपभुङ्क्ते ॥ १६५ ॥

ताडयित्वा तृणेनापि संरम्भान्मतिपूर्वकम् ॥

एकविंशतिमाजातीः पापयोनिषु जायते ॥ १६६ ॥

संरंभः क्रोधावेशः, न तु नर्मणा । बुद्धिपूर्वम् ।

एकविंशतिमाजातीः । जातिर्जन्म । आकारोऽनर्थकः, प्रसम्भत इतिवत् ।

पापानां योनय इति तिर्यग्जन्तवो दुःखबहुलाः । तिष्ठन्तु तावदण्डादिः पीडाकरपदार्थः ।

तृणेनापि ताडने दीर्घकालो नरकानुभवः ॥ १६६ ॥

अयुध्यमानस्योत्पाद्य ब्राह्मणस्यासृगङ्गतः ॥

दुःखं सुमहदामोति प्रेत्याप्राज्ञतया नरः ॥ १६७ ॥

असृजोहितम् । तदङ्गतोऽङ्गाद्यत्रोत्पादयति ब्राह्मणस्य खड्गप्रहारादिनाऽयुद्धय-
मानस्य, न तु द्रोणाचार्यवत्त्वात्रेण धर्मेण युयुत्सोः । सुमहद्दुःखं नरकादि प्रेत्य
मृतो जन्मान्तरे ।

अप्राज्ञतथेत्यनुवादः । प्राज्ञो हि शास्त्रार्थज्ञानाज्ञ कश्चमप्येवं कुर्यात् ॥ १६७ ॥

शोणितं यावतः पांसून्त्संगृह्णाति महीतलात् ॥

तावतोऽब्दानमुत्रान्यैः शोणितोत्पादकोऽप्यते ॥ १६८ ॥

ईषत्प्रहारे पूर्वफलम् । अधिके तु पांसवो रजासि धूल्यवयवास्तान्यावतो यत्परि-
माणान्गृह्णाति संहन्ति ब्राह्मणाङ्गच्युतं भूमिपतितं लोहितम् । तावतोऽब्दांस्तावन्ति
वर्षाण्यमुत्र परलोकेऽप्यते श्वश्र्गालैर्यः शोणितस्योत्पादकः प्रवर्त ॥ १६८ ॥

न कदाचिद्विजे तस्माद्विद्वानवगुरेदपि ॥

न ताडयेत्तृणेनापि न गात्रात्स्त्रावयेदसृक् ॥ १६९ ॥

पूर्वस्य क्रियात्रयप्रतिषेधविधेरुद्यमननिपातनविषयस्योपसंहारः ।

न कदाचिदापद्यतीत्यर्थः ॥ १६९ ॥

अधार्मिको नरो यो हि यस्य चाप्यनृतं धनम् ॥

हिंसारतिश्च यो नित्यं नेहासौ सुखमेधते ॥ १७० ॥

सामान्यतः सर्वहिंसाप्रतिषेधशेषोऽयम् ।

अधर्मः शास्त्रप्रतिषिद्धोऽगम्यागमनादिस्तं चरत्यधार्मिकः ।

यस्य चानृतमेव धनम् । साक्ष्ये व्यवहारनिर्णयादौ चासत्यमुक्त्वा उत्कोचधनं
साधयति ।

यश्च हिंसारतिर्हिंसायां अभिरतो, वैरानुबन्धादर्थहेतोर्वा परान्निह्नस्ति ।

नासौ सुखमेधते न सुखं प्राप्नोति ।

इहार्त्स्मिन्नोक्ते ॥ १७० ॥

न सीदन्नपि धर्मेण मनोऽधर्मे निवेशयेत् ॥

अधार्मिकाणां पापानामाशु पश्यन्विपर्ययम् ॥ १७१ ॥

धर्मः शास्त्रमर्यादा । तेन वर्तमानः सीदन्नप्यवसादमपि प्राप्नुवन्नाधर्मे मनो
निवेशयेत् । यत अधार्मिका यद्यपि चौर्योत्कोचदम्भादिभिर्धनसमुद्रा दृश्यन्ते,
तथापि तेषामाशु विपर्ययो दृश्यते धननाशादि । अतो न धर्माद्विचलेत् ॥ १७१ ॥

सुहृद्भूत्वा दृष्टमर्थं वरितवान् । इदानीं शास्त्रार्थमाह ।

नाधर्मश्चरितो लोके सद्यः फलति गौरिव ॥

शनैरावर्त्यमानस्तु कर्तुर्मूलानि कृन्तति ॥ १७२ ॥

अनियतकालत्वाद्द्वैदिकानां शुभाशुभफलानां कर्मणामेवमुच्यते ।

नाधर्मश्चरितोऽनुष्ठितः सद्यः फलति फलं ददाति ।

वेदे हि केवलं कर्मणां विहितप्रतिषिद्धानां सुखदुःखफलत्वं श्रुतम् । कालविशेषस्तु नावगमितः । वाक्यव्यापारे हि कर्तव्यतावगमपरत्वेऽपि कर्मफलसम्बन्धबोधमात्रे पर्यवस्यति, न कालविशेषमाचिपति फलवतां कर्मणाम् । नित्यानां तु फलतः कर्तव्यताप्रतिषिद्धपरिहारेऽपि नैव नरकादिदुःखनिवृत्तिकामस्याधिकारः, किन्तु शास्त्रप्रतिषेधसामर्थ्यात् । स तु प्रतिषेधो दुःखफलत्वं प्रतिषिद्धानुष्ठानस्य बोधयति । निपुणत एतदुच्यमानमतिग्रन्थविस्तरमाचिपतीत्युपरम्यते ।

गौरिश्च साधर्म्यवैधर्म्याभ्यामयं दृष्टान्तः । यथा गौः पृथिवी व्युत्पन्नो न तदैवानेकसस्यशालिनी भवति—किं तर्हि—परिपाकमपेक्षते—तादृशं वैदिकं कर्मेति साधर्म्यम् । वैधर्म्येणापि, यथा गौः पशुर्वाहदोहाभ्यां सद्यः फलति । नैवं धर्माधर्मौ ।

अधर्मग्रहणं धर्मस्यापि फलदानं प्रति कालानियमप्रदर्शनार्थम् ।

आवर्त्यमानः कालेनोपचीयमानः । कर्तुः प्रतिषिद्धानुष्ठानतुः मूलानि कृन्तति छिनत्ति । मूलकर्तनेन सर्वेण सर्वविनाश उपलक्ष्यते । यथा मूलच्छेदाद्वृक्षादिस्थावराणामपुनर्भवस्तद्वदधर्मकारिणाम् ॥ १७२ ॥

यदि नात्मनि पुत्रेषु न चेत्पुत्रेषु न प्लुषु ॥

न त्वेव तु कृतो धर्मः कर्तुर्भवति निष्फलः ॥ १७३ ॥

“इदमयुक्तं यदन्यकृतस्य कर्मणोऽन्यगामिता फलस्योच्यते । कर्तुः फलानि वैदिकानि कर्माणि । न वैश्वानरन्यायोऽस्ति, अवस्थाभावात् । न हि पुत्रार्थताऽत्र श्रुता” ।

सत्यम् । पुत्रे पीड्यमाने पीडितस्य पितुरधिकतरं दुःखं भवति । अतः कर्तुरेव दुःखम् । पुत्रस्यापि स्वकृतात्पौर्वदेहिकात्कर्मणस्तत्फलमित्यविरुद्धम् ।

एवं न प्लुष्वपि द्रष्टव्यम् । नम्रारः पौत्राः ।

कृतो धर्म इति संहितायास्तुस्यत्वाद्धर्माधर्मौ द्वावप्युपात्तौ ॥ १७३ ॥

अधर्मेणैधते तावत्ततो भद्राणि पश्यति ॥

ततः सपन्नान् जयति समूलस्तु विनश्यति ॥ १७४ ॥

अधर्मेण प्रभुद्रोहादि नैधते वृद्धिं लभते । तावत्तस्मिन्नेव काले । ततो धनं प्राप्तं वा प्राप्य । ततो भद्राणि बहुभूत्यगवाधादि सम्पत्तिस्तत्त्वानि पश्यत्यनुभवति । ततः

वपक्त्वानरीन्द्रिद्राश्रयति परिभवति । तर्हि धर्मे स्थितान्कुतश्चन कुसृतिहीना लभन्ते । अतस्तेषां दारिद्र्यशब्द ऐश्वर्ये परिभवः ।

समूलं च कियन्तं कालमेवं भूत्वा सपुत्रज्ञातिधनबान्धवा उच्छिद्यन्ते ।

तस्माद्धर्मो न हातव्यः ॥ १७४ ॥

सत्यधर्मार्यवृत्तेषु शौचे चैवारमेत्सदा ॥

शिष्याश्च शिष्याद्धर्मेण वाग्बाहूदरसंयतः ॥ १७५ ॥

सत्यं यथादृष्टार्थवादिता ।

धर्मः अतिविषयौ विधिप्रतिषेधौ ।

सत्यस्य तादृष्येऽपि भेदेन निर्देशोऽतिशयार्थः । अनृतं पुरुषाणां स्वभावभूतम् । अतो यत्नेन पुनः पुनः प्रतिषिध्यते ।

आर्य्यवृत्तं सदाचारः । आर्याः शिष्टास्तेषां वृत्तमाचरितम् ।

तत्र आरमेत् । 'रतिः' परितोषः । एतेष्वर्थेषु परितोषोऽनेन विधीयते । अन्यानप्येवमाचारान्दृष्ट्वा मनःप्रसादं कुर्यात् ।

शिष्याश्चैव भार्यापुत्रदासच्छात्रा धर्मेणानुशासनीयाः । "पृष्ठतः तु शरीर-
स्येत्यादि" (८.२६६) धर्माः ।

वाग्बाहूदरसंयतः । सत्यसति च प्रयोजने अ बहुभाषिता 'वाक्संयमः' । 'बाह्वोः संयमो' बाहुबलाश्रयणेन कस्यचिदपि अप्रीडनम् । 'उदरस्य संयमो' नौदरिकता अ बहुभोजित्वम् । औदरिकता बहुभोजित्वं भोज्यविशेषे गर्धया परगृहे बाहुल्येन भोजनम् ।

उक्तोऽप्यर्थः पुनरुच्यते बहुकृत्वोऽपि पश्यं वदितव्यमिति सर्वत्र पौनरुक्त्य-
परिहारः ॥ १७५ ॥

परित्यजेदर्थकामौ यौ स्यातां धर्मवर्जितौ ॥

धर्मं चाप्यसुखोदकं लोकसंक्रुष्टमेव च ॥ १७६ ॥

उक्तस्त्रिवर्गः पुरुषार्थः । कश्चित्तुल्यतां मन्यमानः—“अर्थकामपरिहारेण यथा धर्मः
खेव्यते तद्विरोधी ज्योतिष्टोमादिः—स ह्यर्थविरोधी दक्षिणादिदानेन, कामविरोधी
वीक्षितस्य ब्रह्मचर्यविधानात्—एवमर्थकामावपि धर्मपरिहारेण सेवेत । तत्र “न
हिंस्याद्भूतानीति” यत्र कामो हिंसाया वैरानुबन्धाद्यः कश्चिद्वक्तुमिष्यते तत्र स विषय-
प्रतिषेधाय, यत्र तु कस्यचिद्विंसयाऽर्थकामाविध्यते तत्र नास्ति हिंसादोष इति”—प्रवर्तते
तद्भ्रान्तिनिवृत्त्यर्थमिदमुच्यते । परित्यजेत्परिहरेत्तादृशार्थकामौ यत्र धर्मविरोधः ।

एवं सर्वतो धर्मस्य बलीयस्त्वमुक्त्वा कस्मिंश्चिद्विषये तस्यापि परिहर्तव्यतामाह ।
 धर्मं चाप्यसुखोदकम् । षडर्क उत्तरकालः सोऽसुखो यस्य । यथा सर्वस्वदानं वा
 हृदाति धार्मिकोयं महापुण्य इति । यथा नदीतीरेष्वेकान्तेष्वपि प्राकृतजना बहवः
 पश्यन्ति तत्र स्नानं भवतीत्यर्थस्नानं धर्माज्जनसमन्वापेक्षा तु साधुवादाय । यथा च तीर्थ-
 काकेभ्यो दानं भवति दानं धर्मो दातृत्वप्रसिद्धतुत्पादनार्थत्वात्तेभ्यो मिषते । अथवा
 यद्गर्ह्यतया लोकः संक्रोशति । यथा गोरवध्यस्य वधः, मांसस्य भक्षणं च तद्विगर्हिततरं
 पश्वन्तरेभ्यो लोके । दृष्टमूलश्चायमहिस्पर्शवत्प्रतिषेधः । विहितोऽयमर्थ इत्यवैद्यतया
 प्राकृतजना अजानाना अधार्मिकत्वं यष्टुः प्रख्यापयेयुस्तेषां च बहुत्वतः प्रसिद्धा शिष्टा
 अप्येवं प्रसिद्धमूलमनवगच्छन्तः परिवर्जयेयुः । तदुक्तं “धार्मिके सति राजनीति” ।

एतदुक्तं पूर्वव्याख्यातमित्यनुगतम् । न हि प्रत्यक्षश्रुतिविहितस्य स्मृत्या बाधो न्यायः ।
 इदं तु युक्ततरमुदाहरणम् । नियोगधर्मः स्मृत्या विहितो लोकसंक्रुष्टत्वात् क्रियते । तथा
 यः कश्चिदनाथतरुर्ह्यो स्त्रियं कारुण्याद्विभर्ति, तत्र यदि लोकसंक्रोश आशङ्क्यते—
 ‘स्त्रोत्वेनैवास्मा एषा रोचते’, स लोकसंक्रुष्टधर्मः ॥ १७६ ॥

न पाणिपादचपलो न नेत्रचपलोऽनृजुः ॥

न स्याद्वाक्चपलश्चैव न परद्रोहकर्मधीः ॥ १७७ ॥

पाणिपादाभ्यां चपलः । ‘तृतीयेति’ (पा० सू० २ । १ । ३०) योगविभागा-
 त्समासः । चापलं च हस्तेनानुपयुज्यमानस्यापि वस्तुनो ग्रहणापसारणे ।

परस्त्रीप्रेक्षणचित्रसंदर्शनादि नेत्रचापलम् ।

परद्रोहार्थं कर्मबुद्धिश्च न कर्तव्या ॥ १७७ ॥

येनास्य पितरो याता येन याताः पितामहाः ॥

तेन यायात्सतां मार्गं तेन गच्छन् रिष्यति ॥ १७८ ॥

यो धर्मः पित्रादिभिरनुष्ठितो, यैश्च सह प्रीतिर्भाविता, यैः सह कन्याविवाहादिः
 कृतः, यैव च शास्त्रा अधीता, स एव पन्था आश्रयणीयः । तथा कुर्वन् रिष्यति न
 बाध्यते लोके न निन्द्यते ।

अन्ये त्वविदुषः पुरुषधर्मेष्वहिंसादिषु प्रत्युपायोऽयं, राजपटह इव म्लेच्छादीनाम् ।
 अग्निहोत्रादयस्तु स्वप्रत्ययापेक्षा एव ।

अत्र चोदयन्ति । “यदि निर्मूलः पित्रादिभिरनुष्ठितोऽर्थः कथं तस्य धर्मत्वम् ?
 अथास्ति मूलं, तत् पुत्रस्यापि भविष्यति । किं पित्रादिग्रहणेन ?”

तदेतत्परिहृतमविदुषां मूलमजानानामुपदेशोऽयमिति ।

अन्ये तु “यत्र निपुणतोऽपि निरूप्यमाणे संवेदो न निवर्तते, उभयथा वाक्यार्थे प्रतिपत्तिः, तत्र पित्राद्याचरितः पन्था आश्रयार्थाय” इत्याहुः ।

एतदपि चिन्त्यम् । न हि नित्यसंदिग्धं नाम प्रमाणमस्ति । अवश्यं ह्येकार्थमिष्टेन वाक्येन भवितव्यम् ।

विकल्पितेषु वा पदार्थेषु पित्राद्याचरितं कर्मानुचरणीयम् । यतोऽन्य आचरितवन्तः ।

सतां मार्गमिति । यदि पितृपितामहादिभिः कैश्चित्कथंचिदधर्म आचरितपूर्वः स न आश्रयणीय इति सतां मार्गमित्याह ॥ १७८ ॥

ऋत्विक्पुरोहिताचार्यैर्मातुलातिथिसंश्रितैः ॥

बालवृद्धातुरैर्वैद्यज्ञातिसम्बन्धिवान्धवैः ॥ १७९ ॥

मातापितृभ्यां जामीभिर्भ्रात्रा पुत्रेण भार्यया ॥

दुहित्रा दासवर्गेण विवादं न समाचरेत् ॥ १८० ॥

न समाचरेदित्येकैकेन सम्बन्ध्यते ।

संश्रिता आश्रयागता उपजीविनः ।

वैद्या विद्वांसो, भिषजो वा ।

ज्ञातयः पितृपक्षाः ।

सम्बन्धिना वैवाह्याः ।

बान्धवा मातृपक्षा मातृष्वस्त्रीयप्रभृतयः ॥ १७९ ॥

जामयो भगिन्यः सुवासिन्यश्च ।

विवादे विराधः प्रतिकूलाचरणं वाक्कलहश्च ।

एतैर्न कुर्यात् ॥ १८० ॥

एतैर्विवादान्सन्त्यज्य सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

एतैर्जितैश्च जयति सर्वाल्लोकानिमान्मृदो ॥ १८१ ॥

एतैर्विवादैः क्रियमाणैर्यः पापयोगो भवति, अकर्तुस्तेन न सम्बन्धः । सर्वपापैः प्रमुच्यत इत्युच्यते ।

एतैश्च जितैरुपेक्षितैः सर्वाल्लोकान्जयति स्वीकरोतीत्यर्थवादः ॥ १८१ ॥

आचार्यो ब्रह्मलोकेशः प्राजापत्ये पिता प्रभुः ॥

अतिथिस्त्विन्द्रलोकेशो देवलोकस्य चर्त्विजः ॥ १८२ ॥

आचार्ये ब्रह्मलोकस्थेशः प्रभुस्तस्मिन्परितुष्टे ब्रह्मलोकः प्राप्यते । अतो गुणतो ब्रह्मलोकेऽश इत्युच्यते ।

प्राजापत्ये लोके पिता प्रभुः ॥ १८२ ॥

जामयोऽप्सरसां लोके वैश्वदेवस्य बान्धवाः ॥

सम्बन्धिनो ह्यपां लोके पृथिव्या मातृमातुलौ ॥ १८३ ॥

आकाशेशास्तु विज्ञेया बालवृद्धकृशातुराः ॥

भ्राता ज्येष्ठः समः पित्रा भार्या पुत्रः स्वका तनुः ॥ १८४ ॥

भार्या पुत्रः स्वकीया तनुरात्मीयमेव शरीरम् ॥ १८४ ॥

छाया स्वा दासवर्गश्च दुहिता कृपणं परम् ॥

तस्मादेतैरधिसिप्तः सहेतासञ्जरः सदा ॥ १८५ ॥

यो भृत्यवर्गः स आत्मीयाच्छाया । यथा छाया नित्यानुगता न क्रोधविषय, एवं भृत्यवर्गोऽपि ।

दुहिता कृपणमनुकम्प्या दयनीया ।

एतैः पूर्वोक्तैरधिसिप्तः परुषवचनैराकृष्टः कोपितः सहेतुः क्षमेत ।

असञ्जरोऽविद्यमानञ्जरः । ज्वराभावेन च चित्तस्यासंज्ञोभो लक्ष्यते । ज्वरितस्य हि चित्तसंज्ञोभो भवति तद्वत्कुद्धस्य ।

अथवा पाठान्तरं 'असञ्जरः' । संतापः संजरः (अमरकोश १ । १ । ६०) । स नञा प्रतिषिध्यते ॥ १८५ ॥

प्रतिग्रहसमर्थोऽपि प्रसङ्गं तत्र वर्जयेत् ॥

प्रतिग्रहेण ह्यस्याशु ब्राह्मं तेजः प्रशाम्यति ॥ १८६ ॥

परस्माददृष्टप्रयुक्ताद्यल्लभ्यते स प्रतिग्रहः । तत्र समर्थः शक्तोऽपि प्रसङ्गं पुनः प्रवृत्तिं वर्जयेत् । श्रुताध्ययनशीलसंपत्तिर्द्रव्यविधिज्ञता च 'सामर्थ्यम्' । तस्मादविद्वान् विभीयादित्यत्रोक्तमप्येतदुत्तरार्थं पुनरनूयते ॥ १८६ ॥ तद्दर्शयति ।

न द्रव्याणामविज्ञाय विधिं धर्म्यं प्रतिग्रहे ॥

प्राज्ञः प्रतिग्रहं कुर्यादवसीदन्नपि क्षुधा ॥ १८७ ॥

अविज्ञाय कामोपभोगार्थं न प्रतिग्रहः कर्तव्यः । एतदुक्तं भवति । आत्मनः कुटुम्बस्थित्यै नित्यकर्मसम्पत्त्यै च प्रतिग्रहः कर्तव्यो नान्यथा ।

अवसीदन्नपि क्षुधा । अप्रतिग्रहन्यद्यप्यवसादं गच्छति । 'अवसादः' शरीरस्यानभिवृद्धिः ।

अथवा 'द्रव्याणां विधिं धर्म्यं' प्रतिग्रह' इत्येवं सम्बन्धः क्रियते ।
कोऽसौ धर्म्यो विधिः ।

धर्म्यं प्रयोजनं विज्ञाय प्रतिग्रहमन्त्रद्रव्याणां च देवताः—“अग्नये हिरण्यं रुद्राय
गाम्” इत्यादिः ॥ १८७ ॥

हिरण्यं भूमिपश्वं गामन्नं वासस्तिलान्धृतम् ॥
प्रतिगृह्णन्विद्वांस्तु भस्मीभवति दारुवत् ॥ १८८ ॥

अविदुषो द्रव्यविशेषं प्रति प्रतिग्रहे दोषातिशयमाह । भस्मीभवति दारुवत् ।
यथा दार्वगिनना दरधं भस्मीभवति तथा यो ब्राह्मणो विद्यासम्पन्नो न भवति स एतानि
हिरण्यादीनि द्रव्याणि प्रतिगृह्णन्भस्मीभवति ॥ १८८ ॥

हिरण्यमायुरन्नं च भूर्गोश्चाप्योषतस्तनुम् ॥
अश्वश्चक्षुस्त्वच वासो घृतं तेजस्तिलाः प्रजाः ॥ १८९ ॥

भूर्गोश्च तनुं शरीरम् ओषतो बहवः ।
हिरण्यमायुर्विभक्तिपरिणामः ओषतीतिकर्तव्यः ।
एवं अश्वश्चक्षुस्त्यादिषु क्रियापदानुषङ्गः कर्तव्यः ॥ १८९ ॥

अतपास्त्वनधीयानः प्रतिग्रहरुचिर्द्विजः ॥
अम्भस्यश्मप्लवेनैव सह तेनैव मज्जति ॥ १९० ॥

यस्य तपो नास्त्यनधीयानो न चाधीते । अध्ययनेन प्रकृता विद्वत्ता लक्ष्यते ।
समुद्दिष्टे चैते विद्यातपसी प्रतिग्रहाधिकारनिमित्तम् । उभयगुणभट्टः प्रतिग्रहे चाभिलाषी
स तेन सह मज्जत्यधोगच्छति ।

केन सह ?

अन्यस्यानिर्देशादातुरश्च अभिधानात्तेन दात्रा सहेति गम्यते । प्रतिग्रहीतारं
प्लवभिवात्सोत्तारणायाग्रयते । यस्त्वीदृशोऽपात्रभूतः स दातारमात्मानमुभावप्यधो
नयति । यथाऽम्भस्यश्मप्लवः अश्ममयः प्लवः अश्मप्लवः । पारं तरति येन स प्लवो
नवादिः । तत्र यथाऽश्मन्यारूढो नदीतरणार्थमम्भसि मज्जत्यश्मप्लवेन सह गम्यते ।
दाता हि ब्राह्मणाय ददानश्च तादृशो ब्राह्मण उभावपि नरकं गच्छतः ॥ १९० ॥

तस्माद्विद्वान्निभियाद्यस्मात्तस्मात्प्रतिग्रहात् ॥
स्वल्पकेनाप्यविद्वान्नि पक्वे गौरिव सीदति ॥ १९१ ॥

अतो नरकभयादविद्वान्सूक्ष्मः प्रतिग्रहात् बिभियात् त्रस्येत न प्रतिगृह्णोयादिति यावत् । तिष्ठतु तावद्विरण्यादीनि द्रव्याणि, स्वरूपकेनापि त्रपुसीसादिना असारेण स्वरूपया मात्रया प्रतिगृहीतेनाविद्वान्पङ्के कर्दमे गौरिव सीदति ॥ १८१ ॥

न वार्यपि प्रयच्छेत्तु बैडालव्रतिके द्विजे ॥

न वक्रव्रतिके पापे नावेदविदि धर्मवित् ॥ १९२ ॥

प्रतिग्रहीतुर्धर्म उक्तः । इदानीं दातुरुच्यते ।

अपिशब्दात्सर्वं देयं निवार्यते । यत्र वारि न कर्मैचिद्धार्यते तदपि नैभ्यो दातव्यं कृतोऽन्यद्द्रव्यं दीयते । अतिशयोक्त्या द्रव्यान्तरदाननिषेधोऽयम् । वारिणस्तु सर्वार्थत्वादनिषेधः ।

“ननु च ‘बैडालव्रतिकान्वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत्’ इत्युक्तमेव” ।

सत्यम् । तत्रार्चा निषिद्धा, इह तु दानम् । तच्च धनस्य नान्यस्य । एवं द्विःप्रतिषेधोऽर्थवान्भवति । तथा चोत्तरत्र वक्ष्यति “विधिनाऽप्यर्जितं धनमिति” (श्लो० १८३) । अतः पाषण्ड्यादिभ्यः सावज्ञमन्नदानं न निषिध्यते ।

अत्र कश्चिदाह । “यद्यवेदविहीति श्रुतं तथाऽप्यनधीयान इत्यपि द्रष्टव्यम् । तथाहि केवलवेदाध्यायिभ्यो दानमुक्तम् । न च दाम्भिकेभ्यः साम्यं युक्तम्” ।

स इदं प्रष्टव्यः । क्व पुनर्वेदाध्यायिमात्राय विद्यारहिताय दानमुक्तम् ।

“श्रोत्रियायैव देयानीति” चेत् ।

न त्वर्हत्तमायेत्यप्राप्तिकत्वाद्वा विद्यया विना । वाक्यान्तराणि च “विदुषे दक्षिणे”-त्यादीन्येकप्रकरणगतानि सन्त्येव । अतस्तत्पर्यालोचनया भयविशेषणचेष्टया देयमिति गम्यते । अतः श्रुतार्थपरित्यागे न किञ्चित्कारणं पश्यामः ।

यत् तु साम्यमयुक्तमिति । वचनगम्येऽर्थे का नामायुक्तता ।

बैडालव्रतेन चरति बैडालव्रतिकः । वकानां व्रतं तदस्यास्तीति वक्रव्रतिकः ।

अधिकरणविवक्षायां ‘बैडालव्रतिके’ । सम्प्रदानविवक्षायां चतुर्थी युक्ता ॥ १८२ ॥

त्रिष्वप्येतेषु दत्तं हि विधिनाऽप्यर्जितं धनम् ॥

दातुर्भवत्यनर्थाय परत्रादातुरेव च ॥ १९३ ॥

धनग्रहणादन्नदानं न निषिध्यत इत्युक्तं भवति ।

विधिनाऽप्यर्जितं सत्प्रतिग्रहकयादिना शास्त्राभ्यनुज्ञातेन प्रकारेण । दातुरादा-
तुश्च तादृशं दानं परत्रोभयोरनर्थाय ॥ १८३ ॥

यथा पुवेनौपलेन निमज्जत्युदके तरन् ॥

तथा निमज्जतोऽधस्तादङ्गौ दातृप्रतीच्छकौ ॥ १९४ ॥

अपल आश्रमनः । जलसंतरणाय नावादिः पुवस्तेन यस्तरति तरितुं प्रवर्तते सोऽधस्ताज्जलस्य मउजत्यन्तर्धीयते । एवमङ्गौ दातृप्रतीच्छकौ । प्रतीच्छकः प्रतीच्छां करोतीति णिचं कृत्वा ण्वुल्कर्तव्यः । प्रतीप्सक इति पाठान्तरम् । तत्र सन्न-
न्तादाप्रोतेर्ण्वुल् । अर्थस्तूभयोरेक एव ॥ १९४ ॥

धर्मध्वजी सदालुब्धश्छात्रिको लोकदम्भकः ॥

बैडालव्रतिको ज्ञेयो हिंस्रः सर्वाभिसन्धकः ॥ १९५ ॥

उपचारेणैतौ शब्दौ प्रयुज्येते । अनेकस्मिंश्चोपचारहेतौ स एव सम्भवति यन्नि-
मित्तं प्रयोगः तद्वधारणप्रतिषेधविषयप्रक्लृप्त्यर्थम् ।

धर्मो ध्वजमिव । व्याघ्रादेराकृतिगणत्वात्समासः । कदाचित्कर्मधारयः सर्वधनार्थे
इति । ततः सोऽस्यास्तीति मत्वर्थीयः । यः ख्यात्यर्थमेव धर्मं करोति न शास्त्रपरतया स
एवमुच्यते । यस्तत्रैव धर्मं करोति यत्र जनाः पश्यन्ति स्वपुरुषैश्च ख्यापयति—‘धार्मिक-
त्वप्रसिद्ध्या प्रतिग्रहादि लप्स्ये’ इति ।

लुब्धो मत्सरी कृपणश्च ।

लोकं हनोति वञ्चयति लोकदम्भकः ।

छात्राणां चरति छात्रिकः । ‘छात्र’ व्याजः । प्रकाशं धार्मिको रहसि निक्षिप्त-
मपहरत्यप्रकाश्यं प्रकाशयति । ‘धार्मिकोऽयमेतस्य यत्समच्चं कथितं तन्नान्यत्र यातीति’
केनचिद्विश्वस्य कथितं दृश्यते यावद्यत एव गोप्यं तस्यैवाभिमुखे कथितमिति परद्रोहः ।

सर्वेषां चाभिसंधाताऽऽक्षेपकः परगुणान्न सहते ।

ईदृशो बैडालव्रतिको ज्ञेयः ।

अभिसन्धकः अभिसंधत्त इति । “आतश्चोपसर्ग” (पा० सू० ३ । १ । १३६)
इति कः । ततः स्वार्थे कः । सर्वेषामभिसंधक इति षष्ठोसमासः ।

केचिदत्र श्लोकं पठन्ति ।

“यस्य धर्मध्वजो नित्यं सुरध्वज इवोच्छ्रितः ।

प्रच्छन्नानि च पापानि बैडालं नाम तद्व्रतमिति” ॥ १९५ अ ॥

एष एवार्थः संचेषेण कथ्यते । एकैकगुणसम्बन्धे बैडालव्रतिको ज्ञेयः ।

अस्मादेव श्लोकादेवमनुमीयते । ‘प्रच्छन्नानि च पापानीति’ विशेषाश्रयणात् सर्वेषां चैषां
पापत्वादुभयस्याऽऽचार्येण शिष्याः प्रतिपादिताः ।

केचिदिमं श्लोकमध्यापिताः केचित्पूर्वम् । उभयं च प्रमाणम् । तेन यद्यपि—
'अङ्गदी कुण्डली पीनस्कन्धः पृथुवचा देवदत्त' इति समुदितानां लक्षणत्वं प्रतीयते—
तन्नापीह प्रत्येकमेतानि लक्षणानि ॥ १८५ ॥

अधोदृष्टिर्नैष्कृतिकः स्वार्थसाधनतत्परः ॥

शत्रो मिथ्याविनीतश्च बकव्रतचरो द्विजः ॥ १९६ ॥

बकव्रतलक्षणमधोनिरीक्षणम् । अथवा नीचदृष्टिः । 'नीचो' दीनः । सर्वदैव
व्यापारयति कथञ्चित्कुतश्चन लभतेऽधमादपि गृह्णाति ।

निष्कृतिर्निष्ठुरता—तथा चरति तत्प्रधानो नैष्कृतिकोऽसम्यग्भाषी ।

अलीकविनीतः श्रयति प्रश्रयं नम्रतां कार्ये तु व्याघातकः । विडालोऽलीकनिद्रा
करोत्यामिषं लिघृच्छन् । एवं सोपधो धर्मचरणो वैडालव्रतिक उक्तः ।

तथैव बकव्रतचरोऽपि । बका हि मत्स्यान् गृह्णन्तो जलचरेष्ववज्ञां दर्शयन्ति—
अथ च मत्स्यग्रहणशुद्धय एव । 'व्रतेन' शोलितं कर्मोच्यते ।

प्रदर्शितं पदानामपौनरुक्त्यम् । अद्यापि स्याल्लक्षणत्वाददोषः । अविज्ञातं हि लक्षणं
भवति । पौनःपुन्याभिधानेन सुग्रहोऽर्थो भवति ।

“कः पुनः वैडालव्रतिकबकव्रतिकयोर्भेदः” ?

उच्यते । अयं स्वार्थसाधनपरो नान्यस्य कार्यं विहन्ति । पूर्वस्तु मात्सर्यात्स्वार्थ-
सिद्धावसत्यामपि परस्य नाशयति ॥ १८६ ॥

ये बकव्रतिनो विप्रा ये च मार्जारलिङ्गिनः ॥

ते पतन्त्यन्धतामिक्षे तेन पापेन कर्मणा ॥ १९७ ॥

स्वशब्दैश्च व्याख्यातः श्लोकः ॥ १८७ ॥

न धर्मस्यापदेशेन पापं कृत्वा व्रतं चरेत् ॥

व्रतेन पापं प्रच्छाद्य कुर्वन् स्त्रीशूद्रदम्भनम् ॥ १९८ ॥

पापं कृत्वा व्रतं प्रायश्चित्तं न कुर्यात् । धर्मस्यापदेशेन धर्ममपदिश्य लोके
ख्यापयति धर्मार्थमहं व्रतं करोमि न मे प्रायश्चित्तनिमित्तमस्तीति परमार्थतस्तु प्राय-
श्चित्तार्थमेव करोति । एवं न कर्तव्यम् । पापं प्रच्छाद्यापहृत्य तेन व्रतेन
स्त्रीशूद्रदम्भनं न कुर्यात् । प्रकटं प्रायश्चित्तं कर्तव्यमन्यत्र रहस्यात् ॥ १८८ ॥

प्रेत्येह चेदशा विप्रा गह्वर्न्ते ब्रह्मवादिभिः ॥

छान्ना चरितं यच्च व्रतं रक्षांसि गच्छति ॥ १९९ ॥

इह पदार्थस्वाभाव्येनान्योद्देशेनापि कृतं यत्फलं ततो भवत्येव । तथाहि गुरुनियोगे प्रवृत्तो धर्मोद्देशेन गुरुवचनं करोमीति न कामहेतोः, अर्थस्वाभाव्यात्तु कामं पतिजनयति ।

एवं कश्चिन्मन्यते -- “व्रतानि पापापनोदार्थानि । तानि अन्योद्देशेनापि क्रियमाणानि न स्वभावं जहति । एवमेतन्मम प्रायश्चित्तमुभयार्थं भविष्यति । लोके तपस्वीति ख्यातो भविष्यामि पापं चापनोत्स्यते” ।

तस्यैवं बुद्धिमतो निवृत्त्यर्थमिदमारभ्यते ।

तदेतद्व्रतं कृद्वा ना चरितमनुष्ठितं रक्षांसि गच्छति निष्फलं भवति न पापमपनुवतीत्यर्थः । न केवलं कार्याकरणं भवति यावदीदृशो विप्रा व्रतचारिणो गह्वन्ते निन्द्यन्ते ब्रह्मवादिभिः वेदप्रमाणज्ञैः शिष्टैः ॥ १८८ ॥

अलिङ्गी लिङ्गिवेषेण यो वृत्तिमुपजीवति ॥

स लिङ्गिनां हरत्येनस्तिर्यग्योनौ च जायते ॥ २०० ॥

प्रत्याश्रमं लिङ्गधारणम् । यथा ब्रह्मचारिणो मेखलादिधारणं गृहस्थस्य वैणवदण्ड-कुण्डलकमण्डल्वादि वानप्रस्थस्य चर्मचीरजटादि परिम्राजकस्य कषायवसनदण्डादि ।

एतेन वेषणानाश्रमी यो भिच्चाहेतोलोके चरति वृत्तिमुपजीवति स लिङ्गिनामेनः पापं हरति आनृत्यं तर्पयति । तिर्यग्योनौ तिरश्चां श्वशृगालादीनां योनौ जायते ।

न चात्रैतदाशङ्कनीयं “लिङ्गिनां यत्पापं तत्तेभ्योऽपसृत्य तस्मिन्संचरतीत्यसंभाव्यम्” ।

अकर्तव्यता परलिङ्गधारणस्य प्रतीयते । अश्रुतेऽपि प्रतिषेधे निन्दार्थवादादेव तद्वगतिः ॥ २०० ॥

परकीयनिपानेषु न स्नायाद्धि कदाचन ॥

निपानकर्तुः स्नात्वा तु दुष्कृतांशेन लिप्यते ॥ २०१ ॥

निपिबन्त्यस्मिन्नतो वेति निपानं जलाशयः । स च वापीकूपतडागादिः । तस्मिन् परकीये परेण यदात्मार्यं कृतं सर्वार्थं नेत्सृष्टं तत्र न कदाचित्स्नायात् ।

नित्यं चण्डालादिस्पर्शने च नैमित्तिकं घर्मस्वेदापनोदार्थं च सर्वं ज्ञानं प्रतिषिध्यते ।

अत्र व्यतिक्रमे बाधमाह । निगानस्य यः कर्ता तस्य यत्किञ्चिद्दुष्कृतं तस्य केनचिदंशेन भागेन लिप्यते सम्बध्यते ।

निन्दार्थवादोऽयं प्रतिषेधशेषः ॥ २०१ ॥

यानशय्यासनान्यस्य कूपेद्यानगृहाणि च ॥

अदत्तान्युपयुञ्जान एनसः स्यात्तुरीयभाक् ॥ २०२ ॥

यानादीनि परकीयान्यदन्तान्युपयुञ्जान एनसस्तदीयस्य तुरीयभाक् चतुर्थं भागं प्राप्नुयात् ।

अत्र कश्चिदाह—“अदत्तानीतिवचनात्सर्वार्थतयाऽऽप्युपकल्पितानि नोपयोज्यानि ।” तदयुक्तम् । परकीयाधिकारात् । न च तानि परकीयानि । त्यक्तं हि तत्सम्यक् तुरीयग्रहणमविवक्षितमिति प्रागेव व्याख्यातम् ॥ २०२ ॥

नदीषु देवखातेषु तडागेषु सरःसु च ॥

स्नानं समाचरेन्नित्यं गतं प्रस्रवणेषु च ॥ २०३ ॥

सर्वा नद्यो देवखानाः । अतस्तास्मान्मुभयथाऽसंभवाद्देवखातग्रहणवाच्यत्वेन तद्विज्ञं पठितव्यम् । तडागादीनि हि देवखातानि मनुष्यखातान्यपि सन्ति । न च देवैः स्नन्यन्ते । केवलं महत्त्वमस्मर्यमाणकर्तृकत्वेन लक्ष्यते ॥ २०३ ॥

यमान्सेवेत सततं न नित्यं नियमान्बुधः ॥

यमान्तत्यकुर्वाणो नियमान्केवलान् भजन् ॥ २०४ ॥

प्रतिषेधरूपा यमा “ब्राह्मणो न हन्तव्यः” “सुरा न पेया” इत्यादयः । अनुष्ठेयरूपा नियमाः “वेदमेव जपेन्नित्यं” इत्यादयः ।

न नित्यं नियमान् । नानेन नियमानामसेवोच्यते, किंतु यमानां नियमोभ्यो नित्य (तर) त्वम् ।

तथा चाह । यमान्तत्यकुर्वाणः । ब्रह्महत्यादिर्यमलोपे सति । पतितत्वात्सन्ध्यापासनादिभिर्नाधिक्रियतं । न तु तथा नियमलोपे । तथा च शिष्टस्मरणम् ।

“पतति नियमवान्यमेष्वसक्तो न तु यमवाग्नियमालसोऽवसीदेत्” ।

“न नियमानसमीक्ष्य बुद्ध्या यमबहुज्ञेष्वतिसंदधीत बुद्धिम्” ॥ इति ।

येषामपि पारिभाषिका यमनियमाः—

“अहिंसा सत्यवचनं ब्रह्मचर्यमकल्हता । अस्तेयमपि पञ्चैते यमाश्चैव व्रतानि च”

अक्रोधो गुरुशुश्रूषा शौचमाचरलाघवम् । अप्रमादश्च नियमाः पञ्चैवोपव्रतानि च”—

तेषामपि गुरुलाघवमनेन श्लोकेन प्रतिपाद्यते ।

अतो नानेन यमानां सेवोच्यते, नापि नियमानामसेवा । उभयेषां तैः शास्त्रैर्विहितत्वात् ॥ २०४ ॥

पूर्वेण श्लोकेन व्रताधिकारो विच्छिन्नः । इदानीं प्रतिषेधप्रकरणमारभ्यते ।

नाश्रोत्रियतते यज्ञे ग्रामयाजिकृते तथा ॥

स्त्रिया क्लीबेन च हुते भुञ्जीत ब्राह्मणः क्वचित् ॥ २०५ ॥

अभिज्ञस्तस्य षण्ढस्य पुंश्चल्या दाम्भिकस्य च ॥

शुक्तं पयुषितं चैव शूद्रस्योच्छिष्टमेव च ॥ २११ ॥

पुंश्चली यस्य कस्यचिन्मैथुनसम्बन्धेन घटते ।

‘ननु च गणिकान्नं प्रतिषिद्धमेव ।’

नैतदेवम् । अन्या गणिकाऽन्या पुंश्चली । गणिका वेश्यावेशेन जीवति ।

पुंश्चली त्विन्द्रियचपला ।

दाम्भिको वैडालव्रतकादिः सोपधो धर्मचरणः ।

प्रायश्चित्तविशेषार्थं शूद्रोच्छिष्टं प्रतिषिध्यते । सर्वस्यैवोच्छिष्टभोजनप्रतिषेधात् ।

अन्ये तु शूद्रोच्छिष्टं स्थावरीस्थं भोज्यान्नं शूद्रभुक्तशिष्टमुच्छिष्टमुच्यत इत्याहुः ।

पाठान्तरं तु “उच्छिष्टमगुरोस्तथेति” ।

उच्छिष्टमुच्यते यत्परस्य स्पर्शनादशुद्धं भुक्तोष्णं च ।

आत्मीये शुभुक्तोऽभिक्त एकमासाशनमेव स्यात् । न चैष शिष्टानां समाचारे यत्सकृदन्नं दत्तं भुक्त्वा पुनराचम्य पात्रान्तरे गृहीतं भुज्यते ।

तथा नाद्यादन्नम् । ‘तथा’ अन्तरेऽभ्युत्थानादिक्रियान्तरस्य प्रतिषेधः । अत आतृप्तेः प्रागाचमनात् पश्चात्स्पर्शो न दोषः ।

सहभोजनं तु सत्यपि परस्य स्पर्शे पदार्थान्तरत्वाद्भोक्ष्यभोजनम् । अत्र पित्रा पुत्रादिभिः शिष्टं सह भुज्यते । तथा चापस्तम्बादयो देशप्रहृणात्प्रसङ्गेन “अनुपनीतेन सह भोजनं” निन्दन्ति, नोपनीतेन ।

अस्मिन्स्तु पक्षे विजातीयैः सह भोजनप्रतिषेधः । व्यवधानान्तरमाश्रयणीयम् । भुक्तोष्णं तु धात्वर्थयोगादुच्छिष्टमन्यदीयमपि ॥ २११ ॥

चिकित्सकस्य मृगयोः क्रूरस्योच्छिष्टभोजिनः ॥

उग्रान्नं सूतिकान्नं च पर्याचान्तमनिर्दशम् ॥ २१२ ॥

स्मृत्यन्तरे विशेषः श्रूयते. “शल्या नर्तकजीविनः” । मृगयुर्गव्याधः । आखेटकार्यं मांसविक्रयार्थं वा यो मृगान्हन्ति ।

क्रूरं अनृजुप्रकृतिः दुष्प्रसादः ।

उच्छिष्टभोजी निषिद्धोच्छिष्टभोजी ।

उग्रो जातिविशेषः । राजेत्येतस्य वेदे प्रयोगो दृश्यते । “उग्रो मध्यमशीरि वेति” । (ऋग्वेद १० । ८७ । १२) । न च तस्यान्यः प्रतिषेधोऽस्ति दोषप्रदर्शनप्रकारेण च न श्रूयते । “राजान्नं तेज आदत्ते” इत्यर्थवादाच्च प्रतिषेधः ।

सूतिकाग्रं सूतिकाग्रद्विषयं यत्कृतं तत्कुलीनैरपि तदभोज्यम् ।

तदनाद्यमनिर्देशं दशाहानि यावत् । तेन यद्यपि क्षत्रियादीनां दशाहानूर्ध्वमा-
शौचं तथापि दशाहानि न भोज्यम् ।

पाठान्तरं सूतकाग्रमिति । सूतकशब्देन च तद्वन्तः पुरुषा लक्ष्यन्ते । येषां कुले
सूतकं ते दशाहं न भोज्यान्ना इति । यस्मिन्पक्षे सर्वेषां दशाहं सूतकाशौचं तत्रायं
प्रतिषेधः । यदा तु मातापित्रोः सूतकं मातुर्वेति पक्षस्तदा यावदाशौचं न भोज्यम् ।

अनिर्देशग्रहणमाशौचनिवृत्त्युपलक्ष्यार्थम् । तेन क्षत्रियादीनां यस्य यावदाशौच-
कालः स तावत्कालमभोज्यान्नः ।

“सूतिकाग्रमनिर्देशमिति” पठितव्ये वृत्तानुरोधात्पर्याचान्तपदेन व्यवधानम् ।

अन्यैस्तु स्वतन्त्रमनिर्देशग्रहणं व्याख्यातम् । सूतकशब्देन आशौचकालोऽनुद्योत्यते ।

अनिर्देशं गवादीनां पयः ।

पर्याचान्तं शौचाचमनव्यपेतमर्धभुक्ते केनचित्कारणेन यद्याचामिति तदा पुनर्भुक्तो-
ज्झितं नाशितव्यम् ॥ २१२ ॥

अनर्चितं वृथामांसमवीरायाश्च योषितः ॥

द्विषदन्नं नगर्गन्नं पतितान्नमवक्षुतम् ॥ २१३ ॥

अर्चास्य यद्वज्रया दीयते तदनर्चितम् । न तु सुहृदादेः ।

वृथामांसं देवाद्यर्चनशिष्टं यन्न भवत्यात्मार्थं यत्साधितम् ।

अवीरा स्त्रो यस्या न भर्ता नापि पुत्रः ।

द्विषच्छत्रुः ।

नगरी नगरस्वाम्यराजाऽपि ।

अवक्षुतमुपरि यस्मिन्चवयुः कृतः ॥ २१३ ॥

पिशुनावृत्तिनोश्चान्नं क्रतुविक्रयकस्य च ॥

शैलुषतुन्नवायान्नं कृतघ्नस्यान्नमेव च ॥ २१४ ॥

पिशुनो यो विप्रब्रह्ममर्थं कथितं भिनत्ति परच्छिद्रवादी वा परोक्षम् ।

अनृती कृतकौटसायः । क्रतुविक्रयकः क्रतुर्यज्ञरं कृत्वा विक्रोषीते क्रतुफलं
मदीयं तवास्त्विति मूल्येन ददाति । यद्यपि परमार्थतः क्रतोर्विक्रयो नास्ति तथापि
यस्यैवविधा यात्राऽन्यविप्रलम्भेन वा प्रवृत्तिस्तस्य प्रतिषेधः ।

शैलुषो मटः । भार्यापण्य इत्यपरे ।

तुन्नवायः सौचिकः ।

कृतघ्नः कृतमुपकारं यो नाशयति प्रत्युतोपकर्तुरपकारे वर्तते न च शक्तः
सन्प्रत्युपकारेऽपि ॥ २१४ ॥

कर्मारस्य निषादस्य रङ्गावतरकस्य च ॥

सुवर्णकर्तुर्वेणस्य शस्त्रविक्रयिणस्तथा ॥ २१५ ॥

कर्मारोऽयस्करः ।

निषादो दशमे वक्ष्यते ।

रङ्गावतरको नटगायनकेभ्योऽन्यो मल्लादिः । अथवा प्रतिरङ्गमुपतिष्ठते कुतूहली ।

वेणुः बादित्रजीवितः ।

शस्त्रविक्रयी कृतस्य खड्गादेरकृतस्य वाऽयसो विक्रेता ॥ २१५ ॥

श्ववतां शौण्डिकानां च चैलनिर्णेजकस्य च ॥

रजकस्य नृशंसस्य यस्य चोपपतिर्गृहे ॥ २१६ ॥

आखेटकारश्च ये शुनो विभ्रति ते श्वचन्तः । शौण्डिका मद्यव्यसनिनस्तत्प-
प्यजीविनो वा । चैलं वस्त्रं तन्निर्णेनक्ति प्रचालयति । कारुकनामधेयमेतत् ।

रजको वासखां नीलादिरागकारकः ।

नृशंसो नृमनुष्याञ्छंसति स्तौति यो लोके बन्दीति प्रसिद्धः । अथवा
निर्दयो नृशंसः ।

उपपतिर्जारो भार्याया गृहे जारो यस्य वर्तते ॥ २१६ ॥

मृष्यन्ति ये चोपपतिं स्त्रीजितानां च सर्वशः ॥

अनिर्दशं च प्रेतान्नमतुष्टिकरमेव च ॥ २१७ ॥

पूर्वोऽविदितभार्याजारः । अयं तु विदित्वा क्षमते न भार्याया निग्रहं करोति । नापि
तस्य अविदुषोऽन्यत्र गृहाज्जारिणो भोज्यान्नं नैव ।

स्त्रोजिताः । येषां भार्यैव गृहे कर्त्री हर्त्री च स्वयं परिजनस्य च नेशस्तेन सर्वत्र
तद्वशवर्तिनः ।

प्रेतान्नं मरणाशौचे तत्कुलीना अभोज्यान्नाः । अनिर्दशमहणं कालोपलक्ष्यार्थम् ।

यदाऽनिर्दशमहणं पूर्वत्र स्वतन्त्रमाशौचसम्बन्धनामविशेषेणान्नं प्रतिषेधति तदिह
प्रेतान्नकृतं यस्याप्याशौचं नास्ति सुहृद्बान्धवादेः । कारुण्याच्चतुर्थाश्राद्धादिप्रवृत्तस्य
यदन्नं तन्न भोज्यम् । “दशाहिकं नावमिकं चतुर्थाश्राद्धमष्टमी” इत्यादिरामायणे
वर्णितमन्यैरपि गृह्यकारैः ।

अतुष्टिकरं यस्मिन्मुज्यमाने चित्ततुष्टिर्न भवेत् ॥ २१७ ॥

राजान्नं तेज आदत्ते शूद्रान्नं ब्रह्मवर्चसम् ॥

आयुः सुवर्णकारान्नं यशश्चर्मावकर्तिनः ॥ २१८ ॥

अथेदानीमतिक्रमफलं दर्शयति ।

राजान्नं भोजिनस्तेजोनाशः । एवं सर्वत्र द्रष्टव्यम् ।

सुवर्णकारादयः शब्दाः शिल्पिविशेषजीविनां वाचकाः । ये सुवर्णं जीविकार्थं
पटयन्ति सुवर्णकारा उच्यन्ते । एवं रजकादिष्वपि द्रष्टव्यम् । चर्मावकुन्तति छिन्दति
चर्मावकर्तिनः । तेन कर्मणा ये जीवन्ति तेषामेषा रुढिः ।

इह येषां पूर्वत्र प्रतिपद्ये नास्ति क्वलं दोषः श्रूयते तेषां तत एव प्रतिपद्येऽनुमेयः ॥ २१८ ॥

कारुकान्नं प्रजां हन्ति बलं निर्णेजकस्य च ॥

गणान्नं गणिकान्नं च लोकेभ्यः परिकुन्तति ॥ २१९ ॥

कारुकाः सूकरादयः नातिगर्हितकर्माणिः । एष एतेषां शिल्पिभ्यो भेदः ।

प्रजाया विघातोऽनुत्पत्तिः ॥ २१९ ॥

पूयं चिकित्सकस्यान्नं पुंश्चल्यास्त्वन्नमिन्द्रियम् ॥

विष्टा बाधुं पिकस्यान्नं शस्त्रविक्रयिणो मलम् ॥ २२० ॥

पूयतुल्यं चिकित्सकस्यान्नं भोजनम् ।

इन्द्रियं शुक्रम् ।

विष्टा मलमेकमेव ॥ २२० ॥

य एतेऽग्रे त्वभोज्यान्नाः क्रमशः परिकीर्तिताः ॥

तेषां त्वगस्थिरोमाणि वदन्त्यन्नं मनीषिणः ॥ २२१ ॥

प्रतिपदनिर्दिष्टेभ्यो येन्येऽप्यभोज्यान्ना अस्मिन्वकरणे पठितास्तेषां यदन्नं तत्त्व-
गस्थिरोमादि । यस्तदायायास्त्वचे भुक्ताया दोषः स एवान्नस्यापि ॥ २२१ ॥

भुक्त्वाऽतोऽन्यतमस्यान्नमत्या क्षपणं ज्यहम् ॥

मत्या भुक्त्वाऽऽचरत्कृच्छ्रं रेतोविष्मूत्रमेव च ॥ २२२ ॥

ज्यहं क्षपणमभोजनम् । अमत्याऽबुद्धिपूर्वम् ।

बुद्धिपूर्वं तु कृच्छ्रं चरेत् ।

तत्र कृच्छ्रं स्मृत्यन्तरैकवाक्यत्वात्तप्तकृच्छ्रम् । तत्र रेतोविष्मूत्रप्राशने तप्तकृच्छ्रं
मान्नातम् । 'अमत्या पाने पयोधृतमुदकं वायुः प्रतिज्यहं तप्तातिकृच्छ्रः । ततोऽस्य
संस्कार इति' ।

अप्रकरणे च प्रायश्चित्तवचनं बाधातिशयदर्शनार्थम् ।

अन्यतमस्येति षष्ठानिर्देशात्प्रमिहदुष्ट एवेदं प्रायश्चित्तं मन्यन्ते न कालस्वभाव-
संसर्गदुष्टे । द्युक्तपर्युषितादौ चतुर्विधं ह्यभोज्यम् । कालदुष्टं द्युक्तपर्युषितादि । संसर्ग-
दुष्टं मद्यानुगतादि । स्वभावदुष्टं लशुनादि । परिग्रहदुष्टं प्रकृताभोज्यान्नानां यत् ।

अत्रोच्यते । सत्यम् । चतुर्विधमभोज्यं भवति । षष्ठानिर्देशोऽप्यस्ति । किंतु यदि
द्युक्तादेर्नदं प्रायश्चित्तं स्यात्तदिह प्रकरणे तेषामुपादानमनर्थकमेवापद्येत । पञ्चमे हि
तयोः प्रतिषेधो नास्ति । तस्मादिह प्रायश्चित्तार्थमेवैवमादीनामुपादानम् ।

तत्र तर्हि किमर्थम् ?

तत्रैव वक्ष्यामः । यदपि 'गर्हिता नाद्ययोजगिधः' (११ । ५६) 'अभोज्यानां तु
भुक्त्वाऽन्नमिति' (११ । १५२) च तत्सर्वमेकादशे विभागतो निर्णय्यते ॥ २२२ ॥

नाद्याच्छूद्रस्य पकान्नं विद्वानश्राद्धिनो द्विजः ॥

आददोताममेवास्मादवृत्तावेकरात्रिकम् ॥ २२३ ॥

अविशेषेण शूद्राभं प्रतिषिद्धं तस्येदानीं विशिष्टविषयतोच्यते अश्राद्धिनः ।

“क पुनः शूद्राभं प्रतिषिद्धम्” ।

“शूद्रस्योच्छिष्टमेव च” (४ । २११) इत्यत्र ।

ननु च तत्र शूद्रस्योच्छिष्टं प्रतिषिद्धं नान्यदन्नम् ।

नेति ब्रूमः । एवं तत्र सम्बन्धः । ‘शूद्रस्यान्नं नाद्यादुच्छिष्टमन्यस्यापि’ । यत्तु
प्राग्व्याख्यातं तत्पूर्वेषां दर्शनमित्यस्माभिरपि संवर्धितम् ।

अश्राद्धिनः श्राद्धशब्देन पाकयज्ञादिक्रिया शूद्रस्य विहिता लक्ष्यते । ततस्तत्क्रिया-
ननुषायिनः ।

सच्छूद्रादन्यस्य यत्पकमन्नं तन्नाद्यात् ।

अश्राद्धिन इति वा पाठः । अश्राद्धवानित्यर्थः । तथा चोत्तरश्लोके अद्यायाः
प्राधान्यमेवाह ‘वदान्यस्येति’ ।

आन्नं शुष्कं धान्यं तण्डुलादि ।

तथैकरात्रिकमेकस्मिन्नहनि पर्याप्तं न बहु ॥ २२३ ॥

श्रोत्रियस्य कर्दर्यस्य वदान्यस्य च त्राधुषेः ॥

मीमांसित्वोभयं देवाः सममन्नमकल्पयन् ॥ २२४ ॥

यो ब्राह्मणः सर्वगुणोपेतः । श्रोत्रियग्रहणस्य प्रदर्शनार्थत्वात् । श्रोत्रियो विद्वान्वि-
हितधर्मानुष्ठानपरः । किन्तु कर्दर्यः कृपणो मित्रं ज्ञातिमतिथिमर्थिनं नामिनन्दति न
कस्मै किञ्चिदपि दातुमीहते ।

इतरो वार्धुर्षिर्दुष्टकर्मा वृद्धिजीवी । अथ वदान्य उदारः अर्हधानो गृहागतेषु
परितुष्यति अद्यया भोजनादिना पूजयति ।

तयोरन्नं देवाः समं तुल्यमकल्पयन्त्यवस्थापितवन्तः ।

यदि नामैको गुणवान्साधुचरणस्तथापि कर्ह्येतयोपहृतः । उक्तं हि “लोभः सर्व-
गुणानिव” इति । इतरो यदि नाम अर्हधानः तथापि कर्मदोषादप्रशस्तः । एवं
मीमांसित्वा विचार्य देवैर्व्यवस्था कृता तुल्यमेतदिति ॥ २२४ ॥

तान् प्रजापतिराहृत्य मा कृद्वं विषमं समम् ॥

श्रद्धापूर्तं वदान्यस्य इतमश्रद्धयेतरत् ॥ २२५ ॥

देवान्प्रजापतिरागत्याचष्ट मा कृद्वमेवं विषमं समीकरणमन्यादयम् ।

कः पुनरनयोरधिक इति देवा ऊचुः ।

पुनः प्रजापतिराह । वदान्यस्य श्रद्धावतो यदन्नं तत्पुनं पवित्रं अद्यया वार्धुषेः ।
इतरथदन्नं श्रोत्रियस्य तत्कर्मण्योपहृतमप्रशस्तम् ।

देवप्रजापतिसंवादेऽर्थवादः । अर्हधानस्य गुणवतोऽपि न भोक्तव्यमादरेण शूद्र-
स्यापि भोक्तव्यम् ॥ २२५ ॥

श्रद्धयेष्टं च पूर्तं च नित्यं कुर्यादतन्द्रितः ॥

श्रद्धाकृते ह्यक्षये ते भवतः स्वागतैर्धनैः ॥ २२६ ॥

इष्टमन्तर्वेदि यत्क्रियते यज्ञादि कर्म । पूर्तं ततोऽन्यत्र सम्मानाद्यदृष्टार्थम् । ते
अद्यया कर्तव्ये ।

तथा स्वागतैश्च धनैः शोभनेनागच्छन्ति यानि धनानि श्रुतशौर्यतपःकन्यादिना ।

एवमक्षयेऽक्षयफले भवतः । यानि तु न स्वागतानि नाक्षयफलानि न पुनर्निष्फ-
लानि । तथाहि तैरपि स्वाम्यमुत्पद्यते । तेन च यागादयः कर्तव्याः । न च यागदा-
नादिप्रकरणे कुसीदादिप्रतिषेधः श्रुतो येन तदङ्गं स्यात् । तस्माद्यावन्तः स्वर्गोत्पत्तिहेतवः
तैरर्जितेन धनेन यागादयः कर्तव्याः । फलस्य तु प्रकर्षापकर्षौ भवतः ॥ २२६ ॥

के पुनस्ते प्रशस्तधनोपायाः ।

अत उच्यते ।

श्रुतशौर्यतपःकन्यायाभ्यशिष्यान्वयागतम् ॥

धनं सप्तविधं शुद्धं धर्मयोऽप्यस्य तद्विधः ॥

तत्र ‘श्रुततपसी’ प्रतिग्रहनिमित्तम् । एकोऽपि प्रतिग्रहो निमित्तमेवाद्भेदेनोक्तः ।
प्रतिग्राह्यगुणा अपि सामर्थ्यात्तत्र ब्रह्मणाः । यदि नात्यन्तदुष्टो दाता भवति तदा तस्मा-

दागतं शुद्धं भवति । याज्यशिष्यशब्दाभ्यां याजनाभ्यापने गृह्यते । 'अन्वयागतं' पितृपैता-
महादि । कन्यादानकाले अशुरगृहाल्लब्धम् । शौर्येण चत्रियस्य । कन्यान्वयौ
सर्वसाधारणौ ।

कुसीदकृषिवाणिज्यशिल्पसेवानुवृत्तिः ॥

कृतोपकारादाप्तं च शबलं समुदाहृतम् ॥

'सेवा' प्रेष्यकरत्वं यथेच्छविनियोज्यता । 'अनुवृत्तिः' प्रियतानुकूला । तत्र कुसीद-
कृषिवाणिज्यान्यवैश्यस्य, वैश्यस्य प्रशस्तान्येव । 'सेवा' द्विजातिशुश्रूषा शूद्रस्य
प्रशस्तैव । अन्या तु तस्य निन्दिता । 'शबल'महणेनाचिरस्थायिता फलस्योच्यते ।
यावज्जीवं तत्फलं भवति ॥

पार्श्वकृतचौर्यार्तिप्रातिरूपकसाहसैः ॥

व्याजेनोपार्जितं यच्च तत्कृष्णं समुदाहृतम् ॥

'पार्श्वकः' पार्श्वस्थः उत्कोचादिना धनमर्जयति । ज्ञात्वा धनागमं कस्यचिदहं ते
दापयामि मह्यं त्वया किञ्चिदातव्यमिति यो गृह्णाति स पार्श्वकः । न कर्ता कारयिता
तटस्थो न त्वज्ञतया गृह्णाति । यथा च गृहीत्वाऽधमार्णाय प्रतिभूत्वेनावतिष्ठते । 'प्रति-
रूपको' दाम्भिकः । कुसुम्भाद्युपहितकुङ्कुमादिविक्रयो 'व्याजः' । 'आर्तिः' परपीडा ।
प्रच्छन्नहरणं 'चौर्यम्' । प्रसभं 'साहसम्' ।

ननु चौर्यसाहसाभ्यां स्वान्धमेव नास्ति तन्निमित्तेष्वपठितत्वात् । "स्वामी रिक्थकय-
संविभागपरिग्रहाधिगमेष्विति"—तथा "विद्याशिल्पं भृतिमेवे"त्यादि—तथा "सप्त
विष्ठागमा धर्म्या" इति च । अथास्मादेव वचनात्स्वान्धकारणत्वमनयोरिति । कथं तर्हि
बलाद्धुक्तं न जीर्यतीति ।

केचित्तावदाहुः । नैवायं पाठोऽस्ति "धूतचौर्यार्त्ति" अपि तु 'वैर्यार्त्ति' ।
वैरिणः सकाशाद्यद्गृह्यते सन्धानकाले यद्येतावद्दासि तदा त्वया सन्धि करोमि शक्ति-
विहीनतया ददाति । साहसमपि न प्रसङ्ग हरणं किं तर्हि यत्प्राणसंदेहेनार्ज्यते पोतयात्र-
तया रहसि राजप्रतिषिद्धप्रतिक्रयेण च ।

अन्ये तु मन्यन्ते । नैव बलादपहरणेन स्वान्धं भोगेन वा जरणं विरुध्यते यतो बलं
प्रथममपहारकाले त्वसत्यपि बल उपेक्षया भोगस्तत्र स्वान्धम् । यत्र त्वारम्भात्प्रभृति
सर्वकालिको बलोपभोगस्तत्र जीर्यतीति कथ्यते । तस्मादुभयमविरुद्धम् ।

इदं युक्तं चौर्यसाहसाभ्यां स्वत्वानुत्पत्तिः, पाठविभागकृतत्वात् अन्यैश्च स्मृतिकारैः
स्वत्वहेतुष्वपरिगबनात् ॥ २२६ ॥

दानधर्मं निषेवेत नित्यमैष्टिकपौर्तिकम् ॥

परितुष्टेन भावेन पात्रमासाद्य शक्तितः ॥ २२७ ॥

दानधर्मश्च तद्भागादिः । समाहारद्वन्द्वः । अथवा दानं च तद्धर्मश्चासाविति । धर्मग्रहणेन प्रोत्साहिना नियमभावमाह । भावेन तुष्टेन प्रसन्नेन चित्तेन पात्रमासाद्य अतादिदानं च । एवं पौर्तिकं बहिर्वेदिकम् ॥ २२७ ॥

यत्किञ्चिदपि दातव्यं याचितेनानसूयता ॥

उत्पत्स्यते हि तत्पात्रं यत्तारयति सर्वतः ॥ २२८ ॥

यत्किञ्चित्स्वल्पमपि याचितेनाभ्यर्षितेन दातव्यम् । पात्रापात्रसंदेहे असति निश्चये किञ्चिद्दातव्यं नातिबहु । वचनाच्च संदेहे न दातव्यम् ।

उत्पत्स्यते कदाचित्पात्रमसौ भविष्यति—किंभूतम्—यत्पात्रं तारयति रक्षति सर्वतो नरकपातहेतोः सर्वस्मादेनसः ।

यदुक्तं “वेदतत्त्वार्थविदुषे ब्राह्मणायेति” तत्रायं संदेहाश्रय ईषद्द्रव्यविषयो-
पवादः ॥ २२८ ॥

वारिदस्तृप्तिमाप्नोति सुखमक्षयमन्नदः ॥

तिलमदः प्रजामिष्टां दीपदश्चक्षुरुत्तमम् ॥ २२९ ॥

तृप्तिः क्षुत्पिपासाभ्यामपीडनम् । तच्चाढ्यस्यारोगस्य च भवति । तेन बहुधनत्वम-
रोगता च फलमुक्तं भवति ।

अक्षयं सुखम् । अविशेषितत्वादन्नोपकरणं सुखं प्रतीयते । अक्षयं बावज्जीविकमि-
त्यर्थः । अन्नदः सत्त्वादानादि सिद्धमन्नमार्गं च तण्डुलादि ।

दीपस्य दानं चतुष्पथे ब्राह्मणसभायां वा ॥ २३० ॥

भूमिदो भूमिमाप्नोति दीर्घमायुर्हिरण्यदः ॥

गृहदोऽग्राणि वेश्मानि रूप्यदो रूपमुत्तमम् ॥ २३० ॥

भूमेराधिपत्यं प्राप्नोति ।

हिरण्यं सुवर्णम् ।

रूप्यद उत्तमं रूपं लभते ॥ २३० ॥

वासोदश्चन्द्रसालोक्यमश्विसालोक्यमश्वदः ॥

अनङ्गुहः श्रियं पुष्टां गोदो ब्रध्नस्य विष्टपम् ॥ २३१ ॥

चन्द्र इव लोच्यते सर्वस्य प्रियदर्शनो भवति । इतिहासदर्शने चन्द्रलोको नाम
स्वर्गस्थानविशेषस्तमाप्नोति ।

अश्विनामश्वतां सालोक्यं बहुश्रुतां प्राप्नोति । दर्शने पुनरश्विनोर्लोकमाप्नोति ।
अनङ्गान्पुङ्गवः शकटवहनसमर्थस्तं ददतः पुष्टा महती श्रीर्गोजाविधनधान्या-
दिसम्पद्भवति ।

ब्रह्म आदित्यस्तस्य विष्टपं स्थानमाप्नोति । महातेजाः सर्वस्योपरि भवति । स्वर्गे
वा ब्रह्मविष्टपम् ।

स्मृत्यन्तरेऽनसो विशेषाश्रयः फलविशेषः श्रूयते ॥

“हेमशृङ्गो रूप्यसुरा सुशीला वस्त्रसंवृता । सकांस्त्यपात्रा दातव्या क्षीरिणी गौः सदक्षिणा ॥”

सुदक्षिणेति पाठेऽन्यदपि सुवर्णादि तत्र दातव्यम् । शोभनार्थे वा सुशब्दः पठितव्यः
सा गौः शोभना दक्षिणादानम् । कांस्योपदोहेति पाठान्तरम् । कांस्यं नाम परिमाण-
विशेषः । तत्रोपदुह्यते बहुक्षीरेत्यर्थः । “मुक्तालाङ्गलभूषितां भूमिं तु रूपसेच्छन्नां कृत्वा”
इत्यादिस्मृत्यन्तरदृष्टो विधिः फलविशेषार्थिनाऽऽश्रयणीयः । तथा

“कपिला चेत्तारयति भूय आ सप्तमात्कुलात् । सवत्सा रोमतुल्यानि युगान्युभयतोमुखी ॥”

वत्सवत्याः कपिलाया दान एतत्फलम् । उभयतोमुखी क्षीयमाना रोमतुल्यानि
वर्षसहस्राणि स्वर्गं प्रापयति तारयती पापान्मोचयति ।

भारते सर्वफलं गोदानमुक्तम् । (अनु० १०६-१०८ । २३५ (३१-५०);
अथ १०२५) ।

वार्यादीन्यपि स्वर्गफलानि श्रूयन्ते ।

“भूमिपञ्चमवस्त्रान्भस्तिन्नसर्पिष्प्रतिश्रयात् । नैवेशिकमथ स्वर्णं दत्त्वा स्वर्गे महीयते ॥”

‘नैवेशिकं’ वेश्म ॥ २३१ ॥

यानशय्याप्रदो भायर्माँश्वर्यमभयप्रदः ॥

धान्यदः शाश्वतं सौख्यं ब्रह्मदेः ब्रह्मसार्ष्टिताम् ॥ २३२ ॥

ऐश्वर्य्यमीश्वरत्वं प्रभुत्वम् ।

सुखित्वं सौख्यम् ।

धान्यानि ब्रौहिमाषमुद्रादीनि । तिलानां फलान्तरमुक्तम् ।

ब्रह्म वेदः तद्ददाति योऽप्यापयति व्याख्याति च ।

ब्रह्मसार्ष्टिता । अर्षणमृष्टिः । समा ऋष्टिर्यस्य असौ सार्ष्टिः । छान्दसत्वात्स-
मानस्य सभावः । ऋषि गतौ । अर्षणं वा सार्ष्टिः । तद्भावः सार्ष्टिता । उभयथाऽपि
ब्रह्मणः समानगतित्वमेतत्तुल्यत्वमित्युक्तं भवति ॥ २३२ ॥

सर्वेषामेव दानानां ब्रह्मदानं विशिष्यते ॥

वार्य्यभगोमहीवासस्तिलकाश्चनसर्पिषाम् ॥ २३३ ॥

पूर्वस्य विधेरर्थवादः ।

दीयन्त इति दानानि देयद्रव्याणि । दानक्रियैव वा दानम् । ब्रह्मदानं वेदाध्ययन-
व्याख्याने ।

वार्यादीनां सर्वदानोत्तमत्वाद्ब्रह्मणम् ॥ २३३ ॥

येन येन तु भावेन यद्यद्दानं प्रयच्छति ॥

तत्तत्तेनैव भावेन प्राप्नोति प्रतिपूजितः ॥ २३४ ॥

भावशब्दोऽयं चित्तधर्मे वर्तते । यादृशेन भावेन प्रसन्नेन चित्तेन श्रद्धयाऽऽदरेण
ददाति तादृशेनैव लभते । अथाश्रद्धयाऽवज्ञया क्लृप्तं परिभूय ददाति सोऽपि तथैव प्राप्नोति ।

यद्यदपि न द्रव्यजात्यभिप्रायम् । किंतर्हि फलं ? एतदुच्यते । तां तां प्रीतिं तत्तद्द्रव्य-
साध्यां प्राप्नोति । जात्यभिप्राये ह्यातुरायौषधदाने औषध एवं लभ्येत । तच्चाव्याधितस्यानु-
पयोगीति सोऽप्याचिप्येत । तस्मान् यादृश्युद्धासाद्यस्य प्रीतिस्तादृशी चैव प्राप्नोति ।
अतश्च सर्वदैवौषधदानं अरोगित्वमुत्तं भवति ।

अथवा इदं मे स्यादिति या फलकामना स 'भावः' । यत्फलमभिसंधाय यद्यद्द्रव्यं
ददाति तत्तत्प्राप्नोति । तेनैव भावेन तथैवेच्छया यदेवेच्छति तदेव लभत इत्युक्तं भवति ।
सर्वफलत्वं सर्वद्रव्याणां प्रदर्शितं भवति । २३४ ॥

योऽर्चितं प्रतिगृह्णाति ददात्यर्चितमेव वा ॥

तानुभौ गच्छतः स्वर्गं नरकं तु विपर्यये ॥ २३५ ॥

पूजापूर्वकं दातव्यम् । तादृशमेव च प्रतिगृहीतव्यम् । नावज्ञया दातव्यमिति
श्लोकस्य तात्पर्यम् ।

अर्चितमिति क्रियाविशेषणम् ॥ २३५ ॥

न विस्मयेत तपसा वदेद्दिष्टा च नानृतम् ॥

नार्तोऽप्यपवदेद्विप्रान् दत्त्वा परिकीर्तयेत् ॥ २३६ ॥

तपसाऽनुष्ठितेन विस्मयं न कुर्वात् । अतितीव्रं तपो मया कृतं सुदुश्चरमित्येवं मनसि
न कर्तव्यम् ।

इष्टा यागं कृत्वाऽनृतं न वदेत् । अविशेषेण प्रतिषिद्धस्यापि पुरुषार्थतया पुनः
प्रतिषेधो यागाङ्गत्वज्ञापनार्थः । प्रतिषेधातिक्रमे हि ज्योतिष्टोमादेरङ्गहीनता भवति ।

आर्त्तः पीडितोऽपि ब्राह्मणैर्न तानपचदेन्न निन्देत् ।

दत्त्वा गवादि द्रव्यं न कस्यचिदग्रतः परिकीर्तयेद्दिदं मया दत्तम् ॥ २३६ ॥

यज्ञोऽनृतेन क्षरति तपः क्षरति विस्मयात् ॥

आयुर्विप्रापवादेन दानं च परिकीर्तनात् ॥ २३७ ॥

पूर्वस्य प्रतिषेधस्यार्थवादेऽयम् ।

अनृतेन हेतुना यज्ञः क्षरति स्रवति निष्फलो भवति । यदर्थं कृतं तत्र सम्पद्यते ।

एवं सर्वत्र ॥ २३७ ॥

धर्मं शनैः सञ्चिनुयाद्वल्मीकमिव पुत्तिकाः ॥

परलोकसहायार्थं सर्वभूतान्यपीडयन् ॥ २३८ ॥

महति दाने महति च तपसि महति च यज्ञे ज्योतिष्टोमादौ यद्यसमर्थस्तदा नोदा-
सीनेन भवितव्यम् । किंतिर्हि शनैः शनैः स्वल्पेन दानेन स्वल्पेन तपसा यथाशक्ति
परोपकारेण अपहोमाभ्यां स्मार्ताभ्यां धर्मः सम्भवेत्यर्थः । यथा मृतसङ्घातं पुत्तिकाः
पिपीलिकाः सञ्चिन्वन्ति ।

परलोकसहायार्थमिति धर्मफलानुवादः ।

सर्वभूतान्यपीडयन् । याच्यया धर्मार्थया भूतानां पीडा न कर्तव्या ॥ २३८ ॥

नामुत्र हि सहायार्थं पिता माता च तिष्ठतः ॥

न पुत्रदारं न ज्ञातिर्धर्मस्तिष्ठति केवलः ॥ २३९ ॥

भूतानुवादेऽयम् ।

अमुत्र जन्मान्तरे सहायार्थं नरकादिदुःखादुद्धरणार्थं न कस्यचित्सुहृद्ब्रान्धवादेः
शक्तिरस्ति । केवल एव जीवता यो धर्मः कृतः स तमुद्धरति ॥ २३९ ॥

एकः प्रजायते जन्तुरेक एव प्रलीयते ॥

एकोऽनुभुङ्क्ते सुकृतमेक एव च दुष्कृतम् ॥ २४० ॥

यथा जन्तुः प्राण्येक एव जायते न सुहृद्ब्रान्धवादिना स एक एव प्रली-
यते । न सुहृदो बान्धवाः सहमरणमनुभवन्ति ।

यदि नाम भार्याऽन्यो वा भक्तो जनस्तन्मरणकाल आत्मानं हन्यात्तथापि पृथगंवासी
मरणक्रिया । अनया न गर्भेभ्यमत्रिवहनुभवन्ति ।

एवं सुकृतदुष्कृते अपि पृथगेवानुभवन्ति ।

ननु च 'न पुत्रदारम्' इत्युक्तम् । यावता पुत्रः प्राज्ञादिक्रियया पितुरुपकरोत्येव
मृतस्यैवं भार्याऽपि ।

सत्यम् । धार्मिकस्यैव तादृशः पुत्रो भवतीति तत्परमेतत् । यथा जीवतः कस्य-
चिद्वस्तप्राह्निकया कश्चित्सहायो भवत्येवं मृतस्य पुत्रो धर्मद्वारेणैवोपकरोति ॥ २४० ॥

मृतं शरीरमुत्सृज्य काष्ठलोष्टसमं सितौ ॥

विमुखा बान्धवा यान्ति धर्मस्तमनुगच्छति ॥ २४१ ॥

सह गच्छति ।

इदं प्रत्यक्षसिद्धप्रसङ्गानार्थमुच्यते ।

मृतस्य शरीरं चितावुत्सृज्य काष्ठमिव निष्प्रयोजनं विमुखा बान्धवाः प्रतिगच्छन्ति ।
धर्मस्तु केवलं पुरुषमनुगच्छति ॥ २४१ ॥

तस्माद्धर्मं सहायार्थं नित्यं सञ्चिनुयाच्छनैः ॥

धर्मेण हि सहायेन तमस्तरति दुस्तरम् ॥ २४२ ॥

उपसंहारोऽयम् ।

दुस्तरं तमः कृच्छ्रेण यत्तीर्यते । तमो दुःखम् । तदपि धर्मेण सहायेन सुतरं
भवति । न हि तादृशे तमसि मज्जतीत्यर्थः ॥ २४२ ॥

धर्मप्रधानं पुरुषं तपसा हतकिल्बिषम् ॥

परलोकं नयत्याशु भास्वन्तं स्वशरीरिणम् ॥ २४३ ॥

धर्मः प्रधानं यस्यासौ धर्मप्रधानो धर्मपरायणो यथाविहितकर्मानुष्ठायी ।

तपसा हतकिल्बिषं कथंचित्प्रमादकृतव्यतिक्रमे तपसा प्रायश्चित्तेन हतकल्मषं
शास्त्रव्यतिक्रमे जातोऽसौ दोषस्तस्मिन्तत्प्रायश्चित्तेन नष्टे परलोकं नयति भास्वन्तं
परलोकं देवस्थानं स्वर्गादि नयति प्रापयति ।

कः ?

प्रकृतत्वाद्वर्म एव ।

शरीरिणं पुरुषं त्वेन शरीरेण 'स्वशरीरी' । न यथाऽन्येषां पुरुषाणां पाञ्चभौतिकं
शरीरमेवं तस्य । किंतिहि ? स्वमेव शरीरं ब्रह्म । विभुत्वमनेनोच्यते ॥ २४३ ॥

उत्तमैरुत्तमैर्नित्यं सम्बन्धानाचरेत्सह ॥

निनीषुः कुलमुत्कर्षमधमानधमांस्त्यजेत् ॥ २४४ ॥

बहुप्रकारत्वादुत्तमस्य तदपेक्षा वीक्ष्या । कश्चिज्जात्योत्कृष्टः कश्चिद्विद्यया कश्चिच्छ्री-
लेन । अथवा सम्बन्धिभेदाद्यः कश्चित्सम्बन्धो येन केनचिदुत्तमेन योग्यः ।

उत्तमैरुत्तमैर्जात्यादिभिरुत्कृष्टैः कन्यादानादिलक्षणासम्बन्धानाचरेत्कुर्या-
न्निनीषुर्नेतुं प्रापयितुमिच्छुः कुलमुत्कर्षं श्रेष्ठम् ।

अधमानधमांस्त्यजेत् । उत्तमैरेव विधानादधमानां त्यागे सिद्ध उत्तमासम्भवे
मध्यमानुज्ञानार्थं त्यागवचनम् । अधमा निकृष्टाः ॥ २४४ ॥

उत्तमानुत्तमानेव गच्छन् हीनांस्तु वर्जयन् ॥

ब्राह्मणः श्रेष्ठतामेति प्रत्यवायेन शूद्रताम् ॥ २४५ ॥

उत्तमान्गच्छन्तैः सह सम्बन्धं कुर्वन्ब्राह्मणः श्रेष्ठतामेति । ब्राह्मणग्रहणं
अत्रियवैश्ययोः पि प्रदर्शनार्थम् ।

प्रत्यवायेन विपरीताचरणेन हीनैः सह सम्बन्धेन प्रतिलोभ्येन शूद्रतां गच्छति ।
जातेरनपायात् तत्तुल्यतां प्राप्नोतीत्युक्तं भवति ॥ २४५ ॥

दृढकारी मृदुदान्तः क्रूराचारैरसंवसन् ॥

अहिंसो दमदानाभ्यां जयेत्स्वर्गं तथाव्रतः ॥ २४६ ॥

कर्तव्येषु दृढनिश्चयो दृढकारी । यत्करोति तदवश्यं समापयति न पुनः कार्य-
मारभ्यासमाप्य निवर्तते । नानवस्थित इत्यर्थः । तदुक्तं “प्रारब्धस्यान्तगमनम्” ।

मृदुरनिष्ठुरः ।

क्रूराचारैः स्तेनादिभिर्न सम्बन्धः । तैः सह सम्बन्धमकुर्वन् ।

तथा दमदानाभ्यां स्वर्गं जयेत्प्राप्नुयात् ।

तथाव्रतः । एतद्व्रतं नियमं धारयन् । दमस्य पृथगुपादानादान्तो ह्यन्तःसहिष्णु-
र्द्रष्टव्यः ॥ २४६ ॥

एधोदकं मूलफलपक्षमभ्युद्यतं च यत् ॥

सर्वतः प्रतिगृहीयान्मध्वथाभयदक्षिणाम् ॥ २४७ ॥

एध इन्धनं काष्ठादि । अन्नं पक्वमां वा । अभ्युद्यतमभिमुखमुपनीतम् ।
एतत्सर्वतः प्रतिग्रहीतव्यम् । पतिताभिश्चस्तचण्डालादिप्रतिलोमवर्जं शूद्रादन्यस्माद्वा
ईषत्पापकर्मणः ।

अधु माणिकम् ।

अभयं दक्षिणेव । दृष्टान्तार्थमेतत् । प्रतिग्रहो हि परकीयस्य द्रव्यस्य तद्विच्छया
स्वीकारो न चाभ्युपपत्ता । न ह्यत्र कस्यचित्स्वाम्यं निवर्तते न च कस्यचिदुपजायते ।

अतः स्तुत्या इच्छिणाशब्दप्रयोगः । यथा चण्डालादिभ्योऽप्यरण्यं कान्तारे वा रक्षा
चौरादिभ्योऽङ्गोक्रियमाणा न दोषायैवमेतदेधादि गृह्यमाणं न दोषाय ।

अनापदि चार्यं विधिः । आपदि तु चण्डालादिभ्योऽपि वक्ष्यति ।

अभ्युद्यतशब्दश्चान्नेनैव सह सम्बध्यते प्रत्यासस्या, नैधादिभिः । अत एधादिषु
याच्याऽविरुद्धा ।

“धार्मिकेभ्यो द्विजातिभ्यः कर्तव्यस्तु परिग्रहः” इत्यधार्मिकेभ्यो द्विजेभ्यः शूद्राणा-
प्राप्तः । इष्यते च द्रव्यविशेषोपयाच्या । तदर्धमिदम् ॥ २४७ ॥

आहूताभ्युद्यतां भिक्षां पुरस्तादप्रचेदिताम् ॥

मेने प्रजापतिर्ग्राह्यामपि दुष्कृतकर्मणः ॥ २४८ ॥

एधादतिरेकेण यदन्यद्द्रव्यं तस्याप्यनेन विशेषेण ग्राह्यताच्यते ।

भिन्नाशब्दश्च प्रशंसायां प्रयुक्तो न भिन्नैव विवक्षिता । यद्यप्ययं सिद्धान्तालपता-
वचनः । भिन्ना किल स्वल्पत्वान्नातीव दोषावहा । ब्रह्मचारिणश्च सार्ववर्षिणी विहिता ।
एवमन्यदप्यनेन विशेषेण तत्तुल्यं दृष्टम् । भिन्नाशब्दस्यैवविधार्थविवक्षया प्रयोगः ।

तथाहि महाभारते (१।२०६।१)

“गत्वा ह्युभौ मार्गवकर्मशालां पार्थी पृथां प्राप्य महानुभावौ ।

तौ याज्ञसेनीं परमप्रतीतौ भिक्षेत्यथावेदयतां नराभ्यौ” ॥ इति ॥

आहूतोपहृता तं देशमानीता यत्र प्रतिग्रहीता स्थितः । अभ्युद्यताऽप्रे स्थापि-
ता वचनेनेङ्गितेन वा गृह्यतामिति निवेदिता । पुरस्तात्पूर्वमप्रचेदिताऽयाचिता प्रति-
ग्रहीत्रा । स्वयं परमुखेन वा दात्रा पूर्वं नेक्तमिदं मे द्रव्यमस्ति तत्प्रसादमाश्रित्य गृह्य-
तामिति केवलमतर्कितोपपादिता तत्काल एव दर्शिताभिप्राया ।

तादृशीं भिक्षां प्रजापतिर्हिरण्यगर्भो मेने मन्यते स्म । किमिति दुष्कृतकर्म-
णोऽपि सकाशाद्ग्राह्येति । दुष्कृतं पापं कर्म यस्यासौ दुष्कृतकर्मा ॥ २४८ ॥

नाश्रन्ति पितरस्तस्य दशवर्षाणि पञ्च च ॥

न च हव्यं बह्व्यग्रिर्यस्तामभ्यवमन्यते ॥ २४९ ॥

अथाग्रहणनिन्दार्थवादः । अथ यो यत्रैतामवधीरयति तस्य पितरः श्राद्धं नाश्रन्ति
न प्रतीच्छन्तीति । अग्निश्च देवेभ्यो हव्यं न बह्वति । पित्र्यादैवाव कर्मणो न फलं
लभ्यत इत्यर्थः ।

अत्र कश्चिदाह । “अनुपयुज्यमानमपि दातुरनुग्रहार्थमवश्यमीदृशं ग्रहीतव्यम्” ।

तत्त्वयुक्तम् । निर्दोषताऽस्यायाचितप्रतिग्रहस्योच्यते । प्रतिप्रसवो ह्ययम् । प्रति-
षिद्धस्य च प्रतिप्रसवो भवति । लौकिक्या चार्थितया प्राप्तिः प्रतिषिद्धा सैव प्रति-
प्रसूयते ॥ २४६ ॥

शय्यां गृहान्कुशान्गन्धानपः पुष्पं मणीन्दधि ॥

धाना मत्स्यान्ययो मांसं शाकं चैव न निर्णुदेत् ॥ २५० ॥

शय्यादीन्यनाहृतान्यपि न निर्णुदेन्न प्रत्याचक्षीत । यदि गृहेऽवस्थितानि
द्रव्याणि कैश्चिदुच्यते चेदमिदमाहरान्येतत्प्रतीक्यतां तदा न प्रत्याख्येयानि ॥ २५० ॥

गुरुभृत्यांश्चोज्जिहीर्षन्नर्चिष्यन् देवतातिथीन् ॥

सर्वतः प्रतिगृहीयान्न तु तृप्येत्स्वयं ततः ॥ २५१ ॥

गुरव उपदेशातिदेशैर्बहुवः । भृत्या आश्रिताः स्मृत्यन्तरे तु संख्याताः—

“वृद्धौ तु मातापितरौ भार्या साध्वी सुतः शिशुः” । तानुद्धर्तुमिच्छुः क्षुधावसन्नान् ।

देवतातिथींश्चार्चिष्यन्नित्यकर्मसम्पत्त्यर्थमित्यर्थः ।

सर्वतः प्रतिगृहीयात्साधुभ्योऽसाधुभ्यश्च ।

न तु तृप्येत्स्वयं ततः । ‘वृत्तिः’ क्षुत्तिवृत्तिरुपभोगश्च, तन्न कुर्यात् । गुर्वादिप्र-
योजनमेव तद्ग्रहीतव्यं न त्वात्मार्यम् ॥ २५१ ॥

कथं तर्ह्यस्मादापयितव्योऽत आह—

गुरुषु त्वभ्यतीतेषु विना वा तैर्गृहे वसन् ॥

आत्मनो वृत्तिमन्विच्छन् गृहीयात्साधुतः सदा ॥ २५२ ॥

अभ्यतीतेष्वतीतेषु विना वा तैर्जीवन्तोऽपि यदि पृथग्वसन्ति ।

गुरुप्रहृष्टं सर्वेषां च भृत्यानामपि प्रदर्शनार्थम् ।

आत्मनो वृत्तिं जीवनं प्रतीच्छन्नर्थयमानः साधुभ्यो धार्मिकेभ्यः प्रतिगृही-
यात् । जातेरत्रानुपादानाच्छ्रद्धादपि धार्मिकादस्ति परिग्रहः । तदुक्तं ‘नाथाच्छ-
ब्रह्म’ इत्यादि (४ । २२३) ॥ २५२ ॥

आर्धिकः कुलमित्रं च गोपालो दासनापितौ ॥

एते शूद्रेषु भोज्यान्ना यश्चात्मानं निवेदयेत् ॥ २५३ ॥

अर्धसीरी आर्धिकः कुटुम्बी भूमिकर्षक इति न उच्यते । गोपालदासौ
सम्बन्धिशब्दौ । यो यस्य गाः पालयति स तस्य भोज्यान्नः ।

यद्व्यात्मानं निवेदयेत् । अहं त्वच्छरणः त्वयि विश्रब्धो वत्स्यामीत्येवं य
आत्मानमर्पयति सोऽपि भोज्यान्नः ॥ २५३ ॥

यादृशोऽस्य भवेदात्मा यादृशं च चिकीर्षितम् ॥

यथा चोपचरेदेनं तथाऽऽत्मानं निवेदयेत् ॥ २५४ ॥

आत्मनिवेदनमेव व्यक्तो करोति । अस्य शूद्रस्य यादृश आत्मा भवेत् यत्कुलीनो
यदृशो यच्छिल्पश्च । यच्चिकीर्षितम् । अनेककार्येण त्वामहमाश्रितो धर्मेण अन्येन वा
प्रयो-जनेन राजकुलरक्षादिना । यथा चोपचरेच्छिल्पेनानेन त्वां संवे पादवन्दनादि
गृहकृत्यकरत्वे सर्वस्मिन्निवेदित आत्मा निवेदितो भवति ।

अन्ये तु “आत्मा वै पुत्रनामासि” इत्यपत्यवचनमात्मशब्दं मन्यमानाः यस्य शूद्रस्य
कामतः प्रवृत्ता दुहिता विवाह्यते तस्यानेन भोज्यान्नतोच्यत इत्याहुः ।

तदयुक्तम् । न तावदयमात्मशब्दो दुहितरि विस्पष्टं प्रयुक्तः । पुत्रशब्दो हि पुंस्येव
प्रसिद्धतरः । न च परोक्षशब्दोपदेशेन किञ्चित्प्रयोजनम् । एतावदेव वक्तुं युक्तं ‘दद्या-
दुहितरं च य’ इति ।

अन्ये त्वार्थिकादिग्रहणं शूद्रोपलक्षणार्थं वर्णयन्ति । तेन पारशवस्य श्वशुरस्य च
भोज्यान्नता सिद्धा भवति ॥ २५४ ॥

योऽन्यथासन्तमात्मानमन्यथा सत्सु भाषते ॥

स पापकृत्तमो लोके स्तेन आत्मापहारकः ॥ २५५ ॥

अन्यथाभूतमधार्मिकं सन्तं सत्सु शिष्टेष्वन्यथा भाषते धार्मिकोऽहमिति ।
अन्येन वा प्रयोजनेन चाश्रितोऽन्यद् दर्शयति स सर्वेषां पापकृतमधिकतमः पापकृत् ।

स्तेनश्चौरः ।

आत्मापहारकोऽन्यश्चौरो द्रव्यमपहरत्ययं पुनरात्मानमेवेति निन्दा-
तिशयः ॥ २५५ ॥

वाच्यार्था नियताः सर्वे वाङ्मूला वाग्बिनिःसृताः ॥

तां तु यः स्तेनयेद्वाचं स सर्वस्तेयकृन्नरः ॥ २५६ ॥

शब्दार्थयोर्नित्यसम्बन्धाद्वाचि शब्देऽर्था नियता उच्यन्ते ।

वाङ्मूला वक्तुः स्वाभिप्रायप्रकाशनस्य तदधीनत्वात्तन्मूला उच्यन्ते । वाचो
बिनिःसृताः संभूताः श्रोतुरपि प्रतिपत्तेस्तत्पुल्यत्वाद्वाग्बिनिःसृता उच्यन्ते ।

न चात्र पौनरुक्त्याशङ्कापरिहारे प्रयतितव्यम् । अनुवादत्वाद्दस्य यथाकथंविद्वस्तु-
परिहारत्वात् ।

तां वाचं यश्चोरयति मुष्णात्यन्यदुक्त्वाऽन्यदनुतिष्ठत्यन्येनाभिप्रायेण सङ्गच्छतेऽन्यच्च
दर्शयति स सर्वस्तेयकृत् । नास्ति तद्द्रव्यं सुवर्णादि यत्तेन नापहृतं भवतीति
निन्दार्थवादेऽनृतवचनस्य ॥ २५६ ॥

महर्षिपितृदेवानां गत्वाऽऽनृत्यं यथाविधि ॥

पुत्रे सर्वं समासज्य वसेन्माध्यस्थ्यमास्थितः ॥ २५७ ॥

गृहस्थस्यैवेदं प्रकारान्तरमुच्यते ।

महर्षीणामानृत्यं स्वाध्यायेन पितृणामपत्योत्पादनेन देवानां यज्ञैर्यथोक्तं “त्रिमिर्ऋ-
शैर्ऋणवा” इति गत्वा कृतैतत्त्रयं पुत्रे प्राप्तव्यवहारे सर्वगृहकुटुम्बव्यवहारं समा-
सज्य संन्यस्य वसेद् गृह एव ।

माध्यस्थ्यमास्थितस्त्यक्ताहङ्कारः । इदं मे धनमिदं मे पुत्रदारमिदं मे दासीदास-
मिति स्वबुद्धिं संन्यन्यासीत । नाहं कस्यचिन्न कश्चिन्ममेति त्यक्तस्वतृष्णाया माध्यस्थ्यम् ।

अयं च संन्यासः काम्यानां च दृष्टानां च कर्मणां, न सर्वेषाम् । उत्तरत्र दर्शयि-
ष्यामः ॥ २५७ ॥

एकाकी चिन्तयेन्नित्यं विविक्ते हितमात्मनि ॥

एकाकी चिन्तयानो हि परं श्रेयोऽधिगच्छति ॥ २५८ ॥

कृते सर्वकर्मसंन्यास इदं तस्य विशेषतः कर्तव्यम् ।

एकाक्यसहायः सन्नविद्यमानसम्भाषणोऽनाकुले विविक्ते निर्जने रहसि
चिन्तयेन्नित्यं हितमात्मन्युपनिषत्सु या ब्रह्मोपासना विहितास्ता अभ्यस्येत् ।

तच्चिन्तया तदभ्यासे परं श्रेयो मोक्षाल्पमधिगच्छति प्राप्नोति ॥ २५८ ॥

एषोदिता गृहस्थस्य वृत्तिर्विप्रस्य शाश्वती ॥

स्नातकव्रतकल्पश्च सत्त्ववृद्धिकरः शुभः ॥ २५९ ॥

अध्यायार्थोपसंहारः ।

एषा वृत्तिर्विप्रस्य गृहस्थस्योक्ता ।

शाश्वती नित्या । अनित्या त्वापदि या वक्ष्यते ।

विप्रग्रह्याद्वाद्यस्यैव स्नातकव्रतानां कल्पो विधिः ।

सर्वं नामात्मगुणस्तस्य वृद्धिकरः ।

शुभः प्रशस्तः ।

प्रशंसैषा ॥ २५६ ॥

अनेन विप्रो वृत्तेन वर्तयन् वेदशास्त्रवित् ॥

व्यपेतकल्मषो नित्यं ब्रह्मलोके महीयते ॥ २६० ॥

इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायां संहितायां चतुर्थोऽध्यायः ॥४॥

सर्वस्यास्य फलकथनमेतत् ।

अनेन विप्रो वर्तयन्वर्तमानो वेदशास्त्रविद्व्यपेतकल्मषः प्रतिषेधापराधजं पापं कल्मषं तद्व्यपेतं व्यपनीतं प्रायश्चित्तैः । तेनैतदुक्तं भवति । विहितकरणात्प्रतिषिद्धस्यानासेवनात्कथंचित्कृतस्य प्रायश्चित्तैर्निष्क्रीतत्वात् । ब्रह्मलोके महीयते ब्रह्मलोके स्थानविशेषे महिमानं प्राप्नोति ।

दर्शनान्तरं ब्रह्मरूपः सम्पद्यत इति सिद्धम् ॥ २६० ॥

इति श्री भट्टमेधातिथिविरचिते मनुभाष्ये चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमाध्यायः ५ ।

—:३:—

श्रुत्वैतानृषयो धर्मान् स्नातकस्य यथोदितान् ॥

इदमूचुर्महात्मानमनलप्रभवं भृगुम् ॥ १ ॥

ब्रह्मचारिगृहस्थयोऽध्यायत्रयेण ये धर्मा विहितास्ताञ्छुत्वा ऋषयो मरीच्यादयो
भृगुमाचार्यमिदं वक्ष्यमाणं वत्स्वब्रुवन् पृष्टवन्तः ।

“ननु चात्र स्नातकस्येति श्रूयते । तत्र ब्रह्मचारिगृह्यं किमर्थम् ?” ।

उच्यते । वृत्तसंकीर्तनमेतत् । ब्रह्मचारिणो धर्मा उक्ता एव ।

महात्मानमनलप्रभवमिति च भृगुविशेषणम् । अनन्नादग्नेः प्रभव उत्पत्ति-
र्यस्य तम् । “ननु प्रथमेऽध्याये ‘ग्रहं प्रजाः सिमृच्छुः’ इत्यत्र मनोरपत्यं भृगुरुक्तः” ।

सत्यम् । अर्थवादः । अमुत्र अग्नेः सकाशाद्भृगोर्जन्म श्रुतं तद्दर्शनैवमुक्तम् ।
तथा च नामनिर्वचनम् । “अष्टाद्वेत्तसः प्रथममुददीप्यत तदसावदित्योऽभवत् यद्विती-
यमासीत्तद्भृगुरिति” ।

उपचारतो वैतदुच्यते ; तेजस्वितासामान्यादग्नेरिव प्रसव इति ।

न चात्राग्निनिवेष्टव्यं कतरः पक्षो युक्त इति । अग्निदं परत्वादस्य शास्त्रस्य ।

सर्व एवायं प्रभप्रतिवचनसन्दर्भो वक्ष्यमाणस्य अदोषस्य गौरवज्ञापनार्थः । परिग्रह-
दुष्टादश्वभावदुष्टं गुरुतरमिति । सम्बन्धिदोषात्स्वरूपदोषो ब्रह्मवानन्तरङ्गत्वात् ।

“ननु च पूर्वं बहुतरं प्रायश्चित्तं श्रूयते ‘अमत्या क्षपणं त्र्यहमिति’ । इह तु
‘शेषेषूपवसेदहरिति’ । तत्कथमस्य गुरुतरत्वम् ?” ।

उच्यते । क्षुण्णनाद्यपेक्षमेतत् । तेषु हि ‘मत्या जग्ध्वा पते’दिति पतितप्राय-
श्चित्तं भवति । ॥ १ ॥

एवं यथोक्तं विप्राणां स्वधर्ममनुतिष्ठताम् ॥

कथं मृत्युः प्रभवति वेदशास्त्रविदां प्रभो ॥ २ ॥

यन्महर्षिभिः पृष्टं तदिदानीं दर्शयति ।

यथमिति शास्त्रव्यापारपरामर्शः । यथोक्तमिति शास्त्रार्थ परामृशति ।

एतेन शास्त्रसन्दर्भेण यादृशो धर्म उक्तस्तत्पुनस्तमनुतिष्ठतां द्विजातीनाम् । ‘विप्र’ग्रह-
णस्य दर्शनार्थत्वाद्ब्रूयति (श्लो० २६) “यतदुक्तं द्विजातीनामिति” ।

कथं मृत्युः प्रभवति—स्वातकावस्थायां ब्रह्मचर्यावस्थायां वा । यतः परिपूर्णयु-
र्मितैर्मवितुं युक्तं पुरुषायुषजीविभिः । शतवर्षं पुरुषायामायुस्ततः पुराऽपमृत्युना मरण-
मेषां न युक्तम् । यत उक्तम् “आचाराल्लभते ह्यायुः” (४।१५६) “जपतां जुह्वता-
मिति” (४।१४६) ॥ २ ॥

स तानुवाच धर्मात्मा महर्षीन्मानवो भृगुः ॥

श्रूयतां येन दोषेण मृत्युर्विप्रान् जिघांसति ॥ ३ ॥

अनभ्यासेन वेदानामाचारस्य च वर्जनात् ॥

आलस्यादन्नदोषाच्च मृत्युर्विप्रान् जिघांसति ॥ ४ ॥

“ननु च स्वधर्ममनुतिष्ठतामिति प्रश्नेन युक्तं ‘येन दोषेणेति’ उत्तरञ्च ग्रन्थो
नैवापपद्यते” ।

उच्यते । अनभ्यासेनेत्यादिदृष्टान्तत्वेनोच्यते । यथा भवद्भिः प्रतिपन्ना वेदानभ्या-
सादयः पुरायुषो मरणहेतवः, एवं वक्ष्यमाणोऽन्नदोषः । सत्त्वपि वेदाभ्यासादिषु न
तावत्स्वधर्मो यः पूर्वत्र कथितः, किं त्वयमन्नदोषो गरीयस्तरः । पृथक् प्रकरणाच्चैतद-
भिधीयते । ॥ ४ ॥

लशुनं गृञ्जनं चैव पलाण्डुं कवकानि च ॥

अभक्ष्याणि द्विजातीनामपेक्ष्यप्रभवानि च ॥ ५ ॥

लशुनादयः पदार्था लोके प्रसिद्धा एव ।

कवकशब्दो जातिशब्दः । कचित्कृयाकुरिति प्रसिद्धेऽर्थे मन्यते । छत्राकानि
कवकान्येव । तथाहि कवकशब्देन प्रतिषिद्धं, छत्राकशब्देन प्रायश्चित्तं वक्ष्यति (श्लो०
१६) “छत्राकं विट्बराहं चेति” । न च छत्राकं नाम पदार्थान्तरं प्रसिद्धम् । न चाक्षर-
वर्णसामान्येन यो यच्छत्राकारस्तं हं छत्राकमिति युक्तं प्रतिपत्तुम् । तथा सति सुव-
र्चलादीनां समाचारविरोधी प्रतिषेधः प्राप्नोति । तस्माद्यान्येव कवकानि तान्येव छत्रा-
काणि । तथा च निरुक्तकारः—“क्षुण्णमहिच्छत्रकं भवति यत् क्षुद्यत इति” । तेन
यान्येतानि भूमावकृष्टायामनुपूर्वजायां च सितवर्णानि जायन्ते तानि च कवकानि ।
वक्ष्यति च “भौमानि कवकानीति” । दर्शितं च ‘पदा क्षुण्णमिवेति’ । पादप्रहारेण
यानि क्षुद्यन्ते । यतो यानि वृत्ताद्गुल्माज्जायन्ते तेषां तदाकाराणामप्रतिषेधः ।

कुक्कुण्डानि कवकानि वैद्यके व्याख्यातानि । एतच्च व्याख्यानं न गवादिशब्द-
वत् । शाके कवकशब्दो लोके प्रयुज्यते । अतोऽस्य समाचाराद्वैद्यकादिशास्त्रार्थे
निश्चयः । प्रदर्शितश्चासौ ।

लघुनादीनां तु समानवर्णगन्धा अपि विष्णुना प्रतिषिद्धाः । पाराशरिकायां तु शब्देनैव निषेधः प्रायश्चित्तविशेषार्थं उक्तः “चान्द्रायणमिति” (अ० ११ श्लो० १०६) । तेन लघुतत्कर्त्तृकारादीनां प्रतिषेधः ।

अमेध्यप्रभवान्यमेध्यजातानि च संसर्गजातानि ।

अन्ये त्वाहुर्मूलवास्तूकवत्केवलामेध्यप्रभवानां युक्तः प्रतिषेधः । ततश्च यान्यधिक-
पुष्ट्यर्थं धान्यशाकादीन्यमेध्यक्षेत्रजातानि संसृज्यन्ते तानि न दुष्यन्तीति ।

तदयुक्तम् । श्रुतेः सर्वस्याप्यभक्ष्यत्वात् । इहापि च यद्यमेध्यसंसर्गमन्तरेण न किञ्चिद्वस्तूपद्यते ततः स्यादपि । यतस्तु किञ्चिन्मेध्याज्जायते किञ्चित्संसृष्टात्ततोऽयं प्रतिषेधः केवलेऽमेध्यप्रभवे, न संसृष्टे, भवतिष्ठते ।

मांसस्य सत्यपि शुक्रशोणितामेध्यप्रभवत्वे नायं प्रतिषेधः, पृथक्प्रकरणा-
रम्भात्तस्य ॥ ५ ॥

लोहितान् वृक्षनिर्यासान् ब्रश्चनप्रभवांस्तथा ॥

शेलुं गव्यं च पीयूषं प्रयत्नेन विवर्जयेत् ॥ ६ ॥

वृक्षकोटरस्त्रावेण हेत्वन्तराण वा बहिर्यन्मूलस्कन्धफलपलाशशाखाक्कुसुमव्यतिरिक्तं
वृक्षलग्नं जायते स वृक्षनिर्यासः ।

लोहितप्रहणात्कर्पूरादीनामप्रतिषेधः ।

ब्रश्चनाच्छेदनाद्येषां प्रभवो जन्म । एवं वृक्षादेर्वल्कप्रदेशा ये तत्रैव जायन्ते तेषा-
मलोहितानामप्रतिषेधः ।

शेलुः श्लेष्मातकः प्रसिद्धो वैद्यकादिशास्त्रेभ्यः । न तु सुतस्य क्षीरस्य सन्तानिका,
अप्रसिद्धत्वात् । यत्तु “पीयूषसाहचर्यात्सन्तानिका युक्तेति”,—भवति साहचर्यं विशेष-
हेतुरुभयत्र प्रयोगे सति, न पुनः साहचर्यमदृष्टप्रयोगाणां प्रयोगज्ञापकम् ।

गव्यं च । गव्यप्रहणान्माहिषादेरप्रतिषेधः । अनाद्यमप्रिमात्रसंयोगात्पिण्डी-
भूतमनासक्तं च । सद्यःप्रसूताया गोः क्षीरं ‘पीयूष’शब्देनोच्यते ।

“ननु च क्षीरस्य सविकारस्य दशाहं चाभक्ष्यतां वक्ष्यति । त्रिचतुराणि वाऽहानि
तादृशं क्षीरं भवति” ।

सत्यम् । यदि कथञ्चित्कस्या अपि दशाहात्परेण भवति तदिदमर्थवत् ।

प्रयत्नेनेत्यादि पदद्वयं श्लोकपूरणार्थम् । अभक्ष्याणीत्यनुवर्तते ॥ ६ ॥

वृथाकुसरसंयावं पायसापूपमेव च ॥

अनुपाकृतमांसानि देवान्नानि हवींषि च ॥ ७ ॥

अत्र कृसरसंयावमिति समाहारे द्वन्द्वः । तिलैः सह सिद्ध भोदनः 'कृसर'-
शब्देनोच्यते । संयावो भोज्यविशेषः सर्पिर्गुण्डतिष्ठादिकृतः पुरेषु प्रसिद्धः ।

“ये तु यैतेर्मन्त्रार्थत्वाद्यानि मिश्रीकृत्यान्नि साध्यन्ते मुद्रकुष्ठकादिभिस्तानि
संयावशब्देनोच्यन्त” इति, तेषां कृसरग्रहणमनर्थकम् । सोऽपि ज्ञानेन प्रकारेण
'संयाव' एव ।

वृथाशब्दः सर्वत्रानुपज्यते । यदात्मार्थं क्रियते, न देवप्रतिष्ठयर्थम् । तदा
कृसरादीनामुपदेश इति ।

तदयुक्तम् । न हि गृहस्था एकेनार्थेन पचन्ति । हविष इवावापात्प्रभृति तादृश्यै
नोद्देशः । किंतु हिं अनुदिष्टविशेषस्य सामान्यतः कृतस्यान्नस्य पच्ययज्ञानुष्ठानं विहितम् ।
तत्राकृतवैश्वदेवस्य भोजने विहितातिक्रमः, न पुनः प्रतिषेधः संमस्ति । तथा हि द्वे
प्रायश्चित्ते भवतः । विहितातिक्रमात्प्रतिषिद्धसेवनाच्च । कृसरादयस्तु देवताविशेष
वास्तुयज्ञादिविषयमनुद्दिश्य कृताश्चेदाह्निकविधयोऽपि प्रतिषिध्यन्ते ।

यश्चापि 'नात्मार्थं' पचेदिति' सोऽप्यवश्यकर्तव्यत्वात् कृतातिक्रमस्य भोजनप्राप्त्य-
नुवादे न पुनः प्रतिषेधः । तथा सति द्विमूलकल्पनाप्रायश्चित्तं स्यादित्युक्तम् । न
चान्यार्थत्वेनापि कृतस्यात्मार्थता पाकस्य निषेधं शक्यते । पच्यमानार्थो हि पाकस्तस्य
तद्द्वारिका न शक्या आत्मार्थता निषेधं, तेनैव वृत्तिविधानात् । न हि श्रुत्यादिशिष्ट-
भोजनं गृहस्थस्य शेषसंस्कारो न चात्र सङ्कल्पः श्रुतो, येन 'मर्दय पच्यतामिति' पाककाले
संकल्पमात्रं निषिध्यते । आत्मार्थं चोत्तरकालमविचार्येत्युच्यते । मिथ्यासङ्कल्पदोषश्च
स्यात्—देवतार्थतया सङ्कल्पितस्यात्मार्थतया योग इति । तस्मादयमनुवादे 'यत्पचेन्ना-
त्मार्थमेवोपयोज्यं प्राग्विधेर्वैश्वदेविकादिति' ।

तथा च अपक्वभोजनेऽपि विधिमेतं स्मरन्ति—“यदन्नः पुरुषो राजस्तदन्नास्तस्य
देवता” इति (रामायणे अयोध्याकाण्डे) ।

न च बुभुक्षमाणस्यैवाधिकारः, गार्हस्थ्यप्रतिपत्तिनिमित्तत्वात् । तेन यदहर्न भुञ्जीत
तदहर्प्यकुर्वन्प्रत्यवैति ।

एतदुक्तं भवति । स्वार्थं वा पचतु परार्थं वा, मा पाचोदिति सर्वथा कृतवैश्वदेवाति-
क्रमण्यता अपि न प्रवर्तन्ते इति नित्यतामनुवदति । यश्चापि पठति—“लौकिके
वैदिके वाऽपि हुतोत्सृष्टे जले क्षितौ । वैश्वदेवस्तु कर्तव्यः पच्यसूनापनुत्तये” इति --
अनेनापि नित्यतैवोच्यते । न हि वैदिके वैश्वदेवसम्भवः । न च स्मार्तवचने प्रमाणमस्ति ।

पायसापूपमिति । पयसा सिद्ध भोदनः 'पायसः', न दध्यादि पयोविकारः ।
अपूपपाः पुरोडाशाः ।

देवान्नानि समाचारप्रमाणकानि ।

हवींषि श्रुतिविहितानि होतव्यानि—प्राग्ग्रहहोमाद्—यतो हविःशेषस्य भक्ष्यतां
वक्ष्यति ।

अनुपाकृतस्य अयज्ञाहतस्य पशोर्मांसानि ! 'उपाकरणं' पशोः संस्कार-
विशेषः । स पशुयागेषु विहितः । एतेन च यज्ञोपयुक्तशेषभक्ष्यता मांसस्य लक्ष्यते ।

वृषाशब्दाधिकारेऽप्यनुपाकृतप्रहणमतिशयादिशिष्टस्यापि गोव्यजमांसस्य प्रतिषेधार्थम् ।
गोव्यजमांसमेव वाऽनुपाकृतशब्देन विवक्षितम् । गोव्यजस्यैव तत्रालम्भश्चोदितो यतः
शिष्टं प्रोक्षितमित्युक्तम् ॥ ७ ॥

अनिर्दशाया गोः क्षीरमौष्ट्रमैकशफं तथा ॥

आविकं सन्धिनीक्षीरं विवत्सायाश्च गोः पयः ॥ ८ ॥

यदीह 'अनिर्दशाहं गोः क्षीरमिति' पाठः उष्ट्रादीनामपि दशाह्यादिकः प्रतिषेध आश-
ङ्क्यते । अनिर्दशाग्रहणानुवृत्त्या तत्र समाचार आत्यन्तिकप्रतिषेधार्थं आश्रयणीयः ।
अनिर्दशाया इति तु खोलिङ्गपाठे आशङ्क्य नास्ति । न हि तद्धितान्तरैरनिर्दशाया
औष्ट्रमित्यादिभिः सम्बन्धोपपत्तिः ।

उत्तरत्र च पुनः क्षीरग्रहणात्समाचाराच्च उष्ट्रैकशफाविकानिर्दशगवीक्षीराणि
सविकाराणि प्रतिषिध्यन्ते । सन्धिनीविवत्सयोस्तु क्षीरमेव ।

अनिर्दशा च गौरुच्यते यस्यः प्रसूताया दशाह्यान्यनतिक्रान्तानि ।

सन्धिनी या उभयोः प्राप्तदोहा कथंचिदन्यतरस्मिन्दुह्यते । प्रातरप्रदुग्धा सायं
दुह्यते । सा तु स्वल्पक्षीरत्वादेकस्मिन्नेव काले, साऽसौ सन्धिनी ।

कश्चिदाह या मृतस्ववत्सा परकीयं वत्सं संचार्य दुह्यते सा 'सन्धिनी' । 'विवत्सा'
तु या सत्येव वत्से विनाकृतवत्सा वत्सप्रसवणमगपेक्ष्य कुष्ठकयवशालितुषादिना भोजन-
विशेषेण दुह्यते ।

विवत्साया इति । एतेनैव वत्सग्रहणेनावत्सा धेनुरानीयतामितिवद्गोरिति
लब्धे गोप्रहणमजामहिष्योरप्रतिषेधार्थम् । न पुनरनिर्दशाया इत्यत्र । अतश्च गोप्रहणं
तत्राजाद्युपलक्ष्यार्थम् । तथा च गौतमः (१७।२२-२३) "गोश्च क्षीरमनिर्दशायाः
सूतके । अजामहिष्योश्च" इत्याह ।

पयोग्रहणं सन्धिनीक्षीरमिति समासान्तवर्तिनः क्षीरपदस्य नातिसुकरः सम्बन्धो
यतः ॥ ८ ॥

आरण्यानां च सर्वेषां मृगाणां माहिषं विना ॥

स्त्रीक्षीरं चैव वर्ज्यानि सर्वशुक्तानि चैव हि ॥ ९ ॥

आरण्या गोहस्तिमर्कटादयः ।

पुंसां क्षीराभावः । सर्वेषां मृगाणामिति जातिमात्रविवक्षायां पुंस्त्रिङ्गनिर्देशा-
मर्थ्यात्क्षोभिः सम्बन्धः । मृगक्षीरं कुक्कुटाण्डमिति वत् । दर्शितं चैतत्पुम्भावविधौ
महाभाष्यकारेण ।

माहिषं विना । पयोपेक्षया नपुंसकनिर्देशः ।

स्त्री मानुषी । यद्यपि 'क्षी गौः सोमक्रयणो'त्यादौ सास्नादिमत्यर्थे प्रयोगदर्शनम्,
तथापि जात्यन्तरस्याप्रकृतत्वात् प्रसिद्धतरत्वात् तत्र प्रयोगः स्यात् । "क्षियो मधुरमि-
च्छन्ति क्षियो रत्नमनुत्तममिति" नार्येव प्रतीयते ।

शब्दकारमन्त्रादिप्रतिषेधे व्याचक्षते । न केवलं क्षीक्षीरं भक्षणे वर्ज्यं किंतु न्या-
स्वप्येवंविधासु क्रियासु । एष तु स्मृत्यन्तरसमाचारसापेक्ष एव शब्दः सूचको युक्तः, न
त्वस्यार्थस्य वाचकः ॥ ८ ॥

दधि भक्ष्यं च शुक्तेषु सर्वं च दधिसम्भवम् ॥

यानि चैवाभिषूयन्ते पुष्पमूलफलैः शुभैः ॥ १० ॥

अविशेषेण सर्वशुक्तेषु प्रतिषिद्धेषु केषुचिदयमपवादः । शुक्तान्युच्यन्ते यानि
प्राप्तसारस्यानि कालात्ययेन द्रव्यान्तरसंसर्गेण वाऽऽम्लतामापद्यन्ते । यथाऽऽम्रातका-
दीनि मधुराणि चिरकालमतिरसत्वाच्छुक्तानि भवन्ति । निष्पीडिता मधुररसः काल-
तोऽम्लतामेतीत्यादिना एवंविधानि । यानि तु स्वभावतोऽम्लानि दाडिमामलकजम्बोरादीनि
तानि नैव 'शुक्तानि' । यानि च प्राप्तकालोत्पत्त्यादीनि । न ह्ययमाम्लपर्यायः शुक्तशब्दः ।
तत्र केवलानि पाकतः शुक्तानि प्रतिषिध्यन्ते । द्रव्यान्तरैश्च पुष्पमूलकादिभिर्योजिता-
न्यत्र ज्ञायन्ते । तथा च गौतमः (अ० १७ सू० १४) "शुक्तं केवलमदधि" ।

अभिषूयन्ते । अभिषव उदकेन संसृज्य परिवासनम् ।

"यद्येवं काल एव तर्ह्यम्लताहेतुः" ।

सत्यम् । एतान्यपि द्रव्याणि । तृतीया च करणे सहयोगे वा । पुष्पादिभि-
रुदकेन सह अभिषूयन्ते सन्धीयन्ते ।

केचिस्वादुः—यत्र पुष्पमूलान्यम्लतां जनयन्ति । यानि दाडिमामलकादीनि
शुक्तानि तानि भक्ष्याणि, यानि द्राक्षादिभिर्मधुरैराभिषूयन्ते सन्धीयन्ते तानि न भक्ष्यन्ते ।
अभिषवो ह्युच्यते शुक्ताजननम् । यानि पुष्पादिभिः शुक्तोक्रियन्ते । न च द्राक्षादीनि
शुक्तापादकानि । किंतुर्हि केवल एव कालः ।

एतत्तु न सम्यक् । अशब्दार्थत्वात् । न हि 'सोममभिषुषोतीति' शुक्तं करोतीति
प्रतिपत्तिः । किंतुर्हि य एव प्राग्व्याख्यातोऽर्थः ।

दधिसम्भवं वदध्निन्मस्तुकिष्ठाटकूर्चिकादि ॥ १० ॥

क्रव्यादः शकुनीन् सर्वान् तथा ग्रामनिवासिनः ॥

अनिर्दिष्टांश्चैकशफांष्टिष्टिभं च विवर्जयेत् ॥ ११ ॥

क्रव्यादः ग्राममांसमच्छकाः कङ्कगृध्रादयः । अभक्ष्यवत्केवलाममांसमच्छका गृह्यन्ते ।
न तूभयरक्ता मयूरादयः ।

ग्रामनिवासिनः अक्रव्यादा अपि । एकशफा अश्वारवतरगर्दभादयः ।

अनिर्दिष्टास्तु नभक्ष्यत्वेनोक्तास्ते न भक्ष्या इति । ये तूक्तास्तत्रैव भक्ष्याः । ये
तूष्टवडवश्चगौरगर्दभाः प्रजाकामस्तेषां च मांसमभ्योयादिति ।

“ननु च श्रुतित एव तत्र भक्ष्यावाप्तिः । प्रत्युत निर्दिष्टग्रहणे सति श्रुतौ चोदितानाम-
न्यत्र भक्ष्यताशङ्का, ‘अनिर्दिष्टान्वर्जयेन्न निर्दिष्टानिति’ वाक्यार्थप्रतिपत्तेः । न च
स्मृतौ केचिद्भक्ष्यत्वेन निर्दिष्टाः, येन तद्व्यतिरिक्तविषयमनिर्दिष्टग्रहणं व्याख्यायेत ।
अतः श्रुतौ येऽनिर्दिष्टास्ते न भक्ष्या इति प्राप्नोति” ।

उच्यते । आचाराविरोधी स स्मृत्यर्थः । अनिर्दिष्टग्रहणमनुवादः ।

टिट्टिभः शकुनिरेव, टिटोति यो वाशते । प्रायेण शब्दानुकरणनिमित्तं शकुनीनां
नामधेयप्रतिलम्भः । तदुक्तं निरुक्तकारेण ‘काक इति शब्दानुक्रुतिस्तदिदं शकुनिषु
बहुलमिति’ ॥ ११ ॥

कलविङ्कं प्लवं हंसं चक्राहं ग्रामकुक्कुटम् ॥

सारसं रज्जुदालं च दात्युहं शुक्रसारिके ॥ १२ ॥

कलविङ्को ग्रामचटको निगमेषूक्तः । ग्रामवासित्वात्तस्य सिद्धे प्रतिषेधे पुनः प्रति-
षेधः क्षियाश्चटकाया अभ्यनुज्ञानार्थः । पुंशब्दो ह्ययं वृषभवत् । अन्ये त्वारण्यस्य निवृ-
त्त्यर्थं मन्यन्ते । ते हि वर्षासु वनवासिनो भवन्ति । बाहुल्यव्यपदेशाच्च ग्रामचटका
उच्यन्ते । यथा महिषा आरण्याः ।

प्लवहंसचक्रवाकानां वक्ष्यमाणजालपादप्रतिषेधात्सिद्धे प्रतिषेधे नित्यार्थं ग्रहणम् ।
अत आट्यादीनां विकल्पेन भक्षणं गम्यते ।

ग्रामकुक्कुटम् । ग्रामग्रहणादारण्याभ्यनुज्ञानम् ।

“कुतः पुनरारण्यस्याभक्ष्यताशङ्का” ।

स्मृत्यन्तरे हि “कुक्कुटो विकिराणामिति” पठ्यते । अतश्चाविशेषणाभक्ष्यता
प्राप्ता वचनेन । तस्य सामान्यप्रतिषेधस्य विशिष्टविषयता प्रज्ञायते ।

“ननु विकल्पः कस्मान्न भवत्यनेन शास्त्रेणास्याभ्यनुज्ञानाच्छास्त्रान्तरेण चाविशेषेण
कस्यापि प्रतिषेधात्” ।

नार्य विकल्पस्य विषयः । विरोधे हि तुल्यबलानां विकल्पो न चात्र विरोधोऽस्ति । न ह्यनयोः स्मृत्योः शास्त्रभेदोऽपि । सामान्यस्य विशेष उपसंहर्तुं न्याय्यत्वात् । शास्त्रान्तरतस्मृतीयस्याप्येकशास्त्रस्य दर्शितत्वात् ।

“यद्येवं जालपादप्रतिषेधस्यापि हंसादिविशेष एवोपसंहारो युक्तो नाविशेषेण काकजालपादानां सर्वेषां प्रतिषेधः” ।

भवेदेवं यद्यपौरुषेयोऽयं ग्रन्थः स्यात् । भिन्नकर्तृके त्वपौरुषेयत्वे न सामान्यस्य किञ्चित्प्रयोजनं हंसादिविशेषमात्रपर्यवसाने । भिन्नकर्तृकत्वे तु पौरुषेयत्वे सति सामान्यदर्शिना विशेषविषयमज्ञानं सम्भवति, विशेषदर्शिनाऽपि सामान्यविषयम् । उभयोश्च मूलकल्पनायामेकस्य सामान्यवेदनं वचनमूलं कल्प्यते, अन्यस्य विशेषवचनम् । तयोश्च वैदिकयोर्मिश्रशास्त्राधीतयोरसति शास्त्रभेदे, एकवाक्यतैव न्याय्या । न च वेदे पर्यनुयोगोऽस्ति, ‘किं सामान्येन यदि विशेषनिष्ठता’; तस्य कर्तुर्भवात् । श्रुताद्धि तत्र प्रतिपत्तिः केवलशब्दशक्तिसमाश्रिता । न प्रयोजनवशेनार्थान्तरकल्पनम् ।

रज्जुदालादयः शाकुनिकेभ्य उपलब्धव्याः ॥ १२ ॥

प्रतुदान् जालपादांश्च कोयष्टिनखविष्किरान् ॥

निमज्जतश्च मत्स्यादान् सैनं बल्लूरमेव च ॥ १३ ॥

प्रतुद्य प्रहृत्य चञ्च्वा ये भक्षयन्ति । स्वभाव एष एषां पक्षिणाम् । प्रतुदाः शतपत्रादयः । जालपादा आठ्यादयः । तेषां विकल्प उक्तः ।

“ननु च यत्र विकल्प अन्यतरत्रेच्छातः प्रवृत्तिः । सा चाप्रतिषिद्धेष्वपि स्थितैव । लौकिकं हि भक्षणं, तत्सत्येवार्थित्वे । न शास्त्रोक्तं, येन नियमतः स्यात् । तत्र विकल्पितस्य प्रतिषेधस्य न किञ्चित्प्रयोजनं पश्यामः” ।

उच्यते । इतोत्तरमेतत् ।

“यत्राबुद्धिपूर्वप्रयोगाच्छब्दादेवार्थावगतिः । पौरुषेयस्त्वयं ग्रन्थः समाहितचेतसा प्रयत्नवता शतसाहस्रिकं संक्षेप्तुमाचार्येण प्रणीतः, यत्राशब्दमनर्थकं प्रयोक्तुम् । अत आचार्याभिधानं उन्नोयते । ननु जालपादप्रतिषेधोऽसति तद्विशेषं हंसं स्वशब्देन निषेधयति । यत एतदपि स्मरणमेव । अन्ये तु जालपादस्त्विति प्रमादपाठः स्यात्” ।

उक्तं चैतद्विज्ञेन चेष्टितेन महता वा सूत्रप्रणयनेनाचार्यान्नामभिप्राया लक्ष्यन्ते । विशेषश्चात्रानुमीयते । “जालपादादि न भक्षयेत्” इति विवक्षिते सामान्यप्रतिषेध उभयोरर्थवत्वात् ।

यत्र मांसविक्रयार्थाः पशवो हन्यन्ते सा सूना । आपणो मांसस्येत्येके ।

बद्धलूरं मांसं संशोष्य चिरस्थापितम् ।

नक्षैर्विकीर्य भक्षयन्ति ते नखचिच्छिकराः । मयूरकुक्कुटादयः ।

आपत्तिरिति वचनात् तेषां पाक्षिकी भक्षयताऽप्यस्ति । स हि पठति 'कुक्कुडो विकिराणामिति' । न चास्य मानवस्य वचनस्य कुक्कुटोपसंहारः शक्यो वक्तुं कुक्कु-
टनामग्रहणस्यानर्थक्यप्रसङ्गात् ॥ १३ ॥

वकं चैव बलाकां च काकोलं खञ्जरीटकम् ॥

मत्स्यादान् विड्वराहान् च मत्स्यानेव च सर्वशः ॥ १४ ॥

वकबलाकाकाकोलादीनां मत्स्यादग्रहणात्सिद्धे प्रतिषेधे तदन्येषां विकल्पार्थं
पुनर्वचनम् ।

मत्स्यादा अपक्षिणोऽपि मत्स्यादग्रहणाद्भक्ष्या विज्ञेयाः नक्रादयः, क्रियानिमित्तत्वा-
न्मत्स्यादशब्दस्य ।

काकोलश्च श्येनो देशान्तरप्रसिद्धेः, अयं बाह्योक्त्वेवमुच्यते इति प्रसिद्धम् ।

विड्वराहप्रतिषेधाच्चारण्याभ्यनुज्ञा ग्रामवासिप्रतिषेधश्च पूर्वसूत्रे प्रकरणाच्छकुनि-
विशेषणार्थो विज्ञेयः । एवं हि चेह विड्वराहग्रहणमर्थवद्भवति । ग्रामवासी शूकरो
'विड्वराहः' ।

"ननु च यदि तत्र प्रकरणाद् ग्रामवासिनः पक्षिणो गृह्यन्ते, इहापि 'मत्स्यादाः'
पक्षिण एव ग्रहीतुं न्याय्याः" ।

नैवम् । न चात्र शकुनीनां प्रकरणमस्ति विड्वराहमत्स्यानामपक्षिणामपि
निर्देशार्थम् ।

सर्वशः सर्वदा ।

उत्सर्गोऽयं अस्यापवादं वक्ष्यामः ॥ १४ ॥

यो यस्य मांसमश्नाति स तन्मांसाद उच्यते ॥

मत्स्यादः सर्वमांसादस्तस्मान्मत्स्यान् विवर्जयेत् ॥ १५ ॥

पूर्वस्य मत्स्यप्रतिषेधविधेरर्थवादेऽयम् ।

यत्सम्बन्धिमांसं योऽश्नाति स तन्मांससम्बन्धिन्वाऽशनक्रियया व्यपदिश्यते । यथा
सर्पादो नकुलः, माजरी मूषकादः, इत्यादि । यस्तु मत्स्यदः स सर्वमांसाशी भवति ।
गोमांसाद इत्यपि व्यपदेशं युक्तः । अतो भिन्दातिशयान्मत्स्यान्विवर्जयेत् ॥ १५ ॥

पाठीनरोहितावाद्यौ नियुक्तौ हव्यकव्ययोः ॥

राजीवाः सिंहतुण्डाश्च सप्तलकाश्चैव सर्वशः ॥ १६ ॥

पाठीनरोहितौ मत्स्यजातिविशेषौ तयोर्हव्यकव्यनियोगेन श्राद्धादौ भक्ष्यताऽ-
भ्यनुज्ञायते, नान्वाहिके भोजने । राजीवर्षिहृतुण्डसशल्कानां सर्वशः हव्यकव्या-
भ्यामन्यत्राप्यनिवृत्तिर्भोजने ।

राजीवाः पद्मवर्णाः कैश्चिद्विध्यन्ते । अपरैस्तु 'राजयो' रेखा येषां सन्ति ।

सिंहतुण्डाः सिंहाकृतिमुखाः ।

सशल्काः शकलिनः ॥ १६ ॥

न भक्षयेदेकचरानज्ञातांश्च मृगद्विजान् ॥

भक्ष्येष्वपि समुद्दिष्टान् सर्वान् पञ्चनखांस्तथा ॥ १७ ॥

एकचराः सर्पोलुकादय एकाकिनश्चरन्ति ।

अज्ञातान्नामतो जातिविशेषतश्च ।

मृगद्विजान् । मृगाः पक्षिणश्च न भक्ष्याः ।

भक्ष्येष्वपि समुद्दिष्टान् । येऽप्रतिषिद्धास्ते तादृष्ये असति भक्ष्यतां प्राप्ताः समु-
द्दिष्टा इव भवन्ति । न तु भक्ष्याणां समुद्देशोऽस्ति । परिहर्तव्यतया विशेषतोऽविज्ञाता
भक्ष्यपक्षपतिता 'भक्ष्येष्वपि समुद्दिष्टा' इत्येवमुच्यन्ते ।

पञ्चनखाश्च वानरमृगालादयः ।

सर्वग्रहणं पादपूरणार्थम् ॥ १७ ॥

श्वाविधं शल्यकं गोधां खड्गकूर्मसंज्ञांस्तथा ॥

भक्ष्यान् पञ्चनखेष्वहुरनुष्ठांश्चैकतोदतः ॥ १८ ॥

पञ्चनखानां मध्याच्छ्वाविषादयो भक्ष्याः । स्मृत्यन्तरे तु खड्गे विकल्पः । तथा
च वशिष्ठः (१४ । ४७) "खड्गे तु विवदन्ते" इति ।

उष्ट्रवर्जिता एकतोदतो गोव्यजमृगा भक्ष्याः ।

"ननु च श्वावित्प्रभृतीनां पञ्चनखानां भक्ष्यत्ववचनादन्येषामभक्ष्यतासिद्धेः सर्वान्प-
ञ्चनखानिति प्रतिषेधवचनमनर्थकम्" ।

नैव दोषः । सर्वशब्देन प्रतिषेधे स्पष्टा प्रतिपत्तिर्भवति । भक्ष्यविशेषनिर्देशेन तदन्येषां
या अभक्ष्यताप्रतिपत्तिः सा आनुमानिकी प्रतिपत्तिः । गौरवं हि तथा स्यात् ॥ १८ ॥

छत्राकं विड्वराष्टं च लशुनं ग्रामकुटुम्बम् ॥

पलाण्डुं गृध्रनं चैव मत्स्या जग्ध्वा पतेद्द्विजः ॥ १९ ॥

छत्राकं कवकानि ।

विबुधराहः ग्रामशूकरः स्वतन्त्रविहारः ।

एतानि भक्षयित्वा पतितो भवेत् । पतितप्रायश्चित्तं कुर्यात् । वक्ष्यति च (११ । ५६)
“गर्हिताम्राद्ययोर्जग्धिः सुरापानसमानि षट्” ॥ १६ ॥

अमृत्यैतानि षट् जग्ध्वा कृच्छ्रं सान्तपनं चरेत् ॥

यतिचान्द्रायणं वाऽपि शेषेषूपवसेदहः ॥ २० ॥

अमृत्या अबुद्धिपूर्वं षट् जग्ध्वा षण्णामन्यतममपि । भक्षणस्य अविधेयत्व-
निमित्ततया साहित्यस्याविवक्षा ।

शेषेषु अभक्ष्येषु भक्षणे लोहितवृत्तनिर्यासादिषु एकमहोरात्रं न भुञ्जीत । अहः-
शब्दो रात्रावपि दृष्टप्रयोगः । “अहश्च कृष्णमहरर्जुनं चेति” (ऋग्वेद ६ । ८ । १) ।
येषु चात्र प्रकरणे प्रतिषिद्धेषु प्रायश्चित्ताधिकारे प्रतिपदं प्रायश्चित्तमन्यद्वक्ष्यते
“क्रव्यादसूकरे”त्यादि (११ । १५६) तत्र तदेव द्रष्टव्यं प्रतिपदविहितत्वात् । अस्य
बोपवासस्यान्यत्र चरितार्थत्वात् ॥ २० ॥

संवत्सरस्यैकमपि चरेत्कृच्छ्रं द्विजोत्तमः ॥

अज्ञातभुक्तशुद्धयर्थं ज्ञातस्य तु विशेषतः ॥ २१ ॥

भोज्यशुद्धगृहभोजिनो ब्राह्मणस्येवमुच्यते ।

यस्य शुद्धस्य गृहे यानि ब्राह्मणानामभोज्यान्यन्नानि सम्भवन्ति, न दूरतः परिह्रियन्ते,
तादृशस्य गृहे यो ब्राह्मणोऽन्नं भुङ्क्ते तस्य प्रतिषिद्धान्नभोजनाशङ्कायां प्राजापत्यकृच्छ्रचरण-
मुपदिश्यते । अविशेषनोदनायां प्राजापत्यं कृच्छ्रं प्रतीयत इति वक्ष्यामः ।

अज्ञातभुक्तशुद्धयर्थमज्ञातदोषशङ्कायामाह । दोषो यदि भुङ्क्ते तस्य शुद्धयर्थम् ।

“ननु च ईदृशस्य शुद्धिं वक्ष्यति (५ । १२७) “अदृष्टमद्विर्निर्णिकमिति” ।

तस्य विषयं तत्रैव दर्शयिष्यामः ।

ज्ञातस्य तु दोषस्य विशेषतः वैशेषिकं प्रायश्चित्तं कर्तव्यम्, यस्य यद्विहितं
प्रतिपदम् ॥ २१ ॥

यज्ञार्थं ब्राह्मणैर्वध्याः प्रशस्ता मृगपक्षिणः ॥

भृत्यानां चैव वृत्त्यर्थमगस्त्यो ह्याचरत्पुरा ॥ २२ ॥

भक्ष्यप्रसङ्गेन हिंसाऽभ्यनुज्ञायते ।

अत्यर्थं ह्युत्पीडयां भृत्यादेभोजनान्तरासंभवे भक्ष्यमृगपक्षिवधः कर्तव्यः । भृत्याः

प्राग्ब्याख्याताः ।

अगस्त्यस्तथाकृतवानित्यगस्त्यग्रहणं प्रशंसार्थम् ।

यच्चार्थमित्याद्योऽर्धश्लोकोऽर्थवाद एव । तत्र हि वधः प्रत्यक्षश्रुतिविहितत्वादेव सिद्धः ।

अग्रस्ता ये भक्षयताऽनुज्ञाताः ।

एष एवार्थ उत्तररलोके विस्तरतः कर्मार्थवादतया कथ्यते ॥ २२ ॥

बभूवुर्हि पुरोडाशा भक्ष्याणां मृगपक्षिणाम् ॥

पुराणेष्वपि यज्ञेषु ब्रह्मक्षत्रसवेषु च ॥ २३ ॥

षट्विंशत्संवत्सरं नाम सत्रं तत्र मृगपक्षिवध आम्नातः सोऽनेनानूयते । इ' तत्र ब्राह्मणं 'संस्थितेऽहनि गृहपतिर्मृगयां याति स तत्र यान्यान्मृगान्द्वन्ति तेषां तरसाः पुरोडाशा भवन्ति' । अर्थवादत्वाद्बभूवुरिति भूतप्रत्यये न विवक्षा । तेनाद्यत्वेऽपि भवन्ति ।

एवं पुराणेष्वपि । न केवलं कश्चिदद्यत्वे सत्राणां व्यवहार इति दर्शनाभिप्रायमेतत् पुराणेष्विति । न पुनः 'अद्यत्वे यदि केचित्सर्वान्येव हरेयुस्तेषामेष विधिर्न भवतीति' मन्तव्यम् । अथवा यः स्वयं शास्त्रार्थं वेदितुमसमर्थः केवलं परप्रसिद्धया 'महाजनो येन गतः स पन्थाः' इति न्यायेन प्रवर्तते तत्र त्वेतदुच्यते पुराणेष्विति । नायमिदं प्रथमको धर्मः किंतिर्हि अनादिः ।

पुराणा ऋषयः । ब्राह्मणाः केचन तपःसिद्धाः, जात्यन्तरं वा । यथा महाभारतादौ वर्णितम् ।

न चात्र 'निर्वन्धः कर्तव्यः "ऋषीणां जात्यन्तरत्वे गन्धर्वादिवत्कथं यागेष्वधिकारः' इति । यतोऽयमर्थवादो येन केनचिदालम्बनेन प्रतीयते ।

ब्रह्मक्षत्रसवाः ब्रह्मचत्रिययज्ञाः ॥ २३ ॥

यत्किञ्चित्स्नेहसंयुक्तं भक्ष्यं भोज्यमगर्हितम् ॥

तत्पर्युषितमप्याद्यं हविःशेषं च यद्रवेत् ॥ २४ ॥

भक्ष्यं यत्किञ्चित्स्नेहसंयुक्तम् । भोज्यमोदनादि । मुक्तिभुञ्ज्योरकार्थत्वेऽपि पृथगुपादानाद्विषयभेदोऽयं प्रतीयते ।

अगर्हितं शुक्लतामनापन्नम् ।

तत्पर्युषितमप्याद्यम् । राज्यन्तरे पर्युषितमुच्यते । पूर्वेषु सिद्धमप्यपरेषु पर्युषितं भवति ।

स्नेहसंयुक्तमिति । एवं संदिह्यते । किं यत्स्नेहसंयुक्तं सत्पर्युषितं रसमिश्रशाकादि तत्पर्युषितमशितव्यम्, उत शुष्कस्यापि पर्युषितस्य भक्षणकाले स्नेहसंयोगः कर्तव्यः । भक्ष्यापूपापि पर्युषितं भोजनकाले स्नेहेन संयोज्य भक्षयितव्यमिति ।

अत्र सन्दिह्यते—“स्नेहयुक्तानां भक्ष्यतोच्यते, ‘तत्पर्युषितमाद्यमिति’ । उद्दिश्यमानं स्नेहसंयुक्तमिदं न पुनर्विधेयार्थे । न हि तच्छब्दसम्बन्धोऽस्य श्रुतो यत्पर्युषितं तत् स्नेहसंयुक्तमाद्यमिति’ ।

उच्यते । हविःशेषाणां पर्युषितानामस्नेहसंयुक्तानां तेषां वचनमनर्थम् । न च तेषां स्नेहसंयुक्तानां परिवाप्तः संभवति । एवं च तेषां वचनमर्थवद्भवति यदि भोजनकाले तेषां स्नेहसंयोगो नापेक्ष्यते । अतस्तेषां तावद्भोजनकाल एव स्नेहसंयोगनिरपेक्षतया वचनस्यार्थवत्त्वम् ।

“यद्येवं तथापि न संदेहः । अर्थवत्त्वाद्विशेषपदस्य विधेयार्थता स्नेहसंयुक्तशब्दस्य न्याय्या” ।

उच्यते । एतावदत्र सन्देहे बीजम् । यथाश्रुतसम्बन्धस्य बलीयस्त्वात्किं हविःशेषपद-
मनुवादेऽस्तु उतानर्थकत्वं मा प्रापदिति यत्पर्युषितं वेन स्नेहसंबन्धः क्रियताम् । तत्रान-
र्थक्याद्व्यवहितकल्पना व्यायसी । समाचाराभिर्णयः ।

सर्पिस्तैलवसामज्जाः ‘स्नेहाः’ ॥ २४ ॥

चिरस्थितमपि त्वाद्यमस्नेहाक्तं द्विजातिभिः ॥

यवगोधूमजं सर्वं पयसश्चैव विक्रिया ॥ २५ ॥

चिरस्थितं द्विरात्रायन्तरितम् । अपिशब्दादाक्तमित्यत्रापि सम्बन्धयितव्यम् ।
स्नेहाक्तमपि यवगोधूमजं सक्तपूपादि ।

पयसो विक्रिया विकारा दधिमथितादयः ॥ २५ ॥

एतदुक्तं द्विजातीनां भक्ष्याभक्ष्यमशेषतः ॥

मांसस्यातः प्रवक्ष्यामि विधिं भक्षणवर्जने ॥ २६ ॥

आद्येन श्लोकार्धेन पूर्वप्रकरणमवच्छिनत्ति । तदेतदनन्तरमनुक्रान्तं प्रकरणमेतत्
द्विजातीनां न शूद्राणामिति, उत्तरं तु यद्वक्ष्यते तच्छूद्राणामपीति प्रकरणव्यवच्छेद-
प्रयोजनम् ।

अतश्च मांसभक्षणे प्रकारो वक्ष्यते । यच्च तद्वर्जनेन फलं तच्छूद्रस्यापि भवतीति ।
अन्यथा “अभक्ष्याणि द्विजातीनाम्” (श्लो० ५) इत्यधिकारादशुनादिष्विव शूद्रस्य
मांसभक्षणेऽपि कामचारः स्यात् ।

“यद्येवं देवाद्यर्चने शिष्टस्य मांसस्य भक्ष्यता वक्ष्यते (श्लो० ३२) ‘देवान्पि-
तु’श्चार्चयित्वा लादन्मांसं न दुष्यतीति’ । देवाद्यर्चनं मेभ्येन मांसेन । ये च द्विजातीनां
प्रतिषिद्धा भृगशकुन्तास्तेऽमेभ्याः । अतश्च तेषां मांसेन देवार्चनासंभवात्तच्छेषस्या-

भक्ष्यत्वादन्येऽपि प्रकरणभेदाः—यथा ब्राह्मणादीनां भृगपक्षिणः प्रतिषिद्धाः—ते शूद्रस्यापि प्रकारान्तरेण प्रतिषिद्धा भवन्ति । तत्र प्रकरणभेदेन न किञ्चिदुच्यते । लघुनादिप्रतिषेधः शूद्रस्य न भवति” ।

अस्ति तावत्प्रकरणभेदेन प्रयोजनं लघुनादिप्रतिषेधे शूद्रस्याधिकारो मा भूदिति । मांसेऽपि देवाद्यर्चने गृहस्थस्याधिकारादगृहस्थस्य शूद्रस्य यथाकाम्यम् ।

“ननु च पाक्यज्ञे शूद्रस्याधिकारः स्थित एव । भोजनं गृहस्थानां च विहितम् । न च लघुनादिभिः पाक्यज्ञाः क्रियन्ते । ततश्च नापि शूद्रस्य यथाकाम्यं लघुनादयो भक्ष्याः स्युः” ।

को दोषः ।

“द्विजातिग्रहणमनर्थकम्” ।

परिहृतमेतदगृहस्थस्य प्रोषितस्य वा कामचारः । न च गृहस्थेन यदहुतं तन्न भोक्तव्यम् । शेषभुग्भवेदित्यस्यायमर्थः ‘अकृतवैश्वदेवक्रियेण न भोक्तव्यम्’ । तत्र यस्यैव यागस्नाधनता द्रव्यस्य तदेव मेध्यं होतव्यम् । अन्ये तु भोजनकाले कुतश्चिदाहृत्य मध्यगेहे वा भुञ्जते । तच्चाहुतशेषमपि न प्रतिषिद्धम् । मांसे तु पुनर्वचनाग्नियमः ‘न कदाचिद्देवानुपयुक्तं भोज्यमिति’ ।

“यदि चातुर्वर्ण्यस्यात्राधिकारस्तदा यद्वक्ष्यति परस्तात् शुद्धिविधौ—‘चतुर्णामपि वर्णानामिति’—तदनर्थकम्” ।

तत्रैव तस्य प्रयोजनं वक्ष्यामः ।

अथ—“श्वमांसाद्यपि शूद्रस्य भक्ष्यं प्राप्नोति द्विजातिग्रहणात्पूर्वत्र” ।

किं त्वेकादशे ‘विड्वराहखरोष्ट्राणामित्यादिश्लोकात्रयनिर्दिष्टाः (११ । १५४) शूद्रस्यापि न भक्ष्या इति ज्ञापकं दर्शयिष्यामः ॥ २६ ॥

प्रोक्षितं भक्षयेन्मांसं ब्राह्मणानां च काम्यया ॥

यथाविधि नियुक्तस्तु प्राणानामेव चात्यये ॥ २७ ॥

अप्रोषामीये पशौ हुतशिष्टं मांसं लक्षण्या प्रोक्षितमुच्यते ।

“ननु प्रोक्षितशब्दे यैगिक उच्छेदन इत्यस्य धातोः प्रक्षालनक्रियानिमित्तकः । तथा च ‘प्रोक्षणीरासादय’ ‘घृतं प्रोक्षणीयमिति’ ‘प्रोक्षणीभिरुद्गेजिताः स्य’ इति सर्वत्र क्रियायोगात्प्रयुज्यते । यथासेचनसाधनम्, तत्र कुतो वैदिकसंस्कारनिमित्तकानां स्वस्वन्वन्धे पशुलक्षणाद्वारेण मांसे प्रवर्तते । मुख्यं च शब्दार्थमतिक्रम्य किमिति लक्षणाऽऽश्रीयते । अतः प्रक्षालितमुदकादिना युक्तम्” ।

सत्यम् । यद्यत्र वाक्यान्तराण्यर्थवादाश्च शेषभूता न स्युः—‘अनुपाकृतमांसानि’
‘असंस्कृतान्पशून्मन्त्रैरिति’ । अतस्तत्पर्यालोचनयाऽयमेवार्थोऽवतिष्ठते ।

“यद्येवं तत एव सिद्धत्वात्किमनेन” ।

केचिद्बाहुः—अनुवादोऽयम् । मांसेच्छया भक्षणस्य विधिस्तावदयं न भवति क्षुत्प्रति-
घातार्थिनो स्निग्धस्या प्रवृत्त्युपपत्तेः । स हि विधिरुच्यते यः पुरुषस्य दृष्टेन प्रयोजनेन
प्रवृत्तावसस्यां प्रवृत्त्यवबोधकः, ‘यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयादिति’ । शास्त्रमेवात्र प्रमा-
णम् । यत्र ‘अस्मिन्कृते इदमभिमतमभिनिर्वर्तते अकृते वाऽयमनर्थ आपतति’ एवमन्वयव्य-
तिरेकाभ्यामवगम्यते तत्र न शास्त्रमेव मृग्यते । यत्र तु नायमन्यतोऽवगमः केवलागमै-
कगोचरः स विधिरिति चोच्यते । इह तु भोजने कृते पुष्टिरुपजायते, यदुःखं तन्निव-
र्तत इति, बाला अपि स्नानपायिनोऽनुपदिष्टमवयन्ति । नियमोऽपि न भवति, तद्रूपानव-
धारणात् । यदि तावत्प्रोक्तं च भक्षयेदेवेति नियमस्तदा कालविशेषावच्छेदाभावादा-
हारविहारकाला अप्यवसीदयुरनवरतमभन्नेवासीत्, अशक्यश्चार्थ उपदिष्टः स्यात् ।
यथोक्तम् “अब्राह्मभोजीति” ‘यदहरेव प्रत्यवेयादिति’ । महाभाष्यकारेण विधिविशेष
एव च नियम उक्तः । असम्भवति च विधौ कुतो नियमः । न चान्येन प्रोक्षितमन्येन
क्षभ्येत । तस्मादयमनर्थः । अथ—“प्रोक्षितमेवेति अप्रोक्षितं नेति परिसंख्या । न हि
प्रोक्षिताप्रोक्षितोभयभक्षणस्य त्यागादशनाया निवृत्तौ युगपत्पर्यायेण वा प्रवृत्त्या परिसं-
ख्याक्षक्षणस्य विद्यमानत्वात्” । तथाऽप्यनुपाकृतमांसानीत्येव सिद्धम् ।

अन्ये त्वस्य पक्षस्यैवं दोषमुपपादयन्ते । अविशेषेण सर्वाप्रोक्षितप्रतिषेधे शकुनी-
नामपि प्रतिषेधः प्राप्नोति । न च येषामेव प्रोक्षणं विहितं तेषां तु प्रतिविधानाद्यभावा-
दिति न विशेषपरिग्रहे प्रमाणमस्ति ।

तदयुक्तं मन्यन्ते । एवं सति भेदेन शकुनीनां प्रतिषेधानुक्रमेण, गमकत्वात् ।

तस्माच्छ्रुतकर्माङ्गत्वेन नियमस्य प्रोक्षितमांसभक्षणस्यायमनुवाद इति युक्तं दृष्टान्त-
तया । यथा यज्ञेऽवश्यं भक्षणम्, अभक्षणाच्छास्त्रातिक्रमः, एवमुत्तरेष्वपि निमित्तेषु ।
अनुवादश्चेत्परिसंख्यापेक्षाऽप्यस्तु । गोव्यजमांसमप्रोक्षितं न भक्षयेदित्यनेनैतदनुपाकृता-
नामेवासद्रूपमनूयते अप्रोक्षितस्यापि ब्राह्मणकाम्यादिनिमित्तेष्वनुज्ञापनार्थः ।

अन्यच्च “अनर्चितं वृथामांसमपि” (४।२।१२) चातुर्थिकेन वृथामांसशब्देन एतद-
नुपरिज्ञातार्थमितरथा न विज्ञायेत किं तद्वृथामांसमिति । अथवा एकत्र भोक्तुरुपदेशोऽन्यत्र
कल्पयित्वा येन देवाद्यर्चनं न कृतं तदीयं मांसमन्येनाप्यतिथ्यादिना न भोक्तव्यम् । अन-
धिकृतेनापि देवाद्यर्चनेन क्षतिध्यादयः परगृहे तदीयेन मासेन देवाद्यर्चनेऽधिक्रियन्ते । अथ
कल्पयित्वा यदि कृतं तदाऽर्हत्यशितम् । द्वितीयस्तु प्रतिषेधो “देवान्पितृनि” (३२) स्वगृहे-

ऽधिकृतानामकृतवतां भक्ष्याय । यस्तर्हि “असंस्कृतान्पशून्मन्दैरिति” (३६) स उक्तः प्रोचयशब्दार्थः । एवं पञ्चापि निषेधवाक्यानि पृथगर्थानि दर्शितानि ।

ब्राह्मणानां च काम्यया । ‘काम्या’ कामना इच्छा । काम्याशब्दः छान्दसः ।

“यदा ब्राह्मणादीनामप्रोक्षितानामिदमनुज्ञानं, तदा किं पुनरयं नियमः ? अभ्यञ्ज्ये शास्त्रातिक्रमः ? उत प्रतिप्रसवमात्रम् ? प्रतिप्रसवे भोक्तव्यं विवाहे पुनर्भोक्तव्यमिति वचनादपि प्रतिषेधाप्रवृत्तिर्विवाहे गम्यत” ।

न भोजनार्थमावश्यकं किं तु ब्राह्मणा यदि गरीयांसस्तदा तद्वचनातिक्रमो न युक्तः ।

अन्ये तु ‘क्रोत्वादि’ श्लोके (३०) ब्राह्मणानामित्यनुवर्त्य शशादिमांसस्यापि विधिमिच्छन्ति । यज्ञविवाहयोरन्यत्र च गोष्ठोभोजनादौ यदि ब्राह्मणा अर्थयन्ते तदा तेषां मांसं स्वरूपेण देवैर्देशिकया न प्रतिषिद्धम्, अवस्थाविशेषेण प्राञ्चणं देवार्चनादीनि कर्तव्यानि । विशेषः प्रतिषिद्धः । तस्य ब्राह्मणकामनानिमित्तत अभ्यनुज्ञाता, ननु “क्रव्यादान्शकुनान्” इत्यादेः प्रतिषेधस्य—“निवृत्तिस्तु महाफलेति” (श्रौ० ११) कृतसङ्कल्पस्तस्याप्यनुज्ञानमिष्यते । प्रोक्षितेऽप्रोक्षिते च कृतार्चनेऽकृतार्चने वा ।

यथाविधि नियुक्तस्तु प्राणानामेव चात्यये । मधुपर्के च ब्राह्मे च नियुक्तोऽप्रोच्येनापि भक्षयेत् । एष हि यथाशास्त्रं नियोगस्तत्र ब्राह्मे नियमा उक्ता एव । “केतितस्तु यथान्यार्य” “कथंचिदप्यतिक्रामञ्जिति” (३ । १००) । ब्राह्मं भोक्ष्ये इत्यभ्युपेत्येदमहं नाभामीति न लभ्यते वस्तुम्, अभक्ष्यमष्टुचिकरं व्याधिजननं च वर्जयित्वा, हविष्यविधानात् अभक्ष्यं यद्यत्रोच्यते तत्तन्नाप्राप्तिकरं दीयते । अत इदं वचनं मधुपर्के एव ।

“ननु मधुपर्के नास्ति नियोगः” । अशितव्यं मधुपर्काह्नयेति नियमः, नास्ती मधुपर्कस्य विधिः । स हि तत्राधिकृतो न धन्यो राजादिः । यथैव “नास्यानन्नगृहे वसेदिति” गृहस्थस्य नियमो दृश्यते । एतेनावगम्यते अमतिके न दातव्यमिति । यैस्तु कामचार एव पूजितसमादानेन पूज्यस्याशननं, न हि तत्तदर्थं कर्म ।

“ननु चातिथ्यमेवानित्यम्” ।

सत्यम् । दृढं प्रोत्युत्पादनेन धर्मार्थमनुष्ठानम् । तस्य नियमोक्तधर्मार्थमेव दातु-स्तस्य हि गोरुत्सर्गपक्षे विहितो “नामासौ मधुपर्कः स्यादिति” ।

नन्वातिर्वज्ये वचनस्यापि विषय इति चेत् ।

अस्तव्यमपि पूर्ववदनुवादः ब्राह्मे आतिर्वज्ये च ।

“ननु आतिर्वज्ये उक्तमेव इहादिभक्ष्यं यजमानस्य तत्र शास्त्रनिबन्धनो नियमः, नतिर्वज्याम्” ।

सत्यम् । किंतु श्रुत्वित्जो यदि न भक्षयन्ति ते प्रवाचन्ते । अविदितेन अदृष्टेनापि दोषेण युज्यन्ते ।

ननु तेषां भक्षणमधिकृतानामास्ताम् । न हि ते कर्मफलान् युज्यन्ते । श्रुत्यादिर्हि परिक्रतो विहितान्पदार्थाननुतिष्ठति । विहितञ्च “यजमानपञ्चमा इडां भक्ष्यन्तीति” । तेषां भक्षणतोऽस्याभ्युपगतात्विज्यानां नियतं भक्षणं तदा तेनानूयत इति युक्तम् । न हि ब्राह्मभुजाश्रुत्वित्जां च भक्षणे शास्त्रीययोगः । यजमानस्यैवानुवादः किमर्थ इति चेन्नानुवादः प्रयोजनमपेक्षते । किंतर्हि प्राप्तमस्ति चात्रोच्यते । अत्रापि यदा गोपेन गोवधपूजाऽभ्युपगता तदावश्यमशितव्यम् । तदनुग्रहार्थमसौ मधुपर्कपूजां प्रतीकति । अतः पूर्वां तेन क्रिया सम्पादनीया । अन्यथा प्राक्रमिकस्याभावादपरिपूर्णेन मधुपर्केण तदनुग्रहासम्पत्तेस्तस्मिन्प्रतिषिद्धमांसाशने मधुपर्कपूजात्विज्यं च प्रथममेवाभ्युपगन्तव्यम् । ब्राह्मणभोजने च । ब्राह्मचारिणस्तु व्रतवदनुज्ञानादनशनमेव ग्राह्यं मांसस्य ।

प्राणानामेव चात्यये । प्रकृतत्वादेवाद्यर्चनमन्तरेण अभक्ष्यमाणे व्याधिना क्षुधा भोजनान्तरासम्भवे जीवनाशशङ्कायां गोजावि भक्षयितव्यम् । ‘सर्वत एवात्मानं गोपायेद्’-त्येतच्छ्रुतिमूलोऽयं नियमः । अतश्चेदृशो निमित्ते मांसमनभन्नात्महा सम्पद्यते । आत्मवधश्च “सर्वत एवात्मानं गोपायेत्तस्मादुह न पुरायुषः स्वःकामी प्रेयादलोक्यं ह्येतद्भवतीत्यादि” श्रुतिभिर्मन्त्रार्थवादैश्च तैर्दोषवान्तेति ज्ञापितम् । तथाहि मन्त्रः

“असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसाऽऽवृताः ।

तास्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये के चात्महृनो जनाः ॥” इति

ब्राह्मचारिणोऽपि प्राणालये भक्षणमिष्यते । तस्यैव बाल्याद्यवस्थानिमित्तं वाचनिकं प्रायश्चित्तं भविष्यतीति—“ब्राह्मचारी तु योऽभ्रयान्मधु मांसं कदाचनेति” (११।१५८) । क्षुधा तु प्राणालयाशङ्कायां प्रतिषिद्धमांसाशनमपीति व्यासः (ब्र० सू० ३।४।२८) । जाघनीनिर्दर्शनेनैकाहिकं चेप्यते । एतावता अतीतव्याधौ तु न शक्यमेतत् ज्ञातुमवश्यमशितेनानेन जीवतीति । तत्र न प्रतिषिद्धग्राम्यकुक्कुटादिमांसभक्षणमिष्यते । प्रोक्षणादेवाभ्यर्चनरहितस्य तु प्रकृतत्वावस्थानुज्ञानम् । व्याधेश्च न केवलमुत्पन्नस्य निवृत्त्यर्थं यावत्कृशस्यैवातुरदुर्बलादीनां सर्वकालं मांसाशनं नियमत इष्यते ।

“ओमद्यन्त्याः क्षयिणः, अमव्याध्या च कर्षिताः ।

नित्यमांसरसाहारा आतुराश्चापि दुर्बलाः ॥”

अप्रोक्षितस्यापि छागमांसस्य देवताद्यर्चनं तु तैरवश्यं कर्तव्यम् । असम्भवे तु कस्मिंश्चिदहनि न दोषः ॥ २७ ॥

प्राणस्यान्नमिदं सर्वं प्रजापतिरकल्पयत् ॥

स्थावरं जङ्गमं चैव सर्वं प्राणस्य भोजनम् ॥ २८ ॥

प्राणः कौष्ठो वायुः जीवर्वाजभूतः । पञ्चवृत्तस्योदानादिकस्य शरीरस्थित्यर्थम् इदं सर्वं जगत्प्रजापतिरन्नत्वेनाकल्पयत् ।

इदमिति सामान्यतो निर्दिश्य विशेषणं निर्दिशति स्थावरं जङ्गममिति ।

अतो हेतोः सर्वं प्राणस्य भोजनम् । तिर्यक्पक्षिमनुष्यसरीसृपावस्थहेतुमद्भेद-
निर्देशात् द्वितीयं सर्वग्रहणमपुनरुक्तम् ।

यतः प्रजापतिना सर्वमापदि प्राणस्य कल्पितम् अतः सर्वमेतस्य भोजनम् ।
तथा च प्राणसंवादेऽपि निपदि श्रूयते (छान्दाग्य ० ५।२।१) “सहोवाच किं मेऽन्नं
भविष्यतीति । यदिदं किञ्चित् आऽश्वभ्य आ कां टपतङ्गेभ्यः” इति ॥ २८ ॥

चराणामन्नमचरा दंष्ट्रीणामप्यदष्ट्रीणः ॥

अहस्ताश्च सहस्तानां शूराणां चैव भीरवः ॥ २९ ॥

चराश्चरणपतनरणांत्साहयोगिनः श्येननकुलादयः । तेषामचराः सर्पकपोतादयः
अन्नम् ।

एवं दंष्ट्रिणां सिंहव्याघ्रादीनां अदंष्ट्रिणः कुरुपृषतादयो मृगाः । अहस्ताः
सर्पमत्स्यादयः सहस्तानां नकुलनिषादादीनाम् ।

शूराणां महान्साहयुकानां जीवितनिरपेक्षाणां भीरवः प्रियजीविताः । अल्प-
सत्त्वा अन्नत्वेन हन्यन्ते ॥ २९ ॥

नात्ता दुप्यन्यदन्नाद्यान् प्राणिनोऽहन्यहन्यपि ॥

धात्रैव मृष्टा ह्याद्याश्च प्राणिनोऽत्तार एव च ॥ ३० ॥

अत्ता भक्षयिता । आद्यान्प्राणिनः अत्तुं शक्यान् । प्रतिदिवसं भक्षयन्
दुष्यति ।

धात्रैव प्रजापतिना अत्तार आद्या उभयेऽपि मृष्टाः ।

तस्मात्प्राणात्यये मांसमवश्यं भक्षणायमिति त्रिशंकी विधेरस्यार्थवादः ॥ ३० ॥

यज्ञाय जग्धिर्मांसस्येत्येव देवा विधिः स्मृतः ॥

अनोऽन्यथाप्रवृत्तिस्तु राक्षसो विधिरुच्यते ॥ ३१ ॥

यज्ञार्थं मांसस्य पिण्डप्राशिन्नादिजग्धिरशनम् ।

एष दैवो विधिर्देवैर्वैतद्विहितम् ।

अन्यथा तु मांसाशिनः शरीरपुष्ट्यर्थकमांसाशने प्रवृत्तिः स राक्षसो विधिः ।

पिशाचानां मांसभक्षणे स्थितिरिति निन्दा ॥ ३१ ॥

क्रीत्वा स्वयं वाऽप्युत्पाद्य परोपकृतमेव वा ॥

देवान्पितृश्चार्चयित्वा खादन्मांसं न दुष्यति ॥ ३२ ॥

मृगपक्षिमांसविषयमिदं शास्त्रम् ।

रुरुष्यतादीनां शशकपिञ्जलादीनां मांसं देवानां पितृणां चार्चनं कृत्वा खादतो न दोषः ।

यथा गृहं वैश्वदेवाद्यर्थे कृते संविधानं विनाऽपि वैश्वदेवेनोदनादिभोजनमस्ति, न तथा मांसस्य । एवमर्थमेतत्पुनर्वचनं देवान्पितृश्चार्चयित्वेति । अन्यथा गृहस्थस्य पूर्वमेव भोजनमेव रूपम् ।

देवेभ्य इति तेन शब्देनोद्दिश्य शुचौ देशे मांसस्य प्रक्षेपः । यदि वा अग्नये वायवे सूर्याय जातवेदस इति देवार्चनं कर्तव्यम् ।

अग्नौ एव रूपा आहुतयः कृता अग्निमतोऽन्यत्र न भवन्ति । न चाग्नौ हामेन विना बलिहरणं कर्तव्यम् । कर्मान्तरस्य प्रयोगान्तरस्य च प्रतिपादितत्वान् । आस्तां तावदेतत् ।

अन्ये तु श्राद्धं पितृणामर्चनमाहुः । दृष्टश्च श्राद्धेऽर्चनप्रयोगः । पितृश्चैव देवान्बुधन्ति । ततश्च सर्वस्मृतिकारैः श्राद्धमेव विहितम्, न पुनरन्या काचिदेव क्रिया ।

“कथं पुनर्मांसस्य क्रयसम्भवः । यावता आपणभूमिर्मांसं क्रोयमाणं सौनमापद्यते ।

सौनिकैर्हृतस्य स्वयं मृतस्य पशोर्मांसमभक्ष्यमनारोग्यकरत्वात्” ।

उच्यते । व्याधश्राकुनिकादिभिराहृतं ब्रूयते । न च तं सौनिका इति प्रसिद्धास्तैश्च विक्रयार्थं भ्राम्यद्भिर्गृह्णा आनीतं भवति । तदा सम्भवति क्रयः । न हि तत्सौनमुच्यते ।

स्वयं वाऽप्युत्पाद्य । ब्राह्मणो याच्यया, क्षत्रियो मृगयाकर्मणा ॥ ३२ ॥

नाद्यादविधिना मांसं विधिज्ञोऽनापदि द्विजः ॥

जग्ध्वा ह्यविधिना मांसं प्रतस्तैरद्यतेऽवशः ॥ ३३ ॥

पूर्वाक्ताद्देवाद्यर्चनशिष्टात् ब्राह्मणकामनादिनिमित्तात् अन्तरं यद्ब्रूयं सोऽविधिस्तेन नाभियात् मांसम् । उक्तानुवादाऽयम् ।

आपदि प्राणालये देवाद्यर्चनमपि नापेक्ष्यम् ।

“ननु चैतदपि निमित्ततथोक्तमेव । ततश्च विधिरवायं नाविधिः ।”

सत्यम् । प्राञ्चितसम्बन्धाद्गोव्यजस्यैव तत्र संनिधानाशङ्कार्या शशादिविषयेऽभ्यनुज्ञानार्थमनापदीत्युच्यते ।

विध्यर्थानुष्ठानपरो विधिश्च उच्यते । तथा लौकिकानुष्ठानेऽपि जानातिरूपचारात्प्रयुज्यते । एष स तज्जानातीति अनुष्ठानपरे प्रयुज्यते ।

अत्र फलकबायां—जग्ध्वा अशास्त्रायेण निमित्तेन । प्रेतो मृतस्तैः प्राणिभि-
रवशोऽव्यते । येन विषयेण यो येषां मांसमभ्राति तस्य विविधा पीडा भवति, एता-
वन्मात्रपरमेतत् । अन्यथा प्रायेण छागादिमांसमभ्रन्ति लोकाः, न च छागादयो
मांसाशिनः । अथवा तत्कृतेन पापेन क्रव्याद्विरप्यद्यमानस्तैरद्यत इत्युच्यते ॥ ३३ ॥

न तादृशं भवत्येनो मृगहन्तुर्धनार्थिनः ॥

यादृशं भवति प्रेत्य वृथामांसानि खादतः ॥ ३४ ॥

प्रसिद्धार्थः श्लोकः ॥ ३४ ॥

नियुक्तस्तु यथान्यायं यो मांसं नात्ति मानवः ॥

स प्रेत्य पशुतां याति संभवानेकविंशतिम् ॥ ३५ ॥

सम्भवान् जन्मानि । अवश्यं प्राणात्ययसम्भवे देवार्चनं यो न करोति अथ च
मांसमभ्राति स दुष्यत्येव ॥ ३५ ॥

असंस्कृतान्पशून्मन्त्रैर्नाद्यादिभः कदाचन ॥

मन्त्रैस्तु संस्कृतानद्याच्छाश्वतं विधिमास्थितः ॥ ३६ ॥

प्रोक्षणादयः पशुबन्धे मन्त्रवन्तः संस्कारा विहितास्ते येषां क्रियन्ते पशूनां वैदिक-
यागशेषाणां मांसमद्यात् । सीतायज्ञादिषु च सत्यपि सामयाचारिकयागशेषत्वे मन्त्र-
संस्काराभावाद्भवत्यतः ।

शाश्वतम् । शाश्वतो नित्यो वैदिक इत्यर्थः ।

आस्थित आश्रितः ॥ ३६ ॥

कुर्याद्घृतपशुं सङ्गे कुर्यात्पिष्टपशुं तथा ॥

न त्वेव तु वृथा हन्तुं पशुमिच्छेत्कदाचन ॥ ३७ ॥

यदेषां बुद्धिः स्यात्—“सीतायज्ञखण्डियज्ञचण्डिकायागादिषु समाचारप्रमाणेषु, पशु-
बधः फलकामस्य न्याय्यः, दृष्टा हि पशुबधोपयाचितकेनातिशयवती सस्यसम्पत्तिरिति”—
तन्निषेधार्थमाह । सङ्गे प्रस्तावात्पशुबधप्रसङ्गे घृतपशुं कुर्यात् घृतपशुमेव कुर्यात् ।
पशुना यष्टव्ये तत्स्थाने घृतेन यजेत देवताः । तद्धि सामान्येन यागद्रव्यम् ।

अथवा पिष्टपशुं पिष्टमयपशुप्रतिकृतिं कृत्वा देवताभ्य उपहरेत्, पिष्टेन वा पुरोडा-
शादि कृत्वा ।

“कथमयं वृथा पशुबधः उच्यते । हिंसायां समाचारः प्रमाणम्” ।

ननु कोशूद्भजनानामवैद्यत्वाज्जात्र वेदमूलता शक्या कल्पयितुम् । देवताराधनार्थं तदा
ह्येतदाचरन्ति । न च देवताराधनार्थानि वैदिकानि कर्माणि, गुणत्वेन देवताश्रुतेः । अन्वयः-

व्यतिरेकमूलतां चात्रेच्छन्ति, दृश्यते पशुवधोपयाचितकेन फलसम्पत्तिरिति मन्यमानाः ।
अतो न वेदमूलता । अन्वयव्यतिरेकावपि भ्रान्तिमात्रम् । असकृद्व्यभिचारात् ।

अतोऽयं श्लोको न्यायप्राप्तार्थानुवाद एव सौहार्दाद्वाचार्येण पठितः ॥ ३७ ॥

यावन्ति पशुरोमाणि तावत्कृत्वोह मारणम् ॥

वृथापशुघ्नः प्राप्नोति प्रेत्य जन्मनि जन्मनि ॥ ३८ ॥

तावतीर्जन्मनामावृत्तीर्मारणं प्राप्नोति ।

वृथापशुघ्नः श्रुतिस्मृत्योरचोदितं पशुवधं यः करोति । तच्च प्रकरणान्महान्वयान्-
विषु लौकिकैर्यत्क्रियते । ‘पशुघ्न’ इति कप्रत्यये छान्दसं रूपम् ॥ ३८ ॥

यज्ञार्थं पशवः सृष्टाः स्वयमेव स्वयम्भुवा ॥

यज्ञोऽस्य भूत्यै सर्वस्य तस्माद्यज्ञेवधोऽवधः ॥ ३९ ॥

नायमनन्तरोक्ता दोषः श्रुतिस्मृतिचोदिते वधे । यो वधो यज्ञाङ्गभूतस्तन्निवृत्त्यर्थमेव
स्वयम्भुवा प्रजापतिना पशवः सृष्टा उत्पादिताः । स्वयमेवेत्यर्थवादः ।

अस्य जगतो विश्वस्य । यज्ञो ज्योतिष्टोमादिः । भूत्यै भूतिर्विभवः पुष्टिः स्फीतिः ।

तस्मात्तत्र यो वधः सोऽवधो विज्ञेयः । हिंसाजन्यस्य पापस्य निवृत्तिरेवमुच्यते ॥ ३९ ॥

ओषध्यः पशवो वृक्षास्तिर्यञ्चः पक्षिणस्तथा ॥

यज्ञार्थं निधनं प्राप्ताः प्राप्नुवन्त्युच्छिन्ताः पुनः ॥ ४० ॥

“कथं पुनर्यज्ञे हिंसादोषो नास्ति” ।

उच्यते । हिंसा हिंस्यमानस्य महानपकारः । प्राणवियोगेन पुत्रदारधनविभवा-
दिवियोगेन सर्वानर्थोत्पत्तेर्दुष्कृतस्य च समनन्तरं नरकादिफलविपाकस्य प्रत्यासत्तेः ।
यज्ञे तु हतानामुपकारः, नापकारः, नरकादिफलानुत्पत्तेः । यतो यज्ञे निधनं विनाशं
गता उच्छिन्नास्तर्कः, जातितो देवगन्धर्वयोनिष्वं द्वीपान्तरेषूपरकुरुप्रभृतिषु वर्षान्तरे वा
जन्म प्राप्नुवन्ति ।

अर्थवादश्चायम् । न ह्यत्र विधिः श्रूयते, प्राप्नुवन्तीति वर्तमानोपदेशात् । न
चार्थवादात्प्रसितिष्ठन्तीतिवद्विधिप्रतिपत्तिर्युक्ता । विध्यन्तरस्याभावादसम्भवाच्च ।

सर्वोऽयमविधिमासम्भवाप्रतिषेधशेषः । ऐहलोकसंपाद्यतयाऽप्ययं प्रतिषेधो “न त्वेव
तु वृथा हन्तुं पशुमिच्छेदिति” । यथाभ्यनुज्ञानं “यज्ञार्थं पशवः सृष्टा” इति तत्सर्वं
भक्ष्यप्रतिषेधतया प्रतीयते । तथा च वदयति ‘नाकृत्वा प्राणिनां हिंसाम्’ इत्यादि ।

न चात्र विधेरस्ति सम्भवः । न तिरश्चामधिकारः सम्भवति, विशेषविज्ञानाभावात् ।
न चानधिकृतस्य कर्तृत्वम् । नाप्यकर्तृत्वे शास्त्रोयात्कर्मणः फलोत्पत्तिः । न ह्यत्र दृष्टवस्तु-

स्वाभाव्येन फलोत्पत्तिः । यथा विषमविदुषोऽपि पीतवतो जनयत्येव स्वफलम् । नैवं वैदिकार्थाः ।

अचैतन्याद्यौषधादीनामृत्विङ्गन्यायोऽपि नास्ति । इष्टं किल कुतरचन कर्मणः परप्रयुक्तादप्युत्तिजो फलम् “यः कामयेत पापोयान् स्यात्” इत्यादि । तत्र विध्यन्तरशेषत्वाभावात्स्पष्टत्वाच्च विधिप्रतिपत्तेर्मेनुष्याधिकारत्वाच्च । शास्त्रस्य युक्तोऽङ्गव्यापारसमाश्रितो वाचनिकस्तावन्मात्रोऽधिकारः । यथा परकीयाश्वमेधावभृषे ब्राह्मणस्य प्रायश्चित्तमुक्तम् । इह त्वधिकार एव नास्तीत्युक्तम् ।

ओषध्यो दर्भादयः । पशवश्छागादयः । वृक्षाः पुण्याः । तिर्यञ्चोऽपशवोऽपि ‘पशवः’ येषां हविष्येन चोदना “कपिश्लानालभेत” इति । भारप्रवहणादनङ्वाहस्तिर्यञ्चो वाजपेयादौ तिर्यञ्च इति व्यपदिश्यन्ते । यद्यपि तेषां तत्र निधनं नास्ति तथापि यावती च पीडा विद्यत इति सा निधनशब्देन लक्ष्यते ।

पक्षिणः कपिश्लवादयः । यद्यपि ते पशुत्वेन चोच्यन्ते, अप्रसिद्धतरप्रयोगस्तु । “सप्तग्राम्याः पशवः सप्तरण्याः” इति । गवाद्योऽपक्षिणःचतुष्पाज्जातिवचनः पशुशब्दः ! गोबलीवर्दवद्वा भेदो द्रष्टव्यः ॥ ४० ॥

मधुपर्के च यज्ञे च पितृदैवतकर्मणि ॥

अत्रैव पशवो हिंस्या नान्यत्रेत्युन्नयनीननुः ॥ ४१ ॥

एष्वर्थेषु पशून् हिंसन्वेदतत्त्वार्थविद्विजः ॥

आत्मानं च पशुं चैव गमयत्युत्तमां गतिम् ॥ ४२ ॥

यावत्त्यः काश्चिच्छास्त्रचोदितहिंसास्ताः संक्षिप्य दर्शयति ।

मधुपर्को व्याख्यातः । तत्र गोवधो विहितः ।

यज्ञो ज्यातिष्टोमादिस्तत्र संस्थैकादशिन्यादि ।

पशुवधो निरूढपशुवन्धादिः स्वतन्त्रम् ।

एवं च । पितृदैवतं पितरो देवता यस्मिन्कर्मण्यष्टकादौ, न तु श्राद्धम् । तद्धि सिद्धेन मासेन विहितम् । न च पशुवधश्चोदितः । न चेदमेव विधायकं युक्तम्, उत्पत्तौ श्राद्धस्य हिंसाया अचोदितत्वात् । अस्य च विस्पष्टविधानादष्टका पशुवधेनापि नंतु शक्यत्वाद्विधित्वे चास्य मूलकल्पनाप्रसङ्गाद्विध्यन्तरशेषतायाश्च वक्ष्यमाणत्वात् ।

येषां तु मत्तं पितृणां देवतानां च कर्म, महायज्ञादि ।

ब्राह्मणैर्वध्या ‘भृत्यानां चैव वृत्त्यर्थम्’ आपदि पशुहिंसनमप्राप्तं प्राणालयेऽभ्यनुज्ञायते ॥ ४१ ॥

गृहे गुरावरण्ये वा निवसन्नात्मवान्द्विजः ॥

नावेदविहितां हिंसामापद्यपि समाचरेत् ॥ ४३ ॥

अवेदविहितहिंसाप्रतिषेधोऽयम् । न च वेदविहिताऽभ्यनुज्ञायते ।

“न च गुरौ वसतो ब्रह्मचारिणोऽरण्ये च तपस्यतोऽन्या काचिद्विज्ञाऽस्ति । अवकी-
र्णिनो ब्रह्मचारिणः स्यादपि । वानप्रस्थस्य तु नैवास्ति । ब्रह्मचारिणोऽप्यात्मोपेक्षया
नैवेक्ष्यते । अतोऽयं विधिरेव ग्राह्ये । गृह इत्यनुवाद एव ।”

यदि चायं विधिः स्यात्—‘अरण्ये’ ‘आपद्यपीति’ किमालम्बनमेतत्स्यात् । न च
वानप्रस्थस्य सामिकस्यापि पशुयागोऽस्ति । “पुरोडाशाश्चरुश्चैव” इत्यत्र दर्शयिष्याम
इति केचित् ।

उपाध्यायस्त्वाह । युक्तं ब्रह्मचारिणः । वानप्रस्थस्य तु “अपराजितां वाऽऽस्थाय”
इत्यादिनाऽऽत्मत्यागोऽपि विहितस्तस्य नास्ति जीवितार्था हिंसेति स्फुटतरं तत्रैव
निरूपयिष्यते (६ । ३१) ।

“ननु चापद्ययं प्रतिषेध उच्यते । तत्कुतस्तत्रैवानुज्ञानं व्याख्यायते” ।

सत्यम् । अन्यथा न कचिदनेन कृतं स्यात् । अर्थवादादर्थमिति चेदर्थवादस्याप्याल-
म्बनमन्वेषणीयम् । अतोऽनापद्ययं प्रतिषेधो, विधिश्चापद्यविरुद्धः । बहुभेदादापदाम्,
अल्पीयस्यामापदि मासिकमर्धमासिकं वा भोजनं भविष्यतीति बुद्ध्या प्रवृत्तिर्निषिध्यते ।
यदा त्वेषा बुद्धिरधुनैवानभ्रज जीवामि यदा वाऽभिमुखागत उद्यतशस्त्र आततायी तदाऽऽ-
पद्यनुज्ञा । एवं सर्वत एवात्मानं गोपायेदिति श्रुतिरनुगृहीता भवति ॥ ४३ ॥

या वेदविहिता हिंसा नियताऽस्मिंश्चराचरे ॥

अहिंसामेव तां विद्याद्देदाद्धर्मो हि निर्बभौ ॥ ४४ ॥

वेदविहितो यः प्राणिवधः सोऽस्मिन्जगति चराचरे स्थावरजङ्गमे नित्योऽनादिः ।
यस्तु तन्त्रादिः सोऽन्वयव्यतिरेकभ्रान्त्या इदानींतनः । अतो वैदिकीं हिंसामहिंसामेव
विद्यात्, अमुत्र प्रत्यवायाभावात् । अहिंसेति कार्यत उच्यते न स्वरूपतः ।

“ननु च सैव हिंसारूपा । अभेदात् कथं कार्यो भेदः ।”

उच्यते । वेदाद्धर्मो हि निर्बभौ । धर्मस्याधर्मस्य च यत्कथनं तद्वेदादेव, पौरुषे-
याणामप्राप्त्यात् । वेदश्च तस्या एवाभ्युदयहेतुत्वं कचित् ज्ञापयति । स्वरूपाभेदोऽपि
नास्ति, क्रत्वर्थपुरुषार्थत्वेन भेदादाशयभेदेन प्रवृत्तेः । लौकिक्यां मांसीयतो द्विषाणस्य
वा प्रवृत्तिः, वैदिक्यां तु शास्त्रेण चेदितमिदं क्रत्वर्थमिति ।

निर्बभौ निःशेषेण भातः, प्रकाशतां गत इति यावत् ॥ ४४ ॥

योऽहिंसकानि भूतानि हिनस्त्यात्मसुखेच्छया ॥

स जीवंश्च मृतश्चैव न कचित्सुखमेधते ॥ ४५ ॥

अकारोऽत्र प्रतिषेधाधीनः प्रश्लिष्टः द्रष्टव्यः । अहिंसकानां च प्रतिषेधात्सर्व-
व्याघ्रादीनामप्रतिषेधः ॥ ४५ ॥

यो बन्धनवधकृशान् प्राणिनां न विकीर्णति ॥

स सर्वस्य हितप्रेप्सुः सुखमत्यन्तमश्नुते ॥ ४६ ॥

बन्धनवधा एव क्लेशाः । अथवा विशसनादयः । तान्यो न कर्तुमिच्छति,
विशमनमेव यन्न न कृतम्, तद्विषयेच्छत्रैव यस्य निवृत्ता । न केवलं पीडां न कराति, यावद्वितं
प्रेषितुमिच्छति सर्वस्य, स सुखमत्यन्तमश्नुते ॥ ४६ ॥

यद्ययायति यत्कुर्वते रतिं वध्नाति यत्र च ॥

तदशामोत्ययत्नं न यो हिनस्ति न किञ्चन ॥ ४७ ॥

यच्चिन्तयति शुल्कमर्हणादि । यत्र च रतिमभिलाषं वध्नात्यभिप्रेत्यवस्तुनि । तद-
यत्नेन स्वल्पेनैव कालेनावाप्नोति । यत्तु कुर्वते कर्मणा तत्कर्मनिष्पत्तिममनन्तरमवा-
पिप्नेन प्राप्नोति ॥ ४७ ॥

नाकृत्वा प्राणिनां हिंसां मांसमुत्पद्यते क्वचित् ॥

न च प्राणिवधः स्वर्गस्तस्मान्मांसं विवर्जयेत् ॥ ४८ ॥

सर्वस्य हिंसाप्रतिषेधशलाकसङ्घातस्य मांसमन्तर्गणशेषतां दर्शयति ।

यावत्प्राणिनो न हतास्तावन्मांसं नोत्पद्यते । हिंसा चातिशयं दुःस्वावहा । तस्मा-
न्मांसं विवर्जयेत् ।

“ननु च स्वयं मृतानां भवत्येव मांसं किमिदमुच्यते ‘नाकृत्वेति’ ” ।

अथवाहोऽयम् । स्वयं मृतानां च मांसं रोगहेतुत्वाद्वाप्राप्तमेव । न ह्यदत्त्वा मांसं भक्ष्यते ।
न च रोगहेतोर्दानमस्ति ।

उत्पद्यत इति मांसस्य हिंसानिमित्तत्वात्कर्तृव्यपदेशो नमानकर्तृकत्वं भवत्येवा-
विरुद्धम् । अथ वात्पद्यत इति न च स्वर्ग इति । न स्वर्गानुत्पत्तिहेतुमात्रमभिप्रेतमपि
तु नरकादिदुःखहेतुत्वम् ॥ ४८ ॥

ममुत्पत्तिं च मांसस्य वधवन्धौ च देहिनाम् ॥

प्रसमीक्ष्य निवर्तेत सर्वमांसस्य भक्षणम् ॥ ४९ ॥

अशुचिस्थानं कुत्तौ गर्भवृद्धिः, शुक्रशोणिताभ्यां वाऽशुचिभ्यां प्रभवः । तथा
वधवन्धौ शरीरवतां तत्कृता ।

एतत्सर्वं प्रसमीक्ष्य निपुणबुद्ध्या तत्त्वतो निरूप्य । निवर्तेत सर्वमांसस्य
भक्षणात्सर्वस्याप्रतिषिद्धस्यापि, किपुनः प्रतिषिद्धस्य ।

अर्थवादोऽयम् । न पुनस्तत्त्वतः अशुच्येव मांसं ज्ञेयम् । न हि तदशुचित्वविधिपरं वाक्यम् ॥ ४६ ॥

न भक्षयति यो मांसं विधिं हित्वा पिशाचवत् ॥

स लोके प्रियतां याति व्याधिभिश्च न पीड्यते ॥ ५० ॥

विधिर्देवार्चनं तद्धित्वा यो न भक्षयति, कितर्हि विधिना भक्षयति । स लोकस्य प्रियतां प्राप्नोति । प्रियः सर्वस्य भवति ।

व्याधिभिश्च । कुशदुर्बलादेर्मांसमभ्रंता व्याधिरुपजायते । तेनापि विधिनैवाशितव्यम् । तथा भक्षयन् व्याधिभिश्च न पीड्यते । अन्यथा अभ्रन्नपि मांसं पीड्यत एव व्याधिभिः ।

पिशाचवदिति । पिशाचास्तिर्यग्जातिविशेषान्ते विधिमनपेक्ष्य मांसमभ्रन्ति । ततोऽन्याऽपि तथा भक्षयन्पिशाचमदृशो भवतीति निन्द्यते ॥ ५० ॥

अनुमन्ता विशसिता निहन्ता क्रयविक्रयी ॥

गन्धर्त्ता आपहर्ता च खादकश्चेति घातकाः ॥ ५१ ॥

अन्येन हन्यमानं स्वप्रयोजनतो यग्न्याऽनुमोदते साध्वयं हन्ता करोतीत्यनुमन्ता । विशसिता हनस्याङ्गविभागकारः । उपहर्ता परिवेषकः । खादक इत्येतं सर्वं घातकाः ।

अघातकेषु खादनसंस्कारविक्रयादिकर्तृषु घातकत्वेऽध्यारोपिते निन्दा, न पुनस्तत्त्वत एते घातका एव । लौकिका हि वधक्रिया प्राणत्यागफला । तस्य कर्ता 'घातकः' स्मृतितो गम्यते । 'स्वतंत्रः कर्तेति' विशेषशान्नादिना यः प्राणवियोजनं प्राणिनां करोति स हन्तोच्यते । क्रयविक्रयाद्याश्च क्रियास्ततोऽन्या एव ।

“ननु चेयमपि स्मृतिरेव । एते अनुमन्तृप्रभृतयो घातका इति ।”

नेहं शब्दार्थसम्बन्धे प्रमाणम्, कितर्हि धर्माधर्मयोः । अभियुक्ततरो हि तत्र भवान्प्राणिनिः । मन्वादयश्च लोकप्रसिद्धैः पदार्थैर्व्यवहरन्ति, न शब्दार्थसम्बन्धविधिं स्मरन्ति । प्रयोक्तारो ह्येते न स्मर्तारः ।

“ननु च 'तमाचार्यं प्रचक्षते' इत्यादेः स्मरन्त्येते ।”

सत्यम् । न तत्र शास्त्रस्मृतिविरोधः । न च तेषां वाग्यानामन्यत्प्रयोजनमस्ति । इह तु गौणेनापि प्रयोजनेनार्थवादतयाऽप्युपपत्तेर्न घातकत्वं शक्यमवसानुम् ।

येऽप्याहुः—“भक्षकश्चेन्न विद्यते वधकोऽपि न विद्यत इति भक्षणप्रयुक्त एव वधः, प्रयोजकश्च कर्ता स्मर्यते । ततो मुख्यमेव घातकत्वम् । अतो घातकप्रायश्चित्तमेव खादकस्य युक्तमिति ।”

तदयुक्तमिति ब्रूमः । पृथक्प्रायश्चित्तं हतानां रसास्वादकस्य “जग्ध्वा मांसमभक्ष्यं चेति” (११ । १५२) ।

यदपि प्रयोजकत्वेन कर्तृत्वमुक्तं तदपि नैवास्ति । इदं हि तस्य लक्षणम्—‘प्रेषणाध्येषणाभ्यां तु यः स्वतन्त्रस्य चोदकः, स कर्ता चैव हंतुश्च मुख्यानापचरन्पर,’ इति । वधको हि जीवनप्रयुक्तया प्रवर्तते ‘मांसविक्रयेण जीविष्यामीति’, न तु खादकेन विनियुज्यते ।

अथ “तत्समर्थोचरणं प्रयोजकत्वम् । याऽयं क्रिया कर्तुं मध्यवसितस्तत्रानुकूल्येन यः संविधित्सुः स प्रयोजक इति” । एतदप्यत्र नैवास्ति । साधनोपनिधानम्, त्रसतः पशोरस्वतन्त्राकरणम्, खड्गोपनयनमित्येवं ‘संविधान’ शब्दवाच्यं युक्तम् । तेन विना क्रिया न निष्पद्यते ।

अथ “यदर्थः क्रियारम्भः स प्रयोजकश्चेति” चेन्माणवकमध्यापयतीत्यध्यापनहेतु-कर्तृसंज्ञाप्रतिलम्भो, न ह्यध्ययनमध्यापयत्यर्थः ।

न चासौ कंचिदुद्दिश्य हनने प्रवर्तते । येनास्य तदर्थनिरूपणाय भक्षणंऽनर्था प्रवृत्तिः स्यात् । सर्वं इमे स्वभृत्यै यतन्ते । न केन कश्चित्परोऽनुग्रहीतव्य इति मुहूर्तमप्यवतिष्ठत इत्यपूर्णकामः ।

“अथ स्वार्थं प्रवृत्तस्य भक्षयितारमन्तरेण प्रवृत्तिरनर्थिका । तस्मिन्नु सति फलवती । फलं च प्रयोजकम् । तच्च खादकाधीनमिति पारम्पर्येण खादकः प्रयोजक इति” ।

एवं तर्हि या द्वेपाद्वध्यते स हन्तुः प्रयोजकः स्यात् । ततश्च हन्यमान एव ‘हन्ता’ सम्पद्यते । न हि द्वेपेण विना हन्तृत्वोपपत्तिरिति । तथा ब्रह्महत्यायामपि सर्वस्वहानं पातकसम्प्रयोजकम् । न हि प्रतिग्राहयितारमन्तरेण प्रतिग्रहोपपत्तिस्ततश्च प्रतिग्राही न केवलं प्रत्यवेयादपि तु दाताऽपि । रूपवती च स्त्री स्मरशरदयमानहृदयेन रागिणा दर्शितस्पृहातिशयेन शीलं रत्नन्ती प्रत्यवेयान् ।

तस्मान्नेदं प्रयोजकलक्षणम् ।

तौ हि वधकखादकां स्वार्थप्रवृत्तां नष्टाश्वदग्धरथवदितरेतरोपकारमनुभवन्तौ, न पुनरन्यतरप्रयोजका ।

“शुद्धविदूच्चत्रविप्राणाम्” (८ । १०४) इत्यत्र शलाकं निपुणमेतन्निर्णीतम् ।

स्वमांसं परमांसं यो वर्धयितुमिच्छति ॥

अनभ्यर्च्य पितृन् देवांस्ततोऽन्यां नास्त्यपुण्यकृत् ॥ ५२ ॥

अधिकपुण्यार्थं यो मांसमभाति तस्येयं निन्दा । न तु रोगोत्पत्तिभयाशङ्कया । यत आह यो वर्धयितुमिच्छतीति । तस्याप्यनभ्यर्च्य पितृन् देवान् । न तु रोगहेतोस्त्वर्यनमकुर्वतोऽपि कथञ्चिदसम्भवान्न दापः ॥ ५२ ॥

वर्षे वर्षेऽवमेधेन यो यजेत शतं समाः ॥

मांसानि च न खादेद्यस्तयोः पुण्यफलं सप्तम् ॥ ५३ ॥

देवाद्यर्चनशिष्टस्य शशादिमांसस्य भक्षणमनुज्ञातम् । ततो निवर्तमानोऽश्वमेधफल-
मभ्रुते । अश्वमेधस्य फलं “सर्वान्कामानवश्यं सर्वाविजितीः” इत्यादि ।

न चात्र चोदनीयम् । “कथं महाप्रयासेन बहुधनव्ययेन च तुल्यफलता मांसनिवृत्तेः
स्यात्” । यत एषोऽपि संयमोऽतिदुष्करः । किंच ‘लोकवत्परिमाणतः फलविशेषः
स्यादि’त्यर्थं न्यायो जृम्भत एव । अतः फलविधौ न दोषः ।

वयं तु ब्रूमः । अर्थवाद् एवायम् । यतो ‘वर्षे वर्षे शतं समा’ इति चाऽर्थवादपक्षे
सुघटम् । न हि प्रतिवर्षमश्वमेधस्य विधेयत्वसम्भवः । नापि वर्षे शतं, तावतः काल-
स्याधिकारिणो जीवनाद्यसम्भवात् ।

पुण्यं च फलं च पुण्यफलम् । समाहारद्वन्द्वः । पष्ठीसमासे ह्यसामर्थ्यम् ॥ ५३ ॥

फलमूलाशनर्मेर्धर्म्युन्यन्नानां च भोजनैः ॥

न तत्फलमवाप्नोति यन्मांसपरिवर्जनात् ॥ ५४ ॥

मेध्यैर्देवाहैः मुन्यन्नानि नीवाराद्यन्नान्यकृष्टपच्यजनितानि ।

अयमर्थवाद एव ॥ ५४ ॥

मां स भक्षयिताऽमुत्र यस्य मांसमिहाद्भ्यदम् ॥

एतन्मांसस्य मांसत्वं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ५५ ॥

नामधेयनिर्वचनमर्थवादः ।

मां स भक्षयिता । स इति सर्वनाम सामान्यापेक्षं याग्येनार्थेन निराकाङ्क्षो-
कराति यस्य मांसमश्नाति ॥ ५५ ॥

न मांसभक्षणे दोषो न मयं न च मंथुने ॥

प्रवृत्तिरेषा भूतानां निवृत्तिस्तु महाफला ॥ ५६ ॥

‘प्राणस्यान्नं’ इत्यत आरभ्य यावदयं श्लोकोऽर्थवादसङ्घात एव । द्वित्राः श्लोका
विधेयार्थाः ।

न मांसभक्षणे दोषो यथा “क्रात्वा स्वयं वाऽप्युत्पाद्येति” (३२) तथाऽ-
यमपि श्लोकः ।

निवृत्तिस्तु महाफलेत्येतदत्र श्रूयते । बहुभिर्निन्दार्थाकरैरीदृशः संस्कारो
जातो यन्न किञ्चिन्मांसमशितव्यम् । भूतानां वृत्त्यर्थमाह न मांसभक्षणे दोष इति ।
देवार्चनशिष्टे ब्राह्मणकान्यादिषु निमित्तेषु प्रागुक्तेषु न दोषः । किन्तु यद्यशितुमिच्छन्ति ।

निवृत्तिः 'न भक्षयामीति' भङ्गपूर्विका महाफला । फलविशेषाश्रुतेः स्वर्गः फलमिति मीमांसकाः ।

एवं 'मद्ये' क्षत्रियादीनां, 'मैथुने' तु सर्ववर्णानां, दिवोदक्यापर्वकालादन्यत्र ।

अल्पस्वल्पा प्रवृत्तिरेषा शास्त्रोक्त्या । भूतानां शरीरस्थितिहेत्वर्था प्रवृत्तिः । तथा चायुर्वेदकृतः—

“आहारो ब्रह्मवर्षे च निद्रा चेति त्रयं भतम् ।

मादकं च स्त्रियश्चैव ह्युपस्तम्भनमायुषः” ॥ इति ॥

यस्तु तेन विनाऽपि शक्नोति जीवितुं तस्य निवृत्तिर्महाफला ।

प्रदर्शनार्थं चैतत् । अशिष्टाप्रतिषिद्धविषयाणामन्यासामपि निवृत्तानामेवमेव । यत्र विधानं पुरुषस्य प्रवर्तमानस्य प्रीत्यतिशयोत्पत्तिप्रयोजनमनिन्द्यम्, गर्हेत वा यतो निवृत्तिः फलाय, यथा मध्वशनं सम्पन्नभोजनं राङ्गवं परिधानमित्येवमादि । तथा च शिष्टज्ञमाचारः । व्यासश्च भगवानेवमेवाह । ये तु संसक्तितोऽशिष्टाप्रतिषिद्धा अपि यथा हसितकण्डूयनादयस्ततो निवृत्तिर्धर्माय ॥ ५६ ॥

प्रेतशुद्धिं प्रवक्ष्यामि द्रव्यशुद्धिं तथैव च ॥

चतुर्णामपि वर्णानां यथावदनुपूर्वशः ॥ ५७ ॥

चतुर्णामपीतिवचनं सामान्यविहिता धर्माः शूद्रस्य नेट्रशं यत्नमन्तरेण भवन्तीति ज्ञापनार्थम् ।

प्रेतेषु जीवतां शुद्धिः । सुप्सुपेति समासः । प्रापणं चाप्रेतवन्निमित्ता शुद्धिरियं विशेषस्य । अतश्च यद्यपि शुद्धिवचनं प्रतिज्ञायते, तथाऽप्यशुद्धिसापेक्षत्वाच्छुद्धेः शास्त्रप्रत्ययकारकत्वादुभयोः, अप्रतिज्ञाताऽपि प्रथममशुद्धिरुच्यते ॥ ५७ ॥

दन्तजातेऽनुजाते च कृतचूडे च संस्थिते ॥

अशुद्धा वान्धवाः सर्वे मृतके च तथाच्यते ॥ ५८ ॥

‘अनुजातो’ दन्तजाताद्वालतर इति स्मरन्ति । तथाविभागेनोद्देशमात्रमिदं यतस्तदपेक्ष आशौचकालभेदे भविष्यति । तद्यथा स्मृत्यन्तरे “आ दन्तजन्मनः” तथा “बाले देशान्तरस्थे च” (मनु ५।७७) इत्यादिना सद्यःशौचं श्रुतम् । ‘बाल’ अजातदन्तो विज्ञेयः । एवं च नृणामकृतचूडानां मित्येतत् (मनु ५।६७) एकरात्रिकमाशौचं दन्तजातेऽप्यवस्थाप्यते । एवमेते स्मृती विषयव्यवस्थया अविरोधिन्यौ बालविषये भवतः । नैशिकी च शुद्धिराचूडाकरणात् । यतो निवृत्तमुण्डकानां त्रिरात्रं वक्ष्यति । तच्च त्रिरात्रं प्रागुपनयनात्परतः “शुद्धरे द्विप्र” इत्यादि ।

ये तु—“दशाहं शावमाशौचम्” इत्येतान्पञ्चान् वयोविभागं वर्णयन्ति, स्मृत्यन्तरात्समाचाराच्च व्युत्क्रमेण सम्बन्धयन्ति, दशाहमुपनीतस्य अतुपनीतस्य चतुरहं कृतमुण्डस्य त्र्यहं जातदन्तस्यैकाहमनुजातस्य सद्यःशौचिकादयस्तु विकल्पाः । एवं त्र्यहचतुरहयोः कृतचूडस्य । तेषां मते स्मृत्यन्तरप्रसिद्धो वृत्तस्वाध्यायापेक्षा न विकल्पः प्रतिपादितः स्यात् । तच्चोत्तरत्र दर्शयिष्यामः ।

सर्वव्यापारनिवृत्त्या मृत उच्यते । सम्पूर्वस्य तिष्ठतंव्यापारोपरमदर्शनात् ।

बान्धवाः सपिण्डाः समानोदकाश्च ।

सूतके च पुत्रजन्मादौ ।

तद्योच्यते अशुद्धा बान्धवाः सर्व इत्येतेनास्य सम्बन्धः ।

“कथं पुनरत्र वयोभेदप्रतिपत्तिर्यावता कृतमुण्ड इति संस्कारसम्बन्धो गम्यते । कृतोपनयने चेत्तत्र श्रुतमेव । अत एव कृतचौडः कियन्तं कालमुच्यत इति नैव श्रूयते ।”

उच्यते । दन्तजातानुजातसाहचर्यात्कृतमुण्डः काललक्षणाथो विज्ञायते । स च कालोऽत्र प्रथमतृतीयवर्षः ।

यद्यपि “प्रथमे वर्षे वैकल्पिकं मुण्डीकरणं तस्मिन्समाश्रीयमाणे ‘आ दन्तजन्मनः सद्य’ इत्येतद्वाधितं भवति ।”

तदप्युक्तम् । कियानवधिः कृतमुण्ड इति । चशब्दात्कृतमुण्डे चेति कृतोपनयने चेति लभ्यते । संस्कारान्तरप्राप्ती व्यपदेशान्तरप्रवृत्तेः । एवं चैतया स्मृत्या एकवाक्यता भविष्यति “आ दन्तजन्मनः सद्यः” इत्यत्रापि । “त्रिरात्रमात्रतादेशादिति” व्रतादेशप्रहणं कालांपलक्ष्यार्थमेव । न च ब्राह्मणस्यानित्याऽष्टमवर्षे एवं चत्रियवैश्ययोर्ग्रहणं कालः, तदा शूद्रस्य न कश्चित्काल उक्तः स्यात् । तत्राप्यतीतशैशवस्य “परिपूर्णं सर्वेषाम्” इतिवचनात् । अतश्चाष्टमादूर्वापूर्व चतुर्णामपि वर्णानां सर्वाशौचम्, शूद्रस्यापि तस्य कालस्य सद्भावात् । यस्मिंस्तु पक्षे एकादशे वर्षे चत्रियवैश्ययोरुपनयनं लक्ष्यते तदा शूद्रस्य न कश्चित्काल उक्तः स्यात् । तत्राप्यतीतशैशवस्य परिपूर्णम्, अर्वाक् त्रिरात्रम् । शैशवस्य निवृत्तिश्च स्मृत्यन्तरे “प्रागष्टमाच्छिशुः प्रोक्तः” अन्यैस्तु “आ षोडशाद्बेद्नालः” इति । येषु षोडशाद्बाल्यनिवृत्तिमाहुस्तेषामप्यष्टमादूर्वं मासिक्येव शुद्धिः । एवं पठ्यते “ऊर्ध्वं तु षड्भ्यां वर्षेभ्यः शुद्धिः शूद्रस्य मासिकी” । अन्यत्र पठितम्—‘अष्टवर्षस्य मास’ इति ।

“ननु वक्ष्यमाणेभ्य एव वाक्येभ्य एषा वयोभेदव्यवस्था लभ्यते । किमनेन दन्तजात इत्युद्देशेन ।”

सत्यम् । सुखावबोधार्थम् ॥ ५८ ॥

दशाहं शावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते ॥

अर्वाक् सञ्चयनादस्थनां त्र्यहमेकाहमेव वा ॥ ५९ ॥

सापिण्ड्यलक्षणं वक्ष्यते ।

अर्वाक् सञ्चयनादिति चतुरहोपलक्षणं वक्ष्यति । “आहिताग्नेः सञ्चयनं चतुर्थ्याम्” इति वचनमस्ति ।

अयं च विकल्पो वृत्तस्वाध्यायापेक्षां वृत्तपेक्षो वा । तथा च स्मृत्यन्तरम्

“एकाहोद्वाह्यः शुद्धो यस्तु ब्रह्माग्निमयुतः । त्र्यहात्केवलवेदस्तु निर्गुणो दशभिर्दिनैः” ।

तत्र त्रिवेदस्थाग्निमत एकाहः । द्विवेदस्य तु त्र्यहम् । निर्गुणस्य दशाहम् ।

गौतमेन पठितं सद्यः शौचम् । तच्च विशेष एव, ब्राह्मणस्य स्वाध्यायानिवृत्त्यर्थम् ।

तत्र क्रियान्तराणि—“उभयत्र दशाहानि कुलस्यान्तं न भुज्यते । दानं प्रतिग्रहो ह्यमः स्वाध्यायश्च निवर्तते” इत्याद्याः क्रिया निवर्तन्ते । केवलं बहुवेदस्यागुण्यमानं प्रणश्यतीति स्वाध्यायो न निवर्तते ।

तथा वृत्त्यपेक्षो युक्तो विकल्पः । पट्कर्मजीविनो दशाहः, त्रिभिरन्य इत्यस्य चतुरहः, द्वाभ्यामेक इत्यस्य त्र्यहः । दाशाहिक आशौचे प्रतिग्रहाश्वनधिकारात्प्राणयात्रैव दुर्लभा ।

ये तु—“वयासि चत्वारि, चत्वारश्चाशौचकालाः, अतो यथावयो यथासंख्येन सम्बन्धः”, तेषां दन्तजाते दशाहः प्राप्नोति, उपनीते तु मृतं एकाह एव । तत्र स्मृत्यन्तरसमाचारविरोधः । अथ “विरोधपरिहारार्थं प्रातिलोभ्येन सम्बन्धः क्रियते । उपनीते दशाहः कृतमुण्डे चतुरहः, त्र्यहो दन्तजाते, एकाहोऽनुजाते इति” । अत्रापि निवृत्त-चौडकानां त्रिरात्रादिति विरोधेन विकल्पो युक्तः । स्वशब्देन त्रिरात्रस्यानुविधानात् । चतुरहस्य वृत्तिभेदेन सञ्चयभेदेन विषयत्वसिद्धेः । स्मृत्यन्तरेणैवमंकवाक्यता भवति एकाहादित्यनेन । अन्यथा वयोभेदेन विकल्पे व्याख्यायमाने वृत्तस्वाध्यायापेक्षो मानवे शास्त्रे कंन विकल्पो लभ्यते ।

अतो गौतमवचनाद्यस्य प्रात्यहिकेन प्रतिग्रहेण विनाऽपि वृत्तिरस्ति कुसूलधान्यादे-स्तस्य बहुस्वाध्यायस्य स्वाध्यायाध्ययनमात्रे सद्यःशुद्धिः । येऽपि त्र्यहादयः कल्पास्तत्रापि त्र्यहैहिकादीनां तावन्मात्र एव विशुद्धिर्गृह्यते प्रतिग्रहेऽनेनैव गौतमदर्शनेन । अन्यथा ब्राह्मणस्य स्वाध्यायिन इत्येवावक्ष्यत न स्वाध्यायानिवृत्त्यर्थमिति ।

अतो यद्यप्यविशेषेणैकाहान्छुद्धिरित्यादि श्रुतम्, तथापि नियतक्रियाविषयं विज्ञेयम् । येन नित्यवद्ब्राह्मणस्य दशाहमाह “शुद्धो द्विप्रो दशाहेन” इति (५ । ८३), न ह्यन्यत्पु-नर्वचने प्रयोजनमस्ति । तस्माद्विकल्पोऽयमुक्तेन मार्गेण व्याख्येयः । यत्र पुनर्कालादौ सद्यःशौचं, निवृत्तमुण्डकादौ त्रिरात्रं, तत्र विकल्पाभावात्सर्वक्रियासु शुचित्वम् ॥ ५६ ॥

सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्तते ॥

समानोदकभावस्तु जन्मनाम्नोरवेदने ॥ ६० ॥

अन्वयसंज्ञाविज्ञानाद्वान्धवमहयानुवृत्तेश्चान्वयजाः सप्तमपुरुषावधयः सपिण्डा उच्यन्ते । 'येभ्यः स्वस्य पिता दद्यात्तेभ्यः पुत्र' इति जीवत्पूर्वपित्रादेर्विधानात् षट् तावद्योग्यतया सपिण्डा भवन्ति । यद्यपि 'पितृभ्यो दीयते आत्मना सप्तमः' अतः पितामहप्रपितामहाद्याः पूर्वा-
न्वयजातास्ते सपिण्डा इति व्यपदिश्यन्ते । पूर्वे षट् सपिण्डाः ; अपरे पुत्रादयः षडेव । यत एकस्याः पिण्डदानक्रियायाः सहभावात्सपिण्डाद्युपदेशो लभ्यते, पुत्रादेरपि सहभावः पौत्रादिना क्रियमाणोऽयम्, तेन येभ्यो दीयते यैश्च सह सम्प्रदानवान्भविष्यति सर्वे ते सपिण्डा व्यपदिश्यन्ते । यतो न तत्र पिण्डदानमवश्युपलक्षणत्वाच्छङ्ख इव शङ्खवेलाया-
मागन्तव्यमिति । तेन यावदुक्तं स्यात्—'प्रपितामहस्य यः प्रपितामहस्तदन्वयजाः ये यावत्सप्त-
मास्ते सपिण्डा,' एवं स्वसन्ततौ पित्रादिमन्ततौ दृष्टव्यम् । न एव भेदस्तमुपादाय गणना कर्तव्या यावत्सप्तमावधि । यथा पितामहो येषामेकस्ते तत आरभ्य सप्तमावधयः सपिण्डा इत्येव सर्वत्र ।

तदन्वयजत्वे चोपलक्षणे जातेरनाश्रयणाद्विजातीया अपि चत्रियादयो ब्राह्मणादीनां सपिण्डा भवन्ति ।

अत एव तज्जननाद्याशौचे ब्राह्मणस्य दशाह एव, तेषां तु स्वकाल एव द्वादशाहादिः । अतः सर्वस्य विजातीयनिमित्ते विजातीयसपिण्डनिमित्ते वा जन्मादौ स्वकाल एव शुद्धिः । चत्रियादीनां ब्राह्मणापञ्चया त्रिपुरुषं सापिण्ड्यम् । तथा च शङ्खः—

“यद्येकजाता बहवः पृथक्चेत्राः पृथग्जनाः ।

एकपिण्डाः पृथक्शौचाः पिण्डस्त्वावर्तते त्रिषु ।”

‘पृथक्चेत्राः’ भिन्नजातीयासु लोष्वित्यर्थः । ‘पृथग्जनाः’ पृथक्चेत्रसमानजातीया अप्यनेकमातृका भवन्ति, तदर्थमुभयोरुपादानम् । ‘एकपिण्डाः’ सपिण्डा भवन्ति । किंतु पृथक्शौचाः, स्वजातिनिमित्त एव तेषां शुद्धिकालः । ब्राह्मणस्य चत्रियादेः सूतकादौ दशाहः, ब्राह्मणस्य सूतके तेषां द्वादशाहरश्च । यथा चान्योऽपि विशेषः—‘पिण्डलि-
ज्वावर्तते’ । त्रिष्वेव भवति पुरुषेषु ।

समानजातीयापेक्षया चत्रियादीनां ब्राह्मणवत् षट् पुरुषस्य सापिण्ड्यम् ‘एकजाताः पृथक्चेत्रा’ इत्यादिविशेषणोपादानात् । असमानजातीयापेक्षं त्रिपुरुषत्वमनेन वाक्येन शक्यते प्रतिपादयितुम् । एष एवार्थोऽनया स्मृत्या स्पष्टीक्रियते “चत्रविदूश्चूदहायाहा ये स्युर्विप्रस्य बान्धवाः । तेषामाशौचे विप्रस्य दशाहाच्छुद्धिरिव्यते ।” ‘षट्भूमिभिरशै-
केनेत्यादि’ च ॥

स्त्रीणां तु विजातीयानां भर्तृकालेन जीवति भर्तरि शुद्धिः । ब्राह्म च

“सूतौ मृते तु दासानां पत्नीनां चानुलोमतः ।

स्वामितुल्यं भवेच्छौचं, मृते स्वामिनि पैत्रकम् ॥”

अन्ये पठन्ति “असवर्णासुतानामिति” प्रथमं पादम् । यद्ययमस्ति पाठस्तदा पुत्राणा-
मपि शूद्राणां पितृगृहे व्यवस्थितानां तत्परतन्त्राणां पितृजात्यपेक्षया दशाह्यादिरेव
शुद्धिकालः ।

दासारचात्र वैतनिका गृह्यन्ते । ये तु गर्भदासास्तेषां विध्यन्तरं श्रूयते—

“कारवः शिल्पिनो वैद्या दासीदासं तथैव च ।

राजानो राजभृत्याश्च सद्यःशौचाः प्रकीर्तिताः ॥” इति ।

स्पर्शने चैवमेतेषां शुचित्वं विज्ञेयम्, न पुनर्दानभोजनादिक्रियासु । यतः कर्मनिमित्ता
एते शब्दाः, अतः किं विपर्यये शुद्धिः किं सर्वाः क्रियाः प्रतिप्रसवा उत कारिचदेवाभ्य-
नुज्ञायन्ते । यतो ‘राज्ञश्च कार्याविघातार्थमि’त्याकांक्षायां यान्येव तादृशानि कर्माणि
तान्येव हृदयमागच्छन्ति । तथैव च समाचारः ।

“ननु च नात्र स्पर्शप्रतिषेधः श्रुतः” ।

यावता स्मृत्यन्तरे पठ्यते “अस्त्रिसन्ध्यनादूर्ध्वमङ्गस्पर्शो विधीयते” । तथाऽन्यच्च

“त्रिभिश्चतुर्भिर्वाऽहोभिर्ब्राह्मणः स्पृश्यतामियात् ।

एकादशेन शुद्धिः स्यान्मृतके सूतके तथा” ॥

“राज्ञः षष्ठे सप्तमे वा स्पर्शः, द्वादशाहेनात्रशुद्धिः । वैश्यस्य स्पर्शनमष्टमे नवमे
वा, पक्षेणात्रशुद्धिः । शूद्रस्य स्पर्शनमेकादशे द्वादशे वा, मासेनात्रशुद्धिः” इति हारीतः ।
तथा वाक्यान्तरमपि—

“स्पर्शे क्रमेण वर्णानां त्रिचतुःपञ्चपैर्दिनैः ।

भोज्यान्त्रो दशभिर्विप्रः शेषा द्वित्रिषडुत्तरैः” ॥

एते च विकल्पाः प्रयोजनापेक्षया गुणवदगुणापेक्षया व्यवस्थापनीयाः । सर्वेषां
तावद्ब्राह्मणस्य भक्तदासास्त्रिचतुरैरहोभिः स्पर्शनेन दूषयन्ति । गर्भदासास्तु सद्यः ।
एवमितरेषामपि वर्णानाम् ।

यत्रेदं सद्यःशौचं तत्र सर्वत्र स्नानं वाससा च ।

द्रव्यस्य शुद्धिर्या यस्य विहितेति ज्ञापयिष्यते ।

कन्यानामपि त्रिपौरुषेयो सपिण्डता । “सपुत्राणां तु स्त्रीणां त्रिपुरुषं विज्ञायते”
इति वसिष्ठः । आशौच एवैतत् । विवाहे तु विधिर्दर्शितः ।

स्थितमंतन्—सप्तमपुरुषो मर्यादा, षट्पुरुषाः सपिण्डा इति । सप्तमे पाप्मे विनिवर्तते ।

समानोदकभावः समानोदकव्यपदेशः ।

जन्मनामोरेवेदने । जन्म च 'अयमस्मत्कुले जातः'—नाम अमुष्मादिदन्नाम-
कात्पितृपितामहादेः—उभयोरवेदने निवृत्तिः । अतश्चान्यतरे ज्ञातेऽप्यनिष्टोदकं ज्ञेयम् ।
'अवतीर्थ नदीमन्यद्वा जलाशयं नाभिदन्नभुग्नो दक्षिणाभिमुखः सव्योत्तराभ्यां पाणिभ्या-
मृदकं कृत्वाऽनवेत्तमाणाः प्रत्याव्रजेयुरिति" ॥ ६० ॥

जननेऽप्येवमेव स्यान्मातापित्रोस्तु मृतकम् ॥

मृतकं मातुरेव स्यादुपस्पृश्य पिता शुचिः ॥ ६१ ॥

एवमेतत्सपिण्डानां जनने । यथैव दशाहादयः कल्पाः पट्कर्मादिवृत्त्यपेक्षया स्वाध्या-
याल्पमहत्त्वापेक्षया च व्यवस्थिता मरणे, तथैव जननेऽपि आशौचमात्रमतिदिश्यते
कालानवच्छिन्नम् । आभ्यार्च्यञ्चागृह्यमाणविशेषतया तत्सम्बन्धसकललाभः ।

कालावच्छिन्नातिदेशं तु एकेनैव मुख्यत्वाद्दशाहेन सम्बन्धः स्वाध्यायादिषु स्यात् ।
यदि वा पाठप्रत्यामत्तया दशाहाद्यपेक्षया एकाहेन एकेनैव च निराकाङ्क्षीकृतत्वादन्यैस्व्य-
हादिभिर्न सम्बन्धः स्यात् । तत्रेयं स्मृतिरविशेषेण वृत्तस्वाध्यायापेक्षायां व्यवस्थायां
मृतमृतकयोर्विदधती, जनने गुणाद्यनपेक्षया जातिमात्रे स्थाप्यमाना, विरुध्यते । समाचारश्च
वाधितः स्यात् ।

"नन्वेवं आशौचमपि त्र्यह्निकाहादयः कल्पाः सूतिकानां प्राप्तुवन्ति समा-
चारविरोधिनः ।"

अत्रोच्यते । यद्ययं विकल्पः स्यात्तदैवम् । व्यवस्थित एवासीत्कल्पः । तथाहि
तुशब्द उपपन्नरो भवति ।

मृतकशब्दश्च नाशौचे वर्तते । लक्षण्या सूनकसम्बन्धशौचं लक्षयन् । लक्षणायाः
सादृचर्यादस्पृश्यतैव लक्षयितुं युक्ता । यदि च सर्वमाशौचमभिप्रेतं स्यादाशौचमहणमेवा-
करिष्यत् 'अशौचं मातुरेवेति' । अतश्च स्मृत्यन्तरे त्रिरात्रमस्पृश्यतोक्त्या इह तदभाव-
स्तयाविकल्पः मृतकं मातुरेव । मातापित्रोर्मातुरेवेति पितुर्विकल्पः ।

उपस्पृश्य स्नात्वा शुचिर्भवतीति । उपक्रममात्रमिदं वक्ष्यमाणेन श्लोकेन
पितुरपि त्र्यहमेव ॥ ६१ ॥

निरस्य तु पुमान्छुक्रमुपस्पृश्यैव शुध्यति ॥

वैजिकादभिसम्बन्धादनुसंध्यादयं त्र्यहम् ॥ ६२ ॥

सहेतुकं त्र्यहमुपदिशन्नपस्पर्शनशुद्धिं पूर्वोक्तामनुमन्यते । किमर्थमुच्यत इति चेत्
सरूपविधितयाऽर्थवादार्थम्, न विधेयतया, “जर्तिलयवाग्वा वा जुहुयादिति” वत् ।

निरस्य तु शुक्रं मैथुनघर्मेण सम्प्रयुज्य शुक्रोत्सर्गादनन्तरं उपस्पृश्य स्नात्वा
शुचिर्भवति । अतो वैजिकादभिसम्बन्धात् । बीजनिमित्तो ‘वैजिकः’ । ‘अभिस-
म्बन्धः’ अपत्योत्पत्तिः । अतस्तत्र कथं नानुरुन्ध्यान्नावुवर्तेत । अथमाशौचं त्र्यहम् ।
यादृशं च शुक्रनिरसनेन अकृतस्नानस्याशुचित्वं, न तादृशमेव प्रसवे, अपि तु त्र्यहम् ।
पूर्वश्लोकार्धत्र्यहशेषतयाऽनूयते । अत एवोपस्पृश्येति स्नानमुच्यते, “स्नानं मैथुनिनः
स्मृतम्” इति वचनान्नाचमनम् ।

पुत्रे तु जाते तदहः स्पृश्यतैवेति केचित् । तथा च शुद्ध आह “कुमारप्रसवे
नाड्यामच्छिन्नायां गुडतिलहिरण्यवस्त्रप्रावरणगोधान्यप्रतिग्रहेष्वदोपस्तद्वह्निरित्येके” ॥
“तस्मात्स दिवसः पुण्यः पितृणां प्रीतिवर्धनः । स्मरणाच्चैव पूर्वेषां तद्वह्नं प्रदुष्यति” इति ॥
तथा श्राद्धमप्येके कुर्वन्तीति च । अनेन पितुः सर्वथाऽऽशौचाभाव एव ।

तत्रैते स्मृती पूर्ववद्वृत्तिसदसद्भावापेक्षया विकल्प्येते ॥ ६२ ॥

अह्ना चैकेन रात्र्या च त्रिरात्रैरेव च त्रिभिः ॥

शवस्पृशो विशुध्यन्ति त्र्यहादुदकदायिनः ॥ ६३ ॥

त्रयस्त्रिरात्रा नवाहानि ।

एकेन च अह्ना एकया च रात्र्या अहोरात्रः ।

एवं दशाहो वृत्तानुरोधादेवमुपदिष्टः ।

शवस्पृशः शवस्य स्नानालङ्कारादिकारिणः ।

अन्येषां स्नानमात्रं वक्ष्यति तन्निर्यापकानां च । तथा च प्रकटोकरिष्यति “प्रेताहारः
समम्” इत्यत्र ।

एतच्च समानोदकानां, मूल्येन वा निर्हरताम् । अनाथनिर्हरणे तु स्मृत्यन्तरे—

“न तेषामशुभं किञ्चिन्नाशौचं शुभकर्मणाम् ।

जलावगाहनात्तेषां सद्यः शौचं विधीयते ॥”

यत्तु ‘असपिण्डं द्विजमिति’ तत्रैव वक्ष्यामः ।

उदकदायिनः समानोदकाः । तेषां च “प्रथमपिण्डे च संस्थिते” इति सगः-
शौचमपि वक्ष्यते । तत्र विकल्पः । सपिण्डेष्वेतदस्वाध्यायाद्यपेक्षम् ॥ ६३ ॥

गुरोः प्रेतस्य शिष्यस्तु पितृमेधं समाचरन् ॥

प्रेताहारैः समं तत्र दशरात्रेण शुध्यति ॥ ६४ ॥

पितृमेधः चरमेष्टिः । अन्ये तु सर्वं कर्मैव लक्ष्यत इति प्राहुः । तत्कुर्वन् शिष्यो
दशरात्रेण शुध्यति । ब्रह्मचारिणोऽप्ययं विधिरस्त्येव ।

मेताहारैः समः । प्रेतं हरन्ति निर्वापयन्ति तथा तेषां दशाहः । एवं शिष्य-
स्यापीत्यर्थः ॥ ६४ ॥

रात्रिभिर्मासतुल्याभिर्गर्भस्त्रावे विशुध्यति ॥

रजस्युपरते साध्वी स्नानेन स्त्री रजस्वला ॥ ६५ ॥

गर्भस्त्रावे गर्भमाससमा रात्रीः क्षिया एव शुद्धिर्युक्ता, इह वाक्ये तस्याः श्रुतत्वात् ।
सपिण्डानां तु स्मृत्यन्तरसमाचारावन्वेषणीयौ । वसिष्ठेन तु सपिण्डानां त्र्यहः
समाज्ञातः [अ० ४ सू० ३४] “ऊनद्विवर्षे प्रेते गर्भपतने सपिण्डानां
त्रिरात्रमशौचम्” ॥

स्त्रावस्तु गर्भस्य मासत्रयादूर्ध्वं प्राग्दशमान्मासात् । केचित्तु प्राङ्मनवमादित्याहुः ।
अप्राप्तकालस्य पातः ‘स्त्राव’ उच्यते । न पुनर्द्रवरूपस्यैव ।

तथा गौतमेन गर्भविस्त्रंसने “गर्भमाससमा रात्रोरिति” पठितम् [अ० १४
सू० १५] ।

सप्तमास्याश्च जीवन्ति । अतः सप्तमे मासे पूर्णमाशौचम् । एतत्तु जीवतो जातस्य
युक्तमन्यथा तु गर्भमाससमा इत्येव ।

इह रजस्वलाया रजस्युपरते स्नानेन शुद्धिराप्नाता । स्मृत्यन्तरे त्र्यहादूर्ध्वम् । तत्रैवं
व्यवस्था । प्राक्त्र्यहाद्रजेनिवृत्तावपि नास्ति शुद्धिरूर्ध्वमनुपरतेऽपि भवति । किंतु
‘विशुद्धयतीति’ प्रकृते पुनः ‘साध्वीति’ वचनादनिवृत्ते रजसि वैदिककर्माधिकारानुप्रवेशो
नास्ति, न पुनः स्पर्शादिनिषेधः । उक्तम् “आद्याश्चतस्रो निन्दिताः” इति । रजस्वला
स्त्री रजस्युपरते स्नानेन साध्वी भवति शुद्धा कर्मयोग्येत्येवं पदयोजना ।

स्त्रीग्रहणं वर्णमात्रस्यर्थम् । पूर्वं तु श्लोका ब्राह्मणविषया व्याख्यातास्तदाशङ्का-
निवृत्त्यर्थं स्त्रीग्रहणम् । उत्तरत्रापि यत्र विशेषप्रमाणं नास्ति तत्रापि वर्णमात्रविषयतैव,
यथा “नृणामकृतचूडानाम्” इति ॥ ६५ ॥

नृणामकृतचूडानां विशुद्धिर्नैशिकी स्मृता ॥

निर्वृत्तमुण्डकानां तु त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते ॥ ६६ ॥

इमाः षष्ठीः “कर्तृकर्मणोः कृतीति” कर्तृलक्षणाः केचिद्व्याचक्षते । ‘अकृतचूड
एकाहेन शुध्यति’ । तथा वयोवस्थापेक्षोऽपि विकल्प इत्येकीयमतमुक्तम् । तस्यैव श्लोकस्य
व्यवस्थावाक्ये इमे । अन्ये त्वध्याहारेण सम्बन्धलक्षणा आहुः ।

अकृतमुण्डकानां सृतानां ये सपिण्डाः ।

तत्रोत्तरपक्षः समाचाराभिप्रेतः । स्मृत्यन्तरे सद्यःशौचमप्याज्ञातम् । विषयस्तत्रैव दर्शितः । 'आदन्तजन्मनः सद्यः आचूढान्नैशिकी निर्वृत्तचूढकानां त्रिरात्रमिति' ॥ ६६ ॥

ऊनद्विवार्षिकं प्रेतं निदध्युर्बान्धवा बहिः ॥

अलंकृत्य शुचौ भूमावस्थिसंचयनादृते ॥ ६७ ॥

ऊने असंस्कृतस्य द्वे वर्षे यस्य जातस्य गते, स उच्यते ऊनद्विवार्षिकस्तं प्रेतं बान्धवा बहिर्ग्रामं निदध्युर्भूमौ निस्त्रातायां स्थापयेयुः ।

स्मृत्यन्तरे निखनेदिति पठ्यते ।

अलंकृत्य प्रेतालंकारैः ।

ऊनद्विवर्षेऽपि श्रूयमाणोऽलंकारः समाचारात्कृतोपनयनादावपि विज्ञेयः ।

शुचौ यत्रास्थीनि भूप्रदेशे न सन्ति ।

अस्थिसंचयरहितत्वेन या शुद्धा तत्र निस्त्राय स्थाप्यः । श्मशाने किलास्थीनि संचितानि भवन्ति । अत एतेन वचनेन ततोऽन्यत्र निधानमुच्यते । न पुनस्तादृशस्या-स्थिसंचयो न कर्तव्य इत्येव वाक्यार्थः । अग्निसंस्काराभावादेव तदप्राप्तेः ॥ ६७ ॥

नास्य कार्योऽग्निसंस्कारो न च कार्योदकक्रिया ॥

अरण्ये काष्ठवत्त्यक्त्वा क्षपेत त्र्यहमेव तु ॥ ६८ ॥

काष्ठवदिति निरपेक्षतामाह ।

श्राद्धमपि न कर्तव्यं न चोदकम् । उदकक्रियानिवेधेन श्राद्धनिषेधः सिद्धः अङ्गाङ्गि-भावात् । अतः समाचारप्रसिद्धः श्राद्धनिषेधो लिङ्गेन साधयितव्यः ।

अन्ये तु स्मृत्यन्तरदृष्टनिखननप्रतिषेधार्थं वर्णयन्ति । ततश्च विकल्पः ।

क्षपेत उदास्येत । शास्त्रोदितं व्यापारं न कुर्यात् ॥ ६८ ॥

नात्रिवर्षस्य कर्तव्या बान्धवैरुदकक्रिया ॥

जातदन्तस्य वा कुर्युर्नान्नि वाऽपि कृते सति ॥ ६९ ॥

आ त्रिवर्षस्येति आ एतयाद्वर्षात्प्रतिषेधः । न पुनश्चतुर्वर्षादौ । एवमर्धमेवा-दिशब्दं केचित्पठन्ति, 'नात्रिवर्षस्य कर्तव्या त्रिवर्षादेरिति' । समाचारश्चैवमेव ।

जातदन्तस्य वा कुर्युः । उदकक्रियासाहचर्यादग्निसंस्कारोऽभ्यनुज्ञायते ।

"ननु च विकल्पे कामचारः । तत्र कः प्रयाससाध्यं विचक्षयकरमनुष्ठानपक्षमाश्रयेत् । व्यर्थस्तदुपदेशः" ।

उच्यते । सर्वविलक्षणोऽयं पित्रोरधिकारः । प्रेतोपकारार्थमेतत्क्रियते । नैमित्तिकत्वादवश्यकर्तव्यमित्येतत्प्रागोक्तम् । तत्रावश्यकर्तव्यताप्रतिषेधोऽस्तीतीह निश्चीयते ।

प्रेतोपकारार्थत्वमस्तीत्यभ्यनुज्ञानेन ज्ञाप्यते । तत्राकरणे नास्ति विध्यतिक्रमः । प्रेतोपकार-
स्त्वनुष्ठानाद्भवतीति विधिप्रतिषेधयोर्नासामञ्जस्यम् ॥ ६६ ॥

सब्रह्मचारिण्येकाहमतीते क्षपणं स्मृतम् ॥

जन्मन्येकोदकानां तु त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते ॥ ७० ॥

सब्रह्मचारी समानचरणोऽत एकोदका रूढ्या आसपिण्डेभ्यः परिगृह्यन्ते ।
तेषामितरेतरं जन्मनि सूतके त्रिरात्रम् ।

सद्यःशौचमपि स्मृत्यन्तरादुद्दकदायिनां विकल्पितं द्रष्टव्यम् ॥ ७० ॥

स्त्रीणामसंस्कृतानां तु त्र्यहाच्छुद्ध्यन्ति बान्धवाः ॥

यथोक्तेनैव कल्पेन शुद्ध्यन्ति तु सनाभयः ॥ ७१ ॥

असंस्कृता या वाङ्मात्रेण प्रतिगृहीता न च विवाहितास्तासां मरणे बान्धवाः
पतिपक्षास्त्रिरात्रेण । सनाभयस्तु सपिण्डाः स्वपितृपक्षा यथोक्तेन कल्पेन “निर्वृत्त-
चौडकानामिति” जातेरधिकारात्त्रिरात्रेण ।

अन्यैस्तूक्तं सोदर्या दशरात्रेणेति । तेषां चाभिप्रायः । अष्टवर्षायाः कन्याया
दानं विहितम् । इत्यायाश्च निर्वृत्तचौडकव्यपदेशाभावात्पुंस इवोपनीतस्य, तदानीं
कल्पान्तरस्यानाम्नानादशाह एव युक्तः ।

अन्यैस्तु पठितम् “अहस्त्वदत्तकन्यासु बालेषु च विशोधनम्” इति । तत्र व्याख्या-
तारः पञ्चदशशब्ददेशीयाऽपि या ह्यदत्ता कन्या तिष्ठेत्तदहरेवाशौचम् । मुख्यमाम्ना-
नमतिक्रम्य कालक्षपणे प्रमाणाभावात् ।

तत्रोच्यते । ‘बालेषु चेति’ कोऽस्यार्थः । यावता उक्तमेव योगविभागे “आ-
हन्तजन्मनः सद्यः” इति । न चैतेन तद्वाधितुं युक्तम्, सामान्यरूपत्वादस्य, तस्य च विशे-
षव्यवस्थापनरूपत्वात् । अतोऽयमेकाहः पृथगुक्तोऽपि आचूडादेव व्यवतिष्ठते । सामान्यस्य
विशेषापेक्षत्वात् । तस्मादनार्थ एवायमर्धश्लोकः प्रतिपद्यते—स्पर्शविषयतया नेयः ।
स्पर्शप्रतिषेधो हि मृतकसूतकयोर्बालस्यापि पुंवत्प्राप्तः । तदर्थमेतदुक्तं स्यात् “अहस्त्वदत्त-
कन्यासु बालेषु च विशोधनम्” इति । एवं च विषयसप्तम्याश्रिता भवति । सा च युक्ता
कारकविभक्तिवात् । इतरथा अभ्याहृत्य भावलक्षणा सप्तमी व्याख्यायेत, ‘बालेषु मृतेषु
जीवतां शुद्धिरिति’ । न च तदुपस्पर्शनादाशौचमेतेनैतत्तिसद्वरतीति । विषयान्तरे तस्य च
चरितार्थत्वात्, भूयौ परिवृतत्वात्, भूमौ परिवृतस्य च स्पर्शनासम्भवात् ।

“अविशेषोक्तौ कुतो विशेषप्रतिपत्तिरिति” चेत् ।

तस्याचमनकल्पो विद्यत इत्येतत्सन्निधौ तादृशस्यैव स्पर्शस्य प्रतीयमानत्वात् ।
तथा च रजस्वलास्पृष्टिनो बालस्य स्पर्शनं नेच्छन्ति । अथास्य विशेषणं स्यात् ।

तथा गौतमेन तदुक्तं स्वस्थां स्मृतौ । युक्तमेवाधातुमेतस्य । तस्माद्युक्तैवाधानकाल-
लक्षणा ॥ ७१ ॥

अक्षारलवणान्नाः स्युर्निमज्जेयुश्च ते अयम् ॥

मांसाशनं च नास्नीयुः शयीरंश्च पृथक् क्षितौ ॥ ७२ ॥

क्षारलवणम् । यवचारादि 'चारम्' । 'लवणं' सैन्धवादि । तन्न भुञ्जीरन् । लवण-
विशेषणं वा चारग्रहणं तेन सैन्धवस्य न प्रतिषेधः ।

निमज्जनं च नदीतडागादावतीर्थस्नानमङ्गपरिघर्षणादिवर्जनम् ।

मांसाशनं च यावदाशौचं स्मृत्यन्तरात्प्रतिषिध्यते । एवं पठ्यते "न स्निग्धमुपेयुर्न
मार्जयेयुर्न मांसमश्नीयुः" । गृह्यकारस्तु "अयम्नमश्नन्त आसीरन् क्रोतोत्पन्नेन वा
वर्तेरन्" इत्याह ।

शयीरंश्च स्थण्डिले परसङ्गवर्जम् ।

सूतकेऽपि ब्रह्मचर्यं स्मृत्यन्तरे प्रदर्शितम् ॥ ७२ ॥

सन्निधावेप वै कल्पः शावाशौचस्य कीर्तितः ॥

असन्निधावयं ज्ञेयो विधिः सम्बन्धिवान्धवैः ॥ ७३ ॥

सन्निधौ यत्रासौ मृतस्तत्र तत्सन्निधीयते ।

अन्ये तु प्रयाणकाले ये संनिहितास्तेषामेवायं विधिरित्याहुः ।

सम्बन्धिनः समानोदकाः । बान्धवाः सपिण्डाः ।

अन्ये तु ग्रामान्तरे नगरान्तरेऽवस्थानमसन्निधानं मन्यन्ते, तेषां च—॥ ७३ ॥

विगतं तु विदेशस्थं शृणुयाद्यो ह्यनिर्देशम् ॥

यच्छेषं दशरात्रस्य तावदेवाशुचिर्भवेत् ॥ ७४ ॥

विदेशो ग्रामान्तरादिः पूर्ववत् ।

विगतं मृतम् ।

अनिर्देशम् । उपलक्षणमेतत् । यस्य य आशौचकालस्तच्छेषं तस्याशौचम् ।

पुनर्दशरात्रग्रहणं श्लोकपूरणार्थम् ।

उत्पत्त्यपेक्षया जन्ममरणयोरशौचकालविकल्पेनावश्यमपेक्ष्यम् । यदा सूतकाद्युत्पन्नं
तदा प्रभृति दशाहादि कल्पः, न यदा सपिण्डैर्ज्ञातमिति । अतश्च यदाऽतिथिना ज्ञातं
सूतकादि न तु गृहस्थेन तदाऽप्यभ्योज्यमग्रम् । तथैवेत्यत्तिनिमित्तमात्रमिदमुभयत्रेति ।

दशाहमाशौचिनां तत ऊर्ध्वं, त्रिरात्रैकाहाशौचिनां तु सचैल्ललानजा सद्यः
शुचिः ॥ ७४ ॥

अतिक्रान्ते दशाहे च त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ॥

संवत्सरे व्यतीते तु स्पृष्टृवापो विशुद्ध्यति ॥ ७५ ॥

यस्य यः कृत आशौचकालो दशाहादित्स्य तदूर्ध्वं त्रिरात्रम् । यस्य तु त्र्यहैकाहादि-
त्स्य तत ऊर्ध्वं सवाससः स्नानमात्रमेव । तथा चोत्तरत्र वक्ष्यति “सवासाः” इत्यादि ।

संवत्सरे अतीते अतिक्रान्ते स्पृष्टृवापः स्नात्वा शुद्ध्येदित्यर्थः । “हस्तेन च
सपादेन” इत्यादिवचनात्सर्वाङ्गस्पर्शनं प्रतीयते, तच्च स्नानमेव ॥ ७५ ॥

निर्देशं ज्ञातिप्ररणं श्रुत्वा पुत्रस्य जन्म च ॥

सवासा जलमाप्नुत्य शुद्धो भवति मानवः ॥ ७६ ॥

समानोदकानामयं विधिः । त्र्यहैकाहपक्षे च सपिण्डानामपि ।

सवासा वाससा सहितः ।

जलमाप्नुत्य स्नात्वेत्यर्थः ॥ ७६ ॥

बाले देशान्तरस्थे च पृथक्पिण्डे च संस्थिते ॥

सवासा जलमाप्नुत्य सद्य एव विशुद्ध्यति ॥ ७७ ॥

बालोऽदन्तजाते सूते, देशान्तरस्थे, पृथक्पिण्डे, च संस्थिते, इत्येका-
र्त्तानि पदानि ।

पृथक्पिण्डः समानोदक इति यावत् । तस्मिन् देशान्तरस्थे संस्थिते ।

अथः शुद्धिः । संनिधौ “त्र्यहात्तूदकदायिनः” इत्युक्तम् ॥ ७७ ॥

अन्तर्दशाहे चेत्स्यातां पुनर्भरणजन्मनी ॥

तावत्स्यादशुचिर्विप्रो यावत्तत्स्यादनिर्देशम् ॥ ७८ ॥

अत्रापि दशाहप्रहयमाशौचकालोपलक्ष्यार्थम् । यस्य य आशौचकालस्तस्मिन्
निवृत्ते यदि पुनरन्यदाशौचनिमित्तमुत्पद्यते तदा पूर्वशेषेणैव शुद्धिर्न त्वन्तरा निपतितं
यत्तदीयादहः प्रभृति दशाहादिगणना कर्तव्या । तथा च गौतमः (१४ । ५) “तच्छे-
दन्तःपुनरापत्तेस्तच्छेषेण शुद्धरयुरिति” ।

मरणजन्मनी इति समासे यन्मन्तरेण क्रमाप्रतिपत्तेर्व्यन्तरेणाप्युपनिपातप्राप्तौ
समाचारात्समानजातीय एवेति द्रष्टव्यम् । पुनःशब्दश्च समानजातीयापेक्षया
समर्थतरो भवति ।

विप्रप्रहयमप्याशौचिनामुपलक्ष्यार्थम् ।

सूत्यन्तरे तु विहितं “रात्रिशेषे द्वाभ्यां, प्रभाते तिसृभिः” इति । ‘एतस्य
प्राज्ञस्य प्रेतस्पर्शे दशरात्रमाशौचमिति’ प्रकृत्य ‘न चेदन्तरा त्रियेत जायेत वा शिष्टैरेव
दिवसैः शुद्धरैव’ इतीयं सूतिः समानजातीयासमानजातीयभेदं नानुमन्यते ॥ ७८ ॥

त्रिरात्रमाहुराशौचमाचार्ये संस्थिते सति ॥

तस्य पुत्रे च पत्न्यां च दिवारात्रमिति स्थितिः ॥ ७९ ॥

आचार्य्य उपनेता । तस्मिन् संस्थिते । त्रिरात्रं शिष्यस्य ।

तस्याचार्यस्य पुत्रे पत्न्यां च संस्थितायामहोरात्रम् ॥ ७९ ॥

श्रोत्रिये तूपसम्पन्ने त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ॥

मातुले पक्षिणीं रात्रिं शिष्यत्विग्वान्धवेषु च ॥ ८० ॥

वेदशास्त्राध्यायी श्रोत्रियः । उपसम्पन्नः मैत्र्या प्रयोजनेन वा केनचित्सङ्गतः शीलेन युक्तो वा । पूर्वं तु सन्नद्धचारिण्येकाहमगृहीतवेदे दृष्टम् ।

अभिधानकोशे तु 'उपसम्पन्नो' मृतपर्यायः । बहुकालत्वादाशौचस्य पूर्वैव व्याख्या व्यायसी ।

अन्ये तु 'श्रोत्रिये मातुलं त्रिरात्रमि'त्येव सम्बध्नन्ति, 'पक्षिणीं रात्रि'मिति शिष्यादिभिः ।

बान्धवाः श्यालकमातृष्वस्त्रेयादयः ।

यदा तु 'मातुले पक्षिणीमिति' सम्बन्धस्तदा मातुले बान्धवत्वादेव सिद्धा पक्षिणी, पुनर्वचनं नित्यार्थम् । तेनान्येषु बान्धवेषु यथाकामम् ॥ ८० ॥

प्रेते राजनि सज्योतिर्यस्य स्थाद्विषये स्थितः ॥

अश्रोत्रिये त्वहः कृत्स्नमनूचाने तथा गुरौ ॥ ८१ ॥

राजशब्देऽयमभिषेकादिगुणयोगिनि वर्णमात्रे लक्षण्या वर्तते । यत आह यस्य स्थाद्विषये स्थितः । जातिविशेषात्रच्छिन्नविषयेश्वरवचनत्वे लक्षणा, न च शब्दार्थः ।

सज्योतिः । सह ज्योतिषा वर्तते । दिवा प्रेते दिवैव, रात्रौ तु तन्नास्ति । एवं रात्रौ रात्रिरेव नाहः । इदमेव ज्ञापकमन्यत्र रात्रिमहणेऽहर्महणेऽप्यहोरात्रप्रतिपत्तेः । यथा 'रात्रिभिर्मासतुल्याभिस्त्वहमेकाहमिति' । 'अह्ना चैकेने'त्यत्र तु रात्रिमहणं पाद-पूरणार्थम् ।

रात्रावग्निर्योतिः । एवं ह्यग्निहोत्रब्राह्मणे 'अग्निना वै तेजसा तेजस्विन्यादित्येन तेजसा न भवति' ।

अश्रोत्रियेऽवेदाध्यायिनि, अनूचाने, कृत्स्नमहः । रात्रौ न भवत्येव—इत्यन्नेऽपि रात्रौ निमित्ते ।

“कथं पुनरश्रोत्रियेऽनूचाने । एवं हि स्मर्यते 'प्रवचने साङ्गेऽपीतीति' ।”

सत्यं प्रवक्ताऽप्यनूचान उच्यते । तेनैवं कथंचिदङ्गादिप्रन्याथान्यः प्रवक्ति तस्मिन्नय-
महर्विधिः । उपसम्पन्ने च गुरौ पूज्यत्वेन मुख्ये, आचार्ये वा विध्यन्तरभावात् ।

केचित्तु अश्वं त्रिवे त्वित्यत्र नवम् सम्बध्नन्ति । इह नवः प्रश्लेषेण योऽन्येषामुपा-
ध्यायस्तस्य च न कश्चित्तत्रेम् विधिमाचक्षते ॥ ८१ ॥

शुद्धयेद्विप्रो दशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः ॥

वैश्यः पञ्चदशाहेन शूद्रो मासेन शुध्यति ॥ ८२ ॥

क्षत्रियादीनां प्रागुक्तवृत्ताद्यपेक्षस्यहचतुरहादिकल्पव्यावृत्त्यर्थमिदम् । ब्राह्मणे दशा-
हस्त्वनुष्यत एव ।

अत्र त्विदं वाक्यं—“केन क्षत्रियादीनां द्वादशाहेन नियतकालाप्राप्तिर्येन कल्पान्त-
रव्यावृत्त्यर्थताऽवगम्यते” ।

इयमेव ह्येषामियत्कालस्य प्रापकम् । सत्यस्मिन्तत्र दशाहोऽयमाशौचकालस्तदु-
पलक्ष्यार्था विज्ञायते ।

न च सत्यप्यस्मिन्तस्योपलक्ष्यार्थता । सत्यपि चातुर्वर्ण्याधिकारे यस्यैव दशाह उक्त-
स्तस्यैवेतरे कल्पा इति । स्मृत्यन्तरे च ब्राह्मणविवक्षयैवोक्तम् “एकाहाद्ब्राह्मणस्य स्यात्स्वा-
ध्यायः” इत्यादि । तेषां तु स्मृत्यन्तरे यानि कल्पान्तराण्यान्नातानि तानि विकल्प्यन्ते ।
एकादशे आशौचकालः कश्चिद्विवरणकार आह “शुद्धयेद्विप्रो दशाहेनेति” अत्राह-
र्ग्रहणं विवक्षितं, तेन दशम्यां रात्रौ नास्त्याशौचम् । ततः पूर्वेषुनिर्मन्त्रणादि युक्तम् ।
अग्निं चाध्यास्यतः पौर्वाहिकजागरणादिनाऽऽशौचं अपक्रान्ते भविष्यति ।

तदयुक्तम् । अहर्विवक्षायामाद्याखपि रात्रिषु न स्यादाशौचम् । अथ ‘दशाहं शाव-
मिति’ एतस्मात्तत्र भविष्यति । अत्राविवक्षायां किं प्रमाणम् ।

तस्मादहःशब्दोऽयमहोरात्रवचन इति प्रदर्शितम् । तथा च पूर्वश्लोकेऽहः कृत्स्न-
मिति रात्रिनिवृत्त्यर्थं कृत्स्नग्रहणम् ॥ ८२ ॥

न वर्धयेदघाहानि प्रत्यूहेन्नाग्निषु क्रियाः ॥

न च तत्कर्म कुर्वाणः सनाभ्योऽप्यशुचिर्भवेत् ॥ ८३ ॥

यस्यैषा बुद्धिः ‘य उक्तास्त्यहोरात्र्यः कल्पास्तुल्यं दशाहेन विकल्प्यन्ते, न वृत्तादि-
व्यवस्थयेति, तदधिरतरकालमन्यस्य सम्भवे किमित्येकाहपक्षं नित्यस्वाध्यायकर्मेशकरं
प्रतिपत्स्ये, दशाहमपात्रयामि निष्कर्मसुखमाप्सिष्य’ इति,—तं प्रति सौहार्देन सा व्यवस्था
स्पष्टाक्रियते । ‘नैते तुल्या अपि तु व्यवस्थिता एव’ । व्यवस्था च प्रागदर्शिता ।
अन्यथा यस्याशौचकालो विहितस्तस्य ततः कालावधिकस्य कुतो वृद्धिप्राप्तिः येनैव-
मर्थवत्स्यात् । विस्पष्टार्थत्वे को दोषः ।

अन्ये त्वाहुरतीतेष्वप्यहःसु यावत्स्नानादिक्रिया न कृता तावन्नैव शुद्धिः । “विप्रः शुध्यत्यप” इत्यादि वक्ष्यति । तत्राशुचित्वादननुष्ठाने न दुष्यामीति स्नानादिषु शुद्धये न प्रवर्तते । तत्रैवमुच्यते ‘न वर्धये’न्नातीतेष्वहःसु बाह्याशौचे बिलम्बितव्यम् ।

ये तु—“अहःशब्दो दशमस्याहो या रात्रिस्तस्यामाशौचं न भवतीति”—ते न सम्य-
ह्मन्यन्त इत्युक्तम् । तथा च गौतमः (१४ । ६) “आशौचमध्य आशौचान्तर
उत्पन्ने तच्छेषेण शुद्धिः” इत्युक्त्वा एकस्यां रात्रौ शेषायां तथैव शुद्धिं मन्यमान आह
“रात्रिशेषे द्वाभ्यामिति” ।

प्रत्यूहेन्नाग्निषु क्रियाः । अशुचित्वात्सर्वश्रौतस्मार्तक्रियानिवृत्तौ प्राप्तायामिह-
मुच्यते । अग्निषु याः क्रियाः सायं होमाद्यास्ता न प्रत्यूहेन प्रत्यस्येत् । ‘प्रत्यूहो’
निर्यास अननुष्ठानम् ।

न च स्वयं कुर्याद्यत आह न च तत्कर्म कुर्वाणः सनाभ्योऽपीति । सना-
भ्योऽपि नाशुचिः स्यात्किंपुनरन्यः । तथा गृह्यं “नित्यानि निवर्तेरन्वैतानवर्जं शालाग्नौ
चैक” इत्युक्त्वा आह “अन्य एतानि कुर्युरिति” । न च यदग्न्याधानं होममात्रमेव
क्रियते, कितर्हि साङ्गप्रयोगः, तत्रैव कर्तुर्भरस्य सम्भवात्प्रधानहोमस्य तु द्रव्यत्यागरूपत्वा-
त्स्वयंकर्तृत्वैव । अतो होमवैश्वदेवदर्शपूर्णमासाद्या निवर्तन्ते ।

अन्येषां तु जपसन्ध्येपासनादीनां निवृत्तिर्न दर्शिता । तानि च नित्यानि । अतो
ऽन्येषामेवाभ्यनुष्ठानं यतः स्मृत्यन्तरे प्रतिषिद्धं “होमः स्वाध्यायश्च निवर्तत” इति ।
अतो नित्यकाम्यभेदेन व्यवस्था । काम्यं तु नैव कर्तव्यमशुचित्वाद्धिकारापगमात् ।

“ननु च नित्येष्वपि नैवाशुचेरधिकारः” ।

न च शौचमङ्गम् । यदि विगुणं नित्यमनुष्ठोयते, न काम्यमित्युच्यते । अथास्माद्-
चनाद्भवति । मैवम् । इह यदपि मानं तदस्यान्य एतानि कुर्युरिति परकर्तृत्वमभ्य-
नुज्ञायते । तच्च विगुणत्वाभित्येषूपपद्यते न काम्येषु ।

वैश्वदेवे तु विवदन्ते । स्मृत्यन्तरं चेदाहरन्ति ।

“होमं तत्र न कुर्वीत शुष्कधान्यफलैरपि । एवं यज्ञविधानं तु न कुर्यान्मृत्युजन्मनोः॥”

अतः सन्ध्याहोमौ दर्शपूर्णमासौ सावत्सरिकं चाश्वयुज्यादि कर्तव्यम् । उपाकरणं
तु न च त्राश्रयमेव, न पौर्णमास्याश्रयम् ॥ ८३ ॥

दिवाकीर्तिमुदकयां च पतितं मृत्तिकां तथा ॥

शवं तत्स्पृष्टिनं चैव स्पृष्ट्वा स्नानेन शुध्यति ॥ ८४ ॥

दिवाकीर्तिश्चाण्डालः, अत्यन्ताशुचिसाहचर्याद्वारते च प्रयोगदर्शनान्मार्जारमू-
षिकसंवादे “तस्मिन्नपि च कालेऽभूदिवाकीर्तिर्भयादितः” इति । न नापितः, तस्य पृथ-
ग्य

त्वात् भोज्यान्नत्वाच्च । यत्तु श्मश्रुकर्मणि तस्येदं स्नानमित्याहुस्तदपि सिद्धत्वाद्-
वाच्यम् । अत्रश्यं श्मश्रुकर्मणि कारयतो रोमाणि गात्राणि स्पृशन्ति, तानि शरीरात्
च्युतान्यशुद्धानीति सिद्धं स्नानम् ।

तत्स्पृष्टिर्न तस्य स्पृष्टं 'तत्स्पृष्टं', तदस्यास्तांति 'तत्स्पृष्टो' । येनैते स्पृष्टास्तेषामपि
स्नानमेव ।

इह सर्वस्याप्रत्यासत्तेः तत्स्पृष्टिमित्यनेन सम्बन्धः शवस्यैव कंचिदाहुर्न दिवाकी-
र्त्यादीनाम् । अन्ये तु एकवाक्योपनिपातादन्ते श्रुतत्वात्सर्वेषां बुद्धौ सन्निधानात् तच्छब्देन
सर्वान्नां परामर्श इति । अत्र हि शवपर्यन्तानां द्वन्द्वं कृत्वा स्पृष्टोत्यनेन सम्बन्धः ।
तत्र तत्स्पृष्टीति समासार्थस्य बुद्धौ सन्निहितत्वात्तच्छब्देनावमर्शः । न हि केवलस्य
शवस्य स्पृष्टिपदेन सम्बन्धो लक्ष्यते, पतितादिभिरितरतरयुक्तत्वात् । किंतु केवलस्य पदा-
न्तरसम्बन्धः । द्वन्द्वे श्वेकैकः शब्दः सर्वार्थाभिधायी । ततः सर्वे प्रत्यासन्नाः । अथापि
शवस्पृष्टिशब्दस्य तत्स्पृष्टिपदेन सम्बन्धं कृत्वा ततोऽन्यैरभिसम्बन्धः, तथा सति पतितादीनां
स्पृष्टिपदेन सम्बन्धो न स्यात् ।

तस्मात्समाचारत एव निर्णयः ॥ ८४ ॥

आचम्य प्रयतो नित्यं जपेदशुचिदर्शने ॥

सौरान्यन्त्रान्यथोत्साहं पावमानीश्च शक्तितः ॥ ८५ ॥

अशुचयः संनिधानात्पूर्वोक्ता एव ।

सूर्यदैवत्या मन्त्राः सौराः "उदुत्यं जातवेदसम्" इत्यादयः ।

पावमान्यः द्वाशतयोप नवमे मण्डलेऽधीताः 'स्वादिष्ट्येत्याद्याः' ।

यथोत्साहं शक्तित इति च एक एवार्थः । वृत्तवशाच्छब्दद्वयं पठितम् ।

बहुवचननिर्देशात्त्रित्वसंख्याऽवश्यं कर्तव्या । परतस्तु यदि गुरुतरकार्यात्ययो न
भवति तदा कर्तव्य एव जपः ।

मन्त्रग्रहणात्पावमानीरिति च आचामुपादानादसमाप्तेऽपि सूक्ते त्रिभ्य ऊर्ध्वं
भवत्येव शुद्धिः ।

आऽप्यत्र प्रचेष्टव्यः । सोऽप्यशुचिरेव । पठितं च गौतमीयेऽस्मिन्नेव वर्गे
"शुनश्च । यदुपहृत्यादित्येक इति" (अ० १४ सू० २६।३०) ।

प्रयतः अनन्यमना मन्त्रदेवतादिध्यानपरः । अथवा 'प्रयतो' देवतादिपूजाप्रवृत्तो
वदा पर्येतदैव कुर्यान्नान्यदिति ॥ ८५ ॥

नारं स्पृष्ट्वाऽस्थि सस्नेहं स्नात्वा विप्रो विशुध्यति ॥

आचम्यैव तु निःस्नेहं गामालभ्याकर्मक्ष्य वा ॥ ८६ ॥

नरा मनुष्यस्तस्येदं नारम् । सस्नेहं मांसमज्जादिधम् । गोरालम्भनं स्पर्शः ।
अर्कदर्शनगवालम्भौ विकल्प्येते ॥ ८६ ॥

आदिष्टी नोदकं कुर्यादा व्रतस्य समापनात् ॥

समाप्ते तूदकं कृत्वा त्रिरात्रेणैव शुध्यति ॥ ८७ ॥

आदेश 'आदिष्टम् ।' व्रतादेशनसम्बन्धाद्गृहिरूपेण ब्रह्मचार्युच्यते । तस्य ब्रह्मचार्या-
श्रमस्थस्य सतो ये सपिण्डाः प्रमीयन्ते तेषामयादिष्युदकदानप्रतिषेधः । प्राक्प्रमीतानां ।
विहितमन्वाहिकं कुर्यादेवपितृतर्पणमिति ।

आ व्रतस्येति आ समावर्तनादित्यर्थः । न पुनरान्तरालिकसाहसिकादित्यर्थः ।

व्रतचरणसमाप्तेः समावृत्तः स सर्वेषामेकैकस्योदकं कृत्वैकस्मिन्नहनि, त्रिरात्रमा-
शौचं कुर्यात् ।

मातुस्तूदकदानं व्रतिनोऽपीष्यते । न च व्रतलोपः । स्मृत्यन्तरमुदाहरन्ति । अपराध्य
आदिष्टी नोदक इति ॥ ८७ ॥

वृथासंकरजातानां प्रव्रज्यासु च तिष्ठताम् ॥

आत्मनस्त्यागिनां चैव निवर्तेतोदकक्रिया ॥ ८८ ॥

जातशब्दः प्रत्येकमभिसम्बध्यते । वृथाजाते यो न देवानर्चयति न पितृभ्यः मनु-
ष्यानि । सत्यधिकारेऽनाश्रमी, हुताहुतपरित्यक्तः । 'संवत्सरमनाश्रमी भूत्वा'
इत्यादि चिरकालावस्थाने महादोषश्रवणात् । ब्रह्मचारिपरिव्राजकाभ्यामन्यस्य परपाक-
रतित्वम् । आत्मार्यस्तु पाकां निषिद्धः ।

संकरजाता इतरेतरजातिव्यतिकरेण प्रतिलोमा आयोगवाद्यः । निन्दितत्वा-
द्बृथाजातसाहचर्येण । अनुलोमास्तु सत्यपि संकीर्णयोनित्वे मातृजातीयत्वादधिकारि-
त्वाच्च नेह गृह्यन्ते । न चानुलोमेषु संकीर्णयोनिव्यवहारः । "संकीर्णयोनयस्त्वेताः
प्रतिलोमानुलोमजाः" इति । अनियुक्ता सुतादयश्चानेकपुरुषसंसर्गजाः वेश्याजाताश्च ।
पारस्व्येयास्तु असत्यनेकपुरुषसंसर्गे न संकरजाताः ।

अयं च सपिण्डानां निषेधो, न तत्पुत्राणामिति केचित् । आत्मत्यागिनां तु पुत्रा-
णामपि । तदयुक्तमविशेषश्रवणात् ।

'प्रव्रज्यासु' बाह्यासु भगालवरक्तपटाद्यासु अनधिकाराद्ब्रह्मचर्यनिर्देशात् व्रतादि-
दर्शनभेदेन बाह्याः ।

आत्मनस्त्यागिनां पुरुषाणाम्—युषोऽक्षये स्वेच्छया शरीरं त्यजन्ति । वृद्धा-
नामचिकित्स्यमहाव्याधीनां च भिषक्प्रत्याख्यातानामिष्यत एव । यथोक्तम्—
‘वृद्धः शौचस्मृतैर्लुप्तः प्रत्याख्यातभिषक्क्रियः । आत्मानं घातयेद्यस्तु भृग्वभ्यनशान्भुभिः ॥’
‘तस्य त्रिरात्रमाशौचं द्वितीये त्वस्थिसंचयः । तृतीये तूदकं कृत्वा चतुर्थे श्राद्धमाचरेत् ॥’ इति ।
कुष्ठग्राहेस्तु व्याधिगृहीतस्य इष्यत एव । यथोक्तं ‘लुप्तचेष्टस्य’ । गृहस्थावस्थाया-
मपि—‘महाप्रस्थानगमना वृद्धा नेच्छन्ति जीवितुम्’ । ‘लुप्तचेष्ट’श्चाच्यते यः शौचा-
दिष्वसमर्थः संख्योपासनादिषु च ।

‘अपरिक्षोभशरीरो वा साद्येद्यस्त्वात्मानमलुप्तचेष्टो वा’ । अतस्तद्विपरी-
तस्यानुज्ञातं भवति ।

स्मृत्यन्तरेष्वन्येषामप्युदकक्रियानिवेधो विहितः । यथोक्तम्

‘राजभिर्निहृतानां च शृंगिदंष्ट्रिसरीसृपैः । आत्मनस्त्यागिनां चैव श्राद्धमेषां न कल्पयेत् ॥
‘उदकं पिण्डदानं च प्रेतेभ्यो यच्च दीयते । नोपतिष्ठति तत्सर्वमन्तरिक्षे विनश्यति ॥
‘नारायणबलिः कार्यो लोकगर्हभयाभ्ररैः । तस्मादेभ्योऽपि दातव्यमन्नमेव सदत्तिष्ठम्’ ॥

तथाऽन्यत्र

‘चण्डालादुदकात्सर्पाद्वाद्याद्याद्वैद्युतादपि । दंष्ट्रिभ्यश्च पशुभ्यश्च मरणं पापकर्मणाम्’ ॥

तथा चोक्तम्

‘नृणां चैवामिदानां च स्नानालंकारकारिणाम् । तप्तकृच्छ्रद्वये शुद्धिरश्रुपातेऽनुयायिनाम् ॥
‘तेनोद्दिष्टं न चैवान्यैः कार्यमस्योर्ध्वदेहिकम् । न च नामापि कर्तव्यं तद्वंशस्य तदीयकम् ॥
‘अत्यन्तनरकस्थस्य तस्य पापीयसोऽधिकम् । कारणं कर्तनं नाम सर्वं चैव भयावहम्’ ॥

संबर्तेन आस्वेव क्रियासु सान्तपनमान्नातम्, पराशरेण तप्तकृच्छ्रम्, वाशेष्टेन
तप्तकृच्छ्रसहितं चान्द्रायणम् । तत्रापूर्वादिविशेषा उपेक्ष्याः ।

यदुक्तम् ‘चण्डालादुदकात्’ इत्याशुपक्रम्य ‘मरणं पापकर्मणामिति’ तद्वेदं सन्दिह्यते ।
किं यश्चण्डालादिर्बुद्धिपूर्वमात्मानं घातयति तस्यायं विधिरौर्ध्वदेहिकाकरणम्, तत्करणे च
प्रायश्चित्तम्, उत प्रमादहतस्यानिच्छत इति । कुतः सन्देहः । इह गौतमेन ‘प्रायानाशक-
शस्त्राग्निविषोदकोद्बन्धनप्रपतनैश्चेच्छता’ इत्युक्तम् (१४ । १२) । इह चाविशेषणं कृतं
‘चण्डालादुदकात्’ इति । तत्र स्मृत्यन्तरेणैकशास्त्रत्वादुदकादित्यत्र तावदवश्यमिच्छतामिति
सम्बध्यते । साहचर्यादन्यत्रापि तथैवेत्याशङ्का जायते । किंच पापकर्मणामिति श्रूयते ।
पापं च कर्म प्रतिषिद्धम् । अत्र प्रतिषिद्धं योऽनुतिष्ठति स पापकर्मेत्युपपद्यते । अनुष्ठानत्वं
च स्वव्यापारेण परप्रयोक्तृतया च । तत्र न वैद्युतदंष्ट्रिभृङ्गादयः । ते च न प्रयुज्यन्ते ।
नापि ते श्वभ्रोदकस्वङ्गादिस्थानीयाः । येन तदुपादानेनात्मानं प्रवृत्तः स्वतन्त्रः कर्ता स्यात् ।

कितर्हि यस्येदृशं मरणमुपनतं स पूर्वजन्मनि कृतपातक इति शास्त्रेण ज्ञाप्यते । यथा श्यावदन्तप्रभृतयः । तत्रापि किमेतेन ज्ञापितेन । अङ्गहीनादीनां पूर्वपापसम्बन्धित्वं ज्ञाप्यते । प्रायश्चित्तमनुष्ठेयं यथा वसिष्ठेनाक्तं कस्यचित्कृच्छ्रयचरणं कस्यचिदभ्यधिकमपि ।

इह मृत्युना सम्बन्धिकारस्यापहृतत्वान्नार्थोऽनेन । यदि वाऽसौ कृतपातक इत्यवसी-
यते । तेन सह येन केनचित् यौनमौखलौवाः सम्बन्धाः कृताः सोऽपि पापकारी
स्यात् । न चैवं शिष्टानामाचारः । न हि तादृशेन सम्बन्धं कृतवन्तः केनचिद्विचिकि-
त्स्यन्ते । प्रायश्चित्तं नाचरन्ति । अत इच्छतामनुमीयते ।

ये तु 'गोब्राह्मणहतानाम्' इति स्मृत्यन्तरे पठित्वा 'आत्मनस्त्यागिनामिति' पृथक्
पठन्ति तेन विशेषपक्षः प्रतिभाति ।

अतः संशयः । किं पुनरत्र युक्तम् ।

इच्छतामिति । कुतः । पापकर्मवचनात् । स्वेच्छया यश्चात्मव्यापत्तिहेतौ व्यापारे
प्रवर्तते तेन "तस्मादुह न पुरायुषः स्वःकामी प्रेयादिति" शास्त्रमतिक्रान्तं भवति । न
च युक्तः पापकर्मेति व्यग्रेष्टुम् ।

"ननु चोक्तं न हि ते खड्गादिस्थानीयाः, येनेच्छया बधोपपत्तिः ।"

उच्यते । यः प्रमादं न रक्षति तेन तत्कृतमेवेति । तेन यश्चाण्डालदस्युभूयिष्ठेऽरण्य
एकाकी गच्छति, तस्य यद्यपि चण्डाला मां ग्रन्थितीच्छा न भवति, तथापि तत्समर्था-
चरणेन प्रमादस्यापरिहृतत्वाद्भवत्येव शास्त्रातिक्रमः । एवं यो बान्धुभ्यां नदीं तरति
संदिग्धां वा नावमधिरोहत्यकुशलकर्णधाराधिष्ठिताम्, एवं तस्य व्यापद्यमानस्य वेगक्षयेण
नौपरिवर्तनादिना वा युक्तैव पापकारिता । तथा चागाधतां दण्डादिना ग्राह्यमकरसंगं
च ज्ञात्वा स्नातारो यद्यपहियेरन्न दुष्येयुः । एवं यस्तु दृढबन्धनां तरिं तीव्राम्भसि कुशला-
वहितसमर्थप्रेरकप्रेर्यमाणामधिरुद्धः सहसोत्पतिते जविनि पवने चक्रवातेन पिच्छलम-
बाप्तवान् पुनर्व्यापत्त्या म्रियेत न शास्त्रमतिक्रमेत् । एवं सर्पोपहतं देशं च अपरिहरन्दृष्टो
व्यापद्येत प्रत्यवेयादेव, नान्यथा । एवं तीक्ष्णशृङ्गां गां हस्तिनं वा दृष्ट्वा दूरमन्यकामतो
हृन्यमानस्य युक्तोऽतिक्रमः । एवमरण्ये वर्षासूक्षरन्तीषु विद्युत्सु ग्रामनगरयोरप्रवेशे
दुष्टतैव । ग्रामस्थस्योपरि कथंचिद्विद्युत्पातः स्यात्तदा न किञ्चिदपराध्यति । अतो युक्त-
मीदृशं यथाविहितक्रियाकरणम् ।

तत्र चोदकक्रियानिवेधः सर्वैर्ध्वदेहिकप्रदर्शनार्थः, स्मृत्यन्तरेऽस्योदाहृतत्वाद् ॥ ८८ ॥

पाषण्डमाश्रितानां च चरन्तीनां च कामतः ॥

गर्भभर्तृदृष्टां चैव सुरापीनां च योषिताम् ॥ ८९ ॥

शास्त्रपरित्यागेन बाह्यदर्शनाभयं नरशिरःकपालरक्ताम्बरादिधारणं 'पाषण्डम्' तदभिज्ञताः कृतवलिङ्गपरिग्रहाः तद्दर्शनवशवर्तिन्यः ।

चरन्तीनां च कामतः । तदाचारकुलस्थितित्यागेनेच्छामात्रानुवृत्त्यैकानेकपरपुरुष-संप्रयोगः 'कामचारः' ।

भुर्बुर्विषगरादिदानेन गर्भस्य च पातनं द्रोहः ।

सुराप्यः यवाप्रतिषेधं प्रतिषिद्धायाः पानेन ।

अत्र कश्चिदाह "ब्राह्मणो न पिबेत्सुरामिति" सत्यपि जात्यर्थाविशेषे लिङ्गात्पुंस्त्वलिङ्गे भिद्येते । इह च ब्राह्मण इति पुंलिङ्गस्य शब्दस्य श्रवणादश्रुतायाः कः प्रसङ्गः । यथा 'ब्राह्मणीं पाययेत्पुत्रार्थमिति' न पुंसः पाययेदिति, तद्वत्पुंलिङ्गश्रुतौ न स्त्रिय उपादीयन्ते । यत्रकचिल्लिङ्गं न विवक्ष्यते, यथा 'ब्राह्मणो न हन्तव्य' इति स्त्रिया अपि प्रतिषेधो विज्ञायते, तत्र द्वितीयया श्रुत्या ब्राह्मणस्येप्सिततमत्वात्प्राधान्यम् । न च प्रधाने प्रातिपदिकार्थव्यतिरेकेणान्यलिङ्गसंख्यादि विवक्ष्यते । यथा 'ग्रहं संमार्ष्टीति' नैकस्य संमार्गः । इह पुनर्ब्राह्मणेन सुरा न पेयेति' कर्तृतया साधनभावेन क्रियां प्रति निर्देशात् 'ब्राह्मणो न पिबेत्सुरा'मित्याख्याताभिहितेऽपि तदर्थानामपि वृत्तेः प्रातिपदिकार्थोपपत्त्या प्रथमाऽपि तृतीयानुगुण्येति गुणीभावः, गुणे च सर्वं श्रुतं विवक्ष्यते । यथा 'पशुना यजेतेति' पुमान्पशुरालभ्यते एकश्च ।"

अत्रोच्यते । नात्र द्वितीयातृतीये गुणप्रधानभावेनाविवक्षाविवक्षयोः कारणम्, किंतर्हि प्राप्त्यप्राप्तौ । यदप्राप्तं विधिविषयतयोपपद्यते तद्विवक्ष्यते, अनन्यपरशब्दावगम्यत्वात् । यत्स्वन्यतोऽवगतमर्थान्तरं विध्यर्थमुपादीयते, तद्यादृशमेव प्रमाणान्तरावगतं तादृशमेव विधेयकार्यान्तरसम्बन्धितया शब्देन प्रतिपाद्यते । 'ब्राह्मणो न हन्तव्य' इत्यत्र वाक्ये विधिः प्रतिषेध एव पर्यवस्यति, यदन्यत्तदन्यतोऽवगतम् । प्रातिपदिकार्थविवक्षा तु श्रुत्या-नर्थक्यप्रसंगात् । लिङ्गसंख्यादेस्तु प्रत्ययार्थस्य नान्तरीयकत्वेनाप्युपादानसम्भवाद्विवक्षा-विवक्षे उच्येते । तत्रेह न ब्राह्मणादिभिः पुरुषो विधिना प्रवर्त्यः । तद्द्वेषात्स्वतः प्रवृत्तेः तत्सर्वस्य चात्र स्वयं प्रसंगात् । न ह्यविधीयमानः प्रतिषेधः कथंचिदन्वेतुमलम् । अन्यतः प्राप्त्यभावात्, अकारकत्वादकारकविशेषणात्स्वभावानुप्रवेशेनापि सम्बन्धं न लभते । तस्मादस्यान्वयसिद्धयर्थं विषयभाव एषितव्यः । तस्मिंश्च विधिना विषयीकृतेन भावार्थो विषयतयाऽपेक्ष्यते । भावार्थश्च प्रतिषेधेन विषयाशस्य गृहीतत्वात्ततः प्रच्युतो लौकिक्या च प्रवृत्त्या सिद्धानुष्ठान आत्मविधिसिद्ध्यर्थमनुप्रवेशमप्यकाञ्चनधिकारमात्रस्यापेक्षविधौ प्रमाणान्तरतः प्रतिपन्नहननकर्तृभावस्य पुंसोऽधिकारता प्रतिपादयन्तद्विशेष-

णद्वारेणान्वयं प्रतिपद्यत इत्युपपन्नमन्विताभिधानम् । तेन भावार्थस्य सविशेषणस्या-
विधेयत्वाद्लौकिकी प्रवृत्तिरभ्युपेतव्या । अस्ति च रागलक्षणा प्रवृत्तिर्न तस्या लिङ्गसंख्या-
नियमोऽस्ति, द्वेषाद्वा । तस्मादविधेयार्थशब्दोऽवगतार्थपरत्वादभिधानशक्तिमुत्सृज्य प्रमाणा-
न्तरतो यथावधृतस्वरूपमर्थं लक्षयति । तत्र लिङ्गसंख्ययोस्तात्पर्यतः शब्देनानभिधाना-
स्तुतो विवक्षा । केवलं प्रातिपदिकनिर्देशार्थं येन केनचिद्वचनं निर्देशः कर्तव्यः, न
केवला प्रकृतिः प्रयोक्तव्येति तदर्थं लिङ्गसंख्ययोरुपादानम् ।

अत इयमत्रावगतिः । हननेऽध्यवसितकर्तृभावः स नवर्थे नियुज्यते । अतः प्रतिषेध-
वाक्ये द्वितीयाश्रुतिरविवक्षायामतन्त्रम् । यत्रापि हि तृतीया श्रूयते प्रथमा वा, 'ब्राह्मणेन
न पातव्या', 'ब्राह्मणो न पिबेदिति' तत्रापि तदर्थश्चान्यतः प्राप्तेरविधेयत्वादनूद्यते ।
याऽधिकारविशेषणत्वेनैव सम्बद्धा तत्र ते द्वितीयाविशिष्टे प्रथमातृतीये । सत्यामपि च
द्वितीयाश्रुतौ यदप्राप्तं तद्विधेयत्वाद्विवक्ष्यते यथा "भार्यामुपगच्छेन्" "अपत्यमुत्पा-
दयेदिति" । न हि लौकिको भार्यार्थः, उपयमननैव तत्सिद्धेः ।

नापि वाक्यान्तरे विधिना कश्चिदुपात्तो येन यथावगममुद्दिश्येत यथा 'ऽश्विनं गृह्णाति'
'मैत्रावरुणं गृह्णाति' 'दशैतानध्वर्युर्गृह्णातीति' संख्याविशिष्टा एव प्रहा उपादीयन्ते ।
अतो निर्हातसंख्यत्वात्संमार्गविधौ यथासंख्यावगमं निर्दिश्यते । अत्र पुनर्वाक्यान्तरा-
भावादस्यैवोत्पत्तिवाक्यत्वाच्चतुस्तसंख्यापरित्यागे प्रमाणाभावाभिरपेक्षाभिधानशक्तिसमर्पित-
स्यैकस्य परित्यागः पुरुषबुद्धिप्रभव एव स्यात् । एवं पशुना यजेतेति यागविषयत्वाद्विधे-
स्तस्य च साध्यस्वभावत्वात्साधनाकाक्षायां समर्पितसविशेषणकारितसहितस्य विधेयत्वे
यज्यर्थमात्रे विधिव्यापारापरिसमाप्तेः स्वार्थपरशब्दाभिहितापेक्षितस्वार्थाः किमिति
नयन्ति ।

प्रमाणशास्त्रविदस्तु स्वयं विधिं वदन्ति अन्योक्तमवगाहन्ते । यस्वस्माभिरुक्तं
तस्मुखोपायमाह्वयम् । नातिमहती व्युत्पत्तिरत्राप्युच्यते । इयदेव च तत्सारम् । इयती
सा विद्याऽनुष्ठानोपयोगिनी यदधिकमाहोपुरुषिकामात्रं तदर्थवाद एव । तत्र ह्यर्थवादा-
द्विशेषावगतिर्भवति यत्राकांक्षा विधेरनिवृत्तेति । यथोक्तमुपदधातीति बहुषु भोजन-
साधनेषु सर्पिस्तैललवणादिषु सत्सु केनेत्यनवसाये धृतेनेति गम्यते । यथा तु रात्रिष्व-
नुष्ठानाश्रवणाद्वाकाक्षायां प्रतितिष्ठन्तीत्यर्थवादः । अतः प्रतिष्ठाकामस्येति गम्यते ।
इह पुनर्ब्राह्मणा इतिपरिसमाप्तत्वात्पदार्थस्य निवृत्ताकांक्षेति स्तुतिमात्रापेक्षयाऽर्थवादः ।
अथ लिङ्गदर्शनमात्रतयोपन्यस्यते "देवानामभता हविरिति" (११ । ६५) तस्माच्छ्रेयः
संपन्नं पापीयानन्वेतीति तदपि पुंसः प्रतिषिद्धत्वात्पाक्षिकेनानुवादेन सालम्बनमिति न
किञ्चित् । स्त्रीणामपि देवाभिशेषमाज्यादिप्राशनमस्त्येव । वेदोदाहरश्च दर्शपूर्णमासादिषु

“विद्ध्यकर्मासीति” । न च आदृत्य कर्तुः सुरां पाययेदिति चोदनया तासां पानमनु-
सीयते । ब्रह्महत्यादानेनैव प्रहः ।

तस्माज्जातिमात्रस्य प्रतिषेध इत्येष एतस्यां विप्रतिपत्तौ निर्णयः ॥ ८६ ॥

आचार्यं स्वमुपाध्यायं पितरं मातरं गुरुम् ॥

निर्हृत्य तु व्रती प्रेतान्न व्रतेन वियुज्यते ॥ ९० ॥

स्वग्रहणमाचार्यविशेषणं मन्यते । “गुरोर्गुरौ सन्निहित” (२ । २०५) इत्यति-
देशात्तदाचार्येऽपि प्राप्ते प्रतिषेधः ।

अन्ये तु स्वार्द्धं बान्धववचने व्याचक्षते । अत्र तु पितरं मातरमिति न वक्तव्यम् ।
नित्यार्थं तन्मिथानमिति ।

गुरुः “अल्पं वा बहु वाऽपि” (२ । १४६) इत्यनेन य उक्तः ।

एताभिर्हरतो व्रतवियोगो नास्तीति श्रुतमामर्थ्याद्दर्शयति ।

अन्याभिर्हृत्यानेन वियुज्यत इति पदार्थसिद्धिः ॥ ८० ॥

दक्षिणेन मृतं शूद्रं पुरद्वारेण निर्हरेत् ॥

पश्चिमेत्तरपूर्वस्तु यथायोगं द्विजन्मनः ॥ ९१ ॥

पुरद्वारेणेति पुरग्रहणं ग्रामादीनामप्युपलक्षणार्थम् ।

यत्रानकद्वारसम्भवस्तत्रायं नियमः । यां यच्छेष्टे तस्यायमुद्देशः ।

अमङ्गल्यत्वाच्च शूद्रादारभ्य क्रमेणोपदिष्टम् । अतश्च यथायोगमिति वैश्यक्षत्रिय-
ब्राह्मणाः पश्चिमादिभिर्यथासंख्यं सम्बन्धनीयाः ॥ ८१ ॥

न राजामघदोपोऽस्ति व्रतिनां न च सत्रिणाम् ॥

ऐन्द्रं स्थानमुपासीना ब्रह्मभूता हि ते सदा ॥ ९२ ॥

राजशब्दे यद्यपि क्षत्रियजातौ वर्तते तथापीह ऐन्द्रं स्थानमुपासीना इति
कारणस्योपादानाज्जनपदेशवरवचने लक्षणया विज्ञायते । उत्तरश्लोकं निपुणं वक्ष्यामः ।

व्रतिनो व्रतचारिणः चान्द्रायणादित्थाश्च ।

सत्रिणो गवामयनिकाः अन्यस्मिन्वा यज्ञे दीक्षिताः । तथा च गौतमः “ऋत्वि-
ग्दीक्षितब्रह्मचारिणामिति” ।

अत्रार्थवादः । ऐन्द्रं स्थानमाधिपत्यं पदं प्रजैश्वर्यमुपासीनाः कुर्वाणा राजानोः
ब्रह्मत्वं प्राप्ताः व्रतिनः सत्रिणाश्च ।

अथदोषमाशौचम् ।

अन्ये तु सततदानप्रवृत्तान् 'सन्निहो' मन्यन्ते । मुख्यायाऽनुवृत्त्या क्रतुविशेषे वर्तते ॥ ६२ ॥

राज्ञो माहात्मिकं स्थाने सद्यः शौचं विधीयते ॥

प्रजानां परिरक्षार्थमासनं चात्र करणम् ॥ ९३ ॥

महानात्मा यस्य स्थानस्य तन्माहात्मकं । यस्मिंस्थाने स्थितस्य पुंसः प्रजानां परिरक्षा 'माहात्म्यं' तदेव उच्यते । तच्च प्रजैश्वर्यम् ।

यदाह आसनं चात्र कार्यामिति तदुक्तम् । नात्र जातिभात्रं किंतु प्रजापालनाधिकारः । 'आसन'शब्दोऽपीह नासनशय्यादिवचनः, अपि तु तत्पदं प्रपन्नं यत्कर्तव्यं तदाह । अतः अन्नत्रियोऽपि यदि प्रजापालने समर्थः तस्याप्याशौचाभाव एव पूर्वैर्वाख्यातः ।

प्रजानां परिरक्षार्थमिति । न सर्वेषां सर्वाणोचनिवृत्तिः, किंतु हिंसा प्रजापालनविशेषादि यदाशौचधारणं तन्निवर्तते । यथा दुर्भिर्चादौ स्वकांशादन्नदानेन प्रजाशरणम् । तथा दिव्यन्तरिक्षलोमंपूत्पातेषु शान्तिः । अकस्मात्सभ्यैः कर्तव्येन राज्ञा, अथवा आश्रमेषु द्विजातीनां धर्मसंशयसत्त्वेन, प्रब्रमेज्यादावप्यस्ति प्रवक्तृत्वम्, तदपि प्रयोजनम् ॥ ६३ ॥

हिम्याहवहतानां च विद्युता पार्थिवेन च ॥

गोत्राह्मणस्य चैवार्थे यस्य चेच्छति पार्थिवः ॥ ९४ ॥

हिम्बो बहुजनसंकुलः अश्वकलहो वा । आहवः संमामां युद्धम् । तत्र हतानां सद्यः शौचम् ।

विद्युदशनिः एतद्व्याख्यातम् । पार्थिवः पृथिव्या ईश्वरश्चातुर्वर्ण्यस्य यः कश्चित् । ब्राह्मणार्थे गवार्थे च युद्धादन्यत्रापि जलाग्निदंष्ट्रहतस्य ।

यस्य चेच्छति पार्थिवः स्वकार्यार्थपरिपालनाधिकृतस्य ॥ ६४ ॥

“कुत एतद्यतो राज्ञो परिपालन एवाशौचनिवृत्तिस्तत्र कुतोऽन्यस्याविशेषेण तदिच्छया विनिवृत्तिः स्यात्”—

सामान्यकार्निवेन्द्राणां वित्तापत्योर्यमस्य च ॥

अष्टानां लोकपालानां वपुर्धारयते नृपः ॥ ९५ ॥

वपुस्तेजोऽशः । वित्तपतिर्देववपुः । अपांपतिर्वहणः ॥ ६५ ॥

अत्रैव द्वितीयोऽर्थवादः ।

लोकंशाधिष्ठितो राजा नास्यांशोचं विधीयते ॥

शौचाशौचं हि मर्त्यानां लोकेभ्यः प्रभवाप्ययौ ॥ ९६ ॥

एतैर्लोकेशैरधिष्ठितो राजा । नास्य शौचाशौचम् । यतो मर्त्यानां मनुष्या-
णामाभ्यामधिकारः । तयोश्च प्रभवाप्ययौ प्रवृत्तिनिवृत्तौ लोकेभ्यः सकाशान्मर्त्यानां,
न तु लोकेशानामेव ॥ ९६ ॥

उद्यतैराह्वं शस्त्रैः क्षत्रधर्महतस्य च ॥

सद्यः संतिष्ठते यज्ञस्तथाऽऽशौचमिति स्थितिः ॥ ९७ ॥

येन शस्यते हन्यते तच्छस्त्रम् । अतः पाषाणलगुडादिनाऽपि हतस्य यज्ञसंस्था
निष्पद्यते नायुधैरेव खड्गादिभिः ।

आहूयन्ते यत्रेतरंतरं स्पर्धमाना युद्धाय स आहवः संग्रामः ।

क्षत्रधर्मः अपराह्मुखत्वम्, प्रजार्थम्, प्रभुप्रयुक्तं च ।

सद्यः संतिष्ठते समाप्तिमेति । यज्ञो ज्योतिष्टोमादिस्तत्पुण्यं युज्यत इति यावत् ।

आशौचमपि सद्य एव ।

अत्र केचित् 'क्षत्रधर्महतस्येत्यनेन सद्य इत्यभिसम्बन्धन्ति । ततश्च यः संग्रामभूमौ
मृतः तस्यैवार्यं विधिर्न तु योऽन्येद्युस्ततोऽन्यत्र गतः । तदेतद्विचार्यम् ॥ ९७ ॥

विप्रः शुध्यत्यपः स्पृष्ट्वा क्षिप्रं यो वाहनायुधम् ॥

वैश्यः प्रतोदं रश्मोन्वा यष्टिं शूद्रः कृतक्रियः ॥ ९८ ॥

दशाहादीनां कल्पानां परिपूर्णं आशौचकाले इदमपरं कर्तव्यम् ।

अपः स्पृष्ट्वेति स्नानमुपदिश्यत इति प्राग्व्याख्यातम् ।

कृतक्रिय इति क्षत्रियादिभिरभिसम्बध्यते । 'क्रिया' च स्नानमव, अन्यस्याश्रुत-
त्वात् । स्नात्वा वाहनादीनि स्पृशेयुः ।

अन्ये तु श्राद्धक्रियामाहुः । श्राद्धादि कृत्वा सर्व एव विशुष्यति ।

तत्रापि ब्राह्मण उदकं हस्तेन स्पृष्ट्वा, क्षत्रियादयस्तु वाहनादिभिः ॥ ९८ ॥

एतद्वाऽभिहितं शौचं सपिण्डेषु द्विजोत्तमाः ॥

असपिण्डेषु सर्वेषु प्रेतशुद्धिं निबोधत ॥ ९९ ॥

पूर्वात्तरवस्तूपसंहारोपपत्त्युपन्यासार्यौ पूर्वात्तरावर्धश्लोकौ ॥ ९९ ॥

असपिण्डं द्विजं प्रेतं विप्रो निहृत्य वन्धुवत् ॥

विशुध्यति विरात्रेण मातुरासांश्च बान्धवान् ॥ १०० ॥

बन्धुवदिति धर्मेण, न मूल्येन ।

मातुराप्तांश्च । आत्मग्रहणं प्रत्यासन्नबान्धवमातुस्त्रादिग्रहणार्थम् । अस्माच्छानुमीयते
असपिण्डः असमानोऽको न सर्वसपिण्डादन्यः ॥ १०० ॥

यद्यन्नमत्ति तेषां तु दशाहेनैव शुद्ध्यति ॥

अनदन्नन्नमहैव न चेत्तस्मिन्गृहे वसेत् ॥ १०१ ॥

अनश्नतो निवसतश्च पूर्वोक्तस्त्रिरात्र एव । अनश्नतो ननिवसतश्च एकाह एव ।
अभतः निवसतश्च दशाह एव ॥ १०१ ॥

अनुगम्येच्छया प्रेतं ज्ञातिमज्ञातिमेव च ॥

स्नात्वा सचैलं स्पृष्ट्वाऽग्निं घृतं प्राश्य विशुद्ध्यति ॥ १०२ ॥

अनुगमनं बुद्धिपूर्वमनुव्रजनम् । यथाकथंचिदधिगमने न सचैलम् । स्नानं अग्नि-
स्पर्शो घृतप्राशनं च समुचितं शुद्धिहेतुः ॥ १०२ ॥

न विप्रं स्वेषु तिष्ठत्सु मृतं शूद्रेण नाययेत् ॥

अस्वर्ग्या ब्राहुतिः सा स्याच्छूद्रसंस्पर्शदूषिता ॥ १०३ ॥

न नाययेत् निर्हारयेत् । स्वेषु तिष्ठत्सु समानजातीयेषु सत्सु ।

ब्राहुतिग्रहणात् दाहयेदिति ।

विप्रग्रहणमतन्त्रम् । चत्त्रियवैश्ययोरपि शूद्रसंस्पर्शो दोष एवेत्यर्थवादात्प्रतिषेधः
प्रतीयते ॥ १०३ ॥

ज्ञानं तपोऽग्निराहारो मृन्मनो वायुपाञ्चनम् ॥

वायुः कर्मार्ककालौ च शुद्धेः कर्तृणि देहिनाम् ॥ १०४ ॥

ज्ञानादीनि कालशुद्धेः दृष्टान्ततयोपादीयन्ते । तथैतानि स्वविषये शुद्धिकारणानि ।
एवं कालोऽपि नात्रातिशङ्कितन्यः । एतेषां यस्य यत्र शुद्धिहेतुत्वं तदिहैव प्रकरणे तेषां
वक्ष्यते । अन्येषां तत्र तत्र देशे ।

तत्र ज्ञानमाध्यात्मिकं साङ्ख्ययोगोपदिष्टम् । तेन हि अविद्यावासनापासनेन रागा-
दिचये निर्दोषज्ञानमुपैति । वक्ष्यति च (श्लो० १०८) “बुद्धिर्ज्ञानेन शुद्ध्यतीति” ।

तपः कृच्छ्रचान्द्रायणादि । तत्पातकोपपातकानां शुद्धिहेतुः ।

अग्निमृन्मयादिषु “पुनःपाकनेति” (श्लो० १२१) ।

आहारः पवित्राणां पयोमूत्रानाम् । सोऽपि तप इव शोधयति ।

सुदारिणां शुद्धिहेतुषां प्रसिद्धैव ।

मनसो वक्ष्यते “मनः सत्येनेति” (श्लो० १०८) ।

उपाञ्जनं मठादेः सुधागोमयादिना संमार्जनानुलेपने ।

वायुश्चण्डालादिस्पृष्टे तृणकाष्ठादौ रक्ष्यापतिते ।

कर्माणि संध्यापासनादीनि । उक्तं च (२ । १०२) “पूर्वां संध्यां जपंस्तिष्ठेन्नैशमेनो व्यपोहतीति” । एतच्च द्वितीये व्याख्यातम् ।

सत्यपि तपसः कर्मत्वे प्राधान्यव्यापनार्थं पृथगुपदेशः । प्रायेण च शास्त्रे भेदेनैव कर्मणस्तपो निर्दिश्यते “कर्मनिष्ठास्तपोनिष्ठा” इति (याज्ञवल्क्ये आचार २२१) ॥ १०४ ॥

सर्वेषामेव शौचानामर्थशौचं परं स्मृतम् ॥

योर्ये शुचिर्हि स शुचिर्न मृद्वारिशुचिः शुचिः ॥ १०५ ॥

कोऽस्य प्रसंगः । यथा मृद्वारिशुचावविलम्बं कृतोत्सर्गः प्रवर्तते तथा प्रमाद-
स्खलिते परद्रव्यापहरणादावविलम्बितं प्रायश्चित्तं शुद्धये समाश्रयणीयम् । एकादशे
वक्ष्यति ॥ १०५ ॥

ज्ञान्त्या शुद्ध्यन्ति विद्वांसो दानेनाकार्यकारिणः ॥

प्रच्छन्नपापा जप्येन तपसा वेदवित्तमाः ॥ १०६ ॥

ये विद्वांसस्ते ज्ञान्त्यैव शुद्ध्यन्ति । ते हि द्वेषेभ्यामत्सरैर्नोपहन्यन्ते । ततो दुष्कृतेषु
प्रवृत्तेषु नित्यशुद्धा भवन्ति । ज्ञान्तिर्नाम चित्तधर्मः, सर्वत्र साम्यम् ।

दानस्याप्यकार्यकृच्छ्रद्विरुक्ता “दानेन वधनिर्णयकम्” (११ । १३६)
इत्यादिना ।

प्रच्छन्नपापानामपि रहस्याधिकारे जप उक्त एव ।

तपः वेदविदा वेदाभ्यास एव, ज्ञानं च । यथोक्तं “ब्राह्मणस्य तपो ज्ञानं” इति
(११ । २३५) । कृच्छ्रादि तु सर्वेषां शुद्धिहेतुर्न वेदविदामेव ॥ १०६ ॥

मृत्तोर्यैः शुद्ध्यते शोध्यं नदी वेगेन शुद्ध्यति ॥

रजसा स्त्री मनोदुष्टा संन्यासेन द्विजोत्तमाः ॥ १०७ ॥

नद्यः पारावारे क्षोणोदकाया अशुद्ध्युपहृते । तस्या एव वेगं गतायाः कूलं कषाया
उदकं वेगेन शुद्ध्यति । न यथान्यस्या भूमेः “भूमिः शुद्ध्यति पञ्चभिरिति” (१२३)
शुद्धये प्रतीतिर्नैवं नदीतीरेषु ।

अथवा वेगवत्या अशुचिप्रवाहसंसर्गेणाशुच्याशङ्कायामिदमुच्यते नदी वेगेनेति ।
नैवं मन्तव्यं इत्यस्याशुतस्याशुचिप्रवाहैः संस्पृष्टा न शुद्ध्यति ।

शारीरे व्यभिचारेऽनुपलभ्यमाने परपुरुषरूपगुणानुचिन्तनेन मनोदुष्टा रजसा ऋतौ शोणितेन क्षुतेन शुध्यति स्त्री ।

संन्यासः षष्ठे वक्ष्यते । तेन द्विजात्तमाः शुद्धा भवन्ति । न कथंचिन्मानसापचारे । यद्विदुषा चिन्तितं सूक्ष्मप्राणिवधादि तदेषामपनीयते ॥ १०७ ॥

अद्विर्गात्राणि शुध्यन्ति मनः सत्येन शुध्यति ॥

विद्यातपोभ्यां भूतात्मा बुद्धिज्ञानेन शुद्ध्यति ॥ १०८ ॥

इयानेवाधिकारी—कर्ता च पुरुषः, यदान्तरात्मा, अन्तःकरणं मनः, बुद्धिः, शरीरं भोगायतनम्, इन्द्रियाणां भौतिकत्वात् प्रथक्त्वम् । अत्र किंचित्केनचिच्छाध्यते । 'कालेन तु सर्वमिति' स्तुतिपरम् ।

गात्राणीत्यवयवैरवयविर्न लक्षयति । अद्भिः स्नानेन शरीरं शुध्यति ।

मनस्तु सद्सदात्मकम्, तस्यासत्संकल्पादशुद्धिः 'सत्येन' साधुसंकल्पेन निवर्तते । पूर्वं मनसः शुद्धिहेतुत्वमुक्तं, तदध्याहारेण नेदं वाचो मनःशुद्धिकरणत्वम् । तथा च श्रुतिः 'मनसा वा इषिता वाग्वदति, या ह्यन्यमना वाचं वदत्यसुर्या वै सा वागदेव-जुष्टेति' ।

विद्यया साङ्ख्यवेदान्ताभ्यासजन्यया, **तपसा** च कृच्छ्रादिनाऽभ्युपेतः शुध्यति, **भूतात्मा** । भूतशब्दस्तत्त्ववचनः । पारमार्थिकोऽयमात्माऽनुपचिताहंप्रत्ययवेषः, न तु भूतमय आत्मा शरीरात्मेति मन्तव्यम् ।

बुद्धिरविद्यमानार्थाकारदर्शनीया स्वप्नादिवसत्सिद्धान्तप्रकल्पितार्थाभिनिवेशतया वस्त्वात्मार्थाकारयोरसङ्गेदाध्यवसायेन दुष्यन्ती ।

या वाऽनुपभुक्तजन्मान्तरकृताशुभकर्मजा 'एकैकदुष्कृतजा वा' बुद्धिरात्मनो यावत्स-हजा अविद्यात्मकाभेदप्रहणलक्षणा गुणात्मविवेकाभावलक्षणा वा धनपुत्राद्यभिषङ्गरूपा तृष्णातिशयहेतुः, सा तु ज्ञानेन स्वप्रकाशाश्रयया प्रमाणव्युत्पत्त्या शुद्ध्यति । बुद्ध्यर्थयोर्भेदाद्वाकारवत्त्वादर्थस्य विषयाकारेण च परिणामासिद्धिर्निर्विकारत्व-निश्चयाद्बुद्धिशुद्धिः ।

पूर्वत्र च 'विद्या' वेदार्थवेदनमेव । तस्याश्च हेतुत्वं "यथैषस्तेजसा बद्धिः" (११ । २४६) इतिवदिति ।

एवं शुद्धः पूतो ब्रह्मलोकमवाप्नोतीत्येषा सा चतुर्विधा शुद्धिः । यथैता शुद्ध्य' परपुरुषार्थहेतवस्तज्जननादिविवियमिति प्रशंसा ॥ १०८ ॥

एष शौचस्य वः प्रोक्तः शारीरस्य विनिर्णयः ॥

नानाविधानां द्रव्याणां शुद्धेः शृणुत निर्णयम् ॥ १०९ ॥

नानाविधानां द्रव्याणां बहुप्रकाराणां तैजसमार्तिकद्रवकठिनव्यस्तसंहतकार्य-
द्रव्यादिभेदैर्द्रव्याणामुपकरणभूतानाम् ।

पूर्वस्याः शुद्धेर्भेदमेतेनाह । तत्र बुद्ध्यात्मनः प्रधानतया शुद्धिः । द्रव्याणां तु
तत्संपरिमहात् । इह तु विपरीतम् ।

शृणुत निर्णयम् ।

पूर्वेणार्थस्यासांकार्यार्थः श्लोकः ॥ १०८ ॥

तैजसानां मणीनां च सर्वस्याश्ममयस्य च ॥

भस्मनाऽद्रिर्मुदा चैव शुद्धिरुक्ता मनीषिभिः ॥ ११० ॥

तैजसान्युच्यन्ते यान्यमिसंयोगाद् द्रवीभवन्ति, रजतमुवर्णताम्रायसत्रपुसीसा-
दीनि । मणयः स्फटिककल्पाः । अश्मा पाषाणः । तद्विकारः पात्रमश्ममयम् । सर्व-
स्येति पादपूरणार्थम् । पर्वतमावृणो नदीस्थस्य चेत्यालंबनम् ।

भस्मनेति एककार्यत्वान्मृद्भस्मनी विकल्प्येते । आपः समुच्चोयन्ते । किंपुनरत्र
कार्यम् । लेपगन्धापमार्जनम् । उक्तं (श्लो० १२६) “लेपगन्धापकर्षणे शौचममेध्यस्य”
इहापि “यावन्नापैत्यमेध्याक्तादिति” । तत्र रूपतः पारुष्यं समानं मृद्भस्मनोः, स्नेह-
निमित्तकार्यभेदे शुद्धिः ।

अशुच्येः शुचित्वापादनं प्रत्यवायापनयेन संव्यवहारयोग्यता ।

यद्येवमशुद्धिर्वाच्या—इदमनेन संपृक्तमशुचीति । ‘ननु लौकिकाः पदार्थास्तत्र
लोकादेव ज्ञास्यन्ते’ । नैवम् । सामान्यमात्रं लोकाज्ज्ञायते । यज्जुगुप्सितं मूत्रपुरीष-
शोणितसंसर्गेण तादृशं लोकेऽशुचीत्याह । यद्योग्यं स्पर्शनादिक्रियासु तदशुचि । कथं
च तस्यायोग्यतेत्येतेच्छास्त्रादेव विवेक्तव्यम् । किंच परद्रव्यादौ यो न स्खलति स शुचि-
रुच्यते । अतो नानया पदार्थप्रसिद्धेर्ह किंचित्सिद्धयति । अपहृतमशुचीति सिद्धेऽपि
इदमनेनापहन्यत इति नान्तरेण शास्त्रविशेषं सिद्धयति ।

“कथं पुनः शास्त्रात्पदार्थविशेषावसायः, यावता कर्तव्यतापरत्वेन शास्त्रं प्रमाणम्,
न पदार्थप्रसिद्धौ, पाणिनिवत् । वेदमूलत्वाभ्युपगमान्मन्वादिस्मृतीनाम् ।”

उच्यते । अनेन द्रव्येण यद्दृष्टं तेन न व्यवहर्तव्यमित्यस्यैव विध्यनुमानम् । यत्संसर्गेण
व्यवहारप्रतिषेधः स उपघातहेतुरित्यवगमो न विरुध्यते । एवं शुद्धावपि-यदुपहृतं द्रव्यं तेन
यथाविहितं कृतप्रकालनादिक्रियेण व्यवहर्तव्यमिति—शक्यते त्रिविमूलता प्रतिपत्तुम् । न च
शुद्धिः कर्तव्येति विध्यर्थः । तथा सत्यकुर्वन्प्रत्यवेयात् । किंतु दृष्टार्थे व्यवहारे येन के-
नचित्पात्रेण शुषिनाऽन्येन वा कर्तव्येऽर्थित्वात्प्राप्ते नियमः शास्त्रीयः—‘इत्थंभूतेन
व्यवहर्तव्यं सत्यर्थित्वे, नानित्थंभूतेन’ ।

“ननु च नियमपक्षेऽभ्युदयार्थिनोऽधिकारः । अन्यस्य तु कामप्रसंगः । यथा कुसाधुत्वचिन्तायां वाचकत्वाविशेषेऽपि नियमः पुण्यपापयोरिति” ।

सत्यम्, यद्यशुद्धपात्रस्य प्रतिषेधो न स्यात् । प्रतिषेधे तु मतिः कुतोऽकृतशुद्धिना व्यवहारः । शुद्धिविधिस्तु प्रतिप्रसवमात्रम् । प्रतिप्रसवे कुतोऽभ्युदयः । केवलं प्रतिषेधातिक्रमो न भवति ।

भवतु वा पदार्थाधिगमपरैव स्मृतिरियम्, साध्वसाधुविवेकवत्स्वल्परस्मृतिवच्च । यत् ‘कार्यमूलत्वं मन्वादिवाक्यानामिति’ केनैतदुक्तम् । यत्र यादृशं मूलत्वेन शक्यतेऽवगन्तुं तत्र तदेवाभ्युपगम्यते । अष्टकादौ कार्यरूपे तादृशमेव वाक्यं मूलम्, सिद्धे त्वर्थे सिद्धार्थ-विषयमेव । पदार्थव्यवस्थायामिदं प्रथमता व्यवहारमूलंति न कदाचित्कृतिः । इह तु न कथंचिद्ग्राह्यमूलं संभवति । वैदिकमन्त्रसाध्यायां च शुद्धौ का व्यवहारमूलता शक्या । विधिश्चानर्थकः स्यात् ।

“ननु च पाणिनेरपि विधिरस्ति साधुभिर्भाषितव्यं नासाधुभिरिति ।”

नैवा पाणिनेः स्मृतिः । सा ह्येतावति पर्यवसिता—‘साधुरयमयं नेति’ एतत्तु धर्म-सूत्रकारिणां स्मरणं यद्यप्यस्ति । अभिधानसाराच्चैतन्निपुणतोऽवगन्तव्यम् ।

“ननु नत्स्मृतावपि विधिः श्रूयते । ‘दायादा एवं विभजेरन्’ ‘चतुरोऽशान् हरं-ज्येष्ठः’ (६ । १५३), ‘ज्येष्ठ एव तु गृह्णीयादिति’ (६ । १०५) किं विध्यर्थ एव लिङ्गान्तरे प्रैषादो स्मर्यते । पदार्था विधिरूपाः, विधिषोपा प्रैषादयः सर्वत्र प्रवर्तना-प्रतिपक्षेति”--चेत् । हेतुहेतुमतोराशिषि प्राप्तकालादिषु का प्रवर्तना । न च ग्रहणं विधेयम्, अर्थितया प्राप्तत्वात् ।

‘स्वपराशयोरविशिष्टायामर्थितायां नियमार्थो विधिरिति’ चेत् । अदृष्टकल्पेन विहितांशातिरेकेण विधिनियमानुपपत्तेः ।

‘प्रतिषेधाख्यापरिसंख्येति’ चेत् । युक्तमेतत् । किन्तु विभागकाल एव यः कश्चिदधिकमंशं भ्रातृभिरनुज्ञातमाददीत स प्रत्यवेयात्सत्यामप्यनुज्ञायाम्—न चैकवत्त्वंशे स्वत्वं ज्ञाप्येत । प्रहणविधौ हि स्वत्वापत्तिरुपात्ता । तस्य यदन्यत्तदस्वमिति विज्ञायते प्रतिषेधः । पुनस्तदतिक्रमणापि परिग्रहं स्यादेव स्वाम्यम् । अतश्च चौर्यादिनाऽपीष्यते । न तदा इदमस्य स्वमिदं नेति परिग्रहादतं निश्चीयते ।

तस्माद्विधिनियमपरिसंख्यानामसंभवादियत्यंशेऽयं स्वामीयत्यंशेऽयमिति एतावान्वि-भागार्थः । अतोऽयमर्थान्तरे लिङ् विभजेरन्निति प्राप्तकालतायाम् । हरंयुरित्यादिषु लौकिक-प्रवृत्त्यनुवादः, यथा “क्षुधिता भुञ्जात” “योगक्षेमार्थमीशवरमभिगच्छदिति” ।

गौतमश्च स्पष्टमेवाह “रिक्थकय” इत्यादि ।

तस्मादष्टकादिस्मृतेः शुद्धशुद्धिवचनस्य संस्कारविधितैव शिष्यते, विधिमूलत्वाद्विधि-
शिष्टैव । अतः शुद्धशुद्धो उभे अपि शास्त्रावसेये । ततः अशुद्धिरपि वाच्या । १

उच्यते । उक्तैव तर्हि 'वस्त्रा शुक्रमिति' (५ । १३५) । नृप्रहणं च तत्र स्मृत्यन्तर-
दर्शनेन प्रदर्शनार्थम्—श्वमार्जारखरोष्ट्रकपिकाकविड्वराहप्राम्यकुट्टाखुशृगालकन्याद-
मृगशकुन्तनखिनकुलानाम् । वसादिप्रहणं च रोममांजानाम् ।

शुद्धिवचनाच्चाशुद्धानां मूत्राणुपहतानामयं संस्कारः कर्तव्यः, न पुनरेवमेव प्रयुज्य-
मानानाम् । न हि सुवर्णादयो भावाः स्वरूपेणाशुद्धाः, येन प्रयोगकाले शुद्धिमपेक्षेरन् ।

अथवाऽदृष्टार्थो दृष्टप्रयोगाश्रयः संस्कारो विधीयते । प्राङ्मुखेनेव भोजने ।

तत्र शुद्धिवचनं विरुध्यते ।

ये तु पात्राणां भोजनारम्भे संमार्जनप्रचालने, ते समाचारतः, न पुनरस्याः
शुद्धिस्मृतेः ।

यदप्यन्यदस्पृश्यं पुरुषस्य पतितचाण्डालादि तथा लशुनपलाण्डुसुरामांसादि, तदपि
द्रव्याणामुपघातकम् ।

तत्र कस्मिन्नुपघाते का शुद्धिरिति स्मृत्यन्तरसमाचारावन्वेषणीयौ । उक्तश्च
विशेषो हारीतापस्तम्बपराशरमुनिभिः । तानि तु वचनान्यस्माभिरिह सर्वाणि न
परिवर्तितानि, लेखकविशेषप्रसंगात् चन्द्रगोमितन्त्रकारवत् ॥ ११० ॥

निलेपं काञ्चनं भाण्डमद्भिरेव विशुद्ध्यति ॥

अञ्जमभमयं चैव राजतं चानुपस्कृतम् ॥ १११ ॥

तैजसविशेषयोः काञ्चनराजतयोर्निलेपयोरयं विधिः । अन्येषां तु ताम्रादीनां
यथोच्छिष्टस्पर्शे धावनादिष्टकादिभिः ।

यत्र क्षीरं वा पानीयं वा पोतं तत्र न भवति लेपः । यत्र भांसघृतक्षीरादिभिरुच्छिष्टैः
संस्क्रियन्त्यवयवास्तत्र वक्ष्यति "तस्मात्तयोः स्वयोन्यैवेति" (५ । ११३) । लेपगन्धापकर्ष-
णवचनाच्च यो लेपो येनैवापकण्डुं शक्यते तत्र तदेवोपादेयम्, न भस्मवारिणी एव । तथा
च हारीतः "गोधूमकुष्ठककलायवमुद्गमसूरचूर्णैः" इत्यादि पठति । एवं "श्वचाण्डा-
लोदक्यादिस्पर्शे तु निलेपयोरपि भस्मना त्रिःसप्तकृत्वः परिमार्जनमिति" हारीतः ।

शङ्खस्तु "तैजसानां कुण्डपरुधिररेतोमूत्रपुरीषोपहतानामावर्तनमुल्लेखनं भस्मना वा
त्रिःसप्तकृत्वः परिमार्जनमिति" । तत्र चिरकालमूत्रादिवसितानाम् आवर्तनम् । नामा-
कृतिमुपमृद्येच्छातस्तदाकृतिसंपादनम् 'आवर्तनम्' । 'उल्लेखनं' तीक्ष्णेन शस्त्रेणाश्मना
वा निघर्षः ।

स्मृत्यन्तरे त्वाकरदाहावचूलनान्याम्नातानि । तत्र सुवर्णकारैर्वर्णाकृतस्य शुद्धिः
'आकरः' । 'दाहः' अग्नौ सुवर्णकारैर्निष्ठापनम् । 'भवचूलनं' दाहोन्नोतानां सुवर्णकाराणां
सुवर्णघनभाण्डे तेन सर्वतः भवहननं तस्मिन् वर्णाकरे । तथा चेत्कं "आकराः शुचयः
सर्वे" इति ।

'अठर्ज' शङ्खस्फटिकादि । शङ्खस्य तु सलेपस्य गौरसर्षपकल्केन गोमूत्रोदकाभ्यां
क्षारेण च । स्मृत्यन्तरे हि पठ्यते "अद्भिः शङ्खस्येति" "क्षीरोदकाभ्यां गौरसर्षप-
कल्केनोच्छिष्टस्नेहयुक्तस्येति" ।

अनुपस्कृतमखातपूरितमथवाऽत्यन्तानुपहतम् । सर्वशेषश्चायम् । तेन शुष्का-
मेध्यचण्डालादिस्पर्शं सत्यपि निर्लेपत्वे प्राक्प्रदर्शितैव शाखान्तरीया शुद्धिः ॥ १११ ॥

अपामग्नेश्च संयोगाद्धैमं रौप्यं च निर्वभौ ॥

तस्मात्तयोः स्वयोन्यैव निर्णोको गुणवत्तरः ॥ ११२ ॥

अर्थवादोऽयम् ।

"अग्निर्वै वरुणानी"त्यारभ्याकामयतेत्याद्यर्थवादेषु हेमनः सुवर्णस्य रूप्यस्य
चोत्पत्तिः श्रुता । 'पुरुषधर्मेणाग्निर्वरुणानिरपोऽकामयत, मैथुनधर्मेण समयुज्यत' । ततः
एतद्द्वयं निर्वभौ उद्धूतम् । अतस्तयोः स्वयोन्यां स्वेनोत्पत्तिकारणेनाग्निना अत्यन्तो-
पघाते उदकेन च ।

"सयोन्येति" पाठे समानोत्पत्तिना भस्मनेति व्याख्येयम् । तद्दर्शनाच्च मृदोऽपि
कदाचिद्बहुज्ञायन्ते ।

निर्णोकः शोधनं गुणवत्तरः ॥ ११२ ॥

ताम्रायःकांस्यरैत्यानां त्रपुणः सीसकरश्च ॥

शौचं यथार्हं कर्तव्यं क्षाराम्लोदकवारिभिः ॥ ११३ ॥

यथार्हम् । यस्य यदर्हति, येन यस्य मलमपकण्टुं शक्यत इत्यर्थः । अत एव स्मृत्य-
न्तरोक्तमपि लभ्यते "वाहनीयास्त्रपुसीसकविकारा गोमयतुपैरिति" । यथा—

"गवाघ्रातानि कास्थानि शूद्रेच्छिष्टानि यानि च ।

शुद्ध्यन्ति दशभिः क्षारैः शकृत्पहतानि च ॥" इति ।

अत एव क्षारभेदाश्च काञ्चिकदाडिमादियोजिताः सिद्धा भवन्ति ॥ ११३ ॥

द्रवाणां चैव सर्वेषां शुद्धिरूपवनं स्मृतम् ॥

प्रोक्षणं संहतानां च दारवाणां च तक्षणम् ॥ ११४ ॥

चरणभर्माणां द्रवाः । घृततैलोदशिवत्प्रभृतयस्तेषां च काकाद्युच्छिष्टानां प्रस्थमात्र-
परिमाणाणामुत्पवनं कस्यचिदंशस्यापनयनं पूर्वभागस्थितस्य । स्मृत्यन्तरे त्वेवमात्रातम्
“कुशाभाभ्यां पवमानः सुवर्जन” इत्यनुवाकेन । अन्ये तु प्लावनमुत्पवनमाहुः—अन्यत्स-
मानजातीयं तावदासिच्यते यावत्पूर्णे भाण्डे कारिचन्मात्रा अवस्रवन्ति । साक्षादुपघात
एतत् । अल्पानां त्याग एव । भाण्डोपघाते तु पात्रान्तरनयनम् । उच्छिष्टसंस्पर्शे तु
तैलसर्पिषी उदकेऽवधाय जपेदित्युक्तम् । तत्रार्थात्पात्रोत्क्षेपः । न हि तैलस्य उदके क्षिप्तस्य
पात्ररहितस्यापयोगः संभवति । साहचर्यात् घृतस्यापि । एतत्तात्पवनं द्रवाणां यत्र मद्या-
मेध्यसंसर्गकृतौ गन्धवर्णां न दृश्यते । तयोस्तु सत्योस्त्याग एव ।

सर्वं चैतद्बोधायनस्मृतौ परिगृहीतम् ।

पकानां तु द्रव्याणां पुनःपाकोऽपि शङ्खेनात्रातः ।

सर्देषां येऽप्यमेध्या मद्याद्यस्तेषामप्येवैव शूद्रादीन्प्रति शुद्धिः । अत्र तूत्पवनं प्लाव-
नमेव । यथा वसिष्ठेनोक्तं “भूमिष्ठानां तूदकवत्” ।

संहताः कठिनाः । शीतं घृतं आमिच्छागुडपपटकादयस्तेषां यः प्रदेश उपहृत-
स्तमपनीय शेषस्य शुद्धिः । उक्तं च शङ्खेन “शुष्काणामुद्धृतदोषाणामिति” । अथवा
समुदायादवयविनः संहताः शयनासनसरणादयः सजातीयविजातीयद्रव्यसंघातात्मकाः ।

‘उद्धृतदोषाणामिति’ सर्वत्र द्रष्टव्यम् । शवशुष्कामेध्यसंसर्गेषु यः प्रदेशो वृत्तसं-
र्गस्तस्य प्रक्षालनमवशिष्टस्य प्रोक्षणम् ।

दारवाणां केवलदारुकृतानां वृसीफलकादीनां काष्ठमयानां च शवचण्डालपुरीष-
संसर्गे तच्छणम् ।

अन्ये तु पुरीषसंसर्गे एवेच्छन्ति । तच्छणेन गन्धलेपाद्यपनेतव्यम् । अवशिष्टस्य
मृद्वारिभ्यां प्रक्षालनं प्रोक्षणं वा । आद्युपघाते तु प्रक्षालनमेव पुरीषवत् ।

खट्वाशय्यादीनां च दारुचर्मसूत्रघटितानां संहतत्वेन शुद्धिः ॥ ११४ ॥

मार्जनं यज्ञपात्राणां पाणिना यज्ञकर्मणि ॥

चमसानां ग्रहाणां च शुद्धिः प्रक्षालनेन तु ॥ ११५ ॥

चरुणां सूक्ष्मवाणां च शुद्धिरुष्णेन वारिणा ॥

स्पर्शशूर्पशकटानां च भुसलोलूखलस्य च ॥ ११६ ॥

श्लोकद्वयं श्रुतिसिद्धान्तानुवादेन दृष्टान्ततया नेयम् ।

प्रह्वचमसादीनां यज्ञपात्राणां प्रयोगान्तरे प्रयुज्यमानानां पूर्वप्रयोगलक्षणाव्यवहितैर्लोपादि-
संसर्गपरिहारार्थमुष्णेन वारिणा लेपाद्यपकर्षः कर्तव्यः । ततो यथाश्रुति कचित्पाणिना
कषिद्भैः कषिद्वापवित्रेण संमार्गः कर्तव्यः ।

इयं प्रायोगिकी शुद्धिः । उच्छिष्टाद्युपघाते तु लौकिकपात्रद्वयं । न सोमेनो-
च्छिष्टा भवन्तीति" विशेषश्रुतेरन्यत्रोपघाते सामान्यशुद्धिरस्तीति ज्ञायते ।

पहचमसस्स्या याज्ञिकेभ्य आकारविशेषणावसातव्याः ॥ ११६ ॥

अद्विस्तु प्रोक्षणं शौचं बहूनां धान्यवाससाम् ॥

प्राक्षालनेन त्वल्पानामद्विः शौचं विधीयते ॥ ११७ ॥

बहुत्वं धान्यानां द्रोणाधिक्ये स्मर्यते । अन्ये तु पुरुषापेक्षया देशकालापेक्षया
च वर्णयन्ति । कस्यचिद्गुणतस्य कुडवार्यमपि बहु भवति । तथा कस्यांचिदवस्थायाम्
वर्धितकेशो बहुतामेति । यथाङ्गवैधायनः (धर्म सू. १।५।४७)

“देशं कालं तथाऽऽत्मानं द्रव्यं द्रव्यप्रयोजनम् ।

उपपत्तिमदस्थां तु ज्ञात्वा शुद्धिं प्रयोजयेत् ॥”

एवं वासःस्वपि कंचिदाहुः ।

“त्रिभ्य ऊर्ध्वं बहूनि” । यद्यपि त्रिप्रभृतिषु बहुत्वम्, यतोऽल्पानामिति
बहुवचनं श्रुतमतस्त्रिपर्यन्तान्यल्पानि ।

अद्विरित्युपलक्षणम् । तेन यस्य वाससो येनैव दोषसंसर्गो व्यपैति तदपि
द्रष्टव्यम् । तच्च प्राग्दर्शितम् । प्राञ्छणसंबंधाच्छ्रद्दणनियमार्थः । उदकेनैव प्रोक्षणं
कर्तव्यम् । एतेनैव च भेदेन द्विःपाठः ।

एतच्च महत्युपघाते शवपुरीषचाण्डालादिस्पर्शे । अन्यथा त्वल्पानामिति
प्रोक्षणमेव ।

यदि प्रक्षालितस्यापि स्नेपादि वाससो नापैति तदा तन्मात्रच्छेदनं “उत्सर्गो वेति”
नौतमेनोक्तम् ॥ ११७ ॥

चैलवचर्मणां शुद्धिर्वेदलानां तर्ध्वं च ॥

शाकमूलफलानां तु धान्यवच्छुद्धिरिष्यते ॥ ११८ ॥

चर्मणां वर्ष्मणां स्पर्शानाम् । न तु श्वशृगालादिममन्वितानां स्वभावाद्युचीनाम् ।
उपानत्कवचादीनामपि तद्विकाराणामेव एव विधिः ।

अत्र हि प्रकरणे प्रकृत्याऽपि विकृतिर्गृह्यते, विकृत्याऽपि प्रकृतिः । तथा च
दारवाणामित्यत्र दारूणामप्येवैव शुद्धिः । वसिष्ठेन हि दारवाणां शुद्धिमभिधाय
“ दार्वस्थिभूयानि ” इत्युक्तम् । यदि च विकृत्या प्रकृतिर्न गृह्येत तदनुक्तशुद्धिविधा-
नेन दारूणां कथमतिदेशः क्रियेत । प्रकृतेस्तु विकारग्रहणं तद्बुद्ध्यनपायाद्युक्तमेव ।

वैदलानि वार्चत्वगादीनि ।

स्मृत्यन्तरे पक्षपवित्रचर्मचामरवृणवेत्रबालवल्कलानामपैव शुद्धिर्विहिता । तत्र मयूरादिपक्षास्तन्निवृत्ताश्च कृत्रपिच्छिकादयो गृह्यन्ते । 'पवित्रं' दर्भस्तेषां दर्भमयानां च वाससाम् । 'वृण'शब्देन तालपत्राण्युच्यन्ते । "वृणराजं विदुस्तालं" इति स्मर्यते । तत्रैकदेशात्समुदायप्रतिपत्तिर्दत्तशब्दादिवदेवदत्ते । 'बाला' गवाशवाजानां न मनुष्याणाम्, तेषां ह्युतानामस्पृश्यत्वात् ।

सर्वा चेत्यं द्रव्यान्तरोपघाते शुद्धिरुच्यते न स्वभावोपहतौ, चेलधान्ययोरेकरूपत्वाच्छुद्धेः ।

शाकादेर्धान्यवद्वचनम् । यथा धान्यानामवघातादिसंस्कारान्तररहितानां धान्यावस्थानामेव प्रोक्षणप्रचालने शुद्धिहेतू तद्वच्छाकादीनामपि । तेनापक्वानामयं विधिः । पक्वानां तु सत्यपि शाकादिशब्दावच्यत्वे शुद्धरन्तरमन्वेषणीयम् । यथोक्तं "सुवर्णवारिणा पावकज्वालया च" इत्यादि । आकरादाहृतानां तु शाकादीनामुदशिवद्धिचोरादीनां प्रोक्षणपर्यग्निकरणे विशेषतो हारीतेनाग्राते । तथा शिम्बीधान्यानामुद्धर्षणदलनपेषणादि । एतच्च पादस्पर्शो शङ्कानिवृत्त्यर्थम् । तदुक्तम् "आकराः शुचयः सर्वे" इति ॥११८॥

कौशेयाविकयोरूर्ध्वः कुतपानामरिष्टकैः ॥

श्रीफलैरंशुपट्टानां सौपाणां गौरसर्पपैः ॥ ११९ ॥

ऊषाः काञ्चनसृदः ।

अरिष्टकादयः प्रसिद्धाः ।

स्नेहादिलेपे सत्युदकेन तेषां द्रव्याणां चूर्णसंमिश्रितेन लेपनोच्छेदनादि कर्तव्यम् ।

कौशेयः पट्टविशेषः । एवमंशुपट्टमाविकमूर्णमयं तस्य हारीतेनोक्तं "आदित्येनोर्णमियानाम्" । तन्नित्यं प्रधियमाणां नानेकपुरुषस्य शरीरसंस्पर्शो द्रष्टव्यम्, नान्यस्मिन्नुपघातं । वासस्त्वादेः तेषां केवलयोः प्रोक्षणप्रचालनयोः प्राप्तयोः स्नेहादिलेपापकर्षणे प्रतिदिश्यन्ते ।

क्षौमग्रहणं शाणादीनामपि प्रदर्शनार्थम् ॥ ११८ ॥

सौमवच्छङ्खशृङ्गाणामस्थिदन्तमग्नस्य च ॥

शुद्धिर्विजानता कार्या गोमूत्रेणोदकेन वा ॥ १२० ॥

'अस्थिशृङ्खदन्ताः' स्पृश्यानां गोमेषहस्त्यादीनाम्, न श्वगर्दभादीनाम् ।

गोमूत्रोदकयोर्विकल्पः ।

गौरसर्पपकल्पस्तु समुच्चीयते ॥ १२० ॥

पोक्षणात्तृणकाष्ठं च पलालं चैव शुध्यति ॥

मार्जनापाञ्जनैर्वैश्व पुनःपाकेन मृण्मयम् ॥ १२१ ॥

ब्रोह्मादिकाण्डं मस्तरादिप्रयोजनं पलालम् । 'वृणानि' कुशशाद्वलादीनि ।

“ननु च दारवाणामित्यत्र विकृतिः प्रकृतं प्राद्विकेत्युक्तम्, किमर्थं काष्ठप्रवृत्तम्” ।

नियमार्थम् । प्राक्षयमेव । तेन यावन्न महानुपघातस्तावदारुणि न तक्ष्यन्ते । चण्डालादिस्पर्शे तु “सोमसूर्याशुमारुतैः” इत्यनेनैव शुद्धिः । तद्विकाराणां तु दर्व्यादीनां प्रक्षालनतक्षणे स्वल्पापघातेऽत्राद्युपयोगिनां कर्तव्ये ।

मार्जनं शोधनं गृहस्य धूमाधकाराद्यपनयनम् ।

उपाञ्जनं सुधागामयादिभिर्भूमिविलेपनम् । एतच्च शवचण्डालोदक्यादिभिर्भित्तिस्पर्शं व्यापिनि द्रष्टव्यम् । अव्याप्तौ तु तावन्मात्रस्यैव । उर्ध्वं शवोपघाते तु भित्तितक्षणे सूर्यरश्म्यनुप्रवेशोऽग्निज्वालाभिर्मर्शनम् । क्वचित्पुनर्नवीकरणमित्यादिपठितं संमार्जनम् ।

मृण्मयानां पुनःपाकः । पर्यग्निकरणमुच्छिष्टपुरुषसंस्पर्शादौ द्रष्टव्यम् । पुनःपाकस्तु मद्यभाण्डादिसंस्पर्शे द्रष्टव्यः । साक्षात्स्पर्शे तु त्याग एव । यथोक्तं (वासिष्ठे अ० ३—५६,)

“मद्यैर्मूत्रपुरीषैर्वा श्वानैः पूयशोणितैः ।

संस्पृष्टं नैव शुध्येत पुनः पाकेन मृण्मयम्” ॥ इति ॥ १२१ ॥

संमार्जनापाञ्जनेन सेकेनोद्धे खनेन च ॥

गवां च परिवासेन भूमिः शुद्ध्यति पञ्चभिः ॥ १२२ ॥

सेको गोमूत्रेणोदकेन वा । क्षीरेणापि क्वचिदुक्तः । उल्लेखनं शस्त्रादिना लेखाकरणं आवापनं च । “आवापनं च भूमेरिति” गौतमनिर्देशादेव (अ० १ सू० ३१) । पञ्चभिरिति पुनर्वचनमभिधातापेक्षया व्यस्तसमस्तप्रयोगदर्शनार्थम् । तत्र संमार्जनशून्यं शोधनमुपाञ्जनं त्वक्कररक्षितायाः केवलमपि । मूत्रपुरीषादिलेपे उल्लेखनसंमार्जने । सेको नदीपुलिनवनादिषु ।

गवां परिवासः एकाहमात्रं गोष्ठाकरणम् ।

एतच्च श्मशानभुवः सर्वं कर्तव्यम् । आवापनं तु यत्र पूर्वमस्थिकपालिकाद्यस्ति तदुद्धृत्य मृदामन्यासां प्रक्षेपः, यत्र चान्तर्हितमेवमादिकालान्तरेणाशङ्क्यमानसद्भावमित्यादिष्वत्रापि ॥ १२२ ॥

पक्षिजगर्थं गता घ्रातमवभूतमवक्षुतम् ॥

दूषितं केशकीटैश्च मृत्पक्षेण शुध्यति ॥ १२३ ॥

अत्र जग्धिपदास्त्रिङ्गदन्नविषयताऽस्य श्लोकस्य प्रतीयते ।

पक्षिभिस्तु शुकादिभिरन्यैश्च भक्ष्यैर्यदन्नमुच्छिद्योक्तम्, न तु काककङ्कगृध्रादिभिः । तत्र हि महत्प्रायश्चित्तं “पतत्रिणाऽवलीढमिति” तदेतदुक्तं प्रकृत्याशुद्धे भोजनप्रायश्चित्तम् । तथा च तत्तुल्यप्रायश्चित्तस्य गवा घ्रातस्य नैव शुद्धिः । भवेदर्थं न्यायः । तथापि स्मृत्यन्तरसमाचारावन्वेष्ट्या ; एवं हि शिष्टा दशशराबाधिकं काकादिकव्यादोपहतं तावन्मात्रमपनीयावशिष्टं शोधयित्वोपयुज्यते अर्वाक्तु तत् त्यजन्ति । अत्राप्यवस्थाविशेषोऽपेक्ष्यः ।

स्मृत्यन्तरे तु कृष्णशकुनिनापहतमपि निषिद्धम् ।

अवभूतं मुखश्चासेनावकम्पितम् । वाससो वा यस्योपरि रजोऽपनयनार्थमुत्क्षेपणादि क्रियतं आकाशदेशात् ।

अवक्षुतं यस्योपरि क्षुतं तदेव ।

केशा मनुष्याणां द्युताः । कीटाः क्षुद्रजन्तवः क्रमयः । ते केचिद्गृहस्वेदाग्नाद्यजास्ते जीवन्ते मन्त्रिकावन्नेोपगन्ति । मृतानां तेषामन्नसंस्पर्शं शुद्धिरियम् । ये त्वमेध्यसंसर्गजास्तं विड्भोजनश्च, तेषां जीवतामपि । गौतमीयं (अ० १७ सू० ८ । ६) “नित्यमभोज्यम्, केशकीटावपन्नमिति” । बहुव्याप्तौ सर्वत्र त्यागः ।

महाराशावशुचिकीटसंसर्गोऽपि स्वल्पे तन्मात्रापनयनमवशिष्टस्य शुद्धिः ।

काञ्चनरजतदर्भमणीनां वारिसहितानां स्पर्शः स्मृत्यन्तरे केशाद्यवपन्ने विहितः । अवश्वलनमपि क्वचित् ।

ये तु भूमेरिमां शुद्धिमाह्वसैः स्मृत्यन्तरसमाचारो वाक्यार्थश्च त्यक्तः ॥ १२३ ॥

यावन्नापैत्यमेध्याक्ताद्ग्रन्थो लेपश्च तत्कृतः ॥

तावन्मृद्गारि चादेयं सर्वासु द्रव्यशुद्धिषु ॥ १२४ ॥

अमेध्यमस्पृश्यम् ।

“तच्च यद्यस्य यदभोज्यं तस्य तदशुद्धिहेतुः, यथा ब्राह्मणस्य सुरामद्ये, न शूद्रस्य” । तदयुक्तम् । प्राग्धोमाद्वर्ध्याभ्यभोज्यानि, न च तान्यस्पृश्यानि । सुरामद्यादीनि तु स्पर्शोऽपि प्रतिषिद्धानि ब्राह्मणस्य । तस्माद्यस्यैव स्पर्शः प्रतिषिद्धः स एव संसर्गेणाशुचित्वमापादयति । अतो नायं नियमः—यदभोज्यं तदस्पृश्यं यत्त्वस्पृश्यं तदभोज्यमिति ।

आर्त्तं लिप्तं उपदिग्धम् ।

तावदित्यावृत्तिविधानम् ।

मृद्धारि, सति प्रयोजने । प्रयोजनं च गन्धलेपापनयनम् । शुष्कामेध्यसंसर्गे चिरवृत्तसंसर्गे वा कालेनापि तयोर्गन्धलेपयोः सकृदेव मृद्धारिभ्यां मार्जनम् ।

“ननु मृद्धार्यादीनां शुद्धयर्थमादानं दृष्टार्थं तत्रैव शुद्धयत्यपगते लेप इति किमनेन यावन्नापैतीति” ।

उच्यते । ‘एका लिङ्गे’ इत्यादौ संख्यातिक्रमार्थम् । उक्तया संख्यया अशक्ये पुरीषादिलेपापनये अनादृत्याश्रुतसंख्याऽविकाऽप्याश्रयणीया । संख्यावचनं तु ततो न्यूनतयाऽप्यपनीते लेपे संख्या पूरयितव्येत्येवमर्थम् ।

मृद्धारिग्रहणं शुद्धिसाधनोपलक्षणार्थं वर्णयन्ति । अतश्च यद्यप्यशुद्धिहेतुभूतं वारिणा चालितमपि चारादिना समार्ष्टव्यमन्यथा न दृश्येत ।

अथैति अपगच्छति निवर्तत इति यावत् ।

तत्कृतः—तेनामेध्येन कृतः । अतश्च कस्तूरिकादिवस्त्रगन्धो नापैति नैव दुष्येत । कुंकुमाद्यनुलिप्तस्य यः प्रदेशोऽमेध्येन संसृज्येत तत्र कुंकुमाद्यप्यपमार्जितव्यम् । अमेध्यसंसृष्टं हि तत् । तत्रापि गन्धलेपग्रहणात् । यदि गात्ररूढः कुंकुमवर्णो निघृष्यमाणो न शक्यतापकष्टं स्यादेव शुद्धिः ॥ १२४ ॥

त्रीणि देवाः पवित्राणि ब्राह्मणानामकल्पयन् ॥

अदृष्टमद्भिर्निर्गितं यच्च वाचा प्रशस्यते ॥ १२५ ॥

पवित्राणि शुद्धानि ।

देवग्रहणं स्तुतिः ।

ब्राह्मणग्रहणमपि समाचारात्सर्ववर्णार्थम् ।

अदृष्टं यदनारक्षप्रदेशस्थं द्रव्यमदृष्टश्वकाकादिसंसर्गम् । न च सद्भावमात्रेण तदुपघाताशङ्का निष्प्रमाणिका कर्तव्या । एवं महानसादौ सूदादिभिरकृतशौचैर्व्यवहरद्भिः पाक्यं द्रव्यमदृष्टं परिभोक्तुं न दुष्यति ।

न पुनरियमाशङ्का कर्तव्या—उत्तरकाले तत्प्रागविज्ञातोपघाते न दोषः । तथाहि “अमत्यैतानि च” इत्यादि विरुध्येत । एवं तावद्यत्र दोषसम्बन्धो न केनचित्प्रमाणेनावगम्येत तच्छुद्धम् । यत्र पुनरस्त्यपि निश्चायके प्रमाणे कुतर्केण सम्भाव्यते तत्राद्भिर्निर्गोक्तव्यम् । यथा समानदेशस्थालीपिठरादि श्वकाकादिभिरुपहन्यमानं दृष्टम्, अन्यदृष्टमप्यद्भिर्निर्गोक्तव्यम् ।

तथैवविधमेव **वाचा प्रशंसनीयम्** । शुद्धमेतदस्त्विति शिष्टा वाचयितव्याः । ब्राह्मणवचनाच्छुद्धिर्भवतीत्याहुः । प्रशस्यत इति लङ्गं विधौ द्रष्टव्यः ।

ये त्वाहुः “दृष्टोपघातं यत्तस्य व्यवहर्त्रा साक्षाच्छुद्धौ क्रियमाण्यायामदृष्टायां शिष्टा-
श्चेदाहुः ‘कृतमस्य शौचमिति’, तत्र प्रत्येतव्यमिति वाक्प्रशस्तस्यार्थः” तदयुक्तम् । आप्त-
वचनस्य सर्वत्रैवाप्रामाण्यस्यानङ्गोक्तत्वात्पौनरुक्त्यप्रसङ्गः ।

अन्ये त्वद्विनिर्णीकमिति दृष्टान्ततया व्याख्यानयन्ति । ‘अदृष्टवाक्प्रशस्ते’ विधीयते ।
‘यथाऽद्विनिर्णीकं शुद्धमेवमदृष्टं वाक्प्रशस्तं विधीयते’ ।

“ननु च यद्यदृष्टदोषं प्रत्यक्षानुमानागमैः शुद्धं तत्कथं ‘संवत्सरस्यैकमपीति’ ।
भक्ष्यविषयं तत् । स्पृश्यविषया शुद्धिरियम् । गुरुलघुतया वा, आपदनापद्धेदेन वा
व्यवस्था ॥ १२५ ॥

आपः शुद्धा भूमिगता वैतृष्ण्यं यासु गोर्भवेत् ॥

अव्याप्ताश्चेदमेध्येन गन्धवर्णरसान्विताः ॥ १२६ ॥

भूमिप्रद्वणमुपलक्ष्यार्थम् । तेन प्रणालिकागता अपि शुचय एव । स्वभावशुचयो ह्यापो
भूमिगता आकाशगताश्च । किन्तु भूमेरमेध्यद्रव्यसंसर्गात्किंचिदशुचित्वम् । तत्र गतानां
सर्गताऽशुचित्वप्राप्तौ यावतीनां च शुद्धिस्तदर्थमिदं वैतृष्ण्यं यासु गोर्भवेदिति ।
वैतृष्ण्यं पिपासाविच्छेदः । परिमाणोपलक्षणार्थं चैतत् । तत्र चिरन्तनैर्व्याख्यातं
लिङ्गदर्शनेन “यथा वै गोः सास्नाम्भसि प्लाव्यति” । यत्र गोः सास्नादि मज्जति तृष्णा
च विच्छिद्यते तावत्यः ।

यास्तु मेध्यभूमिगतास्ताः स्वल्पा अपि शुद्धाः ।

कथं पुनरमेध्यव्याप्तिरवसेया । गन्धवर्णरसान्विताः । ‘अमेध्येनेति’ तृती-
यान्तं षष्ठ्या विपरिणम्यते । अमेध्यसम्बन्धिभिर्गन्धादिभिर्गन्धान्विताः संयुक्ता भवन्ति,
ततो व्याप्ता उच्यन्ते । एवं च कृत्वा पानीयं तडागादिषु यद्येकस्मिन्प्रदेशेऽमेध्यं
दृश्यते, प्रदेशान्तरे गन्धादिशून्यं शुद्धैरदेव ॥ १२६ ॥

नित्यं शुद्धः कारुहस्तः पण्यं यच्च प्रसारितम् ॥

ब्रह्मचारिगतं भैक्ष्यं नित्यं मेध्यमिति स्थितिः ॥ १२७ ॥

कारवः शिल्पिनः सूदरश्चक्रतन्तुवायादयस्तेषां हस्तो नित्यं शुद्धः । अतश्च
जननमरणाशौचयोस्तत्स्पृश्यताऽस्ति । न तु पुरीषादिलेपे दृश्यमाने शुद्धता विज्ञेया ।

यदुक्तं “सद्यः शौचाः प्रकोर्तिताः” इति तदेवेदम् । अत्र चापौनरुक्त्यम् । मनु-
शास्त्रेऽस्यानुपदेशात् ।

विषयान्तरमप्यस्ति । “अनाचान्तास्तन्तुवाया वयन्ति” तन्तूनां स्तम्भविश्लेष-
णार्थं यत्पिष्टमण्डादि दीयते, तज्जाजनं च यत्र तत्र भूमौ निधीयते, तावती याऽशुद्धिः

साऽनेन निवर्त्यते । न तु स्वभावाशुचीनां स्पर्शस्तैस्तस्य शुद्धता विज्ञेया, न हि तेषां तत्कारुर्कर्मविहितम् ।

एवं चैषैवोपपत्तिरिति स्लेश्छसंसृष्टानामपि नाशुचित्वम्, तत्र शङ्खवचनात्प्रोक्षणाभ्यु-
क्षणे । तत्र हि पठितम् “कारुहस्तः शुचिस्तथाऽऽकरद्रव्याणीति” ।

पर्यं व्यवहाराय यद्द्रव्यं रूपकैर्विक्रियतेऽन्येन वा द्रव्येण मीयते, तत्पण्यं तच्च
प्रसारितमापणभूमौ शुचि । अनेकक्रेतुसंस्पर्शाद्भूमौ च लेपनादिरहिततायां स्थापनाद्युप-
घातस्तेन नाशुचि पुनःपुनर्दृश्यमानोपघातम् । प्रसारितग्रहणाद्गृह्यावस्थितस्य बुद्धौ
स्थितेऽपि पण्ये न शुद्धिः । सिद्धान्तानां तु सक्त्वपूपादीनां सत्यपि शुचित्वेऽभक्ष्यता
शङ्खवचनादेव “आपणीयान्यभक्ष्याणीति” ।

ब्रह्मचारिगतमस्मादेव साहचर्यात्पूर्वोक्ता शुद्धिरीदृश उपघाते विज्ञायते । भिक्ष-
माणास्य रथ्याक्रमणमशुचिदर्शने चवशुनिष्ठोवनमनेकहस्तसंपातो भिक्षाया इत्याद्युपघातः
संभाव्यते । ‘मेध्यतया’ शुचित्वमाह ॥ १२७ ॥

नित्यमास्यं शुचि स्त्रीणां शकुनिः फलपातने ॥

प्रसवे च शुचिर्वत्सः श्वा मृगग्रहणे शुचिः ॥ १२८ ॥

सर्वस्त्रीणामास्यं शुचि परिचुम्बनादौ । “स्त्रियश्च रतिसंसर्गः” इति स्मृत्यन्तरम् ।
रतिसम्बन्धिनीष्वेव न मातृभगिन्यादिषु । अत्र उच्छिष्टप्रतिषेधोऽयं न मन्तव्यो योषितः ।
सत्यपि रतिसम्बन्धित्वे “नाश्रियाद्भार्यया सार्धम्” इतिवचनात् भुज्येतेति सिद्धं चतुर्थाध्याये ।

नित्यग्रहणात् संयागवेलायामेव, किंतिहिं तदर्थायामेव प्रवृत्तौ ।

शकुनिः फलपातने । पक्षिमात्रवचनेऽपि शकुनिशब्दः काककङ्कादीनां विट्भुजां
नेष्यते समाचारात् । पातनग्रहणाद्वृत्तस्थस्य फलस्यायं विधिः ।

प्रसवे दुष्टमानाया गोर्वत्सः पयःप्रचरणार्थं स्तनेषु संश्लिष्यते । अथवोच्यते
“गावो मेध्या मुखादृते” इति वचनादशुचित्वे प्राप्ते तन्निवृत्त्यर्थं वचनमतस्तदीयास्यसंस्पर्-
शस्य । न तु श्वा शुचिः । मृगं तु यद्वाऽऽखेटकादौ गृह्णाति हन्तुं तदा शुचिः ॥ १२८ ॥

श्वभिर्हृतस्य यन्मांसं शुचि तन्मनुरब्रवीत् ॥

क्रव्याद्भिश्च हतस्यान्यैश्चण्डालाद्यैश्च दस्युभिः ॥ १२९ ॥

पूर्वं “श्वा मृगग्रहणे” इति मृगवधे श्वा शुचिरित्येतावदेव विवक्षितम् । इह तु तेन
गृहीतोऽन्यैर्वा इण्डादिघातेनेति विशेषः ।

उत्तरार्धश्लोकार्थो विधीयते । क्रव्याद्भिः श्येनजम्बुकप्रभृतिभिः । चण्डा-
लादयैः आदिग्रहणं आपदादीनामबाधाय । दस्यवो निषादन्याधादयः, प्राणिवध-
जीविनः ॥ १२९ ॥

ऊर्ध्वं नाभेर्यानि खानि तानि मेध्यानि सर्वशः ॥

यान्यधस्तान्यमेध्यानि देहाच्चैव मलाश्च्युताः ॥ १३० ॥

खशब्देऽयमिन्द्रियवचनः । तेन पादयोर्ग्रहणे कर्मेन्द्रियाणि यान्यधस्तान्य-
मेध्यानि इति बहुवचनम् ।

एतदयुक्तम्, ऊर्ध्वं नाभेरित्यनेन विरोधात् । तत्र नाभेरूर्ध्वं मेध्यतरत्वमुक्तम्,
प्रकर्षश्च । यद्यधस्तान्मेध्यत्वम् भवति तत उपपद्यते । न हि भवति शुक्लः कृष्णतर इति ।

न चायमिन्द्रियवचनः । किंति हि छिद्रार्थोऽयम् । तदुक्तं “सप्तशीर्षण्याः प्राणाः” इति ।

अधो द्वे छिद्रे । ओषुसोपस्थभेदाद्बहुवचनम् ।

एवं सत्यन्तरास्यस्पर्शेऽपि हस्तादेः शुद्धता, यदि तद्वतश्लेष्मसम्बन्धो न भवति ।

तथा दूषिकादुष्टेन पुनश्चासंस्पर्शनाय ॥ १३० ॥

मक्षिका विप्रपश्छाया गौरश्चः सूर्यरश्मयः ॥

रजो भूर्वायुरग्निश्च स्पर्शं मेध्यानि निर्दिशेत् ॥ १३१ ॥

मक्षिकाग्रहणं स्वेदजानाम् । गोप्रहणमजैडकस्य । अश्वप्रहणं हस्त्यश्वतराणाम् ।
सूर्यग्रहणं ज्योतिषाम् । विप्रुष उदबिन्दवः स्पर्शमात्रानुभवेन या अदृश्यमानरूपविशेषाः ।

छाया चण्डालादीनाम् । भूश्चण्डालादिस्पृष्टा पद्भ्यामाक्रम्यमाणा शुद्धा ।
अन्यस्यास्तु संमार्जनादि विहितम् ।

एते मक्षिकादयः पुरीषादि स्पृशन्ते न दूषयन्ति ।

“अजाश्च मुखतो मेध्यं गावो मेध्या मुखाहते । मार्जारनकुलौ स्पृश्यां शुभाश्च
मृगपक्षिणः ॥” इति स्मृत्यन्तरे ॥ १३१ ॥

विण्मूत्रोत्सर्गशुद्ध्यर्थं मृद्वार्यादेयमर्थवत् ॥

दैहिकानां मलानां च शुद्धिषु द्वादशस्वपि ॥ १३२ ॥

“देहाच्चैव मलाश्च्युताः” इत्यशुद्धतायामिदमुच्यते । विण्मूत्रे उत्सृज्येते यं न स
विण्मूत्रोत्सर्गः पाय्वादित्तस्य शुद्ध्यर्थं मृद्वार्यादेयमर्थवत् । अनादृत्य संख्यां
यावतीभिर्गन्धलंपावपसर्पतस्तावतीरपो मृदश्च गृह्णीयात् ।

देहे भवा दैहिका मला अशुचित्वापादकाः । तदर्थस्वपि शुद्धिषु मृद्वारिणां उभे
अप्यर्थवती आदेयं । स्मृत्यन्तरे पठ्यते—

“आदहीत मृदोऽपश्च षट्सु पूर्वेषु शुद्ध्यं । उत्तरेषु तु षट्सु द्विः केवलाभिस्तु शुध्यति” ॥

विशुद्धेषु श्लेष्मादिषु स्मृत्यन्तरे पठितं स्नहविस्त्रंसनं नासिक्यं श्लेष्माऽऽचक्षते ।
तथास्मते सत्यप्युत्तरषट्कतया न मृद आदातव्या एव ॥ १३२ ॥

वसाशुक्रमसृङ्मज्जामूत्रविङ्घ्राणकर्णवित् ॥

श्लेष्माश्रुदूषिकास्वेदो द्वादशैते नृणां मलाः ॥ १३३ ॥

एतानि द्वादशमलानि दर्शितानि ।

नृग्रहणं पञ्चनखानां प्रदर्शनार्थम् । श्वशृगालादीनां त्वस्पृश्यत्वादेव सिद्धम् ।

विण्मूत्रे तु सर्वस्याजाविकगवाश्वेभ्योऽन्यत्र ॥ १३३ ॥

एका लिङ्गे गुदे-तिस्रस्तथैकत्र करे दश ॥

उभयोः सप्त दातव्या मृदः शुद्धिमभीप्सता ॥ १३४ ॥

विण्मूत्रोत्सर्गानन्तरं मेढ्रस्य शुद्धयर्थमेका मृदातव्या वामेन ।

स्मृत्यन्तरे शुद्धिविधानाद्यावती तस्मिन्हस्ते याति तावती सोदका ग्रहीतव्या । अहं तु ब्रुवे, अर्थवदितिवचनेनोक्तमेव परिमाणम् । केचित् पठन्ति

“प्रथमा प्रसृतिर्ज्ञेया द्वितीया तु तदर्धिका । तृतीया मृत्तिका ज्ञेया त्रिभागकरपूरणे ।”
एतच्च परिमाणं पायावेव । अन्यत्र त्वर्थवदिति । एकोत्सर्गेऽपीयत्येव संख्या । आवृ-
त्तिविधानं चेदम् ।

मृदां भेदा गवादिवत् । तथा चात्रोच्यते “वल्मीकाद्दूरतरादश्वस्थानाच्चान्ये-
त्यादि ।” एवमिह सिता कृष्णा लोहितेत्याद्यपि नादरणीयम् ।

अभीप्सता इच्छतेति ॥ १३४ ॥

एतच्छैचं गृहस्थानां द्विगुणं ब्रह्मचारिणाम् ॥

त्रिगुणं स्याद्वनस्थानां यतीनां तु चतुर्गुणम् ॥ १३५ ॥

शौचविधिराश्रमविशेषेण । अनाश्रमिणस्तु मृद्वायुक्षेयमर्थवदित्येतदेव । शूद्रस्यापि
गार्हस्थ्येऽधिकारोऽस्त्येवेत्येषा संख्या ॥ १३५ ॥

कृत्वा मूत्रं पुरीषं वा खान्याचान्त उपस्पृशेत् ॥

वेदमध्येष्यमाणश्च अन्नमश्वं च सर्वदा ॥ १३६ ॥

मूत्रोत्सर्गदेशान्मूत्रादिसम्बन्धान् कृत्वा शोधयित्वा यथोक्तेन विधिना । आचान्तः
खानि इन्द्रियाणि उपस्पृशेत् ।

वेदमध्येष्यमाणश्च द्वितीये स्वाध्यायविधौ ।

प्राथमिकार्थत्वात्करोतेः ‘कृत्वा’ उत्सृज्येति प्रतीयते । उन्मृज्य मूत्रं पुरीषं च पायू-
पस्थं चालयित्वा आचामेत् । ‘वेदमध्येष्यमाणश्च’, स्वाध्यायविधेर्धर्मतयोक्तं ‘अध्येष्यमाण-
स्त्वाचान्त’ इति । इदं त्वध्यापयतोऽध्येष्यतो वा । अन्यथा ‘वेदमुदाहरन्त’ उच्यन्ते ।
लौकिकानि क्रियान्तराणि कृत्वा नानाचान्तो वेदाक्षराण्युच्चारयेत् ।

अन्नमङ्गश्च ॥ १३६ ॥

त्रिराचामेदपः पूर्वं द्विः प्रमृज्यात्ततो मुखम् ॥

शारीरं शौचमिच्छन् हि स्त्री शुद्रस्तु सकृत्सकृत् ॥ १३७ ॥

अथमनुवादः स्त्रीशुद्ध्यर्थः । उक्तमप्येतत्स्त्रीशुद्ध्यर्थमुच्यते ।

केचिद्व्याचक्षते 'शूद्रः स्पृष्टाभिरद्विरिति' स्पर्शमात्रमपां शुद्धेण कर्तव्यम् । अतः परिमार्जनं श्रोत्रादिस्पर्शनं वा प्राप्तं सच्छूद्रविषयतया विधीयते । स्त्राणां तु "हृद्भाभिः पूयते विप्रः" इति जातिनिर्देशात्सुवत्प्राप्ताविदमुच्यते ।

शारीरं शौचमन्विच्छन् इतिवचनसामर्थ्याद्यद्यध्ययनभोजनयोः शुद्धः प्रवर्तेत तदा नावश्यं त्रिरावृत्तिः स्यात् । नापि प्रमार्जनम् । किं तर्हि आचमनम् यावतीनां तावतीनामपामिन्द्रियस्पर्शनं च । नान्यो ब्रह्मचारिधर्मोक्त आचमनविधिः ॥ १३७ ॥

शूद्राणां मासिकं कार्यं वपनं न्यायवर्तिनाम् ॥

वैश्यवच्छौचकल्पश्च द्विजोच्छिष्टं च भोजनम् ॥ १३८ ॥

सामान्योक्तः सच्छूद्राणां प्रसंगेनायं धर्म उच्यते । न्यायवर्तिनो द्विजशुश्रूषवो महायज्ञानुष्ठायिनश्च । तैर्वपनं मुण्डनं मासिकं कर्तव्यम् । वृतीयार्थे षष्ठी । अथवा ब्राह्मणाश्रितास्तत्परतन्त्राः । ब्राह्मणैः 'कार्यम्' । अनेकार्थत्वात्करोतेरुपदेष्टव्यमिति प्रतिपत्तिः ।

वैश्यवत् शौचकल्पविशेषाः, सूतकादावाचमने च ।

द्विजोच्छिष्टं च भोजनं एतत्प्राग्व्याख्यातम् ॥ १३८ ॥

नोच्छिष्टं कुर्वते मुख्या विप्रुषोऽङ्गं न यन्ति याः ॥

न श्मश्रूणि गतान्यास्यं न दन्तान्तरधिष्ठितम् ॥ १३९ ॥

'निष्ठोव्योक्त्वा नृतानि चेति' (५ । १४४) निष्ठोवने आचमनविधानादनाचान्तस्या-
शुद्धता ज्ञापिता । विप्रुषामपि मुखाम्निष्कमणं निष्ठोवनमेव । अतो विप्रुषां श्लेष्मनिर-
सनरूपनिष्ठोवनादाचमनप्राप्ताविदमाह ।

मुखे भवा मुखनिर्गता वा मुख्याः विप्रुषः इत्यनुच्छिष्टं कुर्वन्ति न चेदङ्गे निपतन्तीति ।

ननु च विप्रुषः शुद्धा इत्युक्तं "मक्षिका विप्रुषः" इत्यत्र ।'

वैहिकमलव्यतिरेकेणान्यत्र । इदमेव ज्ञापकम् । न सर्वो विषयः संदर्शितः ।

श्मश्रूणि दाडिकालोमानि । आस्यगतानि प्रविष्टानि । नोच्छिष्टं कुर्वन्ती-
त्यनुषङ्गः । अतश्चान्यत्पूगफलादि जनयस्येव ।

तथा दन्तान्तरधिष्ठितं लग्नम् ।

स्मृत्यन्तरे विशेषः । “दन्तस्त्रिष्टे तु दन्तवदन्यत्र जिह्वाविमर्शनात्—प्राक्च्यु-
तेरित्येके—च्युतेष्वस्त्राववद्विद्याभिगिरन्तैव तच्छुचिरिति” । च्युतेष्वजिह्वयेति विद्यात्,
जिह्वासंस्पर्शो शुचित्वनिषेधात् ॥ १३८ ॥

स्पृशन्ति बिन्दवः पादौ य आचामयतः परान् ॥

भौमिकैस्ते समा ज्ञेया न तैरमयतो भवेत् ॥ १४० ॥

परानाचमयतः परेभ्य आचमनं ददत इत्यर्थः ।

एतदुक्तं भवति । यः परस्मा आचमनं ददाति तस्याचमयितृहस्तादधोऽङ्गुलिविवरेभ्यः
पतद्भिरुदबिन्दुभिर्भूम्यभिधातोत्यैर्यथाचमनस्य दातुः पादौ स्पृश्येते तदा न तैरशुचि-
र्भवति ।

‘भौमिकैर्यथाऽनुपहृतायां भूमौ स्थिताः कारिचदुष्कमात्राः शुद्धा एवं तेऽप्युच्छिष्टा
हस्तात्पतन्त उदबिन्दवः ।

न तैः स्पृष्टः अमयतः अशुचिः ।

परमहृणाथ आचामति तेन तत्संसर्गो रक्षितव्यः अन्येन च समीपस्थेन । पाद-
महृणाथ जङ्घाद्यन्तस्पर्शो दुष्ट एव ॥ १४० ॥

उच्छिष्टेन तु संस्पृष्टो द्रव्यहस्तः कथंचन ॥

अनिधायैव तद्द्रव्यमाचान्तः शुचितामियात् ॥ १४१ ॥

आचमनार्हेण प्रायश्चित्तेन युक्तः पुरुष उच्छिष्ट उच्यते । तद्यथा—कृतमूत्राद्युत्सर्ग-
श्चाकृतशौचाचमनादिश्च यश्चाभेद्यादिसंस्पर्शद्रूपितो यदि पुरुषो ‘द्रव्यहस्तः’ हस्तेन च
गृहीतं भक्ष्यभोज्यादि द्रव्यवस्त्रादि वा येन स उच्यते द्रव्यहस्तः । वज्रहस्तादि-
वत्प्रयोगव्यवस्था । स चेत्स्पृष्टो भवति । तदा अनिधायैव तद्द्रव्यम् अनपनीय, हस्त-
गृहीतद्रव्य एवाचामेत् ।

“कथं पुनर्हस्तस्थे द्रव्य आचमनसंभवः । आ मणिवन्धनात्पाणी प्रक्षालयेदिति
तत्र विधिः” ।

केचिद्बाहुः । शरीरसंस्पर्शमात्रं द्रव्यस्य विवक्षितम्, न हस्तस्यैव, एवमशुद्धावपि
स्कन्धाद्यारोपितेऽपि द्रव्ये उच्छिष्टस्याशुद्धतैव, तथैवाचान्ते शुद्धिः । अतो हस्तात्प्रदे-
शान्तरे प्रकोष्ठोत्सङ्गादिके तु द्रव्यं गृहीत्वाऽऽचामेत् । अभिप्रायो यथैव पुरुषाशौच-
सम्बन्धादशुच्येवं तच्छौचाच्छुद्धिः ।

गौतमेन तु “द्रव्यहस्त उच्छिष्टो निधायाचामेत्” इत्युक्तम् (अ० १ सू० २८) ।
अत्र व्याख्यानयन्ति । सत्यपि तुल्यसहितत्वेऽत्र निधानमेवाभिप्रेतम् । इतरथा द्रव्य-

हस्तस्योभयोः शुद्धौ कर्तव्यायां कः प्रसंगो द्रव्यनिधानस्य । अतोऽन्तरेण वचनं निधाना-
प्राप्तेर्वचनं निधानार्थमेव । “कथं तर्हि द्रव्यस्य शुद्धिः” । प्रयतेन पुरुषेण ग्रहणात् ।
स्मृत्यन्तरविहितेन वा प्रोक्षणेन ॥

“प्रचरन्नक्षपानेषु उच्छिष्टं संस्पृशेद्यदि ।

आचामेद्द्रव्यमभ्युक्ष्य एवं चैव न दुष्यति ॥” इति ।

यद्यन्तरेण वचनमत्र निधानं लभ्यते, अप्यनिधायैवेति वचनमनर्थकम्” । एक-
वाक्यत्वात् स्मृतीनामिह निश्चितेन विधानेन तथाऽप्येवं विज्ञायते । अद्य पुनर्मतभेदो
गम्यते । ततश्च विकल्पः ।

तस्य च व्यवस्था । गरीयो द्रव्यं निधीयते, अन्यदङ्गस्थं कृत्वाऽवगम्यते । यदा-
ऽपि स्वयमन्नमभ्राति, भूयिष्ठं वा उच्छिष्टं स्पृशति, आचमनार्हेन वाऽकृताचमनेन स्पृश्यते,
सर्वोऽपि द्रव्यस्योच्छिष्टं संस्पर्शः ॥ १४१ ॥

वान्तो विरिक्तः स्नात्वा तु घृतप्राशनमाचरेत् ॥

आचामेदेव भुक्त्वाऽन्नं स्नानं मैथुनिनः स्मृतम् ॥ १४२ ॥

वमनविरेचने प्रसिद्धे । अशितमन्नं येन मुखेनोद्गीर्णं स वान्तः पुरुषः । यस्यो-
च्चारवेगा अष्टसंख्याया उर्ध्वं जाताः, हरीतक्यादिभक्षणोन् व्याधिना वा, स विरिक्तः ।

तौ स्नानं प्रथमं कुर्याताम् ।

ततोऽन्ते घृतप्राशनं कृत्वैतदन्यदन्नमद्याताम् । न चानेन घृतप्राशनेन भोजनान्तर-
निवृत्तिः । प्रायश्चित्तेषु द्रव्यशुद्धिरियं भस्मोदकमार्जनवद्घृतप्राशनम् ।

आचामेदेव भुक्त्वाऽन्नम् । अन्नं भुक्त्वा तदहरेव यदि वमनविरेचने स्यात्
तदाऽऽचमनमेव केवलम्, न स्नानघृतप्राशने ।

अपरैस्तु स्वतन्त्रं व्याख्यायते । भुक्त्वाऽऽचामेदेव । भोजनानन्तरमाचमनं विहितं
तस्यैवायमपवादः ।

मैथुनिनः । स्त्रियां कृतशुक्रोत्सर्गः स्नानेन शुध्यति ॥ १४२ ॥

सुप्त्वा क्षुत्वा च भुक्त्वा च निष्ठीव्योक्त्वाऽनृतानि च ॥

पीत्वाऽप्येऽध्येष्यमाणश्च आचामेत्प्रयतोऽपि सन् ॥ १४३ ॥

सुप्त्वा अनिच्छतो वायुप्रेर्यमाणस्य यो नासिकाच्छिद्रादुपजायते शब्दः स क्ष-
युस्तं कृत्वा ।

प्रयतोऽपि भुङ् । एतदध्येष्यमाणपदेनैव सम्बध्यते । प्रयतोऽप्यध्येष्यमाण
आचम्याधीयोऽतः, अध्ययनविध्यङ्गतयाऽऽचमनं कुर्यादित्यर्थः । स्नानादिभ्यस्त्वनन्तरं
सकृदेव ।

यत्पुनरुक्तम्--

“सुप्त्वा क्षुत्वा च भुक्त्वा च पीत्वाऽऽपो वै मुनिस्तथा ।

आचान्तः पुनराचामेभिष्टोव्योक्त्वाऽनृतं वचः ॥” इति ।

एवमभिसम्बन्धोऽत्र कर्तव्यः, ‘आचान्तो भुक्त्वा पुनराचामेत्’ । यत्र पुनर्द्विराचामे-
दिति पठ्यते तत्रानन्तर्येणैकक्रियावृत्तिः ॥ १४३ ॥

एष शौचविधिः कृत्स्नो द्रव्यशुद्धिस्तथैव च ॥

उक्तो वः सर्ववर्णानां स्त्रीणां धर्मान्निबोधत ॥ १४४ ॥

आद्येन पादत्रयेण शुद्धिप्रकरणोपसंहारश्चतुर्थेन वक्ष्यमाणसंक्षेपवचनम् ।

शौचविधिशब्दः सामान्यशब्दोऽपि द्रव्यशुद्धिसन्निधानाद्बोद्धव्यवदितरविशेष-
परः संपद्यते ।

स्त्रीणां धर्मा असाधारणस्त्रोक्तकर्तृका एव । यस्तु साधारणो यागादिः स इह
नोच्यते ॥ १४४ ॥

वालया वा युवत्या वा वृद्धया वाऽपि योपिता ॥

न स्वातन्त्र्येण कर्तव्यं किञ्चित्कार्यं गृहेष्वपि ॥ १४५ ॥

स्वातन्त्र्यं स्त्रीषु कस्याचिदवस्थायां नास्तीत्युपदेशार्थः । वयोविभागवचनं तु
यत्रास्याः पारतन्त्र्यं तत्प्रदर्शनार्थमविवक्षितस्वरूपम् ॥ १४५ ॥

वालये पितुर्वशे तिष्ठेत् पाणिग्राहस्य यौवने ॥

पुत्राणां भर्तरि प्रेते न भजेत्स्त्री स्वतन्त्रताम् ॥ १४६ ॥

तथा चोक्तम्—

“तत्सपिण्डेषु वा सत्सु पितृपक्षे प्रभुः स्त्रियाः ।

पक्षद्वयावसाने तु राजा भर्ता स्त्रिया मतः ॥”

तत्सपिण्डेष्वित्यादिना चासतिस्वामिनि कर्तव्यम् ॥ १४६ ॥

पित्रा भर्ता सुतैर्वाऽपि नेच्छेद्विरहमःत्मनः ॥

एषां हि विरहं स्त्री गर्हे कुर्याद्भेदं कुले ॥ १४७ ॥

अव्यवस्थानं वचनीयताहेतुः कथितो गर्ह्य कुर्यादिति । एषां हि विरहं
निवसन्तो गच्छन्ती वा ग्रामान्नगमित्यध्याहार्यम् ॥ १४७ ॥

सदा प्रहृष्टया भाव्यं गृहकार्यं च दक्षया ॥

मुसंस्कृतोपस्करया व्यये चामुक्तहस्तया ॥ १४८ ॥

आभीक्ष्ण्यवचनः सदाशब्दो नित्यशब्दवत् । नित्यप्रहसितया इति । सत्यप्यन्यत्र क्रोधशोकवेगे भर्तुर्दर्शने मुखप्रसादस्मितनर्मवचनादिना प्रहर्षो दर्शनीयः । कुमार्या भर्तृ-
मत्याश्चायमुपदेशः ।

गृहकार्यं च दक्षया । अर्थसंग्रहव्यययोः धर्मकार्ये स्नानादौ च । “अर्थस्य संग्रहे चैनाम्” (६ । ११) इत्यादिना गृहकार्यमुक्तम् । तत्र दक्षया चतुरया भवितव्यम् । अन्नसंस्कारादि शीघ्रं निष्पाद्यम् ।

मुसंस्कृतोपस्करया । ‘उपस्करं’ गृहोपयोगि भाण्डं कुण्डघटिकादि, तत्सुसंस्कृतं मुसंसृष्टं शोभावत्कर्तव्यम् ।

व्यये च मित्रज्ञात्यातिथ्यभोजनार्थे धने अमुक्तहस्तया उदारया न भवितव्यम् । न बहु व्ययितव्यमित्यर्थः ।

मुसंस्कृतान्युपस्कराणि यस्या इति बहुव्रीहिः । एवं मुक्तो हस्तो यस्या इति विग्रहः । पश्चान्नन्वसमासः । रूढ्या उदारवचनो मुक्तहस्तशब्दः ॥ १४८ ॥

यस्मै दद्यात्पिता त्वेनां भ्राता वाऽनुमते पितुः ॥

तं शुश्रूषेत जीवन्तं संस्थितं च न लङ्घयेत् ॥ १४९ ॥

भ्राता वाऽनुमते पितुः । यथैव पित्राऽनुज्ञातस्य भ्रातुर्दानत्वमेवं पितुर्निरपेक्षस्यापि दानत्वश्रुतौ भार्याया अनुमते सति दानं बोद्धव्यम् । सर्वत्र सहाधिकारादुभयोश्च दुहितरि स्वाम्यात् । असति पितरि मात्राऽपि हेयेति नवमे दर्शितम् । मात्रापित्रोरपत्यं तन्निमित्तं च स्वाम्यमिति युक्ता इतरेतरापेक्षा ।

शुश्रूषेत आराधयेत् ।

संस्थितं च, मृतं च, न लङ्घयेत् । लङ्घनमतिक्रमणम् । न स्वातन्त्र्येणासीते-
त्यर्थः । यथा जीवति भर्तारि तत्परवती एवं मृतेऽपि तदैव तत्परतन्त्रया भवितव्यम् । यत आह—“प्रदानं स्वाम्यकारकम्” । यदैव पित्रा दत्ता तदैव पितुः स्वाम्यं निवर्तते यस्मै दीयते तस्यात्पश्यते । अतश्च न विवाहकाल एव दानं प्रागपि विवाहाद्वरणकाले अस्ति दानम् । ॥ १४८ ॥

किमर्थस्तर्हि विवाहः ?

मङ्गलार्थं स्वस्त्ययनं यज्ञश्चासां प्रजापतेः ॥

प्रयुज्यते विवाहे तु प्रदानं स्वाम्यकारणम् ॥ १५० ॥

अभिलषितार्थनिष्पत्तिः ‘मङ्गलं’ तत्साधनं तदर्थं प्रयुज्यते । तत्र “प्रजापतेर्यज्ञः” इति क्रियाविशेषणत्वान्नपुंसकम् ।

स्वस्ति ईयते प्राप्यते येन तत्स्वस्त्ययनम् । यदस्य प्रियं वस्तु विद्यते तन्न नश्यतीत्यर्थः ।

आशां क्षोणाम् ।

तेषु विवाहेषु । यज्ञः प्रजापतेर्देवतायाः क्रियते “प्रजापते न त्वदेतान्य” इति विवाहे आज्यहोमाः केषांचिदाग्राताः ।

उपलक्षणं चैतदन्यासामपि देवतानां पूषवरुणार्यम्णाम् । तथाहि तत्र मन्त्रवर्णाः— “पूषणं नु देवं वरुणं नु देवम्” इत्यादयो देवतान्तरप्रकाशनपराः ।

प्रदानादेवासत्यपि विवाहे स्वाम्यमुत्पद्यत इत्येतदत्र ज्ञाप्यते । विवाहयज्ञस्तु मङ्गलार्थं इत्याद्यविवक्षितम् । दारकरणं विवाह इति स्मर्यते । सत्यपि स्वाम्यं नैवान्तरेण विवाहं भार्या भवतीति ॥ १५० ॥

अनृतावृतुकाले च मन्त्रसंस्कारकृत्यतिः ॥

मुखस्य नित्यं दातेह परलोके च योपितः ॥ १५१ ॥

सर्वत्रैव प्रतिषिद्धवर्जमिति अनृतावृत्ति मुखस्य दाता ।

मन्त्रसंस्कारो विवाहविधिस्तस्य कर्ता मन्त्रसंस्कारकृत् ।

परलोके च । पत्या सह धर्मेऽधिकाराच्च तत्फलवाप्तेः परलोकमुखस्य दातेत्युच्यते ॥ १५१ ॥

विशीलः कामवृत्तो वा गुणैर्वा परिवर्जितः ॥

उपचार्यः स्त्रिया साध्व्या सततं देववत्पतिः ॥ १५२ ॥

धूतातिसक्तां विशीलः । कामप्रधानं वृत्तमस्येति कामवृत्तः । गुणैर्वा परिवर्जितः भ्रतधनादिगुणविहीनः । उपचार्यः आराधनीयः ॥ १५२ ॥

नास्ति स्त्रीणां पृथग्यज्ञो न व्रतं नाप्युपोषितम् ॥

पतिं शुश्रूषते येन तेन स्वर्गे गहीयते ॥ १५३ ॥

भर्त्रा विनाकृतानां यज्ञाधिकारो नास्त्येतदसकृत्प्रतिपादितम् । तेन व्रतोपवासावपि कुर्वती तदनुज्ञां गृह्णीयात् । व्रतं मद्यमांसादिनिवृत्तिसंस्कल्पः, न तु कृच्छ्राणि । तच्च जप-होमयोरङ्गत्वात्तदभावाच्च स्त्रियाः । न च वक्तुं युक्तं “जपहोमविकलं कृच्छ्रानुष्ठानमस्या भविष्यति” । न हि स्वेच्छयाऽङ्गत्यागो युक्तः । सर्वाङ्गकल्पयुक्तस्य कर्मणोऽभ्युदयसाधनत्वेनावगतत्वात् । न हि पुरुषशक्तिभेदापेक्षयाऽङ्गानामुपचयापचयौ भवतः । सन्ति च सर्वाङ्गोपसंहारेण सर्वार्थाकैवर्णिकाः प्रयोगमनुष्ठानम् । अतो न स्त्रीशूद्रस्याभ्युदयकामस्य कृच्छ्रोऽप्यधिकारः । प्रायश्चित्तेषु विशेषं वक्ष्यामः ।

उपोषितं उपवासः आहारविच्छेद एकरात्रद्विरात्रादिषु ।

शुश्रूषते परिचरति ॥ १५३ ॥

पाणिग्राहस्य साध्वी स्त्री जीवतो वा मृतस्य वा ॥

पतिलोकमभीप्सन्ती नाचरेत्किंचिदप्रियम् ॥ १५४ ॥

पत्युर्लोकः पत्या सह धर्मानुष्ठानेन योऽर्जितः स्वर्गादिः स पतिलोकः, तमभीप्सन्ती प्राप्तुकामा । नाचरेत्किंचिदप्रियं परपुरुषसंसर्गादि शास्त्रप्रतिषिद्धम् ।

न हि मृतस्य किं प्रियमप्रियं वा शक्यमवसातुम् । न च जीवतो यत्प्रियं तदेव मृतस्य । भवान्तरोपपन्नानां तु प्रीतिमेदात् । तस्माद्यत्प्रतिषिद्धं स्वातन्त्र्यं तदेवाप्रियम् । तन्नाचरेत् ॥ १५४ ॥

कामं तु क्षपयेद्देहं पुष्पमूलफलैः शुभैः ॥

न तु नामापि गृह्णीयात्पत्यौ प्रेते परस्य तु ॥ १५५ ॥

तदेव सविशेषं दर्शयति ।

पुंवत्स्त्रोक्षामपि प्रतिषिद्ध आत्मत्यागः । यदप्याङ्गिरसे “पतिमनुम्रियेरन्” इत्युक्तं तदपि निश्चयवदवश्यं कर्तव्यम् । फलस्तुतिस्तत्रास्ति । फलकामायाश्चाधिकारं श्येनतुल्यता । तथैव “श्येनेन हिंस्याद्भूतानि” इत्यधिकारस्यातिप्रवृद्धतरद्वेषान्धतया सत्यामपि प्रवृत्तौ न धर्मत्वम् । एवमिहाप्यतिप्रवृद्धफलाभिलाषायाः सत्यपि प्रतिषेधे तदतिक्रमेण मरणे प्रवृत्त्युत्पत्तिर्न शास्त्रोक्तत्वम् । अतोऽस्त्येव पतिमनुमरणेऽपि स्त्रियाः प्रतिषेधः । किंच “तस्मादुह न पुरायुषः प्रेयादिति” प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे स्मृतिरप्येषा अन्यार्था शक्यते कल्पयितुम् । यथा “वेदमधीत्य स्नायात्” इत्यध्ययनानन्तरमकृतार्थावबोधस्य स्नानस्मरणम् ।

अतो मृतपतिकाया अनपत्याया असति भर्तृधनादौ दायिके च कर्तनादिना च केनचिदुपायेन जीवन्त्या जीवितस्यातिप्रियत्वात्तदुपेक्षस्याशास्त्रत्वात्प्रतिषिद्धत्वादापदि सर्वव्यभिचाराणां “विश्वामित्रजाघनीम्” इत्यादिनाऽनुज्ञातत्वाद्द्वरभिचारोपजीविताप्राप्ताविदमुच्यते । काममस्यामवस्थायां शरीरं क्षपयेत् क्षयं नयेत्पुष्पमूलफलैर्यथोपपादं वृत्तिं विदधीत । न तु नामापि गृह्णीयात्पतिर्मे त्वमेवाद्येत्यन्यस्य ।

यत्तु—

“नष्टे मृते प्रव्रजिते ह्येवैष पतिते पतौ ।

पञ्चस्वापत्सु नारीणां पतिरन्यो विधीयते ॥” इति—

तत्र पालनात्पतिमन्यमाश्रयेत्, सैरन्ध्रकर्मादिनाऽऽत्मवृत्त्यर्थम् । नवमे च निपुणं निर्णेष्यते । प्रोषितभर्तृकायाश्च स विधिः ।

कामशब्दप्रयोगोऽरुचिसंसूचनार्थम् । देहक्षपणमप्यकार्यमिदं त्वन्यदकार्यतरं यदन्येन पुरुषेण संप्रयोगः ॥ १५५ ॥

आसीतामरणात्क्षान्ता नियता ब्रह्मचारिणी ॥

यो धर्म एकपत्नीनां कांक्षन्ती तमतुत्तमम् ॥ १५६ ॥

एष एवार्थो विस्पष्टीक्रियते । आ मरणाद्ब्रह्मचारिण्यासीत । अस्यामापदि न व्यभिचारेणात्मानं जीवयेत् ।

क्षान्ता । तत्कृतं दुःखमवधीरयन्ती । न ब्रह्मचर्यं ह्युदुक्कृत्यं येन चित्तं कल्लोलेन खण्डयेत् ।

एकः पतिर्यासां ताः, एकस्य वा पत्न्य 'एकपत्न्यः' तासां सावित्रोप्रभृतीनां यां धर्मः, यस्य फलं वरदानाभिशापादिषु शक्ता, तं कांक्षन्ती कामयमाना ब्रह्मचर्यं न जह्यात् ।

अस्यामवस्थायां मूलफलाशिन्या यदि भवति मरणं ततो न दोषः ॥ १५६ ॥

अनेकानि सहस्राणि कुमारब्रह्मचारिणाम् ॥

दिवंगतानि विप्राणामकृत्वा कुलसन्ततिम् ॥ १५७ ॥

पूर्वेणापदि जीविकार्थः परपुरुषसंसर्गो निषिद्धोऽनेन पुत्रार्था प्रवृत्तिर्निषिध्यते ।

एवं किल श्रूयते "नापुत्रस्य लोकोऽस्ति" इति । लिङ्गं च तत्राविवक्षितमतः पुत्रार्थे प्रसङ्ग इदमुच्यते ।

बहूनि सहस्राणि 'कुमारा एव ब्रह्मचारिणो'ऽकृतदारा नैष्ठिकास्तेषामनेकानि सहस्राणि दिवंगतानि स्वर्गं प्राप्नुवन्ति ।

नियोगस्तु नवमे (श्लो० ५६ इ०) गुर्विच्छया विहितः, नात्मतन्त्रतया पुत्रार्थिन्याः ।

अकृत्वा कुलसन्ततिं कुलवृद्धयार्था संततिस्तामकृत्वा पुत्रानजनयित्वेत्यर्थः ।

अनेकानीति नव्समासस्योत्तरपदार्थप्राधान्येन बहुवचनं चिन्त्यम् । सत्यप्येकत्वप्रतिषेधे द्वयादिसंख्यावचनं दुर्लभम् । तथा ह्ययं स्वधर्मविशेषेण परित्यक्तस्वगतिकत्वेनाच्छादिततद्रूपोऽप्यतिदीर्घसंख्याविशेषानाचष्टे । यथा मेःदोः प्राप्ता इति । उक्तं च चूर्णिकाकारेण "अनेकस्मादिति सिध्यतीति" । एकवचनप्रयोगशिष्टिसिद्धिं दर्शितवान् ।

असहायवचनो वाऽयमनेकशब्दः । असहायानि गतानि, भार्या सहायभूता एषा नासीदित्यर्थः ॥ १५७ ॥

मृते भर्तारि साध्वी स्त्री ब्रह्मचर्ये व्यवस्थिता ॥

स्वर्गं गच्छत्यपुत्राऽपि यथा ते ब्रह्मचारिणः ॥ १५८ ॥

एष एवार्थो भूय उच्यते प्रतिपत्तिदाढ्यार्थम् ॥ १५८ ॥

अपत्यलोभाद्या तु स्त्री भर्तारमतिवर्तते ॥

सेह निन्दामवाप्नोति परलोकाच्च हीयते ॥ १५९ ॥

पुत्रो मे जायतामित्यभिलाषः । सो ऽपत्यलोभ'स्ततो हेतोर्या भर्तारमतिक्रम्य वर्तते-
ऽन्येन सम्प्रयुज्येत । सा इह लोके निन्दां गृही' प्राप्नोति, स्वर्गं न प्राप्नोति ॥ १५९ ॥

नान्योत्पन्ना प्रजाऽस्तीह न चान्यस्य परिग्रहे ॥

न द्वितीयश्च साध्वीनां कचिद्गतोपदिश्यते ॥ १६० ॥

अन्येन भर्ता या उत्पादिता प्रजा सा नैव तस्याः प्रजा । अन्यद्वारेषु च या
पुंसोत्पादिता साऽपि तस्य न भवति ॥ १६० ॥

पतिं हित्वाऽवकृष्टं स्वमुत्कृष्टं या निपेवते ॥

निन्द्यैव सा भवेल्लोके परपूर्वेति चोच्यते ॥ १६१ ॥

न केवलं निन्दामेव येन—

व्यभिचारे तु भर्तुः स्त्री लोके प्राप्नोति निन्द्यताम् ॥

शृगालयोनिं प्राप्नोति पापरोगैश्च पीड्यते ॥ १६२ ॥

अतो नातिचरेद्भर्तारं दृष्टादृष्टफललोभेन ॥ १६१—१६२ ॥

पतिं या नाभिचरति मनोवाग्देहसंयता ॥

सा भर्तृलोकमाप्नोति सद्भिः साध्वीति चोच्यते ॥ १६३ ॥

अनेन नारी वृत्तेन मनोवाग्देहसंयता ॥

इहाश्र्यां कीर्तिमाप्नोति पतिलोकं परत्र च ॥ १६४ ॥

स्त्रोधर्मोपसंहारश्लोका ऋजुश्च स्त्रोधर्मा इत्यतो मयाऽत्र व्याख्यानादरः कृतः ।

एतावत्तत्रोपदेशार्थः । यथा पुंसोऽन्यया सह पुनःप्रवृत्ति कर्म नेह “संस्थितं च न
लङ्घ्येत्” इत्यनेन न्यायेन पुनः सहप्रवृत्तिरिति, तथा “स्वर्गं गच्छत्यपुत्राऽपि” इत्यनेना-
पत्यजननमापदि प्रतिषिध्यते—नियोगस्मृत्या तु तत्पुनरभ्यनुज्ञास्यते—तदेतदपत्योत्पादन-
मुक्तप्रतिषिद्धत्वाद्धिकल्प्यते । अनयोस्तु स्मृत्योः कतमा स्मृतिज्यायसीति न शक्यं कर्तुमिति-
शयावधारणं येनैकत्रापत्यमन्यत्रास्याः संयमः । उभयोरपि वस्तु निर्वहति ॥ १६३—१६४ ॥

एवं वृत्तां सवर्णां स्त्रीं द्विजातिः पूर्वमारिणीम् ॥

दाहयेदग्निहोत्रेण यज्ञपात्रैश्च धर्मवित् ॥ १६५ ॥

न्यायप्राप्तानुवादः श्लोकः ।

एवं तस्याः साध्वीत्वाद्युक्त एवात्राभिहोत्रिणः संस्कारः । “न वाऽप्रयो ह वा एते पत्न्यां प्रमीतायां धार्यन्ते” इति ॥ १६५ ॥

भार्यायै पूर्वमारिण्यै दत्त्वाऽग्नीनन्त्यकर्मणि ॥

पुनर्दारक्रियां कुर्यात्पुनराधानमेव च ॥ १६६ ॥

तदेतत्पुनरधिकारार्थमुदाह्रियते । इदमप्यन्यथा सहाधिकारप्रतिप्रसवः । यदा त्वर्थे प्रयोजने धर्मकर्मानुष्ठाने वा तदाऽप्यसहायभावाद्धानप्रस्थे पारिव्राज्ये वाऽधिकारस्यापि प्रतिषेधः । तथा च श्रुतिः “जरसा ह वा एतस्माद्विमुच्यते” इति, अर्थलोपेन वा ।

अपरे त्वाहुः । अत्र यदेति कल्पयिष्यते । एतेन यावज्जीवहोमीयश्रुतेरविरोधः सिद्धो भविष्यति ॥ १६६ ॥

अनेन विधिना नित्यं पञ्चयज्ञान्न द्वापयेत् ॥

द्वितीयमायुषो भागं कृतदारो गृहे वसेत् ॥ १६७ ॥

इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तार्या संहितायां पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

उपसंहारश्लोकः । पञ्चयज्ञमहणं च सर्वप्रसिद्धमर्थमिति ॥ १६७ ॥

इति श्रीभट्टमेधातिथिविरचिते मनुभाष्ये पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽध्यायः ६ ।

—:०:—

एवं गृहाश्रमे स्थित्वा विधिवत्स्नातको द्विजः ॥

वने वसेत्तु नियतो यथावद्विजितेन्द्रियः ॥ १ ॥

गृहोपलक्षित आश्रमो गृहाश्रमः । 'गृहाः' दाराः । तत्र स्थित्वा तमनुष्ठाय वने वसेदिति विधिः ।

स्थित्वेति क्त्वाप्रत्ययेन पौर्वकाल्यं गार्हस्थ्यस्य वनवासाद्दर्शयति । क्रमेणाश्रमः कर्तव्यः । कृतगार्हस्थ्यो वनवासेऽधिक्रियते ।

समुच्चयपक्षमाश्रित्यैतदुक्तम् । अन्यथाऽविप्लुतब्रह्मचर्यादपि वनवासे विद्यत इत्येतदपि वक्ष्यते ।

विजितेन्द्रियः पक्कषायः क्षीणराग इत्यर्थः ।

एवं **विधिवत्-यथावदिति** पदानि वृत्तपूरणानि । तानि प्राक्तत्र तत्र व्याख्यातानि ।

एतावद्विधीयते । गार्हस्थ्यं कृत्वा वनवास आश्रयितव्यः ॥ १ ॥

गृहस्थस्तु यदा पश्येद्वलीपलितमात्मनः ॥

अपत्यस्यैव चापत्यं तदाऽऽरण्यं समाश्रयेत् ॥ २ ॥

यदुक्तं त्यक्तविषयोपभोगगर्भोऽधिक्रियत इति तदेव दर्शयति ।

वली त्वक्शैथिल्यम् । **पलितं** केशपाण्डुर्यम् । **अपत्यस्यापत्यं** पुत्रस्य पुत्र इत्याहुः । सत्यपि दुहितुरपत्ये दौहित्रे पुत्रस्यापि कन्यायां जातायां नैवं विधिमिच्छन्ति शिष्टाः ।

अन्ये तु शिरःपालित्यं पौत्रोत्पत्तिं च बयोविशेषलक्षणार्थमाहुः । यस्य कथं चित्पालित्यं न भवेत्सोऽपि वार्धक्ये वनं समाश्रयेत् । यथैव 'जातपुत्रः कृष्णकेशस्तु' आधानेऽधिक्रियते, एवं जातपौत्रः पलितशिराः । तदापि पुत्रजन्म कृष्णकेशता च बयोविशेषोपलक्षणार्थमेव ।

'नातिशीघ्रं नातिचिरम्' इत्यर्थस्योपलक्षणात्वे तु प्रमाणं वक्तव्यम् । २ ॥

सन्त्यज्य ग्राम्यमाहारं सर्वं चैव परिच्छेदम् ॥

पुत्रेषु भार्यां निक्षिप्य वनं गच्छेत्सर्वेह वा ॥ ३ ॥

त्रोह्यिवमयमन्नं ततः प्रभृति नाभ्रायादित्येतन् 'संत्यज्येति' उच्यते । तदुक्तं 'मूलाशीत्यादि' ।

परिच्छदः गवाश्ववस्त्रासनशय्यादिः ।

यदि भार्याया इच्छा तदा सहगमनम्, अन्यथा एकाकिनः । अन्ये तु तरुणीं निश्चित्य वृद्धया सहैति वर्णयन्ति ।

सत्यां भार्यायामयं विधिः, पुत्रेषु निक्षेपः वनगमनं वा । असत्यामपि मृतायां वनवास आपस्तम्बादिभिः स्मर्यते "पुनराधान" इत्यत्र । यस्येन्द्रियचापस्यं नास्ति स वानप्रस्थः । इतरः पुनर्दारान्परिगृह्णीयादिति व्यवस्था ॥ ३ ॥

अग्निहोत्रं समादाय गृह्यं चाग्निपरिच्छदम् ॥

ग्रामादरण्यं निष्क्रम्य निवसेन्नियतेन्द्रियः ॥ ४ ॥

अग्नय एवाग्निहोत्राब्देनोक्ताः । श्रौतानगनीन्त्समादाय गृहीत्वा गृह्यं च अग्निहोत्रपरिच्छदं सुक्लुवादि ।

ग्राम्यस्य परिच्छदस्य त्यागविधानादग्निसंबद्धस्य प्रतिप्रसवोऽयम् ॥ ४ ॥

मुन्यन्नैर्विविधैर्मध्यैः शाकमूलफलेन वा ॥

एतानेव महायज्ञान्निर्वपेद्विधिपूर्वकम् ॥ ५ ॥

एतानेव ये गृहस्थस्य विहिताः । निर्वपेदनुतिष्ठेत् । विधिपूर्वकमित्यनुवादः श्लोकपूरणार्थः ॥ ५ ॥

वसीत चर्म चीरं वा सायं स्नायात्पगे तथा ॥

जटाश्च विभृयान्नित्यं श्मश्रुलोमनखानि च ॥ ६ ॥

चर्म गामृगादीनाम् । चीरं तल्लखण्डम् । सायं दिवसावसानसमयः । प्रगे चाहः प्रथमोदयं ।

एवं सायं स्नानविधानाद्रात्रौ भोजनमस्याहुः, भुक्ते स्नानप्रतिषेधात् ।

तदयुक्तमित्यन्ये । यतः स्नातकव्रतमतः स्नानमाचरेत् भुक्त्वे'ति । महाभारते तु पुरुषमात्रधर्मतया स्मर्यते ।

त्रैकालिकमप्यस्य स्नानं भविष्यति वैकल्पिकम् ।

जटाश्मश्रुलोमनखानि न कर्तयेत् ॥ ६ ॥

यद्गन्धः स्यात्ततो दद्याद्गन्धिं भिक्षां च शक्तितः ॥

अम्मूलफलभिक्षाभिरर्चयेदाश्रमागतम् ॥ ७ ॥

मुन्यन्नैरित्युक्तम् । तानि च नीवारादीनि वन्यानि धान्यानि तथा शाकादीनि वन्या-
न्येव । अन्नशब्देन बाहुल्येन धान्यविकारे भक्तसत्तुपिष्टादौ प्रयुज्यते । ततः शाकादीनां
सत्यपि मुन्यन्नत्वे पृथगुपादानम् । मुनयस्तापसास्तेषामन्नानि मुन्यन्नानि ।

अग्नौ पाकधर्मान्महायज्ञाभिर्घपेत् ।

यदा कालपकफलाशी तदा न निर्वपेदित्याशङ्कयामाह । यद्भक्षः स्यात् । यदेव
भक्षयेत्तदेव पिष्टादि यथासामर्थ्यं दद्यात् । बलिं अन्नमिहोन्नं इन्द्रायेन्द्रपुरुषंत्यादि
यद्विहितम् ।

अग्नौ त्वश्मिन्पचे होमो नास्ति ।

तदयुक्तम् । बलिशब्दस्य चेज्यामात्रवचनत्वादग्नौ च तुल्यमेतत् । अथाप्ययं
पक्षः स्यान्नदेव भक्षयेत्तदेव, अग्नौवेव, पक्वेनाग्नौ होमः कर्तव्यस्तथापि तावन्मात्रप्रयोजनं
शाकादि पचयति, स्वयं कालपक्वं भोक्ष्यते । सर्वथा कालपकाशिनोऽप्यस्ति वैश्व-
देवोऽग्नौवेव ।

अवादिभिर्द्वन्द्वोऽयम् । अद्भिर्मूलफलैः भिक्षया च नीवारादिनाऽर्चयेदाश्रमागतं
पान्थम् ॥ ७ ॥

स्वाध्याये नित्ययुक्तः स्याद्दान्तो मैत्रः समाहितः ॥

दाता नित्यमनादाता सर्वभूतानुकम्पकः ॥ ८ ॥

आश्रमवृद्धरा स्वाध्यायादीनां निवृत्तिमाशङ्कमान आश्रमान्तरत्वादस्यानिवृत्त्यर्थमाह ।
नित्ययुक्तः । न यथा गार्हस्थ्ये । तत्र हि गृहचेष्टार्था अपि व्यापाराः सन्ति, तेष्व-
नुष्ठेयमानेषु नास्ति स्वाध्यायः ।

दान्तो इमयुक्तः मदवर्जितः ।

मैत्रः मित्रकर्मप्रधानः प्रियहितभाषी ।

सन्नहितस्य चित्तानुकूलनपरः स समाहितः । नासम्बद्धं नाप्राकरणात् ननु परा-
धीनोऽपि ब्रूयात् ।

दाता अपां मूलभिक्षाणां च ।

अनादाता पथ्यौषधाद्यर्थमाश्रमान्तरादागतं न याचेत् ।

सर्वभूतानुकम्पकः । अनुकम्पा कारुण्यम् । सत्यपि कारुणिकत्वे न परार्थ-
मन्यं याचेत् ॥ ८ ॥

वैतानिकं च जुहुयादग्निहोत्रं यथाविधि ॥

दर्शमस्कन्दयन्पर्व पौर्णमासं च योगतः ॥ ९ ॥

‘वितानो’ विहारस्तत्र भवं वैतानिकम् । त्रेतामिविषयं कर्म श्रौतम् । तज्जुहु-
यात्कुर्वान् ।

‘अग्निहोत्र’शब्दो यवाग्बादौ होमसाधने द्रव्ये वर्तते, न कर्मनामधेयम् । ततश्च
तज्जुहुयादाहवनीयेऽग्निहोत्रादिभिर्जुहोतीत्यर्थे उपपन्नः प्रथमपक्षेऽग्निहोत्रशब्दो जुहो-
तिनाऽभिन्नार्थः ।

“ननु च ‘पुत्रेषु भार्या’ निश्चित्येति’ पक्षान्तरमुक्तम् । तत्र कथं तथा विना श्रौते-
ष्वधिकारः ?” ‘प्रोषितस्य ययेति चेत् । यथा प्रोषितो वा यजमानः संविधानादूरस्थो-
ऽप्यधिक्रियते संविधाने, एवं भनति कर्ता; तद्वत्पत्न्यपि वनं प्रतिष्ठमानमनुज्ञास्यति, न सहा-
धिकारो विरोत्स्यत’ इति । तदपि वार्तम् । दैवान्मानुषाद्वा प्रतिबलात्कथञ्चित्प्रवासे-
पपत्तेः युक्तमीदृशमनुष्ठानं, न स्वेच्छया । सत्यां शक्तौ बहूनि चाङ्गानि परिलुप्येरन् । दर्श-
पौर्णमासयोः “वेदोऽसि वित्तिरसि” इत्यादि पत्नौ वाचयेदित्युक्तम्, तद्वोयेत । अथोच्येत —
‘सहप्रस्थानपक्षे विधिरयं भविष्यतीति’ एतदपि न । विशेषस्याश्रुतत्वात् । निक्षेपपक्षे
चाग्नौनां प्रतिपत्त्यन्तरमनाम्नातम् । किञ्च सहत्वपक्षेऽपीदं विरुध्यते । “वासन्तशारदैर्मे-
ध्यैर्मुन्यन्नैः स्वयमाहृतैः । पुरोडाशाश्चरुश्चैव विधिवन्निर्वपेत्पृथक् ॥” इति (श्लो० ११) ।
आरण्यानि मुन्यन्नानि नीवारादीन्यभिप्रेतानि । ग्राम्यस्य परिच्छदस्य त्यागविधानात् ।
ब्राह्मादिभिश्च वेदे पुरोडाशा विहितास्ते च ग्राम्याः । न च स्मृतिश्रुतिषु उत्पन्नन्यायेन
ब्रह्मशास्त्रविधिन्यायेन वा केनचिन्मेध्येनारण्येनाग्नेन प्रयोगः परिसमाप्येत निक्षेपे । ते
च भार्यया दुरुपपादाः । कथं यावज्जावश्रुतौ सत्यामग्नौनां त्यागो भार्याया वा । तस्मा-
दाश्रमन्तरविधानं वैतानिकानां च कर्मणामनुष्ठानं न संवदेत् ।

कर्तव्योऽत्र यत्नः ।

केचिदाहुः । वैतानिकशब्दः स्मार्तेष्वेव कर्मसु स्तुत्या प्रयुक्तः । न च स्मार्तेषु
ब्राह्मादि नियमशास्त्रमस्ति । तत्र ह्याम्नायते (रामायणे अयोध्याकाण्डे)—“यदन्नः
पुरुषो राजंस्तदन्नास्तस्य देवताः” इति । अतश्च मुन्यन्नैरनुष्ठानमविरुद्धं भवेत् ब्राह्मा-
दिशास्त्रविरोधः परिहृतः स्यात् । “सहाधिकारस्तत्रापि विद्यते । तस्य कः परिहारः ।
उभयोः स्मार्तत्वादस्यामवस्थायां बाधिर्यते ।” यत्तु श्रौतवचनं “पत्न्या सह यद्व्य-
मिति” तच्छ्रौतेष्वेव ।

अथवा नैवायं विधिर्गृहस्थाग्नेः । किं तर्हि ‘आवणिकेनाग्निमाधायेति’ गौतमेन
पठितम्, इहापि वक्ष्यति “वैखानसमते स्थित” इति (६ । २१) । तस्माच्छास्त्र-
विहितानि कर्मान्तराण्येवैतानि । दर्शपूर्णमासादयस्तु शब्दाः भक्त्या तत्र प्रयुक्ताः ।

अतस्तत्र तदाधानमभार्यस्यैव ।

गार्हस्थ्योपात्तानां प्रतिपत्तिरुक्ता “अग्नीनात्मनि वैतानानिति” (६ । २५) ।

यत्तु यावज्जीवश्रुतौ सत्यां कथमग्नीनां त्याग इति—एतच्चातुराश्रम्यानुक्रमणप्रकरणे निरूपयिष्यते ।

अन्ये पुनराहुः । होमो ग्राम्यानामग्नानां प्रतिषिद्धः, न तु देवतायर्थे उपयोगः । ननु च “यजमानपञ्चमा इडा भक्षयन्तीति” तत्रापि विद्यते भक्षः । सत्यम् । स तु शास्त्रीयो न लौकिकः । लौकिकस्य च प्रतिषेधः ‘संत्यज्येति’ । ग्रामप्रवेशश्च तस्य तदर्थो न विरुध्यते । तथा वक्ष्यति “ग्रामादाहृत्य वाऽग्नौयादिति” (६ । २८) ।

तदेतदसत् । ‘मुन्यग्नैरिति’ विधानात् ।

तदेवं श्रावणिकेनाग्निमाधायेत्यादि सर्वमुपपन्नम् ।

तच्चाहि “अग्निहोत्रं समादायेति” पठ्यते (६ । ४), न तु संत्यज्येति । समारोपणमपि मुमूर्षोस्तप्ततपसो वक्ष्यते प्रथमप्रवासे । न च तुरगयणादिशब्दानां श्रावणिकाग्निविषयत्वे कथंविदुपपत्तिः । मृतभार्यस्य तदावानं वाचनिकं भविष्यति । यदा वा ब्रह्मचर्यादेव वनवासमिच्छेत्तदा श्रावणिकाधानम् ।

तस्मादाहिताग्नेः सहाग्नि वनप्रस्थानं स भार्यस्य ।

तत्र च यथाविधि ब्रह्मादिना श्रौतकर्मानुष्ठानम् । ब्रह्मादीनामपि मुन्यन्नता कथंचिदुपपाद्या । ब्रह्मिवावपि पवित्रम् ।

भार्यानिक्षेपश्चानाहिताग्नेः कथंचित्स्मार्तेऽग्नौ गतिः । उभयोः स्मार्तत्वात् ।

यस्य च द्वे भार्ये जाते एकया चाग्नयो नीतास्तस्य द्वितीयां भार्यां निक्षिप्येति वचनम् ।

अस्कन्दयन् । स्कन्दनं विध्यतिक्रमः, यथाविहितमनुष्ठानस्यासंपादनम् । एतच्च पादपूरणम् । यो गत इत्येतदपि । यो गत अस्कन्दयन् युक्त्याऽविनाशयन् । युक्तिर्विधिरेव ॥ ८ ॥

दर्शेष्ट्याग्रयणं चैव चातुर्मास्यानि चाहरेत् ॥

तुरायणं च क्रमशो दाक्षस्यायनमेव च ॥ १० ॥

दर्शेष्टिश्च आग्रयणं चेति समाहारद्वन्द्वः । चातुर्मास्यतुरायणदाक्षायणाः श्रौतकर्मविशेषवचनाः ।

नित्या एव तुरायणादयः केषांचित् ॥ १० ॥

वासन्तशारदमेर्ध्वैर्मुन्यन्नैः स्वयमाहृतैः ॥

पुरोडाशांश्चरुंश्चैव विधिवन्निर्वपेत्पृथक् ॥ ११ ॥

यदा मुन्यग्नैरिति न पूर्वेण संबध्यते, तदा नास्ति शोचं “वैतानिकानि कथं ब्रह्मादि-
चोदितानि क्रियेरन्” । अत्र चरुपुरोडाशा वैखानसशास्त्रोक्ता एव वेदितव्याः ।

वसन्ते जायन्ते पच्यन्ते वा वासन्तानि । एवं शारदैर्मेघैरित्यनुवादः । स्वयमा-
हृतैः । प्रतिग्रहादीनि वृत्तिकर्माणि निषिध्यन्ते । स्मार्तानामुक्तानां कर्मणामनुष्ठानार्थं
पुनर्हृत्यादिनापहरणम् ।

विधिवत्पृथगितिपूरणे ॥ ११ ॥

देवताभ्यस्तु तद्धुत्वा वन्यं मेध्यतरं हविः ॥

शेषमात्मनि युञ्जीत लवणं च स्वयं कृतम् ॥ १२ ॥

पर्वसु यदेवताभ्यो दत्तं तच्छिष्टमेव भक्षयेन्न शाकमूलफलादि । शेषमात्मनि
युञ्जीत आत्मनिमित्तमुपयोजयेत्, आत्मार्थं शरीरस्थित्यर्थमित्यर्थः ।

स्वयं कृतं च लवणं न सैन्धवादि निषेवेत ॥ १२ ॥

स्थलजौदकशकानि पुष्पमूलफलानि च ॥

मेध्यवृक्षोद्भवान्यद्यात्सनेहांश्च फलसंभवान् ॥ १३ ॥

स्थलजानि उदकजानि अद्यात् । तथा पुष्पमूलफलानि च ॥ १३ ॥

वर्जयेन्मधुमांसं च भौमानि कवकानि च ॥

भूस्तृणं शिशुकं चैव श्लेष्मातकफलानि च ॥ १४ ॥

भौमानि कवकानि । कवकशब्दः प्राग्व्याख्यातः छत्राकशब्दपर्यायः (५.१६) ।

तानि च कवकानि भूमौ जायन्ते वृक्षकोटरादावपि । अतो विशेषणार्थं भौमग्रहणम् ।

“समाचारविरोधो गृहस्थधर्मेषु चाविशेषेण कवकानां प्रतिषेधः । वानप्रस्थस्य च
नियमातिशयो युक्तः” ।

तस्माद्भौमानीति स्वतंत्रपदम् । तत्र गोजिहिका नाम कश्चित्पदार्थो वनेचराणां
प्रसिद्धस्तद्विषयं बोद्धव्यम् । न तु यत्किंचिद्भुविजातमात्रस्य ।

कवकानां प्रतिषिद्धत्वात्पुनःप्रतिषेधो भूस्तृणादीनां तत्समप्रायश्चित्तार्थः ।

भूस्तृणशिशुकशब्दौ शाकविशेषवचनौ बाहीकेषु प्रसिद्धौ ॥ १४ ॥

त्यजेदाश्वयुजे मासि मुन्यन्नं पूर्वसंचितम् ॥

जीर्णानि चैव वासांसि शाकमूलफलानि च ॥ १५ ॥

‘वण्मासनिचय’—‘समानिचय’पञ्चयोराश्वयुजे त्यागः ।

“ननु मुन्यन्नं तावदेव संचेयं यत्कर्मपर्याप्तम् । तत्र नैवाधिकमस्ति । कस्य त्यागः ?”
उच्यते । न शक्या तुला ग्रहीतुमर्जनकाले । अतो यत्किंचिदवशिष्टमस्ति तस्याश्व-
युजे त्यागः ।

जीर्णानि चैव वासांसि । अजीर्णानां नास्ति त्यागः ॥ १५ ॥

न फालकृष्टमश्रीयादुत्सृष्टमपि केनचित् ॥

न ग्रामजातान्यार्तोऽपि पुष्पाणि च फलानि च ॥ १६ ॥

आरण्यस्यापि फालकृष्टस्य प्रतिषेधः । ग्रामजातान्यफालकृष्टान्यपि “संत्यज्य ग्राम्यमाहारम्” इत्यनेन प्रतिषेधः पुष्पफलानां क्रियते नोपयोगः । ग्राम्याणां देवता-
भ्यर्चनादौ पुष्पफलानां निषेधः ।

आर्तोऽपि ग्रन्थासंभवेऽप्यवश्यकर्तव्यत्वाद्देवतायर्चनस्य प्रतिनिधिरन्तेऽपि नोपादे-
यमित्यर्थः । अपिशब्दे भिन्नक्रमो द्रष्टव्यः—‘पुष्पाण्यपि नोपादेयानि किं पुन-
र्थान्यानि’ ॥ १६ ॥

अग्निपक्वाशनो वा स्यात्कालपक्वभुगेव वा ॥

अश्मकुट्टो भवेद्वाऽपि दन्तोत्खलिकोऽपि वा ॥ १७ ॥

अग्निना पक्वं शाकौदनादि, तदशनं यस्य सोऽग्निपक्वाशनः ।

काले स्वयमेव यत्पक्वं तदेव भुञ्जोत बार्त्तं फलम् ।

अथवा धान्यानामेव नीवारादीनां निष्पिष्येदं भक्ष्यम् । अश्मभिः पाषाणैः कुट्ट-
यित्वा पिष्टरूपं कृत्वा भुञ्जोत । यद्वा यदतूपपन्नं वृन्तकादिभिर्बहिस्तुषकपाटकं तदश्मभि-
रपनीय क्वाटमन्तःफलं भक्षयेत् ।

दन्ता उत्खलं अस्य दन्तोत्खलनिकः । दन्तैस्तुषकवाटमपनीय भक्षयेत् ।
अस्यत्यपि संस्कारे स न कर्तव्यः । यदि वा पूर्ववदशनविशेषोपलक्ष्यम्—‘तादृशमश्री-
याद्यदस्य दन्ता एव उत्खलकार्यमवघातं संपादयन्ति’ ॥ १७ ॥

सद्यः प्रक्षालको वा स्यान्माससंययिकोऽपि वा ॥

पण्मासनिचयो वा स्यात्समानिचय एव वा ॥ १८ ॥

यत्पूर्वमशनमुक्तं तदैकादिकभोजनपर्याप्तमेवार्जयेत् । मासोपयोगी वा सञ्चयो मास-
पर्याप्तः सञ्चयो ‘माससञ्चयः’ । सोऽस्यास्तीति ठन् कर्तव्यः । यदि वा माससञ्चयक
इति बहुव्रीहिसमासोऽत्र कर्तव्यः, ‘मासपर्याप्तः सञ्चयोऽस्येति’ ।

एवमुत्तरयोरपि ॥ १८ ॥

नक्तं चान्नं समश्रीयाद्दिवा वाऽऽहृत्य शक्तितः ॥

चतुर्थकालिको वा स्यात्स्याद्वाऽप्यष्टमकालिकः ॥ १९ ॥

द्विर्भोजनस्य पुरुषार्थतया विहितत्वादन्यतरस्मिन्काले निवृत्तिर्विधीयते । यथा यथा
वयोऽतिक्रामति तथा तथा भोजनकालं जह्यात् ।

चतुर्थमप्यष्टमावधिकतयाऽऽश्रयेत् । त्रोण्यहोरात्राण्यतीत्य चतुर्थेऽहनि सायं भुञ्ज्या-
नोऽष्टमकालिको भवति । भोजनस्य प्रकृतत्वात्तद्विषयश्चतुर्थकालसम्बन्धः प्रतीयते ॥ १८ ॥

चान्द्रायणविधानैर्वा शुक्लकृष्णो च वर्तयेत् ॥

पक्षान्तयोर्वाऽप्यश्रीयाद्यवागं वधितौ सकृत् ॥ २० ॥

पक्षान्तौ पूर्णमास्यमावास्ये । अत्र श्रितां यवागूमभोयात् । सकृदिति सायं
प्रातर्वा ॥ २० ॥

पुष्पमूलफलैर्वाऽपि केवलैर्वर्तयेत्सदा ॥

कालपक्वैः स्वयं शीर्णैर्वैखानसमते स्थितः ॥ २१ ॥

कालपक्वैः । पनसादीनां अग्निनाऽपि पाकः क्रियते तन्निषेधार्थम् । तदग्निपक्वं
गृहस्थस्यानिषिद्धम् ।

वैखानसं नाम शास्त्रम्, यत्र वानप्रस्थस्य धर्मा विहिताः तेषां मते स्थितः । अन्या-
मपि तच्छास्त्रोक्तां चर्यां शिञ्चेत् ॥ २१ ॥

भूमौ विपरिवर्तेत तिष्ठेद्वा प्रपदैर्दिनम् ॥

स्थानासनाभ्यां विहरेत्सवनेषूपयन्नपः ॥ २२ ॥

विपरिवर्तनं केवलायां भूमावेकेन पार्श्वेन निषद्य पुनः पार्श्वान्तरेणावस्थानम् ।
आहारविहारकालौ वर्जयित्वा एवं वर्तेत, नोपविशेन्न च क्रमेत् । न शय्यायां नासने न
भित्तौ निषीदेदित्यर्थः ।

प्रपदैः पादाग्रैर्वा तिष्ठेत् ।

स्थानासनाभ्यां च दिने । रात्रौ तु केवलस्वपिबलशायितां वक्ष्यति ।

सवनेषु प्रातर्मध्यन्दिनापरारह्नेषु उपयन्नप इति च । असम्भवे नद्यादीनामुद्धृतोद-
केनापि स्नानं दर्शयति (६ । २६) ॥ २२ ॥

ग्रीष्मे पञ्चतपास्तु स्याद्वर्षास्वभ्रावकाशिकः ॥

आर्द्रवासास्तु हेमन्ते क्रमशो वर्धयन्तपः ॥ २३ ॥

पञ्चभिरात्मानं तापयेत् । चतसृषु दिक्षु अग्नीन्सन्निधाप्य मध्ये तिष्ठेदुपरिष्ठा-
दादित्यतापं सेवेत् ।

प्रावृष्यभ्राण्येवावकाश आश्रयः, यस्मिन्देशे देवो वर्धति तं प्रदेशमाश्रयेद्वर्षनिवारणार्थं
छत्रवस्त्रादि न गृहीयात् ।

हेमन्ते । शीतोपलक्षणार्थम् । एतेन शिशिरेऽप्येष एव विधिः आर्द्रवासस्त्वम् ।
क्रमशः क्रमेण ॥ २३ ॥

उपस्पृशस्त्रिषवणं पितृन्देवांश्च तर्पयेत् ॥

तपश्चरंश्चोग्रतरं शोषयेद्देहमात्मनः ॥ २४ ॥

उपरुपशनं स्नानम् ।

अन्यदपि ऊर्ध्वबाह्यादि मासोपवासद्वादशरात्रादि तपः । उग्रतरं प्रकृष्टतरं शरीर-
पीडाजननं कुर्वन् शोषयेच्छरीरम् ॥ २४ ॥

अग्नीनात्मनि वैतानांत्समारोप्य यथाविधि ॥

अनग्निरनिकेतः स्यान्मुनिर्मूलफलाशनः ॥ २५ ॥

विताने भवा वैतानाः श्रौताः । तान्स्वमारोपयेद्भस्मपानादिविधानेन । आत्मनि
स्मारोपणविधिश्च श्रवणकादवगन्तव्यः ।

चिरकालं यदा तपश्चरितं भवति, सप्तत्यवस्थां वयः प्राप्तं, तदा धानप्रस्थ एव
सन् 'अनग्निरनिकेतः' पर्णकुटीं निवासार्थां जह्यात् । क तर्ह्यसीत् । उपरिष्ठाद्ब्रूयति "वृक्ष-
मूलनिकेतन" इति (६ । २६) ।

'मुनिः' 'स्यादिति' संबध्यते । तेनायमर्थ उक्तो भवति—वाङ्मनियमं कुर्यादिति ।
मौनव्रतधारी नियतवागुच्यते लोके ।

मूलफलाशनः । अन्यान्ननिवृत्त्यर्थमेतत् । नीवारादीन्यारण्यान्यपि नाश्नीयात् ॥ २५ ॥

अप्रयत्नः सुखार्थेषु ब्रह्मचारी धराशयः ॥

शरलोष्णममश्चैव वृक्षमूलनिकेतनः ॥ २६ ॥

सुखप्रयोजनेषु वस्तुषु प्रयत्नं न कुर्यात् । आतपपीडितः छायां नोपसर्पेत् ।
शीतार्दितो नाग्निं समिन्धीत । यदि तु दैवोपपादितादित्यतापादिना शीतादिदुःखनिवृ-
त्तिर्भवतीत्यत्रैव दुःखापनोदः क्रियते, न निषिध्यते । वर्षादिकालादन्यत्रैतद्विधीयते । तत्र
प्रतिपन्नस्य धर्मस्य विधानात् ।

अथवा व्याधितस्तस्यौषधप्रयत्नो निवार्यते । व्याधिनिवृत्तिरपि 'सुखं' उच्यते ।
अतस्तन्निवृत्त्यर्थं यत्नं न कुर्यात् ।

धराशयः केवलैस्तृणैराच्छादिते स्थण्डिले शयीत ।

शरलोष्वाश्रयेषु गृहवृक्षमूलादिषु ममकारमात्मीयाभिनिवेशं न कुर्यात् ।

वृक्षमूलानि निकेतनं गृहस्थानीयं कुर्यात् । तद्वत्सम्भवे शिलातलगुहादयोऽपि
विहिताः ॥ २६ ॥

तापसेष्वेव विप्रेषु यात्रिकं भैक्षमाहरेत् ॥

गृहमोधेषु चान्येषु द्विजेषु वनवासिषु ॥ २७ ॥

पञ्चम्यर्थे सप्तमी । तापसेभ्यः फलमूलासम्भवे भैक्षमाहरेत् । गृहमेधिभ्यो गृहस्थेभ्यो वा वनवासिभ्यः ।

यात्रिकं यावता सौहित्यं भवति ॥ २७ ॥

असम्भवे तु

ग्रामादाहृत्य वाऽश्रीयादष्टौ ग्रासान्वने वसन् ॥

प्रतिगृह्य पुटेनैव पाणिना शकलेन वा ॥ २८ ॥

ग्रामग्रहणात् मूलफलमिच्चैव, ग्राम्यान्नाशनमन्यासम्भवेऽनेनानुज्ञातम् । गृहीत्वा पुटेनैव पाणिना भाजनरहितेन । शकलेन शरावाद्येकदेशस्त्रण्डेन ॥ २८ ॥

एताश्चान्याश्च सेवेत दीक्षा विप्रो वने वसन् ॥

विविधाश्चैपनिषदीरात्मसंमिद्धये श्रुतीः ॥ २९ ॥

एता दीक्षा नियमानन्याश्चान्तर्जलस्थानचतुर्न्मिलनादिकं सेवेत ।

श्रुतीरौपनिषदीः रहस्याधिकारपठितानि वेदवाक्यानि अधीयीत चिन्तयेद्भाव-
येच 'आत्मसंसिद्धये' । ब्रह्मप्राप्त्यर्थं वा उपासना उक्ताः ।

विविधा इत्यनुवादः ॥ २९ ॥

ऋषिभिर्ब्राह्मणैश्चैव गृहस्थैरेव सेविताः ॥

विद्यातपोविद्वद्ध्यर्थं शरीरस्य च शुद्ध्ये ॥ ३० ॥

अविशेषोक्ता अन्याश्च सेवेत । शाक्यपाशुपतादिदीक्षादिसेवनमपि प्राप्तं तन्निषेधति ।

ऋषिभिर्महाभारते संतप्यमानाद्यैः सेविता वर्ण्यन्ते । ब्राह्मणैश्च गृहस्थैर्याः
सेविताः । तदुक्तम् "उत्तरेषां चैतदविरोधीति" (गैतमीये ३ । ८) ।

विद्या आत्मैकत्वविज्ञानम्, तच्छ्रुतिसेवनेन वृद्धिं नयेत् दृढीकुर्यात् ।

शरीरस्य च शुद्ध्ये आहारनियमदीक्षाः सेवेत ॥ ३० ॥

अपराजितां वाऽऽस्थाय व्रजेदिशमजिह्मगः ॥

आ निपाताच्छरीरस्य युक्तो वार्यनिलाशनः ॥ ३१ ॥

प्राच्या उदीच्याश्च दिशोरन्तरालमपराजिता दिक् लोकेष्वैशानीत्युच्यते । दिश-
मास्थाय । चेतसि निधाय 'एषा मया गन्तव्येति' ततस्तामेव व्रजेत् ।

अजिह्वगः अकुटितगामी । अन्नदीक्षोतासि न परिहरेत् ।

आ निपाताच्छरीरस्य युक्तो वार्यनिलाशनः । प्राच्या उदीच्याश्च
गमनविधिरयम् । यावन्न पतति तावद्वायुमचोऽम्बुमचश्च स्यात् । युक्तः योगशा-
स्त्रैरात्मानं युक्त्वा ।

तदेतन्महाप्रस्थानमुच्यते ॥ ३१ ॥

आसां महर्षिचर्याणां त्यक्त्वाऽन्यतमया तनुम् ॥

वीतशोकभयो विप्रो ब्रह्मलोके महीयते ॥ ३२ ॥

पूर्वोक्तानि तपांसि महाप्रस्थानं चानन्तरोक्तं महर्षिचर्या । आसामन्यतमया
नदीप्रवेशेन भृगुप्रपतनेनाग्निप्रवेशेनाह्वानिवृत्त्या वा शरीरं त्यजेत् ।

अस्य फलं वीतशोकभयस्य ब्रह्मलोकप्राप्तिः । नरकादिदुःखानुभवः 'शोकः' ।
'भयं' नरकं गमिष्यामीति । तदस्य व्येति । अन्यवधानेनैव, नार्चिरादिक्रमेण, ब्रह्मलोकं
प्राप्नोति ।

इह स्थानविशेषो 'ब्रह्मलोकः', स्वर्गादपि निरतिशयस्तत्र महीयते पूज्यमान आस्ते ।
न तु ब्रह्मणः स्वाराज्यं प्राप्नोति, लोकप्रहयात् । चतुर्थे ह्याश्रमे मोक्षं वक्ष्यति । न
केवलकर्मकृतो मोक्ष इत्याहुः ।

ननु चास्याप्युक्तं "विविधाश्चौपनिषदीरात्मसंसिद्धये श्रुतीरिति" । आत्मसंसिद्धिश्च
आत्मोपासनतया तद्भावापत्तिः । न ह्यन्यः संसिद्धिशब्दस्यार्थ उपपद्यते । औप-
निषदीषु श्रुतिषु तद्भाव्यं योगिनामात्मानं "ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेतीति" च । 'अथ सायुज्यं
गच्छतीत्यादि' ।

अथोच्यते—“अन्या अपि तपःसिद्धयः श्रूयन्ते । 'स यदि पितृलोककामो भवति'
इत्यादि संकल्पितार्षोपपदिता साष्टिंश सांलोक्यं च पुरुषस्य भविष्यति । न पुनर्मोक्ष
इति' । तदयुक्तं विशेषाभावात् । यथैव परिमितफलासूपासनास्वधिक्रियते एवममृत-
त्वप्राप्तावपि । न कचिच्छ्रूयते परिब्राजकेनैवोपासनान्यद्वैतविषयाणि कर्तव्यानि ।

'ननु च "त्रयो धर्मस्कन्धाः" इत्युपक्रम्य "यज्ञोऽध्ययनं दानम्" इत्यनेन गृहस्थ-
धर्मा उक्ताः । तप एवेत्यनेन वानप्रस्थः । ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासीत्यनेन नैष्ठिकः ।
ब्रह्मसंस्थ इत्यनेन परिब्राजकः । एतेषां त्रयाणां पुण्यलोका उक्ताः । पारिशेष्यादेत-
द्व्यतिरिक्तस्यामृतत्वम्' ।

नैवम् । ब्रह्मणि संतिष्ठते प्रयतते तत्परस्य ब्रह्मसंस्थस्य यौगिकत्वादस्य शब्दस्य ।

'ननु च यदि सर्वेषामधिकारस्तवैतावदेव वक्तव्यं ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेतीति' ।

नैवम् । आश्रमाणां स्वविधिवाक्यावगतं फलं संपत्त्वयिष्णुः पुण्यलोका भवन्तीति ब्रह्मसंस्थस्य तदाश्रमावस्थितस्यैवामृतत्वमपुनरावृत्तिलक्षणं विधीयते ।

“ननु चाद्वैतरूपं ब्रह्मेत्यात्मविदः । स च निवृत्तकर्माख्यः । आश्रमाश्च प्रवृत्त-
मार्गाख्याः क्रियाकारकफलभेदानुष्ठानात्मकाः । तत्राद्वैतात्मविज्ञाने समानभेदाश्रयाणि
च गृहस्थाद्यभिहोत्रकर्मादीनीति परस्परविरोधः ।”

अत्रोच्यते । समानमेतत् पारिव्राज्येऽपि यमनियमानामिदृत्वात्ते च भेदाश्रयाः ।

अथाप्युच्येत ‘कर्मसंन्यासिनो निवृत्तिमार्गावस्थापिनो नैव केचिच्छास्त्रार्थविधयः
सन्ति’ ।

नायं शास्त्रार्थः । अहंकारममकारत्याग एव संन्यासो वक्ष्यते, नाशेषशास्त्रार्थत्यागः ।
तस्यापि जुधाद्युपहतस्य भिन्नादौ प्रवर्तमानस्यास्त्येव क्रियाकारकसम्बन्धः । तत्र लौकिके
दृष्टार्थभेदे प्रवर्तमानस्य अद्वैतात्मविज्ञानभावनमविरुद्धम् । शास्त्रोक्तं त्वभिहोत्रादौ
विरोधादिति को युक्तकार्येण वदेत् ।

अथोच्यते—“जुधाद्युपहतस्याप्यद्वैतत्यागो विरोधिना भोजनेन तावत्काल एव । यथा-
ऽन्धतमसि चलितस्य गच्छतः कण्टकप्रदेशे पादन्यासः सवितरि पुनरुदिते लब्धप्रकाशस्य
पुनर्याय्यमेवाध्वन्यस्याकण्टकेऽवस्थानम् । तथा जुधाद्युपघाते विच्छिन्नात्मविज्ञानस्य
क्षणमालोकस्थानीयायां जुत्रिवृत्तौ पुनर्दृढसंस्कारवशादद्वैत एवावस्थानमिति ।”

तत्तापसेऽप्यविरुद्धम् । गृहस्थस्यापि पुत्रद्वारादितदुपासनमविरुद्धम् ।

“बहुव्यापारतस्तु भेदसात्न्यतां गतस्य कुतोऽद्वैतसंस्कारोत्पत्तिः” ।

उक्तं च गृहस्थवर्गेषु “एकाकी चिन्तयेदिति” (अ० ४ श्लो० २५८) । तथा
“पुत्रे सर्वं समासज्येति” (अ० ४ श्लो० २५७) ।

“ननु च ‘तस्मादुह न पुरायुषः स्वःकामी प्रेयात्’ इति श्रुतिः । तत्र कुतो वान-
प्रस्थस्य शरीरत्यागः । न हि सा श्रुतिर्बानप्रस्थादन्यत्रानया स्मृत्या विषय उपस्थापयितुं
शक्यते । बलीयसी हि श्रुतिः । सा च स्मृत्यनुरोधेन न संकोचमर्हति” ।

उच्यते—जरसा विशीर्षस्यानिष्टसंदर्शनादिना वा विदिते प्रत्यासन्ने मृत्यौ मुमूर्षतो
न श्रुतिविरोधः । एवं हि तत्र श्रूयते “न पुरायुषः” इति । अवस्थाविशेषे ह्यनभिप्रेते
मरणे एतावदेवावक्ष्यत “न स्वःकामी प्रेयादिति” । अरिष्टोपदेशश्चोपनिषत्स्वेवमर्थ-
वान्भवति । यस्य त्वेतन्निमित्तं मरणं नास्ति ॥ ३२ ॥

वनेषु च विहृत्यैवं तृतीयं भागमायुषः ॥

चतुर्थमायुषो भागं त्यक्त्वा सङ्गान्परित्रजेत् ॥ ३३ ॥

इतःप्रभृति चतुर्थाश्रममतिः ।

तृतीयं भागमिति । कश्चित्कालं स्थित्वेत्यर्थः । यावता कालेन तपः सुतप्तं भवति विषयामिलाषश्च सर्वो निवृत्तः । न हि मुख्यतृतीय आयुषो भाग एवानेन शक्यो ज्ञानुम् । न हि वर्षशतापेक्षाऽऽश्रमाणां, यतो वलीपलितापत्योत्पत्ती तृतीयाश्रम-प्रतिपत्तौ काल उक्तः । न च सर्वस्य पञ्चाशद्वर्षदेशीयस्य तदुत्पद्यते । उक्तं चान्यत्र “तपसि ऋद्धे परिब्रजेदिति” ।

“ननु च यथाऽन्येषामाश्रमाणां कालो विवृतो महयान्तं ब्रह्मचर्यं, वलीपलिताद्यवधि गार्हस्थ्यम्, नैवमिह कश्चित्परिच्छेदहेतुरस्ति । यदि यथाश्रुतं ‘तृतीयो भागः’ समाश्रियेत, यच्च ‘तपसि ऋद्ध’ इति, तत्रापि कालापेक्षा युक्तैव । न ज्ञायते कियता तपसा ऋद्धिर्भवति । अतः कालपरिच्छेदो वचनार्हः” ।

उक्तमत्र न शतवर्षापेक्षया तृतीयायुर्भागनिश्चयः संभवति । उक्तश्च कालः—‘काय-पाके प्रव्रज्या प्रतिपत्तव्या’ । यावता तपसा यावति च वयसि पुनर्मदवृद्धिर्नाशंक्यते तदा परिब्रजेत् ।

विहृत्यासित्वा यथोक्तं विधिमनुष्ठायेति यावत् । संगत्यागश्च ममताऽपरिग्रहः एकारामता ॥ ३३ ॥

आश्रमादाश्रमं गत्वा हुतहोमो जितेन्द्रियः ॥

भिक्षाबलिपरिश्रान्तः प्रव्रजन् प्रेत्य वर्धते ॥ ३४ ॥

समुच्चयपक्षमुपोद्वलयति आश्रमादाश्रममिति । गृहस्थाश्रमाद्वानप्रस्थाश्रमं गत्वा हुतहोम उभयोरप्याश्रमयोर्यद्वा जितेन्द्रियस्तदा परिब्रजेत् । प्रेत्य वर्धते सृत्वा विभूत्यतिशयं प्राप्नोति ।

भिक्षाबलिदानेन परिश्रान्तः चिरम् । आश्रमधर्मानुवादाऽयम् ॥ ३४ ॥

ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत् ॥

अनपाकृत्य मोक्षं तु सेवमानो व्रजत्यधः ॥ ३५ ॥

अपाकरणं ऋणसंशुद्धिः ।

मनो मोक्षे निवेशयेत् । मोक्षशब्देन प्रव्रज्याश्रमो लक्ष्यते । तत्र प्राधान्येन मोक्षैकफलतोच्यते । न तथाऽन्येष्वामश्रमेषु । अतो ‘मोक्षः’ परिब्रज्या ॥ ३५ ॥

कानि पुनस्तानि त्रीणि ऋणान्यत आह—

अधीत्य विधिवद्वेदान्पुत्रांश्चोत्पाद्य धर्मतः ॥

इष्ट्वा च शक्तितो यज्ञैर्मनो मोक्षे निवेशयेत् ॥ ३६ ॥

“अभिर्भृशैश्चैवाप्रायते यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्यः स्वाध्यायेनर्षिभ्यः”
इति श्रुत्यनुवादिनी स्मृतिरियम् ।

“ननु च ‘गृही भूत्वा प्रव्रजेदथवेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत्’ इति जाबालश्रुतिः” ।
उच्यते । उत्पत्तिमात्रमाश्रित्योक्तमुदाहरति । तत्रेदं विरुध्यते “अनुत्पाद्य तथा
प्रजामिति” ।

“यद्येषा श्रुतिरस्ति किं हि” ।

इदमुच्यते । प्रत्यक्षविधानाद्गार्हस्थ्यस्येति । प्रव्रजेदिति—तेन तु प्रव्रजितेनेमानि
कर्माणि कर्तव्यान्त्यनया वेतिकर्तव्यतयेत्येतन्नास्ति । गृहस्थस्य त्वग्निहोत्रादीनि साङ्गकला-
पान्यान्नातानीत्येतदभिप्रायमेतत् । ये त्वेतां श्रुतिमदृष्ट्वा स्मार्ता एव नैष्ठिकादयस्ते च
गृहस्थाश्रमेण प्रत्यक्षश्रुतिविधानेन बाध्यन्ते ।

ये च ह्योवाचनधिकृतविषयतया स्मृतिवाक्यानामर्थवत्तां वर्णयन्ति तेषामभिप्रायं
न विद्मः । यदि तावत्—“आख्यावेच्छविष्णुक्रमाद्यङ्गाशक्तौ श्रौतेषु नाधिक्रियते, यतस्त-
थाविधाङ्गयुक्तं कर्म यः संपादयितुं समर्थस्तं प्रत्यधिकारश्रुतीनामर्थवत्त्वे जाते न तद-
समर्थमपि कुर्वीत”—इति । यद्येवं स्मार्तेष्वपि नैष्ठिकस्य गुर्वर्थमुदकुम्भाद्याहरणं भैक्षप-
रिचरणम्,—पारिव्राज्येऽपि ‘न द्वितीयामपि रात्रिं ग्रामे वसेदिति’—कुतः पञ्चबन्धयोः
स्मार्तकर्मक्रमाधिकारः । उपनयनं चैषामस्ति स्मिद्धम् । तत् एषां विवाहार्थेन “यद्य-
र्थिता तु दारैरिति” (६ । २०३) । यद्यप्युपनयनमादित्यदर्शनमभिप्रदक्षिणं परी-
त्येति च विहितम्, यतो नानुपनीतस्य विवाहसम्भवे त्रात्यत्वात्, अतो यावच्छक्यं गुरुशु-
श्रूषणं विगुणमपि ब्रह्मचर्यमेवमस्ति । क्लीबस्य तु प्रकृतेरनुपनयेतैव । स च पतितश्च
न कचिदधिकृतः । तस्मादनधिकृतविषयं पारिव्राज्यं नैष्ठिकता चेति न मनः परितोष-
मादधाति ।

सत्यं उदितहोमनिन्दावद्भविष्यति । समुच्चयपञ्चमाश्रित्य ‘अनपाकृत्येति’ निन्दा-
वचनम्, न पुनः प्रतिषेध एव । अथवा यदाऽकृतदारपरिमहस्य प्रव्रज्यायामधिकार
इत्येवमेतन्नेयम् ॥ ३६ ॥

अनधीत्य द्विजो वेदाननुत्पाद्य तथा प्रजाम् ॥

अनिष्टा चैव यज्ञैश्च मोक्षमिच्छन् व्रजत्यधः ॥ ३७ ॥

यच्चैराहिताभिर्नित्यैः पशुसोमैः ॥ ३७ ॥

प्राजापत्यां निरुप्येष्टिं सार्ववेदसदक्षिणाम् ॥

आत्मन्यग्नीन्त्समारोप्य ब्राह्मणः प्रव्रजेद्गृहात् ॥ ३८ ॥

प्राजापत्याऽध्वर्युवेदे विहिता । तस्यां च सर्वस्वदानं विहितम् । तां कृत्वा-
ऽऽत्मन्यग्रयः समारोप्यन्ते । समारोपणेऽपि विधिक्षत एवावगन्तव्यः ।

सर्ववेदसं दक्षिणाऽस्यास्तीत्यन्यपदार्थः । 'वेदो' धनम्, तत्सर्वं देयम् । इदमर्थे
विहितः स्वार्थिको वा प्रज्ञादेराकृतिगणत्वात् ।

अन्ये तु पुरुषमेधं प्राजापत्यामिष्टिमाहुः । तत्र "ब्रह्मणे ब्राह्मणमालभत" इति
प्रथमः पशुः, ब्रह्मा च प्रजापतिः, मुख्येन व्यपदेशप्रवृत्तेः 'प्राजापत्यः' पुरुषमेधः ।
सर्वस्वदानमग्निसमारोपणं प्रब्रज्या च तत्रैव विहिता । एवं हि तत्र श्रुतिः "अथात्म-
न्यग्नीन्त्समारोप्य तत्रारोपणेनादित्योपस्थानादपेक्षमागौररण्यमभिप्रेयात्तदैव देवमनुष्येभ्यः
स्विरो भवतीति ।"

यत्तु—"आत्मन्यग्नीन्त्समारोप्य प्रब्रज्या व्यपदिष्टा, अथाह एत एव आत्मनो यज्ञा,
इत्यतस्त्वनमरणात्तस्यै दत्ता 'आत्मन्येव समारोपिता' भवन्ति । अतो भार्यामरणपक्षे
प्रब्रज्या, नावश्यं पुनर्दार्क्रियेति"—तन्न । किंतु तस्याः पूर्वमरणे भार्यायै दत्त्वाऽग्नीन-
न्यकर्मणीति पठितमिति वक्तव्यमिति । पौरुषेयो ह्ययं ग्रन्थो न वेदो, येनोक्तमुपालभेम-
हीति परिहारः स्यात् ॥ ३८ ॥

यो दत्त्वा सर्वभूतेभ्यः प्रब्रजत्यभयं गृहात् ॥

तस्य तेजोमया लोका भवन्ति ब्रह्मवादिनः ॥ ३९ ॥

गार्हस्थ्यनिन्दया चतुर्थाश्रमप्रशंसा । यज्ञे हि पशवो हन्यन्ते । "प्ररोहधर्मका-
श्चेतना" इति दर्शने वृक्षौषधीनां छेद इत्येतद्भूतभयम् । तद्गृह्णात्प्रब्रजितस्य समारोपिता-
ग्नेर्नास्तीत्युक्तम् । अभयं सर्वभूतेभ्यो दत्वेति । अनेनाशुष्काणां वृक्षपलाशाना-
मनुपादानमाह ।

तेजोमया नित्यप्रकाशाः । उदयास्तमयौ यत्रादित्यस्य न विभाव्येते । यद्योक्त
"अत ऊर्ध्वमादित्यो नैवादेति न वाऽस्तमेति" इत्युपनिषत्स्वित्येवमाहुर्वचांसि ॥ ३९ ॥

यस्मादप्यपि भूतानां द्विजान्नोत्पद्यते भयम् ॥

तस्य देहाद्विमुक्तस्य भयं नास्ति कुतश्चन ॥ ४० ॥

एष एवार्थः पुनरुक्तः ।

देहाद्विमुक्तस्य वर्तमानिकं शरीरं यस्य पततीत्यर्थः ॥ ४० ॥

आगारादभिनिष्क्रान्तः पवित्रोपचितो मुनिः ॥

समुपोदेषु कामेषु निरपेक्षः परिव्रजेत् ॥ ४१ ॥

पवित्रैर्मन्त्रजपैर्दर्भकमण्डलुकुष्पाजिनैरुपचितो युक्तः । अथवा पावनैः कृच्छ्रैः ।
मुनिरकिञ्चिद्वादी ।

समुपोढेषु उपहृतेषु कनचित्कामेषु स्पृहणीयेषु मृष्टभोजनादिषु यदृच्छातो
गीतादिशब्देषु सन्निहितेषु पुत्रादिषु वा समुपस्थितेषु निरपेक्षो भवेत् । नैतांश्चिरं
क्लिग्धेन चक्षुषा पश्येन्नाकर्णयेन्न तैः सहासीत् ॥ ४१ ॥

यत आह

एक एव चरेन्नित्यं सिद्धयर्थमसाहायवान् ॥

सिद्धमेकस्य संपश्यन्न जहाति न हीयते ॥ ४२ ॥

एकारामताऽनेन विधीयते ।

एक एवेत्यनेन पूर्वसंस्तुतपरित्याग उच्यते ।

असाहायवानिति भृत्यादेः पूर्वस्यापि परिग्रहे न कर्तव्यः । संविद्वागद्वेषविनि-
र्मुक्तस्य सर्वसमता एवं भवति । अन्यथा एष एव भृत्यादिरन्तिकस्थः, तत्रैवं बुद्धिः
स्यात् 'अयं मदोयो नायमिति' । एष एव संगोऽवधिहेतुर्यथा त्वेष संपत्स्यते यदा न
जहाति, न कश्चित्पुत्रादिस्तेन त्यक्तो भवति । अतो न हीयते न वियुज्यते पुत्रादि-
भिस्तद्वियोगदुःखं नासादयति । इतरथा संगत्पुनस्त्यागे महदुःखम् । न तस्य कश्चिन्म्रियते,
स न कस्यचिदिति ॥ ४२ ॥

अनग्रिरनिकेतः स्याद्ग्राममन्त्रार्थमाश्रयेत् ॥

उपेक्षकोऽसांचयिको मुनिर्भावसमाहितः ॥ ४३ ॥

श्रीतानामप्रांतां पूर्वमभाव उक्तोऽनेन गार्हस्थ्यस्योच्यते । अथवा पाकप्रतिषेधोऽय-
मभ्यर्थस्य चेन्धनस्य शोवादिनिवृत्तिप्रयोजनस्य ।

निकेतो गृहम् ।

ग्राममेकां रात्रिमन्त्रार्थमाश्रयेत् । कृतप्रयोजनोऽरण्ये शेषं कालम् । एषा
चैकरात्रिर्ग्रामे गौतमेनोक्ता । तत्र यदि समया प्रामं तदाऽन्त्रार्थ एव प्रवेशः । अथ दूरत-
त्तादैकां रात्रिं वसेत् । द्वितीयारण्ये संभावयेत् ।

उपेक्षकः अचेतनेष्वपि भावेषु कमण्डलवादिषु, न तन्निजायत्तं कुर्यात् । अथवा
शरीरस्य व्याधिप्रतीकारं न कुर्यात् ।

अन्ये त्वसङ्कुसुक इति पठन्ति । अस्थिरः 'सङ्कुसुकः', तन्निषेधेन चित्तवृत्तिधैर्यमुप-
दिशति ।

मुनिः संयतवागिन्द्रियः ।

भावेन चित्तेन समाहितः मनसा विकल्पान्वर्जयेत् । भावेनैव समाहितो न वाङ्मात्रेण ॥ ४३ ॥

कपालं वृक्षमूलानि कुचैलमसहायता ॥

समता चैव सर्वस्मिन्नेतन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥ ४४ ॥

भिक्षाभोजनमात्रं कपालं कर्परम् । निकेतो वृक्षमूलानि । कुचैलं स्थूलजीर्य-
वल्लण्डम् । समता शत्रौ मित्रे उभयरूपरहिते स्वात्मनि च । मुक्तस्य लक्षणम् ।
अचिरप्राप्यता मोक्षस्योच्यते, न पुनरियतैव मुक्तो भवति ॥ ४४ ॥

नाभिनन्देत मरणं नाभिनन्देत जीवितम् ॥

कालमेव प्रतीक्षेत निर्वेशं भृतको यथा ॥ ४५ ॥

अनेनाक्लेशिताऽभिहिता ।

न मरणं कामयेत् । नापि ज्ञानातिशयलाभार्थं जीवितम् ।

कालमेव प्रतीक्षेत । यद्यदा भविष्यति तत्तदैवास्त्विति चिन्तयेत् ।

यथा भृतको निर्वेशम् । भृतिं गृहीत्वा कालं परिपालयति, अहरेतस्य मया
कर्तव्यमिति, नान्तरा विच्छेदे मूल्यलाभः, एवं संसारक्षयाच्छरीरपाते मोक्षो भवत्येतेन
विधिना, न स्वेच्छावृत्तेन ॥ ४५ ॥

दृष्टिपूतं न्यसेत्पादं वस्त्रपूतं जलं पिबेत् ॥

सत्यपूतां वदेद्वाचं मनःपूतं समाचरेत् ॥ ४६ ॥

चक्षुषा मार्गं निरूप्य यस्मिन्प्रदेशे प्राणिनः पीडां न गच्छन्ति तत्र पादं निदध्यात् ।

सत्यां वाचं वदेदिति सिद्धे पूतप्रह्वं सत्यशब्दस्योपलक्ष्यतां दर्शयति । तेना-
पविद्धं भवति ।

मनसा पूतो मनःपूतः सदा स्यात् । परद्रव्याभिध्यानादि न कुर्यात् ॥ ४६ ॥

अतिवादास्तितिक्षेत नावमन्येत कंचन ॥

न चेमं देहमाश्रित्य वैरं कुर्वीत केनचित् ॥ ४७ ॥

शास्त्रमतिक्रम्य यः कश्चिद्ददति सोऽतिवादः अप्रियाक्रोशः ।

तितिक्षेत अमेत, न प्रत्याक्रोशेत् । न च मनसा क्रुध्येतेत्यतो वक्ष्यति “आक्रुष्टः
कुशलं वदेत्” इति । अनेन मनसः क्षोभो विनिवार्यते, न कुशलशब्दाभिधानं विधी-
यते । तदा हि मिथ्यावादी स्यादन्यद्दृढयेऽन्यत्तु वाचा वदन् ।

नावमन्येतेति । अवज्ञानं न कस्यचित्कुर्यात् । गुर्वादिपूजनं नातिक्रामेत् ।

न चेमं देहम्, यदि कश्चित्प्रहरेच्छरीरे, तेन सह वैरं कुर्यात् । 'किमनेन मे शरीरेण नष्टेनानष्टेन वा, तेजोमयं मे शरीरं भवत्विति' ध्यायेत् ॥ ४७ ॥

क्रुद्धयन्तं न प्रतिक्रुध्येदाक्रुष्टः कुशलं वदेत् ॥

सप्तद्वारावकीर्णां च न वाचमनृतां वदेत् ॥ ४८ ॥

सप्तद्वाराणि च धर्मार्थौ धर्मकामावर्थकामौ कामार्थौ कामधर्मौ 'अर्थधर्मौ' त्रिवर्ग इति । अत्राऽवकीर्णां विक्षिप्तामेतद्विषयां न वाचं वदेदनृताम् । भेदाश्रयत्वा-
देतेषाम्, भेदस्य सर्वस्यासत्यत्वादनृतामित्युक्तम् । किंतर्हि मोक्षाश्रयामेव वदेत् ।

अथवा सप्त शीर्षण्याः प्राणास्ते वाचो द्वाराणि ।

अथवा षड्विन्द्रियाणि बुद्धिः सप्तमी । एतैर्गृहीतेष्वर्थेषु वाक् प्रवर्तते ।

सुखिभक्तय इत्यन्ये ॥ ४८ ॥

अध्यात्परतिरासीनो निरपेक्षो निरामिषः ॥

आत्मनैव सहायेन सुखार्थी विचरेदिह ॥ ४९ ॥

आत्मतत्त्वप्रतिविधानापादानपरमेकामत्वमध्यात्मम् । तद्रूपतिसदर्थचिन्तापर
आसीत् ।

निरपेक्ष इत्युक्तानुवादे विषयान्येभ्यो धर्मेभ्योऽनुष्ठानार्थः ।

निरामिषो निःस्पृहः । मांसमामिषम्, तेन स्पृहां लक्षयित्वा प्रतिषेधस्त-
त्रातिशयवती प्राणिनां स्पृहा ।

अन्यत्प्रागुक्तमिव ॥ ४९ ॥

न चोत्पातनिमित्ताभ्यां न नशद्वाङ्मयिण्या ॥

नानुशामनवादाभ्यां भिक्षां लिप्सेत कर्हिचित् ॥ ५० ॥

उत्पाता दिव्यान्तरिक्षभौमा उपरागमहोदयकेतूदयदिग्दाहावनिचलनादयः,
तत्फलं न कथयेद्भिक्षालिप्सया ।

निमित्तं ग्रहदैवित्यादि ।

नक्षत्रविद्या अथ कृत्तिका कर्मण्या यात्रानक्षत्रमित्यादि ।

अंगविद्या हस्तलेख्यादिलक्षणम् ।

अनुशासनं राज्ञस्तत्प्रकृतीनाम् एवं युक्तं वर्तितुम्, एतेन सन्धिरनेन विग्रहः, इदं
त्वया किमिति कृतम्, इदं किन्न कगापीति ।

वादोऽभिमानहतुकः शास्त्रार्थविप्रतिपत्तौ साधनदूषणाद्युपन्यासः ॥ ५० ॥

न तापसैर्ब्राह्मणैर्वा वयोभिरपि वा श्वभिः ॥

आकीर्णं भिक्षुकैर्वाऽन्यैरागारमुपसंभ्रजेत् ॥ ५१ ॥

आकीर्णम् । यत्र बहवोऽन्नलाभाय संघटितास्तं प्रदेशं भिक्षार्थं वर्जयेत् ॥ ५१ ॥

ऋतुकेशनखश्मश्रुः पात्री दण्डी कुसुम्भयान् ॥

विचरेन्नियतो नित्यं सर्वभूतान्यपीडयन् ॥ ५२ ॥

पात्राणि वक्ष्यति । दण्डास्त्रयः । त्रिदण्डी हि सः । कुसुम्भः कमण्डलुः, न महारजनम् ।

उत्तरश्लोकार्थस्यार्थः प्राग्विहित एव ॥ ५२ ॥

अतैजसानि पात्राणि तस्य स्युर्निर्ग्रणानि च ॥

तेषामग्निः स्मृतं शौचं चमसानामिवाध्वरे ॥ ५३ ॥

अतैजसानि सुवर्णाद्यघटितानि पात्राणि भिक्षाया जलस्य च ।

निर्ग्रणान्यच्छिद्राणि ।

अद्विरस्मात्रेण चमसानामिव, निर्लेपत्वे । लेपसंभवे तु तदपनयोऽपि द्रव्यान्तरेण कार्य इति ग्राह्यम् ॥ ५३ ॥

अलातुं दारुपात्रं च मृण्मयं वैदलं तथा ॥

एतानि यतिपात्राणि मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ॥ ५४ ॥

वैदलं वंशादिविदलकृतम् ।

यतिपात्राणि भिक्षार्थं जलार्थं च ॥ ५४ ॥

एककालं चरेद्भैक्षं न प्रसज्जेत विस्तरे ॥

भैक्षे प्रसक्तो हि यतिर्विषयेष्वपि सज्जति ॥ ५५ ॥

भैक्षकार्यस्य भोजनस्यैककालता विधीयते, न पुनर्भैक्षचरणस्यैव । द्विर्भोजनप्रतिषेधोऽत्राभिसंहितः । तत्र सकृच्चरित्वा द्वितीयस्मिन्काले शेषयित्वा न भुञ्जीत, तद्वर्षे भोजनप्रतिषेधः । अत एवाह न प्रसज्जेत विस्तरे इति । द्वितीयभोजनार्थितया हि विस्तरः प्राप्नोति । एकारामस्य न भृत्यार्थेन भैक्षविस्तर इति ।

हेतुं ब्रुवन् सकृद्भोजनेऽपि सौहित्यं निषेधति ॥ ५५ ॥

विधूमे सन्नमुसले व्यङ्गारे भुक्तवज्जने ॥

वृत्ते शरावसपाते भिक्षां नित्यं यतिश्चरेत् ॥ ५६ ॥

भुक्तवन्तो जना यस्मिन्काले स भुक्तवज्जनः ।

एवं विधूमादयोऽपि ।

शरावाणां संपात उच्छिष्टानां भूमौ त्यागः; स यदाऽतीतो भवति ।

सर्वेणैतेन प्रथमे पाककाले भिक्षादानावसरो निवृत्तो यदा भवति, तदा भिक्षितव्यमित्याह ।

विधूय इत्यादिना द्वितीयपाकप्रवृत्तिमाह ।

सन्ना मुसला अवघातानिवृत्ताः स्थापिताः ॥ ५६ ॥

अलाभे न विषादी स्याल्लाभे चैव न र्षयेत् ॥

प्राणयात्रिकमात्रः स्यान्मात्रासङ्गाद्विनिर्गतः ॥ ५७ ॥

ईदृशे काले यदि कुतश्चिन्न लभ्यते तदा विषादश्चित्तपरिखेदो न ग्रहीतव्यः ।
लाभालाभयोर्हर्षविषादौ न ग्राह्यौ ।

प्राणयात्रिकी प्राणधारणार्था मात्रा परिमाणं भैक्षस्य । अनेनैतदर्शयति—
भैक्षसंभवे प्राणयात्रा फलमूलोदकादिभिरप्यनन्यपरिगृहीतैः कर्तव्या ।

मात्रा पात्रदण्डादि, तत्र सङ्गः प्रयत्नेनोपार्जनम्, ततो विनिर्गतो निवृत्तः ।
अकाम इति यावत् ॥ ५७ ॥

अभिपूजितलाभांस्तु जुगुप्सेतैव सर्वशः ॥

अभिपूजितलाभैश्च यतिर्गुक्तोऽपि बध्यते ॥ ५८ ॥

अभ्यर्च्य यं ददाति सोऽभिपूजितलाभः । तं जुगुप्सेतेति निन्देद्गृहेत ।
अतश्च निन्दितं न समाचरेत् । सर्वशः सर्वकालम् । एकमप्यहस्तादृशं भैक्षं न गृहीयात् ।
उत्तरेऽर्थवादः । नहि मुक्तस्य बन्धसंभवः ॥ ५८ ॥

अलपान्नाभ्यवहारेण रहःस्थानासनेन च ॥

द्वियमाणानि विषयैरिन्द्रियाणि निवर्तयेत् ॥ ५९ ॥

रहो निर्जना देशस्तत्र स्थानासने कर्तव्ये ।

एकारामतायाः फलमिन्द्रियजयोऽनेन प्रदर्शयते ।

अथवा निष्कृतुहलताऽनेनोच्यते । यत्र बहवो जनसंघाताः क्षोपुंसात्मका विचि-
त्राभरणा दृश्यन्ते न तत्र शयनमपि तिष्ठेत् ॥ ५९ ॥

इन्द्रियाणां निरोधेन रागद्वेषक्षयेण च ॥

अहिंसया च भूतानामधृतत्वाय कल्पते ॥ ६० ॥

निरोधः स्वविषयप्रवृत्तिप्रतिबन्धः ।

अमृतत्वाय कल्पते अमृतत्वाय समर्धो योग्यो भवतीत्यर्थः । यथा आत्म-
ज्ञानमेवमेतदपीति दर्शयति ॥ ६० ॥

अवेक्षेत गतीन् नृणां कर्मदोषसमुद्भवाः ॥

निरये चैव पतनं यातनाश्च यमस्ये ॥ ६१ ॥

परमार्थभावनाप्रसङ्गानमिदमुच्यते दुःखात्मकसंसारस्वरूपनिरूपणम् । कथं नामार्थं
प्रब्रज्याभैचर्यादिशरीरकक्षेत्रां सुहृत्स्वजनपुत्रदारधनविभवत्यागदुःखहेतुं परिहृमय्य
विरोधतः स्वच्छन्दतरचाविगुणमनुष्ठास्यति ।

मनुष्याणां गतयो दुःखबहुलाः, कर्मदोषेभ्यः प्रतिषिद्धसेवनेभ्यो हिंसास्तेयपारदा-
र्षपादृष्यपैशुनानिष्टसंकल्पादिभ्यः समुद्भवन्ति । इहैव जीवलोकं दारिद्र्याधिपरिभ-
वाद्वा वैकल्यादयो गतयः फलोपभोगादयः ।

अमुत्र निरये नरके पतनं मूत्रपुरीषाद्यमेध्यस्थाने कृमिकीटादिजन्म ।

यमगृहे च यातनाः कुम्भीपाकादयः ॥ ६१ ॥

तद्येदमपरमवेक्ष्यम् ।

विप्रयोगं प्रियैश्चैव संयोगं च तथाऽप्रियैः ॥

जरया चाभिभवनं व्याधिभिश्चोपपीडनम् ॥ ६२ ॥

अवेक्षेतेति क्रियापदसंभवात् द्वितीया ।

प्रियाः पुत्रादयो बान्धवास्तैर्विप्रयोगोऽप्राप्तकाले मृतैः ।

अप्रियैः शत्रुभिः संयोगः संप्रामादिभिः संयोगः ।

जरया । चतुर्थे वयस्यवस्थाविशेषो जरा, तथाऽभिभवनं शरीराकारनाशः,
अशक्तिः, इन्द्रियवैकल्यम्, कासश्वासादिव्याधिबाहुल्यम्, सर्वेषामकाम्यता, उपहास्यतेत्या-
दिभिर्'जराभिभवः' ।

व्याधिभिः प्रागपि जरस्य उपपीडनं केषांचित् ॥ ६२ ॥

अथ महती रुग्णा एवस्थितस्यापि भवति । एवं तर्हि इदमप्रतीकारं अनिच्छतो-
ऽप्युत्पद्यते—

देहादुत्क्रमणं चास्मात्पुनर्गर्भे च संभवम् ॥

योनिकोटिसहस्रेषु सृतीश्चास्यान्तरात्पनः ॥ ६३ ॥

प्राञ्चानामुत्क्रमणमन्तर्विच्छेदः । दुःसदा च सा पीडा ।

गर्भे च संभवः । तत्र नानाविधं दुःखं इन्द्रियाणामनुद्भेदात्तमोरूपता कुक्षिस्यस्य मातृसंबन्धिनाऽऽहारेण अतिश्रोतोष्णेन हीनातिमात्रेण वैद्योक्ता पीडा ।

योनिकोटिसहस्रेषु सृतीः सरणानि प्राप्तास्तिर्यक्प्रेतकृमिकीटपतङ्गधाद्याः क्षेत्रज्ञस्य ।

“ननु च विभुरन्तरात्मेष्यते नित्यश्च । तस्य सकलजगद्व्यापिनः कुत उत्क्रमणम्, क्व च योनिसरणम् । संभवोऽपि गर्भे नित्यस्यानुपपन्नः” ।

उच्यते । अस्ति कंपाचिदर्शनम्—यथाऽयमन्तःशरीरमंगुष्ठमात्रः पुरुषस्तिष्ठति, तन्मात्रमनां बुद्धयहंकारात्मकः स यावत्संसारमेति धर्मः, तस्य चोपचितस्य चैतन्यशक्तिराविर्भवति । अतस्तदीयधर्मा अन्तरात्मन उपचर्यन्ते । अथवा तस्य भावार्था ये प्राणादयस्तेषूत्क्रामत्सु स उत्क्रामतीत्युच्यते । एवं ‘संभवोऽपि’ द्रष्टव्यः ।

पुनश्चैतद्द्वादशे वक्ष्यामः । किं बहुना ॥ ६३ ॥

अधर्मप्रभवं चैव दुःखयोगं शरीरिणाम् ॥

धर्मार्थप्रभवं चैव सुखसंयोगमक्षयम् ॥ ६४ ॥

अधर्मात्प्रभव उत्पत्तिः ।

दुःखेन यो योगः पीडानुभवः ।

धर्म उत्कलक्षयो यः पदार्थः, ततः सुखेनाक्षयेन संयोगः । एतदप्यवेक्ष्यम् ।

पारिव्राज्यं च मुख्यो धर्म इत्यभिप्रायः ॥ ६४ ॥

सूक्ष्मतां चान्ववेक्षेत योगेन परमात्मनः ॥

देहेषु चैवोपपत्तिमुत्तमेष्वधर्मेषु च ॥ ६५ ॥

योगश्चित्तवृत्तिस्थैर्यं यथा पतञ्जलिना दर्शितम् (१ । २) । तेनात्मनः क्षेत्रज्ञस्य सूक्ष्मतामन्ववेक्षेत । शरीरादौ प्राणादौ वा नात्मबुद्धिः कर्तव्या, किं तर्हि योगजेन ज्ञानातिशयेन सर्वेभ्य एतेभ्योऽन्तर्बहिस्तत्त्वेभ्यो व्यतिरिक्तो बोद्धव्य इत्येवंपरमेतत् । न तु स्थूलादिविकल्पा आत्मनः सन्ति ।

यथा चैतान्तेषु देवादिशरीरेष्वस्योपपत्तिः, शरीराधिष्ठातृतया फलोपभोगः सर्वगतस्यापि सतः, एवमधर्मेषु तिर्यक्प्रेतपिशाचादिषु ।

एकत्वपक्षे परमात्मविभूतय एव क्षेत्रज्ञा इति स्थितिः । अतः परमात्मनो गतीरन्ववेक्षेतेत्युक्तम् ॥ ६५ ॥

भूषितोऽपि चरेद्धर्मं यत्रतत्राश्रमे रतः ॥

समः सर्वेषु भूतेषु न लिङ्गं धर्मकारणम् ॥ ६६ ॥

भूचितः कुसुमकटकाद्याभरणैः ।

धर्मः परिव्राजकस्य यद्विहितमात्मोपासनादि तद्यत्नतश्चरेत् । यस्मिन्नाश्रमे यो विहितस्तं चरेत् ।

न त्रिदण्डादिलिङ्गधारणमात्राद्यतिमात्मानं मन्येत । अपि तु समः सर्वेषु भूतेषु स्यात् । रागद्वेषलोभान्यत्नतः परिहरेदिति तात्पर्यम् । न लिङ्गत्यागेन भूषणाभ्यनुष्ठानम् ॥ ६६ ॥

फलं कतकवृक्षस्य यद्यप्यम्बुप्रसादकम् ॥

न नामग्रहणादेव तस्य वारि प्रसीदति ॥ ६७ ॥

कलुषितमुदकं कतकवृक्षफले निक्षिप्ते प्रसीदति स्वच्छशुद्धरूपतामापद्यते । किंतु न तस्य फलस्य नामग्रहणेन तन्निर्मलीभवति, अपि त्वनुष्ठानमपेक्षते । एवं लिङ्गधारणं फलनामस्थानीयम् । न तावन्मात्रास्तिद्विर्थावदेकारामतोपासनसर्वसमतादि-धर्मो नानुष्ठितः ।

पूर्वशेषार्थवादः ॥ ६७ ॥

संरक्षणार्थं जन्तूनां रात्रावहनि वा सदा ॥

शरीरस्यात्यये चैव समीक्ष्य वसुधां चरेत् ॥ ६८ ॥

यदुक्तं “दृष्टिपूर्तं न्यसेदिति” तस्य प्रयोजनप्रदर्शनश्लोकोऽयम् ।

शरीरस्यात्ययेऽपि शरीरपोढायामपि सत्यां रात्रावहनि वा तृणास्तरणे शयनार्थमास्तीर्णोऽपि शरीरनिषङ्गोऽनवेक्ष्यादृष्ट्वा न कर्तव्यः । अस्मिन्व्यतिक्रमे प्रायश्चित्तम् ।

अथवाऽत्यन्तसूक्ष्माः केचन क्षुद्रजन्तवो ये सर्वे शरीरावयवसंवलनमात्रेणैव नश्यन्ति तदर्थमिदम् ॥ ६८ ॥

अह्ना रात्र्या च याञ्जन्तून्निह्नस्त्यज्ञानतो यतिः ॥

तेषां स्नात्वा विशुद्ध्यर्थं प्राणायामान् षडाचरेत् ॥ ६९ ॥

जन्तून् क्षुद्रजन्तूनि हि द्रष्टव्यम् । तेषां हिसाया यत्पापं तद्विशुद्ध्यर्थमिति स्वस्वन्धः ॥ ६९ ॥

प्राणायामा ब्राह्मणस्य त्रयोऽपि विधिवत्कृताः ॥

व्याहृतिप्रणवैर्युक्ता विज्ञेयं परमं तपः ॥ ७० ॥

ब्राह्मणशब्देन जातिधर्मतामाह । न परिव्राजकस्यैव विधिरयम् ।

त्रयोऽपि । त्रिभ्य ऊर्ध्वं फल्लाधिक्यम्, त्रयस्त्ववश्यं कर्तव्याः ।

व्याहृतयः “ओंकारपूर्विका” इत्यत्र या उक्ताः । प्रणव ओंकारः । तैर्युक्ताः । प्राणायामकाल एतद्वयावव्यम् । एते त्रिविधाः कुम्भकरेचकपूरकाख्याः । तत्र च मुख्यस्य नासिक्यस्य च वायोर्बहिर्निष्क्रमणनिरोधेन कुम्भकपूरकाख्याः अनुष्णसतो बहिर्नैरन्तर्येण वायोरुत्सर्गेण रेचको भवति । अवधिद्वितीयाध्याये निदर्शितः ।

यदि वा तपसा पुनर्यावता कालेन न पीडोपजायते ॥ ७० ॥

दहन्ते ध्यायमानानां धातूनां हि यथा मलाः ॥

तथेन्द्रियाणां दहन्ते दोषाः प्राणस्य निग्रहात् ॥ ७१ ॥

धातवः सुवर्णादयः, तेषां ध्यायमानानां सुवर्णमेवावशिष्यते । तथेन्द्रियाणां विषयदर्शने यौ प्रीतिपरितापौ जायेते तयोर्यत्पापं तस्य दाहः प्राणनिरोधात् ।

प्रीतिपरितापोत्पत्तिर्मुमुक्षोर्निषिद्धा । सा तु शरीरिणः त्यक्तसंगस्यापि यादृच्छिकरूप-
शब्दाद्युपनतौ कयाचिन्मात्रया वस्तुसामर्थ्येन नियतेन्द्रियस्याप्युपजायते । अतस्तद्दोष-
निवृत्त्यर्थाः प्राणायामाः ॥ ७१ ॥

प्राणायामैर्दहेद्दोषान्धारणाभिश्च किल्बिषम् ॥

प्रत्याहारेण संसर्गान्ध्यानेनानीश्वरान्गुणान् ॥ ७२ ॥

प्राणायामैरित्येतत्पूर्वश्लोकेन दर्शितम् ।

अपरे त्वाहुः—दोषा रागादयस्तान्दहेत् ।

कथं प्राणायामैर्दग्धुमेते शक्यन्ते । युक्तः पापस्य तैर्दाहः । अदृष्टा च तस्योत्पत्तिः शास्त्रलक्षणम्, तथा निवृत्तिरपि । रागादयस्तु प्रत्यक्षवेद्याः । तेषां च निवर्त्यनिवर्तकभावः प्रत्यक्षादिवेद्य एव युक्तो भवितुम्, न शास्त्रीयः । यदि शास्त्रमेवं वदेद्विरमणशीलं निवर्तये-
दिति, किंप्रमाणं भवेत् । तस्माद्रागादिनिमित्तमष्टभाचरणं दोषशब्देनोच्यते । तस्य कार्यदाहादाहः । स्वरूपतो हि स्वरसत एव कर्मणां क्षणिकत्वान्नाशः । एष एव च दाहः, न त्वन्यस्येव भस्मीभावः । एवं च पूर्वश्लोकार्थानुवादः ।

धारणाभिश्च । “ननु च किल्बिषं ‘पापं’ ‘दोष’श्च तदेव । तत्रैतावद्वक्तव्यं प्राणायामैर्धारणाभिश्च दोषान्दहेत् । किं किल्बिषमित्यनेन ? किल्बिषमिति वाऽस्तु, किं दोषग्रहणेन” ?

उच्यते । दोषग्रहणमवश्यं कर्तव्यम्, विशिष्टस्य पापस्य प्राणायामैर्दाहो यथा विज्ञायेत, न सर्वस्येति । दोषशब्देन हि रागादय उच्यन्ते । अतस्तन्निमित्त एव पापे उपचारे यथोक्तः ।

“एवं तर्हि तदेव क्रियतां किं किल्बिषमित्यनेन” ?

पादपूरणार्थमित्यदोषः । तत्रोत्पन्नस्य पापस्य प्राणायामा दहना उच्यन्ते ।
धारणास्तु दोषानुत्पत्तिमेव कुर्वन्ति ।

“काः पुनरेता धारणाः” ?

शमयमादिभिर्नियमाद्विषयदर्शनाभिलाषेण प्रकृष्यमाणं मनो धार्यते, तत्रैव स्थाने
नियम्यते । ताश्च विषयगतदोषभावना “अस्थिरस्थूणा” इत्याद्याः । कान्तिलावण्य-
तारुण्यसंस्थानसौष्ठवादयः स्त्रीषु दृश्यमाना अभिलाषहेतवः । ते च सविकल्पं प्रत्यक्ष-
प्राज्ञाः । विकल्पाश्च मनोधाराः । अतो विकल्पान्तरैर्भूत्रपुरीषपूर्णं नामेति तस्मि-
न्विषयगतदोषभावे, ‘कटककर्पटान्वितं स्त्रीद्रव्यं नाम’ ‘अधिकं प्राणिनो यत्प्रयत्नतः परिहर्त-
व्यमभिलषन्ति’, ‘याऽप्येषा सुखलेशभ्रान्तिः सा क्षणभङ्गिनी, तदासेवनेन घोरा दीर्घकालाश्च
यमयातना’—इत्यादिभिः शक्यन्ते निरोद्धुम् । एतदेव तत्प्रसंख्यानमुच्यते । एवं भोजनादि-
ष्वपि भावयितव्यम् । ‘यदेतच्छर्कराघृतपूरहैयङ्गवीनपायसादि, यच्च भैक्षं कदम्बादिभिः
सममेतच्छरीरधारणफलतया विशेषाभावात् कस्यचित्प्रकृतेर्जिह्वाग्रे क्षणलवमात्रवर्तमानस्य
विशेषो यः सविशेषतया प्रतिभासते, गन्धर्वनगरप्रख्योऽयं क्षणिकावभासः’ इति ।
एवमन्यत्रापि स्पर्शदोषो भावयितव्य इत्येवमुपदिशति ।

अन्ये त्वाहुः । कौष्ठ्यस्य वायोर्युस्खनासिकासंचारिणः शरीरैकदेशान्तर्हृदयाकाशाद-
भ्यासवशतो धारणं धारणा ।

“ननु च प्राणायामेभ्य एतासां धारणानां को भेदः” ।

बाहुललाटादावपि यथेच्छं व्याहृत्यादिध्यानसहितं ‘धारणा’, ‘प्राणायामा’ रेचने-
नाधिक्रियन्त इति विशेषः ।

अन्ये तु “मैत्रो मुदिता करुणा उपेक्षा एता धारणा” इति मन्यन्ते (योग सू० १।३३) ।
“मैत्री कृपा मुदोपेक्षा सर्वप्राणिष्ववस्थिता । ब्रह्म ते।कं नयन्त्याशु ध्यातारं धारणास्त्विमाः” ॥
तत्र ‘मैत्रो’ द्वेषाभावः, न तु सुहृत्स्नेहः, तस्य बन्धःत्मकत्वात् । ‘कृपा’
करुणा चित्तवर्मः, दुःखितजनदर्शनेन ‘कथमयमस्मादुःखादुद्भिद्येदिति’ समुद्धरणकामना ।
न त्वर्हिसानुग्रहयोरनारम्भ इत्युक्तम् । अत एवेदमुच्यते, चित्तधर्मोऽयमभ्यसितव्यः ।
‘मुदिता’ शोकव्यावृत्तिर्व्याध्यादिनिमित्ते दुःखे नरकादिभयजे वा, न तु हर्षः, तस्य राग-
हेतुत्वात् । ‘उपेक्षा’ विषये, अनुग्राहकेषु उपघातेषु च प्रसिद्धैव ।

मनसो वाऽतर्हृदयाकाशे ब्रह्मचिन्तापरतया निश्चलता ‘धारणा’ ।

प्रत्याहारेण संसर्गम् । इन्द्रियाणां विषयैः सह सम्बन्धः तत्र प्रवृत्तिः संसर्गः, तन्द-
हेत्प्रत्याहारः । सतोऽपसरणमिन्द्रियाणां प्रतिबन्धकरणं वा । आश्चर्यरूपेण न कटकादौ

रूपवत्सोऽनन्ददर्शने वा स्थगयितव्ये चक्षुषी, अन्यत्र वा दृष्टिपनेया । एवं सर्वेन्द्रियेषु । एवं च समाधानं योगिनोऽप्रतिषर्द्धं भवति ।

ध्यानेनानांश्वरान् गुणान् । गुणान्तस्तत्त्वराजस्तमसि । ते चानीश्वराः परतन्त्राः चेतनाधीनमूर्तयः । पुरुषस्यानतस्य सुखादिरहितस्य योऽभिमानोऽहं मुख्यहं दुःखीति' निर्गुणस्य गुणमन्यताभिमानस्य, गुणपुरुषविवेकध्यानेन दग्धव्यः । 'चिद्रूपः पुरुषो निर्गुणः गुणमयी प्रकृतिरित्येवं गुणपुरुषविवेकः कर्तव्यः ॥ ७२ ॥

स कथं कर्तव्यः ? ध्यानेन किं पुनर्ध्येयमत आह—

उच्चावचेषु भूतेषु दुर्ज्ञेयामकृतात्मभिः ॥

ध्यानयोगेन संपश्येद्रूपमस्यान्तरात्मनः ॥ ७३ ॥

अन्तरात्माऽन्तर्यामी पुरुषस्तस्य गतिः स्वरूपं यथावद्विज्ञेयम् ।

सुखदुःखाभिमानो न केवलं मनुष्यजन्मनि, किंतिहि उच्चावचेषु नानाविधेषु भूतेषु तिर्यक्प्रेतपिशाचादिष्वहं ममेति प्रत्ययोऽविश्राकृतो निवर्त्यः ।

अथवा "कथमयं विभुरन्तरिचाज्यायान् दिवो ज्यायतेभ्यो लोकेभ्यः सर्वकामः सर्वरसः सर्वगन्धः सर्वस्पर्शः" इदमभ्यस्यतो विजिघत्सोर्विपिपासोरेवंविधेषु सुखे दुःखे शरीरस्य शरीरेष्वसर्वभोगतया सोऽहं नाम—अहो कर्मणां माहात्म्यम्, यदयं सर्वात्मकः स्वतन्त्रः परतन्त्रोक्रियते कर्मभिः, नैतानि करिष्ये दुष्टस्वामिस्थानीयानि—भृतक इव कर्माणि प्रतिपालयिष्ये । यथा भृतकः कश्चित्स्वामिनं निबन्धेनाराधयितुं प्रविष्टः सन् यं मन्यते 'यावदुराधर्ष इव नो दण्डशोलस्तर्जनावरः परुषभाषी, नैनं भूयः परिचरिष्यामि, यन्मयाऽस्मात्किञ्चिद्भृत्यादि गृहीतं तदेवास्य कर्मकरणेन शोधयामि' एवं ध्यायन्नासीत् । 'कृतानां कर्मणां कलोपभोगेनान्तं यास्यामि, अन्यानि च न करिष्यामीत्येवमादि' ध्येयम् । तथा 'किमेते चोत्रज्ञाः परमात्मनो विभूतय उत स्वतन्त्राः—नैवंपरमात्मनोऽन्यः कश्चिदस्तीति' वेदान्तनिषेवणादिना निश्चित्य ध्यातव्यम् ।

अन्ये पुनराहुः । ध्यानं च योगश्च 'ध्यानयोग' तेन 'अन्तरात्मनः गतिं संपश्येत्' निरूप्योपासीत गतिं ध्यानेन योगेन च ।

अथवा ध्यानार्थो योगः चित्तस्थैर्यं तत्कृत्वा 'आत्मनो गतिं संपश्येत्' उपासनाभिरनपायामृतादिगुणविशिष्टं वेदान्ताभिहितरूपं निष्कल्मषमभिमुखीकुर्यात् ।

अकृता अतस्कृताः शास्त्रेणाऽत्मानो यैस्तेनैव शक्यं ज्ञातुम् ॥ ७३ ॥

सम्यग्दर्शनसंपन्नः कर्मभिर्न निबध्यते ॥

दर्शनेन विहीनस्तु संसारं प्रतिपद्यते ॥ ७४ ॥

अनन्तरस्य विधेः फलमाह ।

सम्यग्दर्शनमनन्तरोक्तमात्मनो यथार्थज्ञानं, तेन संपन्नः कृतसाक्षात्कारः । कर्म-
भिर्न निबध्यते । संसारं नानुवर्तते । कृतानां कर्मणा भोगेन ज्ञयादन्येषामकरणात् ।

न पुनरनेन केवलात् ज्ञानान्मोक्ष उक्तो भवति । दर्शनेनाऽऽध्यात्मिकेन वेदान्तो-
पदिष्टेन यो विरहितः केवलकर्मकारी स संसारमेति ॥ ७४ ॥

अहिंसयेन्द्रियासङ्गैर्वैदिकैश्चैव कर्मभिः ॥

तपसश्चरौघचोग्रैः साधयन्तीह तत्पदम् ॥ ७५ ॥

इदं तु ज्ञानकर्मणोः समुच्चयान्मोक्ष इति श्लोकद्वयं ज्ञापकम् । पूर्वेण ज्ञानमुक्तमनेन
कर्माण्युच्यन्ते ।

“कानि पुनर्वैदिकानि कर्माणि येषां फलं तत्पदं प्राप्नोतीत्युच्यते । यानि तावत्का-
म्यानि तेषां स्वविधिवाक्ये श्रुतमेव स्वर्गादि फलम् । तद्व्यतिरेकेण फलान्तरकल्पनाया-
मतिप्रसङ्गः । संकीर्णफलताश्रयणं वाऽनर्थकं स्यात् । तावता च वाक्यार्थस्य समाप्ते-
र्विध्यनपेक्षिततत्पदप्राप्तिलक्षणफलमेव कथं सम्बन्धः । श्रुतेनैवान्वयिना विध्यर्थसम्पन्ने-
ऽन्यत् विधिर्नापेक्षते ।”

अत्रोच्यते । अस्त्येवात्र वाक्यान्तरं ‘यज्ञेन तदाप्नोतीति’ रहस्याधिकारे । ततश्च
संयोगपृथक्त्वात्फलद्वयं युक्तम् । अतश्च सर्वेषामेव काम्यानामविच्छिन्नफलयोगिता
परमपदप्राप्त्यर्थता च न विरोध्यते । तत्र च यागद्वयेन प्रयोगभेदेन स्वर्गापवर्गा भवतः ।
न चात्र यज्ञविशेषः श्रुतो येन नित्यानामेतत्फलं स्यान्न काम्यानाम् ।

अथोच्यते—“नित्येष्वश्रुतत्वात्फलावच्छेदस्याविरोधात्तद्विषयता युक्ता, न काम्येषु ।
तावतैव यज्ञेनेत्यस्य सर्वविषयत्वलाभादिति चेत्” ।

किमत्र फलश्रवणेन ? कर्तव्यतानिष्ठानि च वैदिकानि वाक्यानि । सा च कर्तव्य-
ताऽन्तरेण वैदिकं फलपदं यावज्जीवादिपदैरवगमतेति । तत्रापि फलसम्बन्धो नापेक्षित
एव । कल्प्यमानोऽधिकत्वान्नैकाध्यं यायात् । अतो यज्ञेनेति वाक्यमप्रतिष्ठमानं विविक्ते
विषये सर्वं यज्ञशब्दवाच्यं नित्यं काम्यं च गोचरयति ।

न चैतत्फलं काम्यानाम्, अपवर्गकाम इत्यश्रुतत्वात् । एतदभिप्रायमेवोक्तं “कामा-
त्मता न प्रशस्त्येति” (२ । २) । महाभारतेऽपि (गीता २ । ४७) “मा कर्मफल-
हेतुर्भूमां ते संगोऽस्त्वकर्मणि” इति ।

अतश्च भेदग्राहपरिवेष्टितान्तःकरणस्य दृष्ट्याविद्यावतोऽनिर्मुक्तार्हकारममकारस्या-
भिसंहितपरिमितफलप्राप्तिः । इतरस्य त्वनभिसंधायफलविशेषबोधितत्वात्कर्तव्यमितिबुद्ध्या
वर्तमानस्यापरिमितनिरतिशयानन्तरूपप्राप्ताप्राप्तिः ।

न चैतच्छेदनीयम्—“एकसप्तशतं क्रतवो यावन्तो वा तेषां सर्वेषामनुष्ठानस्याशक्य-
त्वादनारभ्योपदेशता स्यादिति” ।

यतो दर्शनसम्पत्त्यैवात्रानुष्ठानसम्पत्तिः । अत एवेकं “सम्यग्दर्शनसंपन्न” इति
(श्लो० ७४) । सर्वे च क्रतवो दर्शनसम्पादनीयाः । तथा चेकं “ज्ञानेनैवापरं विप्रा
यजन्त” इति ।

अथवा यांश्चोक्तानेतीत्यवच्छेदनिर्देशः, स्वर्गकामः पुत्रकाम इति ।

अतीतानादिभेदग्रहवासितान्तरात्मानो दृष्टफललोभेनासत्येनैव प्रधाने पुरुषार्थे
प्रवर्तन्ते । यथा बालः पुष्ट्यर्थे औषधे ‘शिखा ते वर्ध्निष्यत’ इत्यसत्ययैव शिखावृद्ध्या
प्रवर्त्यत इति केचित् ।

अपरं मतम् । नित्यान्यत्र कर्माण्यभिप्रेतानि । तान्यक्रियमाणानि प्रत्यवायहेतुतया
प्रतिबन्धकानि । अतस्तैरनुष्ठेयमानैरसति प्रतिबन्धे उक्तं वैदिकैश्चैव कर्मभिरिति,
यद्यपि तानि न मोक्षार्थतया चोदितानि ।

उग्रैरत्यन्तं शरीरतापहेतुभिः ।

तस्य ब्रह्मणः । पदं स्थानं ब्रह्मलोकम् । साधयन्ति स्वीकुर्वन्ति ।

अथवा तदीयपदं यादृशस्तस्याधिकारः, सर्वेश्वरत्वं, स्वातन्त्र्यं, तद्रूपप्राप्तिरिति
यावत् ॥ ७५ ॥

अस्थिस्थूणं स्नायुयुतं मांसशोणितलेपनम् ॥

चर्मावनद्धं दुर्गन्धि पूर्णं मूत्रपुरीषयोः ॥ ७६ ॥

वैराग्यजननमेतत् ।

तिष्ठन्तु तावत् कृमिकीटपतङ्गादिशरीराणि जलौकोभूमिस्वेदजादीनाम् । यदिदं
मानुषशरीरं स्पृहणीयत्वेनाभिप्रेतम्, यत्पाताशङ्किनो नित्यभीता मनुष्याः तन्मूत्रपुरीष-
कुटीगृहकमिव । तदिदानीं कुटीगृहकेन निरूपयति ।

अस्थीनि स्थूणा इव । तैरवष्टब्धम् । स्नायुना बद्धम् । मांसशोणिताभ्यां उपरि
दिग्धलेपनम् । उपरि देहचर्मणा अवनद्धम् । अथवा तत उपरि आच्छादितम् ।

पूर्णं मूत्रपुरीषयोः । ओदनस्य पूर्णं इतिवत् षष्ठो ॥ ७६ ॥

जराशोकसमाविष्टं रोगायतनमातुरम् ॥

रजस्वलमनित्यं च भूतावासमिमं त्यजेत् ॥ ७७ ॥

जरा च वरमे वयसि शरीरापचयहेतुरवस्थाविशेषः । आतुरं नित्यगृहीतं रोगैः ।

रजस्वलां स्पृहयालु सर्वपदार्थेषु, तदसंपत्त्या च महद्दुःखं सर्वस्मिन्सेवे अप्रतीकार-
मनिवर्त्यम् ।

अत एतदवेक्ष्य त्यजेदिदं शरीरम् ।

भूतानां भूविकाराणां मेदेमज्जश्लेष्ममूत्रशुक्रतोषितानामयं वामस्ते ह्यत्र वसन्ति
नात्मनोऽयं वासः सर्वगतत्वात्तस्य ।

अतःस्पृष्ट्वा शरीरे न कर्तव्या ॥ ७७ ॥

नदीकूलं यथा वृक्षो वृक्षं वा शकुनिर्यथा ॥

तथा त्यजन्निमं देहं कृच्छ्राद्ग्राहाद्विमुच्यते ॥ ७८ ॥

यत्नावश्यं कुटीरूपको देहस्तस्य दृष्टान्ते नदीकूलं वृक्ष इति । न स्वेच्छयाऽग्नि-
प्रवेशादिना त्यक्तव्यः, किन्तु स्पृष्ट्वा तत्र न कर्तव्या । अनुद्दिष्टपूर्वं आपातस्तदा
भविष्यति कर्मक्षयात्, वृक्षस्येव कूलस्थस्य । यदुक्तं “नाभिनन्देत मरणम्”
इति । (ऋ० ४५)

यस्तु लब्धज्योतिर्वशीकृतप्राणसंचारे मोहविकारनिगृहीतमनास्तेन पूर्वमुत्क्रमणं
कर्तव्यम् । यथा शकुनिर्वृक्षं त्यजति ।

ग्राह इव ग्राहः, दुःखहेतुत्वसाम्यात् । तदाह कृच्छ्रात् प्राप्तविवेकस्यापि
यावच्छरीरं वस्तुसामर्थ्याद्भवत्येव कृच्छ्रम् ।

पूर्वविप्रतिपत्तावेतदुच्यते ॥ ७८ ॥

प्रियेषु स्वेषु सुकृतमप्रियेषु च दुष्कृतम् ॥

विसृज्य ध्यानयोगेन ब्रह्माभ्येति सनातनम् ॥ ७९ ॥

प्रीतिपरितापकृतश्चित्तसंचोभो हर्षशोकादिलक्ष्णोऽनेनोपायेन परिहर्तव्यः । ‘यत्कि-
ञ्चित्प्रियं करोति तन्मम सुकृतस्य विशिष्यते तस्येदं फलं, नैष कर्ता मम स्नेहबुद्ध्या प्रियं,
न चार्य मे शास्त्रवं शक्नोति कर्तुं दुष्कृतं पीडाकरमित्येवं विमृश्य ध्यानयोगेन चित्ते
भावयेत् । अतोऽस्य न प्रियकारिणि रागो नाप्रियकारिणि द्वेषो जायते ।

एवं कुर्वाणः सनातनं शाश्वतं ब्रह्माभ्येति अभिमुखं प्राप्नोति । अर्चिरादिपथेन
न व्यवधीयते ।

शाश्वतमद्वयानादनावृत्तिः प्रतीयते ॥ ७९ ॥

यदा भावेन भवति सर्वभावेषु निःस्पृहः ॥

तदा सुखमवाप्नोति प्रेत्य चेह च शाश्वतम् ॥ ८० ॥

चित्तधर्मोपदेशोऽयम् ।

न स्पृहा कार्याभिप्रेतवस्तूपादानपरिहारेण निस्पृहत्वम्, अपि तु तत्कारणत्यागेन ।

भावश्चित्तधर्मो वाऽऽत्मनो वाऽभिलाषलक्षणः ।

सर्वभाषेषु । पदार्थवचना द्वितीया 'भाव' शब्दः । सर्वग्रहणेनावश्यकर्तव्येष्वपि पानभोजनादिषु शरीरस्थितिहेतुष्वभिप्रेतव्यो निषिध्यते, न पुनरिच्छा । सा ह्यस्य भाविनी वस्तुसामर्थ्यज्ञा बुभुक्षा पिपासा च । भिन्ना चेच्छा स्पृहातः । रागानुबन्धिनी दैन्यनिमित्ता स्पृहा । इच्छा तु भोजनादौ भुक्तीताहारपरिणामसमनन्तरं स्वयमुपजायते ॥ ८० ॥

अनेन विधिना सर्वास्त्यक्त्वा सङ्गाञ्छनैः शनैः ॥

सर्वद्वन्द्वविनिर्मुक्तो ब्रह्मण्येवावतिष्ठते ॥ ८१ ॥

संगांस्त्यक्त्वा सर्वान् । गवाश्वहस्तिहिरण्यदासभार्याच्चेत्रायतनादिषु ममेदमिति बुद्धिः संगः । तत्त्यागादेकारामतायाः परिग्रहणेन च । एनं प्रथममुपाश्रित्यैनं प्राधान्येन, ततोऽनेन विधिना पूर्वोक्तेन क्रियाकलापेन बाह्याध्यात्मिकेनानुष्ठितेन । ब्रह्मणि चिद्रूपेऽवतिष्ठते । न कर्माणि बध्नन्ति ।

सर्वद्वन्द्वैः शुभाशुभकर्माथैः सुखदुःखैर्विनिर्मुक्तो भवति ॥ ८१ ॥

ध्यानिकं सर्वमेवैतद्यदेतदभिश्चिदितम् ॥

न ह्यनध्यात्मवित्कश्चित्क्रियाफलमुपाश्रुते ॥ ८२ ॥

ध्याने सति भवति ध्यानिकम् । ध्याने क्रियमाणे लभ्यते ।

किं तत् ? यदेतदनन्तरमभिश्चिदितमुक्तमाभिमुख्येन, न तात्पर्येण प्रतिपादितम् ।

सुकृतदुष्कृतयोः स्वयोः प्रियाप्रियहेतुत्वन्यासः । पुरुषस्य यदप्रियकर्तृत्वं तज्ज्वरस्येव पीडाहेतुत्वमग्नेरिव दुरुपसर्पणदग्धृत्वम् । यथा नाग्निदग्धोऽग्निं द्वेष्टि एवं पुरुषमप्यग्निष्कारिणं मन्येत, न प्रतिषेद्धा स्यात् ।

एतच्च ध्याने सति एकाम्रे चित्ते भवति । सर्वकालमेतद्वृत्त्येनाभ्यसितव्यम् । 'यथा सुखदुःखे इमे कर्मणः फलम् । न राजा सुखस्य ग्रामादेर्दाता, अपि तु मदीयायासेन प्रथमोपसर्पणलाभः । पूर्वकृतं पुण्यं कर्म दातुं, न राजा । एवं दण्डो नोद्वेजयिता, कर्माणि माभुद्वेजयन्ति, न राजा, नापि शक्तोऽन्यः कश्चित्' ।

एतत्सर्वदा ध्यातव्यं चिन्तयितव्यम् ।

यदपि संसारवैराग्यजननायोक्तम् 'अस्थिस्थूणमित्यादि' तदपि नित्यं भावनीयम् ।

न ह्यनध्यात्मवित् । ‘अध्यात्मं’ चित्तमत्रोच्यते । यदेतदभिग्रब्धितं न वेत्ति न निश्चिनोति नाध्यासेन भावयति—स न क्रियाफलमुपाश्नुते । परित्राजकस्य या मैत्रर्ष्या क्रिया प्रामैकरात्रवासादिश्च, न तत्फलं मोक्षाख्यं लभते । यावदस्थित्यूणादिभावनाया भावेनैव निरभिलाषता सर्वत्र नोत्पन्ना, यावच्च कर्मसु फलन्यासेन रागद्वेषप्रहाणं न कृतमित्यर्थः । तच्च नित्यं यदा एवं चित्तं युज्यते तदा भवति, नाकस्मादिति ।

अथवा ‘ब्रह्मण्येवावतिष्ठते’ इति एतस्य यदेतदभिग्रब्धितमिति परामर्शः । ब्रह्मण्यवस्थानं ‘ध्यानिकं’, न तु क्रियानुष्ठानमात्रलभ्यम् । किंतुध्येयमित्यत आह न ह्यनध्यात्मविदिति । आत्मानमधिकृत्य यो ग्रन्थो वेदान्तादिः सोऽध्यात्मं, न वेद । अथवाऽऽत्मन्यधि यो निर्वृत्तस्तदध्यात्मम्, यथाऽयमात्मा देहेन्द्रियमनोबुद्धिप्राणादिव्यतिरिक्तः नैषां नाशो नश्यति, कर्ता कर्मणां भोक्ता तत्फलानां, भेदग्राहकृष्टस्य सर्वमेतद्भवति । यदा त्वयमपहतपाप्मा न दोषैर्न कार्यैः स्पृश्यत, एकत्वाद्देव एव सर्वमिदं न, ततोऽन्यद्व्यतिरिक्तमस्ति । प्रभासमात्रं पृथक्त्वम् । हरिसवर्णसोदाकादिका (?) उपनिषदो यो न वेद, ध्यानेनैकाग्रया सन्ततया मत्या न दाढ्यं मुत्पादयति, स न यथोक्तं क्रियाफलं लभते ।

अत आत्मा वेदान्ताभिहितस्वरूपो नित्यमाहारविहारकालं वर्जयित्वा ध्येय इति श्लोकार्थः ।

अथवा यद्यपि प्रब्रज्याधिकारस्तथापि गृहस्थस्यापि क्रियाफलग्रहेण निर्देशः, यदि क्रियाप्रधानः । अत एतदुक्तं भवति । यद्यप्यग्निहोत्रादीनि कर्माणि कुर्वते गृहस्थाः, रहस्यविद्याविदश्च न भवन्ति, या विद्याः कर्मसूपविष्टा उद्गोषा “अथवा यावती उद्गोषमन्वयन्ते” इत्यादिना तेन निपुणाः कर्मकाण्डज्ञा अपि, न ततः परिपूर्णफलं चिरकालभावि लभन्ते । एषोऽर्थो वाजसनेयके छान्दोग्ये च श्रुतिद्वये निदर्शितः । “यो वा एतदक्षरं गार्ग्ये विदित्वा यजते जुहोति तपस्तप्यते बहून्यपि वर्षसहस्राण्यन्तवदेव तद्भवतीति”, तथा “यदेव विधया करोति श्रद्धया उपनिषदा तदेव वीर्यवतर् भवति” । यस्तु यथोक्तमध्यात्मोपविष्टा विद्यां विदित्वा करोति तस्यैव फलातिशयः । उक्तं च तथा इत्थं विदुर्य इमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते इति । यमभिसंभवतीत्यादिविज्ञानतां कर्मकारिणामर्चिरादिमार्गेण ब्रह्मलोकप्राप्तिमेषां श्रुतिराह ॥ ८२ ॥

एवमात्मज्ञानार्थं ध्येये विहिते वेदजपो न प्राप्तः तत्साधनतयाऽवस्तं विधत्ते—

अधियज्ञं ब्रह्म जपेदाधिदैविकमेव च ॥

आध्यात्मिकं च सततं वेदान्ताभिहितं च यत् ॥ ८३ ॥

अपमात्रमस्याभ्यनुज्ञायते, न पुनर्गृहस्थादिष्वदभ्यासार्थमध्ययनम् ।

यज्ञेष्वधि अधियज्ञं विधायकं ब्राह्मणम् ।

आधिदैविकमधिदैवं भवं देवताप्रकाशकमन्त्राः ।

तेषामेव विशेष आध्यात्मिकमिति । “अहं मनुरभवम्” “अहं रुद्रेभिः”
इत्यादि ।

‘वेदान्त’ इति यदभिहितं तदपि कर्मज्ञानसमुच्चयं ब्रह्मत्वाय दर्शयति ॥ ८३ ॥

इदं शरणमज्ञानाभिदमेव विजानताम् ॥

इदमन्विच्छतां स्वर्गमिदमानन्त्यमिच्छताम् ॥ ८४ ॥

इदमिति वेदाख्यं ब्रह्माचष्टे । सोऽपि ब्रह्मैव । तथा चोक्तं—

“द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये शब्दब्रह्म परं च यत् ।

शब्दब्रह्मणि निष्णातः परं ब्रह्माधिगच्छति” । इति ।

अध्ययनं विज्ञानं, तदर्थानुष्ठानेन ‘निष्णातता’ ।

पूर्वस्य विधेरयमर्थवादः ।

अज्ञानात्मतद्दर्शविदा जपादिष्वधिकारेण । तथा भगवता व्यासेन सिद्धिर्जाप-
कानां दर्शिता । अथवा ‘अज्ञा’ अनात्मज्ञाः शास्त्रानवगतात्मतत्त्वा अपि तदुपासनापरा
अलब्धचित्तस्थैर्याः तेषां वेदः ‘शरणम्’ । जपेन कर्मानुष्ठानेन तावत्या च विधया ।
नरकेषु कीटपतङ्गादियानिषु चानुपपत्तेः ।

इदमेव विजानताम् । कथं पुनर्विदुषां शरणमत आह । इदमन्विच्छतां
स्वर्गम् । एतावदेते कर्मकाण्डज्ञा आत्मन्यलब्धमनःप्रतिष्ठा वा, तेषां कर्मानुष्ठानात्स्व-
र्गादिफलं लभ्यते । इतरे त्यक्तसङ्गाः प्रचोणरागादिदोषा ज्ञानात्मतत्त्वोपासनापरा-
स्तेषामानन्त्यमपुनरावृत्तरिति । सर्वेषां वेद एव शरणं, नान्यः पन्था अस्तीत्यर्थः ॥ ८४ ॥

अनेन क्रमयोगेन परिव्रजति यो द्विजः ॥

स विभूयेह पाप्मानं परं ब्रह्माधिगच्छति ॥ ८५ ॥

क्रमेण योगोऽनुष्ठानम् । आत्मज्ञानकर्मणोः समुच्चये यः क्रम उक्तः, तेन श्रुत्या-
पाकरणं कृत्वेत्यर्थः ।

विभूय पाप्मानमथ इव रोमरजांसि, तथैवात्मविधया । यथोक्तं “यथा
पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्त्येकमेतद्विदि पापं कर्म न श्लिष्यसीति” ।

परं ब्रह्माधिगच्छति तद्रूपः संपद्यते निवृत्तभेदमह इति विद्याभ्रमफलविधिः ॥ ८५ ॥

एष धर्मोऽनुशिष्टो वेा यतीनां नियतात्मनाम् ॥

वेदसंन्यासिकानां तु कर्मयोगं निबोधत ॥ ८६ ॥

वेदस्य संन्यासः त्यागः । स एवामस्तोति वेदसंन्यासिकाः । वेदशब्देन याग-
होमादेः कर्मणस्त्याग उच्यते, न पुनर्जस्त्यागः । आत्मचिन्तनं तु विहितमेव । केवलं
धनसाध्याः शरीरकृशसाध्याश्च तीर्थयात्रादय उपवासादयश्च निषिध्यन्ते । यानि
त्वात्मैकसाधनसाध्यानि सन्ध्याजपादिकर्माणि तेषामनिषेधः ।

तदेतत्स्वस्थान एव दर्शयिष्यामः ।

आद्योर्ध्वेन प्रब्रज्याश्रमोपसंहारः । उत्तरेण वेदसंन्यासिकस्य कर्मोपदेशप्रतिष्ठा ॥ ८६ ॥

ब्रह्मचारी गृहस्थश्च वानप्रस्थो यतिस्तथा ॥

एते गृहस्थप्रभवाश्चत्वारः पृथगाश्रमाः ॥ ८७ ॥

सर्वेऽपि क्रमशस्त्वेते यथाशास्त्रं निषेविताः ॥

यथोक्तकारिणं विप्रं नयन्ति परमां गतिम् ॥ ८८ ॥

“ननु च संन्यासिककर्माणि वक्ष्यामीति प्रतिज्ञयाऽऽश्रमानुक्रमणमप्रकृतम् ” ।

केचिदाहुर्न संन्यास आश्रमान्तरमद्वैवान्तर्भावोऽस्येति दर्शयितुम् । स च कस्मिन् ।
गृहस्थेऽन्वर्भावितः । गृहे हि वासस्तस्य । अन्यैस्तु प्रब्रज्यायाम् । संगत्याग-
सामान्यात् । अतो नास्यान्तर्भावे प्रयोजनं, पुरुषधर्मैर्यतिधर्मैश्च न यागादावधिक-
रिष्यति । वैशेषिकैश्च स्वशब्दविधानात् । अनाश्रमित्वात् । “संवत्सरमनाश्रमीति,
प्रायश्चित्तप्रसङ्गादिति” चेत् वचनेनैवास्या व्यवस्थाया विदितत्वात्कुतः प्रायश्चित्तप्राप्तिः ।

तस्माद्गृहस्थादितुल्यतया संन्यासिकं प्रशंसितुमाश्रमान्तरसंकीर्तनम् । तच्च
समुच्चयं द्रढयितुम् । गृहस्थानामवस्थितिरेषामित्यर्थः । गृहस्थः प्रभवः स्थितिहेतु-
रेषामिति विग्रहः ॥ ८७—८८ ॥

सर्वेषामपि चैतेषां वेदश्रुतिविधानतः ॥

गृहस्थ उच्यते श्रेष्ठः स त्रीनेतान्निर्भर्ति हि ॥ ८९ ॥

“इदमयुक्तं वर्तते । वेदशास्त्रश्रुत्या गार्हस्थस्य विधानं प्रतिज्ञायते, इतरेषां च
भर्तव्यत्वम् । गार्हस्थस्य प्रत्यक्षश्रुतिविधानेनैवाश्रमान्तराणां सङ्कावः । सन्निहिततपः-
स्मृतिभ्यो बलीयसी क्रुतिः । अयोच्येत—नैवायमभिसम्बन्धः क्रियते वेदश्रुत्याविधानात्
इति । अयमभिसम्बन्धः । सत्यपि चैतस्मिन् विधाने गृहस्थस्य श्रेष्ठ्यं तद्वरणिमिच्छं

‘स त्रोनेताम्’ इत्यनेन प्रतिपाद्यते, तत्र वक्तव्यं कथम्, आश्रमान्तराणां श्रुतत्वात् :—
श्रौतत्वे च स्पष्टेयं स्मृतिर्विरुध्यते ‘प्रत्यक्षविधानाद्गार्हस्थ्यस्ये’त्यादिना । न च सम्बन्धा-
न्तरसंभवः ॥ अथोच्येत—गृही भूत्वा वनी भवेत् वनी भूत्वा प्रव्रजेत् इति जाबालश्रुति-
मपेक्ष्य सर्वाण्येवश्रुतानीति ।—स्मृतिविशेषस्तावदपरिहृत एव । किं च नैषा श्रुति-
विधात्री । न ह्येतत् श्रुतम्—एवं वने वा विद्वर्तेव्यमिमानि वनस्थेनैव कर्माणि
कर्तव्यानीमानि प्रव्रजितेनेति, यथाऽऽधानात्प्रभृत्याचरमेष्टि सर्वं गृहस्थकर्म प्रत्यक्षमुक्तनैव-
माश्रमान्तराणाम् । केवलं नाममात्रं श्रूयते गृही भूत्वेत्यादि । तस्मात्पूर्वापरविरुद्धं
गार्हस्थ्यमूलमाश्रमाणामिवोपदिश्यते ।”

अत्रोच्यते । सत्यमाधानात्प्रभृति गृहकर्माणि प्रत्यक्षश्रुतानि कृतदारपरिग्रहस्य । तत्र
विवाहे प्रयुक्तिनिरूपणात्किं कर्म श्रुतिभिः पयुज्यते । अग्निहोत्रादिभिः स्वाहाधिकारः
श्रुतेरथापत्योत्पत्तिविधिना उक्त दृष्टेन पुरुषार्थेन ।

“ननु रागः स्त्रोमात्रं प्रयुङ्क्ते न विवाहम् । येन विना यज्ञ निष्पद्यते तत्तस्य प्रयो-
जकमिति न्यायः । रागिणा च स्त्रोमात्रेण गृह्यकर्मनिवृत्तिः । किमिति विवाहमपेक्षेरन्” ।

सत्यम् । यदि वचनान्तरे स्त्रोमात्रे गमनं न निषिद्धं स्यात् । समानेऽपि सर्वत्र
वेदाधिगमे शास्त्रतो गम्यागम्यविवेकः । अतश्च धीरप्रकृतीनां न विवाहमन्तरेण स्वार्थ-
संपत्तिरिति युक्तैव वेदस्य प्रयोजकाशङ्का ।

“यद्येवं सर्वस्य न प्रयोजकानि सन्ति । सर्वेषां तस्मिन्सत्यर्थनिवृत्तौ किं तेन
निरूपितेन । योस्ति विवाहप्रयोजकः सोऽस्तु । आश्रमान्तराणि प्रत्यक्षविधाने गार्ह-
स्थ्यस्य कथमुपपद्यन्त इत्येतदधिकृता विवाहप्रयुक्तिचिन्ता तु केनांशेन संगच्छते ।”

उच्यते । यावदुक्तं ‘सर्वेषामर्थसिद्धिरिति’ । सत्यम् । एकेन प्रयुक्तावन्यस्य
प्रसंगादुपकारसिद्धौ न पृथक्प्रयोक्तृत्वकल्पना । यथा ब्रह्मणः पुरुषार्थेन जीवनेन प्रयुक्ताः
कर्मसु विनियुज्यन्ते । न कर्मणि धनार्जनं प्रयुज्यते । यथा वा विद्या सत्यप्यवैद्यस्थान-
धिकारे न प्रयुज्यते, स्वाध्यायविधिनैव तत्सिद्धेः । एवमिह कामतः प्रवृत्तिसिद्धेर्न कर्म-
श्रुतयः प्रयोक्तव्याः । तेनाकृतविवाहमपि कृत्यकर्मविधय उपरस्त्यन्ते ।

अतश्च यो ब्रह्मचर्य एव कथंचित्परिपक्वपायः स न विवर्ज्यते । ततः स द्वितीय-
त्वाभावाद्वाधिकारिष्यते । अतश्च श्रौतेष्वनधिकारात्तादृशस्याश्रमान्तरताऽऽपस्त्येत ।

अन्ये मन्यन्ते । नायं धनतुल्यो विवाहः । यथा धनेन विना जीवनमनुपप-
न्नमिति, स वै जीवेद्वनतः, एवं न स्त्रियमन्तरेण जीवनाभाव इत्यत एव न दृष्टं
नियमिनः प्रयोजनं संभवतीति धर्माधिकाराधीऽपि प्रयुक्तो विवाहः । अत्रार्थं चैतदेवं
विज्ञेयमधिकारोत्पत्त्यर्थं यज्ञः कर्तव्य इति । इतरथा हि कृतोत्सर्गस्याशुचित्वाद्दधिका-

रापनये जननादि शुद्धकालावस्थे च संपादयतो न नित्यकर्मातिक्रमः स्यात् । ततश्च कोनार्थेन मृतादिशुद्धौ कुशनादध्यात् । “तदपि विहितमेवेति” चेत् । एवं तावन्मात्रस्या-
तिक्रमो न पुनर्विधिसहस्यस्य ।

अथोच्येत—“कस्य पुनर्विधेरयं व्यापारो यदधिकृतत्वसंपत्त्यर्थमधिकृतः स्यामिति पुरुषेषु यत्रः कर्तव्य इत्युपदिशति । एतावदग्निहोत्रादिविधयस्ते यस्यान्नायस्तद्विषया कर्तव्यतां गमयन्ति, न त्वग्नीनामुत्पत्तिं प्रयुज्यते । अग्नयोऽपि काम्येषु लिप्सया प्रवर्तमानेन तदधिकारसिद्धयर्थमाधीयन्ते । तथाहि तेषु जातेष्वाहितमिदं यावज्जीव-
श्रुतयः । भार्यावतश्चाधानेऽधिकारः । यथैवाधिकारिणमात्मानं कर्तुमग्नीनाधत्ते, एवं भार्यामप्युपयच्छते । अतो न कस्यचिद्विधेरर्थो विहितो यदि नाग्निहोत्रादिविधिकारो जनयितव्यः । न च विवाहविधिरेव स्वार्थकर्तव्यतामवगमयति, नित्याग्निहोत्रादि-
श्रुतिवत्संस्कारकर्मत्वादधिकारश्रवणाभावाच्च” ।

अत्र पूर्वं ब्रूवन्ति । ऋणत्रयापाकरणश्रुतिरस्ति “जायमानो ब्राह्मणस्त्रिभिश्चैव जायते” इत्यादि । एषा श्रुतिर्जातमात्रनिबन्धना । न चात्र जन्म द्वितीयमुपनयना-
ख्यमभिप्रेतम्, प्राक्ततस्तिर्यक्प्रमानधर्मत्वात् । जन्मनि सति यावता कालेनाधि-
कारावगमो भवति तदेव ऋणश्रुत्या परिगृह्यते । ततश्च विदुषः सतः सत्यधिकारे यः
कन्यां याचमानो न प्राप्नुयाद्यावत्सर्वतः पलितस्तस्य वानप्रस्थादावधिकारः । स
ह्येतन्निश्चिनोति—यौवन एव कन्या सर्वथा याच्यते, कथयन्त्यन्ये—कृष्णकेशस्यैवाधानं
श्रुतम्, भार्याभरणं तर्जयित्वा न सर्वतः पलितेनाधातव्यमिति श्रुत्यर्थं व्याचक्षते ।

कर्मसम्बन्धाद्गृहस्थः श्रेष्ठः । अत आश्रमस्यैव श्रेष्ठमुक्तं भवति ।
ज्ञानेनानिति । इदमपरं श्रेष्ठ्यकारणं यदन्येषामाश्रमाणां भरणम् । तदुक्तं “ज्ञानेनाग्नेन
च” इति ॥ ८६ ॥

एष एवार्थो दृष्टान्तेन दृढीक्रियते

यथा नदीनदाः सर्वे सागरे यान्ति संस्थितिम् ॥

तथैवाश्रमिणः सर्वे गृहस्थे यान्ति संस्थितिम् ॥ ९० ॥

नद्यो गङ्गादयः । मिद्यादयो नदाः । केनचिदाधारसन्निवेशभेदेन रसभेदेन च
नदीनदयोर्निर्देशभेदः । एकत्वविधानं तु रूढ्या । लिङ्गभेदा भार्यादारशब्दवत् । संस्थिति-
राश्रयः । समुद्रो यथा सर्वजज्ञाश्रय एवं गृहस्थः सर्वधर्मानधिकृतवान् ॥ ८० ॥

चतुर्भिरेपि चैवैतैर्नित्यमाश्रमिभिर्द्विजैः ॥

दशलक्षणको धर्मः सेवितव्यः प्रयत्नतः ॥ ९१ ॥

वक्ष्यमाणोपन्यासार्थः श्लोकः ।

दशलक्षणानि यस्येति बहुव्रीहिः । लक्षणां स्वरूपम् ।

सेवितव्यः सर्वकालमनुष्ठेयः ।

उक्तानामप्येतेषां प्रधानत्वाय पुनर्वचनम् । ज्ञानकर्मसमुच्चयपक्षश्चानेन पुनर्वचनेन दृढीकृतः ॥ ८१ ॥

धृतिः क्षमा दमोऽस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ॥

धोर्विद्या सत्यमक्रोधो दशकं धर्मलक्षणम् ॥ ९२ ॥

धृत्यादय आत्मगुणाः ।

तत्र धृतिर्नाम धनादिसंचये सत्वाश्रयः । यदि चाणं ततः किं ? शक्यमर्जयितुमिति । एवमिष्टवियोगादौ 'संसारगतिरियमीदृशीति' प्रचलतश्चित्तस्य यथापूर्वमवस्थापनम् ।

क्षमा अपराधमर्षणम् । कस्मिंश्चिदपराद्धरि प्रत्युद्वेजनानारम्भः ।

दमः अनौद्धत्यं विद्यामदादित्यागः ।

अस्तेयं प्रसिद्धम् ।

शौचमाहारादिशुद्धिः ।

इन्द्रियसंयम अप्रतिषिद्धेष्वपि विषयेष्वप्रसंगः ।

धीः सम्यग्ज्ञानं प्रतिपक्षसंशयादिनिराकरणम् ।

विद्याऽऽत्मज्ञानम् । कर्माध्यात्मज्ञानभेदेन धीविद्ययोर्भेदः ।

एतत्त्वैरुक्त्यतया 'धोविद्येति' पठन्ति । तत्र सम्यक् । भेदस्य दर्शितत्वात् ।

अन्यत्रप्रसिद्धम् ।

अक्रोधः उत्पत्त्यमानस्यानुत्पत्तिः ।

क्षमा कृतेऽप्यपकारेऽपकारानारम्भः ॥ ८२ ॥

दश लक्षणानि धर्मस्य ये विप्राः समधीयते ॥

अधीत्य चानुवर्तन्ते ते यान्ति परमां गतिम् ॥ ९३ ॥

पूर्वस्य विधेः फलकथनम् । अध्ययनात्फलश्रुतिरनुष्ठानश्रुत्यर्था ॥ ८३ ॥

दशलक्षणकं धर्ममनुतिष्ठन्समाहितः ॥

वेदान्तं विधिवच्छ्रुत्वा संन्यसेदनुष्ठेयो द्विनः ॥ ९४ ॥

संन्यसेदनुष्ठेयः । यदा श्रुण्वत्रयमपाकीर्णं तदा संन्यास इत्येवमर्थमेतत् । समान-
काले प्रव्रज्यायां नाधिक्रियते । एवं संन्यासेऽपि ।

वेदान्तान्विधिबन्तुः । अविदितवेदान्तार्थस्य नास्ति संन्यासः । यद्यपि—स्वाध्या-
यविध्यनुष्ठानाक्षिप्तं कर्म विधिंशास्त्रवद्वेदान्तज्ञानमपि, स्वाध्यायशब्दवाच्यत्वाविशेषात्—
तथापि वेदान्तानां पुनरुपन्यासो विशेषार्थः । तत्परेण भवितव्यम् ।

अथ 'संन्यस्येदिति' कः शास्त्रार्थः । कोऽयं संन्यासो नाम ?

ममेदमिति परिग्रहत्यागः ।

“ननु वेदसंन्यासिका इत्युक्तम् । तदेदं प्रतीयते 'वेदस्य वेदार्थस्य वा संन्यासः', न च वैदिककर्मसिद्धयर्थं ये प्रतिग्रहादयस्तेषां संन्यासः ।”

‘इदमानन्त्यमिच्छतामिति’ (श्लो० ८४) अध्ययनस्य ज्ञानप्राधान्येऽपि विहितत्वात् । अग्निहोत्रादीनां तु द्रव्यसाध्यत्वादसति ममकारे त्याग एव । स चायं धर्मापादको मृतभार्यस्य परनिष्ठस्य वा कृतसंप्रतिविज्ञानस्य । वाजसनेयके हि पठ्यते “यदा प्रैष्यन्मन्यतेऽथ पुत्रमाह” इत्यादि । अग्निप्रमारोपणं च तदा विहितम् । जीर्णस्य च “जरया ह वा एतस्मान्मुच्यते” इत्यामनन्ति । यानि चाद्रव्यसाध्यानि संध्योपासनादीनि नित्याग्निहोत्रादीनि तेषामनिषेधात्तत्र आ अन्त्यादुच्छ्वासादधिकारः ॥ ८४ ॥

संन्यस्य सर्वकर्माणि कर्मदोषानपानुदन् ॥

नियतो वेदमभ्यस्य पुत्रैश्वर्ये सुखं वसेत् ॥ ९५ ॥

वेदमभ्यस्येति वेदस्यात्यागमाह । दर्शितमेतत् ।

अभ्यस्यन्निति शतप्रत्ययान्तपाठो वा ।

पुत्रैश्वर्ये सुखं वसेत् । पुत्रप्रदं सुत्पन्नस्य पुत्रस्य । अन्योऽपि यस्तत्स्थानः पौत्रादिकृत्रापि युक्तो गृहान्तरन्यास इत्याहुः ॥ ८५ ॥

एवं संन्यस्य कर्माणि स्वकार्यपरमोऽस्पृहः ॥

संन्यासेनापहत्यैनः प्राप्नोति परमां गतिम् ॥ ९६ ॥

स्वकार्यमात्मोपासनं परमं प्रबानमस्येति स्वकार्यपरमः ।

अस्पृहः मनसाऽपि स्पृहा न कश्चित्कर्तव्या ॥ ८६ ॥

एष वोऽभिहितो धर्मो ब्राह्मणस्य चतुर्विधः ॥

पुण्योऽक्षयफलः प्रेत्य राज्ञां धर्म निबोधत ॥ ९७ ॥

इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायां संहितायां षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

चतुर्विधो धर्मश्चातुराश्रम्यम् । ब्राह्मणस्य सर्वमेतद्विहितम् ।

“ननु च 'एवं गृह्याश्रमे स्थित्वा विधिवत्स्नातको द्विज' इति द्विजग्रहणमुपक्रमे श्रुतम् । तस्य चानुपजातविरोधित्वात्तत्रैवार्थिकार्थिता निश्चिता । अतश्चेदं ब्राह्मणग्रहणं प्रैवार्थिक-प्रदर्शनार्थमेव युक्तम् । यद्येकवाक्यतोपक्रमोपसंहारयोर्न स्यात् तदा नैवं स्यात् । एक-वाक्यत्वे तु बलवदुपक्रमार्थः शक्यः प्रतिपत्तुम्” ।

कृत्स्नवाक्यपर्यालोचनया योऽर्थः स निश्चीयते । अतो द्विजप्रहृष्टं ब्राह्मणपरतयोप-
संहर्तव्यम् । अस्ति ब्राह्मणस्य द्विजातित्वम्, न तु सर्वेषु द्विजातिषु ब्राह्मण्यम् । अत्रापि
द्विजशब्दार्थे संभवति नान्वयिनि लक्षणा न्याय्या ।

“तथा च महाभारते शूद्रस्यापि त्रय आश्रमाः भूयन्ते ‘शुश्रूषा कृतकृत्यस्येति’
उपक्रम्य ‘आश्रमा विहिताः सर्वे वर्जयित्वा निरामिषम्’, पारिव्राज्यमित्यर्थः ।”

नैवं तस्यायमर्थः, ‘सर्वे आश्रमास्तु न कर्तव्याः । किंत्वि ? शुश्रूषयाऽपत्योत्पादनेन
च सर्वाश्रमफलं लभते’ । द्विजातीन् शुश्रूषमाद्यो गार्हस्थ्येन सर्वाश्रमफलं लभते, परिव्राजक-
फलं मोक्षं वर्जयित्वा ।

अतो ब्राह्मणधर्म एव चातुराश्रम्यमिति सिद्धम् ॥ ६७ ॥

इति श्रीमहर्षेयातिथिविरचिते मनुभाष्ये बह्वेऽध्यायः ॥ ६ ॥

THE ASIATIC SOCIETY
Glasgow—700 012

